Hoàng Hậu
Lười

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38

https://thuviensach.vn

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

https://thuviensach.vn

Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIẾU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tô Hiểu Nguyệt cảm giác toàn thân như bốc lửa, nóng thật khó chịu. Chuyện gì đã xảy ra? Tối hôm qua, trước khi ngủ nhớ là đã tắt máy sửa rồi mà! Hừ, chắc chắn là do em mình gây ra, thừa lúc mình không chú ý, lén xuống bật lên.

Tô Hiểu Nguyệt nhất thời tỉnh táo không ít, nhưng vẫn chưa mở mắt, không biết bây giờ là mấy giờ, quát: “Tô Nhân Kỵ chết tiệt, lại đây mau!”. Chỉ là, từ miệng phát ra thanh âm làm nàng hoảng sợ, thật khó nghe, gần như tắt tiếng. Tiếp theo, cảm thấy cổ họng thật khô, tựa hồ có thể bốc lửa, chẳng lẽ bị cảm rồi?

“Nguyệt Nghi, con rốt cục cũng tỉnh? Mau uống chút nước!”, giọng một phụ nữ vang lên, đưa nàng rời khỏi cõi tiên. “Đại phu nói, con chỉ cần vượt qua lần này, cơ thể sẽ khỏe mạnh, không còn gì đáng ngại!”

Hả…Nguyệt Nhi? Hình như mẹ chưa bao giờ gọi mình như vậy. Mở mắt ra, phòng của mình sao lại trang trí thành như vậy? Một cái màn màu trắng thật to…Chờ một chút, màn? Tô Hiểu Nguyệt rõ ràng nhớ kỹ, giường của mình, làm gì có màn!

Đột nhiên, cơ thể được người nâng dậy, đồng thời một chén nước nóng đưa tới trước mặt, cái chén này, là chén cổ - Tô Hiểu Nguyệt từng thấy tại triển làm cổ vật. Trong tiềm thức, nàng cảm thấy có gì đó không ổn, nóng lòng quay đầu, nhìn về phía người phụ nữ, khoảng chừng 35 tuổi, dung mạo tuyệt vời, gần như không có một khuyết điểm. Chỉ là gương mặt rất tiều tụy. Tóc vấn theo một kiểu rất xưa. Vấn? Xưa? Tô Hiểu Nguyệt kinh hãi, nhìn

https://thuviensach.vn

qua quần áo, quả nhiên nàng mặc một bộ đồ truyền thống Trung Hoa. Cúi xuống nhìn chính mình, một thân áo trắng Trung Hoa cổ điển.

Ack, ack, chuyện gì đã xảy ra? Tô Hiểu Nguyệt giật mình, muốn đưa tay lên vỗ vỗ mặt, không biết đây là mơ hay thật, nhưng toàn thân vô lực, muốn nâng tay lên cũng không được. “Người là…” Tô Hiểu Nguyệt thử nói cái gì đó, nhưng tức chết, ngay cả thanh âm cũng không phát ra được.

“Nguyệt nhi, đừng nóng vội nói chuyện!”, người phụ nữ vỗ vỗ lưng nàng trấn an, “mau, uống nước trước, rồi từ từ mẹ sẽ cho nói”.

Tô Hiểu Nguyệt muốn biết chuyện gì xảy ra, phối hợp, hé miệng uống một ngụm nước, tỉnh táo được ít nhiều. “Nói đi!”, nàng cũng không mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm người phụ nữ.

“Nguyệt nhi, cũng tại mẹ vô dụng!”, người phụ nữ khóc nói, “địa vị mẹ thấp kém, không có tiếng nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn con bị bị người ta hãm hại, bệnh nặng một thời gian, thiếu chút nữa mất mạng...nhưng…nhưng cha con đã quyết định mang con tiến cung rồi!”

“Cái gì…” Tô Hiểu Nguyệt muốn thét to, nhưng thanh âm thật khó nghe, cuối cùng quyết định không nói lời nào, chờ nghe nữ nhân này nói tiếp. Bất quá, nàng có thể hiểu một chút, hình như triều đình tuyển phi, “nàng” không muốn tiến cung, cùng cha chống đối…

“Nguyệt nhi, kỳ thật mẹ cũng muốn nói, con nhập cung rồi, dựa vào thế lực của phụ thân trong triều, nhất định hội phong hoàng hậu, thống lĩnh lục cung. Nếu con làm hoàng hậu, mẹ cũng có thể hãnh diện, không bị đại nương suốt ngày khi dễ.”

Vậy là, tại triều đại này, cha “nàng” có thế lực rất lớn, hoàng đế không thể không kiêng dè, vì vậy triệu nữ nhi của hắn nhập cung, vừa kiềm chế, vừa trấn an hắn. Nhưng “mẹ” nàng nói suốt ngày bị đại nương khi dễ --- nói cách khác, nữ nhân này chỉ có thể là nhị nương, tam nương hoặc chỉ là một

https://thuviensach.vn

tiểu thiếp, không tiền tài, không thân thế, cũng không được sủng ái, có được nữ nhi tiến cung, vị thế cũng tăng lên rất nhiều.

Bất quá, nếu làm hoàng hậu, tại sao con gái của đại nương không gả, lại để một nữ nhi của tiểu thiếp tiến cung? Chẳng lẽ, đại nương không có nữ nhi?

“Tốt lắm, Nguyệt nhi, con vừa mới tỉnh lại, hay nghỉ ngơi một chút đi. Mẹ đi xem thuốc của con sắc đến đâu rồi”. Nàng đỡ Tô Hiểu Nguyệt nằm xuống rồi đi ra cửa.

Người vừa đi khuất, Tô Hiểu Nguyệt trợn mắt, há mồm, lấy tay nhéo chân thật mạnh, Đau quá! Vậy là không phải mơ. Nói cách khác, Tô Hiểu Nguyệt cũng theo trào lưu đang thịnh hành hiện nay, xuyên không! Chỉ là bây giờ đang là triều đại nào? Không đúng, triều đại nào cũng không trọng yếu, quan trọng là --- phải vào cung làm hoàng hậu, nói cách khác, nàng phải lập gia đình!

“Hả…”, Tô Hiểu Nguyệt không còn tỉnh táo, dùng cái miệng đang câm của mình rống lên. Tiến cung? Hoàng hậu? Lập gia đình? Tô Hiểu Nguyệt ta thán trong lòng, sống trên đời hai mươi năm, chưa từng luyến ái, kết quả cưới luôn. Hơn nữa, nghe người phụ nữ đó nói, tiến cung làm hoàng hậu, vậy là cuộc hôn nhân này là vì chính trị hơn là vì tình yêu! Không đúng, hắn phải là một hoàng đế bị uy hiếp, nếu không quốc gia chi mẫu, dễ gì để cho nữ nhi của một tiểu thiếp đảm đương? Ôi, xem ra lần này vào cung, nhất định sẽ là một hoàng hậu thất sủng rồi! Cũng khó trách vì sao Nguyệt Nhi ngã bệnh.

Càng không đúng, bây giờ đâu còn là nàng, Nguyệt nhi, mà là Tô Hiểu Nguyệt! Mình dùng thân thể của Nguyệt nhi, vậy thì mình mới là hoàng hậu bị thất sủng!

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha!” Tô Hiểu Nguyệt nghĩ tới đây, đắc ý cười lớn, “nếu như thật là như vậy thì mình có thể tồn tại trong hoàng cung, ham ăn, ham uống, tiếp tục làm Tô đại lười rồi!”

Hình như có gì đó không đúng! Tô Hiểu Nguyệt suy nghĩ, nếu như mình ở đây, cha, mẹ còn em trai nữa phải làm sao? Tô gia, mặc dù rất ghét cái tính lười của nàng, nhưng đột nhiên mất tích, tránh sao không khỏi thương tâm? “Nói cách khác, nếu mình đã thành Nguyệt nhi, vậy Tô Hiểu Nguyệt ra sao? Bây giờ là ai? Còn sống hay là đã…” Tô Hiểu Nguyệt lạnh cả người, Tô gia, thật là một gia đình hạnh phúc, mặc dù mình cùng em trai thường cãi nhau, hắn lại hay chọc ghẹo nàng lười, hai chị em, đấu trí, đấu dũng, đấu lười nhưng rất thương yêu nhau. Nếu như Nguyệt nhi cùng nàng trao đổi linh hồn, Tô Hiểu Nguyệt cho rằng mình thiệt thòi hơn, ở đây cái gì cũng không có, lại phải đối mặt với một cuộc hôn nhân không tình yêu… Mặc dù cuộc sống rất hợp với lý tưởng sống của nàng (lười), nhưng dù sao đây cũng là hoàng cung, bước vào rồi thì cả đời cũng đừng mong thoát khỏi.

“Nguyệt nhi, uống thuốc nào!”, mẫu thân bưng một chén thuốc đi vào, khẩn trương nhìn nàng, “mặc dù thuốc hơi đắng, nhưng thuốc đắng dã tật, con uống nhanh rồi mẹ mang mật đào cho ăn”.

Tô Hiểu Nguyệt nhìn chén thuốc trong tay nàng, nghi hoặc, tại sao lại tự mình bưng tới? Chẳng lẽ không có nha đầu nào để sai dùng hay sao? Nhìn gian phòng, bày trí đơn giản, một giá sách lớn, một tủ gỗ, bàn, ba cái ghế, tường sơn màu trắng, ngoài ra không còn gì cả, không thư họa, không một bông hoa cắm trong bình. Quá mộc mạc, Tô Hiểu Nguyệt thầm than, có điều thân thể không khỏe nàng cũng không để ý tới việc này, bưng chén thuốc, một tay bóp mũi, uống, chỉ là vừa uống được một nửa, liền phun thẳng ra ngoài.

“Nguyệt nhi, từ từ uống”, mẫu thân nhẹ nhàng xoa lưng Tô Hiểu Nguyệt, đồng thời đưa mật đào cho nàng ăn. “Tốt lắm! Nguyệt nhi, con

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi đi, mẹ đi gặp cha con một chút”.

Tô Hiểu Nguyệt nằm trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng không có ngủ. trong đầu thật hỗn loạn, muốn suy nghĩ hướng giải quyết nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đang lúc rối rắm, mẫu thân vui mừng chạy đến bên giường, kích động nói: “Nguyệt nhi, phụ thân đến thăm con! Nhớ nói chuyện cẩn thận, ngàn vạn lận đừng làm cha tức giận”.

Tô Hiểu Nguyệt mắt trợn trắng, bây giờ mà nói thì biết nói cái gì? Huống chi nàng lại chẳng muốn nói, hiện tại việc gì cũng không biết, mở miệng ra thế nào cũng nói sai, sớm muộn cũng sẽ bại lộ chân tướng nàng không phải Nguyệt nhi. Thấy nàng im lặng, mẫu thân tưởng nàng hiểu chuyện, hài lòng mỉm cười nói “Thông minh”.

“Nghe nói con tỉnh dậy?”, một giọng nam trầm truyền đến, không có một chút ấm áp, theo đó một người đàn ông trung niên cùng một phụ nữ xinh đẹp tiến đến, phía sau có bốn, năm tiểu nha hoàn đi theo. Vừa vào cửa nam nhân quét mắt nhìn qua Tô Hiểu Nguyệt, khiến nàng tâm lý cả kinh --- người đàn ông này, không đơn giản.

“Vâng, thưa lão gia”, mẫu thân thấp mi nhu thuận mà trả lời.

“Tỉnh dậy thì tốt rồi”, người phụ nữ đi cùng nhìn qua Tô Hiểu Nguyệt nói “Hảo hảo chăm sóc thân thể, không có việc gì thì đừng nhọc lòng phụ thân tới lui. Nếu lão gia đã quyết định rồi thì không thể thay đổi được. Mười ngày sau, sẽ đưa ngươi tiến cung hầu hạ hoàng thượng”.

“Vâng lệnh, tỷ tỷ”

“Vào cung, hầu hạ hoàng thượng cho tốt, đừng gây nhiễu loạn, ngoan ngoãn mà ở hậu cung”, lão gia nói xong liếc nhìn Tô Hiểu Nguyệt một cái, xoay người đi, đồng thời đám người đi theo cũng vội vàng rời khỏi.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Nguyệt nhi, ôi, ủy khuất cho con”, nữ nhân bên cạnh gạt lệ nói, “mẹ biết con không muốn tiến cung, nhưng bây giờ đại cục đã định…”

“Tiến cung thì tiến cung, có sao đâu?” Tô Hiểu Nguyệt cười khẽ, không nóng, không lạnh nói, “bà là mẹ ta đúng không? Bà cho ta biết, tại sao ta lại ngã bệnh?”

“Nguyệt nhi, con không nhớ sao?” người phụ nữ kinh hãi, trừng mắt nhìn Tô Hiểu Nguyệt.

“Không phải không nhớ rõ, chỉ là có một chút việc không nhớ, có thể do đầu óc bị sốt nên quên”, Tô Hiểu Nguyệt có cảm giác thân thể này vốn là trải qua một đợt sốt cao --- thân thể toàn là mồ hôi. Nếu nàng nói tất cả mọi thứ đều không nhớ, chắc chắn sẽ dọa chết người phụ nữ này.

“Không nhớ rõ?”, người phụ nữ nhìn chằm chằm Tô Hiểu Nguyệt, “Vậy con nhớ được gì?”

Ack, người phụ nữ này cũng có chút đầu óc nha. Tô Hiểu Nguyệt trong lòng cười khẽ, nhưng trên mặt lại ra vẻ trầm tư, ngồi dậy “Ta nhớ kỹ cái gì? Nguy rồi, hình như cái gì cũng không nhớ kỹ! Mẹ, nói cho con biết, nói cho con biết…con là bị như thế nào?”, mấy câu cuối cùng Tô Hiểu Nguyệt tăng thêm giọng điệu, vừa cắn môi vừa nói.

“Thật sao?”, nàng không tin, nhưng Tô Hiểu Nguyệt rất thành thật gật đầu, nàng tựa hồ hạ quyết tâm, có một chút vấp váp nói, “Được, để mẹ nói cho con nghe!”

https://thuviensach.vn

Nguyên lai, chủ nhân thân thể này gọi là Đỗ Hiểu Nguyệt, cùng Tô Hiểu Nguyệt cùng tên nhưng không cùng họ, 16 tuổi, vốn là con gái độc nhất của đương triều tể tướng. Thái hậu nương nương thay hoàng đế tuyển phi, nàng có tên trong danh sách này nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt không nghĩ tiến cung làm phi, đang mùa đông quỳ trong tuyết một đêm xin Tể tướng cầu thái hậu tha cho nàng, nhưng cuối cùng Tể tướng không chịu đáp ứng.

Đỗ Tể tướng còn có 3 con trai, một người vốn là Ngự sử đại phu, một người là Thanh long tướng quân, người còn lại không làm quan mà đi xông pha giang hồ. Tô Hiểu Nguyệt nghe đến đó cũng hiểu vì sao thái hậu nhất định bắt nữ nhi duy nhất của Đỗ tể tướng tiến cung --- Đỗ gia trong triều có thế lực, hoàng gia cũng phải cấm kỵ ba phần, bất quá…

“Mẫu thân, mẹ như thế nào lại sợ chính thất của cha?” Tô Hiểu Nguyệt kỳ quái hỏi, so với người vừa rồi nhan sắc một bậc như nhau, nhưng mẫu thân của Đỗ Hiểu Nguyệt địa vị so với người kia một người trên trời, còn một người dưới đất. Nàng mang một loại cảm giác nhu nhược yêu đuối, có thể kích khởi nam nhân có ý muốn bảo vệ, mà người kia toàn thân mang khí thế uy nghiêm, nếu ở hiện đại nhất định sẽ là một siêu cấp nữ cường nhân. Đỗ tể tường nhìn sơ qua cũng biết là một người cương cường, nên Tô Hiểu Nguyệt cho rằng, tâm lý của ông nhất định nghiêng về việc muốn bảo hộ mẫu thân nàng nhiều hơn là việc sóng đôi cùng người kia.

“Mẹ sinh ra thấp kém, chỉ là nữ nhi của một thương buôn. Nàng ta vốn là nữ nhi độc nhất của Trung võ tướng quân, rất được tiên hoàng yêu thích, vì vương triều lập vô số chiến công. Dù bây giờ đã an lão điền viên nhưng trong triều đại bộ phận các tướng quân đều từng thuần phục hắn, mà nàng ta từ nhỏ đã theo phụ thân xuất chinh, có địa vị không nhỏ nên ngay cả cha con cũng phải nể nàng ba phần”.

“Vậy nhị ca có phải từng làm thuộc hạ của Trung võ tướng quân?”

“Phải, nhị thiếu gia vốn là Trung võ tướng quân đề cử”.

https://thuviensach.vn

Haizz, xem ra nếu như Đỗ tể tướng cố tình tạo phản, lật đổ vương triều điều kiện thật thuận lợi. Như vậy tính ra, hoàng gia hẳn là sẽ nhượng hẳn năm phần, cũng khó trách Đỗ Hiểu Nguyệt đi quỳ xin hẳn, mong hẳn cầu tình cùng thái hậu. Nhưng, vì sao hẳn không đáp ứng? Chẳng lẽ tống nữ nhi tiến cung là để trấn an tâm lý của hoàng thất? Hoặc là đang tiến thành một âm mưu nào đó? Hừ, mặc kệ hẳn âm mưu hay dương mưu, cũng không liên quan đến Tô Hiểu Nguyệt.

“Mẹ, con hiểu rồi!”, Tô Hiểu Nguyệt cười khẽ, hôn nhân vì chính trị trong hoàng thất cổ đại là chuyện thường, không có gì lạ. Chỉ là sau này tiến cung, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái, muốn có một cuộc sống thanh nhàn thật khó.

“Mẫu thân, mẹ cũng trở về nghỉ ngơi đi, con muốn ngủ một chút”, Tô Hiểu Nguyệt nhìn mẫu thân thương cảm, sống cùng một phụ nữ cương cường như người kia, nàng có thể sinh tồn xem như là một kỳ tích.

Tương Lương (mẹ Đỗ Hiểu Nguyệt) thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, thần thái bình yên, trái tim cũng tạm yên ổn, giúp nàng đắp chăn, sau đó xoay người rời khỏi.

Tô Hiểu Nguyệt nhìn cảnh cửa đóng lại, chung quy cảm thấy Tương Lương có việc giấu nàng. Lúc nàng hỏi Đỗ Hiểu Nguyệt vì sao lại đi cầu Đỗ tể tướng, hai mắt tránh né, chỉ một câu không muốn tiến cung không thể giải đáp triệt để. Bất quá, Tô Hiểu Nguyệt không muốn hỏi tới, Nguyệt nhi muốn hay không muốn tiến cung đều là chuyện của nàng ta, không liên quan đến mình. Thế lực Đỗ gia cực lớn, nếu như việc tiến cung kỳ này là ý tưởng của hoàng đế, thì sẽ cực kỳ sủng ái nữ nhi Đỗ gia hoặc mang nàng đánh thẳng vào lãnh cung. Nếu như là trường hợp sau thì Tô Hiểu Nguyệt thật cao hứng, còn nếu là sủng ái thì thật phí thời gian mình ngồi suy nghĩ nãy giờ.

https://thuviensach.vn

“Ôi! Ta, Tô Hiểu Nguyệt sống trên đời không có chí gì lớn, chỉ nghĩ yên tĩnh, thư thái mà sống hết một đời, tìm một người mình thích gả cho. Hiện tại, tìm một người mình thích không có khả năng thực hiện, vậy thì cứ thư thái mà qua một đời. Ừ, tốt nhất là mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ngắm hoa, bắt bướm, mỗi ngày một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cho qua thời gian --- dù sao vào cung, cũng không có khả năng thực hiện chí lớn”. Tô Hiểu Nguyệt ngồi vạch ra kế hoạch cho tương lai. “Haizz, nội nghĩ tới sau khi tốt nghiệp đại học phải bươn chải với đời, kết thúc cuộc sống lười biếng là nãn. May mà ông trời không muốn mình chăm chỉ, đưa mình đến chỗ này… Mà đây là triều đại gì ta? Thôi mặc kệ, dù sao nhập cung rồi mình cũng có cuộc sống lười biếng cả đời, quan tâm làm gì?” Tô Hiểu Nguyệt trong lòng thầm nghĩ, tuy không nói ra nhưng khóe miệng không nhịn được nhoẽn lên cười “Nguyệt nhi, cha, mẹ và em trai ta, giao lại cho ngươi, sau này mỗi buổi sáng ta sẽ cầu xin Thượng Đế, chúc phúc cho các người.”

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIẾU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mười ngày, đối với Tô Hiểu Nguyệt mà nói thật nhàm chán. Đỗ Khang Vĩnh (cha Đỗ Hiểu Nguyệt) đột nhiên phái hai nha đầu tới hầu hạ nàng, trong mắt Tô Hiếu Nguyệt, hai nha đầu này không phải tới chiếu cố mà thật ra là giám sát. Bất quá hai nàng không thu được kết quả nào, Tô Hiểu Nguyệt ngoài trừ mỗi ngày, hahaha, ăn ăn, uống uống, ngủ ngủ, xem vài cuốn sách, đến hậu viên đi một vòng, còn lại thời gian toàn ngồi ngẩn ra không làm gì.

Nhìn thấy tiểu thư nhàn nhã ngồi ăn, nha đầu Hồng Trù lay nhẹ Hiểu Nguyệt hỏi: “Tiểu thư, ngày mai người phải tiến cung rồi, tiểu thư không có chút nào khẩn trương sao?”. Theo lý thuyết, nữ nhi sắp xuất giá đều có một chút lo lắng, khẩn trương, nhưng tứ tiểu thư có vẻ không giống như vậy.

“Khẩn trương thì được gì?”, nàng miễn cưỡng nói, chỉ vì tiến cung mà khẩn trương lo lắng đến không ăn uống được, với Tô Hiểu Nguyệt mà nói làm gì có chuyện đó! “Thanh trúc! Ta muốn thêm điểm tâm, món này có đến 5 vị, người đi lấy cho ta”, thấy một nha đầu tay không đứng dựa cửa, Hiểu Nguyệt vội sai nàng đi. Nếu các nàng là do Đỗ Khang Vĩnh phái tới, vậy thì phải tận lực sử dụng nếu không thật là phụ sự quan tâm của Đỗ tể tướng.

Thanh Trúc rất ngạc nhiên, mấy ngày nay, Tứ tiểu thư mỗi ngày đều thay đổi biện pháp sai khiến các nàng, lúc thì muốn ăn quế hoa cao, lúc thì nói muốn uống tứ hỉ dược, khi thì đổi thành mai hoa cao, trong chốc lát lại muốn nàng đấm lưng. Phải biết rằng, Hồng Trù cùng Thanh Trúc là tì nữ cận thân của Đại phu nhân, nếu không phải vì Đại phu nhân cùng lão gia có

https://thuviensach.vn

lệnh, hai nàng đã sớm phủi tay đi, dễ gì ở lại chịu cho nữ nhân này hô mưa gọi gió. “Tuân lệnh, tiểu thư”.

Hiểu Nguyệt coi như không nhìn thấy bộ dáng xem thường của Thanh Trúc, tiếp tục nhắm mắt lại hượng thụ massage miễn phí.

“Tiểu thư, nô tì nghe nói lần này cùng người tiến cung còn có bốn vị khác. Các nàng đều là thiên kim của các đại quan, Mã thượng thư, Lý thượng thư, Đồng thị lang, cùng thiên kim của Liễu tướng quân”. Hồng Trù vừa đấm vai vừa trò truyện cùng Hiểu Nguyệt. “Nghe nói Mã tiểu thư múa rất đẹp, Lý thiên kim nổi tiếng là tài nữ, thi họa đều xuất chúng, còn Đồng tiểu thư nổi danh mỹ nhân cùng Lý tiểu thư là kinh thành song kiều. Liễu thiên kim sinh tại tướng quân phủ, một thân võ công, nghe nói anh khí mười phần, có khi ngay cả nam nhi cũng không bằng".

“Ừ…”, Hiểu Nguyệt không trả lời thì an tĩnh mà nghe.

“Tiểu thư, người không lo lắng sau này các nàng độc chiếm sự sủng ái của Hoàng thượng sao?” Hồng Trù dò hỏi

“Ừ…” Hiểu Nguyệt nhắm mắt nghĩ, các nàng thật tốt rồi, như vậy ta cũng không cần phí tâm tư nghĩ cách làm cho Hoàng thượng chán ghét mình.

Hồng Trù có chút giận, mười ngày qua, bất luận nàng nói cái gì, Tứ tiểu thư cũng miễn cưỡng mà trả lời, chuyện gì cũng không thể hiện thái độ. Trước kia, nghe nói Tứ tiểu thư tính tình rất quái lạ, mới ở chung mười ngày, Hồng Trù cảm thấy nàng thật kỳ quặc, hỏi chuyện không trả lời, có khi đặc biệt khủng hoảng, đặc biệt rất thích ăn, bất luận bên tai nói chuyện gì đều không trả lời, chỉ ngồi nghe, giống như đang xem kịch. Người như vậy, tiến cung rồi nhất định sẽ bị thất sủng, mặc dù dung mạo khuynh quốc, khuynh thành nhưng tính tình cổ quái, khó mà có người thích.

https://thuviensach.vn

“Nguyệt nhi!”, đại phụ nhân uy mãnh mang theo một nha đầu bước vào cửa Hiểu Nguyệt hé mắt nhìn thấy, đứng lên nở một nụ cười xã giao nói “Đại nương, mời ngồi! Người tìm Nguyệt nhi có việc sao? Hồng Trù mau rót trà mời Đại nương”.

Đinh Anh Uy (đại nương của Đỗ Hiểu Nguyệt) tự nhiên có nhìn thấy Đỗ Hiểu Nguyệt ngoài cười nhưng trong lòng không cười, không thèm để ý, giả bộ tươi cười cầm tay Hiểu Nguyệt, ngồi xuống cạnh nàng: “Ngày mai con tiến cung rồi, Đại nương cũng không có gì quý để cho con, ở đây có mộ chút lễ vật xem như hồi môn tiễn con xuất giá”. Vừa nói xong, liếc nhìn Hồng Trù mang mộ khối lục ngọc đem tới trước mặt Hiểu Nguyệt.

“Hả…Đại nương, ý tốt của người Nguyệt Nhi xin nhận”. Hiểu Nguyệt chối từ, vừa cười vừa phẩy tay, tục ngữ nói vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo, Đinh Anh Uy cùng mẫu thân quan hệ không tốt, ngày ấy khi Hiểu Nguyệt tỉnh lại, ánh mắt khinh miệt lạnh lùng đó nàng vẫn nhớ kỹ không quên. “…chỉ là ngọc này vừa nhìn đã biết là thượng đẳng, Nguyệt nhi vô phúc không dám nhận hậu lễ”. Thật ra, nàng đâu có phân biệt được ngọc tốt hay không tốt, đành phải nói như vậy, lòng thầm khinh bỉ chỉ muốn đập vào mặt bà ta.

“Đại nương con đã cho, thì cứ nhận đi!” giọng Đỗ Khang Vĩnh đột nhiên truyền đến, nghe không rõ tâm trạng, buồn vui.

“Phụ thân, người đã tới”, Hiểu Nguyệt nhìn Đỗ Khanh Vĩnh đang vận một bộ trang phụ màu tím, biết hắn vừa tiếp khách xong liền đến nơi này. Mười ngày qua, Hiểu Nguyệt ở tại hậu viện, Đỗ Khang Vĩnh chưa từng ghé qua, hôm nay là lần đầu. “…mời cha ngồi”, Hiểu Nguyệt đứng qua một bên nhường chỗ mình đang ngồi cho hắn.

“Thật không biết hôm nay vận khí xui xẻo thế nào mà hai vị đại nhân vật tự nhiên cùng một ngày xuất hiện!” Hiểu Nguyệt vụng trộm nghĩ, nhưng

https://thuviensach.vn

là không biểu hiện ra ngoài, trái lại đứng ở một bên chuẩn bị đợi hai vị đại nhân "huấn đạo".

Đúng như nàng dự liệu, Đỗ Khang Vĩnh bắt đầu giảng đạo lý nào là tam tòng, tứ đức, nào là tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, vào cung rồi phải an phận thủ thường, cùng hoàng thượng phân ưu, giải nạn…

Nàng ở một bên nghe mà muốn ngủ, hoàng đế nàng cũng chưa có gặp qua, chỉ nghe Hồng Trù nói, hắn hơn 20 tuổi, kế vị cũng nhiều năm rồi nhưng đến nay chưa lập gia thất, cho nên thái hậu quyết định lần này tuyển nữ nhi của năm vị đại thần trong triều, chọn ra hoàng hậu, những người còn lại đều phong quý phi. Hiểu Nguyệt biết lần này tiến cung không thể tránh khỏi, nhưng vị trí hoàng hậu nàng không có hứng thú. Nhưng nghe Tương Lương mẫu thân (vì Tương Lương không phải mẹ của Tô Hiểu Nguyệt nên mình để là Tương Lương mẫu thân, phân biệt với mẹ ruột ở thời hiện đại), hoàng hậu hơn phân nữa sẽ vào tay con gái của Đỗ tể tướng. Nàng cho rằng, Đỗ gia thế lực vốn đã rất lớn, nếu mà nữ nhi Đỗ gia lại làm Hoàng hậu, nắm giữ hậu cung, vậy thì thế lực Đỗ gia không phải càng lớn có thể cùng hoàng quyền tồn tại? Thiết nghĩ hoàng thượng cũng không ngu như thế, tự nhiên nuôi dưỡng một con hổ lớn lên bên cạnh.

"Cha…", đợi Đỗ Khang Vĩnh dạy dỗ một hồi, nàng lên tiếng "quà của Đại Nương, Hiểu Nguyệt không dám nhận. Bất quá, nếu đại nương muốn tặng con vật gì, thì phải đáp ứng 2 điều kiện của Nguyệt nhi".

Nàng vừa nói xong, hai đại nhân vật trước mắt cũng trầm mặc, khó tin nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng nàng cũng không lùi bước, mỉm cười nhìn lại bọn họ. "Điều kiện gì? Nói đi…", Đỗ Khang Vĩnh rốt cục mở miệng hỏi.

"Việc này cũng không phải đại sự, Đại nương rất dễ dàng làm được", nàng chậm rãi nói, giọng điệu bình thản, lạnh nhạt "thứ nhất, Hiểu Nguyệt hy vọng sau khi Hiểu Nguyệt tiến cung, Đại nương có thể đối xử tử tế với mẹ con. Đều là phụ nữ, cùng chung một chồng, Đại nương hà tất làm khó

https://thuviensach.vn

mẹ con? Mẹ con tính tình nhu nhược, không biết tranh dành, chân tâm mà nói nếu như mẹ con có chút gì tâm cơ, dựa vào dung mạo của nàng, con nghĩ mẹ con có thể cùng đại nương tranh cao thấp!". Hơn mười ngày qua, tận mắt thấy cuộc sống của Tương Lương là như thế nào, dù không phải là mẹ ruột của Tô Hiểu Nguyệt nhưng mười ngày qua thấy nàng đối với nữ nhi thật tốt… Hiểu Nguyệt biết nàng rất đáng thương, muốn vì nàng mà làm một chút việc.

"Ngươi…" Đinh Anh Uy kinh ngạc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, đây là Hiểu Nguyệt dù xảy ra chuyện gì cũng vâng vâng, dạ dạ sao? Đây là Hiểu Nguyệt khi nói chuyện với mình cũng không dám lớn tiếng sao? Thấy nàng yên lặng đứng ở đó, nói chuyện vân đạm phong khinh, phảng phất như là đang nói về một chuyện gì đó rất đỗi bình thường.

Đỗ Khang Vĩnh cũng ngạc nhiên nhìn nữ nhi trước mắt, trước giờ chưa từng chú ý đến nàng, một thân thúy liễu quần áo, im lặng mà đứng, dung mạo cùng Tương Lương rất giống nhau, mày ngài mắt phượng, môi hồng răng trắng, mặc dù chưa phải là tuyệt sắc mỹ nhân nhưng cũng tính là một mỹ nữ diễm lệ bức người. Nàng mặc dù cùng Đinh Anh Uy nói chuyện, nhưng vẻ mặt bình tĩnh, mắt nhìn chằm chằm rực lửa, tựa hồ như việc Đinh Anh Uy có đáp ứng hay không cùng nàng không có quan hệ.

"Sau này ta sẽ đối đãi với mẹ con thật tốt", Đỗ Khanh Vĩnh trả lời, "… điều kiện thứ hai là gì?"

Hiểu Nguyệt trong lòng cười lạnh, Tương Lương thấy Đỗ Khang Vĩnh tựa hồ như chuột thấy méo, chỉ sợ đợi hắn đối xử tốt cho đến hết đời cũng chưa thấy. "Cha, đây là lễ vật Đại nương cho con, chỉ cần đại nương đáp ứng là được, trả lời con đi Đại nương", chữa bệnh, chữa từ gốc, nếu như Đinh Anh Uy không đáp ứng cho Tương Lương một cuộc sống dễ chịu chỉ sợ Đỗ Khang Vịnh muốn giúp cũng không có biện pháp.

"Được!", Đinh Anh Uy cơ hồ tức giận mà đáp.

https://thuviensach.vn

“Điều kiện thứ hai, con chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra con sẽ nói với Đại nương, được không?”, Hiểu Nguyệt nhún người cười nhẹ, “Con thay mẹ cảm ơn Đại nương, người thông minh sáng suốt không thẹn là Đại Nương”.

Đinh Anh Uy nghe nàng ca ngợi, tâm lý tràn đầy lửa giận, nha đầu này thật là một thân thâm tàng bất lộ, miệng lưỡi trơn tuột trước kia tại sao không nhận ra?

Đỗ Khang Vinh đối với Hiểu Nguyệt bắt đầu có cái nhìn khác, mỉm cười nói “Nguyệt nhi thật hiểu chuyện, cha không cần lo con vào cung rồi bị người khác khi dễ”.

Đỗ Hiểu Nguyệt nét mặt bình thản, không trả lời, nhìn qua thấy Tương Lương bên ngoài lấp ló dò xét, hình như rất lo lắng tình huống bên trong, “Mẫu thân, mẹ vào đi, cha và Đại nương cũng ở đây”. Vốn không nghĩ Nguyệt nhi nhiều chuyện, Tương Lương đỏ mặt đi vào, trái tim cũng bớt lo lắng, việc này chưa biết tốt hay không tốt nhưng cũng thể hiện năng lực của Nguyệt Nhi rồi.

Tương Lương vừa bước vào, gặp hai người họ chưa nói câu nào liền chạy đến cuối đầu quỳ xuống. Hiểu Nguyệt thấy nàng như vậy liền thở dài.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Từ sáng sớm, khi ánh mặt trời vừa ló dạng, Hiểu Nguyệt đã được Hồng Trù gọi dậy, “Tiểu thư, thức dậy nào, đã đến giờ tiến cung rồi”, Hồng Trù nhẹ nhàng lay động Hiểu Nguyệt đang say giấc.

“Hả”, Hiểu Nguyệt ghét nhất việc đang ngủ ngon bị người ta gọi dậy, tức giận mà trợn mắt nhìn Hồng Trụ đang đứng bên giường, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Ôi, vốn là giờ nào rồi?”, thói quen 20 năm không dễ gì thay đổi trong một khắc.

“Giờ Mẹo một khắc”, Hồng Trù có chút sợ mà nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, ánh mắt của nàng tựa hồ muốn đem mình mà xé xác xong rồi nuốt vào miệng. Hiểu Nguyệt tính toán thời gian, hiện tại khoảng chừng 6 giờ sáng, mà vào cung hình như khoảng 8g mà, “còn sớm như vậy ngươi tới làm gì?”, còn tới hai tiếng lận, “Ta ngủ một chút, bảy giờ,…giờ Thân một khắc trở lại kêu ta!”. Nói xong, nàng đem chăn mền đắp lên trở mình nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“Tiểu…” Hồng Trù lo lắng nhìn Hiểu Nguyệt thiếp đi, nàng mặc dù tỉnh dậy nhưng tâm trạng không được tốt, vẫn còn đang ngái ngủ, chính là tiểu thư phải rời khỏi giường, đằng này nàng có thức cũng chỉ ở trên giường nói mấy câu! Thanh Trúc ôm một đống hoa phục lại, thấy Hồng Trù vẻ mặt đau khổ nhìn mình liền hỏi “nàng còn chưa rời giường?”

“Ừ, tiểu thư nói còn muốn ngủ thêm một chút…”, Hồng Trù nhỏ giọng trả lời.

“Chỉ có ngươi mới xem nàng là tiểu thư!” Thanh Trúc tức giận nói, “nàng có giống một tiểu thư hay không hả?”

https://thuviensach.vn

“Thanh Trúc, nói nhỏ thôi!”, Hồng Trù nhìn thoáng qua, thấy người trên giường không có động đậy, “mặc kệ thế nào, nàng cũng là tiểu thư của chúng ta, ta đoán Đại phu nhân muốn hai chúng ta cùng nàng tiến cung đây”.

“Tiến cung?”, Thanh Trúc lập lại, sau đó không nói tiếp nữa.

Tiến cung? Hiểu Nguyệt trong lòng cười khẽ, chỉ sợ là muốn hai nha đầu này đi theo giám sát mình đây. Nói đến hai nha đầu này, lớn lên thật giống nhau, Hồng Trù thông minh biết đoán lòng người, còn Thanh Trúc mặt mũi quắc thước, xứng đáng là nữ anh hùng, tính tình thẳng thắn, vui buồn thể hiện rõ trên mặt. Nếu hai nàng cùng mình tiến cung tuy Thanh Trúc không bằng Hồng Trù, nhưng nàng tính tình thẳng thắn, còn Hồng Trù có chút tâm cơ. Các nàng đều là người của mình thì thật hoàn hảo, chỉ sợ hai người đi theo là để giám sát. Phải nghĩ biện pháp thử các nàng mới được.

Hiểu Nguyệt đang thản nhiên ngủ trên giường, Tương Lương tiến thẳng vào phòng gọi “Nguyệt nhi, thức dậy đi con!” Tương Lương thở dài “Nguyệt nhi, rời giường đi. Hôm nay mẫu thân tự mình giúp con chải tóc, sau này mẹ muốn chải tóc cho con sợ không còn cơ hội”.

Hiểu Nguyệt nhợt nhạt thở dài, chậm rãi xoay người ngồi dậy, nhìn Tương Lương đang ngồi phía đầu giường cười khẽ: “Sao lại không còn cơ hội? Nói không chừng một ngày nào đó con bị Hoàng thượng thất sủng, sau đó đem con tống ra khỏi cung, đuổi về nhà gả cho người khác”.

“Tiến cung rồi là không trở ra được con ơi!” Tương Lương vội vã trả lời “mẹ chưa từng gặp qua người nào tiến cung rồi mà còn có thể gả…” Nói tới đây nàng đổi giọng “mau, đến đây mẫu thân giúp con mặc giá y”.

Hiểu Nguyệt biết tiến cung rồi, nếu phi tử không được sủng thì đành chết già trong cung, làm gì còn cơ hội để ra ngoài!

“Đẹp quá!”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt biết Tương Lương muốn chính tay mình mặc giá y cho con gái, hiện tại không biết Đỗ Hiểu Nguyệt chân chính đang ở nơi nào, bây giờ mình đành tiếp nhận rất cả những gì thuộc về nàng, kể cả mẫu thân.

“Mẹ, con mặc giá y đẹp lắm sao?”, nàng thay một bộ trang phục tân nương màu đỏ, nhìn gương đánh giá chính mình. Da Đỗ Hiểu Nguyệt thật sự rất trắng, so với Tô Hiểu Nguyệt thì trắng hơn rất nhiều, cho nên khoác lên mình bộ lễ phục màu đỏ càng toát lên vẻ trắng trong thuần khiết, điểm vài tia hồng nhuận, đôi mắt thật to, mày ngài thanh thanh nhìn như một bức tranh sơn thanh, thủy tú. Nàng trước giờ vẫn cho rằng Đỗ Hiểu Nguyệt lớn lên giống mẹ, nhưng hôm này xem ra, so với Tương Lương nàng đẹp hơn rất nhiều.

“Đẹp lắm!”, Tương Lương trìu mến nhìn nữ nhi xinh đẹp của mình, lòng trỗi lên một cảm giác kiêu ngạo cùng thành tựu.

“Thay ra đi mẹ!”, Đỗ Hiểu Nguyệt cởi áo, nhẹ nhàng nói.

"Tại sao?" Tương Lương khó hiểu hỏi, làn da của nàng rất hợp với màu đỏ, hôm nay lại là ngày vui lớn nhất trong cuộc đời, đương nhiên phải mặc lễ phục đỏ rồi.

“Con không thích!” Hiểu Nguyệt thản nhiên nói, kỳ thực nàng sợ mình quá mức chói mắt, nếu hấp dẫn Hoàng Thượng thì thật nguy hiểm. Có điều nàng không nói với Tương Lương sự thật mà chỉ nói “Con thích màu trắng hơn”.

“Hôm nay là ngày đại hỉ, mặc đồ trắng không cát tường”, Tương Lương lắc đầu không đồng ý.

“Vậy đổi màu xanh đi”, đồ trắng so với màu đỏ còn chói sáng hơn, nàng thay đổi chủ ý, “Mẫu thân, mẹ không cần phải nói gì cả, con mặc bộ xanh nhạt này!”, Hiểu Nguyệt cương quyết nói.

https://thuviensach.vn

Tương Lương biết Hiểu Nguyệt từ lúc bình phục tính tình trở nên bướng bỉnh, trước kia, dù có chuyện gì không hài lòng, bị người ta nói như thế nào nàng cũng không bao giờ nói ra suy nghĩ của mình. Từ lúc bệnh dậy, tình tính thay đổi rất nhiều, lá gan ngày một lớn, dám ở trước mặt Đại phu nhân thay mình đòi quyền lợi, thật là, nàng ngày càng không hiểu được nữ nhi của mình đang nghĩ gì.

Tương Lương giúp nàng thay y phục màu xanh nhạt, sau đó trang điểm thật đậm, che đi khí chất trong sáng, thuần khiết, nhưng lại lộ ra vài phần yêu mị.

"Đẹp lắm, Nguyệt nhi!" Tương Lương cảm giác bây giờ Hiểu Nguyệt cũng tốt lắm, rất hấp dẫn người ta.

"Ồ", Hiểu Nguyệt hài lòng gật đầu, vì lớp trang điểm quá dày, dù nhìn lên nhìn xuống, hoặc là cười nói đều không thể thấy được gương mặt thật của mình, trong mắt nàng mình thật xấu xí.

Hiểu Nguyệt vừa chuẩn bị xong, Đỗ Khang Vĩnh cùng Đinh Anh Uy bước vào phòng, không nóng không lạnh mà nói "nhập cung rồi, mọi sự cẩn thận, ở đây có 1 vạn hai lạng bạc, con mang vào trong cung dùng đi".

Tiếp nhận ngân phiếu từ tay Đỗ tể tướng, nàng yên lặng không nói gì. Tiền vốn là vạn năng, hoàng cung cũng không ngoại lệ, --- TV cũng thường nói thế. Đỗ Khang Vĩnh đối với nữ nhi này cũng còn một chút tình phụ tử.

"Sau khi tiến cung, khi nào cần dùng mới dùng, đáng dùng mới dùng không nên dùng tiền khi không cần thiết", Đinh Anh Uy lên tiếng, "Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, mẹ của ngươi ở nhà sẽ không có việc gì đâu, cứ yên tâm mà đi".

Ý tứ rất rõ ràng, nàng muốn nói với Đỗ Hiểu Nguyệt, sau này sống hay chết cùng Đỗ gia không có liên hệ. Hiểu Nguyệt vui vẻ chấp nhận, có liên hệ với Đỗ gia hay không nàng không quan tâm, chỉ lo cho Tương Lương…

https://thuviensach.vn

“Đại nương, con muốn hỏi người, Hồng Trù cùng Thanh Trúc có phải là nha đầu bồi giá của con không?”

“Đương nhiên, những người khác đều có nha đầu bồi giá vào cung, tốt xấu gì cha ngươi cũng là một Tể tướng, dĩ nhiên không thế thua kém bọn họ”, Đinh Anh Uy thản nhiên nói.

“Có nghĩa là, các nàng sau này là người của con…”, Hiểu Nguyệt khẽ cười nói “…như vậy, mong Đại nương mang khế ước bán thân của hai nàng cho con”.

Đứng bên cạnh, Hồng Trù và Thanh Trúc liếc nhau, Thanh Trúc muốn nói gì đó nhưng bị Hồng Trù kéo lại. Đinh Anh Uy cả kinh, nhưng rất nhanh chóng trấn tỉnh lại mà nói “cái này đương nhiên sẽ đưa ngươi, từ nay về sau hai nàng sống hay chết cùng Đỗ gia không quan hệ”.

Đỗ Khang Vĩnh liếc nhìn Đinh Anh Uy sau đó nói với Hiểu Nguyệt: “Tốt lắm, thời gian không còn sớm, cha, đại nương và mẹ con sẽ tiễn con xuất môn”.

Lúc này nàng cũng không biết nói gì cho phải, nhìn sang Tương Lương thấy nàng ánh mắt đỏ hồng, nước mắt đọng quanh, nếu không vì e ngại Đỗ Khang Vĩnh cùng Đinh Anh Uy thì đã chảy xuống từ nãy giờ. Trong lòng có chút ta thán, Hiểu Nguyệt xoay người tiến ra đại môn.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hoàng cung, Hiểu Nguyệt không quan tâm, nó có hình dáng như thế nào, kiến trúc có bao nhiêu xa hoa cùng uy nghiệm trang trọng, cùng nàng không có quan hệ. Vì vậy, Hiểu Nguyệt dựa vào thành kiệu từ từ nhắm mắt, nghe xa xa vọng lại thanh âm của nhiều người.

"Tham kiến Tuyên võ vương". Kiệu ngừng, vang lên tiếng nói the thé của người nghênh thân. Hiểu Nguyệt không ngạc nhiên, cũng không có ý định vén rèm hướng Tuyên võ vương hành lễ.

"Người trong xe là thiên kim nhà ai?", thanh âm ôn nhu vang lên, rõ ràng là giọng nói của Tuyên võ vương.

"Khải bẩm vương gia, là thiên kim nhà Đỗ tể tướng", không cần nghĩ cũng biết lúc này người trong cung nhất định là rất khách khí và lễ phép mà đón nàng.

"…", kế tiếp là một trận trầm mặc, Hiểu Nguyệt đang tự hỏi tại sao lại im lặng như vậy thì Tuyên võ vương đã lên tiếng "Nhanh lên một chút, vào đi thôi, các vị thiên kim khác đã tiến cung rồi".

A! Vị Tuyên võ vương này thật đúng là kỳ quái, biết rõ mấy người kia đã tiến cùng còn hỏi "Người trong xe là thiên kim nhà ai?" --- Lần tuyển phi này, nghe Hồng Trù nói, mọi người đều biết, cớ gì hắn còn ở đây hỏi này hỏi nọ?

Xe kiệu lần nữa chuyển bánh, chậm rãi tiến đến cung môn, Hiểu Nguyệt yên lặng mà nghe tiếng bánh lăn, đồng thời hướng từ biệt mười ngày ngắn

https://thuviensach.vn

ngủi sống ngoài cung, có lẽ cũng còn cơ hội xuất cung, mà cũng có lẽ phải ở cả đời trong cung.

———————

Xe ngừng, Hiểu Nguyệt vén rèm lên, Hồng Trù cùng Thanh Trúc đứng ở phía dưới, đỡ nàng. Hiểu Nguyệt không phải kiều nữ, mặc dù tính lười, vẫn thích tự mình làm mọi chuyện, nhưng bây giờ vốn là ở trong cung, mỗi lời nói cử chỉ đều có người nhìn, cho nên, đưa tay nắm lấy hai nàng.

Xuống xe, cung nhân dẫn đến đại môn trước cung điện, sau đó dặn nàng đứng ngoài này chờ truyền gặp, xoay người đi vào điện. NGoài cửa, có hơn mười người đứng chờ. Hiểu Nguyệt thản nhiên nhìn qua những người này, có bốn người dung mạo cùng khí chất cũng rất xuất chúng, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đây là bốn vị thiên kim. Bất quá, dung mạo các nàng như thế nào Hiểu Nguyệt cũng không để tâm tới. Lặng lẽ dời bước, tựa vào trụ gỗ lớn ngay cửa cung, chậm rãi nghe các vị thiên kim nói chuyện với nhau.

“Đồng tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp, quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy”. Cô gái mặc đồ tím dùng ánh mắt sùng bái mà khen người đang bận đồ đỏ.

“Muội muội quá khen, muội cũng thật xinh”, nàng áo đỏ cười nhẹ nói, nhìn nụ cười Hiểu Nguyệt nghĩ tới câu nói “nhất tiếu khuynh thành”, thanh âm như ngọc, khí chất ưu nhã. Nguyên lai vị này chính là trong truyền thuyết kinh thành song kiều, Đồng thiên kim. Quả nhiên xứng đáng là một trong song kiều, Hiểu Nguyệt gật đầu, Đồng thiên kim so với Tương Lương đẹp hơn rất nhiều, mắt phượng mày ngài, chỉ cần nhìn một lần sẽ khắc sâu trong lòng. Nàng đối với người ngoài chỉ nhớ hai loại, một là xấu xí vô cùng, nhìn lần đầu sẽ không nghĩ đến nhìn lại lần nữa, còn loại thứ hai chính là những người khuynh quốc, khuynh thành, nhìn một lần sẽ thấy tự ti trong lòng, hiển nhiên vị Đồng Thiên Kim này là loại thứ 2.

https://thuviensach.vn

Mà vị áo tím tiểu thư chính là Mã Thiên kim, Hiểu Nguyệt cho rằng dung mạo không thua kém vị Đồng Thiên kim, chỉ là Đồng Thiên kim toàn thân có loại cao nhã quý khí, còn Mã Thiên kim lộ vẻ ngây thơ, hồn nhiên kiều mỵ.

“Tiểu thư, đừng ngủ thiếp đi”, Hồng Trù bên tai Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Nàng vừa nhắm mắt một chút, liền mở ra gật đầu, đồng thời cũng nhẹ giọng mà nói với Hồng Trù cùng Thanh Trúc “chút nữa triệu kiến, hai ngươi không thể đi vào, ở bên ngoài đợi, nhớ kỹ, không được nói chuyện với bất kỳ ai, bọ nha đầu hỏi các ngươi cái gì cũng đừng trả lời chỉ mỉm cười gật đầu là được”.

“Tại sao?” Thanh Trúc khó hiểu hỏi.

“Không có tại sao --- nếu các ngươi muốn sinh tồn trong hoàng cung thì không nên hỏi”, Hiểu Nguyệt thản nhiên nói, từ xưa đến nay hoàng cung là nơi mình không hại người thì người cũng sẽ hại mình. Mặc dù trầm mặc yên ổn không phải là cách tự vệ tốt nhất. nhưng có thể tránh né rất nhiều phiền toái không cần thiết. Trở lại xem bốn vị thiên kim, trừ Mã, Đồng thiên kim, một vị mặc bộ trang phục màu trắng thêu hoa, dung mạo không thua kém Đồng thiên kim, nàng lẳng lặng mà đứng, lộ ra vẽ vũ mị, thản nhiên thu hút người khác, người còn lại mặc trang phục màu đỏ thêu hoa, dung mạo có thể sánh cùng Mã thiên kim, nhưng nàng mày ngang mũi thẳng, anh khí tỏa ra bên ngoài, rất có khí chất nữ trượng phu uy võ, mê hoặc lòng người. Có thể thấy được, lần này những người được tuyển vào cung đều là những nhân vật không đơn giản, nếu như các nàng bắt đầu tranh sủng, trong cung không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì.

"Bây giờ các ngươi đã là người của ta rồi, mạng của ta cùng các ngươi tương liên, nếu như ta xảy ra chuyện gì, các ngươi có thể tồn tại sao?" Không phải Hiểu nguyệt muốn uy hiếp các nàng, chỉ là các nàng cùng mình

https://thuviensach.vn

ở chung một chỗ suốt ngày, phải đảm bảo các nàng biết vị trí của mình, để giữ cho bản thân an toàn.

"Vâng, tiểu thư", Thanh Trúc không ngờ nàng lại nói như vậy, mặt chợt biến sắc, còn Hồng Trù, nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt suy nghĩ, không trả lời. Nàng nhìn Hồng Trù như vậy, chợt muốn đùa vui, một tay ôm lấy Hồng Trù trêu chọc: "Hồng Trù cô nương, ngươi nhìn ta như vậy, ta sẽ cho rằng người thích ta rồi".

"Tiểu…Tiểu thư!", Hồng Trù mặt không phải đỏ mà chuyển hẳng sang màu tím, "Tiểu thư chú ý, đây là Hoàng cung, các nàng…".

Cảm giác được sau lưng có nhiều ánh mắt quái dị đang nhìn, Hiểu Nguyệt buông tay ra, chậm rãi xoay người, nguyên lai là các vị thiên kim và các nha đầu đang nhìn chằm chằm chính mình. Nàng cười xấu hổ, có chút cà lăm mà nói: "uhm, ta…ta..ta cũng thích ngắm mỹ nữ hơn!".

Một câu vừa ra khỏi miệng, trừ vị hồng y nữ tử cùng nha đầu của nàng vẫn đứng yên, trong nháy mắt mọi người đều xoay lưng bỏ đi giống như vừa nhìn thấy vật gì dơ bẩn, yêu ma quỉ dị.

Đỗ Hiểu Nguyệt rất hài lòng phản ứng của các nàng, nàng cố tình làm cho mọi người hiểu lầm hoặc sợ hãi mình, mặc cho sau này có được sủng hay không đều rất có lợi. Lại nhìn vị hồng y nữ tử, nàng đang dò xét đánh giá Hiểu Nguyệt từ trên xuống dưới, mặt không có biểu hiện gì, chỉ bình tĩnh đứng một bên mà xem. Đỗ Hiểu Nguyệt trong lòng mỉm cười: thì ra ở nơi này cũng có một người rất trấn định, bình tâm.

"Truyền Đỗ tiểu thư, Trương tiểu thư, Lý tiểu thư, Đồng tiểu thư, Liễu tiểu thư tiến vào diện kiến Thánh thượng!", một thái giám giống như nhân vật trong phim, cất giọng the thé truyền chỉ…

Hiểu Nguyệt thẳng người, đi sau các vị tiểu thư, sắc mặt bình thản mà vào điện. Vừa đi nàng vừa nghĩ sẽ dùng vẻ mặt nào diện kiến Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng: bình tĩnh, kinh hãi, sợ hãi hay là ngượng ngùng? Kinh hãi, có lẽ sẽ dùng vẻ mặt này – hắn dù sao cũng là Hoàng đế, tính đến thời đại của nàng thì cũng đã quy tiên, diện kiến một xác ướp sống như hắn không kinh hãi mới lạ. Nhưng hình như nàng rất khoa trương à, mình cũng đã dẫn xác, nhập hồn tới đây rồi, tuổi cũng trẻ ra, mình là kinh nhất rồi còn hãi với ai nữa. Hay là ngượng ngùng? Nhưng làm sao mới ngượng ngùng được? Không lẽ nhìn thấy một nam nhân xa lạ là tự ngượng luôn? Nàng trước giờ gặp qua nhiều mỹ nam rồi, từ lâu đã không biết ngượng là cái quái gì! Bình tĩnh? Uhm, mà bình tĩnh không được, tốt xấu gì thì Đỗ Hiểu Nguyệt cũng là lần đầu tiên thấy hoàng đế, nếu như cứ bình tĩnh sẽ thu hút sự chú ý của hắn. Quyết định vậy, cứ sợ hãi mà gặp đi.

Đang nghĩ phải dùng sắc mặt nào để diện kiến hoàng đế thì nàng đã đi tới thánh điện rồi, cùng các vị tiểu thư khác cúi đầu, nhìn sang bên cạnh thấy các nàng hành lễ như thế nào thì cứ thế mà làm theo.

Không có nói gì, mọi người đồng loạt quỳ xuống, Hiểu Nguyệt cũng đã quỳ theo, đồng thời trong lòng không ngừng nguyền rủa: “trước giờ ta còn chưa quỳ qua cha mẹ, tự nhiên chạy tới các vương triều khỉ gió này quỳ trước Hoàng đế. Mà hắn còn chưa nói miễn lễ nữa, không sợ bị giảm thọ hả?”

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”, các nàng đồng loạt mở miệng, liền thanh liền khí như đã tập trước thì phải, Hiểu Nguyệt dù môi có mấp máy nói theo nhưng không có phát âm

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mọi người vừa nói xong, trong điện im phăng phắc, Hiểu Nguyệt cùng các vị thiên kim vẫn tiếp tục quỳ, cũng không biết quỳ bao lâu rồi, tóm lại quỳ đến nỗi Hiểu Nguyệt bắt đầu chịu hết nổi, chân tê rần, tay bắt đầu ngọ ngoạy, tới lúc này "cấp trên" mới bắt đầu uy nghiêm mà tuyên "Hãy bình thân".

"Tạ ơn Hoàng thượng", Đỗ Hiểu Nguyệt mặc dù miệng nói như thế, nhưng trong lòng đã chửi đến mười tám đời tổ tông của hắn rồi.

"Các ngươi lần lượt báo tên đi!" Thanh âm mặc dù uy nghiêm, nhưng mơ hồ lộ ra mấy phần nôn nóng. Hiểu Nguyệt trong lòng cười khẽ: chẳng lẽ vị Hoàng đế này mới gặp vài mỹ nhân đã không nhịn được?

"Dân nữ Lý Thiên Thu tham kiến Hoàng thượng", nàng mềm mại thanh âm mà nói rất êm tai. Từ xưa mọi người lấy bên phải làm ưu tiên, mà Lý Thiên Thu đứng đầu tiên bên phải nên người đầu tiên lên tiếng chính là nàng.

"Dân nữ Đồng Như Sương, tham kiến Hoàng thượng".

"Dân nữ Mã Tuyết Mạn tham kiến Hoàng thượng".

"Dân nữ Liễu Mộng Nam tham kiến Hoàng thượng", nàng khi nói chuyện anh khí mười phần, rất phù hợp với khí chất của con nhà võ.

Người cuối cùng lên tiếng đương nhiên là Hiểu Nguyệt, mặc dù nàng không thích kiểu này giống như là bán hàng ngoài chợ vậy, đang báo giá từng mặt hàng, có điều nàng không muốn khác người nên đành nói "Dân nữ

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt tham kiến Hoàng thượng". Nàng thay đổi cách nói chuyện thường ngày, không còn uể oãi, lạnh nhạt giọng điệu, trong giọng nói có vài phần run rẩy, tựa hồ hiện tại đang rất sợ hãi.

"Các nàng hãy ngẩng đầu lên để Ai gia cùng Hoàng thượng có thể ngắm một chút", giọng một nữ nhân truyền đến, nghe có vẻ hiền lành nhưng cũng không kém phần uy nghiêm. Đây chắc là Thái hậu trong truyền thuyết, Hiểu Nguyệt thầm đoán, đồng thời trong lòng cả kinh: một người có ánh mắt như thế có thể thấy được rất nhiều thứ, nhận ra được bản chất của con người – đối phó với những người này phải có công lực thâm hậu, ánh mắt phải thật bình thản không lộ ra điều gì. Hiểu Nguyệt tự nhận mình còn chưa đạt tới cảnh giới đó, che dấu không để lộ tâm sự qua ánh mắt. Nhưng vừa rồi, Thái hậu ra lệnh ngẩng đầu lên, nàng không dám trái lệnh, chỉ là khi ngẩng đầu không dám nhìn trực tiếp hai người họ.

Nhìn lên trên, Hiểu Nguyệt không dám nhìn kỹ chỉ lướt qua hai người đang ngồi phía trên cao, chính diện nhất định là đương kim hoàng đế. Hình như hơi gầy, không giống "style" đàn ông thời hiện đại có thân hình cơ bắp, mình khoát long bào, Hiểu Nguyệt cảm giác được người này trời sinh quý khí, tay nắm cả thiên hạ.

Nhìn sang bên phải, cũng là một màu vàng, chỉ hơi nhạt hơn màu vàng của long bào, một người đẹp tú lệ tựa tiên nữ, có cảm giác nàng sắp bay về trời, khoát phượng hoàng bào, thân hình phúc hậu, ung dung nhàn nhã vừa đẹp vừa quý phái.

"Hoàng nhi, người cầm ngọc như ý đi chọn Hoàng hậu đi", Thái hậu lần nữa lên tiếng, "Người phải nhớ kỹ, mọi sự lấy đại cục làm trọng".

A, Thái hậu này còn không quên nhắc nhở hoàng đế đây!

"Mẫu hậu, nhi thần biết phải làm thế nào", lần này, thanh âm bớt đi ba phần uy nghiêm, tăng thêm sự hiếu thuận.

https://thuviensach.vn

Thân rồng vừa tiến đến, Hiểu Nguyệt cúi đầu, nhìn qua những người khác, các nàng cũng cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt của từng người. Tiếng bước chân từng bước tiến đến, đột ngột ngừng lại, Hiểu Nguyệt cảm giác được một ánh mắt đánh giá đảo qua các nàng. Tiếp theo tiếng bước chân lần nữa vang lên, Hiểu Nguyệt thầm quan sát chỉ thấy hắn đứng trước Lý Thiên Thu nói "Nàng là Lý Thiên Thu?"

"KHải bẩm hoàng thượng, dân nữ là Lý Thiên Thu" biểu hiện rất hoàn mỹ, thanh âm bình thản không lộ một tia khẩn trương.

"Nghe nói tài thi họa của người rất xuất chúng?", thanh âm lạnh lung mang theo mấy phần trêu chọc.

"Tâu Hoàng thượng, dân nữ chỉ là tài thô học thiển, không dám nói tới", khiêm nhường là truyền thống của mỹ đức, nàng thật là thuộc bài nha.

Sau một hồi im lặng, thanh âm uy nghiêm tuyên "Vậy từ nay về sau, nàng là Nhu quý phi".

"Tạ ơn hoàng thượng", Lý Thiên Thu quỳ xuống tạ ơn, nếu như Hiểu Nguyệt không có nhìn lầm thì hình như nàng ta hơi thất vọng?

Hoàng thượng bóng dáng chậm rãi hướng đến, Hiểu Nguyệt tầm mắt cũng theo hắn di động tới, thấy hắn dừng lại trước mặt, nàng trong lòng cả kinh, chẳng lẽ chính mình đã làm việc gì khiến hắn chú ý đến rồi?

"Nàng không dám nhìn Trẫm?", thanh âm uy nghiêm vang lên, Hiểu Nguyệt tâm tư biến chuyển dữ dội, nghĩ phải trả lời như thế nào.

"Dân…Dân nữ…không phải…" Đỗ Hiểu Nguyệt tận lực làm cho thanh âm nghe có vẻ khẩn trương, "Tâu…Tâu Hoàng thượng…Dân nữ…không phải…" Đỗ Hiểu Nguyệt ánh mắt loạn chuyển, cuối cùng nhìn xuống thấy ngón tay cái mang màu sắc xanh biếc. Đó là Đồng ngọc nhẫn, mặc dù nàng không phân biệt được ngọc, nhưng trên tay của Hoàng đến nhất định là giá

https://thuviensach.vn

trị liên thành. Đột nhiên, Hiểu Nguyệt nghĩ muốn đè hắn ra trấn lột – món đồ cổ có giá như vậy không phải dễ tìm, mà hiện tại vật kia lại ngay trước mặt mình, chỉ cần vương tay ra là có thể…

“Không là cái gì?” Đỗ Hiểu Nguyệt hồi lâu cũng không nói hết câu, Hoàng đế dĩ nhiên không chờ được tức giận mà hỏi.

“Đáng giá…” Hiểu Nguyệt vô thức cúi đầu nói, ngôn vừa xuất nàng muốn đưa tay vả vào miệng mấy cai, tự nhiên hồn vía lại treo ở nơi nào rồi. “Tâu Hoàng thượng, dân nữ… vốn là…không phải…là dám”, cuối cùng cũng nói cho hết câu, còn việc hắn có hiểu hay không là chuyện của hắn, nàng có can dự gì đâu.

Đột nhiên cằm bị nâng lên, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng xuất hiện trước mắt Hiểu Nguyệt, không ngờ tới Hoàng thượng sẽ có cử chỉ như thế này, nàng sợ run một giây, vội vàng phối hợp toàn thân tự nhiên run rẩy, làm như mình cảm thấy bối rối vô cùng. Đồng thời không quên để ý mà đánh giá Hoàng đế: nói chung cũng không tệ lắm, mày rậm, mắt to rất có thần, mũi vừa cao lại thẳng, môi hồng, rắng trắng, bất quá hắn thuộc loại người nàng vừa nhìn một lần là có thể nhớ rõ.

“Hừ”, khóe miệng khẽ nhếch, thanh âm lạnh lùng từ trong miệng của hắn truyền ra, Hiểu Nguyệt dường như mất hết khí lực vội vàng cúi đầu nghe hắn nói “Cầm”, trước mắt hiện ra một thanh ngọc như ý.

Đỗ hiểu nguyệt yên lặng mà tiếp nhận ngọc, tay run run , thanh âm cũng run run : "Tạ ơn... Hoàng... Hoàng thượng." trong lòng thầm đánh giá này ngọc hắn là cũng đáng giá, uh, nếu như ngày nào đó này trong hoàng cung bị thất sủng, dứt khoát đem ngọc này mang theo, bán ra cũng đủ ăn nửa đời.

Hắn không nói gì thêm, xoay người, hướng bảo tọa mà đi đến.

"Tốt lắm, từ nay về sau, hoàng hậu chính là Đỗ Hiểu NGuyệt" Thái hậu tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, thanh âm nhẹ nhàng mà nói, "Hoàng nhi, con

https://thuviensach.vn

xem ba ngày sau đại hôn như thế nào?"

"Mẫu hậu, Trẫm chán ghét này phồn văn nhục lễ, nghi thức sắc phong nhân tiện miễn đi, hôm nào hạ chiếu thư là được." Hoàng đế thanh âm như trước vẫn lạnh lùng, nghe không ra buồn vui, "những người còn lại, cũng phong làm quý phi."

Thái hậu nghe xong, không trả lời. Đỗ hiểu nguyệt trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghe Hồng Trù nói qua, nghi thức sắc phong rất phiền toái, phải đi tế thiên, tế tổ, còn phải đứng cho các quan quỳ lạy... Tóm lại, đối với Đỗ Hiểu Nguyệt mà nói, nghi thức kiểu này sẽ lấy mạng của nàng a.

"Người đâu, đem mấy vị nương nương hướng dẫn đến tẩm cung." Hoàng đế lần nữa mở miệng, "Nhu quý phi, đêm nay chuẩn bị thị tẩm!"

"Tạ ơn Hoàng thượng!" Lý Thiên Thu tạ ơn, thanh âm muốn nói không nên lời.

Đỗ Hiểu Nguyệt cúi đầu, cùng những vị phi tử khác tạ ơn ân điển, cũng không thèm nhìn tới hai vị đại nhân cao cao tại thượng ở trên, hướng về cung, ra điện.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chiêu Dương cung.

Đỗ Hiểu Nguyệt đứng trước một tòa cung điện huy hoàng, chính giữa đại môn khắc ba chữ triện đề Chiêu Dương Cung. Trong ký ức của nàng, hình như lịch sử cổ đại Trung Hoa từ trước đến nay, Chiêu Dương cung đều là nơi ở của vị phi tần được Hoàng đế sủng ái nhất.

“Nương nương, nơi này từ giờ sẽ là tẩm cung của người”, người dẫn đường nói với Hiểu Nguyệt.

“Ừ”, Hiểu Nguyệt gật đầu, tiếp tục suy nghĩ, Chiêu Dương cung luôn là nơi ở của Hoàng hậu, nhưng nàng luôn biết một điều, mình sẽ không ở lại đây lâu dài.

Nhấc chân bước vào đại môn, chính viện thật rộng, có đến hơn một trăm thước vuông, sàn lát đá cẩm thạch, hai bên quỳ không ít cung nữ, thái giám. “Nô tỳ (nô tài) tham kiến Hoàng hậu nương nương”. Đỗ Hiểu Nguyệt vừa bước chân vào cửa cả đám nô tài cùng tung hô, “Nguyện Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”.

Hiểu Nguyệt chưa quen nhận đại lễ, bị mọi người dọa đến hoảng sợ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh – những màn hành lễ này từ lâu đã coi đến thuộc lòng trên TV, không cần kinh ngạc quá mức. Chỉ là tất cả đều quỳ làm Hiểu Nguyệt rất không thoải mái, muốn mọi người đứng lên mà nói chuyện nhưng nhìn thấy người dẫn đường khi nãy chắc là hồng nhân bênh cạnh Hoàng thượng hoặc Thái hậu, bây giờ mà thấy mình quá trấn tĩnh sẽ khiến hắn hoài nghi mà quay về bẩm báo với “cấp trên”. Nghĩ tới đây, Hiểu Nguyệt hạ giọng, lời nói nhỏ nhẹ mà run rẩy “Các ngươi đứng lên đi”.

https://thuviensach.vn

Đám người đang quỳ theo ý của nàng mà đứng lên. “Nương nương, những cung nhân này đều là nô tài hầu hạ người. Mọi việc họ đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, nương nương bây giớ có thể nghỉ ngơi”.

“Tốt! Cám ơn Tạ công công”, HIểu Nguyệt nhỏ giọng nói, đồng thời liếc sang Hồng Trù, lập tức nàng ta móc ra một thỏi bạc đưa cho Hiểu Nguyệt. Hiểu Nguyệt tiếp tục nhẹ giọng nói “Cảm ơn công công đã chu toàn giúp, ta lần đầu vào cung có rất nhiệu việc không biết, sau này phiền công công chiếu cố nhiều hơn”.

“Nương nương đa lễ, đây là việc nô tài nên làm”, ta công công tuy mở miệng từ chối nhưng tay đã đem bạc cất vào túi, “nô tài không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, xin cáo lui trước”.

“Công công đi thong thả! Hồng Trù tiển công công ra cửa”, Hiểu Nguyệt tiếp tục nhỏ giọng nói. Sau đó dẫn Thanh Trúc đi đến chính điện. Hiểu Nguyệt vẫn chưa ngồi xuống, quay lại nhìn thì thấy đám hạ nhân lại chuẩn bị quỳ, nàng vội vàng ngăn cang: “các ngươi không cần phải quỳ lạy, hiện tại các ngươi theo ta, thì chính là người của Chiêu Dương cung, đã là người một nhà không nên quá khách khí. Sau này mọi người sống chung cứ thoải mái, không nên quá câu nệ hình thức, cứ làm tốt chuyện của mình, làm xong thì có thể nghỉ ngơi”.

“Tuân lệnh nương nương”, mọi người không ai có ý kiến đều rất nhu thuận mà trả lời.

“Tốt lắm, các ngươi lui xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi”, Hiểu Nguyệt miễn cưỡng nói đồng thời ngồi xuống ghế, ngửa cổ, vươn vai thư giản gân cốt, lúc nãy gặp Hoàng thượng, đầu cuối xuống riết, mỏi chịu không nổi.

“Tiểu thư, người nên thị uy một chút trước hạ nhân thì sau này mới dễ sống”, Hồng Trù thấy mọi người đã đi ra ngoài, chủ động xoa bóp thay Hiểu Nguyệt xoa bóp cổ, đồng thời nhẹ giọng mà nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Nha hoàn vừa bước vào Đỗ phủ, quản gia sẽ dạy các nàng tất cả các quy củ trong phủ, chuyện gì đáng phạt nếu vi phạm sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, tất cả mọi người đều như nhau, vì thế không ai dám vi phạm nội quy của phủ”, Thanh Trúc ở một bên nói theo.

“Không cần thiết”, Hiểu Nguyệt cười nhẹ, “chuyện trong cung chúng ta không rõ, thầm lặng một chút sẽ tốt hơn”.

Thanh Trúc đem trà đưa cho Hiểu Nguyệt, đồng thời nói “chúng tôi chỉ lo sau này tiểu thư bị những người trong cung khi dễ”.

Tiếp nhận trà, Hiểu Nguyệt cũng không uống, chỉ đề sang một bên bàn: “Cám ơn các ngươi đã quan tâm”, nàng thờ dài, “nói thật, trước đây ta cũng không nghĩ sẽ dẫn các người nhập cung. Từ xưa đến nay, hậu cung sâu như biển, ta sợ sau này sẽ làm hại các ngươi”.

“Tiểu thư sợ cái gì, không phải còn có lão gia sao?” Hồng Trù khó hiểu hỏi “Lão gia vốn là đương triều Tể tướng, Đại thiếu gia cùng Nhi thiếu gia cũng đang tại chức, chừng nào còn bọn họ, ai dám khi dễ tiểu thư?”

Haizz, chính vì như vậy nên mới nguy hiểm đó! Quên đi, giờ đã vào trong nói cái gì cũng vô ích. Hiểu Nguyệt lái sang chuyện khác: “Tốt lắm, Thanh Trúc, Hồng Trù, sau này dù trong cung xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng đừng can dự vào, cũng đừng để ý tới, dù là cung đấu hay tranh sủng, cũng không quan tâm, chỉ đóng cửa tĩnh dưỡng nghỉ ngơi là được. Bây giờ ta muốn ngủ, các ngươi cũng nên ngủ một giấc đi”.

“Tiểu thư, không được đâu”, Hồng Trù vội ngăn cản, “Người bây giờ là đương kim hoàng hậu, một chút nữa thôi các phi tử khác sẽ tới thỉnh an”.

“Ai nói các nàng muốn tới?”, Hiểu Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Người quên rồi hả? Trước khi tiến cung chúng ta có xem qua cung quy mà”, Thanh Truc ở một bên nhắc nàng.

https://thuviensach.vn

Cung quy? Hiểu Nguyệt nghĩ, hình như trước kia trên bàn có xấp cung quy nhưng nàng chẳng xem qua quyển nào, “ha ha, vậy giờ mình ngồi ở đây chờ đi, mà chúng ta có nên đi thỉnh an thái hậu không?”

“Việc này…”Hồng Trù cũng không rõ, đang hồi suy nghĩ thì một người tuổi chừng bốn mươi mặc cung phục, cười tủm tỉm hướng Đổ Hiểu Nguyệt thi lễ nói “Thái hậu nương nương mời Hoàng hậu nương nương đến Trữ Tuyên Cung trò chuyện”.

“Tuân lệnh”, Hiểu Nguyệt đứng lên, cũng cười tủm tỉm trả lời, đồng thời nhẹ giọng nói, “ma ma, Hiểu Nguyệt mới vào cung nên nhiều lễ nghi không rõ, muốn thỉnh giáo ma ma Hiểu Nguyệt có nên thay đổi triều phục để diện kiến thái hậu?”

“Việc này…Nương nương nên thay đổi y phục đi”, cung phụ suy nghĩ một chút rồi trả lời, đồng thời tuyên “Người đâu, giúp Hoàng hậu nương nương thay đổi y phục”.

Tiếp đó ba cung nữ mang triều phục đi đến, Hiểu Nguyệt nhìn thoáng thấy họ ước chừng 15, 16 tuổi, cung kính đứng đó, “Vậy ma ma ở lại uống trà trong chốc lát, Hiểu Nguyệt thay y phục xong sẽ cùng ma ma đến thỉnh an thái hậu”, Hiểu Nguyệt mỉm cười nói “Người đâu, mang trà ngon tiếp đãi ma ma”.

———

Sau khi Hiểu Nguyệt thay đổi y phục Hoàng hậu, một thân lộng lẫy, chói mắt, tâm lý trở nên rất căng thẳng. “Hồng Trù, Thanh Trúc, các người có thuốc an thần không?”, tốt nhất là nên ngậm hoặc uống cái gì đó tỉnh táo một chút, như ca phê chẳng hạn, để chẳng may thái hậu nói chuyện lâu quá sẽ không vừa nghe vừa ngủ gật, như vậy thì thật không hay.

“Tiểu thư cần thuốc để làm gì?”, Thanh Trúc lấy trong túi một khối nhỏ đưa cho Hiểu Nguyệt. Nàng nhận lấy, ngậm trong miệng: “để cho đầu óc

https://thuviensach.vn

tỉnh táo một chút, sợ làm xấu trước mặt Thái hậu. Đi thôi, đừng để mọi người đợi lâu". Không biết Thái hậu vội vã triệu kiến mình để làm gì, cũng không biết Hoàng thượng có ở đó hay không, nếu có thì mình phải tập trung diễn xuất, tiếp tục đem bộ mặt sợ hãi kia giả bộ, tốt nhất là làm hắn đạt tới cảnh giới chán ghét mình cực hạn, sau đó an phận thủ thường mà làm một Hoàng hậu thất sủng.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trữ Tuyên Cung, vốn là nơi ở của đương kim Thái hậu cũng chính là thân mẫu của Hoàng Thượng. Vừa bước vào Hiểu Nguyệt trông thấy một phụ nữ chừng 40 tuổi, toàn thân lộ ra quý khí, mặc dù không mặc phượng y (trang phục của Hoàng thái hậu) nhưng những người bên cạnh nàng luôn có thái độ cung kính nên không khó đoán đây chính là Thái hậu. Dù đã trên 40 tuổi, nhưng gương mặt vẫn trẻ trung, không một nếp nhăn, thân thể vẫn thon thả, nhìn như một người mới ngoài hai mươi. Bất quá, khi Hiểu Nguyệt nhìn vào trong mắt Thái hậu, liền liên tưởng đến hình ảnh của Hiếu trang hoàng hậu Đại Ngọc Nhi, ánh mắt dường như rất bình tĩnh, hiền lành nhưng tận sâu bên trong hiện ra cơ trí, dứt khoát. Nhớ lại khi sáng lời nàng dặn Hoàng thượng "Tất cả lấy đại cục làm trọng". Nói cách khác, theo tâm tư của Hoàng thượng, vị trí Hoàng hậu sẽ do Lý THiên Nhu (sorry các sis, trước kia mình có nhầm lẫn trong tên của vị Nhu phi này, tên của nàng đúng ra là Lý Thiên Nhu) nắm giữ, nhưng vì thế lực của Đỗ gia, bất đắc dĩ phải chọn mình làm Hoàng hậu.

Vậy bây giờ Thái hậu triệu kiến mình vì việc gì? Hiểu Nguyệt chậm rãi hướng đến Thái hậu, cách nàng khoảng năm bước chân liền quỳ xuống cử hành đại lễ, thanh âm run run mà nói "Thần thiếp Đỗ Hiểu Nguyệt xin thỉnh an thái hậu".

"Mau đứng lên đi!" Thái hậu cười tủm tỉm mà nói, đồng thời có hai cung nữ đỡ Hiểu Nguyệt đứng dậy, "đến đây ngồi cạnh ai gia".

Nhìn thoáng qua nhuyễn tháp (ghế ngồi của Thái hậu), thấy phía sau có lót một tấm nệm màu xanh, có phần hơi ngã màu cũ kỹ, đủ để thấy tính Thái hậu giản dị và không xa hoa. Hiểu Nguyệt cúi đầu, chậm rãi bước đến

https://thuviensach.vn

bên cạnh người nàng, nhỏ nhẹ mà nói “HIểu Nguyệt xin đứng để hầu chuyện cùng Thái hậu”.

Thái hậu gật đầu, tiếp nhận ly trà từ cung nữ, chậm rãi uống, động tác rất ưu nhã. Buông ly trà, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt nói “Hoàng hậu, Hoàng thượng không thích nhiều lễ nghi phiền toái nên không tiến hành nghi thức sắc phong. Từ trước đến nay sắc phong Hoàng hậu là nghi thức không thể thiếu, bây giờ lại bị hủy nếu như Hoàng hậu cảm thấy ủy khuất, ai gia sẽ yêu cầu Hoàng thượng tiến hành nghi thức sắc phong”.

Hiểu Nguyệt giống như trong lòng đang suy nghĩ lời nói của thái hậu, đồng thời cúi đầu nhẹ giọng nói “Bẩm Thái hậu, thần thiếp không cảm thấy ủy khuất. Nghi thức sắc phong chỉ là hư danh, hơn nữa hoàng thượng vốn là vua của một nước, nên lấy quốc sự làm trọng, việc này vừa phiền toái, vừa không trọng yếu, không tiến hành thì thật là tốt. Một vị Hoàng hậu nếu không tiến hành nghi thức sắc phong thì thật là ủy khuất – trên đời chắc chỉ mình Đỗ Hiểu Nguyệt là không màn đến.

“Thật là một đứa trẻ ngoan, quả nhiên như phụ thân con nói, tri thư đạt lý, hiểu ý người khác”, Thái hậu hàng lòng cười.

Ồ, Đỗ Khang Viễn đã nói những lời này trước mặt Thái hậu? Hình như Đỗ Khang Viễn không quan tâm đến nữ nhi của hắn, tại sao lại biết con gái hắn tri thư đạt lý, hiểu ý người khác? Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười: “Thái hậu khen nhầm rồi, Hiểu Nguyệt vốn là vợ của Hoàng thượng, tự nhiên sẽ phải suy nghĩ cho người”, chỉ một câu nói thể hiện rõ lập trường của nàng.

“Ừ”, Thái hậu mỉm cười, “con cũng ngồi xuống đi, cùng ai gia nói chuyện một chút”.

“Thần thiếp tuân mệnh”, Hiểu Nguyệt ngồi xuống bên cạnh, nhìn Thái hậu nói “Thái hậu…”

https://thuviensach.vn

“Còn gọi Thái hậu? Không phải Nguyệt nhi phải gọi Mẫu hậu sao?”, Thái hậu tủm tỉm nói.

“Dạ vâng, Mẫu hậu” Đỗ Hiểu Nguyệt vội vàng đổi giọng, “Mẫu hậu muốn nói chuyện gì ạ?”

“Ai gia đã hơn hai mươi năm không có xuất cung”, Thái hậu cười nói “Con hôm nay vừa mới vào cung, chi bằng kể cho Ai gia nghe xem ở ngoài cung có gì thú vị đi”.

Ack,…Hiểu Nguyệt trong lòng kêu khổ, mình đến Phỉ Á Vương Triều chưa được mười ngày, ở tại Đỗ phủ chưa từng bước ra khỏi đại môn làm sao biết được phố phường như thế nào mà kể! Bất quá, Thái hậu đã hơn hai mươi năm không ra cung, đối với người mà nói chuyện ngoài cung hẳng rất xa lạ, tốt nhất kể chuyện cho Thái hậu nghe vậy. Nhưng kể chuyện gì? Anh hùng xạ điêu? Thần Điêu đại hiệp hay Ỷ Thiên Đồ Long ký? Mà mấy cái truyện này rất dài, minh cũng không nhớ được đầy đủ lắm. Vậy kể một vài truyện ngắn vậy, chẳng hạn như Mẫu đơn đình, mấy câu chuyện tình yêu bị ngăn cấm, đổi lại mấy tình tiết cho hợp với tư tưởng của thời đại này là được.

———

Một lúc sau, Hiểu Nguyệt từ Trữ Tuyên Cung về tới Chiêu Dương Cung.

“Tiểu thư, sao người đi lâu quá vậy?” Hồng Trù vừa thấy Hiểu Nguyệt về vội lo lắng hỏi. Đi theo nàng ngày nay, Hồng Trù từ từ phát hiện, Đỗ Hiểu Nguyệt nói chuyện kinh tâm bạc phách, nếu như cũng dùng thái độ này nói chuyện với Thái hậu sợ người trách cứ nàng vô lễ, chỉ sợ mới ngày đầu tiến cung đã làm Thái hậu yêu thích.

“Cùng Thái hậu hàn huyên vài câu”, Hiểu Nguyệt cười nhẹ, “à, các ngươi đã ăn cơm chưa? Ta đói bụng!”, ôi hôm nay thật là tổn hao tinh thần,

https://thuviensach.vn

bây giờ phải ăn món gì ngon ngon, bổ sung năng lượng, sau đó ngủ một giấc thật sâu, bổ sung tinh thần.

“Đã chuẩn bị xong rồi”, Thanh Trúc ở bên cạnh nói, “chờ tiểu thư về ăn trước, sau đó chúng nô tỳ ăn sau”.

“Ồ, tốt quá!”, Hiểu Nguyệt đối với thức ăn thường yêu cầu không cao, chỉ cần không phải rất khó ăn, có thể no bụng là được, “Thanh Trúc, đem nhưng thứ này cất đi”, nàng đột nhiên nhớ tới phía sau còn có một người đang ôm những tặng phẩm do Thái hậu ban tặng giúp mình.

Thanh Trúc tiếp nhận tặng phẩm từ tay người đó, Hiểu Nguyệt cười nói “Trần công công, cám ơn ngài đạ tiễn ta trở về, lại phải mang theo nhiều đồ như vậy. Ở đây có mộ chút lòng thành,mong công công nhận lấy”, vừa nói dứt lời Hông Trù đã đưa ra một thỏi bạc rồi.

“Nương nương, việc là là bổn phận của nô tài, nương nương không cần khách khí, làm vậy chẳng phải muốn nô tài giảm thọ hay sao?” Trần công công cười ha hả mà trả lời “nô tài theo thái hậu hơn mười năm rồi, hôm nay lần đầu tiên thấy thái hậu vui vẻ như vậy, công đầu thuộc về nương nương rồi”.

“Công công, ngài cứ nhận đi, đây là phần thưởng ta tặng ngài, nếu không nhận tức là không nể mặt ta rồi”, Hiểu Nguyệt đem bạc dúi vào tay công công, “Ta vừa mời vào cung, đối với quy củ trong này nhiều điều chưa rõ, sau này mong Trần công công chiếu cố giúp”.

Lần này, Trần công công không hề chối từ, thu bạc, nói tạ ơn rồi rời đi. “A! Quả nhiên tiền có thể sai khiến cả ma quỷ!” Hiểu NGuyệt trong lòng cười lạnh, đồng thời khinh bỉ chính mình thản nhiên mà hối lộ người ta. Có điều đây là trong cung, nếu như không mua một chút nhân tâm, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.

https://thuviensach.vn

“Thanh Trúc tưởng rằng tiểu thư không hiểu những việc này, không ngờ lại rất tinh thông”, Thanh Trúc nửa cười nửa tỉnh mà nói.

“Kỳ thật ta cũng không thích những việc này”, Hiểu Nguyệt nhún vai nói “nhưng vì sự tồn vong của ba người chúng ta sau này đành phải làm vậy. Thanh Trúc, ta phải nhắc nhở ngươi trước, sau này trong cung có bất kỳ chuyện gì không liên quan đến chúng ta, vô luận người thấy bức xúc như thế nào cũng không được quan tâm. Nếu như một ngày nào đó xảy ra chuyện, ta chỉ sợ có muốn cũng không bảo vệ được ngươi”. Thanh Trúc tính tình cương trực, chỉ sợ không quen với những việc hắc ám trong cung.

Hiểu Nguyệt theo hướng dẫn của Hồng Trù, xuyên qua chính điện, đến một gian phòng đã được bày biện xong thức ăn, các cung nữ thấy Hiểu Nguyệt đều hướng nàng hành lễ, rồi đứng một bên hầu hạ.

“Các ngươi lui xuống đi, Thanh Trúc cùng Hồng Trù ở lại đây là đủ rồi”, Hiểu Nguyệt ngồi xuống nhìn các cung nữ hạ lệnh. Nói chung, các nàng đều là người trong cung, không biết ở đây có gian tế hay không, nhưng trước mắt cứ phải cẩn thận chú ý.

Các cung nữ lĩnh mệnh, lui ra ngoài, Hiểu Nguyệt gật đầu hài lòng, cười đối với Hồng Trù cùng Thanh Trúc nói: “Các ngươi ngồi xuống cùng ăn với ta, một bàn thức ăn lớn như vậy đủ ăn trong hai ngày đó”.

"Như vậy không hợp quy củ!" Hồng Trù lắc đầu nói.

"Quy củ?" Hiểu Nguyệt nhẹ giọng lập lại, quy củ là cái gì? Trong mắt Hiểu Nguyệt, quy củ hoàng cung là cái khỉ gì? “Bảo các ngươi cùng ăn thì phải cùng ăn! Còn nữa, sau này trước mặt ta không được nhắc đến hai từ quy củ, ta nghe phiền lòng”, thanh âm thản nhiên, lộ ra vẻ không được cự tuyệt, Hiểu Nguyệt trở về với bản chất của mình, nhìn quét qua Hồng Trù và Thanh Trúc.

https://thuviensach.vn

“Dạ vâng”, Hồng Trù liếc nhìn Thanh Trúc, mười ngày qua, các nàng cũng hiểu được Hiểu Nguyệt, không phải như trước kia mềm yếu, nàng tựa hồ có một loại khí chất cao quý, lạnh nhạt, an tĩnh, không ai biết được nàng đang nghĩ gì cũng không biết nàng sẽ làm gì, chỉ có thể cảm nhận được một sự nguy hiểm lan tỏa trong không khí.

Các nàng yên lặng ngồi xuống dùng cơm, Hiểu Nguyệt vẻ mặt lạnh nhạt, chuyên tâm mà ăn không nói một lời.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lần đầu tiên trong đời, Đỗ Hiểu Nguyệt chủ động thức dậy trước canh ba (giờ Mẹo), “Thanh Trúc, Hồng Trù mau vào giúp ta rửa mặt, ta phải qua bên Thái hậu thỉnh an”. Hiểu Nguyệt xốc chăn mền, tự thay y phục, nhưng nàng mặc hồi lâu cũng không mặc xong, đành phải hướng các nàng cầu cứu.

“Tiểu thư, sao hôm nay người lại dậy sớm vậy?” Theo Hiểu Nguyệt mười ngày, mỗi ngày nàng đều ngủ thẳng đến sáng, vậy mà hôm nay mới canh ba đã rời giường, tự nhiên thay đổi nhiều như vậy làm Thanh Trúc cho rằng hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây.

“Haha, ngủ đủ rồi, đã đến giờ hoạt động gân cốt”, Hiểu Nguyệt cười ha hả trả lời, “Hồng Trù mau giúp ta vấn một kiểu tóc đơn giản, nhưng làm nhẹ nhẹ thôi, lần trước người xiết chặc quá, đau xé cả da đầu”. Nàng nhanh chóng rửa mặc, sau đó dùng muối sạch đánh răng – mỗi lần đánh răng, Hiểu Nguyệt đều tiếc rẻ cuộc sống đầy đủ ở hiện đại.

“Tiểu thư, không cần hoảng” Hồng Trù cười khi xem Hiểu Nguyệt luống cuống tay chân “Bây giờ còn rất sớm mà”.

Hiểu Nguyệt không để ý tới, không phải nàng cuốn quít rồi phát hoảng mà vì chưa quen các vật dụng ở triều đại này. Sống trong cung cấm, không chiếm được cảm tình của Hoàng thượng, đành phải đi lừa cho Lão thái thái cao hứng, làm cho bà ta thích mình, mua bảo hiểm cho bản thân, nếu không làm sao có được một cuộc sống an ổn? “Có điểm tâm chưa? Ta muốn ăn, mang lên đi”. Đi gặp Thái hậu giống như là đi làm, phải ăn uống đầy đủ mới đỷ khí lực mà làm tốt công việc. “À, nếu chút nữa các phi tần đến thỉnh

https://thuviensach.vn

an nhớ nói ta đã qua bên Thái hậu". Không biết những người đó có đi thỉnh an Thái hậu hay không, được vậy thì tốt, nếu như họ không đi mà trực tiếp tới gặp mình thì thiệt là khó mà chịu nổi đám phụ nữ này.

"Nô tỳ hiểu rồi", Hồng Trù cười hỏi "Tiểu thư, nô tì đoán là tiểu thư sợ có người đến quấy nhiễu sự thanh nhàn nên trốn qua bên Thái hậu phải không?"

"Haha, Hồng Trù, ngươi là con giun trong bụng ta sao? Làm thế nào mà biết được ta đang nghĩ gì?", Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm mà nhéo nhéo mặt Hồng Trù, sau đó ngồi vào bàn trang điểm, nhìn gương đồng mà nói "nhanh, chải tóc cho ta đi".

"Tiểu thư, chẳng lẽ người lại sợ đám phi tần đó?" Thanh Trúc vừa sửa sang giường chiếu vừa hỏi.

"Ai nói ta sợ?" Hiểu Nguyệt nhướng mày "ta chỉ không muốn gặp các nàng đó thôi".

"Nhưng một ngày nào đó người cũng phải gặp mà", vừa nói, Thanh Trúc vừa sửa sang giường chiếu, sau đó đi đến bên cạnh Hiểu Nguyệt, "hôm qua, vừa vào cung, sáng nay thế nào các vị quý phi cũng đến thỉnh an Thái hậu, tiểu thư cũng sẽ gặp các nàng".

"Thì gặp chứ sao", Hiểu Nguyệt cười khẽ, "khi đó trước mặt Thái hậu, dù đó là phi tần được Hoàng thượng sủng ái cũng phải nể mặt thái hậu mà nhượng ta ba phần, người nói xem, ta thiệt thòi sao?"

"Tiểu thư!", Hồng Trù ở phía sau cười khẽ "vậy là người sợ vị quý phi hôm qua được Hoàng thượng sủng đến gặp người thị uy hả?"

"Ôi, Hồng Trù, ta thật là ngày càng chán ghét ngươi nha, trong đầu ta nghĩ gì ngươi đều biết hết", Hiểu Nguyệt vẻ mặt đau khổ, "một đóa hoa xinh đẹp thấu hiểu lòng người bên cạnh, không biết là họa hay phúc hả?"

https://thuviensach.vn

Vừa nói xong câu này, Hiểu Nguyệt cảm thấy tóc trên đầu bị kéo chặt một chút, lập tức hô to "Hồng Trù, nhẹ tay thôi, đó là da đầu ta, không phải da heo, kéo đau quá".

"Xin lỗi tiểu thư", Hồng Trù vội vàng xin lỗi, "Hồng Trù không cố ý".

Hiểu Nguyệt không trả lời, qua gương đồng, nhìn hai người phía sau, Hồng Trù chải tóc, Thanh Trúc giúp gắn trâm cài, phối hợp hoàn mỹ. Mười phút sau, tóc đã chải xong, nhìn chính mình trong gương, trang điểm lạnh nhạt, tóc vấn nhẹ, cài một cây tram trân châu cài, mặc một bộ y phục màu xanh đậm, không xa hoa, không tục khí. Cảm thấy bộ trang phục này rất hợp với mình "Tốt lắm, cám ơn các ngươi", Hiểu Nguyệt xoay người đứng lên, nhìn thoáng qua tẩm cung bài trí xa hoa, cảm thấy bực bội, muốn kêu các cung nữ bài trí lại, nhưng cũng sợ phiền toái, nên nén khó chịu mà nói "Hồng Trù, Thanh Trúc, các ngươi thương lượng chút nữa người nào sẽ ra cung mua giúp ta một số vật mang về".

"Tiểu thư, thiếu vật gì thì có thể báo nội thị phòng thì sẽ có", Hồng Trù nhắc Hiểu Nguyệt.

"Thứ ta muốn có họ không thể đưa được", Hiểu Nguyệt cười thần bí, "Danh sách ta đã viết xong, các người theo đó mà mua, nhớ tận lực tìm cho bằng được. Ngân phiếu cùng danh sách đặt ở trên bàn. Còn việc ra cung cần những thu tục nào, hai ngươi hỏi các cung nữ. Ta ăn sáng trước, các người không cần hầu hạ ta, ăn xong ta sẽ tự đi Trữ Tuyên Cung".

———

Trữ Tuyên cung

Khi Hiểu Nguyệt đến Trữ Tuyên cung, Thái hậu đang dùng trà.

"Thần thiếp thỉnh an mẫu hậu", Hiểu Nguyệt thi lễ, cười nói.

https://thuviensach.vn

“Hiểu Nguyệt, con tới thật đúng lúc, mau tới uống trà với ta”, Thái hậu cao hứng nói “Hoàng nhi ngày ngày bề bộn việc nước, hầu như không ngó ngàng gì tới lão bà này”.

“Mẫu hậu, xin người tha thứ cho Hoàng thượng, Hoàng thượng lao tâm vì nước vốn là phúc đức của thiên hạ, Mẫu hậu nên vui mừng mới phải”, Hiểu Nguyệt nhỏ giọng trả lời, “nếu Mẫu hậu không chê thần thiếp làm phiền người, thần thiếp có thể đến thăm mẫu hậu hàng ngày, cùng mẫu hậu trò chuyện”. Mặc dù làm vậy thì mất đi rất nhiều thời gian ngủ, nhưng nhờ thế có thể bình yên nhàn nhã mà sống, hy sinh như vậy cũng đáng giá.

“Haha, thật ngoan quá, Nguyệt nhi thật hiểu chuyện”, Thái hậu cười híp mắt “mau ngồi xuống đây”.

Hiểu Nguyệt phục tùng ngồi xuống, cung nữ đã sớm mang một ly trà tới, nàng nhấp một ngụm, nhân tiện bỏ xuống.

“Sao vậy, trà này không ngon sao?”, Thái hậu thấy Hiểu Nguyệt chỉ uống một ngụm, khó hiểu hỏi, “Trà này vốn là loại thượng đẳng vừa được tiến công, ta hôm nay mới uống lần đầu”.

“Dạ không phải”, Hiểu Nguyệt lắc đầu cười, “Ngon lắm ạ, chỉ có điều con nghĩ nên để nguội một chút, không nên uống nóng như vậy”, kỳ thật, so với các loại trà hiện đại thì trà này ngon hơn nhiều, chỉ là nàng không rành, chỉ biết ăn thôi.

“Ừ, không sai”, Thái hậu mỉm cười, nghe Hiểu Nguyệt nói cũng không vội uống tiếp, “Hiểu Nguyệt, con không cần thỉnh an mỗi ngày, cách mấy ngày đến một là là tốt rồi. Con bây giờ là Hoàng hậu, việc lớn nhỏ trong cung sau này sẽ do con trông nom, đem hết trách nhiệm giao cho con, ta mới thật đúng là thanh nhàn”.

“Thần thiếp vừa mới vào cung, việc gì cũng không hiểu. Thần thiếp cho rằng, chuyện trong cung Mẫu hậu quản lý là tốt nhất. Hiểu Nguyệt sẽ ở

https://thuviensach.vn

cạnh Mẫu hậu học hỏi một, hai năm, sau đó mới giúp người quản lý hậu cung, như vậy mới là tốt nhất.”, Hiểu Nguyệt ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng thầm nghĩ, Thái hậu có phải đang dò xét mình, nếu như đáp ứng rồi chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu lắm. Dựa vào thế lực của Đỗ gia hiện nay, nếu để cho người họ Đỗ nắm giữ hậu cung, chỉ sợ Hoàng tộc đối với người nhà Đỗ gia càng thêm bất mãn.

“Cũng đúng”, Thái hậu gật đầu, cười ha hả “xem ra, lão bà này vẫn phải tiếp tục cực nhọc một phen”.

“La do thần thiếp không tốt, không thể vì mẫu hậu phân ưu, làm cho mẫu hậu vất vả”, Hiểu Ngyệt tiếp tục nhỏ giọng. Haha, từ nay về sau có thể có cuộc sống dễ chịu rồi, chuyện trong cung không cần mình trông nom, Thái hậu cũng không bắt thỉnh an hàng ngày, Hoàng thượng ở đâu cũng mặc, hắn vốn chán ghét người nhà Đỗ gia. Còn các phi tần hả, binh đến tướng cản, ngày thường không chủ động để ý đến các nàng, dựa vào thế lực Đỗ gia hiện nay, các nàng cũng không dám làm bậy.

Lại cùng thái hậu nói chuyện, mười phút sau, các phi tần hôm qua tiến cung vội tới Thái hậu thỉnh an, nhưng hình như không có Lý Thiên Nhu.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khi Hiểu Nguyệt trở về Chiêu Dương cung, phía sau có thêm ba phi tần.

“Tỷ tỷ”, Mã Tuyết Mạn vừa uống trà, vừa khó hiểu hỏi “tại sao Lý tỷ tỷ không đi thỉnh an Thái hậu?”

“…”, Hiểu Nguyệt im lặng, chỉ cười nhẹ, không nói.

“Đương nhiên là vì tối hôm qua…”, Đồng Như Sương nói một nửa mặt đã đỏ lên, không có kết thúc, chỉ ngồi uống trà.

“Muội không rõ, tại sao Hoàng thượng lại sủng hạnh Lý tỷ tỷ trước, mà không phải là Đỗ tỷ tỷ đây? Đỗ tỷ tỷ là Hoàng hậu mà”, Mã Tuyết Mạn hình như không sợ chết mà nói.

Đồng Như Sương vừa nghe Mã Tuyết Mạn nói xong, trà trong miệng tự động phun ra, Liễu Mộng Nam chỉ nhíu mày, tiếp tục uống trà. Hiểu Nguyệt cũng muốn phun cả ra ngoài, cố gắng nhịn nuốt xuống, nhỏ giọng nói: “Thánh ý không thể đoán, chúng ta đều là thê tử của Hoàng thượng, ngài sũng người nào đều như nhau thôi”.

Đồng Như Sương dùng tay lau khóe miệng nói “Mã muội muội, không chừng đêm này sẽ đến lượt muội đó”.

“Tại sao không phải là Đỗ tỷ tỷ?”, Tuyết Mạn tiếp tục hỏi.

“…”, Đồng Như Sương cũng im lặng.

Hiểu Nguyệt tiếp tục uống trà, không để ý tới các nàng nói gì, lúc này Liễu Mộng Nam uống cạn ly trà, sau đó đứng dậy: “Đỗ tỷ tỷ, có thể Mộng

https://thuviensach.vn

Nam chưa quen với hoàn cảnh mới, ngủ không sâu nên người hơi mệt, Mộng Nam cáo từ trước".

"Được, muội muội sớm trở về nghỉ ngơi đi. Hôm khác ta sẽ đi thăm muội", Hiểu Nguyệt đứng lên nói.

Sau khi Liễu Mộng Nam rời đi, Đồng Như Sương cùng Mã Tuyết Mạn cũng lục tục rời đi.

"Tốt lắm, đi hết rồi", Hiểu Nguyệt nhìn sang Hồng Trù hỏi "Thanh Trúc đã về chưa? Nếu như đã về thì nói cung nữ đóng cửa chính đi, ta ngủ trước, sáng nay thức dậy sớm quá, giờ ta lại muốn ngủ rồi", nói xong phối hợp duỗi lưng, vươn người ngáp một cái.

"Còn chưa trở về, Tiểu thư mua mấy thứ đó làm sao mà về sớm được", Hồng Trù oan ức nói "Tiểu thư tự nhiên bắt chúng nô tỳ mua gió trăng tiểu thuyết (tức là truyện xxx đó các sis, thời đó truyện này bị cấm lưu hành nên rất khó mua) – đây là khuê phòng cung cấm đó, tiểu thư sao có thể xem những truyện này?"

"Ta bây giờ đã xuất giá, không còn là tiểu thư khuê phòng nữa rồi", Hiểu Nguyệt cười nói. Ở cổ đại, không có TV, không có máy tính, không Điện thoại di động, MP3, MP4, mỗi ngày ngoài ngủ ra không biết làm gì. Trước kia, vừa tới triều đại này được mười ngày đã đọc hết các loại sách sử, cũng như toàn bộ thư viện của Thượng thư phủ. Hiện tại trong cung nhàm chán, không có việc gì làm, nên tốt nhất là xem vài cuốn trăng gió tiểu thuyết giải sầu.

"Nhưng..."

"Được rồi, Hồng Trù, chờ sau khi ngươi đọc được truyện, ta cam đoan ngươi còn cùng ta tranh nhau xem đó", Hiểu Nguyệt cười ha hả nói, gió trăng gió tiểu thuyết, tương đương với ngôn tình tiểu thuyết (cùng thể loại xxx đó các sis), có được một tình yêu hoàn mỹ đều là giấc mơ của toàn bộ

https://thuviensach.vn

nữ nhân. “Tốt lắm, giờ ta đi ngủ trước, Thanh Trúc về nhớ đánh thức ta nha”.

“Tiểu thư, nô tỳ đã trở về”, Thanh Trúc cất tiến gào, làm Hiểu Nguyệt ngừng lại, quay đầu nhìn lại thấy nàng đứng giữa đại môn, không ngừng nói.

“Haha, đã trở về! Có mệt không, khát không khát không? Có muốn uống chút nước?”, Hiểu Nguyệt giống như con chó nhỏ, thấy Thanh Trúc liền sấn tới, nhiệt tình lấy trong tay nàng ta một gói gì đó, thấy vậy các cung nữ hầu hạ kế bên mở to mắt nhìn, đường đượng là một quốc gia chi mẫu tự nhiên đi nịnh nọt nha đầu của mình.

Thanh Trúc có chút mắc cở không chịu được nhiệt tình của Hiểu Nguyệt, vội vàng thối lui, không cho Hiểu Nguyệt chăm sóc vội nói “Tiểu thư, những gì người cần, nô tì đã mua đủ. Lúc này nội vụ phủ có nói, cung nữ mỗi tháng chỉ được xuất cung một lần”.

“Ồ, cám ơn ngươi”, Hiểu Nguyệt không có nghe câu nói cuối của Thanh Trúc, cầm tay nải đặt lên bàn, vừa mở ra nhìn, hai mắt trở nên sáng chói “Oa, oa, cổ đại mà cũng có loại gió trăng tiểu thuyết này nữa, Hồng hạnh xuất tượng, Thiếu nữ hẹn hò toàn tập, Chị dâu cùng tiểu thúc tình sử toàn tập… Thanh Trúc, người làm sao tìm được mấy cuốn này?” Hiểu Nguyệt ngẩng đầu hỏi Thanh Trúc, Hồng Trù và các cung nữ kế bên mặt đã sớm đỏ lên rồi.

“Khụ”, Thanh Trúc sắc mặt không được tự nhiên “là…là…nô tỳ đến thư điếm (tiệm sách) hỏi chủ tiệm, lão bê cho một đống sách, nô tỳ cũng không coi qua, nhân tiện mang về”.

“Tốt lắm”, Hiểu Nguyệt cười run cả người, nhào tới ôm Thanh Trúc thật chặt, hôn lên má nàng “Thanh Trúc, ta rất thích ngươi, từ nay về sau, mỗi tháng ngươi xuất cung một lần mua cho ta mấy cuốn khác”.

https://thuviensach.vn

Thanh Trúc không có phản ứng, không, phải nói là bị Hiểu Nguyệt dọa cho một trận, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, đẩy Hiểu Nguyệt ra, lui về sau vài bước, run run nói "Tiểu thư, nô tỳ, …còn chưa…từ nhỏ còn chưa có hôn qua ai".

"Ách..." Hiểu Nguyệt lo lắng hỏi "Thanh Trúc, ngươi từ nhỏ không có hôn với việc giúp cho mua sách có quan hệ gì đâu?", vừa dứt lời Hiểu Nguyệt đột nhiên hiểu ý Thanh Trúc, bật cười nói "haha, Thanh Trúc, người thật đán yêu, ta ngày càng yêu thích ngươi nha".

Hồng Trù ở một bên nhỏ giọng nhắc "Tiểu thư, người không nên trêu chọc Thanh Trúc, mọi người đang nhìn kìa".

Hiểu Nguyệt lúc này mới nhớ ở đây còn có một đám cung nữ, mà các nàng sắc mặt cũng rất bất thường, anh mắt cũng kỳ quái, ack, phải nói là nhìn Hiểu Nguyệt bằng ánh mắt rất bất thường: kinh hãi, khinh bỉ, sợ hãi… nói chung, các loại ánh mắt không thiện ý đều có đủ.

"Uhm, sách này, nếu các ngươi cũng muốn đọc, có thể hỏi mượn ta, ta sẽ không thu tiền đâu", Hiểu Nguyệt cười xấu hổ, "nhưng mà các ngươi không được cho người ngoài Chiêu Dương cung biết. Hồng Trù, Thanh Trúc, các ngươi muốn xem cũng có thể hỏi mượn nha…"

"Nô tỳ không xem", Hồng Trù cùng Thanh Trúc nhất trí nghiêm trang trả lời.

"Không xem thì không xem, ta từ từ xem", Hiểu Nguyệt không thèm để ý, lấy sách cất lại, "Được rồi, các ngươi nhớ đóng cửa chính, ta phải đi nằm đây, đừng tới quấy rầy ta", hehe, đóng cửa đại môn, nằm trong phòng đọc sách mới không bị ai đến quấy rầy.

Hiểu Nguyệt thu thập mấy cuốn sách đi vào phòng ngủ, nhưng không biết nàng cố tình hay vô ý mà để quên một cuốn sách trên bàn.

https://thuviensach.vn

Hồng Trù cầm sách lên 《 Hồng hạnh xuất tường , khẽ thở dài, trước kia cho rằng Tứ tiểu thư tính tình kỳ quái cũng được, giờ tự nhiên lại bắt đầu xem loại sách cấm này… “Thanh Trúc, cô nói xem, chúng ta đi theo Tứ tiểu thư là phúc hay là họa?”

“Các ngươi đi làm việc của mình đi”, Thanh Trúc bảo các cung nữ rời đi, sau đó nhỏ giọng nói “Ta cũng không biết, Tứ tiểu thư tốt lắm, trong cung đối với mình cũng tốt, cả ngày trừ ăn thì chỉ ngủ, đi theo nàng rất nhẹ nhàng, không giống như Đại phu nhân, ở bên cạnh người lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận, sợ Đại phu nhân tức giận trách phạt”.

"Đúng vậy!" Hồng trù gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, "Theo tiểu thư, nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chỉ là, chúng ta bây giờ vào cung, không giống như trước đây, chỉ cần gia đình có đủ tiền là có thể chuộc thân, bây giờ muốn xuất cung, phải đợi đến hai mươi lăm tuổi rồi, hơn nữa muốn gặp người nhà cũng không phải dễ".

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Tiểu thư! Tiểu Thư! Mau tỉnh lại, thánh chỉ tới, nhanh đến chính điện tiếp chỉ”. Mới sáng sớm, Hồng Trù lay Hiểu Nguyệt thức dậy, Thanh Trúc cùng các cung nữ chuẩn bị y phục và rửa mặt cho nàng.

“Mặc kệ hắn, kêu hắn cùng thánh chỉ chờ đi”, Hiểu Nguyệt trở mình, mắt không mở mà la hét “Trời còn chưa sáng, ta ngủ một chút nữa”.

“Ôi, nô tỳ lạy người, chậm trễ tiếp chỉ là phạm tội chém đầu đó. Thanh Trúc, Tú Tú, mau tới, đỡ tiểu thư dậy đi, dù nàng có nhắm cả hai mắt cũng phải đưa đến chính điện”, chậm trễ tiếp chỉ đúng là đại bất kính với Hoàng thượng.

Vì vậy, Hiểu Nguyệt nửa tỉnh nửa mê bị Hồng Trù cùng Thanh Trúc và một đám cung nữ đỡ tới chính điện, quỳ trên mặt đấy nghe chỉ.

“Phụng thiên Thừa Ânhận, Hoàng đế chiếu viết…”, giọng thái giám đến tuyên chỉ the thé vang lên, Hiểu Nguyệt nghe được câu đầu tiên đã hình dung đến những đoạn phim chán ngắc trên TV nên không hăng hái lắng nghe, trực tiếp ngủ say sưa.

Một lúc sau, thánh chỉ “niệm” xong, thái giám tuyên chỉ nhìn Hiểu Nguyệt đang dập đầu dưới đất nói: “Hoàng hậu nương nương, mời ngài tạ ơn thánh chỉ”.

Nói xong, đợi một lúc cũng không thấy Hiểu Nguyệt phản ứng, đầu vẫn cúi xuống đất. Bên cạnh, Hồng Trù cùng Thanh Trúc liếc nhau, không cần nói cũng biết, Hiểu NGuyệt sớm đã ngủ đến quên cả sự đời rồi, đang quỳ cúi đầu mà cũng không có thể ngủ, trời lạnh thế mà cũng không sợ.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, thánh chỉ tuyên xong rồi, người tạ ơn đi”, Hồng Trù nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư, mau tỉnh lại, phải tạ ơn rồi”, Thanh Trù cũng nhỏ giọng nói đồng kéo kéo áo Hiểu NGuyệt.

Hiểu Nguyệt cảm thấy bên tai có hai tiếng kêu nho nhỏ ồn ào, tựa như tiếng muỗi vo ve, đang muốn giơ tay lên đập, đột nhiên thấy trên trán rét buốc, nên tỉnh ngủ hơn phân nửa. Ngẩng đầu lên nhin thấy một thái giám đứng tuổi, trong tay cầm một cuộn gì đó vàng vàng, nhìn mình cười tủm tỉm. Đột nhiên không biết chuyện gì xảy ra, nửa giây sau mới nhớ tới việc mình đang tiếp chỉ.

“Thánh chỉ…Công công tuyên xong rồi?”, Hiểu Nguyệt lo lắng hỏi, “Ta có thể đứng lên không cần quỳ phải không?”

“Dạ,…xin mời nương nương đứng dậy tiếp chỉ”. Lưu công công vốn là thái giám hầu hạ tiên hoàng, nay tiếp tục làm hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, tính đến nay cũng được ba mươi mấy năm, tuyên không ít thánh chỉ, gặp qua không ít biểu hiện của người khi nhận chỉ, vẻ mặt kinh hỉ, sợ hãi, lo lắng, ưu sầu, vui mừng, điên cuồng…chỉ là chưa có gặp qua người nào tiếp thánh chỉ với vẻ mặt ngốc nghếch, cũng không lập tức tiếp chỉ mà toàn nói chuyện gì đâu – hôm nay coi như mở mang kiến thức.

Còn sớm quá mà! Hiểu Nguyệt trong lòng oán giận, thánh chỉ thôi mà có gì đâu mà phải đọc, mình cũng đâu phải mù chữ, cầm đưa cho đọc thì được rồi, tự nhiên bắt người ta quỳ nghe đọc một lần mới được. Hiểu Nguyệt đứng lên, tiếp nhận thánh chỉ từ Lưu công công, vừa mở ra xem trên đó viết cái gì vừa nói “Công công mời ngồi, Thanh Trúc, mời trà”.

“Cám ơn ý tốt của nương nương, chỉ là lão nô còn phải về phục mệnh với Hoàng thượng, không thể trì hoãn lâu”, Lưu công công cười nói, “Hoàn

https://thuviensach.vn

lại xin mời nương nương 2 giờ nữa đến Điện Thái Hòa, nghe Hoàng thượng đọc chiếu sắc phong".

"Ừ, được", Hiểu Nguyệt mỉm cười trả lời, sau đó tiếp tục xem thánh chỉ, ngoài ra không nghe gì cả, chỉ nhớ mấy chữ mấu chốt: điện Thái Hòa, sắc phong Hoàng hậu.

"Vậy lão nô xin cáo từ", Lưu công công hướng Hiếu Nguyệt bái chào.

"Được, Hồng Trù tiễn công công".

Lưu công công xoay người rời đi, Hiểu Nguyệt ném thánh chỉ lên bàn, tùy ý ngồi xuống ghế, ngáp dài hỏi: "Thanh Trúc, bây giờ là giờ nào rồi?"

"Giờ mẹo tam khắc rồi (7g sáng)", Thanh Trúc thấy Hiểu Nguyệt lại híp mắt vội vàng nói, "tiểu thư, bây giờ đừng ngủ, người nên thay y phục, muốn đến yết kiến Hoàng thượng thì phải mặt triều phục".

"Ủa, ta có triều phục hả? Sao ta không biết?", thanh âm miễn cưỡng vang lên, mắt vẫn không mở, rõ ràng là mới gửi triều phục sang đây, mới sáng sớm đưa sang, rõ ràng muốn quấy nhiễu mình mà.

"Tiểu thư, triều phục đã đưa tới hôm qua, chỉ là tiểu thư đang chăm chú đọc sách, có nói gì tiểu thử cũng không có nghe", Thanh Trúc trả lời.

"Ồ, có chuyện này sao? Hiểu Nguyệt cố hồi tưởng nhưng hình như không có ấn tượng gì về việc này nên không nhắc tới, "Tốt lắm, vậy giờ thay y phục đi". Haizz, một ngày vừa nhàm chán mà lại không an nhàn bắt đầu rồi, không biết ở điện Thái Hòa có xảy ra chuyện gì không nữa.

———

Hiểu Nguyệt lại phải quỳ trên mặt sàn lạnh như băng, đột nhiên nghĩ được một việc: đa số các đời đế vương đều không được trường thọ, thử hỏi

https://thuviensach.vn

tại sao lại như vậy? Ngoài trừ việc ăn chơi trác táng chắc là do suốt ngày bị người ta quỳ, nếu người quỳ tuổi nhỏ hơn hắn thì cũng được đi, mà ngay cả những đại thần đáng tuổi cha chú cũng phải quỳ, không tổn thọ mới lạ là (haha, vậy mà Nguyệt tỷ cũng nghĩ ra được, đúng là rảnh quá hóa rồ). Giống như vị Hoàng đế Đàm Văn Hạo này – hình như Hồng Trù có nhắc đến tên hắn một lần – đang ngồi trên ngai vàng giữa điện Thái Hòa, bắt vị công công tuyên chỉ hồi nãy đọc lại chiếu thư hồi ở Chiêu Dương cung cho Hiểu Nguyệt và các quần thần nghe, làm nàng buồn ngủ gần chết – loại cảm giác này giống như lúc nghe hiệu trưởng giáo huấn, nghe là ngủ gục.

Chỉ là, Đỗ Hiểu Nguyệt không dám ngủ, Hồng Trù, Thanh Trúc không có theo bên người, nếu như mà ngủ quên, tuyên chỉ xong sẽ không có ai nhắc nàng tiếp chỉ. Cuối cùng hai chữ “Khâm thử” cũng lọt vào tai Hiểu Nguyệt làm nàng cảm hạnh phúc như mặt trời đã mọc sau những ngày u tối – ánh dương xua tan hắc ám, ha ha, không cần phải quỳ nữa, có thể đứng dậy rồi.

Có điều Hiểu Nguyệt lại gặp khó khăn lần nữa, phải nói tạ ơn như thế nào? Ôi, lần đầu tiên được phong tước, không có kinh nghiệm, sao mình không sớm nghĩ đến việc này mà thảo luận cùng Hồng Trù, Thanh Trúc – dù sao ba bộ da trâu cũng hơn một Gia Cát Lượng (ý nói ba người ngu ngu một chút, nhưng nếu hợp sức mà nghĩ cũng sẽ thông mình hơn một người thông minh) mà, nhưng giờ muộn rồi.

"Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng ân điển!" Đỗ hiểu nguyệt suy nghĩ một hồi, thật sự nghĩ không ra dùng từ gì để tạ ơn, đột nhiên nhớ tới có một lần làm bài thi về đề tại quan lại phong kiến, họ rất thích nói "n điển, ân điển ", thuận miệng nàng nhân tiện mà nói ra.

“Hoàng hậu hãy bình thân”, Đàm Văn Hạo lạnh lùng nói, thanh âm vừa trống trãi vừa uy nghiêm, “Hoàng hậu hãy đi đến bên cạnh trẫm”.

https://thuviensach.vn

“Thần thiếp tuân lệnh”, Hiểu Nguyệt trả lời xong liền đứng lên, toàn thân hơi run run, hoảng sợ kinh khủng mà hướng đến bảo tọa (ngai vàng, ghế vua ngồi). Không phải nàng sợ việc gì, chỉ là trước mặt hoàng đế phải diển cho hắn coi. Không chỉ vậy, mỗi bước tiến gần ngai vàng, tự nhiên trong lòng có một cảm giác bất an, Đỗ Hiểu Nguyệt, ngươi đang bước trên một con đường không có lối về!

https://thuviensach.vn

Chương 12

Khi Hiểu Nguyệt đến bên cạnh Đàm Văn Hạo, các đại thần trong triều chậm rãi quỳ xuống, hô "Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế".

Hiểu Nguyệt nhìn thấy Đỗ Khang Vĩnh cũng quỳ, dù trong lòng nàng không Thừa Ânhận hắn là cha, nhưng dù gì hắn cũng là cha của khối thân thể này, tính ra cũng là trưởng bối (người lớn hơn), để trưởng bối quỳ lạy mình thiệt là tổn thọ quá. (chị này tối ngày lo tổn thọ, chắc ngày thường lười, lo đọc gió trăng tiểu thuyết không có tích đức nhiều nên hở ra là sợ tổn thọ).

"Haizz, tổn thọ…", Hiểu Nguyệt vô ý nói ra hai từ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, vội vàng nhắm chặt lại, nhìn đám người ở dưới ba quỳ, chín lại cảm thấy thật nhàm chán. Trước kia, xem TV thấy Hoàng thượng cùng Hoàng hậu được người ta quỳ lạy thật ấn tượng, giờ đứng trên này lại thấy thật nhàm chán, chỗ cao thường lạnh lẽo, đạo lý này thật không sai.

Khi mọi người bái lạy xong, Hiểu Nguyệt lớn giọng nói: "Mọi người đứng lên đi", nhưng trên mặt đất chả có người nào nhúc nhích.

Đã nói rồi mà chẳng ai đứng dậy, Hiểu Nguyệt có chút lo lắng, nhìn qua bên cạnh thấy hắn bình thản, lạnh lùng nhìn đám người đang quỳ. Chợt nhớ trước một vài tình tiết trong TV, Hiểu Nguyệt nhẹ giọng nói: "Chúng khanh gia hãy bình thân".

Quả nhiên, đám đại thần đứng lên. Ôi, thật sự là một đám người nhàm chán, nhất định phải nghe bình thân mới chịu đứng dậy sao? Nếu không nói hai chữ này chẳng lẽ sẽ quỳ suốt hay sao?

https://thuviensach.vn

“Tốt lắm, bãi triều đi”, Đàm Văn Hạo thản nhiên nói, xong đứng lên, nhìn sang Hiểu Nguyệt liếc một cái đi xuống Kim Loan điện. Hiểu Nguyệt không biết phải đi theo hay là ở lại, nhìn sang thấy một vị công công đang làm động tác mời, mới biết là nàng phải cùng Hoàng đế rời đi. Từng bước rời đi, các quần thần vẫn cúi người tống tiễn, đi ngang qua Đỗ Khang Vĩnh, Hiểu Nguyệt ngừng bước, Đỗ Khang Vĩnh chỉ cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, nhìn sang bên cạnh thấy hai vị đại thần nét mặt cùng Đỗ Khang Viễn có ba phần tương tự, cũng đang nhìn về phía nàng. Hiểu Nguyệt mỉm cười, thì ra đây là hai vị Huynh trưởng mà nàng vô duyên gặp mặt – Đỗ Dạ Hàn cùng Đỗ Tiên Dương.

Nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ muốn bắt chuyện, nhưng Hiểu Nguyệt cũng không dừng lại, đi theo sau Đàm Văn Hạo rời khỏi chính điện. Đỗ Dạ Hàn cùng Đỗ Tiên Dương liếc nhìn nhau: tiểu muội này hình như lá gan có lớn ra, trước kia thấy hai Huynh trưởng như chuột thấy mèo, bây giờ tự nhiên chủ động chào hỏi! Có điều lúc này khi nàng đến bên cạnh Hoàng thượng, toàn thần run rẩy, hình như rất sợ hãi – như vật cũng đủ chứng minh nàng nhát gan.

Đến đại môn, Hiểu Nguyệt vẫn theo sau Đàm Văn Hạo, Hồng Trù cùng Thanh Trúc thấy nàng đi ra vội vàng theo. Năm người, một trước một sau cứ thế trầm mặc, tĩnh lặng mà bước.

“Hoàng hậu có chuyện gì muốn nói với Trẫm không?” Đàm Văn Hạo đột nhiên ngừng bước, xoay người nhìn Hiểu Nguyệt hỏi.

“Ách…”, Hiểu Nguyệt thấy bóng dáng trước mắt ngừng lại, cũng vội vàng dừng bước, đồng thời suy nghĩ nên trả lời Hoàng thượng như thế nào. Nàng đi theo hắn, không có nguyên nhân đặc biệt, bởi vì từ chính điện ra không biết là nên đi theo hắn hay là quay về tẩm cung của mình, suy nghĩ một chút, vì an toàn mà đi theo sau hắn.

https://thuviensach.vn

“Ta…thần thiếp…tâu Hoàng thượng”, Hiệu Nguyệt sửa lại mấy lần cách xưng hô, cuối cùng cũng tìm được trả lời hắn, vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói: “tâu Hoàng thượng, thần thiếp muốn… về thăm Đỗ phủ… thần thiếp nghe nói… nghe nói nữ nhi xuất giá sau ba ngày có thể về thăm nhà…cho nên…”, không phải Hiểu Nguyệt đối với Đỗ gia có gì lưu luyến, chủ yếu là muốn về thăm Tương Lương, đồng thời gặp mấy vị Huynh trưởng, xem nhân phẩm của họ thế nào, nếu như một ngày nào đó không thể tiếp tục sống trong cung, thì phải nhờ họ hỗ trợ để ra cung.

“Trẫm chưa từng nghe việc nữ nhi xuất giá có thể về thăm nhà”, Đàm Văn Hạo nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt, nàng nói chuyện ấp a ấp úng, tựa hồ như đang rất sợ hãi. Trước khi nàng tiến cung, nghe nói Đỗ Hiểu Nguyệt tính tình nhát gan, không phải chính thất sinh ra, hình như hơi vô dụng nên hắn mới đồng ý lập nàng làm Hoàng hậu tạm thời trấn an Đỗ gia. Nếu không vì thế thì dựa vào nàng muốn làm Hoàng hậu, không có cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có chứ đừng nói là cửa chính.

“Hoàng thượng ở trong cung, dĩ nhiên chưa từng nghe những việc này”, Hiểu Nguyệt tâm lý thầm coi thường hắn, ở trong cung cái gì cũng có, không lo ăn, không lo mặc chỉ là thiếu tự do, dù nàng bình thường cũng không coi trọng tự do, có thể tự do ăn, tự do ngủ là đủ rồi, nhưng hiện tại muốn ra khỏi cửa cũng phải báo cáo phiền phức quá. “Đây là phong tục của dân gian, ai cũng biết…”, kỳ thật đây đều là Hiểu Nguyệt nói theo trong phim hoặc Internet, chứ còn thời đại này có phong tục này hay không thì nàng cũng không rõ, chỉ nói bừa vậy thôi. Có điều nói xong chợt tỉnh ra, tại sao mình không nghĩ ra nói như vậy khác nào trách Hoàng đế ngay cả phong tục nước mình cũng không biết – dù gì đây cũng là nơi hắn sinh ra, Phỉ Á vương triều.

“Hoàng hậu hình như rất hiểu rõ chuyện trong dân gian?”, Đàm Văn Hạo ngạc nhiên hỏi ngược lại nàng, nhận thấy Đỗ Hiểu Nguyệt tự nhiên thay đổi, trở nên can đảm, dù vẫn cúi đầu nhưng bộ dáng bướng bỉnh cùng

https://thuviensach.vn

hắn đấu tay đôi, tựa hồ sẽ không lui bước. Hơn nữa, lúc này tại chính điện, khi các đại thần triều bái, nàng tựa hồ không yên lòng, hình như nói hai chữ "Tổn thọ", dù thanh âm rất nhỏ nhưng đối với người tập võ mà nói thính lực so với người thường tốt hơn nhiều nên hắn nghe rất rõ. Còn nữa, ngày đầu tiên gặp, khi hỏi chuyện, nàng hình như cũng nói hai chữ "đáng giá", khi kéo mặt nàng ngẩn lên, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi, hoảng hốt. Nhìn nàng như vậy, Đàm Văn Hạo tự hỏi: mình thật sự đáng sợ như vậy sao? Dù trong lòng hắn chán ghét nàng là người của Đỗ gia, nhưng nàng cũng không cần phải nhìn hắn với ánh mắt của một con thỏ đang nhìn lang sói như vậy chứ.

"Thần thiếp…", Hiểu Nguyệt thật sự rất bực mình, nói chuyện lúc nào cũng phả chú ý những từ này, "tâu Hoàng thượng, thần thiếp nghe Hồng Trù nói". Xin lỗi Hồng Trù, thời khắc mấu chốt phải mang ngươi ra đỡ đạn, về đến cung sẽ xin lỗi người sau vậy.

Hồng Trù đứng bên cạnh nghe Hiểu Nguyệt lôi mình vào cuộc, đành phải yên lặng cúi đầu thật thấp, đồng thời oán giận Hiểu Nguyệt tự nhiên nói hưu nói vượn, tân nương muốn về thăm nha phải xuất giá năm ngày lận.

Đàm Văn Hạo không nhìn rõ vẻ mặt của Đỗ Hiểu Nguyệt nhưng nghe thanh âm run rẩy, bộ dáng sợ hãi của nàng, đầu cúi thật thấp, tự nhiên thấy bực mình, lạnh lùng nói: "Hoàng hậu khi nào hồi gia, nội vụ phủ có quy định, nàng có thể tự tìm hiểu. Nếu không có việc gì trọng yếu, đừng đến phiền Trẫm". Nói xong phất tay áo, xoay người đi.

Nhìn bóng người trước mắt ngày càng xa, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, thở một thời, rốt cục không phải ở cùng với hắn rồi. Thật là phiền phức, cũng may hắn đối với nữ nhân của Đỗ gia không có hứng thú, nếu phải thường xuyên gặp mặt lúc nào cũng cúi đầu nói chuyện như vậy chắc chắn cổ nàng sẽ bị tật.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư”, Hồng Trù oán giận nói, “Tiểu thư, người không biết thì không nên nói lung tung, tân nương xuất giá thì năm ngày sau mới được hồi gia, việc này đứa trẻ ba tuổi cũng biết, tiểu thư sao tự nhiên nói thành ba ngày”.

Hả? Năm ngày? Phong tục truyền thống Trung Hoa không phải ba ngày sao? Tại sao ở đây lại thành năm ngày? “Vậy là năm ngày?”, Hiểu Nguyệt khó tin hỏi.

“Đúng vậy”, Thanh Trúc gật đầu trả lời.

“Thôi, xong rồi”, Hiểu Nguyệt vẻ mặt hốt hoảng mà nói với Hồng Trù, Thanh Trúc “vừa rồi, lúc ta nói Hoàng thượng không biết phong tục truyền thống trong dân gian…các người sao không chịu nói cho ta biết hả?”, lừa gạt hoàng thượng, là bất kính.

“Nô tỳ làm sao biết được tiểu thư sẽ nói những chuyện này”, Hồng Trù sốt ruột nói, vừa rồi nàng hình như có nhắc đến mình…ôi, chết rồi, không biết tội này có lớn lắm không.

“Cho dù nô tỳ lúc đó muốn nói với Tiểu thư cũng không nói được, chúng tôi đứng phía sau người mà, Hoàng thượng cũng đang nhìn…” Thanh Trúc ở bên cạnh cũng bắt đầu hoảng hốt. Đỗ Hiểu Nguyệt tiến cung ba ngày, Hoàng thượng cũng chưa một lần đến Chiêu Dương cung, chứng tỏ nàng không được sủng ái – Hoàng thượng thà sủng quý phi chứ không đặt chân đến tẩm cung của Hoàng hậu.

“Bỏ đi, cùng lắm thì nhắm mắt xuôi tay, chết thôi. Dù sao ta cũng chết qua một lần rồi mà”, Hiểu Nguyệt nhún nhún vài, tự an ủi, dù sao nàng đối với Hoàng đế không có hứng thú, không cần đế ý hắn đối với nàng như thế nào.

Hồng Trù cùng Thanh Trúc nhìn nhau, đối với Hiểu Nguyệt có chút không hiểu, hình như nàng đối với Hoàng Thượng không hề để tâm. Mà

https://thuviensach.vn

việc này cũng không có gì kỳ quai, lúc trước vì không muốn tiến cung nàng đã quỳ trên tuyết suốt một ngày.

“À, hôm nay lạnh quá, hình như tuyết muốn rơi”, Hiểu Nguyệt nhìn bầu trời đen kịt nói, thổi hơi ấm vào tay, xuýt xoa: “Chúng ta trở về thôi, mang lò sưởi đến, tay muốn ngủ một giấc thật sâu”. Tô Hiểu Nguyệt vốn là người vùng phía Nam, chưa từng trải qua mùa Đông phương Bắc, tại Phỉ Á quốc cũng là lần đầu tiên thấy tuyết, nàng cũng không có hứng thú ngắm tuyết, chỉ cảm thấy trời càng lạnh thì ngủ càng ngon thôi.

Đi dọc hành lang, Hiểu Nguyệt không ngừng thổi ấm tay, đồng thời thấy bực bộ triều phục đang mặc, làm nàng muốn đi nhanh cũng không được. Thanh Trúc cùng Hồng Trù theo sát bên người, nhưng hai nàng cũng tràn đầy tâm sự.

“Tiểu thư”, Thanh Trúc cuối cùng không nhịn được nói “Hoàng thượng chưa từng đặt chân đến Chiêu Dương cung, người không nóng lòng sao?”

“Hả…ồ, nóng lòng nóng lòng…haha”, Hiểu Nguyệt cười sảng khoái, trong lòng thầm ước hắn cả đời cũng không muốn bước vào Chiêu Dương cung, “Này Thanh Trúc, lúc người mua sách cho ta, ta nhớ kỹ là có cuốn , sao giờ lại tìm không ra, người có giấu không đó?”, Hiểu Nguyệt vội chuyển đề tài, mắc công hai nha đầu này cứ hỏi hoài.

“Nô tỳ đang giữ”, Thanh Trúc trả lời, “Tiểu thư, nô tỳ nghĩ tiểu thư không nên xem những loại sách này, nội dung bên trong thật sự rất…không thích hợp với nữ nhi”.

“Oa, Thanh Trúc, người lén xem phải không?”, Hiểu Nguyệt cười gian, “chắc chắn rồi! Dù nội dung không phù hợp với truyền thống đạo đức, nhưng đối với các ngươi mà nói chắc là rất hấp dẫn, các tình tiết bên trong có phải làm cho ngươi đỏ mặt, hồi hộp nhưng không thể ngừng đọc phải không?”

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư” Thanh Trúc đỏ mặt, Hiểu Nguyệt nói không sai, lúc đầu Thanh Trúc chỉ là tò mò muốn biết vì sao tiểu thư thích xem loại sách này, vì vậy mới xem thử. AI ngờ càng xem càng hấp dẫn, thấy những tình tiết bên trong, biết là con gái ngoan thì không nên đọc, đáng tiếc lòng hiếu kỳ làm cho nàng cứ đọc mãi.

“Tiểu thư, người cố ý đầu đọc Thanh Trúc”, Hồng Trù thấy Thanh Trúc đỏ mặt, mà Hiểu Nguyệt lại cười tươi như hoa, không cần phải nói cũng biết, ngày đó Hiểu Nguyệt cố tình để quên sách trên bàn. Nghĩ là mình cũng không tốt, tự nhiên để cho Thanh Trúc giữ sách.

“Thôi được rồi”, Hiểu Nguyệt xoay người khoát vai Thanh Trúc, vui vẻ mà nói: “Hồng Trù, người không nghe câu trâu không uống nước làm sao ghì được đầu trâu à? Thanh Trúc của chúng ta chỉ thức thời thôi, nếu người muốn xem ta cho mượn hai ba cuốn mang về xem”.

“Nô tỳ không cần”, Hồng Trù tức giận nói, đồng thời kéo tay Hiểu Nguyệt xuống “Tiểu thư, đây không phải Chiêu Dương cung, người phải chú ý tới hình tượng, đừng làm cho người ta dị nghị”. Theo Hiểu Nguyệt đã lâu, cũng biết Hiểu Nguyệt thích chọc ghẹo người khác, nên khuyên được là nàng khuyên liền.

“Tùy người thôi”, Hiểu Nguyệt nhún nhún vai, tỏ vẻ không ý kiến, “Chúng ta đi nhanh một chút, nếu không sẽ bị người ta làm phiền đó, mau đi”. Nhìn xa xa thấy một phi tần áo hồng mang theo đám cung nữ hướng này bên này đi tới, Hiểu Nguyệt vội vàng đi nhanh hơn, dần dần cách người kia một khoảng thật xa.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đáng tiếc, khi Hiểu Nguyệt về đến Chiêu Dương cung, lại đối mặt với một đám hậu cung phi tần.

“Tỷ tỷ đã trở về, muội muội thỉnh an tỷ tỷ”.

Hiểu Nguyệt vừa bước chân vào Chiêu Dương cung, tự nhiên vang lên thanh âm của một nhóm phụ nữ.

“Các muội muội có tình”, Hiểu Nguyệt nhìn đám phụ nữ thiên kiều bá mị trước mắt (ý nói phụ nữ đẹp), tâm trạng đang vui vẻ đã bị các nàng xua đi sạch sẽ, “Mời các muội vào trong nói chuyện, trời đông lạnh giá, không tốt cho sức khỏe”. Ôi, một đám kim chi ngọc diệp, mỗi người đều như hoa như ngọc, mình sao để các mỹ nhân chịu khổ được. Chỉ là phải lãng phí thời gian cùng đầu óc để nghe các tán dóc nữa rồi.

Mười vị phi tần theo Hiểu Nguyệt vào Chiêu Dương cung, lần lượt cung nữ dâng trà, Hiểu Nguyệt cũng bê một ly trà cười ha hả nói “Các muội muội, uống trà nóng cho ấm thân đi”. Sau đó chính mình chậm rãi, tinh tế uống một ngụm nhỏ, tiếp đến uống thêm ngụm nữa. Cứ thế uống hết một ly trà, kêu cung nữ rót thêm một chén, đồng thời nhìn qua các vị phi tần, chỉ thấy có Đồng Như Sương, Mã Tuyết Mạn, Liễu Mộng Nam, những người khác không nhận ra, chắc là các vị phi tần tiến cung trước kia. Nhìn lại một lần cũng không thấy Lý Thiên Nhu.

Hiểu Nguyệt trong lòng thầm tính, mình sống trong cung đã được ba ngày bốn đêm. Vậy bốn đêm đó, ngoài Lý Thiên Nhu là người đầu tiên được sủng ái, vậy kế tiếp là những người nào?

https://thuviensach.vn

Nhìn lại Đồng, Mã, Liễu ba vị tần phi, thấy các nàng vẫn xinh đẹp, chỉ là Đồng, Mã có loại quyến rủ tự nhiên của nữ nhân, còn Liễn Mộng Nam lại toát ra vẻ quắc thước, anh khí, yên lặng uống trà, vẫn như lần đầu tiên gặp nàng, cho người ta cảm giác trấn định, bình tâm.

Nhìn ba người, hơn nữa Lý Thiên Nhu không có ở đây, nên không khó đoán, vậy là Hoàng thượng nhất định đã sủng Đồng, Mã và tối hôm qua lần nữa sủng hạnh Lý Thiên Nhu.

Hoàng thượng ơi Hoàng thượng, ngươi như vậy mà ngu quá. Mới vài ngày đã có thể đoán ra người sủng ái nhất là vị phi tần nào! Xem đi, trong cung có một đám phi tần, tục ngữ nói ba người phụ nữ có thể làm thành cái chợ, nơi này mười mấy người, không biết xây được bao nhiêu cái chợ rồi. Ngươi sủng Lý quý phi như vậy, chỉ sợ sau này trong đám phi tần sẽ có người ghen chét, haha, cuộc sống sau này của ta ngoài trừ ngủ cùng xem tiểu thuyết có thể ung dung ngồi xem diễn trò rồi.

Hiểu Nguyệt trong lòng đắc ý, đồng thời cầu khẩn các diễn viên không nên kéo người xem vào cuộc, mình xem thì được chứ kêu diễn thì thôi a.

Khi Hiểu Nguyệt quay trở lại mặt đất, các phi tần đã bắt đầu thì thầm: hoàng hậu mời chúng ta vào, chỉ ngồi uống trà, thậm chí châm thêm lần nữa cũng không mở miệng nói một lời, để cho mọi người ngồi yên, không biết có phải muốn thị uy hay không.

Hiểu Nguyệt uống đến ly trà thứ tư, chuẩn bị giải tán mọi người thì Lý Thiên Nhu cùng với cung nữ của nàng tiến vào mà nói: “Muội muội thỉnh an chậm trễ, mong tỷ tỷ thứ tội”, thanh âm yêu ớt, kiều mị, nàng hướng Hiểu Nguyệt thi lễ nói: “Tỷ tỷ…”

“Haha, tỷ tỷ đương nhiên không trách cứ muội muội rồi”, Hiểu Nguyệt cười mà cắt lời nàng, Hồng Trù từng nói với nàng, các phi tần cùng nàng nhập cung trừ Đồng Như Sương cùng tuổi, còn lại đều lớn hơn nàng từ ba

https://thuviensach.vn

đến năm tuổi. Đáng lẽ, Hiểu Nguyệt phải gọi các nàng là tỷ tỷ, nhưng vì Hiểu Nguyệt là hoàng hậu tự nhiên các nàng phải hướng mình mà gọi tỷ tỷ, thể hiện tôn trọng. Nàng đối với tước vị cũng không thèm để ý, dù sao chính thức Tô Hiểu Nguyệt cũng lớn hơn các nàng, để các nàng kêu tỷ tỷ cũng không quá đáng, mình gọi các nàng là muội muội cũng thuận miệng.

Vừa nói xong, Hiểu Nguyệt vội vàng đứng lên nâng Lý Thiên Nhu dậy, dẫn đến chỗ ngồi của nàng, chính tay đưa trà tới cho nàng.

Hiểu Nguyệt cố ý làm như vậy, hiện tại Lý Thiên Nhu được sủng ái – nhìn qua lớp áo mỏng có thể thấy trên cổ nàng có rất nhiều dấu vết hồng hồng, dù Hiểu Nguyệt chưa từng luyến ái, cũng không có bạn trai nhưng sống ở hiện đại, cũng biết đó là cái gì, biểu trưng cho việc gì. (Đó là dấu hôn đó các sis, giải thích cho sis nào còn ngây thơ, hờ hờ, mà trong Việt Lãng Du, hình như hiếm ai còn ngây thơ như thế lắm). Vì thế, Lý Thiên Nhu ở hậu cung địa vị sẽ cao nhất, mà địa vị cao như thế sẽ làm các phi tần khác đố kỵ, bị cô lập, cung đấu sẽ chính thức mở màn haha. Sau đó, nữ nhân này sẽ thỏ thẻ cùng hoàng thượng thổi thêm vài luồng gió nhẹ vào ngọn lửa đang âm ỉ cháy ở hậu cung. Haha, việc này không cần nói tỉ mỉ, người trong thiên hạ đều biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi mà. Cho nên, bây giờ tạm thời không để cho nàng xem mình như địch nhân (kẻ thù) – ít nhất khi nàng đấu với người khác không kéo mình vào, cứ an tĩnh mà sống, huống chi, Đồng Như Sương sẽ không ngồi yên mà nhìn, nàng ta ở kinh thành cùng Lý Thiên Nhu danh tiếng như nhau, tranh sủng không phải là việc khó. Cho nên các nàng sẽ chiến tranh trường kỳ, cung đấu lâu dài, mà mình thì cũng nên đứng giữa mà coi kịch, không đắc tội ai. (Quá thâm, cũng may Hiểu Nguyệt không đấu, chứ đấu thì mấy nàng kia không có cửa).

“Tỷ tỷ, như thế nào lại tự mình dâng trà cho muội muội? Thật sự làm tổn thọ muội muội rồi”, Lý Thiên Nhu vội vàng đứng dậy, hai tay nhận trà cười nói.

https://thuviensach.vn

“Haha, đáng mà, mọi người tới Chiêu Dương cung đều là khách, gia chủ tiếp đãi khách dĩ nhiên là phải như vậy”, Hiểu Nguyệt cười ha hả nói, đồng thời xoay người hướng các tần phi khác tiếp “Hôm nay, ta kính các muội muội một ly trà, chúng ta đều là người một nhà, vì người nhà mà dâng trà thì không hề chi”

Hiểu Nguyệt vừa nói hết lời, các cung nữ rất phối hợp mà dâng trà tới, sau đó Hiểu Nguyệt từng chén, từng chén mà đưa tới tận tay các vị tần phi, đồng thời trong lòng cảm thán: thì ra xu nịnh cho người khác một chút mặt mũi có cảm giác này. Thơn thớt nói cười không đổi sắc mặt, đúng là dối trá. Quên đi, dối trá thì dối trá, vì cuộc sống bình an sau này, mỗi ngày đều được ăn no ngủ ngon, cực khổ trước mặt cũng đáng.

Mười phút sau, mọi người ngồi tán dóc chuyện trên trời dưới đất, Hiểu Nguyệt cố gắng chịu đựng không mở miệng ngáp, tựa hồ rất để tâm nghe chuyện, có điều chỉ thuần túy ngồi nghe, lâu lâu gật đầu, khẽ cười cho xong việc. Mười phút sau nữa, Lý Thiên Nhu ngỏ ý muốn hồi cung, các phi tần khác cũng muốn đi theo, Hiểu Nguyệt cũng không giữ lẫu, tự mình tiễn các nàng ra cửa, sau đó nói cung nữ đóng đại môn.

“A, rốt cục đi hết rồi”, Hiểu Nguyệt vuốt gương mặt bị nàng cười đến đơ luôn, “xem ra cười nhiều quá không tốt cho sức khỏe, khó trách dân gian có câu Bán thân không bán nụ cười, thật đúng quá”.

“Tiểu thư, người đúng là bị loại sách này đầu độc rồi”, Hồng Trù nghe Hiểu Nguyệt nói chuyện không kiêng kỵ sắc mặt trầm xuống nhắc, Tứ tiểu thư dù từ nhỏ không được yêu thương nhưng cũng nên học thi thư, lễ nghĩa, không ngờ cái gì cũng không học, ở chung với nàng nửa tháng hoàn toàn không thấy được cái gì gọi là lễ nghi gia giáo.

“Ta nói đều là sự thật mà”, Hiểu Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý, nghiêm trang nói với Hồng Trù: “Người hỏi Thanh Trúc hoặc Tú Tú xem, suốt ngày đem theo một nụ cười giả tạo người sống thoải mái sao? Người ta

https://thuviensach.vn

bán thân, có thể mặc kệ bán cho kẻ nào, chỉ cần cởi quần áo rồi hành sự là được, nhưng bán nụ cười thì khác à, phải muốn cười mới được, nếu không sao mà bán? Cái chính là, người ta bán thân còn có tiền, còn bán nụ cười, một cắc cũng không có! Mọi người nói xem, ta nói có sai không?"

Nàng chưa nói xong, bọn cung nữ, thái giám bên cạnh cố gắng mà nghẹn cười, vừa nói xong thì có nàng nhịn không nổi bật cười. Nếu không cười, thì những người khác không có dũng khí cười, nhưng chỉ cần một người cười thì tất sẽ có người thứ hai, tiếp theo tất cả thái giám, cung nữ đều cùng cười. Hiểu Nguyệt, Thanh Trúc cũng cười, chỉ có Hồng Trù cười không được, tức cũng không xong, vòng vo một hồi, liền đi vào trong.

"Tiểu thư, người nói như vậy không được, đường đường là một quốc gia chi mẫu, mỗi thời khắc đều phải chú ý đến lời ăn tiếng nói", Thanh Trúc thấy Hồng Trù đi cũng ngưng cười khuyên Hiểu Nguyệt.

"Hoàng hậu thì sao, Hoàng hậu cũng là người mà", Hiểu Nguyệt bất mãn nói, "đã là người thì đều có quyền tự do ngôn luận, dù nơi đây chịu một chút hạn chế, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến người khác là được. Nếu suốt ngày tuân thủ nguyên tắc, giữ gìn hình tượng, lúc nào cũng nghiêm túc, thì thật là nhàm chán".

Các cung nữ, thái giám nghe xong đều gật đầu, từ ngày đầu tiên đi theo Hoàng hậu, chỉ biết nàng không phải là một chủ tử nghiêm khắc, mấy ngày nay ở chung, nàng thật đúng là tốt lắm, đối với cung nữ, thái giám cũng không yêu cầu cao, không lấy uy danh của Hoàng hậu mà thị uy – nhìn nàng ở chung cùng Hồng Trù, Thanh Trúc là biết. Cho nên mọi người đều cảm giác theo được chủ tử này thì thật tốt. Chỉ có một điều không tốt là chủ tử hình như không được hoàng thượng sủng ái, ngược lại Thái hậu cứ vài ngày là phái người triệu chủ tử tới nói chuyện.

"Cho nên các người sau này cũng nên thoải mái một chút, cứ coi CHiêu Dương cung là nhà của mình, đừng quá câu thúc – mọi người có thể gặp

https://thuviensach.vn

nhau chính là duyên phận, ở cùng một mái nhà thì duyên phận lại càng lớn đó", những lời này nàng vì các cung nữ, thái giám mà nói. Mặc dù Hiểu Nguyệt không thích bọn họ hễ có việc là quỳ, nhưng ở đây vốn là hoàng cung không thể thiếu lễ nghi, nếu như mình bắt bọn họ không được hành lễ, chỉ sợ tạo ra tranh luận. Vì thế, Hiểu Nguyệt không thể làm gì khác hơn là chậm rãi thay đổi bọn họ, để họ ở cùng mình từ từ bỏ qua mấy cái lễ nghi, hình thức.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sau giờ cơm trưa, Thái hậu sai người phụng mệnh mời Hiểu Nguyệt đến Trữ Tuyên Cung. Thái Hậu mời dĩ nhiên Hiểu Nguyệt không dám chậm trễ, nhưng thật không muốn rời khỏi cuốn sách đang dọc dở dàng, chậm chạp bò ra khỏi chăn, Hồng Trù, Thanh Trúc giúp nàng thay y phục.

“Thanh Trúc, chăn màn trên giường không cần xếp đâu, chút nữa ta về còn muốn nằm tiếp. Sách cũng vậy, đừng lật sang trang khác nha”, Hiểu Nguyệt đang bị Hồng Trù thúc dục đi nhanh đi gặp thái hậu cũng không quên ngoái đầu lại dặn dò Thanh Trúc.

“Nô tỳ hiểu rồi”, vừa nói Thanh Trúc cũng không quên thúc nàng, “Tiểu thư mau đi đi, Đức Toàn công công đợi ở chính điện lâu lắm rồi”.

“A…” Hiểu Nguyệt lo lắng, trước kia công công thường đến truyền ý chỉ xong rồi đi, sao hôm nay lại ở đây đợi? “Nhanh, ta lập tức đi ngay, mà các ngươi có muốn đi chung với ta không? Hình như các phi tử khác khi thỉnh an thường dắt theo một đám người, ta thường chỉ đi một mình. Hôm nay các ngươi có muốn đi theo không?”.

“Tiểu thư muốn chúng nô tỳ theo thì dĩ nhiên sẽ đi theo tiểu thư”, Hồng Trù vừa nói vừa khoát lên người Hiểu Nguyệt một tấm áo lông cừu.

Hình như từ ngày đầu tiên mình đã nói là các nàng không cần đi đâu cũng theo mình. Nghĩ cũng đúng, trời đang rất lạnh, dẫn theo một đám người dù rất phong cách nhưng ngoài trời rất lạnh, mình là chủ tử ở trong phòng ấm áp, nhưng bọn họ lại phải đứng hầu ngoài cửa chịu rét, chịu lạnh – thật không công bằng, cùng là người, tại sao lại bắt người ta chịu khổ như vậy.

https://thuviensach.vn

“Thôi, các ngươi ở lại đây đi, dù sao các người đi theo cũng không có việc gì, hôm nay trời lạnh lắm, đi tới đi lui không chừng bệnh đấy”, cuối cùng Hiểu Nguyệt quyết định đi một mình.

Lúc này, tại Trữ Tuyên Cung, Hoàng đến Đàm Văn Hạo đang cùng Thái hậu đàm luận (nói chuyện).

“Hoàng nhi, đã bốn ngày rồi, có phải Hoàng nhi chưa từng bước vào Chiêu Dương Cung?” Thái hậu đang tựa vào trường kỷ hướng Hoàng thượng đan dùng trà mà hỏi.

“Mẫu hậu, nhi thần mấy ngày nay bận rộn quốc sự, cho nên tạm thời chưa có thời gian đi thăm Hoàng hậu”, Đàm Văn Hạo buông ly trà, cười trả lời.

“Không có thời gian?”, Thái hậu ngồi thẳng dậy, “Hình như Lý quý phi đã thị tẩm hai lần rồi. Hoàng nhi, Mẫu hậu biết con yêu thích Lý quý phi, nhưng đây là hậu cung, không thể độc sủng một người, nếu không…việc này nguy hại thế nào con cũng nên biết”.

Đàm Văn Hạo không nói gì thêm, từ nhỏ nhìn các nữ nhân hậu cung vì tranh sủng mà cung đấu đến chết đi sống lại, hơn hai mươi năm qua sớm đã rất ghê sợ. “Mẫu hậu, có phải Hoàng hậu đến ta than với người không?”. Đàm Văn Hạo càm thấy Thái hậu cố ý mời mình đến đây là vì chuyện này, nếu như không phải tại Đỗ Hiểu Nguyệt nói gì đó với Thái hậu thì sao người lại hỏi mình những chuyện này, vậy là Hoàng hậu cố tình lấy lòng Thái hậu để được giúp đây.

“Nếu như nàng ta thán thì thật buồn cười. Ai gia thấy nàng hình như chưa từng nghĩ đến chuyến này”, Thái hậu cười khẽ, “Thật lòng mà nói, Ai gia cảm thấy nha đầu này rất thành thật, không giống cha nàng mưu mô thâm hiểm, lại chẳng có dã tâm, Ai gia từng muốn đem hậu cung thực

https://thuviensach.vn

quyền giao cho nàng, nhưng nàng không nhận mà đẩy trả lại cho ta. Bất quá như vậy lại rất tốt, rất hợp ý ta".

Đàm Văn Hạo chỉ yên lặng nghe, không nói gì thêm. Thế lực Đỗ gia hiện tại rất lớn, nếu như nắm trong tay hậu cung thực quyền, hắn thật không dám tưởng tượng sẽ thế nào. Chỉ là Đỗ Hiểu Nguyệt thật là kỳ quái, có Hoàng hậu nào lại không muốn nắm trong tay quyền lực thao túng hậu cung? Chẳng lẽ Đỗ Khang Vĩnh không nói cho nàng biết sau khi tiến cung phải thu thập quyền lực hậu cung sao? Nói đi thì cũng phải nói lại, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn thấy hắn thì run rẩy khiếp đảm, chỉ sợ nàng không có năng lực nắm giữ hậu cung.

"Ai gia cảm thấy Đỗ Hiểu Nguyệt là một cô gái tốt, mặc dù nàng không phải tuyệt sắc nhưng cũng dễ nhìn, ôn nhu hòa nhã, đối vối mọi người đều rất tốt. Nghe nói nàng không phải do chính thất sinh ra, lúc ở nhà cũng không có địa vị gì nên đối với người xung quanh không kiêu ngạo, rất tự nhiên, nói chuyện với nàng rất vui vẻ", Thái hậu tiếp tục nói "chỉ có hai điểm không tốt, thứ nhất, nàng là nữ nhi của Đỗ Khang Vĩnh, Ai gia vẫn không dám tin tưởng nàng, thứ hai, nàng tựa hồ rất "cố gắng" sợ con".

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương tới", cung nữ bẩm báo.

Thái hậu nghe xong, bảo rất cả cung nữ, Thái giám lui sang một bên, nhìn Hiểu Nguyệt chậm rãi đi vào phòng.

Lúc này Hiểu Nguyệt mới thấy, trong phòng ngoài Thái hậu còn có Hoàng thượng đang ngồi. Tiến cung đã ba ngày, lần đầu tiên nàng mới thấy Hoàng thượng ở tẩm cung của Thái hậu. Haizz, Hoàng đế quốc sự bận rộn, sao lại có thời gian nhàn nhã ngồi ở đây? Hiểu Nguyệt sửng sốt 3 giây, sau đó vội vàng quỳ xuống, hướng hai vị đại nhân tôn quý đang ngồi mà thỉnh an: "Đỗ…thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Mẫu hậu". Trên lý thuyết, phải chào trưởng bối (người lớn) trước, nhưng trong hoàng thất,

https://thuviensach.vn

Hoàng đế chính là Đại ca lãnh đạo, phải chào Hoàng thượng trước rồi mới chào trưởng bối.

“Hiểu Nguyệt, con đừng quá câu thúc, mau đứng lên, đến ngồi cạnh Ai gia”, Thái hậu tủm tỉm cười vẫy Hiểu Nguyệt lại, “Nhìn con lạnh đến đỏ cả mặt rồi kìa, đến ngồi cạnh lò sưởi đi”.

Nếu như người không mời con tới, mặt của con tự nhiên sẽ không bị lạnh đến đỏ như vậy rồi, Hiểu Nguyệt lầm bầm trong lòng nhưng miệng lại nói: “Tạ ơn Mẫu hậu quan tâm, thần thiếp không lạnh”. Không lạnh mới là lạ, bên ngoài tuyết bay đầy trời, như thế nào mà không lạnh? Hơn nữa, từ ngoài vào đây, đang lạnh lẽo tự nhiên nóng lên, có chút không chịu được. Nếu như bình thường, Hiểu Nguyệt sẽ vội vàng lại ôm lò sưởi, nhưng hôm nay có Hoàng thượng ở đây, phải cẩn thận một chút.

“Không lạnh hả? Con toàn thân run rẩy kìa”, Thái hậu quan tâm nói.

“Dạ không lạnh, thần thiếp… thần thiếp chỉ là nhìn thấy Hoàng thượng nên… kích động đến phát run mà thôi”, Hiểu Nguyệt càng ngày càng bội phục năng lực nói dối của mình, có thể thu phát tùy ý, tìm ngay một lý do thật hoàn mỹ. Tô Hiểu Nguyệt vốn sinh sống tại miền Nam, chưa từng trải qua mùa Đông lạnh như thế này, nên có chút chịu không nổi thời tiết rét buốt ở đây.

“Trẫm thấy nàng hình như sợ đến phát run thì đúng hơn”, Hoàng thượng lạnh lùng phán một câu. Đỗ Hiểu Nguyệt đứng ở đó, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Hoàng thượng nói đùa, thần thiếp sao lại sợ Hoàng thượng đến phát run được”, Hiểu Nguyệt cúi đầu nói, đồng thời cắn cắn môi, cố gắng kìm nén khô để thân thể tiếp tục run. (chị ý vì lạnh quá mà run chứ không phải vì sợ anh mà run đâu, anh đừng tưởng bở).

https://thuviensach.vn

“Thật không?” Đàm Văn Hạo khóe miệng khẽ nhếch, lạnh giọng nói “Vậy ngẩn đầu lên nhìn TRẫm trả lời”.

Hứ, nhìn người sẽ không run nữa sao? Hiểu Nguyệt mím môi, hít sau một hơi, ngẩng đầu, chống lại cặp mắt đang nhìn mình, thân thể vẫn tiếp tục run, nhưng trong lòng vô cùng bình tĩnh. Đôi mắt hắn rất lạnh, không ấm áp, nhưng thật xứng với dung mạo tuấn mỹ, có vẻ lạnh lùng, cao ngạo lại mang theo chút ý cười trong đó. Người như vậy đúng là đang cười ngạo thiên hạ chỉ có điều cũng thật cô độc, Hiểu Nguyệt trong lòng cảm thán. Đang tiếc, dung mạo hắn cũng không tệ lắm, nếu cười lên thì sẽ đẹp hơn nhiều.

Dung nhan của Đỗ Hiểu Nguyệt trong cung chỉ ở mức bình thường, không có gì đặc sắc, có thể nói cũng không khó coi. Nhưng lúc nàng giương mắt nhìn hắn, Đàm Văn Hạo cảm thấy ánh mắt nàng vô cùng bình tĩnh, mặc dù nàng toàn thân vẫn con run rẩy, nhưng là do quá lạnh mà thôi. Mà trong mắt nàng có lúc chợ lóe lên thương tiếc, khóe miệng chợt cười khẽ, hắn tự hỏi trong mắt nàng thương tiếc mình là có ý gì, là mình đáng thương sao? Mình có gì để nàng thương tiếc? Nàng là gì chứ, dám thản nhiên dùng ánh mắt này nhìn mình.

“Tốt lắm, các con trong mắt chỉ có nhau, làm bà lão này thấy mình thật dư thừa”, Thái hậu cười nói, “Tốt lắm, Nguyệt nhi, nếu con cảm thấy lạnh vậy hồi cung sớm đi, Ai gia muốn ngủ một chút”, vừa nói hết câu, Thái hậu liếc nhìn Hoàng đế một cái.

“Tuân lệnh mẫu hậu”, nàng nhu thuận mà trả lời, trong lòng chỉ muốn mắt chửi một trận, Thái hậu thật là quá đáng, trời đông lạnh lẽo, tự nhiên triệu mình tới, nói chưa tới mười câu là kêu về rồi!

“Vậy thần nhi cũng cáo lui”, Đàm Văn Hạo hiểu ý Thái hậu, đứng dậy hướng nàng thi lễ nói.

https://thuviensach.vn

“Tốt lắm, tố lắm, các con về cung trước đi”, Thái hậu nói xong ngáp một cái nhìn Hiểu Nguyệt – Với Hiểu Nguyệt mà nói tiễn khách kiểu này nàng làm thường xuyên, tự nhiên ý Thái hậu như thế nào trong lòng nàng hiểu rất rõ.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Cáo biệt Thái hậu, Hiểu Nguyệt chậm rãi theo sau Đàm Văn Hạo.

Thái hậu cuối cùng hướng Đàm Văn Hạo liếc một cái là có ý gì – Hiểu Nguyệt thầm nghĩ, mà thôi người ta mẫu tử liền tâm mình cũng không nên đoán bừa.

Đỗ Hiểu Nguyệt vì sao đi thật chậm rãi, chẳng lẽ nàng không sợ lạnh sao? Đàm Văn Hạo tự hỏi trong lòng.

Về phần Hiểu Nguyệt, không phải nàng không sợ lạnh, mà vì đi cùng Hoàng thượng, chung quy không thể đi nhanh hơn hắn, nếu đi trước hắn – thì thế nào cũng bị khép tội bất kính, bất quá nàng nghĩ cũng muốn thử phạm vào tội này xem sao.

Đầu óc mông lung, Hiểu Nguyệt bước chậm rãi theo Hoàng thượng rời Trữ Tuyên cung. Tại ngã rẽ nối giữa tẩm cung của Hoàng đế và Hoàng hậu, đang vừa đi vừa suy nghĩ nàng chợt nhận ra Hoàng thượng đang đi về hướng Chiêu Dương cung.

“A, …” Hiểu Nguyệt nghĩ phải nhắc hắn đã đi nhầm đường, “Hoàng thượng, người đi lầm đường, đây là đường đến Chiêu Dương cung, hình như người phải đi lối kia mới đúng”.

“Trẫm đi lầm đường?”, Đàm Văn Hạo dừng bước, xoay người nhìn Hiểu Nguyệt bị lạnh đến tím tái.

“Không…không có”, hắn vốn là Hoàng đế, nếu như có đi nhầm cũng phải nói thành đúng – còn nếu muốn rơi đầu thì cứ tranh cãi với hắn thử,

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt than thầm. “Hoàng thượng, người đang nghĩ chuyện gì mà đến nỗi phải đi nhầm đường, không phải là một đứa trẻ ba tuổi…”, vừa dứt lời Hiểu Nguyệt thật muốn vả vào miệng mình một cái, sao tự nhiên hôm nay nói nhiều thế. “ý thần thiếp là, Hoàng thượng cơ trí thông minh đương nhiên sẽ không đi nhầm đường rồi, là thần thiếp sai rồi”. Hiểu Nguyệt ơi là Hiểu Nguyệt, mi đúng là không có khả năng nịnh hót, sao lại nói những lới kia chứ.

“Hoàng hậu hình như không hy vọng Trẫm đi Chiêu Dương cung?”, Đàm Văn Hạo nhìn nàng đang cúi đầu, cắn cắn môi, nàng hình như không giỏi nói chuyện với người khác – không thể không Thừa Ânhận, lời nàng nịnh nọt là những lời khó nghe nhất từ khi hắn sinh ra đến nay, nhưng nghe rồi lại thấy có một cảm giác thật mới mẻ. Các phi tử khác, nhìn thấy hắn muốn đến tẩm cung của các nàng đều hết sức vui mừng, nhưng nàng ta lại vội vã chỉ ra “Đi nhầm đường”, ý của nàng hắn hiểu rất rõ.

“Hoàng thượng muốn đến Chiêu Dương cung vốn là vinh hạnh của thần thiếp, sao lại không hy vọng người đến được?”, Hiểu Nguyệt trấn tỉnh mà trả lời, không có khả năng vuốt mông ngựa (nịnh nọt) thì tốt nhất nói ít một chút, cứ nói tiếp sẽ lộ chân tướng, hắn mà biết mình giả vờ thì nguy. Việc cấp bách hiện nay, chính là đối phó với ý nghĩ đi Chiêu Dương cung của hắn. Thanh âm nhỏ nhẹ, giống như các phi tần khác của hắn, làm cho mình không khác gì các nàng, Hiểu Nguyệt không mong hắn quan tâm đến nàng.

Nếu như không nghe những lời nàng nói trước đó, chỉ dựa vào biểu hiện này của nàng, Đàm Văn Hạo cho rằng nàng cũng giống như các phi tần khác. Nhưng những lời nàng nói trước đó, nếu thật sự là ý nghĩ của nàng, vậy thì những lời nói hiện tại chỉ là nói cho có lệ. Nếu những lời đó là thử dò xét, mà những lời này mới là ý nghĩ thực thì – nàng tâm tư quá sâu xa, dám dùng kế này đối phó với hắn.

Vậy thì ý nghĩ thật của nàng là gì? Hắn phải hiểu như thế nào đây? Hơn nữa, nếu nàng lấy lòng Thái hậu, làm cho Thái hậu đột nhiên quan tâm đến

https://thuviensach.vn

việc hắn sủng hạnh người nào, sau đó lại tận lực giúp nàng tạo cơ hội cho hai người gặp mặt, tại sao lại nói hắn đi lầm đường, sau đó lại mong đón tiếp hắn, nàng làm vậy để đạt được mục đích gì?

Nghĩ tới đây, Đàm Văn Hạo sắc mặt không khỏi lạnh lẽo, quả nhiên, nữ nhi của lão hồ ly kia không phải là một người tốt, tâm cơ lạnh lẽo, sâu xa. "Trẫm không đi Chiêu Dương cung mà là đi Phi Nguyệt Các", thanh âm lạnh lùng làm cho không khí xung quanh càng thêm lạnh lẽo.

Á, hắn muốn đi Phi Nguyệt Các của Liễu Mộng Nam? Sao tự nhiên mình lại quên đường này có thể đến Phi Nguyệt Các hả? Phù, thì ra mình lo lắng quá mức! Nhất thời, nàng buông lòng đề phòng, cố gắng không làm mình quá vui vẻ nói: "Vậy thần thiếp cung tống Hoàng thượng, Mã quý phi mời thiếp đến Nhã Xuân Các uống trà, cho nên thần thiếp cao lui trước". Nhã Xuân Các cùng Phi Nguyệt Các ngược hướng, đương nhiên Mã Tuyết Mạn không có mời nàng uống trà, chỉ là Hiểu Nguyệt không muốn đi cùng hướng với hắn, dù đi hướng này thì về Chiêu Dương cung khá xa, nhưng Hiểu Nguyệt vẫn thấy giá trị hơn là đi chung với hắn.

Thân thể đang lạnh run, tự nhiên trấn tỉnh lại rất nhiều, Hiểu Nguyệt hướng Đàm Văn Hạo thi lễ, chậm rãi xay người, hướng Nhã Xuân Các mà đi. Đàm Văn Hạo cũng xoay người bước đi.

Đi đến một ngọn núi giả, Hiểu Nguyệt xác định phía sau không có người, rốt cục nhịn không được mà cười ha hả: "Haha, thật sảng khoái. Nghe giọng của Hoàng thượng thì hắn ngày càng chán ghét mình rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt, từ nay về sau mi sẽ an nhà sung sướng mà sống một cuộc sống hoàn mỹ nơi hậu cung rồi". NHất thời hưng phấn, Hiểu Nguyệt vô cùng hạnh phúc đưa tay bắt những bông tuyết nhỏ đang rơi đầy trời: "hihi, thì ra ngắm tuyết cũng thật vui. Quyết định vậy đi, từ nay mỗi ngày trừ ngủ cùng xem tiểu thuyết, chỉ cần có tuyết rơi, mình sẽ dùng nửa giờ đế ngắm tuyết".

https://thuviensach.vn

Tuyết hình như hiểu lời nàng nói, rơi xuống ngày càng nhiều. Đưa tay cầm mảnh bong tuyết, Hiểu Nguyệt không cảm thấy lạnh, bật cười, đem tuyết ném lên không trung, trên trời tuyết rơi ngày càng nhiều. “Gió xuân chỉ một đêm thôi. Ngàn hoa lê nở khắp nơi lan tràn” (*) , Hiểu Nguyệt nhẹ giọng ngâm, mông lung nhìn trời, thấy những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, trong lòng cảm thấy thật tĩnh lặng.

Đàm Văn Hạo yên lặng bước đi, trong đầu không tự chủ được mà nghĩ đến Đỗ Hiểu Nguyệt, lúc nàng rời đi giọng nói tựa hồ rất cao hứng… chờ chút, cao hứng? Nàng tại sao lại cao hứng? Theo lý thuyết mà nói, nếu Hoàng thượng đi ngang qua tẩm cung của Hoàng hậu mà không vào, lại đi đến cung của một phi tần thì nàng phải có vẻ mặt mất mát, vậy mà nàng lại cao hứng. Trong tình huống này chỉ có hai khả năng: nàng là một phụ nữ thật khoan dung hoặc là nàng chẳng có chút gì quan tâm đến việc hắn sủng hạnh ai.

Theo cách mà nàng nói chuyện với hắn, Đàm Văn Hạo không cảm thấy nàng là một phụ nữ khoan dung. Phải nói là nàng căn bản không thèm để ý mình sủng ái người nào, chỉ quan tâm đến việc mình có đến tẩm cung của nàng hay không thôi – mà tại sao nàng lại quan tâm đến việc này? Khi nghe mình nói không đi Chiêu Dương cung nàng thật cao hứng, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng. Chẳng lẽ trong lòng nàng chỉ mong mình không đến tẩm cung của nàng sao?

“Lưu công công, ngươi đến Phi Nguyệt Các tuyên chỉ, bảo Liễu quý phi chuẩn bị đêm nay thị tẩm”, Đàm Văn Hạo dừng bước nói với Lưu công công.

“Tuân lệnh”, Lưu công công tuy đáp ứng nhưng lại nghi hoặc hỏi “Hoàng thượng bây giờ không đến Phi Nguyệt Các sao?”

“Không, bây giờ Trẫm đi Nhã Xuân Các”, Đàm Văn Hạo thản nhiên nói, đồng thời xoay người đi trở lại.

https://thuviensach.vn

Lúc Đàm Văn Hạo đến bên núi giả, Đỗ Hiểu Nguyệt đang cười sảng khoái trong tuyết.

Nàng cười rất đẹp, không phải là nụ cười dối trá muốn lấy lòng người, hai mắt nàng đang cười, môi đang cười, cả gương mặt cùng cười, thậm chí có thể cảm giác được trái tim nàng cũng đang cười. Áo màu vàng rực rỡ cùng nàng chuyển động trong tuyết vẽ ra một dáng người hoàn mỹ mơ hồ như thiên tiên hạ phàm.

Đàm Văn Hạo chấn động, trong cung, hắn chưa từng thấy được một nụ cười như vậy, rất tinh khiết, không có một tia hỗn tạp, chỉ thuần túy là một nụ cười, sạch sẽ, tự nhiên. Mỗi ngày mở mắt ra là thấy những nụ cười giả dối bên mình, các phi tử là nụ cười lấy lòng, các cung nữ căn bản không dám cười, Mẫu hậu cũng hay cười nhưng qua nhiều năm cung đấu, nụ cười của người sớm đã biến chất. Đột nhiên nàng ngưng cười, chỉ lẳng lặng đứng đó, chợt nghe nàng ngâm một câu thơ mình chưa từng nghe, sau đó nhìn về phía bầu trời, đôi mắt trong sáng, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn thật ưu nhã. Lúc này nhìn nàng, toàn thân lạnh nhạt, an bình nhưng làm cho người ta không thể bỏ qua. Bây giờ nàng mới chân chính là nàng, phải không? Nàng trước mắt mình mới là Đỗ Hiểu Nguyệt thật sự, không phải là hình dáng lúc trước, lúc nào cũng run rẩy, khiếp sợ?

“Lạnh quá”, Hiểu Nguyệt tự trách mình tự nhiên đứng ngắm tuyết đến ngẩn người, đưa tay lên miệng thổi một hơi, “bây giờ Hoàng thượng chắc là đã đến Phi Nguyệt Các rồi. Thôi mình cứ theo đường cũ mà về - đi đường này về đến Chiêu Dương cung, đánh một vòng lớn thật không đán. Thôi, trở về dùng nước nóng ngâm chân, hôm nay thật sự rất lạnh”.

Xoay người, chạy nhanh về hướng Chiêu Dương cung, vì thế nàng không để ý tới phía sau ngọn núi giả còn có một người đang đứng đó.

https://thuviensach.vn

“Hồng Trù, Thanh Trúc yêu dấu, mau giúp ta chuẩn bị thau nước nóng, ta muốn ngâm chân”, vừa về tẩm cung, Hiểu Nguyệt kêu lên. Thật ra, Hiểu Nguyệt xuyên không đến thời đại này, người tiếp xúc nhiều nhất chính là hai nàng, nên trong lòng xem các nàng là người thân. Nhất là sau khi tiến cung, cùng hai nàng ở chung, Hiểu Nguyệt tự nhiên buông lỏng, nên bản tính dần dần bộc lộ.

“Được, được, Tiểu thư về phòng ôm hỏa lò đi, nô tỳ lập tức chuẩn bị nước nóng”, Thanh Trúc đã quen với cách gọi của Hiểu Nguyệt cũng quen với tính cách của nàng: trước mặt các vị phi tần là một người đoan trang, trầm mặc, hào phóng, khi ở Chiêu Dương cung không có người ngoài chính là một nữ nhân bình thường, không có khí chất vương giả.

“Tốt” Hiểu Nguyệt đi đến lò sửa, đồng thời cởi bỏ áo khoát ngoài, đưa cho Hồng Trù, “Thật là tốt vì các ngươi không đi cùng ta, nếu không chắc tức chết quá. Haizz, khi ta đến tẩm cung của Thái hậu, nói chuyện được vài câu, lão nhân gia nói mệt, muốn nghỉ ngơi, kêu ta cứ trở về trước”, Hiểu Nguyệt than thở.

“Thái hậu nhất định là muốn gặp tiểu thư nên mới triệu kiến”, Hồng Trù cầm áo khoát vừa đi đến tủ quần áo vừa nói “hai ngày rồi tiểu thư không đi thỉnh an Thái hậu rồi”.

Mấy hôm trước Thái hậu có nói không cần ngày nào cũng đến thỉnh an”, Hiểu Nguyệt phản bác, nếu có thể quang minh chính đại mà lười biếng thì sao lại không làm?

“Hồng Trù nghĩ, Thái hậu đang thử dò xét tiểu thư đó, nếu tiểu thư mỗi buổi sáng đều đi thỉnh an, Thái hậu sẽ ngày càng thích người, nhờ đó mà trước mặt hoàng thượng sẽ nói giúp tiểu thư vài lời hay, chỉ cần Thái hậu nói một lời, Hoàng thượng sẽ tới CHiêu Dương cung ngay”. Tiểu thư tiến cung đã mấy ngày nhưng Hoàng thượng chưa từng đến Chiêu Dương cung, cũng không truyền nàng thị tẩm. Mà Tiểu thư hình như cũng không thèm để

https://thuviensach.vn

ý đến việc này, chỉ suốt ngày xem truyện cùng ăn với ngủ, Hồng Trù, Thanh Trúc trong lòng sốt ruột thay nàng, chỉ sợ Hiểu Nguyệt thật sự bị thất sủng, chỉ sợ sau này ngôi vị Hoàng hậu cũng không bảo toàn – dù đây chỉ là Hoàng hậu trên danh nghĩa.

Hả? Hiểu Nguyệt đột nhiên rõ ràng mọi việc, hôm nay Thái hậu triệu kiến mình nhất định là có ý đồ, lại còn an bài Hoàng thượng và mình cùng nhau rời đi, nhất định là muốn cho hai người cơ hội ở chung. Xem ra, suốt ngày ở cạnh Thái hậu cũng không phải chuyện tốt, nếu lão nhân gia đột nhiên nổi "thiện tâm", bắt Hoàng thượng qua đêm ở đây thì không được. Sau này, phải làm một người thật lười, ít đến thăm viếng Thái hậu mới là chuyện tốt, "Hồng Trù, cám ơn ngươi nhắc nhở ta", Hiểu Nguyệt cười mà nói với Hồng Trù.

"Tiểu thư hiểu là tốt rồi", Hồng Trù tưởng rằng Hiểu Nguyệt thông suốt ý mình rồi nên vui vẻ cười "Thanh Trúc cùng nô tỳ là do Đại phu nhân cấp cho tiểu thư làm nha đầu, lại cùng tiểu thư vào cung, từ sớm đã là người của tiểu thư, tự nhiên sẽ hy vọng tiểu thư luôn tốt đẹp".

"Haha, ta hiểu mà. Chỉ có điều các ngươi không phải là người của ta, các ngươi thuộc về phu quân của mình trong tương lai", Hiểu Nguyệt cười nói.

"Khụ", Hồng Trù vừa nghe chợt ho lên, mặt đỏ hồng mà nói "khụ, Tiểu thư sau này không nên xem các loại sách cấm đó nữa".

"Việc này và đọc sách có liên quan gì đến nhau?", Hiểu Nguyệt cười gập cả người, Hồng Trù lại nghĩ bậy rồi haha, "Ta chỉ đang nói lời thật thôi. KHông lẽ các ngươi lại theo ta ở trong cung đến hai minh lăm tuổi? Một ngày nào đó ta sẽ đến gặp Thái hậu cầu tình, xem có thể cho các ngươi xất cung, sớm tìm một nơi tốt gả cho, như vậy không phải tốt hơn sao? Cho nên, đến lúc đó các người tự nhiên không phải là người của ta rồi. Còn nữa, lấy gà theo gà, theo quan niệm ở nơi này, các ngươi lấy chồng thì tự nhiên

https://thuviensach.vn

sẽ là người của chồng. Haha, Hồng Trù, ngươi nghĩ đi đâu vậy, xem ra mấy cuốn sách đó ảnh hưởng đến các ngươi không ít, ít ra cũng giúp các ngươi hiểu được một chút chuyện khuê phòng, không phải chờ đến lúc thành thân mới biết, thật là tốt".

"Tiểu thư", Hồng Trù thấy Hiệu Nguyệt càng nói càng quá đáng vội vàng ngắt lời nàng "Tiểu thư còn nói bậy, nô tì thừa lúc Tiểu thư đi thỉnh an thái hậu, đem toàn bộ sách cấm đốt hết".

"Haha, không sao, dù gì mấy cuốn sách này ta đã xem xong", Hiểu Nguyệt nhún vài, "Chỉ cần người không sợ bị cung nữ trong Chiêu Dương cùng dùng ánh mắt giết chết thì đốt đi".

Tiến cung hơn nửa tháng, Hiểu Nguyệt đã rất thành công trong việc đầu độc các cung nữ bằng gió trăng tiểu thuyết, nhiều cung nữ không biết chữ thì xem các loại họa thư (truyện tranh), thậm chí các thái giám cũng bắt đầu xem. Mà Hồng Trù là người cuối cùng bị lôi kéo, lúc đầu nàng thấy các cung nữ theo Hiểu Nguyệt xem gió trăng tiểu thuyết, đã lên án nàng phá hủy một nhóm tiểu cung nữ, nhưng một ngày đẹp trời nào đó, trong vô tình liếc qua vài trang sách mà Hiệu Nguyệt "vô tình" mở ra để trên bàn, vì lòng hiếu kỳ xem thử một tờ, kết quả không nhịn được mà xem trang thứ hai, thứ ba, thứ tư…

"Tiểu thư, nội vụ phủ thông báo, đã chuẩn bị xong, Tiểu thư có thể hồi gia thăm thân nhân, nếu Tiểu thư đồng ý, ngày mai có thể về nhà", Thanh Trúc trên tay bê một thau nước nóng vào nói.

"Ừ", Hiểu Nguyệt thản nhiên trả lời. Tiến cung được ba ngày, nàng đã cho Thanh Trúc đến Nội vụ phủ hỏi xem khi nào mình được hồi gia, kết quả hơn nửa tháng mới có câu trả lời. Ôi, đúng là hiệu suất là việc rùa bò, "bên nội vụ phủ đã đi chưa, nếu chưa mời họ vào uống vài ly trà", đương nhiên họ đã bước chân vào được Chiêu Dương cung thì không chỉ uống trà đơn giản vậy thôi.

https://thuviensach.vn

“Nội phủ công công sau khi thông báo xong đã đi rồi, đây là danh sách các lễ vật mà công công đã chuẩn bị cho tiểu thư mang về Đỗ gia, tiểu thư xem qua nếu có gì không hài lòng có thể đổi lại”. Thanh Trúc đem thau nước để xuống, lấy trong người một cuốn sổ nhỏ đưa cho Hiểu Nguyệt, sau đó cúi xuống giúp Hiểu Nguyệt cởi giày.

Cầm cuốn số nhỏ, vẫn chư xem qua, Hiểu Nguyệt liệng thẳng lên bàn, dù sao mình cũng không hiểu lễ nghi ở nơi này lễ vật như thế nào cũng không rõ, đọc cũng như không, nói với Thanh Trúc “Không cần, để ta tự cởi”, Hiểu Nguyệt khom người tự cởi giày đồng thời nói “Thanh Trúc, phiền ngươi đi đến nội vụ phủ thông báo, ngày mai ta về Đỗ gia. Nhớ mặc áo dày một chút, bên ngoài rất lạnh, ta đoán là do xuân đến phản hàn, qua vài ngày sau thời tiết sẽ ấm lên”.

“Tuân lệnh”, Thanh Trúc lĩnh mệnh đi ra ngoài.

“Tiểu thư nhớ nhà?”, Hồng Trù ở một bên hỏi.

“Ừ”, nhớ nhà, nhưng không phải là Đỗ gia mà là Tô gia, giờ đã xa tận cuối chân trời. “Hồng Trù, ta muốn sau khi trở về ở nhà một đêm rồi mới hồi cung. Ngươi nói với Thanh Trúc, nếu ngày mai các ngươi muốn về thăm nhà thì cứ về cùng người nhà đoàn tụ, ngày mốt ta hồi cung các người cũng trở về là được”. Hồng Trù cùng THanh Trúc cũng là người ở kinh thành, tuy nhà không nằm trong thành nhưng cách thành không xa.

“Cám ơn tiểu thư”, Hồng Trù hướng Hiểu Nguyệt thi lễ, tràn đầy cảm động, Hồng Trù nhẩm tình, đã hơn một tháng không gặp gia đình, thật nhớ họ biết bao. Vài ngày nữa đã là Tết Nguyên đán rồi, tưởng rằng năm nay không thể về nhà, không ngờ Tiểu thư đã tỉ mỉ mà nghĩ giùm mình.

Ngâm chân xong, Hiểu Nguyệt nằm trên giường đem vớ tơ tằm mặc vào chân, mở sổ con nhìn sơ qua “được rồi, ta thấy trong này viết rất nhiều thứ, các người chọn vài cái mang về cho người nhà đi”. Trong số ghi mã nào,

https://thuviensach.vn

vàng bạc, túi thơm,… Hiểu NGuyệt cũng không xem kỹ, dù sao những thứ này bây giờ có cho nàng cũng vô dụng.

“KHông được đâu tiểu thư”, Hồng Trù vội vàng lắc đầu, “những thứ đó đều là trong cung tặng cho Đỗ phủ, hơn nữa Hồng Trù và Thanh Trúc chỉ là nha đầu, lấy những thứ này không hợp quy củ, nếu một ngày nào đó nội phủ hỏi đến, chúng nô tỳ sẽ có nhiều phiền toái”.

“Ừm cũng đúng. Như vật đi ta cho các ngươi mỗi người một trăm hai mươi ngân phiếu, các ngươi mang về nhà hiếu kinh với cha mẹ đi, không được từ chối”, Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, dù sao bây giờ trên tay cũng có tiền, bình thường cũng không có việc gì dùng đến, Chiêu Dương cung cũng không dùng nhiều, huống chi làm Hoàng hậu cũng có một số tiền mà tiền này cũng đủ dùng. “Người biết ngân phiếu của ta ở đâu, tự mình đi lấy đi”, Hiểu Nguyệt tự nhiên xem Hồng Trù và Thanh Trúc là quản gia của mình, ngay cả chi tiêu của Chiêu Dương cung cũng do hai nàng quản lý.

“Cám ơn tặng phẩm của tiểu thư”, một trăm hai mươi lượng đối với Hồng Trù mà nói vốn là một số bạc rất lớn, trong cung, nàng và Thanh Trúc mỗi tháng nhận lương không giống với các cung nữ khác, vì là cung nữ cận thân của Hoàng hậu mỗi tháng nhận được 1 lượng 2 bạ.

“Ừ, tốt lắm, nếu như ngươi có việc, cứ làm đi”, Hiểu Nguyệt ngáp một hơi, để cuốn sổ nhỏ sang một bên, “Ta ở đây ngủ một chút, người nhớ thổi rất nến, có việc gì cũng đừng tìm ta. Khi nào ăn cơm chiều thì gọi”, nói xong liền ngã xuống giường, đắp chăn mền nhắm mắt ngủ.

https://thuviensach.vn

Chương 16

“Hồng Trù, Thanh Trúc yêu dấu, mau giúp ta chuẩn bị thau nước nóng, ta muốn ngâm chân”, vừa về tẩm cung, Hiểu Nguyệt kêu lên. Thật ra, Hiểu Nguyệt xuyên không đến thời đại này, người tiếp xúc nhiều nhất chính là hai nàng, nên trong lòng xem các nàng là người thân. Nhất là sau khi tiến cung, cùng hai nàng ở chung, Hiểu Nguyệt tự nhiên buông lỏng, nên bản tính dần dần bộc lộ.

“Được, được, Tiểu thư về phòng ôm hỏa lò đi, nô tỳ lập tức chuẩn bị nước nóng”, Thanh Trúc đã quen với cách gọi của Hiểu Nguyệt cũng quen với tính cách của nàng: trước mặt các vị phi tần là một người đoan trang, trầm mặc, hào phóng, khi ở Chiêu Dương cung không có người ngoài chính là một nữ nhân bình thường, không có khí chất vương giả.

“Tốt” Hiểu Nguyệt đi đến lò sửa, đồng thời cởi bỏ áo khoát ngoài, đưa cho Hồng Trù, “Thật là tốt vì các ngươi không đi cùng ta, nếu không chắc tức chết quá. Haizz, khi ta đến tẩm cung của Thái hậu, nói chuyện được vài câu, lão nhân gia nói mệt, muốn nghỉ ngơi, kêu ta cứ trở về trước”, Hiểu Nguyệt than thở.

“Thái hậu nhất định là muốn gặp tiểu thư nên mới triệu kiến”, Hồng Trù cầm áo khoát vừa đi đến tủ quần áo vừa nói “hai ngày rồi tiểu thư không đi thỉnh an Thái hậu rồi”.

Mấy hôm trước Thái hậu có nói không cần ngày nào cũng đến thỉnh an”, Hiểu Nguyệt phản bác, nếu có thể quang minh chính đại mà lười biếng thì sao lại không làm?

https://thuviensach.vn

“Hồng Trù nghĩ, Thái hậu đang thử dò xét tiểu thư đó, nếu tiểu thư mỗi buổi sáng đều đi thỉnh an, Thái hậu sẽ ngày càng thích người, nhờ đó mà trước mặt hoàng thượng sẽ nói giúp tiểu thư vài lời hay, chỉ cần Thái hậu nói một lời, Hoàng thượng sẽ tới CHiêu Dương cung ngay”. Tiểu thư tiến cung đã mấy ngày nhưng Hoàng thượng chưa từng đến Chiêu Dương cung, cũng không truyền nàng thị tẩm. Mà Tiểu thư hình như cũng không thèm để ý đến việc này, chỉ suốt ngày xem truyện cùng ăn với ngủ, Hồng Trù, Thanh Trúc trong lòng sốt ruột thay nàng, chỉ sợ Hiểu Nguyệt thật sự bị thất sủng, chỉ sợ sau này ngôi vị Hoàng hậu cũng không bảo toàn – dù đây chỉ là Hoàng hậu trên danh nghĩa.

Hả? Hiểu Nguyệt đột nhiên rõ ràng mọi việc, hôm nay Thái hậu triệu kiến mình nhất định là có ý đồ, lại còn an bài Hoàng thượng và mình cùng nhau rời đi, nhất định là muốn cho hai người cơ hội ở chung. Xem ra, suốt ngày ở cạnh Thái hậu cũng không phải chuyện tốt, nếu lão nhân gia đột nhiên nổi “thiện tâm”, bắt Hoàng thượng qua đêm ở đây thì không được. Sau này, phải làm một người thật lười, ít đến thăm viếng Thái hậu mới là chuyện tốt, “Hồng Trù, cám ơn ngươi nhắc nhở ta”, Hiểu Nguyệt cười mà nói với Hồng Trù.

“Tiểu thư hiểu là tốt rồi”, Hồng Trù tưởng rằng Hiểu Nguyệt thông suốt ý mình rồi nên vui vẻ cười “Thanh Trúc cùng nô tỳ là do Đại phu nhân cấp cho tiểu thư làm nha đầu, lại cùng tiểu thư vào cung, từ sớm đã là người của tiểu thư, tự nhiên sẽ hy vọng tiểu thư luôn tốt đẹp”.

“Haha, ta hiểu mà. Chỉ có điều các ngươi không phải là người của ta, các ngươi thuộc về phu quân của mình trong tương lai”, Hiểu Nguyệt cười nói.

“Khụ”, Hồng Trù vừa nghe chợt ho lên, mặt đỏ hồng mà nói “khụ, Tiểu thư sau này không nên xem các loại sách cấm đó nữa”.

https://thuviensach.vn

“Việc này và đọc sách có liên quan gì đến nhau?”, Hiểu Nguyệt cười gập cả người, Hồng Trù lại nghĩ bậy rồi haha, “Ta chỉ đang nói lời thật thôi. KHông lẽ các ngươi lại theo ta ở trong cung đến hai minh lăm tuổi? Một ngày nào đó ta sẽ đến gặp Thái hậu cầu tình, xem có thể cho các ngươi xất cung, sớm tìm một nơi tốt gả cho, như vậy không phải tốt hơn sao? Cho nên, đến lúc đó các người tự nhiên không phải là người của ta rồi. Còn nữa, lấy gà theo gà, theo quan niệm ở nơi này, các ngươi lấy chồng thì tự nhiên sẽ là người của chồng. Haha, Hồng Trù, ngươi nghĩ đi đâu vậy, xem ra mấy cuốn sách đó ảnh hưởng đến các người không ít, ít ra cũng giúp các ngươi hiểu được một chút chuyện khuê phòng, không phải chờ đến lúc thành thân mới biết, thật là tốt”.

“Tiểu thư”, Hồng Trù thấy Hiệu Nguyệt càng nói càng quá đáng vội vàng ngắt lời nàng “Tiểu thư còn nói bậy, nô tì thừa lúc Tiểu thư đi thỉnh an thái hậu, đem toàn bộ sách cấm đốt hết”.

“Haha, không sao, dù gì mấy cuốn sách này ta đã xem xong”, Hiểu Nguyệt nhún vài, “Chỉ cần người không sợ bị cung nữ trong Chiêu Dương cùng dùng ánh mắt giết chết thì đốt đi”.

Tiến cung hơn nửa tháng, Hiểu Nguyệt đã rất thành công trong việc đầu độc các cung nữ bằng gió trăng tiểu thuyết, nhiều cung nữ không biết chữ thì xem các loại họa thư (truyện tranh), thậm chí các thái giám cũng bắt đầu xem. Mà Hồng Trù là người cuối cùng bị lôi kéo, lúc đầu nàng thấy các cung nữ theo Hiểu Nguyệt xem gió trăng tiểu thuyết, đã lên án nàng phá hủy một nhóm tiểu cung nữ, nhưng một ngày đẹp trời nào đó, trong vô tình liếc qua vài trang sách mà Hiệu Nguyệt “vô tình” mở ra để trên bàn, vì lòng hiếu kỳ xem thử một tờ, kết quả không nhịn được mà xem trang thứ hai, thứ ba, thứ tư…

“Tiểu thư, nội vụ phủ thông báo, đã chuẩn bị xong, Tiểu thư có thể hồi gia thăm thân nhân, nếu Tiểu thư đồng ý, ngày mai có thể về nhà”, Thanh Trúc trên tay bê một thau nước nóng vào nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ”, Hiểu Nguyệt thản nhiên trả lời. Tiến cung được ba ngày, nàng đã cho Thanh Trúc đến Nội vụ phủ hỏi xem khi nào mình được hồi gia, kết quả hơn nửa tháng mới có câu trả lời. Ôi, đúng là hiệu suất là việc rùa bò, “bên nội vụ phủ đã đi chưa, nếu chưa mời họ vào uống vài ly trà”, đương nhiên họ đã bước chân vào được Chiêu Dương cung thì không chỉ uống trà đơn giản vậy thôi.

“Nội phủ công công sau khi thông báo xong đã đi rồi, đây là danh sách các lễ vật mà công công đã chuẩn bị cho tiểu thư mang về Đỗ gia, tiểu thư xem qua nếu có gì không hài lòng có thể đổi lại”. Thanh Trúc đem thau nước để xuống, lấy trong người một cuốn sổ nhỏ đưa cho Hiểu Nguyệt, sau đó cúi xuống giúp Hiểu Nguyệt cởi giày.

Cầm cuốn số nhỏ, vẫn chư xem qua, Hiểu Nguyệt liệng thẳng lên bàn, dù sao mình cũng không hiểu lễ nghi ở nơi này lễ vật như thế nào cũng không rõ, đọc cũng như không, nói với Thanh Trúc “Không cần, để ta tự cởi”, Hiểu Nguyệt khom người tự cởi giày đồng thời nói “Thanh Trúc, phiền ngươi đi đến nội vụ phủ thông báo, ngày mai ta về Đỗ gia. Nhớ mặc áo dày một chút, bên ngoài rất lạnh, ta đoán là do xuân đến phản hàn, qua vài ngày sau thời tiết sẽ ấm lên”.

“Tuân lệnh”, Thanh Trúc lĩnh mệnh đi ra ngoài.

“Tiểu thư nhớ nhà?”, Hồng Trù ở một bên hỏi.

“Ừ”, nhớ nhà, nhưng không phải là Đỗ gia mà là Tô gia, giờ đã xa tận cuối chân trời. “Hồng Trù, ta muốn sau khi trở về ở nhà một đêm rồi mới hồi cung. Ngươi nói với Thanh Trúc, nếu ngày mai các ngươi muốn về thăm nhà thì cứ về cùng người nhà đoàn tụ, ngày mốt ta hồi cung các người cũng trở về là được”. Hồng Trù cùng THanh Trúc cũng là người ở kinh thành, tuy nhà không nằm trong thành nhưng cách thành không xa.

https://thuviensach.vn

“Cám ơn tiểu thư”, Hồng Trù hướng Hiểu Nguyệt thi lễ, tràn đầy cảm động, Hồng Trù nhẩm tính, đã hơn một tháng không gặp gia đình, thật nhớ họ biết bao. Vài ngày nữa đã là Tết Nguyên đán rồi, tưởng rằng năm nay không thể về nhà, không ngờ Tiểu thư đã tỉ mỉ mà nghĩ giùm mình.

Ngâm chân xong, Hiểu Nguyệt nằm trên giường đem vớ tơ tằm mặc vào chân, mở sổ con nhìn sơ qua “được rồi, ta thấy trong này viết rất nhiều thứ, các ngươi chọn vài cái mang về cho người nhà đi”. Trong số ghi mã nào, vàng bạc, túi thơm,… Hiểu NGuyệt cũng không xem kỹ, dù sao những thứ này bây giờ có cho nàng cũng vô dụng.

“KHông được đâu tiểu thư”, Hồng Trù vội vàng lắc đầu, “những thứ đó đều là trong cung tặng cho Đỗ phủ, hơn nữa Hồng Trù và Thanh Trúc chỉ là nha đầu, lấy những thứ này không hợp quy củ, nếu một ngày nào đó nội phủ hỏi đến, chúng nô tỳ sẽ có nhiều phiền toái”.

“Ừm cũng đúng. Như vật đi ta cho các ngươi mỗi người một trăm hai mươi ngân phiếu, các ngươi mang về nhà hiếu kinh với cha mẹ đi, không được từ chối”, Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, dù sao bây giờ trên tay cũng có tiền, bình thường cũng không có việc gì dùng đến, Chiêu Dương cung cũng không dùng nhiều, huống chi làm Hoàng hậu cũng có một số tiền mà tiền này cũng đủ dùng. “Người biết ngân phiếu của ta ở đâu, tự mình đi lấy đi”, Hiểu Nguyệt tự nhiên xem Hồng Trù và Thanh Trúc là quản gia của mình, ngay cả chi tiêu của Chiêu Dương cung cũng do hai nàng quản lý.

“Cám ơn tặng phẩm của tiểu thư”, một trăm hai mươi lượng đối với Hồng Trù mà nói vốn là một số bạc rất lớn, trong cung, nàng và Thanh Trúc mỗi tháng nhận lương không giống với các cung nữ khác, vì là cung nữ cận thân của Hoàng hậu mỗi tháng nhận được 1 lượng 2 bạ.

“Ừ, tốt lắm, nếu như ngươi có việc, cứ làm đi”, Hiểu Nguyệt ngáp một hơi, để cuốn sổ nhỏ sang một bên, “Ta ở đây ngủ một chút, người nhớ thổi

https://thuviensach.vn

rất nến, có việc gì cũng đừng tìm ta. Khi nào ăn cơm chiều thì gọi”, nói xong liền ngã xuống giường, đắp chăn mền nhắm mắt ngủ.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đến giờ Hiểu Nguyệt mới hiểu tại sao ở cổ đại nam nhân đều mong đỗ Trạng nguyên để được áo gấm về nhà, còn phụ nữ lại thích tiến cung làm phi tử. Bởi vì khi trở về thăm nhà thì thật là mở mày mở mặt, đối với bản thân và gia tộc là một việc rất đáng tự hào. Thị vệ hoàng gia đi trước mở đường, tiếp theo là một đám thái giám, cung nữ, phượng kiệu có khắc phi tinh củng nguyệt (mặt trăng được các vì sao bao xung quanh) được khiên đi giữa trung tâm, đoàn người từ từ tiến bước, xung quanh không một bong người, mọi nhà đều phải đóng chặt cửa.

“Không Kính, tại sao việc ta trở về lại có nhiều quy củ đến vậy?”, Hiểu Nguyệt nhìn trang phục của mình, một màu vàng rực rỡ chói mắt, nhuyễn kiệu cũng được sơn màu vàng, rèm che cũng cùng một màu, toàn thân giống như được bao phủ bằng một đống vàng. Trong lòng thầm nghĩ, cửa hàng hai bên đường đều không mở cửa, làm sao mà lén đi mua sách được? Cũng may mình ở lại Đỗ gia một đêm, sáng mai sai một người đi mua là được. Hiểu Nguyệt nắm mắt lại, tâm trở nên tỉnh lặng không còn bị màu vàng quấy nhiễu, sớm đi gặp Chu công.

“Khải bẩm nương nương, đã đến Đỗ phủ, xin mời nương nương xuống kiệu”, một vị nữ quan đứng ở đầu phượng kiệu cúi đầu mời Hiểu Nguyệt rời kiệu, nhưng nàng thủy chung không có một chút phản ứng. Ở phía đại môn, đương triều Tể tướng cùng gia quyến đang quỳ gối chờ đón Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng đợi thật lâu nàng cũng không bước xuống kiệu, Đỗ tể tướng ngẩn đầu lên dò xét.

Nữ quan toát mồ hôi lạnh, cao giọng nói: “Khải bẩm nương nương, đã đến Đỗ phủ, xin mời nương nương hạ kiệu”.

https://thuviensach.vn

“Ừ”, Hiểu Nguyệt miễn cưỡng lên tiếng “Đã tới rồi hả? Sao nhanh thế? Ta cảm giác hình như vừa mới lên kiệu thôi”.

Hồng Trù cùng Thanh Trúc liếc nhau, không cần suy nghĩ cũng biết, Tiểu thư nhất định là ngủ quên rồi, nhưng giờ cũng không nói được gì chỉ kiên nhẫn đứng chờ Hiểu Nguyệt chậm rãi xuống kiệu.

Kiệu vừa hạ xuống, Hiểu Nguyệt dụi dụi mắt, sau đó duỗi chân, một cảm giác tê tê, êm ẩm tràn tới, sau khi hồi cung phải chuẩn bị thêm gối, chăn mền để trên kiệu, dù sao kiệu cũng rất lớn, một, hai người nằm cũng không có vấn đề - vừa bước ra khỏi kiệu, Hiểu Nguyệt vừa nghĩ.

Cung nữ kéo rèm lên, đồng thời một vị thái giám tiến đến, đưa tay đỡ Hiểu Nguyệt, “Không cần đâu, bổn cung tự mình xuống kiệu”, Hiểu Nguyệt vừa định xưng “ta” chợt nhớ tới lời của Hồng Trù, Thanh Trúc liền sửa lại thành bổn cung.

Nàng vừa bước xuống, lập tức Hồng Trù cùng Thanh Trúc liền đi theo, đồng thời truyền đến một giọng nói trầm ổn thỉnh an: “Vi thần Đỗ Khang Vinh tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”.

Hiểu Nguyệt chưa kịp nói gì thì Tương Lương, Đinh Anh Uy, cùng ba vị ca ca, hai vị tẩu tẩu cũng quỳ xuống hành lễ. Đến lúc này nàng mới gặp được tam ca, đáng tiếc hắn cúi đầu nên không thấy rõ mặt, chỉ biết tam ca tên Đỗ Chính Hiên; Đỗ Dạ Hàn và Đỗ Tiên Dương nàng có gặp qua một lần nhưng hai vị phu nhân của họ thì đến hôm nay mới gặp.

“Cha, mẹ, đại nương, ca ca, tẩu tẩu mọi người mau đứng lên đi”, Hiểu Nguyệt đến trước mặt họ khom người đỡ Tương Lương đứng dậy, Đỗ Khang Vĩnh và những người còn lại cũng lục tục đứng dậy. Hôm nay, trang phục của Tương Lương thật xinh đẹp, Hiểu Nguyệt nhìn cũng thấy hài lòng, chỉ là khi Hiểu Nguyệt dìu nàng vào trong thì mắt của Tương Lương đỏ lên,

https://thuviensach.vn

nước mắt cũng sắp rớt, Hiểu Nguyệt vội vàng nói chuyện, “Chúng ta vào nhà nói chuyện đi, bên ngoài rất lạnh, mọi người đừng quá câu thúc lễ tiết, cứ giống như trước kia, người nói người cười mới tốt”. Haizz, không còn cách nào, Hiểu Nguyệt rất sợ nhìn thấy Tương Lương khóc, lúc mới tỉnh lại đã từng trải nghiệm qua cái gọi là nước mắt như mưa.

Hiểu Nguyệt vừa nói xong, liền có người dẫn vào bên trong. Sau gần một tiếng, Hiểu Nguyệt càng hiểu thêm câu tục ngữ tự làm tự chịu – trong này còn nhàm chán hơn là việc ngồi nghe đám phi tần tán dóc: đầu tiên là vài câu thăm hỏi cho phải phép, Đỗ gia cùng Tương Lương nói chuyện rất khách khí, chuyện gì cần nói thì mới nói, hỏi thì mới trả lời, sau cùng Tổng quan cung nữ bắt đầu đọc danh sách lễ vật ban tặng cho Đỗ phủ, chờ đến lúc các tặng phẩm được trao xong, nói chuyện thêm vài câu thì Tổng quản bảo đã đến lúc hồi cung.

“Hồi cung?”, Hiểu Nguyệt liếc mắt hỏi “Bổn cung đến đây còn chưa đầy một canh giờ, lại phải hồi cung?”

“Khải bẩm nương nương, đây là quy củ trong cung, lần này nương nương hồi gia chỉ được một canh giờ,”, Tổng quản cung kính nói.

Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi ở chính thượng (ghế chính giữa gian phòng dành cho người có địa vị cao nhất), hai tay đặt lên nhau, ngón cái tay phải nhẹ nhàng xoa tay trái. Một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bổn cung đêm nay ở lại Đỗ Phủ”, Tổng quản quỳ rạp xuống nói “quy định trong cung không thể vi phạm, mong nương nương suy tính cẩn thận”.

“Quy củ?”, Hiểu Nguyệt nghĩ tới việc sáng nay Thái hậu cho người triệu kiến mình đến Trữ Tuyên cung, hỏi Hoàng thượng tối hôm qua có đến Chiêu Dương cung không? Hơn nữa, hôm qua Thái hậu tận lực an bài, không khó tưởng tượng ý định của người là làm cho Hoàng thượng lưu túc Chiêu Dương cung. Nếu như chỉ là ở lại, Hiểu Nguyệt không ngại trong cung của mình có thêm một nam nhân, nhưng ý muốn của Thái hậu không

https://thuviensach.vn

chỉ muốn hắn lưu túc bình thường. Lúc này, Hiểu Nguyệt thầm nghĩ, nếu muốn trải qua cuộc sống an tĩnh trong cung nhất định phải làm cho mình bị giáng đến lãnh cung thì mới yên ổn – Mấy ngày nay, các phi tần đã bắt đầu phân chia thế lực, một nhóm theo Lý Thiên Nhu, nhóm con lại theo Đồng Như Sương, riêng Liễu Mộng Nam và Mã Tuyết Man lại không theo phe nào, ngày thường vẫn nếu không có việc gì thường đến Chiêu Dương cung thăm dò tâm ý của nàng. Phải biết rằng, tiến cung hơn nửa tháng chỉ có Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn còn là xử nữ nhưng thế lực Đỗ gia cực lớn, là một chỗ dựa vô cùng vựng chắc. Mặc dù Hiểu Nguyệt ngày thường không quan tâm đến tranh giành nhưng các phi tử không hề buông lỏng hành động đối phó nàng, cho nên mấy ngày nay cuộc sống thật không an ổn, thậm chí có chút buồn bực rồi.

Nghĩ tới đây, Hiểu Nguyệt cười nhẹ, vốn đang nghĩ phải làm gì mới có thể tiến vào lãnh cung, kết quả hôm nay cơ hội đã xuất hiện rồi. Cơ hội tốt như vậy không thể để vụt mất, môi đỏ mọng khẽ nhếch: “bổn cũng đã quyết định tự nhiên sẽ không thay đổi. Bất quá Tổng quản yên tâm, nếu xảy ra sự tình gì thì Bổn cung một mình chịu trách nhiệm, không liên lụy đến người khác. Bây giờ, ngươi lui ra đi.

“Nhưng mà, nương nương…”, Tổng quản quỳ trên mặt đất không chịu đi, tâm lý không ngừng tức giận, ai nói Hoàng hậu nương nương lúc nào cũng tốt bụng, bây giờ trắng mắt ra rồi, hãy xem nàng đem cung quy ra mà đùa bỡn. Nếu như trở về Nội phủ đại nhân trách tội, thì mình chỉ sợ mạng nhỏ không thể giữ được.

“Cùng một câu đừng để bổn cung phải nói hai lần”, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn quét qua nhưng người trong phòng, ngăn lại những người muốn khuyên giải, sau đó khép hờ mắt lại, “bổn cung làm liên lụy, Hồng Trù, Thanh Trúc, bây giờ về phòng của ta trước kia đi”.

“Tuân lệnh”, Hồng Trù, Thanh Trúc sắc mặt đã sớm xanh lét, tưởng rằng Hiểu Nguyệt muốn ở lại Đỗ gia một đêm đã được phê chuẩn không ngờ là

https://thuviensach.vn

nàng cố ý đối nghịch cung quy, chẳng lẽ tiểu thư không biết chậm trễ hồi cung sẽ bị trừng phạt hay sao?

Hiểu Nguyệt đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Tương Lương, dắt tay nàng nhẹ giọng mà nói "Mẹ, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện nhé". Có lẽ, cả đời này sẽ không có nhiều cơ hội nói chuyện rồi, trong lòng nàng thầm chua xót. Hiểu Nguyệt biết quy củ trong cung nghiêm ngặc, bây giờ mình cố tình vi phạm cũng biết sẽ có hậu quả gì, nhưng vì một cuộc sống bình an không tranh đấu, chỉ còn cách đem chính mình đấu đến lãnh cung.

"Nguyệt nhi… không, Hoàng hậu nương nương", Tương Lương đột nhiên quỳ xuống, nước mắt như mưa, "mẹ xin con, hồi cung đi, không nên ngang ngạnh như vậy. Sau này sẽ còn nhiều cơ hội về nhà, mẹ cũng có thể tiến cung thăm con".

"Mẹ… đứng dậy đi", Hiểu Nguyệt muốn nâng Tương Lương đứng dậy nhưng Tương Lương vẫn cứ quỳ, thậm chí còn muốn dập đầu. Hiểu Nguyệt trong lòng khó chịu, nàng dù sao cũng là mẹ của khối thân thể này, nàng quỳ như vậy làm cho Hiểu Nguyệt cảm thấy thật tội lỗi, đành phải quỳ xuống, kết quả Đỗ Hiểu Nguyệt vừa quỳ trong phòng những người khác cũng quỳ theo.

"Ôi", Đỗ Hiểu Nguyệt tức giận muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói như thế nào, cuối cùng nhìn Tổng quản và đám cung nữ, thái giám ra lệnh "Hồng Trù, Thanh Trúc mang theo Tổng quản cùng cung nữ, thái giám lui xuống trước, đóng cửa, các người canh ở bên bên ngoài, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tới gần".

Sau khi đám nô tài lui ra ngoài, Hiểu Nguyệt đỡ Tương Lương đứng dậy nói "tất cả mọi người đứng lên đi, người một nhà, không cần phải giữ lễ như vậy".

https://thuviensach.vn

“Nương nương, cung quy không thể làm trái, nương nương may chuẩn bị hồi cung đi”, Đỗ Khang Vĩnh đứng dậy hướng Hiểu Nguyệt nói “nếu như nương nương nhớ người thân, thần có thể tiến cung thăm nương nương”.

Đỗ Hiểu Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh, đỡ Tương Lương đến bên ghế ngồi, nắm tay nàng, nhẹ nhàng vỗ trấn an, thản nhiên nhìn những người trong phòng. Đỗ Khang Vịnh ngẩng đầu uy nghiêm nhìn Hiểu Nguyệt, tựa hồ trong mắt có một tia tức giận, Đinh Anh Uy dù cố gắng ôn hòa nhưng vẻ mặt không tránh khỏi bất mãn, ánh mắt nhìn Hiểu Nguyệt đúng là phi thường khó chịu.

Đỗ Dạ Hàn cùng Đỗ Tiên Dương, tuy nàng đã từng gặp tại Kim Loan điện nhưng cũng không phân biệt được hai người họ ai là ai, chỉ nghe Hồng Trù và Thanh Trúc đề cập qua Đỗ Dạ Hàn mang khí khái của một vị tướng quân nên dựa vào đó Hiểu Nguyệt không khó đoán ra người có gương mặt mang nét khí khái của Đinh Anh Uy đang mặc quan phục màu lam là Đỗ Dạ Hàn. Còn người có tướng mạo văn nhã gương mặt tương tự Đỗ Khang Vĩnh chính là Đỗ Tiên Dương. Mặt khác còn có một vị nam tử nàng chưa từng gặp mặt chính là tam ca Đỗ Chính Hiên rồi.

Đỗ CHính Hiên mặc dù dung mạo tuấn tú nhưng là không giống Đỗ Khang Vĩnh, gương mặt có vài nét tương tự Đinh Anh Uy, toàn thân trên dưới có một loại hào khí mà nhàn nhã. Hiểu Nguyệt thấy trong mắt hắn có một tia đùa cợt, Đỗ Chính Hiên này cũng thật kỳ quái. Trong khi Đỗ Dạ Hàn cùng Đỗ Tiên Dương trong mắt tràn đầy lo lắng, hai vị đại tẩu cũng sợ hãi không kém, trái lại hắn giống như đang xem một người diễn trò.

Thú vị, Hiểu Nguyệt nén cười, thì ra ở Đỗ gia cũng có một người không giống họ.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Nguyệt nhi! Nguyệt Nhi", Tương Lương nhẹ nhàng gọi nhưng lại bị Đinh Anh Uy trừng mắt bảo im, nàng lần nữa cúi đầu, nhìn xuống dưới.

Hiểu Nguyệt tự nhiên là thấy được ánh mắt của Đinh Anh Uy, thản nhiên quét mắt liếc Đinh Anh Uy một cái, sau đó đối mặt với Đỗ Khang Vĩnh, thấy cặp mắt hắn bình tĩnh, nghiêm túc không hề lo lắng nữ nhi vì vi phạm cung quy mà bị vắng vẻ. "Cha!", Hiểu Nguyệt chậm rãi mở miệng, trong giọng nói lộ ra vẻ thản nhiên mà thương cảm, "Cha biết là con không muốn vào cung, nhưng vì công ơn sinh dưỡng hơn mười năm nên con vâng lên cha mà nhập cung để đền ơn dưỡng dục. Chỉ vì nữ nhi không có năng lực, sau khi tiến cung không được Hoàng thượng yêu thích, muốn về nhà thăm cha mẹ cũng phải về sau các phi tần khác. Người ta về thăm người thân có thể ở lại một đêm nhưng nữ nhi chỉ được ở lại một canh giờ. KHông phải con muốn vi phạm cung quy, chỉ vì ở trong cung tịch mịch, đơn chiếc, thật khó khăn mới được về nhà, hy vọng có thể cùng gia đình đoàn tụ, trò chuyện mà thôi. Nữ nhi không biết vì sao lại không được Hoàng thượng yêu thích, dù con cũng đã cố gắng để thay đổi tình thế nhưng đáng tiếc… nên nữ nhi hiện tại lo lắng một ngày nào đó con sẽ bị người khác lật đổ, đánh vào lãnh cung, như vậy thì sẽ không bao giờ con được gặp cha mẹ…"

Trong mắt Đỗ Khang Vĩnh cũng hiện lên một tia khổ sở, Hiểu Nguyệt liền tiếp: "Kỳ thật vào lãnh cung cũng không có gì, dù sao đó cũng là chuyện sớm muộn… Hiểu Nguyệt chỉ lo lắng cho cha mẹ thôi". Bản thân nàng cũng không biết được thế lực Đỗ gia đã phát triển lớn như thế nào, chỉ có đôi lần nghe các cung nữ trong Chiêu Dương cung thì thầm nói Đỗ tể tướng vừa buộc Mã thượng thư từ chức; hoặc Đỗ tể tướng đề nghị áp dụng chính sách gì đó, Hoàng thượng đã đáp ứng rồi hoặc là tiểu thái giám ở Càn

https://thuviensach.vn

Thanh cung nói HOàng thượng bất đồng ý kiến với Đỗ tể tướng nhưng cuối cùng lại thỏa hiệp rồi.

Thật ra Hiểu Nguyệt cũng không quan tâm đến những chuyện này, chỉ suy nghĩ, từ xưa đến nay vương triều nào cũng tồn tại việc phân tranh quyền lực, đến lúc mâu thuẫn lên đỉnh điểm thì Tể tướng sẽ lật đổ Hoàng thượng và độc chiếm hoàng quyền hoặc là Hoàng thượng lật đổ Tể tướng, sau đó tru di cửu tộc (diệt những người trong họ hàng liên quan đến chín đời) hoặc buộc phải lưu vong biên cương. Những việc này vẫn thường xuyên xảy ra trong lịch sử Trung Quốc.

Mà cục diện hiện nay tại Phỉ Á Quốc Hiểu Nguyệt cũng không biết rõ, theo những đồn đãi trong hậu cung, Đỗ tể tướng thế lực cực lớn, uy hiếp nghiêm trọng đến Hoàng quyền, chắc chắn giữa Hoàng thượng và Tể tướng sẽ không thể tiếp tục sóng yên gió lặng. Cho dù Hiểu Nguyệt không hiểu rõ Hoàng thượng nhưng cũng cảm giác được hắn không phải là một người dễ uy hiếp, sẽ có một ngày cùng Đỗ tể tướng quyết đấu đến cùng, chỉ là vẫn chưa biết người nào sẽ thắng.

“Nguyệt nhi, con tạm thời ở trong cung, có lẽ…” Đỗ Khang Vĩnh cảm tính nói hai câu, trong mắt toát lên vẻ không nỡ, Đinh Anh Uy ho nhẹ một tiên, Đỗ Khang Vĩnh hơi dừng lại, đôi mắt lạnh lùng trở lại, “mặc kệ con nghĩ gì, dù sao đêm nay không thể ở lại Đỗ gia – trừ phi con muốn cả nhà rước họa vào thân”.

“À, rước họa?”, Hiểu Nguyệt mỉm cười, thanh âm có vài phần khinh thường, “Hiểu Nguyệt đương nhiên không dám rước họa vào Đỗ gia, nếu không chẳng biết còn mạng để mà sống hay không”. Đỗ Khang Vĩnh hình như có chút sợ Đinh Anh Uy, dù gì thế lực của hắn hiện tại dù rất lớn nhưng vẫn còn phải dựa vào Đinh Anh Úy. Từ cách Đinh Anh Uy bước đi, có thể đoán được nàng từ nhỏ đã luyện võ, cho nên Tương Lương cùng Đỗ Hiểu Nguyệt trước kia sợ nàng cũng đúng. Dù hiện tại Hiểu Nguyệt ở trong cung không cần phải lo lắng Đinh Anh Uy một ngày nào đó buồn chán sẽ tìm

https://thuviensach.vn

mình kiếm chuyện, nhưng còn Tương Lương thì không thể không lo – trong lòng HIểu Nguyệt giờ chỉ còn lo lắng mỗi chuyện này.

Đỗ Khang Vĩnh có chút sửng sốt, nên không có nói hết câu, Tương Lương và Đinh Anh Uy cùng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng ánh mắt lại không giống nhau. Một người là sợ hãi, lo lắng, người còn lại tỏ vẻ đồng ý, ngầm thể hiện "ngươi hiểu được là tốt".

"Mẹ, đừng lo lắng", Đỗ Dạ Hàn tiến lên từng bước, phá vỡ không khí nặng nề "nương nương vốn là một quốc gia chi mẫu, sẽ không ai dám làm hại nương nương. Cho dù có người thật sự muốn làm khó, thần sẽ tận lực che chở nương nương được an toàn".

"Cám ơn ca ca", Hiểu Nguyệt hướng Đỗ Dạ Hàn cười nhẹ, sau đó thi lễ, Đỗ Dạ Hàng vội hoàn lễ, "Chỉ hy vọng, một ngày nào đó trong tương lai khi tiểu muội gặp khó khăn, ba vị ca ca có thể giúp Tiểu muội một tay.

Hiện tại Đỗ Dạ Hàn đã lên tiếng, dù là vô tình hay hữu ý, khách khí hay chỉ là buộc miệng nói ra, cứ ép họ trả lời trước, sau này họ có giúp hay không nàng không quan tâm – quan trọng là Hiểu Nguyệt muốn xác định ba người họ chọn đứng về phía nào.

"Tốt lắm, lệnh của cha mẹ không thể làm trái, bổn cung sẽ hồi cung", Hiểu Nguyệt thật lòng không muốn nhìn Tương Lương khóc lóc, nghĩ muốn làm nàng yên lòng nên quyết định thuận theo ý Tương Lương mà rời đi.

"Nương nương thật lòng muốn đi?", Đỗ Chính Hiên trong mắt mang theo ba phần ý cười, bảy phần thăm dò, đứng tựa vào ghế vân đạm phong khinh hỏi.

"Nếu không đi thì phải làm sao?", Hiểu Nguyệt thản nhiên nhìn hắn, cho dù hắn muốn xem trò, nhưng mình không nghĩ sẽ làm hầu tử (hầu tử = khỉ) diễn trò cho hắn xem, "Nếu như Tam ca có biện pháp nào tốt thì nói ra nghe

https://thuviensach.vn

thử”, một người làm trò thì rất mệt, muốn chơi đùa thì cũng nên kéo vào người chơi cùng, “bất quá, phương pháp này phải làm cho phụ thân, mẫu thân và ĐẠI NƯƠNG đồng ý”, Hiểu Nguyệt cố tình nhấn mạnh hai từ “Đại nương”.

"Ha hả." Đỗ chính hiên chỉ cười, cũng không nói thêm lời nào.

"Nương nương hay là hồi cung đi!" Đinh anh uy không nhanh không chậm nói.

A! Rốt cục mở miệng rồi? Đỗ Hiểu Nguyệt không thể không bội phục Đinh Anh Uy lời nói nhẹ nhàng mà uy nghiêm, giống như câu cuối cùng của một cuốn tiểu thuyết, đại cục đã định không thể thay đổi được.

Hiểu Nguyệt đi tới mở cửa, nhìn thấy Hồng Trù cùng Thanh Trúc đang đứng như tượng liền nói “Hồi cung”, sau đó đạp cửa rời đi.

Sau khi Hiểu Nguyệt rời đi, Đỗ Khang Vĩnh cùng Đinh Anh Uy đi về phòng, còn lại 3 vị ca ca của Hiểu Nguyệt vẫn trầm mặc. Đỗ Tiên Dương mở lời: “Đại ca, Tam đệ, hai người có cảm thấy Tứ muội không giống như trước kia”.

“Đúng vậy”, Đỗ Dạ Hàn trả lời, thở dài, “so với trước kia, lá gan lớn hơn nhiều, có dũng khí cùng chúng ta nói chuyện, trước kia thấy ta cùng nhị đệ chỉ dám cúi đầu, giọng nói nhỏ còn hơn muỗi kêu. Bây giờ, ngay cả lời cha nói cũng dám phản bác”.

“Tam đệ, trước kia đệ cùng Tứ muội rất gần gũi, đệ có cảm giác muội ấy giống như đã trở thành một người khác?”, Đỗ Tiên Dương lấy tay đẩy đẩy Đỗ Chính Hiên.

“Việc này…”, Đỗ Chính Hiên có điều do dự, “Đệ cùng Tứ muội cũng không phải thân thiết lắm, chỉ là sau này muội ấy có chút dũng khí ngẩng đầu lên nói chuyện với Đệ. Nhưng Đệ cảm thấy hiện tại ngay cả khí chất

https://thuviensach.vn

của muội ấy cũng thay đổi, giống như là không sợ trời, không sợ đất, bình tĩnh, ung dung, nhưng tình thương yêu đối với nhị nương vẫn không thay đổi.

"Đúng vậy! Lần trước khi Hoàng thượng sắc phong Tứ muội làm Hoàng hậu, ta đã phát hiện muội ấy thay đổi không ít".

"Nhưng ngày đó, Đệ thấy muội muội khi đến bên Hoàng thượng toàn thân run run hình như rất sợ", Đỗ Tiên Dương phản đối, "Đệ cảm giác được Tứ muội cũng không thay đổi nhiều, chỉ là trước kia trong Đỗ phũ không được coi trọng, bây giờ đã là nương nương rồi nên mới dám…"

"Nhị ca không phát hiện, Tứ muội hình như không hề đem cung quy để vào mắt?" Đỗ Chính Hiên cười khẽ, "Cung quy, là tượng trưng cho uy nghiêm của Hoàng quyền, không tôn trọng cung quy nghĩa là miệt thị hoàng quyền – ý nghĩa của việc này nhị vị ca ca chắc là biết rõ".

Nói xong, Đỗ Chính Hiên bài chào mà bước ra đại môn: "Nhị vị ca ca, tiểu đệ lại phải đi tiếu ngạo giang hồ rồi, bảo trọng".

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 19

“Dừng kiệu”, ngồi trên Phượng kiệu, Hiểu Nguyệt không ngủ gật như thường ngày, ngược lại rất tỉnh táo, ra lệnh với đám tùy tùng theo bên người. Vừa nói xong, kiệu ngừng, bên ngoài Tổng quan cung kính nhẹ giọng hỏi: “nương nương có chuyện gì?”

“Cũng không có việc gì, chỉ là bổn cung cảm thấy hơi choáng váng, muốn nghỉ một chút”, Hiểu Nguyệt miễn cưỡng nói đồng thời dựa vào thân kiệu nhắm mắt lại “các ngươi cũng nghĩ ngơi đi, chờ bổn cung khỏe lại sẽ tiếp tục hồi cung”, mặc kệ thế nào, hôm nay nhất định phải cùng cung quy đối đầu, nếu không làm được thật phí công sức xuất cung hôm nay.

“Nương nương! Tuyệt đối không thể, chậm trễ thời gian hồi cung sẽ bị trị tội”, Tổng quản vội vàng nói, đồng thời quỳ xuống. Thanh Trúc, Hồng Trù nhìn nhau, không biết Hiểu Nguyệt đang làm trò gì, hôm nay không thể về nhà hai nàng cũng có chút tiếc nuối, không biết làm gì khác hơn là phải đợi đến kỳ hạn một năm mới được phép gặp thân nhân. Bây giờ, Tiểu thư làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự không một chút sợ hãi sẽ bị thái hậu trách phạt sao? Mặc dù Thái hậu đối với Hiểu Nguyệt không giống như Hoàng thượng nhưng… quy củ vô tình, nếu Tiểu thư cố ý vi phạm, thái hậu sẽ vì tư tình mà buông tha nàng?

“Tiểu thư, chỉ một chút nữa là về đến Chiêu Dương cung rồi, người cố gắng lên, sau khi hồi cung rồi nghỉ ngơi”, Hồng Trù khuyên bảo.

Thanh Trúc tiếp lời “Tiểu thư không phải thường khuyên Thanh Trúc không nên ngang ngạnh cố chấp sao? Hiện giờ Tiểu thư cũng như Thanh Trúc, sau này Thanh Trúc làm sao có thể tin lời của người?”

https://thuviensach.vn

Mặc kệ Thanh Trúc, Hồng Trù cùng Tổng quản nói gì, phượng kiệu vẫn không có một tiếng động, Tổng quản không biết nên nghe lệnh Hoàng hậu hay là cứ theo quy củ mà hồi cung. Trong lòng của Hồng Trù và Thanh Trúc cũng hiểu, mặc dù ngày thường Hiểu Nguyệt rất bình dị, dễ gần nhưng theo nàng hơn một tháng cũng không đoán ra được lòng nàng đang nghĩ gì chỉ biết một điều, Tiểu thư khi đã quyết định chuyện gì thì không nên tranh cãi, tốt nhất nên thuận theo ý của nàng, nếu không thì hai nàng cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì – bởi vì chỉ cần Hiểu Nguyệt liếc mắt một cái thì sẽ khiến cho người ta lạnh thấu xương.

Cứ như vậy, phượng kiệu dừng tại ngã tư đường, các cung nữ và thái giám bắt đầu thì thầm to nhỏ, đoán rằng Hoàng hậu tiến cung hơn nửa tháng vẫn chưa được Hoàng thượng sủng hạnh, giờ nàng làm vậy là vì cái gì?

Hiểu Nguyệt từ từ nhắm mắt, không biết hôm nay mình làm vậy có đúng hay không. Nếu như mình đoán đúng, đối đầu với cung quy chắc chắn sẽ bị trừng phạt, hôm nay chậm trễ hồi cung nhất định sẽ làm Thái hậu tức giận, không chừng dựa vào thân phận thất sủng của mình mà bỏ đá xuống giếng, thừa dịp này trị tội nặng nề, không chừng phải vào lãnh cung. Nhưng mà chắc sẽ không thể nào được vào lãnh cung, hiện giờ Hoàng gia vẫn còn phải dựa vào thế lực của Đỗ gia. Coi như không được vào lãnh cung nhưng chỉ cần bị trừng phạt nặng là đạt được mục đích của Hiểu Nguyệt – tránh được đám phi tần đáng ghét kia mỗi ngày đều ồn ào làm phiền, cũng tránh được sự trợ giúp “nhiệt tình” của Thái hậu, sau này mỗi ngày chỉ việc đóng cửa ngủ ngon, còn tránh được một đám lễ nghi phiền phức trong cung. Ha ha, nếu như thành công thì đúng là nhất cử mà lưỡng một đống tiện. Nhưng nếu thất bại thì sao? Hình như tội chậm trễ hồi cung cũng không nặng lắm, dù vậy thì sự ưu ái của Thái hậu dành cho mình cũng sẽ giảm bớt, vì người không chấp nhận mình dám dựa vào thế lực của Đỗ gia làm càng, dám xem thường cung quy.

https://thuviensach.vn

Một khắc sau, Tổng quan không thể tiếp tục kiên nhẫn, lần nữa gọi "nương nương", nhưng không thấy trả lời, liền gọi hai tiểu thái giám thì thầm vài câu, thái giám nghe xong xoay người hướng Hoàng cung mà chạy đi.

Hồng Trù cùng Thanh Trúc thấy thế không cần suy nghĩ nhiều cũng biết Tổng quản sai người về cung bẩm báo lại rồi. "Tiểu thư, tiểu thư", hai nàng đồng thanh gọi, hy vọng nàng có thể lên tiếng trả lời, biết rõ hiện tại tình thế nghiêm trọng không nên tiếp tục ngang ngạnh, tiếc là Hiểu Nguyệt không đáp trả. Hai nàng sốt ruốt, không ngừng đi tới đi lui nghĩ cách, thậm chí vén rèm ra xem, chỉ thấy Hiểu Nguyệt tay chống đầu, nhắm mắt, yên tĩnh mà ngủ.

"Thanh Trúc, mặc kệ", Hồng Trù hạ quyết tâm "cho dù sau khi Tiểu thư tỉnh lại có tức giận thì bây giờ phải lập tức hồi cung", sau đó quay đầu nhìn Tổng quản "Tổng quản đại nhân mời ngài hạ lệnh, khởi kiệu hồi cung".

"Này…" Tổng quản do dự, nhưng rất nhanh chóng hạ quyết tân "Được, khởi kiệu hồi cung".

"Châm đã", trong kiệu truyền ra thanh âm của Hiểu Nguyệt tựa hồ không quan tâm nhưng lại lộ ra vẻ thản nhiên uy hiếp, "các ngươi có dũng khí cãi lời bổn cung?"

"Xin nương nương thứ tội", Tổng quan quỳ xuống tâu "xin nương nương hồi cung, người đã chậm trễ giờ quy định".

"Chậm trễ bao lâu rồi?"

"Bẩm nương nương, đã trễ hai khắc rồi".

Hai khắc, tức là gần một tiếng rồi. "Được, hồi cung".

https://thuviensach.vn

Đoàn người dừng giữa ngã tư đường sau hơn nửa canh giờ cũng bắt đầu chậm rãi di chuyện, hướng về hoàng cung. Đồng thời, cách đó không xa trên một mái nhà xẹt qua một bóng người, nhưng không ai chú ý.

———————

“Muôn tâu Thái hậu nương nương, Dương thượng cung phái người trở về có việc bẩm báo”.

Tại Trữ Tuyên cung, hôm nay phi tần hậu cung tề tựu đông đủ, cùng Thái hậu nhàn thoại, lại bị Đức Toàn công công cắt ngang.

Thái hậu đang nhàm chán ngồi nghe các phi tử kể chuyện, đang tìm cách đuổi về thì nghe Dương thượng cung có việc hồi báo thì thật hứng thú. “Chuyện gì vậy?”, Hoàng hậu hôm nay về thăm Đỗ phủ, đi cùng với Tổng quản của Dương Thượng cung.

“Bẩm Thái hậu, Dương thượng cung phái người về nói…nói…”, Đức Toàn cân nhắc nặng nhẹ của những lời sắp nói, đồng thời cảm thấy căng thẳng lo lắng thay cho Hoàng hậu nương nương.

“Có chuyện gì thì nói nhanh, đừng có dông dài”, Thái hậu đã bắt đầu không nhịn được nói.

“Dạ, nói là Hoàng hậu nương nương không chịu hồi cung, trên đường đi không chịu nghe lời khuyên của Dương thượng cung, cố ý nghỉ ngơi trên đường đã hơn nửa canh giờ… đến bây giờ Hoàng hậu cũng còn chưa khởi hành”, Đức Toàn cẩn thận bẩm báo.

Các vị phi tử ngạc nhiên nhìn nhau nhưng nhanh chóng ổn định bộ dáng, cùng nhìn về phía Thái hậu. “Ồ”, Thái hậu thốt lên, “chuyện này là thật sao?”

“Dạ vâng, Thái hậu nương nương”, Đức Toàn khom người trả lời.

https://thuviensach.vn

“Ngươi lui xuống trước đi”, Thái hậu phất tay, thanh âm lộ ra vẻ bực mình, sau đó im lặng không nói.

"Mẫu hậu!", Mã Tuyết Mạn lên tiếng "Người giận Hoàng hậu tỷ tỷ sao?"

“Mã muội muội, Hoàng hậu nương nương vi phạm cung quy, Mẫu hậu có thể không tức giận sao?”, người nói chuyện chính là Vu quý nhân, vào cũng đã hai năm.

“Mẫu hậu, Hoàng hậu tỷ tỷ có thể nhất thời mệt nhọc nên mới yêu cầu mọi người dừng lại nghỉ ngơi, mong Mẫu hậu không nên tức giận”, Lý Thiên Nhu nói.

"Đúng vậy! Lý tỷ tỷ nói không sai" Đồng Như Sương tiếp lời, "Mẫu hậu, Hoàng hậu tỷ tỷ tri thư đạt lý, nàng tuyệt đối không phải là người không quan tâm đến quy củ của hậu cung!"

Liễu Mộng Nam vừa nghe xong, thản nhiên nói: "Mẫu hậu, hoàng hậu tỷ tỷ có thể đã lâu không thấy người nhà, tâm tình có chút kích động, mới có thể yêu cầu nghỉ ngơi trong chốc lát, sau khi ổn định tâm lý, nàng mới có thể bình tâm mà trở về gặp mẫu hậu!"

"Nhưng là, mặc kệ vì nguyên do nào, Hoàng hậu tỷ tỷ đã vi phạm cung quy rồi!" Mã Tuyết Mạn kết luận

"Mã muội muội, chuyện gì đều phải xét đến tình lý" Lý Thiên Nhu nhẹ giọng nói.

Chúng phi tử vừa nghe, bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“Mọi người đang nói chuyện gì?”, một giọng trầm ổn mà uy nghiêm vang lên, chúng phi tử vội vàng đứng dậy hành lễ, trừ Thái hậu, tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống. “Các ngươi đứng lênh đi. Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu”, Đàm Văn Hạo cúi người thi lễ.

https://thuviensach.vn

“Hoàng nhi, con tới đúng lúc lắm, đền ngồi bên cạnh Mẫu hậu, vừa lúc mẹ có việc muốn cùng con thương lượng”.

https://thuviensach.vn

Chương 20

“Hoàng nhi, con tới đúng lúc lắm, đến ngồi bên cạnh Mẫu hậu, vừa lúc mẹ có việc muốn cùng con thương lượng”.

Đàm Văn Hạo gật đầu, thong thả đi đến bên cạnh Thái hậu, “Mẫu hậu có chuyện gì?” thanh âm bình thản, lạnh nhạt, không vội, không hoản.

“Hoàng hậu hôm nay về thăm Đỗ phủ”, Thái hậu cũng không cấp bách trả lời Hoàng thượng.

“Nội vụ phủ đã thông báo qua, chuyện của Hậu cung, Mẫu hậu làm chủ là tốt rồi, không cần phải hỏi Nhi thần”.

Các phi tử đang ngồi đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện, hiện tại hậu cung thực quyền do Thái hậu nắm giữ, Đỗ Hiệu Nguyệt chỉ là một hoàng hậu chỉ có hư danh. Có điều Đỗ Hiệu Nguyệt rất được lòng Thái hậu, hơn nữa dựa vào thế lực của Đỗ gia, dù không được Hoàng thượng sủng ái thì không bao lâu nữa hậu cung thực quyền cũng do nàng nắm giữ. Cho nên đối với Đỗ Hiệu Nguyệt các phi tử cũng kiêng kỵ vài phần.

“Ừ,…chỉ là Hoàng hậu hồi cung chậm trễ một canh giờ, trái cung quy, phải chịu phạt”, Thái hậu trực tiếp hỏi, “Mẫu hậu muốn hỏi Hoàng nhi đối với việc này có ý kiến gì không?”

Chậm trễ hồi cung một canh giờ? Đàm Văn Hạo sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nhìn về phía các phi tần: “Ái phi, các nàng thấy thế nào? Lý quý phi, nàng nói trước đi”.

https://thuviensach.vn

Các phi tần không ngờ Hoàng thượng sẽ hoi, mà lại hỏi trực tiếp Lý quý phi, tự nhiên quay đầu về phía Lý Thiên Nhu chờ đợi. Lý Thiên Nhu đứng lên hướng Thái hậu, Hoàng thượng thi lễ, ôn nhu nói: "Thần thiếp cho rằng Hoàng hậu tỷ tỷ chỉ là nhất thời mệt nhọc, nên mới yêu cầu mọi người dừng lại nghỉ ngơi".

"Vậy có nên trách phạt hay không?"

"Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng Hoàng hậu tỷ tỷ không cố tình vi phạm".

"Ồ?", Đàm Văn Hạo nhìn về phía Đồng Như Sương, Mã Tuyết Mạn cùng Liễu Mộng Nam.

"Thần thiếp cũng đồng ý với Lý tỷ tỷ", Đồng Như Sương tiếp nhận ánh mắt của Hoàng thượng cũng đứng dậy "Hoàng hậu tỷ tỷ có lẽ chưa quen với cung quy nên mới mạo phạm".

"Thần thiếp không đồng ý với Lý tỷ tỷ cùng Đồng tỷ tỷ", Mã Tuyết Mạn đứng lên, nhìn thẳng Hoàng thượng cùng Thái hậu "Hoàng hậu tỷ tỷ là một quốc gia chi mẫu, như thế nào lại không hiểu cung quy, cho dù trước khi tiến cung không biết nhưng hiện tại đã tiến cung hơn nửa tháng, ngay cả cung quy cơ bản cũng không biết về tình về lý đều không thể chấp nhận được. Cho nên thần thiếp cho rằng dù vì lý do gì cũng không thể không phạt. Có đúng hay không Liễu tỷ tỷ?"

Mã Tuyết Mạn vừa nói ra, các phi tần liền gật đầu tán thành, Lý Ngàn Nhu cùng Đồng Như khói liếc nhau, yên lặng mà trao đổi, khóe miệng chợt mỉm cười.

Thấy Mã Tuyết Mạn kéo mình xuống nước, Liễu Mộng Nam chỉ đứng dậy, thấp mi nói: "Thần thiếp không dám nói bừa, hết thảy theo Hoàng thượng cùng Thái hậu định đoạt". Đối với Đỗ Hiểu Nguyệt, Liễu Mộng Nam cảm thấy nàng đúng là một người kỳ quái, tuy không được sủng hạnh

https://thuviensach.vn

nhưng thủy chung không thấy nàng lo lắng, cho dù các phi tử khác trước mặt nàng nhắc tới Hoàng thượng sủng ái họ như thế nào nàng cũng chỉ cười rồi thôi, hoàn toàn không thấy có một chút gì ghen tuông, bất mãn. Nàng đối với các phi tử đều khách sáo như nhau, dù các vị phi tử đến Chiêu Dương cung ngồi bao lâu, nói bao lâu nàng cũng chỉ mở miệng nói chuyện tuyệt đối không quá mười câu. Thái độ không nóng, không lạnh, làm cho mọi người cảm giác đến Chiêu Dương cung trêu chọc thật không thú vị. Liễu Mộng Nam cũng không chán ghét Đỗ Hiểu Nguyệt, thậm chí là rất thích nàng, nếu như hiện đang ở ngoài cung, Liễu Mộng Nam nhất định có thể cười mà nói với nàng "chúng ta làm bằng hữu đi". Chỉ là, hiện tại đang ở trong hậu cung sâu như biển, vì không muốn mang phiền toái vào người, đối với nàng chỉ có thể đứng nhìn, không bỏ thêm đá xuống giếng mà thôi.

Đàm Văn Hạo gật đầu, sau đó nhìn Thái hậu: "Việc này Mẫu hậu định xử lý như thế nào?"

"Ừ, kỳ thật ai gia cho rằng việc này cũng không có gì nghiêm trọng, chờ Hoàng hậu trở về Ai gia sẽ mắng nàng vài câu, về phần xử phạt…", Thái hậu dừng lại, ánh mắt đảo qua các phi tử đang chờ đợi mình nói tiếp, có mấy người còn tỏ vẻ chờ mong, "về phần xử phạt…"

Đúng lúc này có cung nữ tiến vào tâu: "Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương cầu kiến".

"Truyền", Hoàng thượng nhìn qua Thái hậu, sau đó đối với cung nữ nói.

Sau khi hồi cung, Hiểu Nguyệt không về Chiêu Dương cung mà đến thẳng Trữ Tuyên cung – Hiểu Nguyệt tin chắc Thái hậu biết mình cố ý chậm trễ hồi cung vì thế trực tiếp đến thẳng Trữ Tuyên cung chịu phạt, tránh mang họa cho người khác. Đến đây rồi thì lại thấy Lưu công công đứng bên ngoài cửa, trong lòng không khỏi thở dài, thì ra chu nhân lục cung cũng có mặt ở đây, xem ra mọi thứ lại phải theo quy củ rồi.

https://thuviensach.vn

Chậm rãi đi vào chính điện, một bầu không khí y ám lập tức bao vây Hiểu Nguyệt, mặc dù Trữ Tuyên cung rộng rãi có thể chứa hơn năm mươi người, mà hiện tại chỉ có khoảng hai mươi người đã làm cho không khí ngột ngạt, không thoải mái, chắc là do tâm lý háo hức muốn xâu xé của những người xung quanh.

Nén sự khó chịu xuống, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên trông thấy Thái hậu và Hoàng thượng. Thái hậu vẫn như mọi người vận một bộ cẩm y màu đen, chậm rãi cười, khóe mắt điểm vài nếp nhăn, lờ mờ có thể thấy được – ôi, năm tháng không buông tha người nào cả, mỹ nhân tuổi xuân có hạn. Hôm nay Hoàng thượng không mặc triều phục, chỉ bận một bộ áo thêu rồng bình thường, chỉ có điều ánh mắt vẫn lạnh nhạt như xưa, lúc này có thêm vài phần nghi ngờ nhìn Hiểu Nguyệt.

Ack,… hôm nay Hoàng thượng dùng ánh mắt này nhìn mình là vì cái gì? HIểu Nguyệt cúi đầu suy tư, nhưng vẫn không tìm được đáp án hợp lý có thể thuyết phục bản thân.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, Hoàng thượng. Thái hậu cát tường, Hoàng thượng cát tường”, Hiểu Nguyệt cúi đầu nói, chỉ là sau khi nói xong mới phát hiện hai câu này hình như có vấn đề, ở nơi này các phi tần khi thỉnh an chưa bao giờ nói cát tường, như ý… Hai câu này hình như chỉ khi diễn kịch trên TV mới thường dùng thì phải.

Nói cách khác, hiện tại mình đang ăn cắp bản quyền rồi, mang một phương thức thỉnh an mới đến triều đại này. Hai vị boss ngồi đó không biết có thấy mình kỳ quặc không? Hiểu Nguyệt dù đang quỳ trên mặt đất nhưng suy nghĩ hiện tại đang chu du nơi nào rồi.

“Hoàng hậu, nàng cũng biết mình sai?”, người lên tiếng không phải là Thái hậu mà là Hoàng thượng đang lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

“Thần thiếp ngu muội, thần thiếp không biết mình đang làm sai chỗ nào?”, Hiểu Nguyệt cúi đầu cẩn thận nói, đồng thời toàn thân run rẩy tựa hồ như rất sợ hãi.

“Tỷ tỷ, vì người chậm trễ hồi cung làm cho Thái hậu cùng Hoàng thượng tức giận, mau nhận sai đi, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ khai ân tha cho người”, Đồng Như Sương nhỏ giọng khuyên.

“Đúng vậy, tỷ tỷ, mau dập đầu tạ lỗi cùng Thái hậu, Hoàng thương đi”, Lý Thiên Nhu ở bên cạnh nói, “Thái hậu thích tỷ như vậy nhất định sẽ tha thứ cho tỷ”.

Hiểu Nguyệt vẫn không ngẩng đầu lên, trong lòng nghĩ về lời nói của Lý Thiên Nhu và Đồng Như Sương, nhẹ nhàng trả lời: “Cám ơn hai vị muội muội nhắc nhở. Thần thiếp biết sai rồi, Thần thiếp chậm trễ thời gian hồi cung, thỉnh cầu Thái hậu cùng Hoàng thượng trách phạt”.

“Hoàng hậu, con không giải thích gì sao?”, Thái hậu có chút ngạc nhiên vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“Thần thiếp làm trái cung quy, thần thiếp không có gì giải thích”, Đỗ Hiểu Nguyệt cúi đầu, tựa hồ sắp khóc thành tiếng, “cho nên thần thiếp chấp nhận bất kỳ hình phạt nào của Thái hậu và Hoàng thượng”.

“Các phạm nhân khi đứng công đường luôn tự biện hộ này nọ, chỉ để không bị phạt, nhưng Hoàng hậu lại một mực vội vã xin chịu phạt, nàng thích bị trách phạt sao?” Đàm Văn Hạo không lạnh không nhạt mà nói, “Hoàng hậu ngẩng đầu lên trả lời Trẫm”. Ngày ấy trong lúc vô tình chứng kiến sự lạnh nhạt, bình tĩnh trong ánh mắt nàng, thật sự rất khó quên, đồng thời trong lòng cũng tò mò mỗi lần nàng nhìn mình trong mắt vốn là cái gì, thật sự giống như bộ dáng sợ hãi kia hay chỉ cúi đầu che đậy suy nghĩ thật trong lòng.

https://thuviensach.vn

“Khải bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp không có gì để giải thích. Thần thiệp biết cung quy chính là thể diện của Hoàng thất… Vì làm ảnh hưởng đến thể diện Hoàng gia nên thần thiếp không thể vì bản thân giải thích. “. Hu! thiếu chút nữa là nói bậy rồi, Hiểu Nguyệt vụn trộm thở ra, đầu thời cúi đầu càng thấp , nhìn chằm chằm xuống san nhà “Cho nên xin Thái hậu, Hoàng thượng trách phạt, thần thiếp không một câu oán hận”. Nhanh lên một chút, ban hình phạt đi, quỳ trên sàn đá lạnh thật sự là rất mệt a.

HIểu Nguyệt vừa nói xong, cả phòng yên tĩnh đến nổi có thể nghe thấy cả tiếng thở

https://thuviensach.vn

Chương 21

"Hoàng hậu đứng lên đi", Thái hậu chậm rãi nói, liếc thấy Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, lại nhìn xuống các vị phi tử vẫn nghiệm túc ngồi đó, khóe miệng khẽ mỉm cười, "Hoàng hậu, lúc này Ai gia đã có chủ kiến, con không nên quá sợ hãi".

"Dạ vâng, mẫu hậu", Hiểu Nguyệt đứng lên, đầu vẫn cúi thấp nhưng thân thể không còn run rẩy, tức chết, nàng vẫn muốn toàn thân run rẩy nhưng không biết vì sao không thể nào tiếp tục run – giống như việc ngủ gục trong lớp, lúc đầu còn sợ giáo sư phát hiện phạt, mỗi ngày đều ngủ gục riết thành quen nên chẳng còn sợ nữa.

"Tổng quản, nói cho Ai gia nghe chậm trễ hồi cung đáng chịu phạt gì?", Thái hậu không nặng không nhẹ tra hỏi Tổng quản.

"Khải bẩm Thái hậu, tùy theo mức độ vi phạm nặng nhẹ mà có hình thức xử phạt khác nhau…"

"Nói về vi phạm của Hoàng hậu đi", Hoàng thượng không nhịn được, lạnh giọng cắt ngang Tổng quản "Hôm nay ngươi đi cùng Hoàng hậu, ngươi tự nhiên rõ ràng mọi chuyện, thành thật mà trả lời Trẫm".

"Tâu Hoàng thượng, Thái hậu", Tổng quan hình như có chút lo lắng mình sẽ bị phạt, đột nhiên quỳ xuống nói: "Chiếu theo cung quy, Hoàng hậu sẽ bị phạt tự sám hối 3 tháng, không được bước ra khỏi Chiêu Dương cung".

A, quả như đúng như mình dự liệu, xem ra lúc trước chịu khó đọc qua cung quy thật không uổng phí, Hiểu Nguyệt cười khẽ, thật sự rất thích hình

https://thuviensach.vn

phạt này.

“Ngươi đứng lên, lui xuống trước đi”, Thái hậu nói với Tổng quản, sau đó nhìn Hiểu Nguyệt “Hoàng hậu, bổn cung niệm tin con mới vi phạm lần đầu, chỉ phạt con hai tháng cấm túc, trong hai tháng này không được bước ra khỏi Chiêu Dương cung nửa bước”.

“Tạ ơn Mẫu hậu ân điển”, mặc dù trong lòng không thích Thái hậu tự nhiên “phá lệ khai ân” nhưng gương mặt nàng lại biểu hiện thật vui mừng. Người hai mặt! Hiểu Nguyệt trong lòng thầm mắng chính mình, ở trong cung lâu như vậy lâu dần mình trở thành hai mặt rồi, khẩu bất đối tâm (lời nói giả dối, trong lòng nghĩ thế này khi nói lại thế khác).

Nhờ Thái hậu nương nương “ban ơn”, trong lòng Hiểu Nguyệt sảng khoái, cước bộ nhẹ nhàng, miệng lẩm nhẩm hát đi về Chiêu Dương cung. Hồng Trù và Thanh Trúc thật sự rất khó hiểu: Tiểu thư bị phạt cấm túc, sao tự nhiên lại cao hứng như vậy.

“Tiểu thư”, Thanh Trúc nhẫn nại không được, sốt ruột hỏi: “Tiểu thư, người vừa tiến cung chưa tới một tháng, lại bị Thái hậu trách phạt, người không thấy thương tâm sao? Tiểu thư không thấy hôm nay làm trò trước mặt các nương nương khác sau này rất khó gặp mặt sao?”

Thương tâm? Khó gặp mặt? Hiểu Nguyệt chẳng chút quan tâm, ngược lại rất thích hình phạt hôm nay của Thái hậu. Bất quá, nàng không thể nói ra như vậy được “Ồ, thật ra trái tim ta bi thương lắm, đau khổ lắm”, Hiểu Nguyệt khóc nói.

Hồng Trù đương nhiên nhìn ra Hiểu Nguyệt chỉ đang giả bộ, nhưng không nói gì thêm chỉ yên lặng hít suy nghĩ – Tiểu thư không phải ngày đầu tiên muốn bị trách phạt, nàng có thể không để ý đến việc các phi tử khác ngày ngày đến Chiêu Dương cung kể lể việc Hoàng thượng sủng hạnh các nàng như thế nào, mặc kệ các nàng nói gì Tiểu thư cũng chỉ tươi cười đón

https://thuviensach.vn

chào. Chẳng lẽ Tiểu thư thật sự chưa bao giờ bận tâm đến việc Hoàng thượng có sủng ái mình hay không?

“Nhưng Thanh Trúc thấy tiểu thư bây giờ tâm tình rất sung sướng đây”, Thanh Trúc vạch trần lời nói dối của Hiểu Nguyệt.

“Thanh Trúc yêu dấu”, Hiểu NGuyệt dừng bước, xoay người nhìn Hồng Trù, Thanh Trúc, cười yếu ớt: “các ngươi cảm thấy tâm trạng ta bây giờ tốt lắm sao? Chẳng lẽ phải khóc lóc, chửi bới ông trời như một người oán phụ, sau đó khóc đến ngất lên ngất xuống đến hôn mê – mới gọi là thương tâm? Không biết các người có từng nghe qua khi người ta thương tâm đến cực hạn thì biểu hiện ra ngoài không phải khóc mà là cười, còn khi cao hứng đến cực hạn thì không có cười mà chỉ khóc thôi. Cho nên ta bây giờ không phải thương tâm mà rất, rất thương tâm.”

“Thật không?”, Thanh Trúc không tin tưởng lắm, nhìn mặt Hiểu Nguyệt đánh giá một chút cũng không thấy được nàng thương tâm ở chỗ nào – người mù cũng có thể thấy là tiểu thư đang cười, là kiểu cười do quá đắc ý tạo nên.

“Đương nhiên, ta thật là rất thương tâm”, Hiểu Nguyệt cố nén cười, vội vàng xoay người đi “nhanh thôi, ta thật sự rất thương tâm, phải về ăn cái gì đó bù lại cho tâm hồn đang bị thương tổn của ta”.

“Tiểu thư vì quá bi phẫn nên muốn ăn à?”, Thanh Trúc nhẹ giọng hỏi Hồng Trù.

“Cũng không hẳn, không chừng Tiểu thư đang đói bụng”, bất kể Hiểu Nguyệt nói gì đi nữa, Hồng Trù khẳng định câu nói muốn ăn là thật tâm.

Ban đêm, trong ngự thư phòng, ánh nến lúc sáng lúc tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy ba bong người, trừ một người khoác long bào, còn lại hai người đều vậy trang phục hắc y, đang cung kính quỳ trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

“Chuẩn Điệp, hôm nay trong Đỗ phủ đã xảy ra chuyện gì?”, Đàm Văn Hạo nhìn vị hắc y nhân đang che mặt hỏi.

“Hôm nay Hoàng hậu về thăm Đỗ phủ, cả nhà ra đón chào”, một trong hai hắc y nhân kho người trả lời “Chỉ là Đỗ gia không giống như các gia đình hoàng thân quốc thích khác, con gái gả đi khi về thăm nhà không hề ôm nhau khóc lóc, đón chào nhau rất khách khí. Về sau, Hoàng hậu cùng Đỗ Tể tướng có một chút xung đột”, hắc y nhân dừng lại một chút, nhìn về phía Đàm Văn Hạo liếc một cái, tiếp tục nói “Hoàng hậu yêu cầu ở lại Đỗ phủ một đêm, Đỗ Tể tướng không đồng ý, hai bên giằng co, một lúc sau Nhị phu nhân cũng chính là mẫu thân của Hoàng hậu tiến ra giảng hòa – Hoàng hậu nương nương hình như rất nghe lời mẹ”.

“Hoàng hậu yêu cầu ở lại Đỗ phủ?”, Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng lập lại, sau đó là tiếp tục im lặng.

Hai vị hắc y nhân vẫn đứng đó, đợi Hoàng thượng ra lệnh.

Chừng nửa ly trà, Đàm Văn Hạo tiếp “Bụi Điệp, ngươi ở bên kia có phát hiện gì không?”

Hắc y nhân tên Bụi Điệp khom người trả lời, thanh âm không sợ, không nịnh nọt: “Hôm nay thu được tin tình báo, trước mặt trời lặn, Hứa Hiệu Úy cuối cùng cũng không đồng ý hiệp ước của bọn chúng, ngược lại viết một tấu chương, có thể vài ngày nữa sẽ đưa đến kinh thành. Nhưng Bụi Điệp đoán rằng bọn chúng nhất định không dễ dàng gì để cho tấu chương an toàn đưa đến Hoàng cung”.

“Hứa Hiệu Úy? Trẫm quả nhiên không nhìn lầm người”, Đàm Văn Hạo khóe miêng chợt cười, “Bụi Điệp, đem tấu chương về đây, Chuẩn Điệp, ngươi tiếp tục âm thầm giám sát người của Đỗ gia”.

“Vậy…Hoàng hậu thì sao?”, Chuẩn Điệp chần chờ hỏi, “bên người Hoàng hậu hình như không có an bài người của chúng ta – nàng so với

https://thuviensach.vn

trước kia không còn yếu ớt nữa rồi”.

“Trẫm tự có chủ trương”, Đàm Văn Hạo đưa tay cầm đặt ở chồng tấu chương cao cao trên bàn, đồng thời nhìn Chuẩn Điệp lạnh giọng, “Hoàng hậu hiện giờ đã bị cấm túc, Chuẩn Điệp hôm nay ngươi phạm vi rồi”.

“Các ngươi lui ra đi, Trẫm muốn nghỉ ngơi”, Đám Văn Hạo vừa nói vừa tùy ý rút ra một quyển tấu chương, lật xem.

Khi Đàm Văn Hạo ngẩng đầu lên, hai bóng đen đã như mộng điệp (bướm đêm) biến mất. Khép cuốn tấu chương lại, lấy tay xoa đầu, một cảm giác buồn bực xâm chiếm hắn “Lưu công công, bây giờ là giờ nào?”

Lưu công công đẩy cửa phòng đi vào, khom người trả lời: “Dạ, bây giờ là giờ Hợi hai khắc (khoảng 11 giờ đêm), xin Hoàng thượng sớm nghỉ ngơi”.

“Ừ”

“Hoàng thượng, đêm này ngài muốn vị nương nương nào thị tẩm?”, hôm nay Hoàng thượng chưa ra lệnh cho vị nương nương nào thị tẩm nên hắn cũng không dám tự tiện an bài.

“Đi Tiêu Âm Các”, Đàm Văn Hạo đứng dậy, nhấc chân đi.

Tiêu Âm Các vốn là tẩm cung của Lý Thiên Nhu.

“Tuân lệnh”, Lưu công công trả lời, nhưng trong lòng lại cảm thán, vị Lý Quý phi này quả thật rất được Hoàng thượng yêu thích, tiến cung cùng với Hoàng hậu nhưng Lý Quý phi là người được thị tẩm nhiều nhất.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hiểu Nguyệt tựa vào thành giường, dựa vào ánh sáng của ngọn nến, chăm chú đọc gió trăng tiểu thuyết.

“Tiểu thư, người còn chưa nghỉ ngơi sao? Bây giờ đã là giờ Hơi hai khắc rồi đó”, Hồng Trù đang chuẩn bị ngủ, nhưng thấy phòng của Hiểu Nguyệt vẫn còn ánh nến, tưởng nàng ngủ quên không tắt nến.

“Giờ tý (từ 11g đêm đến 1g sáng) mới ngủ”, Hiểu Nguyệt lật sang trang khác nói “Hồng Trù, ngươi ngủ trước đi”, vừa dứt câu lại lật sang trang tiếp theo. “Tiểu thư đọc sách tốc độ thật nhanh”, Hồng Trù hâm mộ nhìn Hiểu Nguyệt lật sách không ngừng.

“Hoàn hảo”, Hiểu Nguyệt cũng không khiêm nhường mà tự nhận, đồng thời điều chỉnh lại tư thế, nghiêng người qua, như vậy ánh sáng có vẻ sáng hơn, “truyện này cũng không hay lắm, chẳng khác những truyện trước kia nhiều, xem riết không còn hứng thú”.

“Vậy sao Tiểu thư còn xem?” Hồng Trù mượn cơ hội thuyết giáo. “Cuộc sống này thật sự rất nhàm chán”, Hiểu Nguyệt không chớp mắt, vừa đọc sách vừa nói “Người nhàm chán đương nhiên phải làm chuyện nhàm chán. Được rồi, ngươi ngủ sớm đi, đêm nay trời hơi lạnh”.

“Được rồi, vậy Tiểu thư cũng ngủ sớm một chút nha”, Hồng Trù vừa nói xong đã bắt đầu hắt xì hơi.

“Ừ”, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, thấy Hồng Trù chỉ mặc một lớp áo, liền cau mày “Quay về ngủ nhanh đi, ăn mặt ít như vậy còn ra đây làm gì, ngày mai mà có bệnh thì đứng có mà than trời trách đất đó”.

https://thuviensach.vn

“Nô tì biết rồi”, mặc dù Hiểu Nguyệt nói nghe có vẻ nặng lời nhưng Hồng Trù biết là do nàng quan tâm chính mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, cười ha hả mà trả lời, sau đó bước ra ngoài đồng thời khép cửa lại.

Đỗ Hiểu Nguyệt vùi đầu đọc sách, cũng trở mình bốn năm lượt, cảm thấy không được thoải mái, tiện tay đấm đấm lưng, gật đầu lầm bầm “Ừ, tình tiết này bắt đầu hấp dẫn rồi đây”, thuận tay lật sang trang khác, trong đầu không ngừng suy nghĩ về tình tiết bên trong. Không biết qua bao lâu, Hiểu Nguyệt cảm thấy ánh nến bị một bóng đen che khuất, đang đắm chìm trong sách, Hiểu Nguyệt không ngẩng đầu dậy, miễn cưỡng mở miệng: “Bảo bối, ngươi che mất ánh sáng rồi. Ta không phải nói ngươi ngủ trước rồi sao? Đừng thúc dục ta, còn có hai ba trang nữa thôi, ta xem xong rồi sẽ lập tức đi ngủ, nhất định sẽ thổi nến mà”. Thời điểm này đối với người ở cổ đại quả thật đã rất khuya, mà ở Chiêu Dương Cung, chỉ có Thanh Trúc và Hồng Trúc mới đến phòng của Hiểu Nguyệt vào giờ này, cho nên trong tiềm thức, Hiểu Nguyệt cho rằng bóng người trước mặt nhất định là một trong hai nàng.

“Bảo bối của Hoàng hậu là ai?”, bóng đen lạnh lùng lên tiếng.

Uh, nam nhân này thanh âm nghe cũng không tệ lắm, mặc dù hơi lạnh lùng nhưng lại trầm thấp có vài phần hấp dẫn, Hiểu Nguyệt lật sách, vừa đánh giá giọng nói vừa nghe được. Nhưng nhanh chóng cảm giác được có gì đó không đúng, thanh âm nam nhân! Trong Chiêu Dương cung làm gì có nam nhân? Chỉ có thái giám – mà thanh âm của thái giám hơi the thé, có chút nữ tính, còn thanh âm này vốn là giọng nói của một người đàn ông, có vẻ hơi quen thuộc, hình như… Hình như so với giọng của Hoàng thượng không khác bao nhiêu. Nghĩ tới đây, Hiểu Nguyệt cả kinh, ngẩn đầu lên liến thấy một ánh mắt lạnh lùng, thoáng một tia cười cợt. “Hoàng…Hoàng thượng! Ngài tại sao nửa đêm lại đến cung của thần thiếp?”, Hiểu Nguyệt cũng không đứng dậy, tay cầm sách chỉ vào Đàm Văn Hạo hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cứ coi như là nửa đêm, chẳng lẽ Trẫm không được tới tẩm cung của Hoàng hậu sao?”, Đàm Văn Hạo thản nhiên hỏi ngược lại, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt ngẩn ra của Đỗ Hiểu Nguyệt, thấy rõ là nàng rất kinh ngạc nhưng không hề có một chút khủng hoảng.

Hiểu Nguyệt sửng sốt ba giây, rốt cục cũng lấy lại được suy nghĩ. Nhân tiện ngồi dậy, thuận tay đem sách nhét xuống nệm, rồi kéo chăn mền lên che đậy một đống sách gió trăng tiểu thuyết, giầy cũng không kịp mang, vội quỳ xuống hành lễ, miệng không ngừng lảm nhảm “Hoàng thượng giá lâm, thần thiếp chậm trễ tiếp đón, mong Hoàng thượng thứ tội”. Hiểu Nguyệt tự cảm thấy thật kỳ quái, sao Hoàng thượng tới mà không có ai thông báo một tiếng? Chưa kể, đại môn (cửa chính) của Chiêu Dương cung đã đóng, các cung nữ, thái giám cũng đã nghĩ ngơi, vậy hắn vào đây bằng cách nào?

Đàm Văn Hạo thấy Đỗ Hiểu Nguyệt vì quá kinh ngạc mà ngẩn ra, nhưng chớp mắt một cái động tác đã như nước chảy mây trôi, căn bản không hề thấy một chút bối rối, “Đứng lên đi”, Đàm Văn Hạo đưa tay đỡ nàng dậy, hắn cảm thấy tay nàng lạnh như băng, tựa hồ không có một chút độ ấm.

“Tạ ơn Hoàng thượng”, Đỗ Hiểu Nguyệt rất muốn đẩy tay hắn ra, nhưng ngại hắn là Boss của Hoàng cung, mình sau này còn phải sống trong địa bàn của hắn, ham ăn, ham ngủ, đành phải nén lại khó chịu, đồng thời lại thấy thật kỳ quái, sao Hoàng thượng tự nhiên đổi tính, nửa đêm chạy đến Chiêu Dương cung vẻ mặt lại rất ôn hòa? Người đã đứng lên rồi mà hắn vẫn không buông tay, vẫn tiếp tục nắm tay của Hiểu Nguyệt, mà nàng lúc này không thể nhịn được nữa. Lúc này nằm trên giường, chỉ mặc một bộ đồ mỏng, bây giờ mất đi ổ chăn ấm áp, thật là lạnh quá. “Hoàng thượng… người có thể buông tay thiếp ra không? Để thiếp mặc y phục vào rồi cùng người trò chuyện, được không?”, Hiểu Nguyệt vừa rút tay về, trong giọng có vẻ bất mãn nói.

https://thuviensach.vn

“Được”, Hiểu Nguyệt không ngờ Đàm Văn Hạo liền buông tay nàng ra. Hiểu Nguyệt vừa rút tay về liền lấy tay kia nhẹ nhàng vỗ vỗ, lau lau, nét mặt dường như rất khó chịu, giống như tay nàng vừa chạm phải một vật rất dơ bẩn. Sau khi Hiểu Nguyệt mặc áo khoác lên người rồi mới thấy khó khăn, chỉ có một nút thắt nho nhỏ mà nàng phải thắt đến ba lần mới xong, nàng cảm thấy thật thất bại. “Tức thật, cái loại áo khoác đầy dây nhợ này, mỗi lần mặc vào đều phải dốc toàn lực mà chiến đấu”, Hiểu Nguyệt lầm bầm nói, chợt nhớ tới trong phòng còn có người, vội vàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Xin Hoàng thượng chờ một chút, thần thiếp sẽ kêu Hồng Trù và Thanh Trúc tới hầu hạ Hoàng thượng”.

“Hoàng hậu”, Đàm Văn Hạo ngồi trên giường, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn nàng, “Hoàng hậu vốn là thê tử của Trẫm, thê tử hầu hạ trượng phu mới là đúng sao lại để người khác thay mình?”

Vợ của ngươi có cả đống, sao ngươi không đi tìm các nàng, không có việc gì tự nhiên tới đây làm gì? Ấm đầu à? Hiểu Nguyệt mắng chửi trong lòng, nhưng ngoài mặt thì rất ôn nhu, nghe lời: “Dạ vâng, vậy thần thiếp lập tức đi chuẩn bị trà nóng cho Hoàng thượng”, nói xong hành lễ xoay người đi, nhưng vì quần áo mặc không đúng cách, giày cũng mang không đúng, lại đi quá mau, chân phải dẫm chân trái liền thẳng tắp mà ngã xuống đất. Hiểu Nguyệt trong lòng cả kinh, tay trái theo phản xạ liền chụp lấy cây nến trên bàn, nhưng nến lại quá nhỏ, không thể giúp nàng trụ vững thân thể, tay phải vội chụp vào cạnh bàn, đem trọng tâm tựa vào bên bàn, đứng thẳng trở lại, “Hô”, Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng phen này như chó ăn cứt, ngã quay lơ trên sàn rồi, “Hoàn hảo, mình phản ứng nhanh ghê, nếu không… Nhưng động tác hơi chậm thì phải, xem ra phải chăm chỉ vận động thân thể rồi”. Hiểu Nguyệt đem ngọn nến đã bị dập tắt để lên bàn, nhún vai xoay người đi, đột nhiên thấy Đàm Văn Hạo tròn mắt nhìn mình, trong lòng thầm than – tiêu, sao lại quên trong phòng còn có người chứ. Chẳng lẽ mình ở trong phòng một mình quen rồi cho nên quên mất sự tồn tại của người khác luôn?

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Hoàng thượng…thần thiếp đột nhiên nhớ tới giờ này không còn nước nóng", HIểu Nguyệt cố tình "lơ" ánh mắt trêu chọc của hắn, dù sao việc này cũng tốt để cho hắn thấy bản chất của mình sau này sẽ thoải mái hơn không cần mỗi ngày đều đóng kịch, sống hai mặt mệt lắm. "Nếu Hoàng thượng muốn uống trà… có thể phải đợi lâu, thần thiếp cho rằng thời gian của Hoàng thượng thật quý giá, không nên lãng phí ngồi đợi nấu nước, Hoàng thượng chắc là còn nhiều chuyện trọng yếu, cho nên…"

"Cho nên Trẫm cho rằng bây giờ hắn là phải nghỉ ngơi rồi. Trời cũng khuya rồi, cũng nên nghỉ ngơi sớm", Đàm Văn Hạo đưa tay tựa vào thành giường, khóe miệng khẽ cười, "mời Hoàng hậu chuẩn bị giường cho TRẫm".

Hắn, hắn có ý gì? "Ack…", Hiểu Nguyệt hoảng hốt, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Đàm Văn Hạo, "Hoàng thượng… ý người là muốn lưu túc (ở lại) Chiêu Dương cung?"

"Hoàng hậu không hy vọng Trẫm lưu túc Chiêu Dương cung sao?", Đàm Văn Hạo nhìn sắc mặt trắng bệch của Hiểu Nguyệt, tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều, cũng hiểu được ý của nàng, thử hỏi trong cung các phi tần khi nghe hắn muốn lưu túc tẩm cung của các nàng có ai mà không vui mừng, cao hứng? Nhưng vẻ mặt của Đỗ Hiểu Nguyệt khi nghe hắn muốn ở lại giống như là gặp phải quỷ dữ – Mình lưu túc Chiêu Dương cung đối với nàng đáng sợ vậy sao?

"Làm…Đương nhiên không phải", Hiểu Nguyệt nuốt xuống một khối lớn những lời mắng chửi trong lòng, thấp mi nhu thuận mà trả lời, "Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng lưu túc Chiêu Dương cung vốn là phúc phận của thần thiếp, chỉ là thần thiếp phúc bạc, không nhận được sự yêu thương của Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp không có phương tiện (tức là Hiểu Nguyệt dùng lý do nàng í đang có kinh nguyệt), cho nên…", Hiểu Nguyệt dĩ nhiên biết Hoàng thượng muốn lưu túc có nghĩa là gì, dù nàng đến từ thế giới hiện đại nhưng không có cách nào cùng một người mình không thích làm chuyện…thân mật, nên Hiểu Nguyệt cố gắng tìm cớ "cho nên, nếu Hoàng thượng muốn xin mời đi tẩm cung của các muội muội khác…"

"Trong mắt Hoàng hậu, Trẫm vốn là một hoàng đế háo sắc sao?", Đàm Văn Hạo trầm giọng hỏi, vẻ mặt hứng thú ngắm nhìn một người quần áo lôi thôi, trên người không có một chút khí chất của một vị quốc mẫu Đỗ Hiểu Nguyệt.

Đương nhiên đúng vậy rồi, nếu không hậu cung phi tử dùng để làm gì? "Đương nhiên không phải, Hoàng thượng yêu nước, thương dân, chăm chỉ giải quyết chính sự, có thể nói là rồng trong loài người,…là gương sáng cho dân chúng noi theo". Ack, mấy lời này sao càng nghe càng kỳ quái? "Này danh của Hoàng thượng có thể sánh với Nghiêu Thuấn làm sao lại háo sắc được? Khổng phu tử cũng có nói, nam sắc tính chất cũng như nữ sắc. Cho dù Hoàng thượng có thích nam nhân cũng rất bình thường…" Đỗ Hiểu Nguyệt, mày đang nói cái gì vậy? Vuốt mông ngựa (nịnh nọt) cũng không biết vuốt cho đúng. Bây giờ vỗ nhầm vó ngựa rồi, chờ coi nó đá đau thế nào. Hiểu Nguyệt có chút hoảng, liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy mặt hắn thật kỳ quặc, có vẻ vừa vui vừa giận – quả nhiên thánh ý không thể đoán được.

"Hoàng hậu nói chuyện…nghe thật thú vị", Đàm Văn Hạo cười khẽ một tiếng, cựa mình chuyển sang một tư thế dễ chịu hơn, dựa vào thành giường.

"Ack…" hắn không tức giận? Hiểu Nguyệt có chút may mắn, người ta thường nói gần vua như gần cọp, sau này mình phải tỉnh táo một chút, với lại, sau này không thể vuốt mông ngựa rồi, hình như mình không có khiếu

https://thuviensach.vn

trong chuyện này. Bất chợt, Hiểu Nguyệt thấy Đàm Văn Hạo dựa vào thành giường, tay hắn đang chạm vào đống sách trên giường, hoảng hốt – gió trăng tiểu thuyết vốn là sách cấm, nếu như bị hắn phát hiện không biết sẽ gặp phiền toái gì?

"Hoàng thượng! Trời đã khuya rồi, Hoàng thượng không trở về tẩm cung nghỉ ngơi sao? Hay hoàng thượng thật sự muốn cho thần thiếp hầu hạ?", hiện tại Hiểu Nguyệt đúng là đại bất kính, nhưng nàng dám mang đầu ra để thề, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không cùng một người không có phương tiện thân mật. Hắn còn nhiều nữ nhân khác mà, không nhất thiết phải "ủy khuất" chính mình.

Đàm Văn Hạo nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói tâm trạng liền khó chịu, nàng cho mình là cái gì hả? Mình cho dù thế nào cũng không ép buộc nữ nhân không có phương tiện đến hầu hạ. Hắn liền đứng lên, lạnh giọng nói "Hoàng hậu nghỉ ngơi đi", nói xong vung tay đi.

"Thần thiếp cung tống Hoàng thượng!" nhìn bóng dáng của hắn biến mất, Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm "Hô, rốt cục đem phiền toái đuổi đi rồi".

Bỗng dưng bên tai vang lên một tiếng "kẽo kẹt", cửa phòng bị đẩy ra, Hiểu Nguyệt vừa nghe được liền giật mình hoảng sợ, tưởng rằng Đàm Văn Hạo trở lại, vội quay đầu xem thì thấy Hồng Trù đang lù lù đứng ngay cửa, trống ngực mới có thể khôi phục bình thường. "Hồng Trù, sau này các ngươi khi vào phòng ta nhớ gõ cửa", Hiểu Nguyệt cảm thấy sau khi trải qua chuyện đêm nay, dù là Thanh Trúc hay Hồng Trù vào phòng mình cũng đều phải gõ cửa, coi như đánh một ám hiệu trước, nếu không một ngày nào đó sẽ bị các nàng hù đến vỡ tim mà chết, lúc này có oán trách thì cũng muộn.

"Tiểu thư, Hoàng thượng đi rồi?", Hồng Trù hỏi thẳng đến chủ đề nàng đang quan tâm.

https://thuviensach.vn

“Ngươi…”, Hiểu Nguyệt nhìn Hồng Trù từ trên xuống dưới, thấy Hồng Trù đã thay đồ, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận một lúc, lạnh giọng hỏi “là ngươi mở của cho Hoàng thượng phải không?”

“Nô tỳ đang trên đường về phòng ngủ thì nghe thấy có người kêu cửa, vừa mở ra thì thấy Hoàng thượng”, Hồng Trù cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng hỏi Nương nương đã ngủ chưa, nô tỳ trả lời chi tiết, kết quả là Hoàng thượng dặn nô tỳ không cần thông báo trực tiếp đi vào…”

“Tốt lắm, Đêm nay coi như chuyện này là ngoài ý muốn”, Hiểu Nguyệt cắt lời Hồng Trù, tiến đến bên giường trải lại chăn nệm, Hồng Trù cũng tiến đến giúp nàng, “Hồng Trù, sau này bất luận là ai vào phòng ta đều phải được ta cho phép, đặc biệt là Hoàng thượng”. Tiến cung đã lâu, Hiểu Nguyệt biết Hoàng thượng cố ý vắng vẻ mình, mà nàng cũng rất vui khi hắn làm vậy, nhưng đêm nay hắn đột nhiên chạy đến Chiêu Dương cung. Dù lần này may mắn tránh được một kiếp, nhưng nếu một ngày nào đó hắn lại hắn lại nổi hứng, lần nữa chạy đến Chiêu Dương cung, thì mình phải dùng lý do gì đây?

“Tại sao? Tiểu thư?” Hồng Trù không biết tại sao Hiểu Nguyệt lại đối với Hoàng thượng như vậy, “Hoàng thượng đến Chiêu Dương cung, tại sao Tiểu thư không cảm thấy cao hứng, ngược lại giống như đang gặp đại nạn?”

“Haha”, Hiểu Nguyệt cười khẽ, nghiêng đầu dựa vào thành giường, nhẹ giọng hỏi lại Hồng Trù “Hồng Trù, ngươi cũng xem nhiều trăng gió tiểu thuyết vậy ngươi có hâm mộ những chuyện tình yêu sâu đậm, cảm động trời đất như vậy không?”

“Tiểu thư…”, Hồng Trù lúc đầu hơi khó hiểu sau đó mắt dần dần sáng lên, trừng mắt nhìn Hiểu Nguyệt hỏi “chẳng lẽ trong lòng Tiểu thư đã có ý trung nhân nên người mới không quan tâm đến việc Hoàng thượng có sủng mình hay không?”

https://thuviensach.vn

“Ừ, cứ coi là vậy đi”, Hiểu Nguyệt cũng không muốn giải thích nhiều, mỉm cười, vỗ mặt Hồng Trù, “Tốt lắm, Hồng Trù cô nương, mau về ngủ đi, ta cũng muốn ngủ”, nói xong liền ngáp hai cái.

“Dạ vâng, vậy Hồng Trù lui xuống”, Hồng Trù hành lễ rồi mới đi, vừa đi vừa nghĩ ý trung nhân trong lòng Hiểu Nguyệt là ai. Theo Hồng Trù biết khi Tiểu thư còn sống tại Đổ phủ hình như chưa từng ra khỏi cửa, nên hầu như không có gặp nam nhân bên ngoài, còn người trong phủ thì cũng rất ít thấy, vậy thì nam nhân trong lòng nàng là ai đây?

Hiểu Nguyệt cũng không đế ý đến tâm trạng của Hồng Trù, vừa nằm xuống giường đã đi gặp Chu công rồi (tức là đã ngủ rồi đó mấy sis)

https://thuviensach.vn

Chương 24

Khi Hiểu Nguyệt hết hạn cấm túc thì cũng là mùa xuân rồi.

“Tiểu thư, người xem hoa xuân đã nở kìa, chẳng lẽ tiểu thư không muốn đi ra ngoài ngắm sao?”, Hồng Trù nói với Hiểu Nguyệt lúc này đang nằm ườn dưới tàng cây lê. Hai tháng vừa qua, Chiêu Dương cung rất an tĩnh, không có người ngoài đến chơi, Hiểu Nguyệt cũng rất vui vẻ, tự tại, trừ ăn, uống, ngủ, đọc sách thì cũng chỉ ngồi hoặc nằm ngẩn người ra đó.

Hồng Trù và Thanh Trúc sợ Hiểu Nguyệt buồn bực nên sau khi hết hạng cấm túc cố gắng dụ dỗ, ép buộc để Hiểu Nguyệt ra ngoài ngắm hoa. “Tiểu thư, nghe các cung nữ khác nói, mấy ngày nay ngự hoa viên đã trở thành một bức tranh trăm hoa đua nở rất đẹp. Tiểu thư ở trong Chiêu Dương cung hai tháng không hề đi ra ngoài, chẳng lẽ không buồn bực sao? Không bằng đến Ngự hoa viên đi dạo một chút.”

Hiểu Nguyệt nhìn vẻ mặt chờ mong của Hồng Trù và Thanh Trúc cười nói “Được rồi, đúng lúc ta cũng muốn ra ngoài cho giãn gân cốt”, bế quan hai tháng, thật muốn mốc lên rồi.

“Để nô tì đi chuẩn bị”, Thanh Trúc hỉ hả vừa nói vừa chạy về phòng.

“Cần gì phải chuẩn bị? Thanh Trúc, Hồng Trù chúng ta như vậy mà đi ra ngoài”, Hiểu Nguyệt ngồi dậy, sửa lại vạt áo, “Ừ, Thanh Trúc ngươi đi nói cho các cung nữ, thái giám một tiếng, hôm nay họ cũng nên ra ngoài đi dạo một chút, chỉ cần về trước giờ ăn là được.

“Tuân lệnh”, Thanh Trúc lĩnh mệnh rời đi. Hai tháng qua, vì Hiểu Nguyệt bị cấm túc nên người của Chiêu Dương cung cũng không được

https://thuviensach.vn

phép tùy ý ra ngoài đi dạo, bị nàng liên lụy cũng không ít cũng may bọn họ còn có trăng gió tiểu thuyết làm bạn.

“A, hôm nay rốt cục có thể đi ra ngoài”, Hồng vui mừng than, đồng thời oán giận nhìn Hiểu Nguyệt, “Tiểu thư, nếu người không bị cấm túc thì lễ Đại khánh (lễ mừng thọ, lễ sinh nhật á các sis) của Hoàng thượng người cũng có thể tham gia. Nghe nói năm nay, Hoàng thượng ban tiệc rượu mừng mời các đại thần là Lý Quý Phi thay người tham gia đó. Hiện tại Lý Quý Phi rất được hoàng thượng sủng ái, trong cung khí thế rất cao”.

“Hồng Trù, ngươi lại bắt đầu nói nhiều rồi”, Hiểu Nguyệt đứng lên, “chuyện này không phải là chuyện của chúng ta, cũng không phải đề tài để tán dóc! Nhớ kỹ, sau này không được nói những lời như vậy”, sau đó nhìn Thanh Trúc tiếp “Tốt lắm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút. Nhưng ta không muốn đi Ngự hoa viên, nếu các người muốn đi thì tự đi, ta chỉ đi lòng vòng Chiêu Dương cung thôi”.

“Tiểu thư, người tình mặc trang phục này đi ra ngoài?”, Hồng Trù khoa trương hỏi.

“Ừ”, Hiểu Nguyệt cúi đầu nhìn bộ cung phục màu đỏ, rất chất phác, “Đúng vậy, mặc như vậy có gì không tốt, vừa đơn giản, vừa thoải mái, có thể tự do di chuyển…”, Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên ngừng lại, mấy lời này sao giống mấy cái clip quảng cáo quá, “dù sao ta cũng đâu có đi đâu, chỉ lòng vòng mấy chỗ xung quanh Chiêu Dương cung, mặc cái gì cũng như nhau thôi”.

“Ack…”

Thanh Trúc nghe Hiểu Nguyệt nói xong, đang muốn trả lời thì bị Hiểu Nguyệt chặn lại “ Đi đi, các người mau đến Ngự hoa viên đi”, dứt lời vội xoay người hướng ra đại môn (cửa chính) mà chạy, thỉnh thoảng còn xoay đầu lại xem Hồng Trù và Thanh Trúc có đia theo hay không.

https://thuviensach.vn

“Haizzz, mệt mỏi quá”, Hiểu NGuyệt chạy lòng vòng một hồi thấy thấm mệt, liền dừng bước, hít thở từng ngụm, từng ngụm lớn không khí, đồng thời nhìn bốn phái, “Ack,…đây là nơi nào? Sao mà suy sụp rách nát quá”. Hiểu Nguyệt đứng thẳng dậy, chăm chú đánh giá nước sơn màu hồng trên tường “nước sơn cũng rớt hơn một nửa, nơi này hẳn đã lâu chưa được trùng tu! Mà đường này nhìn sơ qua cũng thấy đã lâu không có ai quét, có nghĩa là nơi này đã lâu không có người ở. Ôi, không nghĩ tới trong cung cũng có một góc vườn bị lãng quên như vậy”.

Giẫm lên con đường đầy bụi đất, Hiểu Nguyệt hướng đến bức tường trước mặt, vén vài cây cỏ dại cuối cùng nghe được một mùi thơm rất dễ chịu, bước thêm vài bước liền thấy một vài nhành hồng hạnh đang vươn trên bờ tường., “thì ra ở nơi u tĩnh này cũng có một loài hoa náo nhiệt như vậy”.

Đi thêm vài bước, Hiểu Nguyệt thấy có một cánh cửa nhỏ, rất cũ, nhìn không ra là màu gì, cánh cửa vốn chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy ra liền có một đống bụi và tơ nhện bám đầy trên mặt.

“Khụ! Nơi này khẳng định đã lâu chưa có người nào tới”, Hiểu Nguyệt lấy khăn tay trong người tạm thời che mặt tránh bụi và mạng nhện, “không biết đây là tẩm cung của vị phi tử nào, tại sao lại trở nên hoang phế như vậy”.

Vừa bước vào cửa, Hiểu Nguyệt liền thấy một rừng cây hạnh (Cây hạnh chính là apricot trong tiếng Anh. Tên khoa học là Prunus armeniaca. Tiếng Việt vẫn thường được dịch tương đương là mơ. Nhưng cây mơ ở Việt Nam lại là thứ cây khác, có tên khoa học là Prunus mume, tức là một loại mai. Mai này là thứ mai chính tông chứ không phải thứ mai vàng ở miền Nam. Theo một ý nghĩa nào đó, mơ có thể coi là tiếng Nôm của mai. Ở Hà Nội có chợ Mơ nằm ở khu vực Bạch Mai, Hoàng Mai là như vậy. Rừng mơ hiu hắt lá mơ rơi là loại mơ mai, chứ không phải là loại mơ hạnh. Quả mơ hạnh ăn rất ngon, ở Việt Nam không thấy có trồng loại mơ hạnh. Chi Prunus là chi

https://thuviensach.vn

mà tất cả danh hoa mai, mận, hạnh, lý, đào đều ở trong đấy. Đầu xuân cây hạnh ra hoa. Ban đầu là nụ đỏ, nhưng khi nở lại thành hoa trắng, bởi vì đài hoa màu đỏ, còn cánh hoa lại màu trắng. Vì vậy mà người ta còn gọi là "hồng hạnh", tức là hoa hạnh đỏ hay hoa hạnh thắm). Trên cây thắm sắc đỏ, những nụ hoa e ấp khoe sắc, tạo nên một bức tranh tuyệt hảo. "Oa, không ngờ trong cung lại có một rừng cây hạnh đẹp như vậy", Hiểu Nguyệt bị màu đỏ làm cho hoa cả mắt, mừng rỡ chạy vào trong rừng, hít thật nhiều mùi thơm của hoa đang vươn đầy trong không khí.

Nhìn những cành hoa đỏ rực, Hiểu Nguyệt càng nhìn càng muốn bẻ một cành mang về, nhưng lại không thể xuống tay được. Đưa mắt nhìn thấy hàng nghìn tia nắng xuyên qua từng đóa hoa, gió nhẹ khẽ lay động từng nụ hoa làm nàng có cảm giác đang được xem một bản khiêu vũ của đất trời. Tức cảnh sinh tình, thi hứng đột nhiên trỗi dậy, Hiểu Nguyệt thuận miệng ngâm: "Xuân sắc mãn viên quan bất trú…", ngâm được một nửa nhưng lại không nhớ nổi câu tiếp theo.

"Tiếp theo là câu gì?", một giọng nam trầm truyền đến, nghe nhẹ nhàng nhưng lại rất có lực.

"Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai" (*), Hiểu Nguyệt suy nghĩ thật lâu không cách nào nhớ ra câu sau, tự nhiên có người hỏi, thuận miệng đáp liền đọc luôn câu sau. Nhưng vừa đọc xong Hiểu Nguyệt thấy hình như có điều không ổn, ở một nơi hoang phế như vậy sao lại có thanh âm của người khác? "Ai đó?", Hiểu Nguyệt bị giọng nói lạ lẫm này dọa cho phát sợ, liền nhìn quanh, tìm kiếm chủ nhân của giọng nói đó.

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng bước chân vang lên, đồng thời một nam tử từ hạnh lâm (rừng hạnh) bước ra. Hiểu Nguyệt vội vàng đánh giá người này, hắn cao khoảng chừng 1 thước tám (sack, quá cao, người xưa mà cao dữ vậy), toàn thân mặc một bộ trang phục trắng, trên đầu dùng một cây ngọc trâm búi tóc, nét mặt nhìn cũng không tệ lắm, hình như hơi giống người đàn ông duy nhất trong hậu cung thì phải a. Có điều nam nhân này

https://thuviensach.vn

không có ánh mặt lạnh lùng của Đàm Văn Hạo, nhìn qua rất ấm, thậm chí còn thấy được một chút ánh sáng lấp lánh.

Thật xinh đẹp! (người ta là đàn ông mà khen xinh đẹp) Hiểu Nguyệt lần đầu tiên thấy được một nam nhân mà khen như vậy. Chờ một chút, nam nhân? Hiểu Nguyệt rốt cục nhớ đến, liền trừng mắt đánh giá hắn, nhìn qua thì hắn có một loại khí chất quý phái, xem bộ dáng nếu hắn không phải hoàng thân quốc thích thì cũng phải là một công tử của danh gia. Nhưng hắn vào hậu cung bằng cách nào? Hình như cung quy có quy định không cho phép nam nhân tùy ý ra vào. “Ngươi là ai? Tại sao ngươi lại ở trong này?”, nghĩ tới đây Hiểu Nguyệt cau mày hỏi.

(*) Nguyên văn hai câu thơ này trích trong bài Du viên bất trị (Thăm vườn không gặp) của Diệp Thiệu Ông.

Du viên bất trị

Ưng liên kịch xỉ ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Thăm vườn không gặp

Xót thương rêu mướt dấu giày in,

Gọi cửa hồi lâu vẫn nín thinh.

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ,

Vượt tường hồng hạnh cố vươn mình.

https://thuviensach.vn

(Điệp Luyến Hoa dịch)

Một cái vườn đóng kín với một cành hạnh đỏ vươn ra ngoài tường nở hoa, hoa hạnh đã nở ngoài tường chỉ vì sắc xuân trong vườn đầy dẫy không sao giữ lại được. Ý nói người phụ nữ không biết kiềm chế mà đi ngoại tình.

https://thuviensach.vn

Chương 25

“Ngươi không biết ta là ai?”

Người này thật đúng là kỳ quái, hắn tưởng hắn là ai, tại sao mình phải biết hắn, còn cau mày nữa chứ, muốn gì đây? “Sao ta phải biết ngươi là ai”, Hiểu Nguyệt bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Ách…ngươi là người của cung nào?”, hình như hắn nghe câu trả lời của nàng xong thì rất ngạc nhiên.

“Chiêu Dương cung”, Hiểu Nguyệt thốt ra, sau khi nói xong mới nhớ tới, hiện tại mình đang mặc trang phục của cung nữ, chắc hắn cho rằng mình là một tiểu cung nữ nên mới hỏi như vậy. Mà hắn nhìn sơ cũng biết là một người đại phú, đại quý, giữa bàn ngày ban mặt lại ngang nhiên vào trong hậu cung, vậy vai vế chắc không tầm thường. “Ta còn có việc, giờ phải đi”. Nếu hắn không phải là một nhân vật tầm thường, tốt nhất là mình nên rời đi, không nên rước họa vào thân.

“Đứng lại! Bổn vương cho phép ngươi đi chưa? Chỉ là một tiểu cung nữ mà cũng không hiểu quy củ, khi tiến cung giáo tập ma ma không dạy ngươi cung quy?”, Hiểu Nguyệt vừa xoay người đi lại bị một thanh âm trêu tức kéo trở lại.

Cái gì? Hắn…hắn dám nói mình không quy củ! Hiểu Nguyệt từ nhỏ đến lớn thường bị nói là lười, có người nói nàng ngu, nhưng chưa có người nào dám nói mình không quy củ! Lập tức xoay lại, thanh âm không nóng không lạnh nói “vị này…vương gia, vừa mới gặp ta có hỏi ngươi là ai, ngươi không nói ngươi là Vương gia, làm sao ta biết ngươi là Vương gia? Lúc đó ta không biết ngươi là Vương gia, khi đi ta cũng đã nói với ngươi là ta đi,

https://thuviensach.vn

như vậy mà không quy củ, không lễ phép sao? Đối với một người xa lạ mà còn nói được hai câu như vậy ta tự thấy mình rất có quy củ". Hiểu Nguyệt vừa nói xong liền thấy hối hận mình nhất thời nóng giận, người ta vốn là Vương gia, mình hiện giờ chỉ là một tiểu cung nữ, sao lại nói chuyện với hắn như vậy được.

"Rất có can đảm. Sau khi biết thân phận của Bổn vương mà vẫn dám nói chuyện như vậy".

Nhìn khóe miệng hắn khẽ cười, hình như không tức giận, Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, "Nô tỳ nói chuyện không lễ phép, mong vương gia tha tội", Hiểu Nguyệt nhún người nhu thuận mà trả lời. Hiểu Nguyệt cố gắng nhớ lại lời của Hồng Trù khi giải thích về các thành viên của Hoàng thất, không biết vị Vương gia này là ai.

"Ngẩng đầu lên nói chuyện".

"Nô tỳ không dám", Hiểu Nguyệt càng cúi đầu thấp hơn, Hồng Trù từng nói qua, Hoàng đế Đàm Văn Hạo có một đệ đệ, tên là Đàm Văn Bác, hình như được phong là Tuyên Võ Vương, có hai vị tỷ tỷ, một muội muội đều đã xuất giá. Nam nhân này tự xưng là Bổn Vương, có thể tự ý ra vào hậu cung, nếu Hiểu Nguyệt đoán không sai hắn chính là Đàm Văn Bác.

"Vừa rồi ngươi nói chuyện không phải cây ngay không sợ chết đứng?", Đàm Văn Bác cười khẽ, cung nữ này rất có ý tứ, giống như một con mèo nhỏ, mới bị kích một cái đã muốn thành cọp bắt người, thoắt một cái liền trở lại làm mèo ngoan.

"Nô tỳ vừa mới vào cung, nếu có mạo phạm Vương gia, xin Vương gia đừng cùng một tiểu cung nữ so đo", Hiểu Nguyệt hạ giọng, ôi xuất hành bất lợi, vừa ra khỏi cửa đi tản bộ liền gặp một Vương gia, chưa kể còn cùng hắn lớn tiếng nãy giờ nữa. Cũng may hắn không biết mình là ai, nếu không…

https://thuviensach.vn

Ôi, lần sau khi xuất hành, nhất định phải kêu Hồng Trù tra lịch chọn giờ tốt, tránh việc vừa ra cửa đã gặp những người không nên gặp.

"Ngươi tên gì?", vừa mới thấy bộ mặt hung hăng của Hiểu Nguyệt giờ thấy nàng thấp mi nhu thuận, Đàm Văn Bác cảm thấy thật thú vị.

“Nô tỳ gọi…gọi Hạnh Hoa”, hắn hỏi tên làm gì? Không lẽ muốn đi nội vụ phủ tra xét, bắt mình đi giáo huấn? Nếu vậy thì thật nguy, cho dù bây giờ mình có tùy ý khai một cái tên nhưng ban nãy không đánh mà khai gia môn --- Chiêu Dương cung rồi.

“Hạnh Hoa?” Đàm Văn Bác cảm thấy lời nàng nói độ tin cậy rất thấp, nhưng cũng không vội vạch trần nàng, tiến lên từng bước, đưa tay nâng mặt nàng lên, tuy không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng trong hậu cung cũng có thể xem như trên trung bình, mắt hạnh, mày liễu xem như cũng xứng với hai chữ Hạnh Hoa.

Hiểu Nguyệt bị người khác dùng tay giữ cằm trong lòng rất khó chịu, nghĩ muốn đẩy tay hắn ra nhưng lại nghĩ tới thân phận của mình bây giờ chỉ là một tiểu cung nữ, nếu như cùng Vương gia đối chọi sẽ rước lấy một số phiền toái không đáng. Nhẫn nại dùng ánh mắt hung hăng nhìn hắn, hy vọng hắn có thể tự giác buông tay ra.

Thấy ánh mắt bất mãn của Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Bác thu tay lại, đảo mắt nhìn Hạnh Hoa Lâm trước mặt, liền trêu chọc hỏi “Ngươi cũng biết đọc sách, Xuân sắc mãn viên quan bất trú, Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai, ngươi muốn hồng hạnh xuất tường?”

Hồng hạnh xuất tường? Hiểu Nguyệt mím môi nhìn Hạnh hoa lâm, chợt ngẩn ra, Hồng hạnh xuất tường, mình chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Khi tiến cung đã đoán trước mình sẽ không được sủng ái, cho nên sau khi nhập cung liền tập trung ăn ăn, uống uống, ngủ ngủ, khoái lại vô cùng đơn giản mà làm một con sâu lười. Về việc tư xuân (nghĩ đến chuyện tình dục) hình

https://thuviensach.vn

như mình chưa từng nghĩ tới. Trước kia khi đến đây, chưa từng luyến ái bởi vì mình cho rằng mọi chuyện phải tùy duyên --- cho nên không chủ động theo đuổi cái gì, bây giờ ở trong cung chỉ có một nam nhân, nhưng lại là một con lợn giống, nàng không có hứng thú dùng chung với đám heo nái, nên tự nhiên cũng chẳng mơ tưởng gì đến hắn.

Nếu đối với nam nhân duy nhất trong cung không có hứng thú, mà lại chẳng muốn ra ngoài phát triển, chỉ muốn cả đời làm "Quang côn" (*). Hiểu Nguyệt bị hai chữ "Quang côn" làm cho kinh hãi: bản thân mình dù không bằng ba vị quý phi nhưng ít ra lớn lên không đến nỗi phải xin lỗi đất nước, xin lỗi nhân dân, sao tự nhiên đến thế giới này lại trở thành "Quang côn". Nhưng làm "Quang côn" cũng được nha, ít ra có ăn có uống, không cần lo lắng cơm ăn áo mặc trong tương lai, vừa tiêu dao, tự tại cho nên làm một "Quang côn" cũng được --- dù sao ở hiện đại cũng đang thịnh hành mốt "Quang côn", độc thân quý tộc. Mình ở cổ đại cũng cứ theo treo lưu mà tiến, cho nên Hiểu Nguyệt này không phải Hồng Hạnh không xuất tường mà là chẳng muốn xuất tường.

(*) Quang côn: Người TQ đọc là "Guang-gun," đọc lối Việt là Quang Côn. Quang là sáng, cũng nghĩa là trống trải, như khi ta nói "phong quang, quang đãng." Côn là cây gậy dùng để đánh nhau, "Côn quyền ra sức lược thao gồm tài." Quang côn là cây gậy trơ trụi, là cành cây không lá không hoa, người nói tiếng Anh dịch là Bare Branches. Hai tác giả Valerie Hudson và Andrea den Boer đã viết cuốn sách mang tựa đề "Bare Branches," dịch từ hai chữ Quang Côn, trình bày tình trạng nhiều đàn ông ở TQ "không thể kiếm được vợ." Sách do nhà xuất bản Đại Học MIT in năm 2004. Trong từ điển Hán Việt cũng ghi nghĩa chính rất thông dụng đó: quang côn là đàn ông con trai chưa có vợ, độc thân, cũng gọi là ế vợ => Ý của Hiểu Nguyệt ở đây là mình cũng rất good, không ngờ đến thế giới này lại bị ê sắc…

"Ngươi cũng không cần lo lắng, chờ ngươi đủ hai mươi lăm tuổi, có thể xuất cung rồi". Đàm Văn Bác nhìn ra trông rộng, thấy Hiểu Nguyệt tự nhiên

https://thuviensach.vn

xuất thần, tưởng do mình nói chuyện đã quyến rũ lòng nàng, xem tuổi của nàng cũng đã tới lúc tư xuân, mà cách nàng nói có vẻ quá trực tiếp --- chẳng lẽ trong hoàng cung các cung nữ muốn xuất tường ở đây?

"Ta mới không cần xuất cung", Hiểu Nguyệt hồn vía đang trên mây nghe ngươi bên cạnh nói chuyện liền thuận miệng trả lời, "Trong cung có cái gì không tốt? Sống trong này không phải lo ăn, không lo mặc cũng không sợ chuyện gì xảy ra, cho dù trời có sập xuống cũng có hai vị chủ nhân chống đỡ! Ta chỉ là một tiểu cung nữ nhân tiện núp…", Hiểu Nguyệt rốt cục cũng ý thức được mình đang nói chuyện với ai, vội vàng câm miệng, lén nhìn Tuyên Võ Vương, chỉ thấy khóe miệng hắn đang cười, cũng không vì những lời mình vừa nói mà tức giận, cũng đỡ lo, đồng thời tự dặn lòng sau này khi nói chuyện không thể khinh suất như vậy. "Ý của nô tỳ là nô tỳ chỉ là một tiểu cung nữ, có một số việc nô tỳ không cần quan tâm, chỉ cần làm tốt chuyện của mình nhân tiện sẽ không có ai trách cứ", nói như vậy chắc là không sai đâu!

"Xem ra, ngươi rất biết tự bảo vệ", Đàm Văn Bác không khỏi đối với tiểu cung nữ này có cái nhìn hoàn toàn mới, ở nơi hậu cung người ăn thịt người, làm tốt bổn phận của chính mình, không xen vào chuyện người khác là cách tự bảo vệ bản thân tốt nhất. "Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi lúc nào cũng phải cảnh giác --- những lời vừa rồi nếu để người khác nghe được hậu quả người có thể tự tưởng tượng". Sống ở hậu cung khi nói chuyện phải vô cùng cẩn thận, nếu không chính bản thân mình vì sao mà chết cũng không biết.

"Nô tỳ biết rồi", haizzz, bình thường Hiểu Nguyệt đâu có như vậy, cho dù không để ý đến rất nhiều sự tình nhưng vẫn chừa một tâm nhãn, phòng ngừa tai họa cho mình. Nhưng hôm nay có lẽ là vì Đàm Văn Bác không phải là người trong hậu cung, hắn sẽ không hãm hại một tiểu cung nữ, Hiểu Nguyệt mới buông lỏng cảnh giác. "Nếu vương gia không có việc gì sai bảo, nô tỳ cáo lui trước".

https://thuviensach.vn

Chương 26

"Chờ một chút", Đàm Văn Bác chưa kịp nghĩ gì vội nói "Ngươi là người của Chiêu Dương cung, làm thế nào lại chạy đến Hội Lan Các?"

Hội Lan Các? Thì ra tên của cung điện cũ nát này là Hội Lan Các. Bất quá hắn thật là nhiều chuyện quá rồi, bản thân không được tự do đi lại trong hậu cung, người ta tới hay không tới nơi này liên quan gì đến hắn. "Đương nhiên là đi bằng chân rồi", Hiểu Nguyệt cảm giác được hắn hơi lắm chuyện nên cũng không muốn trả lời hắn, cố tình hiểu sai lời hắn.

"Bổn Vương hỏi ngươi tại sao lại từ Chiêu Dương cung chạy đến Hội Lan Các, từ đây đến đó cũng mất gần 1 khắc (khoảng 15 phút)". Đàm Văn Bác kiên nhẫn giải thích rõ ràng, nhưng trong lòng vô cùng hoài nghi Hanh Hoa cung nữ cố tình hỏi Đông đáp Tây.

Thật không ngờ, tên Vương gia này tính tình rất tốt, kiên nhẫn hỏi nàng một lần rồi lại một lần, không hề giận dữ, nhưng lại rất kiên trì. Nhưng mình không nghĩ sẽ trả lời hắn để xem hắn sẽ làm gì mình đây. "Chuyện này… Vương giả ngài xem cây cỏ đã đâm chồi nảy lộc trên mặt đất, ánh nắng ấm áp, trăm hoa đua nở, chim chóc hót mừng thật là một cảnh sắc tuyệt đẹp. Cho nên Hoàng hậu nương nương nhất thời cao hứng, truyền cho tất cả mọi người trong Chiêu Dương cung ra ngoài tản bộ, chơi đùa".

"Ngươi không biết nơi này là Hoàng cung cấm địa? Tự ý đi vào cấm địa là phạm trọng tội" Đàm Văn Bác biết Hiểu Nguyệt có ý nói việc nàng đến nơi này là do tùy hứng chứ không cố tình.

Cấm địa? Thì ra trong cung lại có một nơi như vậy, thật tốt quá cuối cùng mình cũng biết được cấm địa là như thế nào rồi. Bất quá, nếu nơi này

https://thuviensach.vn

là cấm địa thì tại sao hắn lại ở đây? “Vương gia, ngài không phải cũng tự ý đi vào đó sao?”, Hiểu Nguyệt mỉm cười, nếu đi vào cấm địa thì hắn hiện tại cũng vào rồi, tội gì mình không kéo hắn xuống nước – ít ra có thể chắc chắn hắn không đi tố cáo, “Nếu nói là cấm địa thì ngoại trừ Hoàng thượng cấm tất cả những người khác, cho nên Vương gia xem như cũng tự ý đi vào cấm địa rồi”.

“Ý của ngươi là nếu Bổn vương đi tố giác ngươi, ngươi cũng sẽ tố giác Bổn vương?” Đàm Văn Bác kinh ngạc nói, tay phải lấy từ trong ngực áo một cây quạt ngọc nhè nhẹ quạt, tựa hồ đang rất nóng.

Nhìn Đàm Văn Bác nhè nhẹ quạt, Hiểu Nguyệt chợt cảm thấy hôm nay trời thật nóng, nhẹ nhàng dựa vào một cây hạnh, nhờ tán hoa che đi không ít ánh nắng, thật dễ chịu, “Nô tì không dám, cũng vì tình huống bất đắc dĩ nên mới dùng biện pháp này”, Hiểu Nguyệt miễn cưỡng nói, đồng thời cố nén một cái ngáp, đứng dưới áng mặt trời đã lâu, thêm vào cảnh sắc mùa xuân rực rỡ, thật là thích hợp để ngủ, “Vương gia, ngài còn việc gì muốn hỏi nô tì không?”

Giọng nói bình tĩnh, nhẹ nhàng, không sợ hãi, không xu nịnh của nàng làm Đàm Văn Bác cảm thấy tiểu cung nữ thoạt nhìn rất tầm thường này đang dần bộc lộ những khí chất không hề tầm thường: nếu như chỉ là một cung nữ bình thường thấy chính mình thì cách nói chuyện sẽ nhỏ nhẹ, mình nói cái gì thì liền thành thật mà trả lời. Nhưng cung nữ Hạnh Hoa này, nàng cố tình trốn tránh trả lời, thậm chí còn dám ra điều kiện với mình nữa. Chẳng lẽ nàng không sợ một Vương gia như mình chút nào sao? Nhìn người trước mắt chỉ e chữ “sợ” viết thế nào nàng cũng không biết. “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, một cung nữ bình thường mà buộc tội Bổn Vương liệu có ai tin?”, Đàm Văn Bác tiếp tục thử nàng.

Vương gia này hình như không có ý định buông tha mình, luôn tìm được lý do để mà nói. “Vương gia nói không sai, lời người nói ta nghĩ không có mấy người dám hoài nghi; cho dù có hoài nghi lại có mấy người dám phản

https://thuviensach.vn

kháng? Cho nên nếu Vương gia thật sự muốn đi tố giác nô tỳ, vậy nô tỳ không thể làm gì khác hơn là phó mệnh cho ông trời". Hiểu Nguyệt dùng giọng điệu lạnh nhạt nói, hy vọng hắn có thể tha cho mình, sớm trở về Chiêu Dương cung nghỉ ngơi.

"Ngươi hình như không sợ Bổn Vương một chút nào?", Đàm Văn Bác nhẹ nhướng mày, thái độ lạnh nhạt của Hạnh Hoa làm hắn chú ý, một cung nữ có tâm tính như vậy thật không đơn giản.

Nguy rồi! Sao tự nhiên lại buông lỏng chính mình? Chẳng lẽ vì hiện tại mình mang thân phận một cung nữ cho nên rất tự tại? "Đương nhiên là sợ rồi, ngài vốn là một Vương gia, Nô tì chỉ là một tiểu cung nữ", Hiểu Nguyệt vội vàng thay đổi giọng điệu, cúi đầu, nhỏ giọng nói "cho nên, xin mời Vương đại nhân rộng lượng, buông tha nô tỳ".

"Được lắm", Đàm Văn Bác nhìn Hạnh Hoa trở mặt thần tốc, tâm tình liền phóng khoáng, cười tủm tỉm nói "nhưng điều kiện tiên quyết là chiều nay ngươi ở lại chỗ này bồi Bổn Vương, đến khi nào Bổn vương cao hứng mới thôi".

Miễn đi. Nếu như hắn từ xế chiều đến tối muộn cũng không cao hứng chẳng lẽ bắt mình ngồi ở đây đến tối luôn hay sao? "Được", Hiểu Nguyệt không phải sợ Đàm Văn Bác đi tố cáo, dù hắn có nói với nội vụ phủ việc cung nữ Hạnh Hoa của Chiêu Dương cung tự ý xâm nhập cấm địa, nhưng nội vụ phủ phải tìm đượ cung nữ Hạnh Hoa thì mới phạt được chứ. Sở dĩ nàng đáp ứng yêu cầu của hắn là để làm cho hắn không nghi ngờ nữa, Hiểu Nguyệt cảm giác được hành vi của mình không giống một cung nữ cho lắm.

"Bây giờ theo Bổn vương dạo Hạnh Hoa Lâm đi", Đàm Văn Bác cười yếu ớt, nhìn về phía Hạnh Hoa, trong mắt ánh lên một cảm giác cô đơn.

Hiểu Nguyệt không để ý đến ánh mắt đó của hắn, chỉ oán hận hành vi của chính mình, hết lần này đến lần khác làm chậm trễ thời gian ngủ quý

https://thuviensach.vn

báu. Nàng lẳng lặng đi sau hắn, không nói một lời nào.

“Ngươi thấy Hạnh Hoa lâm này thế nào?” Đàm Văn Bác gợi chuyện.

“Tốt lắm”, Hiểu Nguyệt đang không có tâm tình thưởng hoa nên chỉ tùy ý trả lời.

“Tốt như thế nào?”, câu trả lời làm cho Đàm Văn Bác không hài lòng nên hắn tiếp tục hỏi.

“Không biết, chỉ là tốt vậy thôi”, Hiểu Nguyệt chẳng muốn suy nghĩ để trả lời cho dễ nghe.

“Cảm thấy nó xinh đẹp không?”

"Xinh đẹp!"

"Xinh đẹp như thế nào?"

"Không biết, dù sao chính là xinh đẹp!"

"Đã từng nghe câu này chưa: hoa không có trăm ngày tươi đẹp, người không có trăm ngày vui vẻ?"

"Có."

"Vậy nó có ý gì? Ngươi có giải thích cho bổn vương không?"

"Không biết! Lão... Tiên sinh (lão tiên sinh = thầy) chưa dạy."

"..."

Đi lòng vòng gần một tiếng, vị Tuyên Võ Vương rút cục cũng tha cho Hiểu Nguyệt về Chiêu Dương cung, nhưng lại bắt nàng ngày mai, cũng vào giờ này phải đến Hội Lan Các.

https://thuviensach.vn

“A, muốn ta ngày mai trở lại? Nằm mơ đi”, Hiểu Nguyệt vừa đi về Chiêu Dương cung, vừa lầm bầm lầu bầu, “Thật không biết cái vườn hoang phế đó có gì tốt mà cứ quanh quẩn ở đó đến hai tiếng mới thả người ta về. Nếu ngày mai mình lại đến đó đi lòng vòng, nếu không phải mình phát sốt thì cũng bị thần kinh”.

Hiểu Nguyệt thong thả về Chiêu Dương cung với tốc độ của ốc sên, vừa đi đến cửa chính đã thấy Thanh Trúc vội vàng chạy ra đón “Tiểu thư, người đã trở về! Sáng giờ người đi đâu vậy? Hoàng thượng sai Lưu công công truyền khẩu dụ tới, người ma vào tiếp nghe đi”.

“"Ôi, thật sự là Hiểu Nguyệt không vội, Thanh Trúc cấp bách đây!", Hiểu nguyệt vừa cười vừa nói, "Ta là chủ nhân còn chưa rối, ngươi gấp cái gì hả! Nếu là khẩu dụ thì nói cho các ngươi nghe được rồi, các ngươi chỉ cần nói lại cho ta nghe. Như nhau cả thôi".

“Ôi! Tiểu thư, người không biết hả?" Thanh trúc nghiêm trang nói, "nô tì nghe các cung nữ khác nói, mỗi lần Hoàng thượng muốn chỉ định phi tần nào thị tẩm, đều là do Lưu công công đích thân truyền khẩu dụ. Nên Thanh Trúc đoán, Hoàng thượng đêm nay muốn người thị tẩm rồi!"

Thanh Trúc còn chưa nói xong, nụ cười trên môi của Hiểu Nguyệt đã tắt mất, đồng thời toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Tiểu thư, người có sao không?" Thanh trúc cũng phát hiện Hiểu Nguyệt hơi khác thường, sốt ruột hỏi , còn dùng tay sờ sờ trán của nàng, "Tiểu thư, đầu cô đổ mồ hôi đây! Cô thấy mệt phải không?"

"Không... Không có gì!" Hiểu Nguyệt căng thẳng, kéo tay Thanh Trúc xuống, hít sâu một hơi, điều phải đến cuối cùng cũng đến, nếu vậy thì cứ dũng cảm mà đối mặt, không chừng còn có biện pháp thoát thân. “Đi thôi, vào nghe xem Lưu công công muốn nói gì”.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Tiểu thư, có có muốn đi thay trang phục khác để gặp Lưu công công không?”, Thanh Trúc muốn chạy tới ngăn Hiểu Nguyệt lúc này đang đi tới chính điện, chỉ vào bộ trang phục cung nữ của nàng nói.

“Đi nghe khẩu dụ, không thay y phục có chết không?”, Hiểu Nguyệt bất mãn nói, tiếp tục đi đến chính điện.

Ách,… dù sao việc tiểu thư không chú trọng đến hình tượng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Cuộc sống sau này còn dài, phải học phong cách này của tiểu thư. Thanh Trúc bất đắc dĩ đi sau Hiểu Nguyệt, nghiêm túc nghĩ.

Lưu công công bị bộ dạng cung nữ giả dạng của Hiểu Nguyệt hù cho phát hoảng: bây giờ nhìn Hiểu Nguyệt còn giống cung nữ hơn nha đầu đang ở cạnh nàng. Viền váy dính đầu bùn đất, trên bả vai có vài vết bẩn đen đen, tóc tai thì bù xù, bên tai trái có vài lọn tóc rơi ra, bay phất phơ theo từng bước nàng đi. Lưu công công không thể nào đoán ra Hiểu Nguyệt đã đi đâu, làm gì mà trở thành như thế, đường đường là một quốc gia chi mẫu mà tính tình…

“Lưu công công, bắt ngài chờ đã lâu”, Hiểu Nguyệt cười rồi bắt chuyện với Lưu công công, lại nhìn thấy ly trà trên bàn đã cạn liền quay đầu nói: “Thanh Trúc, rót thêm trà nóng cho Lưu công công”.

“Ách…” Lưu công công kinh ngạc, vội vàng đứng lên, ho nhẹ, tươi cười khom người nói “Hoàng hậu nương nương, lão nô phụng mệnh truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, ba ngày sau Hoàng thượng cử hành quốc tiệc tiếp

https://thuviensach.vn

đón Hoàng tử Ly quốc cùng sứ thần, mời Hoàng hậu nương nương nhất định phải tham gia".

Quốc tiệc? Muốn mình tham gia? Hiểu Nguyệt ngẩn người, tên Hoàng đế chết tiệt này, hắn muốn mở tiệc thì cứ mở đi, tiếp đón sứ thần thì kệ hắn, mắc gì bắt mình phải tham gia? Dù cho có muốn tìm một nữ nhân đi cùng thì có thể tìm người khác. Hồng Trù từng nói lúc lễ Đại Khánh là do Lý Ngàn Nhu đi cùng mà. "Ồ, Bổn cung biết rồi", Hiểu Nguyệt nhẹ giọng đáp ứng, "Vậy trừ Bổn cung ra, các phi tử khác trong hậu cung có ai tham gia không?"

"Còn có Lý Quý Phi, Đồng Quý Phi, Mã Quý Phi. Liễu Quý Phi bị nhiễm phong hàn không thể tham gia".

Thì ra Tam Kiều địch thân tiếp đón. Nhưng Hoàng thượng lại có ý gì? Tại sao tiệc rượu đón tiếp Ly quốc sứ thần lại cho hậu phi ra mặt? Chẳng lẽ Ly quốc rất trọng yếu? Hay là hắn muốn "khoe" các phi tử đắc ý của hắn? "Lưu công công, mời ngài ngồi uống chút trà nóng".

"Tạ ơn ý tốt của nương nương. Hoàng thượng đang chờ lão nô về hầu hạ, lão nô xin cáo lui trước", Lưu công công khom người, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Hiểu Nguyệt cũng không trách, nghe người trong cung nói, Lưu công công từng hậu hạ tiên vương rất được trong dụng, trong cung địa vị cực cao, nhưng hắn không vì thế mà kiêu ngạo, đối với người khác rất tốt. "Được rồi, vậy Bổn cung cũng không giữ ngươi. Thanh Trúc, thay ta tiễn Lưu công công".

Lưu công công vừa đi, Hiểu Nguyệt tùy ý ngồi vào một cái ghế, ngây ngốc nhìn ly trà đang bốc khói đến khi Thanh Trúc trở lại.

"Tiểu thư, người đang nhìn gì mà không chớp mắt luôn vậy?"

https://thuviensach.vn

“KHông có gì”, Hiểu Nguyệt trả lời theo thói quen, giương mắt nhìn căn phòng, thấy hình như thiếu một người, “Hông Trù đâu? Cô ấy đi đâu rồi?”

“Hồng Trù thấy mệt trong người, đã về phòng nghĩ ngơi”, Thanh Trúc có chút trốn tránh trả lời.

“Mệt…?” Hiểu Nguyệt cũng không vạch trần Thanh Trúc, duỗi lưng một cái, “ngươi đến Thái y viện mời ngự y đến thăm bệnh cho cô ấy, ta đi ngủ một chút”.

“Cô ấy…cô ấy nói không cần gặp đại phu, chỉ cần ngủ một chút là khỏe”, Thanh Trúc vội vàng nói, tựa hồ đang che dấu điều gì.

“Ừ, được rồi”, Hiểu Nguyệt đứng lên, xoay người nói “Thanh Trúc, ngươi đến tàng thư các (thư viện) giúp ta tìm vài cuốn sách giới thiệu về phong tục, tập quán của Ly quốc.

“Tiểu thư muốn cải tà quy chính rồi hả?” Thanh Trúc hai mắt tỏa sáng, hưng phấn nói “rốt cục muốn xem sách chính thống rồi”.

"Cái gì cải tà quy chính? Ta có khi nào tà đâu!" Hiểu Nguyệt gõ đầu Thanh Trúc, "Kêu ngươi đi tìm thì đi tìm đi, nói nhiều như vậy làm gì?”

“Được, Tiểu thư ở trong phòng chờ, Thanh Trúc sẽ trở về ngay”, Thanh Trúc cho rằng Hiểu Nguyệt rốt cục đã thông suốt, bắt đầu xem những cuốn sách có ích rồi, tự nhiên cao hứng chạy đi.

Hiểu Nguyệt nhìn Thanh Trúc vội vã rời đi, nhún vai – không phải nàng đổi tính mà vì nàng nghe nói phải gặp Ly quốc sứ thần, nghĩ tới việc mình không biết gì về Ly quốc, ngay cả Phỉ Á quốc nằm ở hướng nào nàng cũng không biết. Hiểu Nguyệt nghĩ nên tìm hiểu thêm thông tin về Ly quốc để xem đây là quốc gia nào mà làm cho vua của Phỉ Á quốc phải mang thê thiếp ra đón tiếp.

https://thuviensach.vn

Sau khi Thanh Trúc đi, Hiểu Nguyệt nghĩ đến việc thăm Hồng Trù, xem coi hai nha đầu này đang che dấu chuyện gì – Thanh Trúc không phải là người giỏi nói dối, khi nàng nói ấp a ấp úng, hai tròng mắt trốn tránh, chắc chắn là có việc gì khuất tất.

“Hồng Trù, ngươi đã ngủ chưa?”, Hiểu Nguyệt đứng trước cửa phòng Hồng Trù hỏi. Cửa cũng không đóng chặt, chỉ khép hờ, thấy bên trong không trả lời, suy nghĩ một chút, Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Chiếu theo thời gian hai mươi bốn tiếng ở hiện đai, thì hiện giờ cũng gần năm giờ chiều, đang là mùa xuân nên trời lúc này vẫn chưa tối, nhưng trong phòng Hồng Trù tối đen. Vừa vào cửa, Hiểu Nguyệt vội vàng mở cửa sổ ra, nhất thời trong phòng sáng hơn rất nhiều, nhờ vậy Hiểu Nguyệt thấy Hồng Trù nằm trên giường, xoay người vào tường.

“Hồng Trù, ngươi thế nào rồi?”, Hiểu Nguyệt ngồi vào bên giường nhẹ giọng hỏi “có phải ngã bệnh rồi không? Hay là gặp chuyện gì phiền toái?”, mới vừa rồi xuất môn dạo chơi, HỒng Trù rất vui vẻ nhảy nhót, chỉ một lúc không gặp, sao lại ngã bệnh rồi.

“Tiểu thư”, Hồng Trù nghe thanh âm của Hiểu Nguyệt, vội vàng xoay người đứng lên, cúi đầu rầu rĩ nói “Hồng Trù không có việc gì, chỉ hơi mệt muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, làm cho tiểu thư lo lắng rồi”.

“Thật sự?” Hiểu Nguyệt không tin một từ nào của Hồng Trù, nghe thanh âm của nàng hình như vừa mới khóc, “Hồng Trù, có chuyện gì ngươi có thể nói cho ta nghe, nếu không thì cũng có thể nói với Thanh Trúc, buồn bức để trong lòng sẽ không thoải mái”.

“Cám ơn tiểu thư. Hồng Trù thật sự tốt lắm, không có gì không thoải mái cả”, Hồng Trù nhẹ giọng đồng thời càng cúi đầu thấp hơn.

Hiểu Nguyệt thấy Hồng Trù cúi đầu, tâm lý tự nhiên buồn bực, ngày thường Hồng Trù nói chuyện tuy giọng nói nhẹ nhàng nhưng sẽ không bao

https://thuviensach.vn

giờ cúi đầu thấp như vậy. “Hồng Trù, ngươi ngẩng đầu lên nói chuyện đi, nếu không ta cũng phải cúi đầu nói chuyện với ngươi đó”. Hiểu Nguyệt hơi ngã người xuống, tựa vào một bên giường, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn Hồng Trù.

“Tiểu thư, đừng nhìn Nô tỳ”, Hồng Trù thấy Hiểu Nguyệt khom người nhìn mình, liền quay mặt vào tường.

Đáng tiếc, vừa lúc Hiểu Nguyệt kịp nhìn thấy mặt Hồng Trù có gì đó không bình thường, liền ngồi thẳng dậy, xoay mặt Hồng Trù ra nhìn, lạnh giọng “Hồng Trù, mặt ngươi tại sao lại như vậy?”, một bên mặt của Hồng Trù bị sưng lên, phía trên còn hiện rõ năm dấu tay.

“Không…”

“Nói đi”, Hiểu Nguyệt lạnh giọng nói “là ai đánh ngươi?”

Hồng Trù bị giọng nói của Hiểu Nguyệt dọa, nhỏ giọng nói “là Hồng Trù không cẩn thận, đụng phải Quý phi nương nương…”

Chỉ là không cẩn thận đụng phải người liền bị đánh? “Trong cung Quý phi rất nhiều, ngươi đụng phải người nào?” Hiểu Nguyệt thả tay ra, bình tĩnh hỏi “trong cung các Quý phi đều thông minh, hiểu chuyện, sẽ không vì nguyên nhân cung nữ không cẩn thận đụng phải mà đánh người. Hồng Trù, ngươi hãy thành thật mà nói, cùng một vấn đề ta không muốn hỏi lần thứ ba”.

“Là…là nha đầu của Lý Quý phi”, Hồng Trù cúi xuống nhẹ giọng nói “Xế chiều hôm nay, nô tì cùng Thanh Trúc đến hoa viên, nhất thời mê mải ngắm hoa, nên lạc mất Thanh Trúc, sau đó lỡ nghe Lý Quý phi, Mã Quí phi cùng Đồng Quí phi tại hoa viên đang nói chuyện, mới đầu các nàng chỉ nói vài lời lạnh nhạt, sau đó không biết như thế nào lại nhắc đến Tiểu thư. Nói Tiểu thư tiến cung được mấy tháng rồi, Hoàng thượng cũng chưa từng chạm vào người, sau đó còn nói nếu như tiểu thư không được sủng ái thì sớm

https://thuviensach.vn

muộn gì cũng bị phế… Nô tỳ trốn ở một bên nghe thấy rất tức giận, không cẩn thận bẻ gãy một cành hoa, kết quả bị các nàng phát hiện ra… sau đó các nàng cảnh cáo nô tì không được đem những lời này nói ra…”

“Tát ngươi là để thị uy phải không?”, Hiểu Nguyệt tiếp tục nói.

“Vâng”

Thật là như vậy? Chẳng lẽ các nàng không biết, một cái tát như vậy sẽ làm mình chú ý? “Có phải nha đầu của Lý quý phi đánh ngươi không?”

“Dạ… bởi vì nô tỳ chống đối lời nói của Lý quí phi”.

“Nói cái gì?”

“Lý quý phi nói, Đỗ gia tự tung tự tác lộng hành trong triều, nữ nhi không được sủng là đáng”, Hồng Trù ngẩng đầu nói “Tiểu thư không phải không được sủng, chỉ là khinh thường không thèm chấp nhặt các nàng thôi”.

“A, Hồng Trù, ngươi nghĩ như vậy sao?” HIểu Nguyệt cười khẽ, nhẹ nhàng ôm Hồng Trù, nha đầu này ngày thường trung cung rất biết suy nghĩ, sao lại chỉ vì như vậy mà chống đối Lý Thiên Nhu, phải biết rằng Lý Thiên Nhu trong cung hiện giờ chính là Hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng.

“Phải, đi theo Tiểu thư mấy tháng, Hồng Trù biết tiểu thư không thích theo người khác tranh giành, cho nên không thèm để ý Hoàng thượng có đến Chiêu Dương cung hay không. Hơn nữa, tiểu thư còn nói Tiểu thư đã có người trong mộng, vì thế Hồng Trù cho rằng Tiểu thư sẽ không đi tranh sủng của Hoàng thượng”.

“Ha ha”, Hiểu Nguyệt nghe xong cũng không biết nói gì, ngoại trừ câu “có người trong lòng”, tất cả những câu khác đều là suy nghĩ trong lòng nàng, nhẹ nhàng thở dài nói “Hồng Trù, vì ta không được sủng, hơn nữa bị

https://thuviensach.vn

cấm túc hai tháng, địa vị Chiêu Dương cung nhất định bị hạ thấp ghê lắm, sau này cuộc sống của chúng ta sẽ khổ sở một chút. Cho nên, Hồng Trù, sau này mặc kệ có nghe các cung khác nói ta như thế nào, ngươi cùng Thanh Trúc cũng đừng để ý tới. Dù họ nói gì chúng ta xem như không nghe thấy".

"Nhưng Tiểu thư, người không thấy như vậy rất ủy khuất sao?", Hồng Trù khó hiểu hỏi "dù trong lòng tiểu thư có người, nhưng tiểu thư cùng chúng nô tì không giống nhau, chúng ta còn cơ hội xuất cung, nhưng tiểu thư chỉ có thể ở đây cả đời. Chẳng lẽ tiểu thư muốn như vậy cả đời sao?"

"Hồng Trù, ngươi suy nghĩ nhiều quá", Hiểu Nguyệt than nhẹ, "Đâu ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ ngày mai ta cùng các ngươi cũng sẽ giống nhau, bị đuổi ra cung".

"Làm sao có thể? Tiểu thư vốn là Hoàng hậu mà", Hồng Trù không rõ ràng hỏi.

"Hoàng hậu thì sao?" Hiểu Nguyệt cười lạnh, "Ta bây giờ là Hoàng hậu là nhờ có Đỗ gia, nếu như một ngày nào đó Đỗ gia thất thế, lấy thân phận thất sủng này, ta còn có thể làm Hoàng hậu sao?"

"Đỗ gia sao lại thất thế? Lão gia là trụ cột của triều đình, cho dù ngày nào đó lão gia từ quan rồi thì vẫn còn Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia. Cho nên Đỗ gia sẽ không thất thế", Hồng Trù suy nghĩ một chút liền nói.

"Ha ha, chuyện này ta nhất thời không thể giải thích", Hiểu Nguyệt không nghĩ sẽ tiếp tục nói chuyện này, dù sao bây giờ thế lực Đỗ gia đang làm cho Hoàng gia cảm thấy bất an, nếu không họ sẽ không lập ra một vị Hoàng hậu hữu danh vô thực để trấn an Đỗ gia. "Hồng Trù, ngươi nghỉ ngơi chút đi, ta cho cung nữ đến thái y viện sắc thuốc cho ngươi".

"Vâng, tiểu thư".

https://thuviensach.vn

Chương 28

Ba ngày sau, chính ngọ (giữa trưa), Ngự hoa viên.

Hoàng đế ban yến hội tại Ngự hoa viên, mời Ly quốc Hoàng tử cùng sứ thần thưởng thức bách hoa (trăm loại hoa) đồng thời cho phép một số trọng thần trong triều tham dự, có thể thấy được Hoàng thượng rất xem trọng mối quan hệ với Ly quốc.

Nói tới Ly quốc, Hiểu Nguyệt vừa đọc trong sách, biết được đây là quốc gia có thể phát triển sánh ngang với Phỉ Á quốc với điều kiện bọn họ chấm dứt được nội loạn. Ly quốc nông nghiệp không phát triển bằng Phỉ Á quốc, nhưng người dân Ly quốc giỏi về kinh thương, Phỉ Á quốc cần Ly quốc thương phẩm, còn Ly quốc cần lương thực của Phỉ Á quốc. Ly quốc nội loạn hơn mười năm, chính quyền vẫn không thể trấn áp, các thân vương đoạt quyền, nội ngoại không thống nhất, có vài nét giống như lịch sử Trung Quốc thời hậu Đường, rung chuyển, bất an.

Bất quá, đây không phải là việc Hiểu Nguyệt quan tâm, chỉ là rảnh rỗi quá, khi không xem gió trăng tiểu thuyết thì đọc để giết thời gian.

Sau khi quốc tiệc bắt đầu, Hiểu Nguyệt an tĩnh ngồi ở vị trí Hoàng hậu, giương mắt nhìn đám người giả dối chúc tụng nhau, cũng không thèm để ý bọn họ nói gì. Thuận tay lấy ly rượu thủy tinh chơi trò tung hứng, nghe nói chén thủy tinh này là cống phẩm của Ly quốc, tại thời đại lạc hậu này thủy tinh vốn là một vật liệu rất quý, nếu không phải trường hợp đặc biệt tuyệt đối không mang ra dùng. “Ôi, loại đồ vật này, ở hiện đại muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu”, Hiểu Nguyệt thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Nhàm chán, thật là nhàm chán, Hiểu Nguyệt rốt cục cũng bắt đầu nghe mọi người trò chuyện.

“Hôm nay Ly quốc Hoàng tử đi sứ đến nước ta, làm cho quan hệ hai nước càng thêm ổn định”, ngồi bên phải của Hiểu Nguyệt là Lý Thiên Nhu bắt đầu lên tiếng, ôn nhu nhỏ nhẹ nói “cho nên đó là một việc đáng mừng, thần thiếp là thê tử của Hoàng thượng, không biết chúc mừng như thế nào, cũng không biết phải dùng cái gì để hoang nghênh khách quý đến thăm, cho nên thần thiếp cùng Đồng muội muội, Mã muội muội chuẩn bị một điệu múa, hiến cho Hoàng thượng cùng Lạc hoàng tử”.

“Ha ha, Bổn vương vừa vào đến kinh thành, chỉ nghe nói ở đây có kinh thành song kiều, vừa giỏi múa, cầm kỳ thi họa lại càng tinh thông, hơn nữa còn là tuyệt sắc giai nhân. Vốn định gặp mặt một chuyến, nào ngờ nghe nói Song kiều cùng nhập cung, bổn vương vô cùng luyến tiếc, với các mỹ nhân vô duyên gặp mặt. KHông ngờ hôm nay lại được gặp truyền thuyết Song Kiều, quả nhiên tuyệt sắc. Nhưng may mắn nhất phải nói đến việc được tận mắt xem các quý phi nhảy múa, thật là vinh hạnh vạn phần”, một đạo thanh âm trầm ổn lại mang ý cười vang lên, làm Hiểu Nguyệt liền nhìn về phía giọng nói phát ra.

Lạc hoàng tử noig6 phải tay trái Đám Văn Hạo, đối diện với Lý Thiên Nhu, tóc được búi lại và cố định bằng một viên ngọc mắt rồng lớn, dung mạo cũng thanh tú, rất ôn nhu, nhưng trong mắt có mang nét buồn, người mặc một bộ trang phục màu xanh thêu một con rồng cưỡi mây.

“Nếu Lạc hoàng tử nói vậy, Lý quý phi, Mã quý phi cùng Đồng quý phi nhảy một khúc đi”, Đàm Văn Hạo dù vẫn tươi cười nhưng Hiểu Nguyệt mơ hồ cảm nhận được nội tâm hắn rất khó chịu – nghĩ cũng đúng, vợ mình muốn như ca kỹ, trước mặt người nước khác ca múa, đối với một lòng tự tôn của một hoàng đế mà nói, có điểm hơi nhục nhã.

“Thần thiếp lĩnh mệnh”, Lý, Đồng, Mã ba người cúi đầu trả lời.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo âm nhạc vang lên, vốn là một khúc nhạc truyền thống cổ điển, Hiểu Nguyệt nghe không hiểu, bất quá động tác của ba nàng thật sự rất đẹp: Lý Thiên Nhu mặc trang phục màu xanh nhạt, cổ tay thêu hoa mẫu đơn màu lam nhạt, trước ngực là một dãi lụa vàng ôm lấy ngực, làn váy rộng tỏa ra theo từng bước đi của nàng tựa như một đóa sen rực rỡ, Đồng Như Sương một thân ngọc bích, trên thân váy một ngọn cỏ màu lục kéo dài vươn lên trong một làn khói bàn bạc, rất phiêu dật; còn Mã Tuyết Mạn mặc một trang phục màu hồng thơm mát, thân váy có điểm những bông hoa xanh biết phảng phất hình bóng của một tiểu mỹ nhân trong trắng, thanh khiết.

“Quả nhiên là mỹ nhân”, Hiểu Nguyệt nhìn ba người nhẹ nhàng nhảy múa, không nhịn được thấp giọng nói, “Hôm nay xem như không uổng công đến, nhìn các mỹ nữ như vậy, tâm tình cũng tốt đẹp lên một chút”.

“Hoàng hậu nói thầm cái gì?” thanh âm Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng vang lên bên tai.

“Không… Tâu Hoàng thượng thần thiếp đâu có nói gì”, Hiệu Nguyệt vội vàng trả lời, đồng thời cúi đầu không nhìn Đàm Văn Hạo, ra vẻ rất hứng thú mà thưởng thức vũ đạo.

Nhưng xem không tới hai giây đồng hồ, Hiểu Nguyệt không thể tiếp tục giả bộ xem thứ vũ đạo cổ xưa này, liền nhìn quét qua các đại thần đang ngồi xung quanh, có cả ba cha con Đỗ gia hình như rất thích thú thưởng thức vũ đạo. Có điều Hiểu Nguyệt lại phát hiện một người ngoài ý muốn – Đàm Văn Bác! Hôm nay hắn mặc một bộ áo bào trắng, trên thân áo cũng thêu một con rồng bốn chân đang cưỡi mây, rất hòa hợp với làng da trắng của hắn, có vẻ rất cao nhã. Hơn nữa Đàm Văn Bác cũng không có xem ba người kia nhảy múa và chỉ nhìn chằm chằm vào Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt không dám chống lại ánh mắt của Đàm Văn Bác, chỉ dám liếc hắn cười cười rồi lại nhìn sang chỗ khác – nàng hơi chột dạ, dám lừa

https://thuviensach.vn

vương gia đương triều, không biết hắn có tức giận không, rồi sau này lại tìm mình tính sổ.

Điệu múa vừa dứt, mọi người đều vỗ tay ủng hộ, ba vị quý phi vui vẻ ra mặt đồng thời quay về chỗ ngồi, kiêu ngạo nhìn về phía Hiểu Nguyệt. Hiểu Nguyệt không thèm để ý tới, nhẹ nhàng cầm ly thủy tinh đang đựng đầy rượu trắng "thật không hiểu nơi này ra sao nữa, loại ly cổ cao này phải đựng rượu vang đỏ thì mới đúng", vừa nói vừa hớp một ngụm rượu "Uhm, dở quá, rượu vang dễ uống hơn". Vì không quen uống rượu, Hiểu Nguyệt cảm thấy một thứ nước cay cay đang đốt cháy cổ họng, thuận tay đem ly rượu để lại trên bàn, cầm ly trà bên cạnh uống lấy uống để.

Đáng tiếc, khi Hiểu Nguyệt lấy ly trà, nhất thời không chú ý đụng phải ly thủy tinh, cái ly lăn lông lốc trên bàn rồi rớt xuống đất, "bịch" một tiếng, nát thành từng mảnh. Một thanh âm vang lên làm cho toàn bộ triều thần đều nhìn về phía Hiểu Nguyệt.

"Hoàng hậu là một quốc gia chi mẫu, tính tình tại sao lại như vậy?", đã sớm phát hiện Hiểu Nguyệt lơ đãng nhìn ca múa, nhàm chán mà cầm ly rượu lên, hắn đã đoán được thế nào nàng cũng sẽ làm nó rớt đất.

Chậm rãi buông ly trà xuống, tiếp theo đứng lên nhận tội "Xin Hoàng thượng giáng tội", đồng thời liếc nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất thủng thẳng nói "Thần thiếp phá vỡ cống phẩm của Ly quốc, thần thiệp tự nguyện bế môn xám hối một tháng".

Dù sao cấm túc cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Hiểu Nguyệt, hơn nữa sau khi cấm túc lại có một điểm thật tốt các phi tần sẽ không đến làm phiền mình, muốn ăn là ăn, muốn ngủ là ngủ, muốn xem tiểu thuyết thì xem không cần lo lắng các phi tử đột nhiên đến quấy rối.

"Hoàng hậu hình như rất thích cấm túc?", Đàm Văn Hạo không lạnh không nóng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thần thiếp đã phạm lỗi dĩ nhiên là phải chịu phạt”, ta thích bị cấm túc thì sao nào?

“Ha ha, Hoàng thượng”, Lạc hoàng tử đứng lên, cười nhẹ nói “Bổn vương đoán Hoàng hậu nương nương cũng không phải cố tình làm rơi ly, hơn nữa ly này chỉ là một vật nhỏ không cần phải chịu phạt”.

Lắm miệng! Hiểu Nguyệt bực mình trừng mắt nhìn vị Lạc hoàng tử đang nhe răng cười ha hả.

Lạc hoàng tử tự nhiên thấy ánh mắt phẫn nộ của Hiểu Nguyệt, cũng không ngại, tiếp tục cười nói “Nếu Hoàng thượng thật muốn xử phạt Hoàng hậu, không bằng để cho Hoàng hậu múa một bài đi – xem như là chuộc tội, Hoàng thượng ngài thấy thế nào?”

Nhảy múa? Ta còn chưa có điên a. Muốn xem nhảy múa có thể đi tìm ca kỹ! “Lạc hoàng tử!”, Hiểu Nguyệt đứng thẳng thân, nhìn thẳng vào mặt Lạc hoàng tử, đôi mắt bình tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch, không lạnh, không nóng mà nói “Bổn cung có một lời khuyên cho Lạc hoàng tử, nếu như ngài muốn xem ca múa có thể đi ra hoàng cung, từ cửa thành đi thêm một khắc (15 phút) phía bên tay trái sẽ có một hoa hạng là Túy Hồng lâu hoặc kế bên là Đường Hiên, ở bên trong có rất nhiều nữ tử xinh đẹp tự nguyện hiến vũ (múa) cho ngài xem. Nhưng Bổn cung cho rằng, Lạc hoàng tử đi sứ đến Phỉ Á quốc là vì tăng thêm tình hữu nghị giữa hai nước, mặc dù thưởng thức ca múa có thể xúc tiến việc trao đổi nghệ thuật hai nước nhưng phải do những người chuyện nghiệp thực hiện mới tốt. Mà Bổn cung thân làm chủ, hoan nghênh Lạc hoàng tử chỉ là chuyện nhỏ, làm cho Lạc hoàng tử ở đây chơi đùa cao hứng, ăn uống thoải mái cũng là trách nhiệm của Bổn cung, có điều không cần phải đích thân làm trò tiêu khiển của ngài. Hôm nay Bổn cung thất thủ, làm vỡ lễ vật của quý quốc đưa tới, là Bổn cung không đúng, cho nên Bổn cung tự nguyện chịu phạt một chén chịu tội”.

https://thuviensach.vn

Nói xong những lời này, Hiểu Nguyệt thuận tay cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, một bên cung nữ cũng rất phối hợp rót rượu vào tiếp, Hiểu Nguyệt khẽ cười nói tiếp “Chén này, Bổn cung kính ngươi – nhiệt liệt hoan nghệnh Lạc hoàng tử đến Phỉ Á quốc, hy vọng tình hữu nghị của hai nước mãi mãi vững bền”.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hiểu Nguyệt vừa nói xong, ở đây tất cả mọi người đều giật mình, nội tâm ai cũng đang suy nghĩ về việc "chấn động" vừa chứng kiến.

Đỗ Khang Vĩnh tay cầm ly rượu khẽ run, Đỗ Hiểu Nguyệt hiện tại là nữ nhi yếu ớt của mình đó sao? Lời nói của nàng có tình có lý, sâu sắc châm chọc làm cho ba vị quý phi sắc mặt đại biến, chỉ là ba vị này đã chọc giận nàng lúc nào?

Đỗ Dạ Hàn cùng Đỗ Tiên Dương liên tục liếc nhau, họ cứ tưởng Hiểu Nguyệt sẽ đáp ứng yêu cầu vô lý của Lạc Hoàng Tử, nhưng nàng lại không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà từ chối, mặt khác còn có ý chế nhạo ba vị quý phi, chẳng lẽ nàng đang ghen tuông? Có điều nhìn như thế nào cũng không giống ghen, từ đầu tới cuối Hiểu Nguyệt chưa từng nhìn qua Hoàng thượng, cũng chưa từng nhìn kỹ quần thần, có vẻ rất nhàm chán, lơ đãng chơi đùa với cái ly thủy tinh, vậy mà tại sao bây giờ lại bắt đầu giở trò?

Lý Thiên Nhu sắc mặt trắng bệch, vốn định tại buổi quốc tiệc, thi triển tài năng, làm cho Hoàng thượng càng thêm sủng ái mình, không ngờ lại bị Đỗ Hiểu Nguyệt chế nhạo, không chỉ đem vị thế của mình hạ thấp mà còn có ý chê bai mình không đứng đắn. Bây giờ Đỗ Hiểu Nguyệt có ý gì? Nàng ta thản nhiên đề nghị Lạc hoàng tử đi phố hoa, chẳng lẽ không là đã làm Hoàng thượng mất mặt sao? Nghĩ tới đây Lý Thiên Nhu khinh miệt cười, những lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ sợ đã làm cho Hoàng thượng tức giận. Hoàng thượng tuy sắc mặt không thay đổi nhưng ánh mắt đã rất lạnh rồi.

https://thuviensach.vn

Đồng Như Sương nội tâm có vài phần bất an, đã sớm cảm giác được Đỗ Hiểu Nguyệt không đơn giản, mỗi lần cùng nàng nói chuyện nàng luôn lạnh nhạt tỏ ý người lạ không được lại gần. Mà nay, giữa ban ngày ban mặt bày trò một phen, chỉ sợ là nhắm thẳng vào Lý Thiên Nhu – ngày đó Lý Thiên Nhu đánh nha đầu của Đỗ Hiểu Nguyệt một cái tát, nha đầu đó hình như là người nàng ta sủng ái nhất. Cho nên, hôm nay Hiểu Nguyệt làm như vậy có khả năng là đang thay nha đầu của nàng báo thù. Nếu như vậy thật là quá tốt, bây giờ Đỗ Hiểu Nguyệt cùng Lý Thiên Nhu trở mặt, sau này mình nhân tiện tọa sơn quan hổ đấu (ngồi xem hai con hổ đánh nhau), để rồi ngư ông đắc lợi (trích trong thành ngữ Bạng duật tương trì, ngư ông đắc lợi – Nghĩa là cò và trai đánh nhau chỉ có lợi cho người đánh cá => trong ngữ cảnh này ý của Đồng Như Sương là nếu Đỗ Hiểu Nguyệt và Lý Thiên Nhu đấu với nhau thì nàng ta ngồi giữa hưởng lợi).

“Hoàng hậu nương nương thật khí phách”, Lạc hoàng tử yên lặng nhìn Hiểu Nguyệt đứng trên đài cao, chỉ cảm thấy người phụ nữ này không giống người thường. Lúc mới gặp thấy nàng rất tầm thường, thậm chỉ cử chỉ rất thô tục không có phong thái ưu nhã của một hoàng hậu. Nhưng lúc này, nàng chỉ đứng đó, khóe miệng như cười mà không cười, sắc mặt lạnh nhạt, tự tin, giống như chuyện trong thiên hạ việc gì nàng cũng nắm trong tay. Mà lời nói của nàng, có vài phần trêu chọc, hài hước – thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu nữ tử có dũng khí làm trò trước mặt hoàng thượng, trước mặt các đại thần trong triều? Lời nói có lý, cây ngay không sợ chết đứng, một nữ tử như vậy tại sao không thể không là một quốc gia chi mẫu được? Hắn liền quay đầu cười, đồng thời trong mắt mang theo vài tia thưởng thức, giơ ly rượu lên, sảng khoái nói “Hoàng hậu nương nương, xin mời”.

Một lần nữa uống một hơi cạn sạch, sau đó chủ khách lần lượt ngồi xuống. Kế tiếp là Hoàng thượng mời rượu, rồi các đại thần mời rượu, vất vả náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt tay cầm ly rượu để lên bàn, nàng vốn uống không được, mới uống có hai chén thì đã bắt đầu chếnh choáng. Nhưng Hiểu Nguyệt biết bây giờ không thể say được, liền quay sang bên cạnh nhẹ giọng nói “Thanh Trúc, Hồng Trù, đến đứng sau lưng ta”.

Hai nàng thấy Hiểu Nguyệt mặt đỏ hồng, mắt mông lung cũng đoán được Hiểu Nguyệt có vài phần say rồi, liền bước đến phía sau, Hiểu Nguyệt liền dựa vào hai nàng. “Tiểu thư, ngài say sao?”, Hồng Trù nhẹ nhàng nói, “có muốn uống một ly trà giải rượu?”

“Được đó”, Hiểu Nguyệt khẽ cười, “Hồng Trù, bị người ta tát một cái mà muốn đánh lại là không cao minh. Muốn đánh phải ngầm đánh, mà còn phải làm cho người ta ngậm bồ hòn làm ngọt, cười nói với mình. Bây giờ, lòng của ngươi đã thư thái hơn chưa?”

“Tiểu thư, ngài say!" Hồng Trù lo lắng nhìn Hoàng thượng bên cạnh, theo lời Hiểu Nguyệt, Hồng Trù biết nàng ta đang vì mình mà xuất đầu lộ diện, theo tính cách xưa nay của Hiểu Nguyệt, đối với yêu cầu của Lạc hoàng tử nàng chỉ cười nhẹ, rồi từ chối, nhưng hôm nay lại nói nhiều như vậy, thậm chí còn làm cho Lý quý phi sắc mặt khó coi cực điểm. Nhưng Tiểu thư không nghĩ qua, lời nói của nàng hôm nay đã làm cho trong cung có thêm một kình địch. Lý Quý phi rất được Hoàng thượng sủng ái, trong cung cũng rất có thế lực, còn Tiểu thư ngoại trừ mình và Thanh Trúc không còn người thứ ba giúp đỡ nàng.

“Say?”, Hiểu Nguyệt giương mắt nhìn ba vị quý phi, trừ Mã Tuyết Mạn trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi, hai người kia vẫn rất bình tĩnh, “Ừ, có chút say! Haha, mỹ nhân xinh đẹp giống như một đám mây, chỉ có thể nhìn mà thôi. Hồng Trù, bây giờ có thể về Chiêu Dương cung được chưa? Ta muốn ngủ”. Mệt mỏi qua, yến tiệc như vậy nàng không muốn tham gia, vừa mệt vừa phải chú ý hình tượng, thậm chí còn thấy cả không khí cung đấu tỏa ra xung quanh.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, uống trà giải rượu đi”, Thanh Trúc đưa ly trà rồi nhẹ giọng nói “Tiểu thư, người cố gắng nhịn một chút, yến hội kết thúc còn phải đi ngắm hoa với Ly quốc vương tử, người nếu muốn nghỉ ngơi thì chờ khi ngắm hoa, len lén mà đi về”.

“Ừ”, HIểu Nguyệt cười khẽ, đầu óc có hơi mơ màng, thanh âm cũng hơi lớn một chút “cũng là Thanh Trúc bảo bối suy nghĩ chu đáo”.

“Tiểu thư”, Hồng Trù lại càng hoảng sợ, vì Hoàng thượng đã nhìn Tiểu thư rất lâu, mà hai nàng kia thì không biết chút nào hết,

“Hoàng hậu làm sao vậy? Có phải là thấy không thoải mái?”, một thanh âm lạnh nhạt vang lên làm cho Hiểu Nguyệt đang say cũng phải tỉnh lại hết ba phần.

“Tâu Hoàng thượng, thần thiếp không sao”, Hiểu Nguyệt cúi đầu nói, trong lòng thầm oán giận chính mình nhất thời say rượu mà quên mất Hoàng thượng đang ngồi kế bên.

“Thần thiếp thấy Hoàng hậu tỷ tỷ hình như đang say”, Lý Thiên Nhu nhỏ giọng nói “Hoàng thượng, không bằng cho Hoàng hậu tỷ tỷ về tẩm cung nghỉ ngơi trước?”

“Đúng vậy, Hoàng hậu tỷ tỷ uống liên tiếp hai ly rượu, sợ là đã say rồi”, Mà Tuyết Mạn liền hùa theo “Hoàng hậu tỷ tỷ hình như chưa từng uống nhiều như vậy, nếu như tỷ tỷ mà say rồi lại làm ra những chuyện không hợp lễ nghi, như vậy không tốt lắm…”

Cái gì? Lại còn nói mình say rượu phát điên! Hiểu Nguyệt lạnh giọng cười khẽ, sau đó lạnh lùng liếc Mã Tuyết Mạn, đồng thời chống lại ánh mắt như đang xem kịch của Đồng Như Sương, nhưng lại không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng uống trả giải rượu, động tác nhẹ nhàng thong thả, uống hết ly trà liền để xuống bàn “trà giải rượu trong cung quả nhiên danh bất hư truyền, Bổn cung mới uống một chén tinh thần liền sảng khoái. Các vị muội muội,

https://thuviensach.vn

có muốn nếm thử một chén không? Bổn cung thấy các muội cũng đã uống vài ly rượu rồi. Thiếu vắng Bổn cung thì cũng không ảnh hưởng gì đến bữa tiệc, chủ yếu là các muội mà say không đi nổi thì buổi thưởng hoa hôm nay không còn thú vị, ai sẽ cùng bách hoa ở Ngự hoa viên tranh tươi đẹp đây?".

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, những người xung quanh trong lòng khẽ cười như đang xem bộ dáng của một phụ nữ ghen tuông, hôm nay Hoàng hậu cũng bắt đầu ghen rồi – trong triều các đại thần đều biết Hoàng hậu không được Hoàng thượng sủng ái, tiến cung chưa tới một tháng đã bị cấm túc.

Đàm Văn Bác từ từ uống rượu, khi thấy biết thân phận thật sự của Hạnh Hoa là Hoàng Hậu hắn mới biết ngày ấy mình bị lừa một phen. Nàng không phải Hạnh Hoa, cũng không phải cung nữ, như vậy mới giải thích được tại sao lúc gặp nàng cảm giác được thân phận cung nữ cùng lời nói, hành động không tương xứng, cũng giải thích được vì sao lúc đó nàng không biết hắn – sau khi nàng tiến cung đã bị cấm túc, ngày lễ Đại Khánh hoàng gia tụ hội nàng cũng không xuất hiện.

Hôm nay, thấy nàng cùng ngày đó giống nhau, nói chuyện lơ đãng, hành động uể oải, khí tức rất nặng, tựa hồ nàng không thèm để ý đến yến hội này. Nhưng nàng lại là bệnh cũ tái phát, không thể chịu đựng người ta kích thích, nhẹ nhàng đâm một cái nàng sẽ phản kích, nhưng phản kích như vậy vừa lơ đãng, vừa chế nhạo, nhìn thế nào cũng không giống như đang ghen. Hơn nữa, ngày đó trong lúc nói chuyện nàng có vẻ nhưng không quan tâm đến việc Hoàng thượng có hay không sủng ái nàng, chỉ để ý đến cuộc sống an tĩnh bình thản trong cung. Kỳ thật như vậy đối với nàng cũng tốt, nàng vốn là người của Đỗ gia, nếu an phận là một Hoàng nương nương, có lẽ thật sự ở trong cung bình an mà qua một đời.

Nhưng hôm nay, tại sao nàng lại không kềm chế chính mình, đem lợi trảo duỗi ra rồi?

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hiểu Nguyệt không có tâm trạng xem sắc mặt của ba vị quý phi, chỉ cảm thấy một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Xoay người nhìn thì nhận ra đó chính ra Đàm Văn Bác, lúc lừa hắn ở Hạnh Hoa lâm nàng thật sự là không cố ý, cũng nghĩ tới việc sau này sẽ không gặp lại hắn, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, nhanh như vậy là phải gặp hắn rồi.

Yên lặng nhìn Đàm Văn Bác, đối với vị vương gia này, Hiểu Nguyệt có một cảm giác thật tốt, ánh mắt của hắn không giống Đàm Văn Hạo, lạnh lùng, có thể là vì hắn không phải là một đế vương, trên người không có loại khí phách cuồng ngạo, hơn nữa rất gần gũi, cao nhã. Nhìn hắn cảm thấy tinh thần yên ổn, thoải mái tựa hồ mọi chuyện buồn bực đều đã qua.

Đàm Văn Hạo đối với việc Đỗ Hiểu Nguyệt biểu hiện hôm nay rất kinh ngạc, nàng nói chuyện mạnh mẽ, lời nói, hành động đều có loại cảm giác chân thành, thẳng thắn, dù những chuyện nàng nói có nhiều thứ không thích hợp với một buổi yến hội. Nhưng từ những việc nàng trò chuyện với hai nha đầu bên cạnh hình như hậu cung đã xảy ra một số chuyện mà mình không biết, hay là có ai đã động chạm đến nàng? Đối với những việc tranh đấu trong hậu cung Đàm Văn Hạo thường không quan tâm, dù gì hậu cung là như thế, đấu đá gay gắt, lời nói lạnh nhạt châm chọc người khác.

Bất quá, những việc cung đấu này do HIểu Nguyệt gây ra làm hắn có điểm khó tin, nàng tiến cung mấy tháng qua tựa hồ đối với hậu cung tranh sủng không hề để ý, cho dù đêm đó hắn nhất thời cao hứng tới Chiêu Dương cung, nàng không những không làm những chuyện làm cho hắn chú ý mà còn có vài phần trốn tránh.

https://thuviensach.vn

Cũng giống như vây giờ, dù đang ngồi trong yến hội nhưng nàng không hề nhìn mình, ngược lại nhìn Vương đệ cười khẽ mấy lần, lẽ nào nàng từng gặp Vương đệ? Nhưng dù nàng với Vương đệ như thế nào, thủy chung vẫn là thê tử của mình, nàng đối với một nam nhân khác cười như vậy là có ý gì? Thật sự không hề để ý đến mình.

Nghĩ tới đây, Đàm Văn Hạo liền nắm lấy tay của Hiểu Nguyệt đang để trên đùi nàng, dùng sức bóp chặt, ý bảo nàng đừng tiếp tục nhìn chằm chằm một nam nhân khác còn cười khúc khích. “Hoàng hậu là một quốc gia chi mẫu mà đi nhìn chằm chằm một nam nhân khác, không cảm thấy thất lễ sao?”, hắn cúi đầu nhẹ giọng nói sát tai nàng, thản nhiên hít vào một mùi thơm dễ chịu, gần gũi như vậy hắn mới thấy trên mặt nàng hình như không đánh phấn, thoa son, da tay của nàng đẹp lắm, màu da trắng hồng tự nhiên, môi đỏ mọng, kiều diễm ướt át.

Hiểu Nguyệt bị Đàm Văn Hạo dọa cho hết hồn nhưng rất nhanh chóng trấn định, muốn kéo tay lại nhưng lực bất tòng tâm đành để như vậy. “Thần thiếp không có nhìn chằm chằm nam nhân khác, thần thiếp chỉ là đang nhìn cảnh đẹp thôi”, Hiểu Nguyệt hơi quay đầu nhìn vào mắt Đàm Văn Hạo, đôi mắt vẫn rất lạnh và sâu thăm thẳm, làm cho người ta có cảm giác hắn có thể nhìn thấu lòng người, nàng rất không thích việc này.

Lời của nàng không hề run rẩy, rất bình tĩnh, điều này làm cho Đàm Văn Hạo không khỏi cười khẽ “vậy Hoàng hậu cũng đem Trẫm coi như là cảnh đẹp rồi?”

Tự kỷ, quá tự kỷ, chưa từng gặp một người tự kỷ như hắn. Hiểu Nguyệt nhẫn nại bỏ qua việc hắn vẫn nắm chặt tay nàng, nhẹ nhướng mày “Hoàng thượng không làm nam nhân mà làm cảnh đẹp rồi?”, đây là ngươi tự tìm lấy, đừng trách bổn cô nương không khẩu hạ lưu tình.

“Hoàng hậu nếu muốn biết Trẫm có phải nam nhân hay không, đêm nay Hoàng hậu sẽ biết”, Đàm Văn Hạo nói khẽ bên tai nàng.

https://thuviensach.vn

Ack, những lời này là do một Hoàng đế nói sao? Hắn…hắn thật đúng là vừa nói ra khỏi miệng. “A, thật là đáng thương, có người sống hơn hai mươi năm, ngay cả chính mình là nam hay nữ cũng không biết, tội nghiệp!”, Hiểu Nguyệt lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc thương mà nói.

"Tiểu thư!" Hồng trù không nhịn được liền nhắc nhở Hiểu Nguyệt, nàng nghe Hiểu Nguyệt cùng Hoàng thượng nói chuyện với nhau, mồ hôi lạnh từng giọt, từng giọt mà rơi xuống —— Tiểu thư thật là không biết nặng nhẹ, Sao lại nói chuyện như vậy với Hoàng thượng!

“Ha ha, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu phu thê tình thâm, làm biết bao người hâm mộ”, Lạc hoàng tử cười khẽ, từ tốn nói, cắt đứt câu chuyện của hai người đang ngồi trên cao.

“Hoàng hậu hiền lương thục đức, mới thu hút được trái tim của Trẫm”, Đàm Văn Hạo vẫn chưa buông tay Hiểu Nguyệt, kéo tay nàng đưa lên bàn gắt gao nắm lấy.

“Buông tay”, Hiểu Nguyệt trong lòng khó chịu, nhìn xuống dưới thấy ba vị quý phi đang nhìn mình với ánh mắt sắc như dao đâm cả vào người thật khó chịu. Cố gắng rút tay ra mà không được liền bất mãn nói “Hoàng thượng, xin mời buông tay”. Bây giờ không thể nói gì khác cũng không thể lập tức trở mặt, cũng không thể dùng vẻ mặt bất mãn nhìn hắn, chỉ có thể đem cục tức nghẹn lại trong lòng.

“Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng nên nhớ kỹ, nàng bây giờ là Hoàng hậu của Trẫm!”, Đàm Văn Hạo lạnh giọng nói bên tai của Hiểu Nguyệt “nếu như nàng muốn làm chúng ta mất thể diện, Trẫm cũng không có gì tổn thất”.

Bên tai nghe rõ hơi thở của hắn nhưng không làm cho Hiểu Nguyệt cảm thấy ấm áp, ngược lại rét run, quên luôn việc giãy dụa rút tay ra.

Nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt và Đàm Văn Hạo thì thầm, ba vị quý phi trừ Mã Tuyết Mạn đem tất cả bất mãn biểu hiện ra ngoài mặt, còn lại hai vị kia chỉ

https://thuviensach.vn

bình thản, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Hoàng huynh”, Đàm Văn Bác cười khẽ “Thần đệ biết Hoàng huynh cùng Hoàng tẩu tình đầu ý hợp, nhưng không nên trước mặt các đại thần ân ân ái ái, chưa kể Lạc hoàng tử lần này đi không mang người nhà theo, Hoàng huynh muốn cho mọi người hâm mộ huynh cùng Hoàng tẩu phải không?”

Nằm mơ, Đàm Văn Bác nay đang nói cái gì thế, kể chuyện cười hả? Việc này trong Hoàng gia hắn chẳng lẽ không biết? Từ trên xuống dưới trong cung ai mà không biết Hoàng hậu không được Hoàng thượng yêu thích, lại vừa mới bị cấm túc mấy tháng. Đối với ngôi vị Hoàng hậu, Đỗ Hiểu Nguyệt làm thật uất ức, không có thực quyền, không được sủng ái, ai cũng xem thường Hoàng hậu ở Chiêu Dương cung. Nhưng như vậy không phải tốt lắm sao? Ít nhất không có ai tìm mình để gây phiền toái, cho dù trời có sập xuống cũng không đến lượt mình phải chạy ra đỡ.

Vừa nghe hắn nói xong, Hiểu Nguyệt sắc mặt đại biến, cuối cùng bình tĩnh lại, khóe miệng liền tươi cười, hình như rất ngọt ngào, đôi mắt nhìn xuống, có vẻ như rất xấu hổ.

Đàm Văn Hạo tưởng rằng Đỗ Hiểu Nguyệt sẽ phản bác, nhưng không ngờ nàng lại không nói gì. Chỉ là miệng nàng cười rất tươi, rất chói mắt, nụ cười ngọt ngào này không phải vì mình đối với nàng ôn nhu vậy thì nàng vừa nghĩ đến cái gì làm cho nàng có thể cười như vậy?

“Lạc hoàng tử, ngài xem muôn hoa trong Hoa viên ngày nở thật đẹp phải không? TRẫm muốn mời Lạc Hoàng tử cùng đi ngắm hoa, không biết Lạc hoàng tử có nhã hứng không?” Đàm Văn Hạo vẫn không buông tay Hiểu Nguyệt, chỉ đảo mắt nhìn Cách Lạc nói.

“Được được”, Cách Lạc gật đầu cười khẽ “Vậy Hoàng hậu cùng các vị nương nương cũng cùng đi cho vui”.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên”, Đàm Văn Hạo dắt tay Hiểu Nguyệt đứng lên, cười trả lời.

Hiểu Nguyệt bị ép đứng lên, cùng Đàm Văn Hạo sóng vai đi, tiếp theo Đàm Văn Bác, Cách Lạc, ba vị quý phi cùng các đại thần đứng lên, khom người hành lễ, từ trên cao nhìn xuống Hiểu Nguyệt không có cảm giác uy phong hãnh diện, ngược lại cảm thấy thật nhàm chán – đi cùng một đám người nhàm chán đi xem nhưng đóa hoa đã nở, không phải là việc nhàm chán đến cực hạn sao?

Khi vừa đi xuống đất, Đàm Văn Hạo buông tay Hiểu Nguyệt, làm cho nàng thở phào, trong lòng thầm tính chút nữa lúc đi dạo trong vườn, gặp thời cơ thuận tiện sẽ chuồn đi – một đám người như vậy, cả chủ lẫn khách vừa đi vừa nói chuyện phiếm tự nhiên sẽ không để ý những việc xung quanh, cho nên đây là thời cơ tốt nhất để bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Chương 31

“Lạc hoàng tử, ngài cảm thấy Ngự hoa viên của Trẫm như thế nào?”, Đàm Văn Hạo thuận miệng hỏi Cách Lạc.

“Đẹp, Đẹp lắm”, Cách Lạc cười trả lời “Hoa cùng mỹ nhân đều rất đẹp – hoàng thượng thật là hồng phúc tề thiên”.

Chỉ một cây nói đã làm cho ba vị quý phi đang theo sau Đàm Văn Hạo có vài tia đắc ý, Cách Lạc như hữu ý mà vô ý liếc nhìn các nàng một cái, các làm cho ba nàng mặt ửng đỏ, ngượng ngùng cuối đầu. Hiểu Nguyệt đi bên cạnh thấy vậy chỉ cười khẽ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hai người phía trước không có hứng thú, cũng vô tâm nghe hai người nói chuyện. Thừa dịp mọi người không chú ý, đi chậm lại, dần dần đi sau ba vị quý phi, cùng Đàm Văn Bác song tẩu (đi chung)/

“Cô muốn lén đi?”, Đàm Văn Bác nhẹ giọng hỏi.

“Ack…”, mình để lộ vậy sao? Nhất thời, Hiểu Nguyệt không biết phải nói gì, chẳng lẽ nói thật là “ừ, ta muốn lén đi”.

“Sao lại như thế được! Bổn cung là một quốc gia chi mẫu, sao lại làm những chuyện làm tổn hại quốc thể được?” Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng trả lời nhưng trong lòng không quên bồi thêm một câu: không phải muốn lén đi mà quang mình chính đại bỏ đi/

“Thật sao?”, nếu như Đàm Văn Bác ngày ấy không gặp Hiểu Nguyệt cải trang cung nữ thì có thể tin Hoàng hậu hiện tại đang nói thật, quan trong là không có NẾU NHƯ. Vì thế hắn không hề tin những gì nàng nói, trong

https://thuviensach.vn

lòng hắn có vài phần kính trọng cũng như hiểu tính nàng, liền nói khích một câu “vậy sao cô lại đi lùi về phía sau?”

“Ngài không thấy ngài đang quản nhiều chuyện lắm sao?”, Hiểu Nguyệt nghiêng đầu hỏi, “Hoàng đệ cùng Bổn cung cũng không thân thiết lắm, Bổn cung làm gì chẳng lẽ phải báo cáo với Tuyên Võ Vương?”

“Ha ha, Hoàng hậu, người nên thu hồi móng vuốt đi – nếu như người còn muốn bình yên mà sống trong cung cả đời”, Đàm Văn Bác nhẹ nhàng nói “chẳng lẽ cô không biết, hôm nay cô đã làm một trận náo động lớn hay sao?”

Hiểu Nguyệt hé miệng, vốn định an tĩnh mà tham gia dạ yến này, tận tình ăn uống, ăn xong liền trở về đắc ý ngủ một giấc. Không nghĩ tới tự nhiên mất không chế ở ngoài, những lời mình nói khi nãy chắc chắn sẽ làm cho người khác chú ý, càng làm cho ba vị quý phi đối với mình thêm thù địch. Ôi, thất sách, thật là thất sách! Nhưng chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, có hối hận thì cũng chẳng ích gì, bây giờ phải tìm một biện pháp hóa giải chuyện này mới được. Nếu như hiện tại lén bỏ đi có thể mang tới càng nhiều phiền toái không đáng có? “Ta biết nên làm như thế nào rồi”, sau khi cân nhắc mọi tình huống, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, cười chân thành với Đàm Văn Bác, “Cám ơn ngài! Bất quá, Tuyên võ vương tại sao ngài lại giúp ta?” Hiểu Nguyệt không phải là một người ngoan cố, Đàm Văn Bác giúp nàng dĩ nhiên là phải cảm ơn rồi.

“Ừ, Bổn vương không cẩn thận để cho cung nữ Hạnh Hoa biết bí mật của ta, được nhiên phải ra sức giúp người rồi”, Đàm Văn Bác cười khẽ.

“Ha ha”, Hiểu Nguyệt quay mặt lại cười, có chút không ý tứ hỏi “à, ngày thứ hai ngài có tới Hội Lan Các không?”

“Bổn vương có rất nhiều chuyện phải làm, tại sao phải giữ lời hứa với một cung nữ?”, Đàm Văn Bác tay trái khoát ra sau, có vẻ rất kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

“Ồ, vậy là tốt rồi”, Hiểu Nguyệt cũng không ngại Đàm Văn Bác bày ra vương gia phong phạm, thoải mái gật đầu, cười nói “Ta phải quay về chỗ cũ rồi, có cơ hội trò chuyện sau”.

Đàm Văn Bác gật đầu “được, nhưng bây giờ cô cách họ rất xa đó”.

THật là, hiện giờ Hiểu Nguyệt chỉ đi sau ba vị quý phi, phía trước là Lạc Hoàng tử đi bên phải Hoàng thượng, “Ừ, cứ như vậy mà đi thôi, dù sao ta cũng không có hứng thú nghe bọn họ nói chuyện”, Hiểu Nguyệt gật đầu “nhưng mà, ta cũng không cùng ngài nói chuyện được, trong cung lắm tai mắt, bị nhiều người soi mói thật không tốt”.

Đàm Văn Bác gật đầu, vài người đi trước có thể không chú ý đến hai người họ nhưng phía sau là một đám đại thần, mặc dù khoảng cách hơi xa nhưng không thể cam đoan họ không nghe được gì.

Hiểu Nguyệt bước lên kéo dài khoảng cách với Đàm Văn Bác, nhưng vẫn đi sau ba vị quý phi, sau đó không nhanh, không chậm bước đi, đồng thời nghe Đàm Văn Hạo cùng Lạc hoàng tử nói chuyện.

“Hai nước liên hôn Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”, Lạc hoàng tử thẳng thắn hỏi.

Hả? Sao từ Hoa mà chuyển sang liên hôn rồi? Hiểu Nguyệt cúi đầu, chăm chú nhìn những con kiến nhỏ đang bỏ quanh nhưng cây cỏ dại. Ở cổ đại, hai nước cùng nhau hòa thân (hòa thân = con cháu hoàng thất của hai nước cưới nhau vì mục đích chính trị) vốn là một chuyện rất bình thường, có thể tăng cường quan hệ làm cho biên cương được thanh bình. Việc hòa thân đối với hai quốc gia mà nói trăm lợi không hại, nhưng với nữ tử mà nói hòa thân là một việc rất bi thảm, một mình nơi xứ lạ quê người, càng không có quyền lựa chọn trượng phu, mặc kệ là tốt hay xấu cứ như vậy mà qua cả đời.

https://thuviensach.vn

“Nếu như xúc tiến bang giao giữa hai nước, Trẫm dĩ nhiên cho rằng đó là một phương pháp tốt”, Đàm Văn Hạo lơ đãng trả lời, nhưng thái độ rõ ràng khác hẳn với Cách Lạc. Một người không giận mà uy, tựa hồ như đang bàn bạc chuyện gì đó không quan trọng, người còn lại cẩn thận tính toán, mặc dù nhìn rất ổn định nhưng lộ ra mấy phần lo lắng.

Ừ,…hai người giọng điệu không giống nhau, chỉ nhìn sơ là biết ai đang chiếm ưu thế. HIểu Nguyệt nhịn không được phân tích tình trạng hai người, thuận tay bẻ một cành đào, đáng tiếc không có lực nên nhánh cây bắn thẳng ra phía sau, đập vào mặt người đang đi sau nàng. “Ai da” tiếng rên vang lên. Hiểu Nguyệt cả kinh, cảm giác được mình đã gây họa. Với lại từ bao giờ sau lưng mình có người? Hắn đã theo mình bao lâu, có nghe được điều gì không nên nghe?

Ý nghĩ này làm Hiểu Nguyệt kinh hãi, trong cung quy định rất nghiệm ngặt, mình trước mặt người khác nói chuyện to nhỏ với Vương gia, dù là bào đệ (em trai cùng cha, cùng mẹ) của Hoàng thượng cũng khó tránh miệng lưỡi thế gian. Đột nhiên, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống, hoàng gia tối trọng yếu chính là danh tiết, nếu như hậu cung phi tử không biết giữ gìn, nhẹ thì vào lãnh cung, nặng thì khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng, ân cần của Đỗ Khang Vĩnh “Lý thượng thư, ngài có sao không?”

“Ha ha, lão phu không cẩn thận đụng phải cành đào thôi”, Lý thượng thư thản nhiên cười nói, đồng thời lấy tay vuốt nhẹ mặt, “tạ ơn Đỗ tể tướng quan tâm”. Tuy cười nhưng ánh mắt oán hận nhìn kẻ gây họa Hiểu Nguyệt.

Đỗ Khang Vĩnh đương nhiên nhìn thấy hành động “Vô tâm” của nàng, thấy Lý thượng thư hình như không thèm để ý chỉ mỉm cười, xem như không có việc gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt cũng không quay đầu lại vì phía trước hai vị đại nhân vật đã ngừng bước, ánh mắt xuyên qua Hiểu Nguyệt nhìn Lý thượng thư.

“Lý ái khanh, ngươi có việc gì cần nói với Trẫm?”, Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng nói, hình như không chút nào để ý đến chuyện ngoài ý muốn vừa mới xảy ra.

Ừ, đúng là nên hỏi những câu này, rõ ràng Lý thượng thư vốn là đi sau Đàm Văn Bác, tại sao trong một thời gian rất ngắn đã lướt qua hắn, đi tới phía sau mình. Lơ đãng nhìn ánh mắt lo lắng của Lý Thiên Nhu, Hiểu Nguyệt lập tức đoán ra Lý thượng thư chính là cha nàng ta. Thuận theo ánh mắt của mọi người, Hiểu Nguyệt xoay người nhìn Lý thượng thư. Niên kỷ (tuổi) của ông ta tương đương với Đỗ Khang Vĩnh, ánh mắt bình tĩnh, sâu sắc không hổ là nhiều năm lăn lộn trong quan trường.

“Tâu Hoàng thượng, thần không có gì bẩm báo”, Lý thượng thư khom người trả lời.

Đàm Văn Hạo liếc nhìn Lý thượng thư, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Hiểu Nguyệt làm nàng cảm nhận được ánh mắt hắn thật khác thường. Ngẩng đầu nhìn lên, mắt đối mắt với Đàm Văn Hạo, trong lòng thầm nghĩ: Hoàng thượng nhìn mình làm gì? Chẳng lẽ mặt mình có dính gì sao?

Giả bộ như không phát hiện ánh mắt hắn, Hiểu Nguyệt nhìn sang Lạc hoàng tử - Mặc dù Đàm Văn Hạo lớn lên tướng mạo rất đẹp, hiện giờ nhìn cũng cao nhã thoải mái nhưng ánh mắt tập trung vương khí phảng phất như nhìn thấu lòng người, làm Hiểu Nguyệt có cảm giác khi cùng hắn đối mắt mình giống như một cuốn sách mở, bị nhìn xuyên thấu. Quay lại nhìn Lạc hoàng tử, hắn khoảng hai mươi tuổi, trong mắt Hiểu Nguyệt hắn chỉ là một tân sinh viên vừa vào đại học, trên người toát lên khí phách trầm ổn, sắc bén nhưng vẫn còn vài phần ngây thơ, về mặt này hắn không thể so sách với Đàm Văn Hạo. Xem ra vẫn còn non lắm, chưa đủ trải nghiệm.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Hiểu Nguyệt chìm đắm trong suy nghĩ, một thanh âm the thé truyền đến:

“Bẩm Hoàng thượng, biên quan có thư báo về”.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trên đường quay về Chiêu Dương Cung, Đỗ Hiểu Nguyệt cực kỳ buồn bực, theo lý thuyết, quốc tiệc đã kết thúc, hoàng thượng cũng bị kéo đi xử lý quốc sự, sứ thần Ly quốc cũng đã trở về hành cung nghỉ ngơi, Hiểu Nguyệt rốt cục cũng có thể hồi cung nghỉ ngơi như ý nguyện, tại sao còn buồn bực?

“Tiểu thư, người sao lại mất hứng vậy?”, Hồng Trù đang cùng Thanh Trúc thảo luận về bữa tiệc hôm nay, nhắc đến chuyện Hiểu Nguyệt làm cho Lý Thiên Nhu bẽ mặt, hai nàng đồng thanh cười ha hả, nhưng Hiểu Nguyệt cũng không nói tiếng nào, không cười, không vui, vẻ mặt lạnh lùng giống như bị người ta thiếu nợ một trăm hai mươi nghìn lượng hoàng kim.

“Cao hứng hả, ta thật cao hứng”, Hiểu Nguyệt nghĩ một đằng mà nói một nẻo, trên mặt cũng rất phối hợp nặng ra một nụ cười, “Hoàng thượng bắt ta đêm nay chủ trì du viên hội, bày tiệc rượu chiêu đãi gia đình các đại thần có con gái được gả vào cung. Hai ngươi nói xem, Hoàng thượng chiếu cố ta như vậy, đem một chuyện trọng yếu đưa cho ta lo liệu, các người nói xem ta có phải cảm thấy phi thường cao hứng?”

“Chuyện này đương nhiên là rất tốt”, Thanh Trúc tiếp lời, “Tiểu thư, đây chính là cơ hội để thể hiện mình, làm cho hoàng thượng đối với người thêm vài phần kính trọng. Tiểu thư phải nhân cơ hội này làm cho hoàng thượng nhận ra sức quyến rũ của người, sau đó thường đến CHiêu Dương cung…”

Nhìn Thanh Trúc càng nói càng vui vẻ, Hiểu Nguyệt không nỡ cắt ngang, dù sao ở đây cũng không có người ngoài, mà suy nghĩ của Thanh Trúc vĩnh viễn không có khả năng thành sự thật, để nha đầu này nằm mộng

https://thuviensach.vn

giữa ban ngày một chút cũng tốt. Mấy ngày nay, người của Chiêu Dương cung bị người khác xem thường, coi như đã làm khổ các nàng. Để Thanh Trúc nói thêm vài câu, Hiểu NGuyệt rốt cục cũng cắt ngang: “Hai ngươi về cung giúp ta chuẩn bị trang phục đi, ta ở đây suy ngẫm một chút, xem có cách nào ứng phó chuyện đêm nay”.

“Tuân lệnh”, Hồng Trù cùng Thanh Trúc cười đáp lại, biểu hiện của Hiểu Nguyệt hôm nay thật ngoài ý muốn của Hồng Trù, mà quyết định của Hoàng Thượng càng làm cho hai nàng thấy tương lai thật tươi sáng.

Nhìn Hồng Trù cùng Thanh Trúc cao hứng rời đi, Hiểu Nguyệt thở dài nhớ lại: Đàm Văn Hạo sau khi tạm biệt Lạc Hoàng Tử, nhân tiện quay lại nhìn mình ra lệnh – đêm nay hắn muốn cử hành du viên hội.

Hiểu Nguyệt cũng không biết Du viên hội là cái gì, sau khi nghe Hồng Trù và Thanh Trúc giải thích rốt cục cũng hiểu Du viên hội thực tế là một bữa tiệc chiêu đãi người thân. Nhiều năm quay, Du viên hội chính là do Thái hậu chủ trì, nhưng năm nay Hoàng thượng lại đem cho Hiểu Nguyệt chủ trì, có điều cũng thật vội vàng, dù tốc độ làm việc của Hoàng gia không thể đo lương, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm người chủ trì, cho nên việc này chắc chắn là một lời khiêu chiến.

“Đêm nay sẽ là một buổi tối phiền toái và thống khổ đây”, Hiểu Nguyệt thầm than, tùy ý ngồi lên lan can của hành lang, hai chân phe phẩy “không cần phải nghĩ nhiều cũng biết, đêm nay Thái hậu cùng đám phi tử nhất định cùng nhào vô giúp vui; Hơn nữa gia đình đám quan viên nhất định góp mặt rất đông, cũng rất hỗn tạp bát nháo! Quan trọng nhất là hoàng thượng vội tổ chức Du viên hội chắc chắn là có liên quan đến đám hỏi với Ly quốc. Nếu mình đoán không nhầm, Hoàng thượng muốn chọn nữ nhi của một đại thần hoặc hoàng thân thúc bá của hắn, phong làm công chúa gả đến Ly quốc. Bất quá, cũng có khả năng Ly quốc tống một mỹ nữ đến đây. Ôi, quên đi, dù hắn cưới hay gả cũng liên quan gì đến mình? Thừa dịp lúc này không có ai, còn tới hai giờ rảnh rỗi, ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút”.

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu nương nương thật thảnh thơi, nhàn nhã”.

Hiểu Nguyệt đang mơ màng buồn ngủ, tự nhiên bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, mang theo vài phần trêu chọc. Nàng thoáng cái liền thanh tỉnh, bởi vì thanh âm này hình như là của Lạc hoàng tử. Bất quá, không phải Lạc hoàng tử quay về hành cung rồi sao? Nơi này là ngự hoa viên cò một đường tắt thông tới Chiêu Dương cung, là một tuyến đường rất ít người lui tới cũng khá khó tìm. Không biết hắn làm thế nào để đến được đây?

Mang đầy tâm trạng nghi hoặc, Hiểu Nguyệt vội vàng đứng lên, thuận tay sửa sang lại quần áo, sau đó dùng nụ cười ngoại giao, nhẹ giọng nói “chào Lạc hoàng tử”

Cách Lạc dùng vẻ mặt thú vị nhìn Hiểu Nguyệt, vừa rồi trong lúc vô tình đi ngang qua, thấy một thân phượng bào của Hiểu Nguyệt ngồi dựa vào lan can, rất nhàn nhã. Nhìn thần thái của nàng lúc này cùng khí chất biểu hiện ở bữa tiệc lúc này thật lá khác xa, nếu như không thấy nàng vẫn mặc phượng bào, thật khó tưởng tượng người trước mặt hắn đây là một quốc gia chi mẫu, chỉ như một tiểu cô nương mà thôi. Nhưng trong nháy mắt, nàng liền biến thành một người khác, trầm ổn, nhỏ nhẹ, thật không thể không bội phục.

“Hoàng hậu nương nương, một mình ngồi ở đây phơi nắng, ngắm cảnh?”, Cách Lạc cười nhẹ hỏi.

Câu hỏi này không phải thật nhảm nhí sao? Hiểu Nguyệt nghĩ vậy nhưng vẫn trả lời: “Bổn cung cho nha đầu quay về tẩm cung lấy một vài món đồ”.

“Nói cách khác, Hoàng hậu nương nương bây giờ đang rảnh rỗi?”, Cách Lạc không đợi nàng trả lời, liền nói “Hoàng hậu nương nương là chủ, có thể

https://thuviensach.vn

vì một vì khách phương xa tới mà giới thiệu phong tục tập quán của Phí Á quốc?”

Ack,… nói về phong tục tập quán không chừng vị Lạc hoàng tử này so với mình còn hiểu rõ hơn. “Việc này…” Hiểu NGuyệt cười khẽ, “Bổn cung cho rằng nếu như Lạc hoàng tử muốn biết phong tục tập quán của Phỉ á quốc, Bổn cung có thể nói với Hoàng thượng tìm cho ngài một người hướng dẫn du lịch chuyên nghiệp, để hắn có thể giải thích chi tiết với Lạc hoàng tử, chung quy so với bổn cung tốt hơn rất nhiều”.

“Hoàng hậu nương nương thật hài hước”, Cách Lạc cũng thuận thế tựa vào cây cột, cười khẽ “bất quá, Bổn vương không biết hướng dẫn viên du lịch là gì, nhờ Hoàng hậu nương nương giải thích cho bổn vương một chút, như vậy Bổn vương mới có thể nhờ Hoàng thượng tìm cho bổn vương một người như thế”.

Hướng dẫn viên? Thật là, sao tự nhiên mình lại thốt ra một từ hiện đại? Ở cổ đại, khách di lịch không nhiều, hướng dẫn viên thật sự khó tìm, nếu như muốn tìm một người am hiểu phong tục tập quán của Phỉ á quốc thì chỉ có tìm trong Lại bộ thôi. “Hướng dẫn viên du lịch”, Hiểu Nguyệt trong đầu cố gắng tìm một từ thật thích hợp để giải thích cho hắn hiểu “Bổn cung dùng một ví dụ để giải thích cho Lạc hoàng tử: Bổn cung nghe nói Ly quốc có một địa danh rất nổi tiếng là -- Vọng Nguyệt hồ?”

“Đúng vậy! Xem ra Hoàng hậu nương nương thật sự là học vấn uyên thâm”, Cách Lạc theo nàng mà trả lời.

Hiểu Nguyệt mỉm cười, sở dĩ nàng nhớ rõ địa danh này chẳng qua là vì tên của nó thôi, “Vậy Lạc hoàng tử là Ly quốc hoàng tử, nhất định rất hiểu rõ mỹ danh của Vọng Nguyệt hồ vì sao mà có phải không?”

“Đương nhiên, người dân Ly quốc ai cũng biết truyền thuyết về Vọng Nguyệt hồ”.

https://thuviensach.vn

“Nếu, Bổn cung nói là nếu”, Hiểu Nguyệt tiếp tục nói “Nếu Bổn cung một ngày nào đó đến Vọng Nguyệt hồ của Ly quốc du ngoạn, mà Bổn cung lại không biết gì về Vọng Nguyệt hồ thì tự nhiên chơi đùa sẽ không đủ hứng thú. Lúc này, Bổn cung nhờ Lạc hoàng tử vì Bổn cung giới thiệu về truyền thuyết của Vọng Nguyệt hồ, Lạc hoàng tử lại dẫn Bổn cung du ngoại vòng quanh Vọng Nguyệt hồ. Lúc này, Lạc hoàng tử đối với Bổn cung chính là một hướng dẫn viên du lịch.”

“Hoàng hậu nương nương muốn mời Bổn vương làm hướng dẫn viên?”, Cách Lạc cười nhẹ hỏi.

“Ừ…Bổn cung nghĩ muốn, dựa vào thân phận của Lạc hoàng tử, nếu như mời ngài làm hướng dẫn viên nhất định phải trả rất nhiều tiền”. Hiểu Nguyệt cười khẽ, nghe giọng của Cách Lạc Hiểu Nguyệt tự nhiên đoán biết hắn là đang nói đùa, cũng theo lời hắn mà nói tiếp. “Nếu như Lạc hoàng tự lấy tiền khi hướng dẫn, Bổn cung quyết không do dự mời ngài. Ngẫm lại xem, mời một hoàng tử là hướng dẫn viên, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa”.

“Hoàng hậu nương nương bây giờ so với người trong bữa tiệc thú vị hơn nhiều”, Cách Lạc đột nhiên chuyển đề tài, dù khóe miệng vẫn còn cười như trước, “Một quốc gia chi mẫu trước mặt người khác so đo vấn đề tiền bạc, người tựa hồ đã trải nghiệm rất nhiều trong cuộc sống”.

“Haha”, Hiểu Nguyệt cười nói “Chẳng lẽ Lạc hoàng tự chưa từng nghe, có tiền thì đi khắp thiên hạ, không tiền nửa bước cũng khó đi sao?”

“Cũng đúng”, Cách Lạc gật đầu “bất quá, Hoàng hậu nương nương vừa chỉ cho Bổn vương như cách kiếm tiên thì phải?”.

A, không hổ danh là một quốc gia rất giỏi về kinh thương (kinh tế + thương mại), mình mới nói có mấy cầu lập tức nghĩ đến một cách buôn bán mới! Xem ra, học trò này đầu óc có thể dạy dỗ được. “Ừ, kiếm tiền được

https://thuviensach.vn

hay không Bổn cung đâu có biết", Hiểu Nguyệt cười khẽ "nếu Lạc hoàng tự ngày nào đó giàu to, cũng đừng quên sự chỉ điểm của Bổn cung".

"Việc này đương nhiên", Cách Lạc nhìn chằm chằm vào mắt Hiểu Nguyệt "Hoàng hậu hậu nương nương rất biết cách kinh thương, tại sao không nói với Hoàng thượng?"

"…Hậu cung không được khô chính, Bổn cung chỉ là một nữ lưu bình thương, đương nhiên không dám kiến nghị quốc gia đại sự", Hiểu Nguyệt lập tức cảnh tỉnh trả lời, ý cười trong mắt cũng giảm đi bảy phần, "Hoàng thượng anh minh, an bang, bảo quốc, trì thiên hạ, nhưng việc này Hoàng thượng làm rất tốt. Lạc hoàng tử, ngài nói đúng không?"

"…" Cách Lạc một lần nữa đối với Hiểu Nguyệt thêm phần kính trong, sớm nghe nói Hoàng hậu Phỉ á quốc không được sủng ái, nhưng nghe những lời hôm nay, Hoàng hậu tựa hồ rất giữ gìn Hoàng đế. Nhưng Cách Lạc lại phỏng đoán, Đàm Văn Hạo không phát hiện năng lực của Hiểu Nguyệt, nếu không một nữ tử thông tuệ, thú vị như vậy, hắn thế nào lại bỏ không để ý tới?

Đối với sự trầm mặc của Cách Lạc, Hiểu Nguyệt cũng không để ý, dù sao bọn họ thấy Đàm Văn Hạo thế nào đối với mình không có quan hệ. Đang trầm mặc, Hiểu Nguyệt chợt lạnh người, trái tim cũng đột nhiên lo lắng: Nơi này là hậu cung, tự nhiên phải để ý đến cung quy, cho nên mới vừa rồi khi Lạc hoàng tử tới nàng mới không vội vã bỏ đi mà đối với hắn trò chuyện. Nhưng trên danh nghĩa, Hiểu Nguyệt là hoàng hậu, muốn tiếp tục ở lại Hoàng cung kiếm cơm ăn thì phải tuân thủ cung quy. Cho dù vị này chính là khách quý của hoàng thượng, nhưng một mình cùng hắn nói chuyện thì thật không phù hợp với thân phận Hoàng hậu. Sau khi ý thức được điều này, Hiểu Nguyệt vội vàng hành lễ: "Lạc hoàng tử, Bổn cung còn có việc, thứ lỗi không tiếp đón được".

"Hoàng hậu nương nương đi đường cẩn thận".

https://thuviensach.vn

Nhìn bước chân nhẹ nhàng rời đi, Cách Lạc khẽ cười: Xem ra lần này lạc bước vào rừng sâu, không ngờ lại rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 33

"Quả nhiên rất nhàm chán", sau khi Du viên hội bắt đầu thì đây là lần thứ hai mươi lăm Hiểu Nguyệt thấp giọng lầu bầu. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng non phía chân trời, ánh trăng thản nhiên chiếu xuống mặt đất tạo thành một mảng sáng mông lung. Theo ánh trăng, Hiểu Nguyệt quan sát từng đôi thanh niên nam nữ đứng hoặc ngồi xung quanh tán dóc.

Đối với những người cong gái trong khuê phòng, đây là nơi tập trung nhiều nam nhân "có giá", vì thế cũng là cơ hội tốt để lựa chọn vị hôn phu, nhờ có ánh trăng che chở các thiếu nữ tạm thời bỏ sự rụt rè qua một bên cùng các nam nhân bên cạnh đứng dưới tàn cây trò chuyện với nhau.

Hiểu Nguyệt cũng đã hỏi Hồng Trù và Thanh Trúc, mình trước kia có từng tham gia Du viên hội không? Hồng Trù cùng Thanh Trúc đều lắc đầu, nói Đại phu nhân không cho phép nàng tham gia. "Ôi, không nghĩ tới mình bây giờ không phải là người tham gia mà đã trở thành chủ trì Du viên hội", Hiểu Nguyệt than thầm.

Nửa giờ sau, Hiểu Nguyệt long trọng tuyên bố khai mạc Du viên hội. Sau đó Thái hậu nương nương phát biểu vài câu rồi tới Đàm Văn Hạo nói hai câu – đúng theo nghi thức từ trước tới giờ không thể thiếu phần nói chuyện của lãnh đạo.

Sau khi Du viên hội bắt đầu, Thái hậu lấy cớ mệt mỏi, lập tức trở về Trữ Tuyên cung, Đàm Văn Hạo cũng không biết đi đâu, Liễu quý phi thì chưa tới, cho nên ngồi trên đài ở vị trí chủ tiệc chỉ có mình Hiểu Nguyệt cùng ba vị quý phi và một đám hậu cung phi tử. Người ta thường nói, ba người phụ

https://thuviensach.vn

nữ họp lại với nhau thì thành một cái chợ, mà hiện tại tới hai mươi mấy phụ nữ không biết đã tạo thành bao nhiêu cái chợ.

“Lý tỷ tỷ, tỷ còn nhớ Du viên hội năm ngoái không?”, Đồng Như Sương nhẹ giọng hỏi, “ngày đó, là lúc muội lần đầu tiên gặp tỷ cũng là lần đầu tiên thấy Hoàng thượng”.

“Đương nhiên nhớ kỹ rồi”, Lý Thiên Nhu cười ngọt ngào, tựa hồ như đang nhớ đến một chuyện rất đắc ý, “Ngày đó ta lần đầu tiên gặp mặt Hoàng thượng, vẫn còn thấy rất ngọt ngào khi nhớ lại đây”.

“Thật vậy à? Thật là tiếc, Du viên hội năm ngoại muội ngã bệnh, phụ thân không cho tới tham gia”, Mã Tuyết Mạn ảo não nói.

“Đương nhiên là thật”, Đồng Như Sương cũng mang vẻ mặt ngọt ngào nói

“Ngày đó ta cùng Hoàng thượng còn đấu với nhau một ván cờ! Lý tỷ tỷ, Hoàng thượng ngày đó có cùng tỷ đấu cờ không?”

“Hoàng thượng cùng ta đi dạo hoa viên”, Lý Thiên Nhu nhón tay lấy một món điểm tâm do nha đầu dâng lên, điểm nhẹ đầu lưỡi, sau đó bỏ vào trong chén, động tác rất ưu nhã.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, cùng nụ cười ngọt ngào đã làm không biết bao nhiêu phi tử hâm mộ. Ôi, Hiểu Nguyệt ngồi dưới ánh trăng cực kỳ hồ nghi, hắn cũng có thể lãng mạn như vậy sao?

“A, Hoàng hậu tỷ tỷ, năm ngoái tỷ có tham gia Du viên hội không? Có gặp Hoàng thượng không?”, Mã Tuyết Mạn có chút không cam lòng hỏi, các nàng đều gặp Hoàng thượng tại Du viên hội, cũng khó trách Hoàng thượng sủng ái các nàng nhiều hơn. Mà Đỗ Hiểu Nguyệt từ lúc tiến cung tới nay vẫn chưa được Hoàng thượng sủng hạnh, chắc chắn là ở Du viên hội năm ngoái, nàng không có lưu lại ấn tượng tốt với Hoàng thượng rồi.

https://thuviensach.vn

“Không có! Du viên hội năm ngoái, Bổn cung đang ngã bệnh”, Hiểu Nguyệt trả lời ngắn gọn, Mã Tuyết Mạn cũng thật là, các ngươi nói chuyện thì nói đi, tự nhiên kéo ta họp chợ chung làm gì?

“Thật khéo hả. Hoàng hậu tỷ tỷ cũng ngã bệnh”, Mã Tuyết Mạn tiếc nuối nói, “Hoàng hậu tỷ tỷ giống muội, không có phúc phận chiêm ngưỡng thánh nhan sớm. Bất quá muội may mắn hơn Hoàng hậu tỷ tỷ một chút, Hoàng thượng cũng đã đến Nhã Xuân Các ngồi…”

“Khụ!”

“Khụ!”

Hai tiếng ho đồng thời vang lên, không cần đoán cũng biết là do Lý Thiên Nhu cùng Đồng Như Sương phát ra. Mã Tuyết Mạn vừa nghe xong vội vàng ngậm miệng, có chút khiếp đảm nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ha ha!” Hiểu Nguyệt tự nhiên có chút để ý, Mã Tuyết Mạn dù vốn là một quý phi nhưng nàng ta còn chưa tới mười sáu tuổi, so sánh với tuổi mười tám của Đồng Như Sương và Lý Thiên Nhu thì tâm cơ thấp hơn nhiều, nói chuyện và cư xử đều chưa thuần thục, bị người khác lợi dụng cũng không biết. Ôi thật là một đứa trẻ đáng thương, trong mắt Hiểu Nguyệt, Mã Tuyết Mạn mới mười lăm tuổi vẫn chỉ là một học sinh trung học. “Đêm nay điểm tâm thật ngon, các muội muội sao lại không ăn? Ngon lắm, các muội nếm thử đi”, Hiểu Nguyệt cũng không trả lời Mã Tuyết Mạn, chỉ lo ăn điểm tâm, còn ra sức khuyên các nàng ăn một ít.

Các phi tần khác vốn tưởng Hiểu Nguyệt sẽ giận dữ với Mã Tuyết Mạn, nhưng kết quả là Hiểu Nguyệt hình như không chút nào để ý đến nàng ta, ngược lại còn cười nói mọi người ăn điểm tâm, tựa hồ các nàng nói chuyện gì cũng không liên quan, lời nói của Mã Tuyết Mạn không bằng một khối điểm tâm. Lý Thiên Nhu cùng Đồng Như Sương giống như không có việc gì, giơ hai đầu ngón tay lấy điểm tâm rồi dùng cái miệng nho nhỏ mà nhấm

https://thuviensach.vn

nháp. Mã Tuyết Mạn cảm kích nhìn Hiểu Nguyệt nhưng nàng cũng không để ý tới, chỉ tập trung ăn điểm tâm.

Sau sự việc trên, cả không gian đột nhiên rất yên tĩnh, nhưng cái yên tĩnh này quá ngột ngạt làm Hiểu Nguyệt cảm thấy khó thở. “Các vị muội muội cứ tự nhiên ngồi chơi”, Hiểu Nguyệt đứng lên nói “Bổn cung có việc gấp cần xử lý, cho nên nhờ Lý Quý phi và Đồng Quý phi giúp Bổn Cung lo lắng cho Du viên hội”.

“Tuân lệnh”, Lý Thiên Nhu và Đồng Như Sương cùng đáp, rồi đứng lên hành lễ.

———————

Rời khỏi nơi làm cho mình ngột ngạt, Hiểu Nguyệt cảm thấy thật tự do, tự tại, cười nói với Hồng Trù, Thanh Trúc: “Hồng Trù, ngươi đi giúp ta bưng trà, Thanh Trúc, ngươi giúp ta mang một ít điểm tâm tới. Ta ở lương đình phía trước chờ hai ngươi”, Hiểu Nguyệt chỉ một góc lương đình cách đó không xa.

Sau khi Hồng Trù cùng Thanh Trúc rời đi, Hiểu Nguyệt cũng đến lương đình. Lương đình này xung quanh được các cây tùng che chở, không biết ban ngày như thế nào nhưng tại ban đêm những bóng tùng tỏa xuống che khuất ánh trăng làm cho lương đình đặc biệt âm u, mang đến một cảm giác sợ hãi, đây cũng là lý do Hiểu Nguyệt cho ngồi ở đây – ít ra không có ai đến quấy rầy nàng.

Ngồi trong đình, xuyên qua phiến lá tùng đều thấy rõ tình cảnh bên ngoài, nhưng Hiểu Nguyệt không có hứng thú quan sát, cũng không muốn nghe chuyện của người ta. “Ôi, đêm đen, gió cao, thật là thời điểm tốt để làm chuyện xấu”, Hiểu Nguyệt nhoài người trên bàn đá, nhắm mắt lại nói thầm “Đáng tiếc hiện giờ mình chỉ muốn ngủ, nếu không ngồi đây rình xem các đôi nam thanh nữ tú hẹn hò, sau đó kết hợp với tưởng tượng rồi viết

https://thuviensach.vn

thành gió trăng tiểu thuyết mang đi bán, tuyệt đối đắc khách. Phải biết rằng, đây chính là chuyện tình hoàng gia, có miêu tả chân thật đến cuộc sống trong cung cấm, so với những cuốn sách nói bừa thì hơn rất nhiều".

"Hoàng hậu nương nương quả nhiên rất có năng khiếu kinh thương", một giọng nói trêu chọc vang lên, nhất thời làm Hiểu Nguyệt thanh tỉnh, đồng thời mắng trong lòng: đáng chết, một nơi bí mật như thề này mà cũng có người đến, thật sự là làm cho người ta không có được một phút an nhàn.

https://thuviensach.vn

Chương 34

Thấy có người bước vào lương đình, Hiểu Nguyệt đành phải vội vàng ngồi dậy, dùng dáng vẻ thục nữ ngồi ngay ngắn đón khách, dù vẫn chưa thấy rõ mặt nhưng nghe thanh âm cũng đoán ra người này chính là Cách Lạc. Mặc dù Cách Lạc cũng có tham gia Du viên hội nhưng không biết tại sao hắn lại đến đây, phải biết rằng nơi này vốn rất yên tĩnh.

"Lạc hoàng tử, chào buổi tối", Hiểu Nguyệt cũng không đứng dậy, vẫn ngồi đó dựa vào ánh sáng le lói của ngọn nến mà đánh giá Cách Lạc. Hắn hiện tại mặc một bộ trang phục trắng, nhưng dưới ánh nến lại hơi ngã sang màu vàng. "Lạc hoàng tử cảm thấy Du viên hội thế nào?"

"Tốt lắm", Cách Lạc cười nhẹ đồng thời cũng ngồi xuống sóng vai cùng Hiệu Nguyệt, "Hoàng hậu nương nương không ngại Bổn vương cũng ngồi đây chứ?"

"Đương nhiên sẽ không", Hiểu Nguyệt mỉm cười, hai tay đặt trên gối, "Lạc hoàng tử tại sao lại đến Thính Phong đình? Ngài không ngắm hoa sao?"

"Hoa", Cách Lạc nhìn kỹ Hiểu Nguyệt, "Mẫu đơn mặc dù rất đẹp nhưng không phải loài hoa yêu thích của Bổn vương".

Hiểu Nguyệt đối với cái nhìn chằm chằm của Cách Lạc cũng không thèm để ý, chỉ hơi nghiêng đầu, cũng không hỏi lại. Cách Lạc thích loài hoa nào không có ở đây cũng không phải việc của nàng, chỉ là đêm nay hội tụ rất nhiều tiểu thư khuê phòng, cư nhiên không có một đóa hoa nào lọt vào mắt Cách Lạc, không lẽ hắn đã có người yêu?

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tì sẽ kể cho tiểu thư một chuyện lý thú lắm…”, Hồng Trù vừa cười vừa đi đến, nhưng thấy bên cạnh Hiểu Nguyệt còn một người vội im bặt.

“Lạc hoàng tử, ngài đừng để ý, có thể do trời quá tối, ánh sáng yếu nên Hồng Trù không nhìn thấy ngài”, Hiểu Nguyệt thay Hồng Trù giải vây, đồng thời nhẹ giọng nhắc, “Hồng Trù, mau tới bái kiến Lạc hoàng tử.”

“Hồng Trù xin thỉnh an Lạc hoàng tử”, Hồng Trù bưng trà, khụy chân hành lễ nói.

“Miễn lễ.”

“Lạc hoàng tử xin mời uống trà!”, Hồng trù chỉ cầm trong tay một ly trà đưa tới trước mặt Cách Lạc, sau đó vừa lại nói với Hiểu Nguyệt, “Tiểu thư, Hồng Trù sẽ mang chén khác cho người”

“Không…” Hiểu Nguyệt còn chưa nói tiếp từ ‘ dùng ’ Hồng Trù đã chạy đi ra ngoài. Nhìn Hồng Trù vội vã bỏ chạy, Hiểu Nguyệt không nhịn được nghiêng nhìn Cách Lạc, không lẽ Cách Lạc hắn giống như một con cọp ăn thịt người, Hồng Trù vừa thấy đã sợ hãi, nhân tiện trốn thoát?

“Hoàng hậu nương nương vì sao lại nhìn Bổn vương như vậy?”, Cách Lạc nhấp một ngụm trà, nhíu mày, “Ừm,…Hoàng hậu nương nương thường ngày hay uống loại trà này sao?”

“À…Bổn cung rất ít uống trà”, Hiểu Nguyệt hơi chần chừ nói, nàng không thương uống trà, mà nơi này cũng không có loại giải khác nào ngon miệng hơn, không có lựa chọn nào khác nên mỗi ngày dùng nước lọc thay thế. Có điều người ở đây hình như rất thích uống trà, trong cung từ Thái hậu cho đến cung nữ, thái giám đều là cao thủ phẩm trà. “Nếu Cách Lạc hoàng tử muốn uống trà ngon, Bổn cung có thể cho nha đầu chuẩn bị”.

https://thuviensach.vn

“Vừa vặn Bổn vương cũng không thích uống trà”, Cách Lạc cười khẽ “Không nghĩ tới Hoàng hậu nương nương và Bổn vương có cùng sở thích”.

“Ồ”, Hiểu Nguyệt thuận miệng nói tiếp nhưng cũng không có kết câu, trong hoàng cung ngoài trừ cuộc sống tự do bị giới hạn, còn hạn chế tự do ngôn luận thậm chí nói chuyện với nhau cũng phải cẩn trọng. Hôm nay sự việc Lý thượng thư đi phía sau Hiểu Nguyệt làm cho nàng vẫn còn sợ hãi, nên hiện tại muốn an phận thủ thường. Cho dù không để cung quy trong mắt cũng không cần phải biết rõ đường có đao kiếm dưới chân mà vẫn bước đi. Nhưng Lạc hoàng tử cũng không giống như mọi người, hắn là khách quý của Phỉ Á quốc, nói thẳng ra là khách quý của Hoàng thượng, thành ra không thể đắc tội. Hiểu Nguyệt muốn im lặng không nói nhưng hình như vắng vẻ khách nhân, lại nghĩ đến chuyện bỏ đi lại cảm thấy không đúng lễ đãi khách. Trong lúc đang phiền não, Thanh Trúc đi lấy điểm tâm đã trở về. Được rồi, bây giờ xem như không còn là hai người ngồi một chỗ rồi, có người thứ ba ở đây dù có nhàn thoại đến khuya cũng không bị cho qua quá phận. “À, …Lạc hoàng tử, nghe nói phong cảnh Ly quốc rất đẹp, đáng tiếc bổn cung không có phúc phận không thể đến ngắm cảnh sông núi tươi đẹp ở đó. Lạc hoàng tử, hay là mời ngài giới thiệu với Bổn cung những thắng cảnh ở Ly quốc đi”. Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút để tìm đề tài nói chuyện, còn phải làm cho hắn chủ động nói còn mình chỉ im lặng lắng nghe.

“Hoàng hậu nương nương quá khen, dù Ly quốc rất đẹp nhưng Phỉ Á quốc cũng tuyệt mà. Bất quá…” Cách Lạc cười nói “Nếu như Hoàng hậu nương nương muốn nghe, Bổn Vương có thể kể cho Hoàng hậu nương nương một vài truyền thuyết của Ly quốc”.

“Được, được. Bổn cung nhất định rửa tai lắng nghe”, Hiểu Nguyệt mỉm cười nói, hắc hắc, Lạc hoàng tử thật là rất phối hợp theo ý mình.

———

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng, đám man di kia không thế để lộng hành như vậy, vi thần đề nghị Hoàng thượng lập tức khởi binh chinh chiến”, Lý thượng thư vẻ mặt ngưng trọng, khom người hướng Đàm Văn Hạo nói.

“Trong triều hiện tại không có võ quan, Lý thượng thư chẳng lẽ muốn đem văn thần lãnh binh chinh chiến?”, Đồng thị lang thấp mi tra vấn.

“Tại sao lại không có? Thanh Long tướng quân không phải đang ở trong triều sao?”, Lý thượng thư hỏi ngược lại.

Đồng thị lang vừa nghe vốn định nói gì đó nhưng ngại Đỗ Khang Viễn đang ở đây nên không có kết câu. Đàm Văn Hạo lẳng lặng mà nghe, mặt không chút thay đổi, nhìn mấy vị đại thần vì thế sự tranh luận không ngớt.

“Kỳ thật có thể triệu Liễu tướng quân đang trấn thủ Thượng Dương hồi kinh, cho hắn đem quân xuất chinh”, Mã thượng thư hiến kế “trong triều không thế một ngày không tướng, nếu như Thanh Long tướng quân cũng đi, như vậy triều đình không an toàn”.

“Trong triều ngoại trừ Thanh Long tướng quân còn có các võ tướng khác nữa”, Đỗ Khang Viễn nhẹ nhàng nói “Thanh Long tướng quân mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng văn võ toàn tài nếu như cho hắn đi đánh man di ở Tây Bắc, nhất định có thể toàn thắng”.

“Hoàng thượng, biện pháp này tuyệt đối không thể”, Đồng thị lang vội lớn tiếng ngăn cản.

“Tại sao không thể?”, Đỗ Khang Viên nghiêng người, nhướng mắt hỏi, “chẳng lẽ Đồng thị lang hoài nghi danh tiếng Thanh Long tướng quân chỉ là ảo thôi sao?”

“Việc này…” Đồng thị lang nhìn Đàm Văn Hạo bởi vì có chút khó nói, mà thật ra là không thể nói.

https://thuviensach.vn

“Thần nghĩ rằng Đổ tể tướng đề nghị đúng lắm”, Lý thượng thư tiếng lên nói “Hoàng thượng, thần cho rằng Thanh Long tướng quân có thể khởi binh xuất chiến”.

“Hoàng thượng…” Đồng thị lang trừng mắt, chẳng lẽ Hoàng thượng không biết, bây giờ Thanh Long tướng quân chỉ có hư danh, không có thực quyền. Nếu như Hoàng thượng cho phép Thanh Long tướng quân mang binh xuất chinh, tức là đẹm binh quyền giao cho Thanh Long tướng quân Đỗ Tiên Dương, cũng chính là người của Đỗ giả. Chẳng lẽ Hoàng thượng không sợ người của Đỗ gia sau khi nắm giữ binh quyền càng thêm vô pháp vô thiên?

“Tốt lắm, các vị ái khanh có thể lui xuống”, Đàm Văn Hạo cắt lời Đồng Thị Lang, phất tay hướng ra ngoài, ý bảo các bá quan có thể lui xuống.

“Tuân lệnh, vi thần cáo lui”, Đồng thị lang cũng bất lực, đành phải theo những người khác đi thối lui.

Các cánh cửa được đóng trong nháy mắt, Đàm Văn Hạo hướng lên trần nhà nhẹ nhàng nói một câu: “Xuống đây đi”.

Vừa nói xong, hai bóng đen đột nhiên xuất hiện trong nội điện, “Tham kiến hoàng thượng”.

“Biên cương với Hồng quốc vấn đề thực sự nghiêm trọng như lời bọn họ nói?”, Đàm Văn Hạo không nêu đích danh, chỉ nhìn quân báo do khoái mã truyền tới.

“Gần đây Hồng quốc có hành động nhưng vẫn chưa tới mức động binh”, một hắc y nhân khom người trả lời.

“Hoàng đệ, đệ đối với việc này có ý kiến gì không?”, Đàm Văn Hạo nhíu mày, nói với trần nhà một lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Hoàng huynh”, Đàm Văn Bác bay xuống, đứng trước mặt Đàm Văn Hạo nhăn nhó “lại bị Hoàng huynh phát hiện rồi”.

“Chừng nào thì Đệ mới chịu tiến vào từ cửa chính hả?” Đàm Văn Hạo đối với vị hoàng đệ nhà mình bất lực, tựa hồ mỗi lần hắn vào Nội các đều đi bằng đường tà đạo.

“Hắc hắc!” Đàm Văn Bác không có trả lời, “Hoàng huynh đối với việc này đã có chính kiến, còn hỏi đệ làm gì?”

“Vậy sao đệ không chuồn mất, vào đây làm gì?”, Đàm Văn Hạo cười khẽ, cùng đệ đệ của mình nói chuyện hắn có vẻ thoải mái, “Nếu đệ muốn tiếp nhận cái cục diện rối rắm này, huynh ngay lập tức nguyện ý truyền ngôi cho đệ”.

“Đừng!” Đàm Văn Bác vội vàng khoát tay, “Tiểu đệ năng lực không đủ, việc sắp xếp lại giang sơn này chỉ có Hoàng huynh mới có thể làm tốt!”

“Phía bên Lạc hoàng tử, có ai tới tìm hắn không?”, Đàm Văn Hạo không tiếp tục nói với Đàm Văn Bác, ngược lại hỏi hắc y nhân.

“Sau giờ Ngọ, Lạc hoàng tử cũng không quay về hành cung mà đi dạo tại Ngự hoa viên, gặp được Hoàng hậu nương nương, hai người trò chuyện rất vui vẻ, sau đó hoàng hậu rời đi, Lạc hoàng tử đi theo tìm đến, nói là có khách quí cầu kiến…”

“Tốt lắm”, Đàm Văn Hạo hình như đoán được cái gì, cắt lời hắc y nhân, có chút buồn phiền phất tay bảo “Các ngươi lui ra đi! Hoàng đệ, đệ cũng có thể lui xuống”.

“Được rồi”, Đàm Văn Bác gật đầu, biết Đàm Văn Hạo bị triều chính phiền não, xoay người đi, đột nhiên nhớ tới điều gì, ngừng bước cất tiếng nói “Hoàng huynh, Đỗ Hiểu Nguyệt mặc dù là người của Đỗ gia nhưng nàng cũng là thê tử của huynh. Bây giờ, Hiểu Nguyệt không có nắm giữ hậu

https://thuviensach.vn

cung thực quyền, mà Đỗ Khang Viễn cũng không quan tâm đến nữ nhi này, còn nàng cũng không biết tranh sủng nếu không nàng cũng không có tiến cung lâu như vậy mà huynh vẫn chưa… Bởi vậy, nàng sẽ không đối với chúng ta có gì uy hiếp, nên thần đệ cho rằng Hoàng huynh có thể đối đãi Đỗ Hiểu Nguyệt công bằng. Còn nếu như Hoàng huynh thật sự không thể chấp nhận nàng, nhân tiện thả nàng ra cung đi, chung quy so với việc nàng chết già trong cung vẫn tốt hơn nhiều lắm".

"Hoàng đệ vì sao lại nói như vậy?", Đàm Văn Hạo khóe miệng hơi mỉm cười, nhất mi hỏi "Đỗ Hiểu Nguyệt đã làm gì cho đệ mà đệ tự nhiên giúp nàng nói chuyện? Nếu như Trẫm nhớ không nhầm hôm này là ngày đầu tiên đệ thấy nàng! Tại sao mới thấy một lần mà đệ biết nàng không tranh sủng? Hay là hôm nay nàng đã nói gì đó với đệ, Hoàng đệ bị lời đường mật của nàng thuyết phục?"

Đàm Văn bác bị Đàm Văn Hạo chất vấn chỉ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói một câu "thì ra Hoàng thượng cũng chú ý tới việc nàng đi sau, cùng Thần đệ nói chuyện! Bất quá, cho dù hôm nay nàng đã nói gì với Thần đệ, nhưng có người chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết nàng là loại người gì! Nếu như Hoàng huynh vô tình, có thể cấp nàng cho Thần đệ không?"

"Nàng là Hoàng tẩu của đệ", Đàm Văn Hạo sắc mặt không đổi, chỉ là giọng nói mạnh lên thêm "Đệ cũng biết, nàng tiến cung chỉ là kế hoãn binh".

"Nhưng người nhà của nàng không thèm để ý đến việc nàng có được sủng ái hay không!", Đàm Văn Bác ngưng cười, lớn tiếng nói "Huynh không nhìn thấy sao, trong mắt hắn nữ nhi này có hay không cũng không quan hệ. Người như vậy để trong cung cũng dư thừa, không bằng cấp cho Thần đệ đi".

"Vì sao Đệ đối với nàng cố chấp như vậy?", Đàm Văn Hạo khóe miệng khẽ cười, nhẹ giọng hỏi. "Đệ thấy nàng như vậy, mặt mũi bình thường, cầm

https://thuviensach.vn

kỳ thi họa cái gì cũng không biết, còn xem gió trăng tiểu thuyết, phụ nữ như vậy có điểm nào tốt chứ?”

“Haha, Hoàng huynh, từ nhỏ đến lớn chúng ta thưởng thức đồ vật đều không giống nhau”, Đàm Văn Bác yếu cười yếu ớt “Đệ biết Hoàng huynh thích đóa mẫu đơn như Lý Thiên Nhu, nhưng Thần đệ chỉ thích loài hoa dại. Cuộc sống cùng hoàn cảnh của Đỗ Hiểu Nguyệt từ nhỏ đã làm nên con người nàng hôm nay, nàng chính là một đóa hoa dại rất phi thường. Còn nữa, Hoàng huynh, lúc đầu huynh muốn đệ ở lại trong triều đã đáp ứng cho đệ ba điều kiện. Vậy bây giờ Đệ muốn người phụ nữ này, Đỗ Hiểu Nguyệt, cứ tính là điều kiện thứ nhất đi”.

“Đệ! Cho dù đệ muốn, bây giờ cũng không phải lúc, việc này tính sau”, Đàm Văn Hạo sắc mặt không tốt “Tốt lắm, đệ có thể đi”.

https://thuviensach.vn

Chương 35

“A! Thật sự có một nơi chơi vui như vậy sao?”, khi Đàm Văn Hạo tới Thính Phong đình đã nghe tiếng Đỗ Hiểu Nguyệt hỏi. Giương mắt lên nhìn chỉ thấy nàng cùng Cách Lạc sóng vai mà ngồi, bên cạnh còn có hai nha đầu. Đàm Văn Hạo biết hai nha đầu này là Hồng Trù và Thanh Trúc, cùng Đỗ Hiểu NGuyệt tình cảm vô cùng tốt.

“Nếu có cơ hội, ta thật muốn đến Ly quốc du ngoạn một chuyến”, Hiểu Nguyệt thanh âm miễn cưỡng của Đỗ Hiểu Nguyệt truyền đến, lộ ra vài phần mất mát.

“Nếu như người nguyện ý, ta nghĩ người có thể đi được”, giọng nói của Cách Lạc mang vài phần dò xét.

Hắn thử dò xét cái gì? Mà nàng mất mát cái gì? Nghe giọng điệu của nàng, giống như Hoàng cung đang đem nàng nhốt lại. Trẫm quyết tâm nghe nàng trả lời: “Haha, Lạc hoàng tử thật thích nói đùa, Bổn cung làm sao có thể đến Ly quốc được? Bổn cung là một quốc gia chi mẫu, có gì lại không nguyện ý? Có thể bồi bên cạnh Hoàng thượng cả đời trong cung, là tâm nguyện lớn nhất của ta”.

Thật là như vậy? Bồi tại bên người mình? Hừ, chỉ sợ là bồi trong đống gió trăng tiểu thuyết thì có! Đột nhiên thấy Cách Lạc nhìn sang bên này, Đàm Văn Hạo vội vàng lắc mình, trốn sau thân cay, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Mà bên này, Cách Lạc chỉ mỉm cười, sau đó nhìn Hiểu Nguyệt, “Hoàng hậu nương nương, thời gian không còn sớm, Bổn vương cáo lui trước”

https://thuviensach.vn

Cách Lạc đứng lên, “Đêm nay có thể cùng Hoàng hậu nương nương sướng đàm, thật đúng là khoái lạc!”

“Làm cho khách phương xa vui vẻ là trách nhiệm của quân chủ”, Đỗ Hiểu Nguyệt củng đứng lên cười yếu ớt, “vậy thức lỗi Bổn cung không tiễn Lạc hoàng tử”.

Cách Lạc chỉ cúi người thi lễ, sau đó rời đi. Thấy Cách Lạc đi xa rồi, Hiểu Nguyệt liền duỗi thắt lưng, sau đó nói với Hồng Trù, Thanh Trúc “chúng ta cũng trở về nghỉ ngơi đi! Ai da, thật sự là mệt chết người! Sớm biết như vậy, ta cũng giống như Liễu quý phi, tìm đại một cái cớ không tới tham gia quốc tiệc. Hồng Trù, ngươi nói xem, ta phải làm gì để phạm một lỗi lầm nào đó hả?

“Tiểu thư, lỗi đâu phải muốn phạm là phạm được”, Thanh Trúc thu dọn chén dĩa trên bàn, miệng cũng liên tục nói.

“Hắc hắc, Thanh Trúc yêu dấu, ta đưa cho ngươi mấy cuốn tiểu thuyết, ngươi chỉ nhớ mấy tình tiết phong hoa tuyết nguyệt mà quên mất cách sử dụng mưu lược trong đó?”, Hiểu Nguyệt gõ gõ bàn đá, vẻ mặt tiếc rẻ nói “Xem ra truyện này ngươi đọc chưa kỹ”.

“Tiểu thư, vậy ngài đọc kỹ chắc?”, Hồng Trù đứng một bên lên tiếng “Người đọc trong sách thấy mấy người phụ nữ này vì tình lang của mình mà không từ thủ đoạn, người không hiểu được gì sao?”

“Haha, ta cũng không có tình lang, thì không từ thủ đoạn để làm gì?”, Hiểu Nguyệt gõ đầu Hồng Trù nói, “Bảo bối, ngươi cũng đừng đem những tình tiết trong sách liên hệ với Hoàng cung này. Nhớ kỹ, chúng tab a người ở trong cung vốn là khác loại, chỉ là khách. Trong cung xảy ra chuyện gì đối với chúng ta cũng không quan hệ. Chuyện hôm nay là do ta nhất thời xúc động mới cùng Lý quý phi làm mất hòa khí. Cho nên, ngày mai nếu như, ta chỉ nói là nếu như Lý quý phi có đến Chiêu Dương cung, ta sẽ coi

https://thuviensach.vn

như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục giữ hòa khí với nàng, chúng ta tiếp tục là cỏ dại ven đường, dù có việc gì cũng không đến phiên chúng ta lên tiếng".

"Tiểu thư, người thật sự muốn như vậy mà qua cả đời trong cung?", Hồng Trù nhẹ giọng hỏi, "Mới vừa rồi nghe tiểu thư cùng Lạc hoàng tử nói chuyện, hình như Tiểu thư rất thích du sơn ngoạn thủy?"

"Ack,… haha, việc này để sau hãy nói", Hiểu Nguyệt không muốn tiếp tục nói về chuyện này, "tốt lắm, tốt lắm, giờ ta muốn ngủ, nhanh chóng trở về CHiêu Dương cung đi".

"Nhưng tiểu thư, Du viên hội còn chưa kết thúc mà", Thanh Trúc có lòng tốt mà nhắc nhở Hiểu Nguyệt.

"Kệ nó có kết thúc hay là chưa kết thúc", Hiểu Nguyệt phất tay, bắt đầu bước khỏi lương đình, "Ngủ vốn là việc lớn nhất, bây giờ ai làm phiền ta, ta sẽ ăn thua đủ với người đó". Dù sao mọi việc đều đã giao cho Lý Thiên Nhu và các phi tần, Hiểu Nguyệt cũng không rảnh mà đi xem các nàng muốn làm gì.

"Nếu như là Trẫm làm phiền thì sao?"

Một giọng nói quen thuộc lạnh lùng bay tới làm cho Hiểu Nguyệt phải dừng bước. Hắn…hắn tại sao lại tới đây? Hắn đến đây đã bao lây, mới vừa rồi nàng cùng Hồng Trù và Thanh Trúc nói chuyện, hắn đã nghe được gì? Hiểu Nguyệt nghĩ đến việc Đàm Văn Hạo đã nghe hết những lời vừa rồi toàn thần bắt đầu lạnh, nếu như hắn đã nghe hết thì cuộc sống yên tĩnh của mình chỉ sợ phải kết thúc! Thử nghĩ, có vị Hoàng hậu nào xem việc đấu tranh trong hậu cung như một vở kịch, còn khoa trương nói muốn làm cỏ dại ven đường? Nếu như hắn lại hiểu nhầm thành việc mình muốn tọa sơn quan hổ đấu, ở giữa ngồi đợi ngư ông đắc lợi, hắn có thể cho rằng mình là một người có thâm cơ sâu xa, hơn nữa dựa vào thế lực và nhân phẩm của

https://thuviensach.vn

Đỗ Khang Viễn, chỉ sợ cuộc sống sau này hắn càng thêm chán ghét chính mình.

Lấy lại bình tĩnh, Hiểu Nguyệt dùng vẻ mặt tự nhiên xoay người, cúi đầu hướng Đàm Văn Hạo thi lễ: "thần thiếp xin thỉnh an Hoàng thượng", sau đó liếc nhìn Hồng Trù và Thanh Trúc, hai nha đầu này đã sớm quỳ trên mặt đất.

"Miễn lễ", Đàm Văn Hạo đi vào lương đình, ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói, "Hoàng hậu lưu lại bồi Trẫm nói chuyện đi".

Ack, hắn tự nhiên ở đâu nhảy ra diễn chung vậy trời? "Tuân lệnh", Hiểu Nguyệt thuận theo lời nói mà ngồi đối diện Đàm Văn Hạo. Có điều nàng chỉ ngồi đó, hai tay đặt nhẹ trên gối, cúi đầu nhìn chằm chằm bàn đá, đợi Đàm Văn Hạo nói tiếp. Hồng Trù và Thanh Trúc ở một bên, Lưu công công đi theo Đàm Văn Hạo cũng đứng một bên.

"Trẫm làm phiền Hoàng hậu sao?", Đàm Văn Hạo tiện miệng hỏi, quay đầu nhìn Lưu công công nói "Các ngươi lui xuống trước đi".

"Tuân lệnh", Lưu công công, Hồng Trù cùng Thanh Trúc lĩnh mệnh đi xuống, chỉ còn lại Đàm Văn Hạo và Đỗ Hiểu Nguyệt. Mà Hồng Trù trước khi rời đi còn nhìn Hiểu Nguyệt nhướng nhướng mày, ý bảo Hiểu Nguyệt phải tận dung tốt thời cơ. Đáng tiếc Hiểu Nguyệt không nhìn thấy vì trong đầu nàng đang suy nghĩ thật hỗn loạn.

Việc này trả lời sao đây? Ôi, những lời vừa rồi hắn nghe không ít, hay là cứ thành thật trả lời đi. "Dạ vâng", suy đi nghĩ lại, cuối cùng Hiểu Nguyệt chỉ trả lời đơn giản, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bàn đá.

"Hoàng hậu hình như không muốn cùng Trẫm nói chuyện?" Đàm Văn Hạo giọng điệu có vẻ thản nhiên nhưng Hiểu Nguyệt lại cảm thấy có vài phần bất mãn.

https://thuviensach.vn

“Không, không có”, dù cho hắn là Hoàng đế, Hiểu Nguyệt cũng không chịu thua kém mà ngẫng đầu lên, chống lại ánh mắt của hắng, sau đó nở một nụ cười xã giao “có thể cùng hoàng thượng nói chuyện là phúc phận của thần thiếp, thần thiếp chỉ là thấy hoàng thượng liền kích động, mà kích động rồi liền không biết phải nói gì”.

“Thật không? Nhưng tại sao Trẫm lại không thấy Hoàng hậu bị kích động?”, ánh mắt mắt hắn nhìn vào gương mặt của Hiểu Nguyệt đánh giá, rõ ràng không tin lời nàng nói.

Ack, kích động? Thật ra, mình từ ngàn năm tự nhiên đến hoàng cung này còn chuyện gì có thể làm cho mình kích động được nữa? Cho nên muốn biểu hiện kích động thật là khó diễn quá, nhưng đã lỡ nói như vậy rồi không biểu hiện chút kích động cũng không được. Ừ, cứ tưởng tượng đang trong giờ làm việc mà mình ngủ gục trước mặt cấp trên, ngủ thật sâu, thật ngon… Chết, sao tự nhiên càng nghĩ tới càng cảm giác muốn ngủ vậy? Chẳng lẽ nghĩ tới hiện đại cũng không còn kích động được nữa? Ack, nguy rồi, hình như mình càng ngày càng muốn ngủ, hơn nữa đầu óc cũng bắt đầu mơ màng.

“Hoàng hậu buồn ngủ rồi?”, Đàm Văn Hạo thấy Đỗ Hiểu Nguyệt đàng nhìn mình chăm chút, tự nhiên bắt đầu không để ý đến hình tượng tự nhiên ngáp một cái – nàng dám trong nháy mắt đã quên mất mình, vốn là nàng thật sự rất mệt hay là đang nghĩ tới việc gì làm cho nàng buông lỏng cách giác?

“Ừ…”, Hiểu Nguyệt vô thức trả lời, nhưng lập tức nhớ tới mình đang ở đâu, vội vàng đổi giọng “Xin hoàng thượng thứ tội thần thiếp luống cuống, chỉ là…”

“Là Trẫm làm liên lụy, nàng trở về CHiêu Dương cung đi”, Đàm Văn Hạo mở miệng nói, hắn không muốn cũng một người mắt đã mở hết lên nói chuyện.

https://thuviensach.vn

“Tốt quá…tuân lệnh Hoàng thượng, tạ ơn Hoàng thượng. Vậy thần thiếp cáo lui”, Hiểu Nguyệt trong lòng thầm khinh thường chính mình, sau đó đứng lên phúc lễ với Đàm Văn Hạo.

“Hoàng hậu, nàng có thể làm đúng theo lời nói, cả đời ở trong cung bồi bên cạnh Trẫm?” Đàm Văn Hạo đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Ách…” hắn…hắn tại sao lại hỏi như vậy? Chờ một chút, mình nói những lời này lúc nào? Hình như là có nói với Lạc hoàng tử, nhưng đó chỉ là lời nói xã giao không có ý gì khác, không nghĩ tới, chỉ là một câu nói vô tâm, tự nhiên làm cho nhân vật chính nghe thấy. Thật là thất sách?

“Đương nhiên rồi! Nếu như Hoàng thượng không có mang thần thiếp đuổi ra cung, thần thiếp còn có thể đi đâu được?”, Hiểu Nguyệt thẳng thắn nói, đồng thời đem vấn đề vứt trả lại cho Đàm Văn Hạo.

“Đuổi ra cung?”, Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng lập lại lời của Hiệu Nguyệt, “vì sao Hoàng hậu lại cho rằng Trẫm sẽ đem nàng đuổi ra cung? Nàng đối với ngôi vị Hoàng hậu hình như rất khinh thường?”

“Haha, Hoàng thượng, thần thiếp không thích đùa cợt, hơn nữa cũng đã qua tuổi thích đùa rồi”, Hiểu Nguyệt quyết định thẳng thắn, luôn mang một bộ mặt giả dối thật rất mệt mà tâm cũng bắt đầu mệt.

Chống lại ánh mắt Đàm Văn Hạo, nàng thản nhiên nói “Hoàng thượng, mặc dù thần thiếp không biết chuyện trong triều nhưng cũng có thể đoán ra một hai phần, Hoàng thượng vì sao vắng vẻ thần thiếp, tương lại sẽ mang thần thiếp đánh vào lãnh cung hay là đuổi ra khỏi cung, sợ rằng Hoàng thượng đã có quyết định rõ ràng rồi. Có một số việc, mọi người làm bộ mơ hồ một chút mới tốt, không nhất định cứ mang ra mà nói cho rõ ràng. Cho nên mời Hoàng thượng coi như không có nghe thấy Đỗ Hiểu Nguyệt hôm nay nằm mộng nói, việc gì cũng chưa từng nghe qua, hoặc giả bộ như chưa từng gặp qua người tên Đỗ Hiểu Nguyệt này. Còn Đỗ Hiểu Nguyệt sẽ an

https://thuviensach.vn

tĩnh mà làm hoàng hậu của người, cũng an tĩnh mà chờ Lý quý phi hoặc Đồng quý phi tới đón thủ Chiêu Dương cung".

Nói xong, Hiểu Nguyệt xoay người rời đi, bây giờ nàng không có tâm trạng tiếp tục ngồi đây, hiện tại mọi chuyện đã nói rõ, bản thân cũng chẳng có ý gì với hoàng đế nên không muốn nhìn mặt hắn.

"Đỗ Hiểu Nguyệt", Đàm Văn Hạo lạnh giọng gọi lại, đồng thời đứng lên đi tới trước mặt nàng mỉm cười hỏi, "Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng cho rằng sau này nàng có thể an tĩnh mà sống trong cung sao? Không nói đến việc nàng tàng trữ cấm thư vi phạm cung quy, mà hôm nay nàng làm cho Lý quý phi mất mặt, nàng cho rằng sau này còn có thể bình yên sống tiếp hay sao?"

https://thuviensach.vn

Chương 36

“Ngài làm sao biết được ta có dấu cấm thư?”, Hiểu Nguyệt giương mắt hỏi ngược lại, nàng cho các cung nữ mượn đọc vì thế các nàng không thể đem việc này nói ra, nếu có người điều tra việc này, các nàng nhất định cũng liên quan.

“Trẫm là người đứng đầu trong cung, có chuyện gì có thể qua mắt được Trẫm?”, Đàm Văn Hạo trả lời “nói như vậy, Hoàng hậu vốn là Thừa Ânhận chuyện vi phạm cung quy?”

Hừ, bày đặt lên mặt, hậu cung lớn như vậy, ngươi cũng chỉ có hai con mắt, trừ các quý phi, mỹ nữ còn có thể thấy cái gì? “Kỳ thật đây chỉ là chuyện hiểu lầm”, Hiểu Nguyệt bắt đầu tìm lời giải thích, nàng không tin Đàm Văn Hạo đã nắm giữ chứng cớ nàng có giấu cấm thư. “Thần thiếp lưu giữ tàng thư cũng không phải cấm thư mà chỉ ghi lại một ít phong thổ nhân tình, những truyền thuyết lưu truyền trong dân gian mà thôi. Hoàng thượng nhất định nghe lầm, nếu như ngài cho rằng thần thiếp tàng trữ cấm thư vi phạm cung quy, vậy mời Hoàng thượng trách phạt thần thiếp, thần thiếp không một lời oán hận”.

“Hoàng hậu hình như rất thích bị phạt, cấm túc?”, Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng hỏi, khóe miệng vẫn cười như trước, “Hoàng hậu hôm nay đã hai lần chủ động yêu cầu chịu phạt”.

Đứng nói chuyện mỏi lưng! Bây giờ Đàm Văn Hạo cố tính kiếm chuyện, hắn sẽ không để cho mình rời đi sớm. Không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ lại, dù sao cũng bộc lộ bản tính trước mặt

https://thuviensach.vn

hắn rồi, không cần phải giả bộ nữa, cứ tùy việc mà nói cũng làm cho chính mình thoải mái một chút.

Xoay người ngồi vào ghế, Hiểu Nguyệt thản nhiên nói "Đúng thế thì sao? Dù sao cũng đã bị nhốt trong lồng mất đi tự do. Chỉ là cái cái lồng này quá lớn, nhốt quá nhiều chim chóc, thật quá ầm ĩ, không thể làm gì khác hơn là tự thu nhỏ lồng giam của mình, chỉ mong yên tĩnh hơn thôi".

"Nàng cho rằng Hoàng cung này là lồng sắt?", ngồi bên cạnh Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo đột nhiên có loại cảm giác thoải mái, vì Hiểu Nguyệt là người duy nhất trong cung không có ý muốn gì trên người một Đế quân như hắn, từ khi nàng tiến cung đến nay, thủy chung chưa cầu cạnh gì ở hắn. Lúc đầu tưởng rằng nàng không mưu cầu chỉ là giả vờ, từ từ mới phát hiện, nàng thật sự chẳng mưu cầu gì cả. Mặc dù mỗi lần nàng trông thấy chính mình đều vâng, vâng, dạ dạ, mang bộ dạng khiếp đảm, nhưng lời nói của nàng chỉ xoay quanh một mục đích: tránh làm cho mình chú ý. Có điều, tại sao hôm nay nàng không tiếp tục ngụy trang?

"Thần thiếp chưa từng nói như vậy", Hiểu Nguyệt thản nhiên quay đầu chống lại ánh mắt của Đàm Văn Hạo. Hoàng cung chính là một cái lồng hào nhoáng, ở trong lồng không hề được bay lượng tự do. Mặc dù Hiểu Nguyệt chẳng muốn bay lượn nhưng lâu lâu cũng muốn vỗ cánh tự do.

Nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói, Đàm Văn Hạo dần hiểu được cái mất mát mà nàng đã nói với Cách Lạc. "Hoàng hậu bây giờ đã có dũng khí nhìn Trẫm nói chuyện, thanh âm cũng không run, còn dám nói với Trẫm những chuyện này nữa", Đàm Văn Hạo bắt đầu đổi đề tài.

"Hoàng thượng cho rằng thần thiếp còn cần phải giả bộ nữa sao?", Hiểu Nguyệt nhất mi, không nóng không lạnh hỏi ngược lại, "trải qua mọi chuyện hôm nay, Hoàng thượng cho rằng thần thiếp còn cần phải ngụy trang sao? Hoàng thượng là vua của một nước, chỉ sợ đã sớm nhìn thấu bản

https://thuviensach.vn

chất của thần thiếp. Ta là người, không phải hầu tử (hầu tử = khỉ) không có hứng thú diễn mua vui cho người khác".

"Nàng rất biết tự lượng sức", Đàm Văn Hạo không thể không phục Đỗ Hiểu Nguyệt tâm tư sâu xa, bị người khác biết được bản chất của mình nàng vẫn thản nhiên như thế, không thể không Thừa Ânhận nàng là một người vô cùng tỉnh táo. "Mà nàng, hình như cũng đem những người trong cung xem như hầu tử hết rồi".

"Hoàng thượng nói mình là hầu tử?", Hiểu Nguyệt nháy mắt cười, đồng thời cũng thấy mình thủy chung vẫn đấu không lại người có tâm cơ thâm trầm. Nàng cùng một người trò chuyện vài câu, khi xác định được hắn không có uy hiếp thì dễ dàng buông lỏng cảnh giác, thậm chí còn nói vài câu vui đùa nữa. Ôi tính mình như vậy chỉ là do hoàn cảnh sinh trưởng tạo nên.

"Đem vua của một nước so sanh với hầu tử, không sợ dẫn đến tai họa?", Đàm Văn Hạo rõ ràng cảm giác được Đỗ Hiểu Nguyệt buông lỏng cảnh giác với mình, cũng vui đùa cùng nàng.

"Ách…thật đúng là không nghĩ tới", Hiểu Nguyệt cười khẽ, "nhưng nếu Hoàng thượng muốn trách phạt thì thần thiếp đặc biệt vui mừng". Hiểu Nguyệt phải Thừa Ânhận không biết tại sao tâm tình của vị hoàng đế này chuyển biến quá nhanh. Có điều nàng cũng không có biện pháp không chế chính mình xem hắn là một Đế quân đang cùng nàng nói chuyện, mà chỉ là một người bình thường mà thôi. "Ôi, đây là hậu quả của việc sống trong một đất nước tự do dân chủ hơn hai mươi năm. Đỗ Hiểu Nguyệt, đây là thời đại phong kiến, tư tưởng dân chủ của ngươi có thể đem đến phiền toái cho bản thân đó", Hiểu Nguyệt thầm than trong lòng.

"Trẫm thật sự không rõ, các phi tử khác ai cũng hy vọng được Trẫm sủng ái, nhưng nàng lại e sợ, thấy Trẫm tránh còn không kịp lại còn rất vui khi bị cấm túc. Chẳng lẽ nàng không để ý sự sủng ái của Trẫm một chút nào

https://thuviensach.vn

sao?” Đàm Văn Hạo cười yếu ớt, tay trái dựa vào cạnh bàn, đồng thời ngẩng đầu, có vẻ lơ đãng nhưng mắt lại nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt.

“Ách…” Hiểu Nguyệt tự nhiên thấy được vẻ mặt của Đàm Văn Hạo, trong mắt ánh lên một tia tính toán – hắn là Hoàng đế, dù hiện tại đang nói chuyện với mình có vẻ ngang hàng nhưng nhìn thần sắc đó phải cẩn thận một chút, bảo đảm an toàn tính mạng mới là quan trọng nhất. “Thần thiếp không phải không để ý đến sự sủng ái của người, chỉ vì thần thiếp tự biết phận mình không có dung mạo cũng không biết cách tạo niềm vui cho người. So với các loài hoa muôn sắc khắp nơi trong hoàng cung thiếp chỉ là một loài cỏ dại bình thương. Cho nên, Hoàng thượng không sủng ái thần thiếp, thần thiếp không một lời oán hận. Thiếp thật sự vui vẻ khi được ở trong cung, có thể ngẫu nhiên gặp mặt Hoàng thượng, đối với thần thiếp mà nói như vậy đã đủ rồi”. Ôi, tại sao những lời này càng nói càng khó nghe vậy? Mà thôi, trước mặt hắn đành phải nịnh nọt một chút – chung quy không thể nói: ta không cần sự sủng ái của ngươi!

“Thật không?”, Đàm Hạo nghiêng đầu lại gần nhìn Hiểu Nguyệt, thanh âm mập mờ hỏi.

“Ách… Đương nhiên”, Hiểu Nguyệt muốn chuyển đi chỗ khác nhưng lại cảm giác được không nên làm như vậy, liền nhẫn nại, khó chịu nhìn khuôn mặt tuấn tú đột nhiên được phóng đại sát bên mặt, nhẹ giọng trả lời.

“Ừ”, Đàm Văn Hạo ngồi thẳng dậy, gật đầu như là vừa giác ngộ ra điều gì “xem ra là Trẫm đã bỏ rơi Hoàng hậu nương nương. Vậy nhân tiện đêm nay Hoàng hậu nương nương thị tẩm đi”.

“Hả”, Hiểu Nguyệt tuyệt đối không ngờ tới việc Đàm Văn Hạo đột nhiên truyền mình thị tẩm. Trong nhất thời cảm thấy hắn đang giăng bẫy mà mình lại vô tình bước thẳng vào trong chiếc bẫy đó. Ôi, Đỗ Hiểu Nguyệt ơi là Đỗ Hiểu Nguyệt, mày đúng là đồ ngu, Đàm Văn Hạo vốn đã thành tinh,

https://thuviensach.vn

mày lại buông lòng cảnh giác với hắn, nãy giờ không chịu rút lui giờ thì thiệt thòi rồi.

“Lưu công công”, Đàm Văn Hạo không để ý đến vẻ mặt đang ngây ra của Hiểu Nguyệt, lớn tiếng hô.

Nghe hoàng thượng truyền gọi, Lưu công công vội vàng đi vào lương đình. Đàm Văn Hạo liền nói “Truyền chỉ xuống, đêm nay đến Chiêu Dương cung”.

Lưu công công vui vẻ lĩnh mệnh đi, ngay cả Hồng Trù và Thanh Trúc cũng bị gọi theo. Hiểu Nguyệt tiềm thức nuốt nước miếng, đồng thời cũng nuốt vào ý định muốn gọi Lưu công công trở lại. “Hoàng thượng!”, không thể gọi Lưu công công trở lại nhưng có thể cùng người vừa ra lệnh này thảo luận, “Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp nhất thời sai lầm làm cho Lý muội muội bị ủy khuất, thần thiếp cho rằng Hoàng thượng hay là đi thăm Lý muội muội đi”.

“Hoàng hậu không phải đang mệt sao?” Đàm Văn Hạo đứng lên, không để ý đến lời nói của Hiểu Nguyệt, tiếp một câu “bây giờ về Chiêu Dương cung đi”.

Hắn,…hắn là loại người gì vậy, không bao giờ chịu nghe lời ai nói? Xem bộ dáng của hắn thật sự là muốn đến Chiêu Dương cung? Nếu hắn đi thật thì phiền toái rồi. Lần này mình dùng lý do gì để từ chối đây? Không lẽ dùng kế cũ? Cùng một lý do mà dùng đến hai lần thì thật không sáng suốt! Vậy…vậy bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ đêm nay phải chân chính thực hiện nghĩa vụ vợ chồng? “Này”, Hiểu Nguyệt hoảng hốt, chạy hai bước chắn trước mặt Đàm Văn Hạo, sắc mặt khó coi, thậm chí còn có chút tức giận.

“Hoàng hậu có chuyện muốn nói với Trẫm?” hắn trễ mắt, chọn mi, thậm chí có vài tia trêu chọc.

https://thuviensach.vn

“Không có!” Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định, “Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng đến Chiêu Dương cung!”. Suy nghĩ một chút, nơi này không phải là nơi an toàn để nói chuyện, hơn nữa hắn muốn đến CHiêu Dương cung vậy thì đến đó nói. Dù sao tiến cung lâu như vậy, hắn thủy chung cũng không nhìn đến mình, đêm nay đột nhiên đổi tính có lẽ là có nguyên nhân, dựa vào điểm này có thể đấu được rồi, hừ, lộc tử thùy thủ (*) còn chưa biết.

(*) Lộc tử thùy thủ: chẳng biết hươu chết vào tay ai => chẳng biết ai thắng ai.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Từ lúc tiến cung đến nay, đây là ngày mà Hồng Trù cùng Thanh Trúc cao hứng nhất. Ban ngày, biểu hiện Hiểu Nguyệt tại quốc tiệc làm cho người của Chiêu Dương cung lên mặt, oai phong. Buổi tối, Hoàng thượng lại cùng nàng trở về Chiêu Dương cung, xem tình hình này, Hoàng thượng sẽ ở lại đây đêm nay.

“Hôm nay tiểu thư rốt cục cũng hàm ngư xoay người rồi (*)”, Thanh Trúc khép cửa phòng tủm tỉm cười nói với Hồng Trù, “Hoàng thượng nhất định đã phát hiện ra sự thông minh của tiểu thư, cảm giác được tuy tiểu thư không phải là người đẹp nhất trong cung nhưng không bình thường giống như đám bình hoa di động kia! Hồng Trù, tỷ có thấy tại quốc tiệc tiểu thư chỉ nói vài câu với ba vị quý phi đã làm cho sắc mặt các nàng rất khó coi”.

“Tỷ có cảm giác hôm nay tiểu thư đùa hơi quá, chỉ sợ gây hoạ”, Hồng Trù lo lắng đóng cửa, thở dài một hơi “Tiểu thư tại sao lại nói những chuyện này, lại nói rất chi tiết cả địa điểm nữa chứ. Tỷ thấy nàng ta coi quá nhiều gió trăng tiểu thuyết bị tẩu hoả nhập ma rồi, không chịu xem mình đang ngồi ở đâu thuận miệng mà nói ra”.

“Nhưng tiểu thư làm vậy mới có thể gia tăng uy thế, thuyết phục người khác”, Thanh Trúc thay Hiểu Nguyệt giải thích, “Muội đoán Tiểu thư chỉ thuận miệng nói, cũng không ai chăm chăm đi tra xét từng từ đâu”.

“Thanh Trúc, muội nghĩ quá đơn giản rồi, trong hoàng cung nhiều người lắm miệng, chỉ sợ không ít người ngồi mà phân tích từng từ trong tác phẩm văn chương đó hả”, Hồng Trù nghiêm túc nói, “Bản thân tỷ cảm thấy Tiểu thư là cố tình làm vậy, nàng không phải thường xuyến nói muốn trải qua

https://thuviensach.vn

cuộc sống thanh tĩnh sao? Muội nghĩ xem, mặc dù Tiểu thư hiện giờ chỉ là Hoàng hậu trên danh nghĩa nhưng các phi tử luôn tới đây nói chuyện tán dóc, tiểu thư dù ngoài miệng không nói gì nhưng nàng nhất định là rất phiền lòng. Cho nên rất có khả năng Tiểu thư muốn tìm một nói yên tĩnh hơn, sau đó mỗi ngày hỗn ăn, hỗn uống mà sống đến già".

"Một nơi an tĩnh hơn? Trong hoàng cung này còn chỗ nào an tĩnh hơn Chiêu Dương cung nữa đâu?" Thanh Trúc khó hiểu hỏi.

"Lãnh cung đó", Hồng Trù đương nhiên nói "Tỷ nghe các cung nữ nói, lãnh cung là nơi chuyên nhốt các phi tử vi phạm cung quy, đây là nơi yên tĩnh và âm thầm nhất trong cung, căn bản là thường ngày không có ai đến nơi này".

"Ách…Hồng Trù!", Thanh Trúc nắm tay Hồng Trù khẩn trương hỏi "Tỷ nói xem, Tiểu thư đang tìm mọi cách để được đến lãnh cung vì thế nàng mới không phân nặng nhẹ mà nói như thế, muốn rước hoạ vào thân?"

"Việc này… tỷ đoán là như vậy", Hồng Trù cũng không khẳng định mà chỉ do dự nói, "Nhìn bộ dáng của Hoàng thượng hình như cũng không tức giận, nên không biết tiểu thư có tìm mọi cách thêm dầu vào lửa để đạt đến mục đích, tỷ cũng không rõ, chỉ là…", Hồng Trù nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt nói tiếp "chỉ là, tỷ có thể khẳng định, nếu như đêm nay Hoàng thượng thật sự lưu lại Chiêu Dương cung, từ ngày mai nơi này sẽ không còn an tĩnh nữa".

"Đúng vậy", Thanh Trúc cũng quay đầu nhìn cánh cửa, thở dài một hơi "Nếu như không còn an tĩnh, xem tiểu thuyết cũng mất vui rồi".

"Đi thôi", Hồng Trù vô lực nói với Thanh Trúc, vỗ vỗ vai nàng, cười nói "Xem ra Tiểu thư thật là đã dạy hư muội, bây giờ trong đầu muội ngoài gió trăng tiểu thuyết không còn nghĩ gì khác nữa hả? Dù cho ngày mai thế nào,

https://thuviensach.vn

tóm lại, tiểu thư có thể được sủng mới là điều quan trọng nhất – Muội cũng không muốn Tiểu thư phải sống cô quả cả đời chứ!”.

“Đương nhiên không muốn” Thanh trúc theo sát sau Hồng Trù, nhưng miệng cũng không nhàn rỗi, “Hồng trù, tỷ nói xem, đêm nay Hoàng thượng thật sự sủng hạnh tiểu thư sao?”

“Việc này còn phải hỏi? Muội xem Hoàng thượng không phải đã đến đây rồi sao?” Hồng Trù vừa đi vừa trả lời, thanh âm cũng càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất.

———————

Nhìn cửa phòng đang đóng cùng người đang ngồi ở tháp thượng, dưới ánh nến hắn mang một cảm giác âm u làm cho Hiểu Nguyệt cảm thấy bị áp bức. Đế quân chính là Đế quân, quả nhiên khí chất không giống những người khác.

“Hoàng hậu muốn nói gì với Trẫm?”, vừa rồi tại hoa viên nàng có vẻ muốn nói gì đó rồi lại thôi, mà khi về đến Chiêu Dương cung, nàng sai hai nha đầu cận thân mang tất cả các cung nữ đi xuống, lại phân phó không cho phép quấy rầy, hình như nàng đang chuẩn bị tâm lý muốn cùng mình đàm phán. Đáng tiếc nàng chỉ đứng xa xa nhìn mình không nói chữ nào, nàng đang nghĩ gì? Đang nghĩ làm sao để “bảo toàn trinh tiết” hay lại muốn sử dụng chiêu cũ để đón tiếp mình? Thật nghĩ không ra nàng muốn gì, chỉ còn cách mở miệng hỏi phá vỡ trầm mặc.

“Đàm Văn Hạo, chúng ta đàm phán đi”, Hiểu Nguyệt quyết tâm nói, có một số việc nhất định phải làm, dù sao hoàng đế đối với mình vô tình, mình đối với hoàng đế cũng vô nghĩa, tiến cung làm hoàng hậu có lẽ chỉ là nước cờ làm hoàng gia yên tâm của Đỗ Khang Viễn, mà Đỗ Khang Viễn cũng không dùng đến quân cờ này làm chuyện của hắn. Bên này Hoàng đế cũng lạnh lùng với nàng, bởi vậy quân cờ Đỗ Hiểu Nguyệt này đối với cả Hoàng

https://thuviensach.vn

đế và Đỗ Khang Viễn đều vô dụng, có cũng được mà không có cũng không sao. Cho nên, Hiểu Nguyệt cảm giác được cuộc đàm phán này nàng nắm chắc phần thắng, như vậy không chỉ có thể bảo toàn trong sạch, có lẽ còn giúp cho cuộc sống của mình sau này thêm an nhàn, tự tại.

"Hừ, lá gan thật không nhỏ, cư nhiên có dũng khí gọi tên của Trẫm", Đàm Văn Hạo nhếch mi trong mắt có vài phần tức giận.

"Nếu đã làm đàm phán, tự nhiên là phải dùng thân phận ngang hàng", Hiểu Nguyệt ngồi xuống ghế trước mặt Đàm Văn Hạo, thuận tay sửa lại trang phục, giương mắt nhìn hắn, khoé miệng khẽ cười "Ngài cũng có thể gọi thẳng tên ta".

Bình tĩnh, thong dong, đây mới chính là Đỗ Hiểu Nguyệt! Dù nàng đang ngồi trên ghế thấp hơn mình, nhưng toàn thân trên dưới đều toát ra khí chất giống như nàng với mình ngang hàng. "Sao nàng nghĩ ta muốn đàm phán cùng nàng?", nhìn Hiểu Nguyệt như vậy Đàm Văn Hạo tự giác mà sửa lại ngôi vị.

"Ha hả!" Hiểu Nguyệt nhẹ giọng cười, giọng điệu tự nhiên mà kiên định "kỳ thật ngài đang tò mò, một nữ tử bình thường lại cả gan dám cùng đương kim hoàng thượng đàm phán, mà giữa hai người có thể đàm phán chuyện gì?" Nói tới đây, nàng cố ý dừng một chút, thấy Đàm Văn Hạo hình như rất có hứng thú nghe, liền nói tiếp "bất quá, vấn đề này ta tạm thời chưa trả lời ngài vì còn có mấy việc muốn hỏi – những việc này quyết định đến sự thành công của cuộc đàm phán lần này".

"Haha, chưa chuẩn bị tốt mà dám tới đàm phán, nàng cũng quá tự tin rồi", hắn nhẹ nhàng buông một câu mang theo vài phần trêu chọc.

Hiểu Nguyệt chép miệng khẽ nói "có một số việc, không nhất định phải toàn bộ biết hết, mắc gì không dùng đến phán đoán tâm lý?"

"Phán đoán tâm lý?", nghe nàng thì thầm Đàm Văn Hạo liền nhắc lại?

https://thuviensach.vn

Không để ý tới việc Đàm Văn Hạo vừa nghe mình thì thầm, Hiểu Nguyệt tiếp tục nói "Đàm…Hoàng thượng, ngài có thể nghe ta nói cho hết lời rồi mới bình luận được không?" Thấy ánh mắt đồng ý của hắn, Hiểu Nguyệt tiếp tục "Dù ta chưa từng tiếp xúc với những người trong triều nhưng thông qua hậu cung ta cũng đoán được vài phần thế cục của triều đình:

Điểm thứ nhất: ta cùng tiến cung với vài quý phi đều là nữ nhi của các trọng thần triều đình, từ đây có thể đoán được Hoàng thương đang mượn sức của các đại thần.

Điểm thứ hai: dựa vào thái độ đối xử của hoàng thượng với ta và các vị phi tử và tình hình của ngày tuyển phi có thể suy ra, Hoàng thượng rất không hài lòng với Đỗ tể tướng.

Điểm thứ ba: Thái hậu không đem Phượng ấn giao cho ta, có thể thấy được Hoàng thượng cùng Thái hậu đối với Hoàng hậu như ta có điều cố kỵ. Có thể nói, ngài không muốn cho người của Đỗ gia đang nắm giữ binh quyền, pháp quyền lại tiếp tục nắm giữ luôn quyền lực hậu cung.

Điểm thứ tư: Hoàng thượng ra sức sủng ái Lý Thiên Nhu, Mã Tuyết Mạn và Đồng Như Sương, với những nam nhân bình thường khác mà nói, sủng ái ba người thiếp chỉ vì thích họ mà thôi; nhưng với Hoàng thượng mà nói ta cho rằng việc sủng ái này chỉ có hai lý do: một là hoàng thượng đơn thuần rất thích ba vị mỹ nữ này, hai là hoàng thượng đang lợi dụng để mượn sức của phụ thân các nàng. Nếu là lý do thứ nhất, ta không có gì để nói; nhưng nếu là lý do thứ hai thì rất dễ đoán ra Lý thượng thư cùng Mã thượng thư và Đồng thị lang không phải là tâm phúc của Hoàng thượng! Trở lại với Liễu Mộng Nam, trong mắt ta, nàng không nên thuộc về hậu cung, nàng ấy chỉ thích hợp với chiến trường – ta nhận ra được trong mắt nàng có một khát vọng, khát vọng thi triển anh tài, cống hiến cho đất nước! Có lẽ điều này ảnh hưởng từ phụ thân của nàng, chỉ tiếc ở thời đại này Hoa Mộc Lan không phải nữ tử nào cũng có thể làm. Mặc dù ta không biết Liễu tướng

https://thuviensach.vn

quân thuộc phe nào, Đỗ gia, Hoàng gia hay trung gian nhưng Liễu Mộng Nam cũng bị trở thành một quân cờ đưa vào cung.

Điểm cuối cùng: Ta chỉ phân tích một chút thôi về vai trò của Đỗ Hiểu Nguyệt trong mắt Hoàng thượng và Đỗ gia. Đỗ Hiểu Nguyệt tiến cung, ta đoán chỉ là kế hoãn binh, đối với Đỗ gia mà nói là để trấn an hoàng thượng; còn đối với Hoàng thất phong Đỗ Hiểu Nguyệt làm hoàng hậu cũng là vì trấn an Đỗ gia. Dựa vào thế lực của Đỗ gia nhất định đã tạo nên áp lực cho hoàng thượng, từ xưa đến nay tranh giành quyền lực đế vương triều đại nào lại không có? Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, việc tranh giành lần này, ai thắng ai thua còn chưa biết được. Từ hậu cung phi tử của hoàng thượng phân tích có thể thấy bên nào lôi kéo, tranh thủ được quyền lực của phe trung gian sẽ là người chiến thắng.

Hoàng thượng, ngài nói xem ta phân tích có chính xác không?”

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sau khi Hiểu Nguyệt dứt lời, Đàm Văn Hạo chỉ trầm mặc không nói, ánh mắt thâm trầm suốt nửa ngày mới cười nhẹ một tiếng "Nàng cho rằng nàng phân tích đúng sao?"

Nghe thanh âm trào phúng của Đàm Văn Hạo, Hiểu Nguyệt cũng có chút trầm mặc, hắn vốn là một đế quân bị một người phụ nữ đoán trúng tâm tư có lẽ sẽ cảm thấy mất mặt.

"Đúng hay sai đối với ta cũng không phải là một việc lớn", Hiểu Nguyệt cười nói "Ta chỉ muốn nói đế vương chi tranh không nhất thiết phải tìm chỗ dựa từ hậu cung mà thôi". Nói trắng ra là nàng xem thường Đàm Văn Hạo vì đạt được mục đích chính trị mà đem một đám phụ nữ vô tội kéo vào sự tranh đấu nơi hậu cung. Hiểu Nguyệt từng xem qua lịch sử của Phỉ Á quốc, khi cha của Đàm Văn Hạo là Trung Võ đế cai trị thì Phỉ Á quốc đã đạt đến cực thịnh, đất nước thái bình, quốc thái dân an. Chỉ vì Trung Võ đế mất quá sớm, khi đó Đàm Văn Hạo mới được phong làm thái tử hai năm. Ban đầu khi hắn kế vị dù chưa gặp nạn ngoại xâm đe dọa hoàng quyền như lại phải đối đầu với nội loạn âm thầm diễn ra ngày đêm.

Trong việc này không thể không nhắc đến Tể tướng Đỗ Khang Viễn. Trung Võ đế từng nói "Tử Nhạc (tên chữ của Đỗ Khang Viễn) là một kỳ tài, trong triều làm quan ra trận làm tướng. Tầm nhìn sâu xa, có thể bảo vệ đất nước nhưng cũng là một tai hoạ của nước nhà". Nói cách khác, lúc Trung Võ đế còn đương thời đã biết nếu như một ngày nào đó Đỗ Khang Viễn muốn mưu phản đối với giang sơn của Đàm gia là một tai hoạ lớn. Sau khi Trung Võ đế băng hà một năm, Đỗ Khang Viễn đã gần như khống chế toàn bộ pháp quyền, trong triều bồi dưỡng tay chân của mình, hơn nữa dựa vào

https://thuviensach.vn

gia thế phu nhân của hắn đã làm cho Đỗ Khang Viễn như hổ mọc thêm cánh, càng ngày càng có tiềm lực mưu phản.

Nếu như dựa vào quy luật phát triển của các triều đại, thì khi một quốc gia đạt đến thời kỳ cực thịnh sẽ gặp phải những vấn đề phát sinh tương tự như Phỉ Á quốc: ngoại xâm, hoạn quan tiếm quyền, nội chiến tranh giành ngai vàng. Nếu như người kế vị xử lý tốt những vấn đề này thì Vương triều có thể tiếp tục phồn vinh, còn nếu không xử lý tốt thì Vương triều sẽ tàn lụi trong một ngày không xa. Bây giờ Phỉ Á quốc đang gặp phải vấn đề thứ ba nội chiến tranh giành ngai vàng.

“Nàng nói là Trẫm dựa vào phụ nữ bảo trụ giang sơn?”, Đàm Văn Hạo lạnh lùng nói.

Xem ra đã kích thích hắn rồi, “Nếu ngài cho rằng nói như vậy không xui xẻo thì đúng đó”, Hiểu Nguyệt cười cười, miễn cưỡng nói.

“Nàng…”, Đàm Văn Hạo chán ghét nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng dựa vào cái gì mà nói huỵch toẹt vào vết thương lòng của hắn?

“Kỳ thật đây cũng chỉ là một loại thủ đoạn chính trị thôi”, Hiểu Nguyệt thoải mái nói, nhưng lại không cách nào đối diện với khí thế không giận mà uy của Đàm Văn Hạo nên đứng lên đi tới trước nến nghịch nghịch tim đèn “trong lịch sử cũng có rất nhiều người từng làm qua, hai nước cùng kết thông gia, nạp nữ nhi của các đại thần vào cung làm hoàng hậu, làm phi, tống con cái đến các địa phương trong nước để đổi lấy sự bình yên. Chỉ tiếc cho một đám phụ nữ hoang mất thanh xuân, hoang mất cuộc đời, hoang mất tất cả. Ta không cho rằng dùng thủ đoạn này là đáng xấu hổ nhưng cũng không hoan nghênh cách làm này”.

“Nàng thật sự nghĩ vậy?”, thanh âm không nóng không lạnh vang lên làm cho người ta không rét mà run.

https://thuviensach.vn

“Không có biện pháp bởi vì ta cũng chính là một trong những phụ nữ đó. Tất cả là do số mệnh bất hạnh, một tiểu nhân vật như ta mà cũng trở thành món hàng bị người lợi dụng”, Hiểu nguyệt tuỳ hứng cười ung dung đi tới trước mặt Đàm Văn Hạo “cho nên, trong tình huống này ta không thể không vì tương lai của mình mà đàm phán. Mặc dù cùng hổ mưu da thật nguy hiểm nhưng chung quy so với ngồi chờ chết thì vẫn tốt hơn nhiều”.

Hôm qua, Tương Lương cùng Đinh Anh Uy tiến cung. Suốt một tiếng, Tương Lương ngoại trừ khóc chỉ nói hai ba câu an ủi Đỗ Hiểu Nguyệt, thời gian còn lại Đinh An Uy dùng để giản dạy đạo lý với Hiểu Nguyệt, nào là phải phụng dưỡng tốt cho thái hậu, chú ý tranh đấu với các phi tử trong hậu cung, tranh thủ sự sủng ái của hoàng thượng, sớm sinh long tử thậm chí còn tặng cho Hiểu Nguyệt một cuốn Xuân cung đồ, còn nói nếu muốn biết những phương pháp đặc biệt để quyến rũ hoàng thượng thì cứ hỏi nàng ta sẽ nhiệt tình trợ giúp. Những lời này người ngoài nghe còn tưởng đây là những lời lẽ quan tâm, yêu thương của người thân trong gia đình. Nhưng Hiểu Nguyệt biết được thâm ý sâu xa trong đó: cung quy có quy định, sau khi phi tử tiến cung ba ngày người thân có thể vào cung thăm hỏi. Vì thế người thân của các phi tử khác sau ba ngày đó đã lục tục tiến cung thăm hỏi, nhưng Hiểu Nguyệt tiếng cung hơn nửa tháng người của Đỗ gia chưa một lần ghé thăm, sau khi nàng hết thời gian cấm túc Đỗ gia cũng không thấy thăm hỏi. Lễ tết, thân nhân của các phi tử khác đều đưa tới quà tặng còn Hiểu Nguyệt đừng nói quà tặng ngay cả một cái lông gà còn chưa có. Cuối cùng thái hậu thấy vậy nên mới mang tặng nàng vài thứ, tuy nói là bị cấm túc nhưng Hiểu Nguyệt ăn tết cũng được đầy đủ.

Đối với việc này, Hiểu Nguyệt không một câu oán hận: Tương Lương vốn chỉ là nhị phòng (vợ hai), nếu như Đỗ Khang Viễn cùng Đinh Anh Uy không cho phép dù nàng muốn tiến cung thăm Hiểu Nguyệt cũng không thể. Đỗ Khang Viễn đối với đứa con gái có cũng như không dĩ nhiên là chẳng quan tâm còn Đinh Anh Uy thì càng khỏi phải nói, trước khi tiến cung đã nói kháy nàng ta vài câu, chỉ sợ đến giờ còn căm ghét Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, tại sao hôm qua Đinh Anh Uy lại đột nhiên tiến cung? Còn nói cảnh giác với những người xung quanh, tránh làm những hành vi quá khích, hai ngày sau sẽ trở lại thăm, động cơ của nàng ta thật sự làm cho người ta nghi hoặc.

Mà hôm nay hành vi của Đỗ Khang Viễn càng kỳ quái hơn, mặt mũi của Lý thượng thư hôm nay bị mình chà đạp, thấy ánh mắt của Lý thương thư thì rõ ràng muốn làm cho ra lẽ, nhưng sau khi Đỗ Khang Viễn nói một câu hắn liền im lặng, chỉ hậm hực đứng nhìn. Đỗ Khang Viễn hôm nay tự nhiên đổi tính chịu khó giúp nàng, đừng nói là do phụ tử tình thâm, hắn vì nữ nhi giải nạn, thật khó nghe.

“Xem ra, nàng đã cảm giác được có cái gì đó uy hiếp nên nàng quyết định không trầm mặc tiếp?”, Đàm Văn Hạo bỏ qua cách nói ngỗ nghịch của Hiểu Nguyệt, chỉ thuận miệng rút ra kết luận.

“Cũng không phải”, Hiểu Nguyệt trả lời mơ hồ vì có một số việc nàng hiện tại vẫn chưa rõ, “mặc kệ động cơ của ta thế nào, ta chỉ muốn nói những gì ta muốn đàm phán với ngài vốn là trăm lợi mà không có một hại nào cả”.

“Nói nghe thử xem!”

“Tốt thôi! Đàm phán vốn là song phương, Hoàng thượng có thể nghe thử”, Hiểu Nguyệt ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh “dựa vào cục diện hiện tại trong triều cùng tình thế trong hậu cung, Hoàng thượng đối với hậu phi cực lực sủng ái chỉ sợ cũng không thể lôi kéo thế lực trung gian. Thế lực của Đỗ Khang Viễn trong triều không chỉ mới có trong ngày một, ngày hai muốn qua cầu rút ván không thể rút một lần là được, nhất định sẽ có khó khăn. Mà hậu cung, các vị phi tử bắt đầu ghen tuông, chỉ sợ hoàng thượng triều chính còn chưa ổn định mà hậu cung cũng bắt đầu phát hoả. Kỳ thật đây chỉ là những việc nhỏ, quan trọng là giải quyết vấn đề tranh giành vương vị. Không biết Hoàng thượng đã từng nghĩ tới việc vì sao quyền thế của Đỗ Khang Viễn ngày càng bành trướng hay chưa?

https://thuviensach.vn

Quyền lực trung tâm của một đế chế tập trung ở trung ương, nhưng quá tập trung sẽ làm cho công việc của đế quân gia tăng, vì thế mới có chức thừa tướng cùng hoàng thượng san sẽ bớt chính sự. Cho nên vai trò của thừa tướng không phải là do ý muốn của một người mà là do tình hình thực tế của đất nước tạo thành. Có điều, phàm là con người thì ai cũng tham lam, tuy trên vạn người nhưng lại dưới một người, tự nhiên sẽ có một ngày bất mãn muốn tranh quyền lực đế vương".

"Ý của nàng là Trẫm phải thu hồi tất cả quyền lực trong tay?"

"Nếu như ngài không sợ mệt thì có thể làm vậy! Bất qua, ngài có thể sẽ sớm quy tiên" Hiểu Nguyệt thản nhiên cười "Huỷ bỏ chức vụ Thừa tướng, thu hồi tất cả quyền lực sẽ làm cho khối lượng công việc của Hoàng thượng tăng lên. Mà thu hồi những quyền lực đã cho thì rất khó, bất quá có thể dùng phương pháp khác để cứu vãn tình thế, chẳng hạn như phân quyền cùng chế tài".

"Phân quyền cùng chế tài?", Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng lập lại, mặc dù sắc mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong mắt lại loé lên tia hưng phấn "có thể nói rõ hơn một chút không?

"Việc này rất đơn giản", Hiểu Nguyệt cảm thấy hơi khát nước nên đứng lên rót hai ly trà, thuận tay đưa qua bên cạnh cho Đàm Văn Hạo, sau đó trở lại vị trí cũ, một hơi uống hết rồi mới nói

"Bất quá nguyên tắc cụ thể của mấy cái này ta không thể nói được, nhưng vận dụng thì bản thân ta có thể làm được. Mượn chế tài nói trước đi: Quyền lực của Đỗ Khang Viễn sở dĩ có thể uy hiếp hoàng quyền là vì trong triều chưa có người nào có quyền lực uy hiếp đến hắn. Nếu như Hoàng thượng nâng đỡ một người có thực quyền, làm cho hắn cảm giác có nguy cơ cạnh tranh, hắn tự nhiên sẽ không chú ý đến hoàng quyền nữa mà phải cố gắng tranh đấu với quyền lực mới này. Có điều khi thực hiện phương pháp này phải chắc rằng cả Đỗ Khang Viễn và người ngài sẽ chọn cả hai phải

https://thuviensach.vn

cùng trung thành với hoàng thượng. Nếu một trong hai người không còn hướng về ngài để tranh giành quyền lực thì hắn sẽ nhanh chóng bỏ cuộc và người kia sẽ không còn ở thế cạnh tranh, hắn sẽ nhanh chóng trở lại tranh với ngài. Dựa vào thế cục trong triều hiện này hiển nhiên Đỗ Khang Viễn không còn trung thành với hoàng thượng, nhưng cũng không tỏ vẻ là không hướng về hoàng thượng đúng không? Cho nên khi tiến hành chế tài, quyền lực của Đỗ Khang Viễn sẽ bị một quyền lực khác khống chế, cạnh tranh".

"Còn phân quyền như thế nào?"

"Haha, cái này phải giải thích cụ thể rồi", Hiểu Nguyệt lấy tay vân vê vạt áo "hơn nữa Hoàng thượng phải đáp ứng điều kiện của ta thì ta mới nói được! Nếu bây giờ ta nói hết với ngài, rồi sau đó mới đề cập điều kiện chỉ sợ Hoàng thượng không đồng ý – ta không muốn lãng phí đầu óc đâu".

Nhìn thái độ lơ đãng của Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo cũng trầm tĩnh lại, nghiêng người dựa vào tháp thượng "nói cho ta nghe điều kiện của nàng".

"Kỳ thật điều kiện rất đơn giản: sau khi Hoàng thượng bình định trong triều, xin phóng ta ra khỏi cung! Đương nhiên, điều kiện để được xuất cung là ta sẽ tự nguyện làm thư ký và quân sư cho ngài: ta có thể giúp ngài ổn định hậu cung, làm cho hậu viện bớt tranh đấu ồn ào, không phát đại hoả – dù thái hậu chưởng quản hậu cung rất tốt nhưng có một số việc thái hậu không thể làm được. Hơn nữa sau khi ổn định hậu cung ta có thể giúp ngài ra kế sách bình định thế cục trong triều. Có lẽ ngài cho rằng ta chỉ là một người nữ lưu không biết gì nhưng xin hãy tin tưởng ra, nhìn người không chỉ dựa vào tướng mạo, đại dương bao la ngài đâu thể cân đong đo đếm? Nếu như ngài đáp ứng điều kiện của ta, chúng ta bây giờ sẽ chuyển từ quan hệ vợ chồng sang hợp tác".

https://thuviensach.vn

Chương 39

“Tại sao nàng tự tin cho rằng Trẫm sẽ đáp ứng điều kiện này?”, Đàm Văn Hạo nhếch mày hỏi, “Còn nữa, Trẫm dựa vào cái gì để tin tưởng lời nàng nói, nên nhớ rằng Đỗ Khang Viễn là phụ thân của nàng”.

“Tự tin? Ta không có tự tin, chỉ là muốn thử vận khí của mình thôi!”, Hiểu Nguyệt bình tĩnh nói “các người muốn lật đổ Đỗ Khang Viễn phải mất thời gian 2 năm, nhưng nếu có ta trợ giúp ta tin tưởng chỉ cần một năm là thành công! Chẳng lẽ ngài không muốn nhanh chóng diệt trừ hậu hoạn? Về phần ta vì sao lại giúp ngài mà không giúp Đỗ Khang Viễn, vấn đề này rất đơn giản, bởi vì hợp tác với ngài ta mới có thể đạt được mục đích của mình. Tóm lại, việc hợp tác của chúng ta là theo nhu cầu, đôi bên cùng có lợi”.

Hiểu Nguyệt không có tình phụ tử với Đỗ Khang Viễn không phải vì nàng lãnh huyết mà là do trong mắt Hiểu Nguyệt, hắn chỉ là phụ thân của khối thân thể này không phải của Tô Hiểu Nguyệt. Hơn nữa, mười năm qua hắn không đoái hoài gì đến Đỗ Hiểu Nguyệt, sau khi nàng nhập hồn rồi mới tìm đến ra vẻ cha hiền lợi dụng nàng để đạt được mục đích của hắn. Hắn có thể lợi dụng chính nữ nhi của mình, như vậy thì một người vốn không phải nữ nhi của hắn tại sao không thể vì tự do của mình mà đem hắn làm điều kiện trao đổi?

Nghe Hiểu Nguyệt trả lời, Đàm Văn Hạo đánh giá người phụ nữ trước mắt mình, nàng chỉ mang vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn mình, trong mắt không có lấy một tia băn khoăn, dường như việc sinh tử của Đỗ gia không can hệ gì đến nàng. Trước kia, nàng đã trải qua cuộc sống như thế nào mà ngay cả tình thân cũng không màng đến, nhẫn tâm chỉ vì mục đích của mình?

https://thuviensach.vn

“Nàng có từng nghĩ tới, nếu như Đỗ Khang Viễn thất bại, có thể mang họa đến cho Đỗ gia? Mà nàng đừng quên, nàng cũng họ Đỗ!”, nếu như trực tiếp hỏi nàng và Đỗ Khang Viễn có gút mắt gì, chắc hẳn nàng sẽ không nói ra.

Tai họa cho Đỗ gia? Hiểu Nguyệt thấy trước mắt tối sầm, đối với Đỗ gia người mà nàng không yên tâm nhất chính là Tương Lương, một người tinh khiết, mềm yếu như nước, vì bị Đinh Anh Uy áp bức sắp trở thành một phụ nữ khô héo. “Đỗ Khang Viễn chỉ là tiếm quyền chút thôi chưa đến nỗi phải tru di cửu tộc cũng như phạm vào tội chết. Ta dĩ nhiên sẽ không tự đưa mình vào mộ phần”, tuy nói những lời này Hiểu Nguyệt vẫn có chút không tự tin, nàng cũng không phải rất rõ quyền lực của Đỗ Khang Viễn hiện tại đã đến trình độ nào rồi. Nhưng Hiểu Nguyệt cũng ngu đến mức nói ra việc này, trong pháp luật của Phỉ Á quốc nếu phạm vào tội phản loạn, chỉ cần không bị tru di cửu tộc thì nữ tử trong gia đình bị hạ xuống thành nô tì còn nam giới thì bị đầy ra biên cương. Mà tội của Đỗ Khang Viễn chắc là không đến nỗi bị tru di cửu tộc.

“Thì ra nàng đã tính toán toàn diện”, Đàm Văn Hạo không khỏi bội phục Đỗ Hiểu Nguyệt tâm tư sâu xa, có điều nàng đối đãi với gia đình lạnh lùng vô tình, đúng là có phong phạm của gia tộc đế vương. Nhưng nàng không phải hoàng thất, chẳng lẽ khát vọng xuất cung lớn như vậy sao? Vừa nghĩ tới đây tâm trạng Đàm Văn Hạo có một cảm giác khó chịu.

“Hoàng thượng, ngài có đồng ý với sự hợp tác của chúng ta không?”, Hiểu Nguyệt dò hỏi. Đàm Văn Hạo vẫn chưa bày tỏ thái độ đồng ý với điều kiện này làm cho nàng có cảm giác bất an. Người ta thường nói tâm của Hoàng thượng rất khó đoán, dù nàng nắm chắc mười phần nhưng trước đó đã chọc giận hắn chỉ sợ hắn không chấp nhận đề nghị này. Có điều nếu ban đầu không kích thích làm cho hắn giận thì hắn lại càng không chịu đồng ý.

“Nàng muốn áp dụng điều kiện này như thế nào?”, Đàm Văn Hạo nhướng mày không rõ tâm trạng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Xí, dĩ nhiên là phải viết ra”, Hiểu Nguyệt cười gian, lắc đầu “hơn nữa thế sự biến hoá, vì thế phải quy định rõ ràng trách nhiệm và quyền lợi của mỗi người, nếu vi phạm phải có phương án xử lý”.

Đàm Văn Hạo đột nhiên đứng lên hướng đến Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng cũng vội vàng đứng dậy, hai người mặt đối mặt lẳng lặng nhìn nhau không nói một câu. Cây nến trên bàn trở nên leo lét bập bùng cháy, làm cho căn phòng đang rất yên tĩnh càng trở nên quỷ dị.

“Ha ha! Đỗ Hiểu Nguyệt, nếu nàng là một gã nam tử, lại không thuần phục Trẫm, Trẫm nhất định sẽ giết nàng trước để trừ hậu họa”, hồi lâm Đàm Văn Hạo cao giọng cười, ánh mắt chuyển sang nhìn ánh nến, đẹp đẽ dị thường

“Trẫm không thích hậu cung khô chính”.

“Điểm ấy xin Hoàng thượng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khô chính, mà ta đối với chính trị cũng không có hứng thú! Ta chỉ dùng trí lực để đối lấy tự do mà thôi”, Hiểu Nguyệt lạnh nhạt cười “Hoàng thượng, vậy là ngài đồng ý hợp tác với ta?”

“Nghe có vẻ thú vị, có thể thử một lần”, Đàm Văn Hạo khẽ cười “Nàng bây giờ đang ở trong địa bàn của ra, mạng của nàng còn đang nắm trong tay của ta, nàng sẽ không vì những chuyện không đáng mà bỏ mạng”.

A! Vậy là hắn nắm bắt cái tính sợ chết của mình rồi, “Như vậy, kể từ bây giờ chúng ta coi như là quan hệ hợp tác”, Hiểu Nguyệt nhẫn nại ép xuống ý nghĩ muốn bắt tay hắn, khẽ nói “ngày mai ta sẽ suy nghĩ thật kỹ khế ước, sau đó viết ra cho rõ ràng rồi cả hai cùng ký vào đó”, tâm của Hoàng thượng khó đoán, nếu như một ngày nào đó hắn đổi ý vậy thì uổng công mình. Tốt nhất lập thành một hợp đồng cho an toàn.

Dám nghĩ đến chuyện viết khế ước, thử hỏi có hoàng đế nào viết khế ước với ai đâu? Cho phép nàng ra điều kiện đã là phá lệ lắm rồi, không ngờ

https://thuviensach.vn

nàng còn dùng đến chiêu này. Xem ra thật mình đúng là xem thường nàng, "nàng cho rằng Trẫm không đáng tin?", Đàm Văn Hạo thong thả đi đến hai bước, đến sát bên sườn Hiểu Nguyệt.

"Không phải không tin Hoàng thượng mà là không tin chính ta", Hiểu Nguyệt chống lại ánh mắt lạnh lùng của Đàm Văn Hạo, không hề sợ hãi khoé miệng miễn cưỡng cười "Hoàng thượng là vua của một nước dĩ nhiên sẽ không xuất ngôn phải ngữ rồi! Còn ta chỉ là một nữ lưu bình, ngài nên biết thay đổi là đặc tính của phụ nữ".

"Ngươi rất thông minh!" Đàm Văn Hạo biết nàng đang lo lắng cái gì, nếu như sau khi chuyện này thành công sau khi, mình không thả nàng xuất cung nàng cũng không có cách nào khác! Chỉ là, nàng có từng nghĩ tối dù nàng có xuất cung đi đâu thì cũng vẫn ở trên địa bàn của mình mà thôi. "Phụ nữ thông minh thường hấp dẫn người khác, chinh phục một phụ nữ thông minh nghĩ đến rất có cảm giác thành tựu".

Ừ… ý của hắn không phải là … "Kỳ thật ta rất ngu", Hiểu Nguyệt lắc đầu cười khẽ "Vì thế Hoàng thượng không cần phải chinh phục một người đần như ta. Huống hồ chinh phục vốn là phải hai chiều, nếu như ngài muốn chinh phục lòng một người, trước tiên hãy để hắn chinh phục lòng của ngài trước".

"Ý của nàng là nàng muốn chính phục trái tim của Trẫm?", từ nhỏ đến lớn chưa có người nào trực tiếp bày tỏ nguyện vọng muốn chinh phục trái tim của Đàm Văn Hạo, mà cách nói của Đỗ Hiểu Nguyệt thu hút hứng thú của hắn.

"Ha ha, chinh phục vốn là một quá trình hai chiều, hao tốn nhiều tâm tư mà kết cục thành công hoặc thất bại đều chiếm tỷ lệ 50%, mặc dù xác xuất thành công so với trúng xổ số cao hơn rất nhiều nhưng ta không có hứng thú chơi những trò mạo hiểm, không nắm chắc phần thắng".

https://thuviensach.vn

Dù Hiểu Nguyệt đối với duyên phận không có đòi hỏi nhiều, nhưng Đàm Văn Hạo thuỷ chung không nằm trong sự quan tâm của nàng: hắn là một đến vương, tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, thân thể và tâm hồn hắn không thể nào chỉ chung thuỷ với một mình nàng, đây là thiếu sót mà một phụ nữ hiện đại không thể nào bỏ qua.

“Hơn nữa chúng ta vốn là đối tác, hợp tác làm ăn không nên để tư tình chen vào, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái. Cho nên, xin Hoàng thượng đáp ứng Hiểu Nguyệt trong thời gian thiếp chưa xuất cung hãy cùng thiếp chỉ làm một đôi vợ chồng trên danh nghĩa và đối tác mà thôi, việc này sẽ ghi rõ trong khế ước”.

“Tới cuối cùng, nàng cũng không hy vọng trở thành người phụ nữ của Trẫm!”, sau khi Đỗ Hiểu Nguyệt nói rõ, Đàm Văn Hạo cuối cùng cũng hiểu vì sao từ lúc vừa vào cung, Hiểu Nguyệt vẫn giả bộ rất sợ mình, làm cho mình nhìn thấy nàng liền bực mình, trong rất nhiều trường hợp cố gắng bỏ lơ nàng. “Nhưng nàng thuỷ chung vẫn là Hoàng hậu mà Trẫm đã sắc phong”.

“Ta cũng không phủ nhận ta không phải Hoàng hậu”, Hiểu Nguyệt cũng không muốn vòng vo mãi ở vấn đề này, dù sao hắn cũng đã đồng ý với đề nghị của mình nên chẳng còn gì để nói. Hơn nữa bây giờ trời đã khuya, hắn không phải nên rời đi hay sao? “Hơn nữa ngài cũng từng nói, sắc phong hoàng hậu chỉ là trên danh nghĩa, nếu chúng ta đều cho rằng chỉ làm hoàng hậu trên danh nghĩa thì cần gì phải nói mãi vấn đề này?” Cuối cùng Hiểu Nguyệt cũng không nhịn được giọng điệu bắt đầu muốn gây sự, hít sâu một hơi, điều hoà khí tức xong liền nói “Đêm đã khuya rồi, Hoàng thượng có thể hồi cung nghỉ ngơi”.

“Đối với Trẫm hạ lệnh trục khách, nàng là người đầu tiên”, Đàm Văn Hạo xoay người, trở lại ngồi lên tháp thượng, khoé miệng hơi mỉm cười “bất quá, Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng không thấy rằng nếu Trẫm thường ở lại Chiêu Dương cung sẽ giúp nàng dễ dàng chưởng quản hậu cung sao? Hơn

https://thuviensach.vn

nữa nếu được Trẫm ‘sủng ái’ địa vị của nàng ở trong hậu cung mới vững vàng và ổn định, nếu nàng không có thực quyền làm sao dám cam đoan hậu viện của Trẫm sẽ không phát đại hoả?”

Đúng vậy! Sao mình lại không nghĩ tới vấn đề này? Hiểu Nguyệt tự gõ vào đầu, xem ra kế hoạch xuất cung của mình còn rất nhiều sơ hở! Ừ, xem ra đem nay phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi một chút, đem kế hoạch suy xét lại cho thật cẩn thận. Có điều hắn nói không sai dù kế hoạch của mình thế nào đi nữa thì dựa vào địa vị của mình trong cung hiện tại không thể khống chế đại hỏa.

“Được rồi! Vậy đêm nay và sau này ngài tới Chiêu Dương cung ban đêm thì ngủ trên giường lớn, ta ngủ trên tháp thượng (tương tự như sô-pha của mình đó mấy sis nhưng nó làm bằng gỗ)”. Người ta vốn là Hoàng đế, mình phải dẹp cái tư tưởng nữ quyền sang một bên, đem đồ tốt nhường lại cho lão Đại trong cung. “Vậy giờ đi ngủ đi, ta mở mắt hết lên rồi”, vấn đề đã được thảo luận ổn thỏa, Chu công (1) sẽ nhanh chóng tới đánh cờ với Hiểu Nguyệt.

“Nàng thật đúng là…” Đàm Văn Hạo phát hiện mình đối với Đỗ Hiểu Nguyệt hoàn toàn không có một chút lực hấp dẫn, điều này làm cho hắn có chút bực mình, phải biết rằng, trước giờ các phi tử trong cung dùng hết cách để dụ dỗ mình. Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt hết lần này tới lần khác trong đầu nàng chỉ suy nghĩ làm cách nào để không bị mình chú ý, làm cách nào để xuất cung.

Không để ý tới Đàm Văn Hạo đang muốn nói gì, Hiểu Nguyệt xoay người đến tủ quần áo, mở cửa tủ lấy ra hai tấm chăn đơn, hai ra giường. Sau đó đến trước giường lấy chăn và ra cũ đem xuống, thay ra giường mới rồi phủ chăn mới lên trên – nàng làm vậy là vì không muốn hắn đụng đến những gì nàng từng nằm qua, hơn nữa là vua của một nước như hắn chắc cũng không thích dùng chung đồ đạc với người khác.

https://thuviensach.vn

“Nàng tự làm những việc này?”, không biết từ lúc náo, Đàm Văn Hạo đã đến sau Hiểu Nguyệt nên khi nàng xoay người lập tức thấy được bản mặt hắn đang nghiên cứu nàng, “Một thiên kim tiểu thư tự nhiên lại làm những việc của tỳ nữ, xem ra lúc nàng ở Đỗ gia thật sự trải qua không ít khổ sở”.

“Việc này vốn rất đơn giản, hơn nữa giờ này chỉ sợ Hồng Trù và Thanh Trù đã nghỉ ngơi rồi, cần gì phải đi nhiễu mộng đẹp của người ta? Trải ra giường cũng chẳng phải khổ sở gì, nếu như để cho mẹ ta làm…”, Hiểu Nguyệt đột nhiên ngừng nói, chút xíu nửa là lộ hết rồi, “Tóm lại, bây giờ ngài có thể nghỉ ngơi rồi”.

Đang nói chuyện sao tự nhiên đổi đề tài rồi? Có điều nàng thật đúng là rất chăm sóc hai nha đầu của nàng nha, “Vậy giờ thay Trẫm cởi áo đi”, làm Hoàng đế nên làm việc gì cũng có người chuẩn bị, tự nhiên sẽ không tự mình động tay cởi áo.

A, hắn đúng là coi mình là nha đầu hả, Hiểu Nguyệt nghiêng mắt nhìn, cởi quần áo mà cũng cần có người giúp đúng là cha người ta. Nhưng cũng không có biện pháp, bây giờ Đàm Văn Hạo là BOSS lớn, là lão Đại, còn mình chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi thôi. Có điều nhìn mới đồ lùng nhùng trên người hắn, nàng đúng là không có kiên nhẫn cơi ra, “thật đúng là phiền toái”. Hiểu Nguyệt đi tới trước mặt Đàm Văn Hạo, tay vừa cởi bỏ quần áo hắn vừa nói thầm “lần sau đến đây đứng mặc quần áo có nhiều nút thắt như vậy, cô nãi nãi không có kiên nhẫn cởi nút cho ngươi”.

Thản nhiên hít vào mùi thơm ngát trên tóc nàng, Đàm Văn Hạo hưởng thụ sự phục vụ thô lỗ của Hiểu Nguyệt “Nàng thật đúng là không sợ Trẫm, cư nhiên muốn làm Cô nãi nãi (= bà cô) của Trẫm”.

“Ách… ta có nói sao?”, Hiểu Nguyệt hai tay đang cởi đồ cho hắn dừng lại, cảm giác một luồn hơi ấm lan ra trên đỉnh đầu nàng có chút không quên. Chỉ có hai người trong căn phòng yên tĩnh, nhưng hai người lại là một nam một nữ, mà nữ đang cởi áo giúp nam, bức tranh này thật sự là có một cái gì

https://thuviensach.vn

đó mập mờ. Thoáng một cái, Hiểu Nguyệt đỏ mặt, dù vốn là một phụ nữ hiện đại nhưng nàng cũng không phải là một người cởi mở lắm đâu.

Trên người hắn có năm nút thắt, sau khi cởi được hai cái, Hiểu Nguyệt dần lùi về sau cười nói "À…ta cảm thấy ngài nên tự cởi áo đi, ta… ta đi trải ra trên tháp thượng! Ngủ ngon!", nói xong vội vàng chuồn mất.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

“Đang học không được phép ngủ! Coi chừng cuối học kỳ thầy cho em ở lại lớp”, lạc vào một không gian mờ sương, Hiểu Nguyệt phảng phất như nghe được giọng của giáo sư ma quỷ kinh khủng nhất của trường đại học.

“Báo cáo sư phụ, em không có ngủ gục, em chỉ đang trầm tư thôi”, Hiểu Nguyệt thét lên trong tiềm thức, nếu như bị thầy cho học lại thì chỉ còn nước đi tu thôi.

“Ha ha!”, một giọng nam đang cười làm cho đầu óc Hiểu Nguyệt thanh tỉnh rất nhiêu, trước mắt hiện lên hình dáng của một nam tử, nhìn thấy quen quá ta, hắn còn mở miệng nói với mình nữa “Haizz, haizz, Đỗ Hiểu Nguyệt ! Trẫm phải thượng triều rồi”.

“Ngài vào triều hay đi đâu thì có liên quan gì đến ta?”, Hiểu Nguyệt trong tiềm thức đem hết suy nghĩ trong đầu nói ra, đồng thời liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sô, sắc trời dù còn hơi tối nhưng ánh bình minh cùng đã bắt đầu chiếu vào của sổ rồi.

“Nàng nói gì?”, Đàm Văn Hạo khoanh tay hỏi ngược lại, hắn đứng trước tháp thượng ngạo nghễ nhìn cánh tay trắng như tuyết của Hiểu Nguyệt lột ra khỏi tay áo “Chẳng lẽ nàng muốn cho các cung như cứ như vậy tiến vào?”

“Ách…”, sau khi Đàm Văn Hạo nói xong cây thứ ba, Hiểu Nguyệt rốt cục đã tỉnh táo, đồng thời rùng mình một cái: tối hôm qua suy nghĩ kế hoạch quá nhiều làm cho tâm tình kích động, khuya lắm mới ngủ nên quên mất trong phòng còn có một người khác. “Đương nhiên không phải! Ta lập tức thu dọn mấy thứ này ngay”, Hiểu Nguyệt nói xong liền ngồi dậy, bên tai

https://thuviensach.vn

đã nghe tiếng Lưu công công xin gặp Đàm Văn Hạo. Trong tình thế cấp bách, Hiểu Nguyệt quên mất mình đang mặt áo ngủ cải tiến theo kiểu hiện đại, váy dây, ngắn, không tay, chân không giày vội vã núc ních ôm một đống chăn mền cuộn thành một đống chạy đến nhét vào trong tủ, sau đó lấy từ trong tủ một bộ y phục nhanh chóng choàng lên người, tay chân hoạt động liên tục không lúc nào ngừng, cuối cùng cũng cười nói với Đàm Văn Hạo "Cho bọn họ vào đi".

Ách…Đàm Văn Hạo trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn hành vi của Đỗ Hiểu Nguyệt, lần trong tiên trong đời hắn thấy một nữ tử chẳng có hình tượng như thế: Tóc rối tung bù xù, một bộ y phục màu đỏ khoát xộc xệch trên người, váy quá ngắn lộ hơn phân nửa bắp chân ra ngoài, chân cũng không mang giầy. Nhưng nhìn hình dáng lộn xộn xộc xệt này cảm thấy có một loại tự nhiên đắc ý, so với các phi tử xinh đẹp đoan trang khác nàng có một cảm giác ấm áp, gần gũi hơn (cái này gọi là yêu nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau bồ hòn cũng méo)

"Hoàng thượng, đã đến giờ vào triều rồi", Lưu công công đứng ngoài phòng gọi to.

"Vào đi", Đàm Văn Hạo xoay ra cửa nói.

"Kẽo kẹt" một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra nhưng Lưu công công không có vào, đi đầu là Hông Trù, Thanh Trúc và một đám cung nữ theo sau bưng các đồ dùng rửa mặt và triều phục của Đàm Văn Hạo.

"Tiểu thư, mời thay y phục", Thanh Trúc trực tiếp tới hầu hạ Hiểu Nguyệt, còn Hồng Trù thì cùng các cung nữ khác hầu hạ Đàm Văn Hạo rửa mặt.

Cái gì, bây giờ thay quần áo? Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn quần áo của mình, theo thói quen nàng vẫn mặc áo ngủ khi ngủ vì thế tối qua đã lén trùm chăn thay đồ dự tính sáng ra sẽ thay lại để Đàm Văn Hạo không biết bí mật này,

https://thuviensach.vn

ai ngờ. Theo quan niệm của người ở cổ đại, Đàm Văn Hạo lúc nãy đã ăn rất nhiều đậu hủ (da thịt) của mình rồi, nếu như giờ thay đồ trước mặt hắn thì thiệt thòi quá. “Chờ hoàng thượng thay đồ xong thì đến ta”, Hiểu Nguyệt ngồi xuống trước bàn trang điểm, lạnh lùng nhìn Đàm Văn Hạo đang hưởng thụ sự phục vụ của các cung nữ.

“Vậy Thanh Trúc sẽ đi thu dọn giường! Khi nào Tiểu Thư muốn rửa mặt thì gọi nô tỳ nha”, Thanh Trúc cũng rất thức thời, giờ này mới là giờ Mẹo, nàng theo Hiểu Nguyệt đã lâu, cho đến giờ vẫn chưa khi nào thấy Hiểu Nguyệt rời giường sớm như vậy. Cho nên dù có suy nghĩ bằng chân cũng biết chút nữa tiểu thư sẽ quay về ngủ tiếp, huống chi tối qua là lần đầu nàng ấy thị tẩm.

“Được”, Hiểu Nguyệt miễn cưỡng trả lời, nghiêng thân dựa vào bàn trang điểm, mí mắt cũng bắt đầu ngày càng nặng nhưng lý trí không ngừng nói trong đầu là không thể nhắm mắt ngủ, nếu không thì thật mất mặt. Đầu óc ngày cáng mê muội, Hiểu Nguyệt không thể làm gì hơn liền lấy tay xoa bóp huyệt Thái Dương, mơ màng nhìn những người trong phòng.

Bên này, Đàm Văn Hạo vội vàng rửa mặt, nhìn sang thấy vẻ mặt thiếu ngủ của Đỗ Hiểu Nguyệt, lâu lâu vội vàng nháy mắt, vỗ đầu cố gắng tỉnh táo liền nói “Hoàng hậu không thay y phục?”

“Ack”, mình có thay quần áo hay không thì có liên quan gì đến hắn đâu? “Tâu hoàng thượng, thần thiếp không vội thay y phục, ngài vội vã vào triều nên để các cung nữ chuẩn bị đồ cho Hoàng thượng trước”, Hiểu Nguyệt từ tốn nói, đồng thời vì câu nói của Đàm Văn Hạo mà tỉnh táo được ba phần.

“Chút nữa Hoàng hậu theo Trẫm đến điện Thái Hòa”, Đàm Văn Hạo ngẩng đầu nói.

“Tại sao?”, Hiểu Nguyệt trong tiềm thức hỏi ngược lạo, không hiểu Đàm Văn Hạo bị trúng gì, tự nhiên không đầu không cuối phán một câu.

https://thuviensach.vn

“Nàng nghĩ sao? Ý chỉ của Trẫm còn cần phải giải thích tại sao?”, ánh mắt thản nhiên nhìn Hiểu Nguyệt, nhưng nàng lại thấy rất chói mắt.

Cắn răng, tức tối nói với Thanh Trúc đang thu xếp giường chiếu, “Thanh Trúc, lập tức giúp ta thay y phục”. Bây là mình với hắn là đối tác, uh, mà nói chính xác hơn thì mình là nhân viên của hắn, hơn nữa hắn còn xuất ra uy lực của Hoàn thượng, mạnh mẽ áp bức, mình mà phản kháng thì còn đường sống sao?

“Ồ”, Thanh Trúc quay đầu lại, ánh mắt quay dị nhìn Hiểu Nguyệt “Tuân lệnh, tiểu thư”.

Hiểu Nguyệt muốn hỏi Thanh Trúc tại sao lại nhìn mình với ánh mắt như thế, nhưng lại nghĩ tới Đàm Văn Hạo cũng đang ở đây liền im lặng.

“Tiểu thư, ngài…”, Thanh Trúc nhìn Hiểu Nguyệt từ trên xuống dưới, tâm lý nghi hoặc, bối rối, chẳng lẽ tiểu thư muốn cởi áo trước mặt Hoàng thượng?

“Ách…” Hiểu Nguyệt rốt cục cũng hiểu tại sao ánh mắt Thanh Trúc lại quái dị khi nhìn mình, sau đó liếc sang Đàm Văn Hạo, khụy gối nhỏ giọng nói “Mời Hoàng thượng đi trước ra chính điện uống trà, thần thiếp sẽ theo sau ngay”.

Nàng dùng hình tượng nhát gan ôn nhu, thấp mi nhỏ nhẹ của Hoàng hậu trước kia, thêm vào tóc dài đen nhánh che phủ hết hai phần ba gương mặt, môi đỏ mọng ẩn hiện sau mái tóc, vì hơi khụy gối làm cho áo của nàng trượt xuống có thể nhìn thấy một phiến tuyết trắng trước ngực nàng vì hô hấp mà hơi phập phồng. Nếu như Đàm Văn Hạo không phải rất hiểu nàng đối với hình dáng căn bản không để ý , hắn sẽ cho rằng hôm nay nàng giống với các phi tử khác đang quyến rũ hắn.

Đàm Văn Hạo cảm thấy khó chịu, phất tay ra ý bảo các cung nữ bên cạnh thối lui, lớn tiếng nói “Hy vọng hoàng hậu có thể nhanh một chút,

https://thuviensach.vn

Trẫm chưa bao giờ chờ bất cứ vị phi tử nào”, nói xong vung tay áo rời đi.

“Haizzz”, Hiểu Nguyệt thở dài một hơi, vội vàng nói với Hồng Trù và Thanh Trúc đang đứng một bên “Nhanh, nhanh lên một chút giúp ta thay quần áo, còn đứng đây làm gì?”

“Hả, Ồ”, Hồng Trù lên tiếng, đồng thời cũng cười gian hỏi “Tiểu thư, người có nghe không, Hoàng thượng trước giờ chưa có chờ vị phụ tử nào, hắc hắc, Hồng Trù vốn đã chuẩn bị Hương hoa cho ngài tắm rửa, để thân thể tiểu chư có thể thoải mái một chút, đáng tiếc hình như Tiểu thư không cần tới”.

Ách,…Xem ra nha đầu Hồng Trù này đúng là học xấu! Ôi, gió trăng tiểu thuyết xem nhiều quá cũng không tốt. “Nha đầu, đứng cười ha hả như thế, mau tới giúp ta chải tóc! Kiểu tóc đơn giản một chút, bỏ bớt trâm cài đầu đi, ngày hôm qua trên đầu đầy trâm cài, nặng muốn chết”, tay gõ gõ đầu Hồng Trù, sau đó cầm lấy quần áo mà Thanh Trúc đưa, đi tới phía sau bình phong thay.

“Tiểu thư, Hoàng thượng đối với người ôn nhu không?” Hồng trù không sợ chết mà hỏi một câu như thế.

“Ôn nhu? Thiếu chút nữa sẽ chết đó!” Hiểu Nguyệt nhớ tới cuộc đàm phán hôm qua với vị Hoàng thượng này mà lòng vẫn còn sợ hãi. Cùng hắn giao dịch một phần cũng do buổi nói chuyện với Lạc Hoàng tử về sơn thủy hữu tình, làm nàng tự nhiên muốn được xuất cung đi khắp nơi nhàn nhã ngắm cảnh, ít ra so với chết trong cái lồng này vẫn tốt hơn nhiều, chưa kể còn phải đề phòng cung đấu, tránh cho các quý phi kiếm mình xâu xé.

“Thật sự?”, lần này Thanh Trúc cùng Hồng Trù đồng thơi la lên, thanh âm có đôi chút mập mờ.

Hiểu Nguyệt thoáng nhìn cũng biết ý tứ của hai nha đầu này, bước ra khỏi bình phong nhìn hai nàng khẽ cười nói “thật chính là giả, giả chính là

https://thuviensach.vn

thật, thật thật giả giả, giả giả thật thật. Các ngươi nói xem, cái nào thật, cái nào giả?”.

Bước qua các nàng, Hiểu Nguyệt ngồi xuống trước bàn trang điểm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng “nhớ kỹ, các ngươi có thể nghi ngờ bất kỳ kẻ nào nhưng không thể nghi ngờ ta. Tốt lắm, giúp ta chải tóc đi”. Việc nàng cùng Đàm Văn Hạo lập khế ước không muốn nói cho người thứ ba biết, không phải nàng không tin Hồng Trù và Thanh Trúc, nhưng có một số việc càng ít người biết càng tốt.

“Tuân lệnh, tiểu thư”, Hồng Trù cùng Thanh Trúc liếc nhau, Hiểu Nguyệt mặc dù trước giờ tính tình tốt lắm, rất dễ cùng người thân cận, nhưng khi nàng làm mặt lạnh sẽ không muốn nói gì thêm, cũng không muốn hỏi nhiều, cứ theo ý của nàng mà làm là sáng suốt nhất.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Ấm Thư Các trong điện Thái Hòa, gần Ngự thư phòng vốn là nơi Hoàng thượng tạm nghỉ ngơi khi xử lý quốc sự, lưu giữ hàng vạn quyển sách, có thể xem là thư viện lớn thứ hai trong cung sau Tàng kinh các. Nhưng Ấm Thư Các không phải là nơi ai cũng có thể túy ý ra vào, hôm nay Đỗ Hiểu Nguyệt rất "vinh hạnh" khi được đến đây.

"Ở đây có nhiều sách quá", Hiểu Nguyệt tiện tay cầm cuốn Lịch sử Phỉ Á Quốc mở ra xem, đọc được hai trang liền để vào chỗ cũ – sách này không thuộc khẩu vị của nàng (khẩu vị của Hiểu Nguyệt thì chắc ai cũng biết là gì rồi), tìm kiếm một hồi cũng không thấy loại sách mình thích, Hiểu Nguyệt dứt khoát ngồi dựa vào bàn, bắt đầu ngủ gật đồng thời chờ Đàm Văn Hạo trở về.

Không biết qua bao lâu, Hiểu Nguyệt cảm thấy hai tay tê rần liền tỉnh lại, mơ mơ màng màng xoa tay, ngoe nguẩy đầu vươn vai thư giản gân cốt cảm thấy thật thoải mái.

"Tỉnh rồi?", thanh âm thản nhiên vang lên làm cho Hiểu Nguyệt rùng mình, ngẩng đầu lên chỉ thấy Đàm Văn Hạo một thân áo vàng đang ngồi dựa vào long ỷ nhìn nàng, nhìn xung quanh phòng cũng không thấy bóng dáng của các thái giám hầu hạ.

"Hoàng thượng bãi triều rồi?", Hiểu Nguyệt cười khan, chống lại ánh mắt trêu chọc của Đàm Văn Hạo, phát hiện trên người đang khoát áo lông cáo, vội vàng đứng dậy kéo áo xuống đem trả cho Đàm Văn Hạo, "Đa tạ".

"Khế ước nàng viết, Trẫm xem qua rồi", Đàm Văn Hạo chỉ vào cuộn giấy chi chít chữ Hiểu Nguyệt viết sẵn trên bàn, nét chữ phiêu dật nhưng

https://thuviensach.vn

không hề thiếu lực, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thật khó tin đây là chữ viết của một nữ tử lớn lên nơi khuê phòng; nội dung khế ước trơn tru, chặt chẽ không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

"Trẫm không có ý kiến gì, chỉ không hiểu câu cuối trong này ghi 'nếu muốn thay đổi nội dung của khế ước phải được sự đồng ý của Đỗ Hiểu Nguyệt', nghĩa là sao?"

Hiểu Nguyệt sửng sốt, lúc này mới nhớ tới lúc viết khế ước chịu ảnh hưởng bởi cách soạn thảo hợp đồng ở hiện đại nên viết thêm câu này. "Hoàng thượng, câu này có nghĩa là nếu như sau này ngài muốn sửa đổi nội dung trong khế ước, dù ngài là Hoàng thượng nhưng ta cũng phải đồng ý thì sửa đổi mới có hiệu lực, ngài không thể tự mình quyết định thay đổi".

Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng giải thích, dù sao ở cổ đại này cũng không biết nhiều về hợp đồng làm ăn, nàng chỉ cố gắng chừa cho mình một đường lui về sau.

"A, phải có sự đồng ý của nàng? Sao Trẫm có cảm giác câu này có thâm ý sâu xa hơn!", Đàm Văn Hạo liếc mắt nhìn nàng "nếu như Trẫm ký vào rồi có phải giống như đồ ngốc không, hối hận không kịp?"

"Ách…đương nhiên không phải rồi", Hiểu Nguyệt cười khẽ, nhưng mắt thì cười không nổi "dựa vào cơ trí của Hoàng thượng, biết rõ núi có hổ dĩ nhiên sẽ không leo lên rồi", vuốt mông ngựa (nịnh nọt) vốn là chuyện tốt, nhưng những lời này sao nghe giống như nàng Thừa Ânhận mình có rắp tâm sắp đặt chuyện khác?

Thật ra, Đàm Văn Hạo rất thích nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nịnh kiểu này, không phải vì hắn thích nịnh nhưng mỗi lần nàng nịnh nọt đều vì muốn che dấu một chuyện gì đó, và mỗi lần nàng nịnh xong trong mắt đều lóe lên một tia âm mưu, giảo hoạt. "Vậy giờ bỏ câu này đi?" lúc này hắn thấy trong mắt Hiểu Nguyệt lóe lên sự tức giận, liền cười sản khoái hỏi "hoặc là sửa lại

https://thuviensach.vn

thành ‘nếu muốn thay đổi nội dung của khế ước phải được sự đồng ý của Trẫm’, nàng nên nhớ kỹ hiện tại là nàng có chuyện nhờ cậy Trẫm”.

Hiểu Nguyệt đương nhiên biết hiện tại mình yếu thế hơn đối phương vì nàng là người chủ động tìm hắn đàm phán, vì cơ hội hợp pháp xuất cung cũng vì việc không phải vào lãnh cung sau khi Đỗ gia thất thế đành phải nhượng bộ hắn. “Việc này Hoàng thượng có thể tùy ý sửa, ta chỉ yêu cầu sau khi hoàn thành các nội dung trong khế ước lập tức có thể xuất cung là được”. Đang ở dưới mái hiên nhà hắn không thể không cúi đầu, chỉ cần có thể xuất cung thì có hay không đường lui cũng không thành vấn đề.

“Nàng hình như không tình nguyện sửa đổi chút nào”, Đàm Văn Hạo nghe được trong giọng nói của nàng có sự ẩn nhẫn, nàng vốn là một người kiêu ngạo, nàng không buông tha chuyện nha đầu của nàng bị người ta khi dễ, cũng vì chuyện xuất cung mà nghĩ ra rất nhiều biện pháp. Nhưng hắn thật không hiểu vì sao HIểu Nguyệt lại chọn con đường này, quan minh chính đại yêu cầu mình hợp tác để có điều kiện thả nàng xuất cung.

“Không có, thần thiếp cam tâm tình nguyện”, Hiểu Nguyệt khụy gối, cúi đầu không them để ý lời hắn nói, chỉ cần có thể xuất cung quyền quyết định của người nào không còn quan trọng.

“Tốt, vậy mời Hoàng hậu viết lại khế ước, đồng thời sửa lại câu cuối cùng đi”, Đàm Văn Hạo cười khẽ, hài lòng nhìn Hiểu Nguyệt.

“Tuân lệnh”, Hiểu Nguyệt đột nhiên có cảm giác muốn rút lui, dựa vào những lời này, cuối cùng hắn muốn đổi ý thì phải làm sao? Nhưng hắn là vua của một nước, chỉ cần hắn ký vào rồi chắc hắn sẽ không đổi ý, sẽ đáp ứng thả mình ra cung – cho dù lấy than phận nô tỳ thả cho xuất cung cũng được, chỉ cần ra khỏi cung thì chuyện gì cũng xử lý hết.

Có điều, trong phòng này ngoài cái bàn đang bị Đàm Văn Hạo chiếm đóng thì chỉ còn lại giá sách, “Hoàng thượng, thiếp ngồi viết ở đâu?”

https://thuviensach.vn

“Lưu công công, mang thêm một cái bàn nhỏ để bên cạnh Trẫm”, Đàm Văn Hạo hướng ngoài cửa hô một tiếng.

Keo kiệt! Còn tưởng hắn cho mình mượn bàn sử dụng nữa chứ! Mới vừa rồi, lúc hắn mang mình đến đây rồi vào triều xử lý quốc sự cũng sai cung nhân mang một cái bàn nhỏ vào đây, sau khi viết xong khế ước lại mang đi. Bất quá Hiểu Nguyệt cũng không thèm so đo, nàng biết rằng vật dụng mà Hoàng thượng dùng qua thì không cho phép người khác chạm vào trừ khi người đó không muốn sống nữa thì cứ thử.

Lão Đại chính là Lão Đại, vừa mới phân phó xuống, không tới 2 phút cung nhân liền mang đến một cái bàn nhỏ, một ghế nhỏ còn có giấy và bút mực. Trong lúc đợi mọi người bày biện bàn ghế, Đàm Văn Hạo tranh thủ xem và phê duyệt tấu chương. Hắn xem rất nhanh, thật sự là nhanh như gió, sau đó cũng nhanh chóng viết vài chữ trên đó. “Hoàng hậu, giấy, mực của nàng đã chuẩn bị xong”, Đàm Văn Hạo cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục làm và nhắc Hiểu Nguyệt.

“Ồ”, Hiểu Nguyệt thu hồi ánh mắt, có chút xấu hổ vì đã lén xem hắn, nàng tự nhận mình không phải là một người háo sắc chỉ thích nghiên cứu thôi, nên mới nhìn hắn không chớp mắt.

Hiểu Nguyệt ngồi vào bàn bắt đầu viết, Ấm Thư Các phảng phất mùi mực thơm mát, từng chữ, từng chữ nhẹ nhàng xuất hiện đẹp mắt trên giấy, Hiểu Nguyệt cảm thấy mình đang ngồi học ở thời hiện đại, bút lông trong tay cầm nhẹ nhàng như bút máy.

Sau khi viết xong, Hiểu Nguyệt buông bút, mỉm cười hài lòng. Trước kia, Hiểu Nguyệt viết bằng bút lông rất xâu, nhưng sau khi tới thời đại này, ngày ngày rèn luyện nên mới đạt được trình độ như bây giờ.

Khi Đàm Văn Hạo ngẩng đầu lên thấy nụ cười thỏa mãn, tinh khiết của Hiểu Nguyệt liền ngẩng ra. Nhìn nụ cười này hắn không khỏi đau lòng tự

https://thuviensach.vn

hỏi: “nàng thật sự muốn ra cung như vậy sao? Chỉ mới viết khế ước thôi cũng làm nàng cao hứng cười sảng khoái? Chẳng lẽ trong cung không có gì đáng để nàng lưu luyến?”. Có lẽ nàng đúng là không có gì lưu luyến, từ khi tiến cung đến nay, nàng chỉ là an tĩnh trải qua cuộc sống rảnh rỗi của “hoàng hậu”, cuộc sống như vậy có gì đáng để nàng lưu luyến!

“Viết xong rồi?”, hắn vẫn nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt, giọng điệu ôn nhu hỏi.

“Ồ, xong rồi”, Hiểu Nguyệt nghe hắn hỏi xong liền lấy tay chỉ vào chỗ trống trong bảng khế ước kế bên tên hắn đã được viết sẵn nói “Ngài ký tên vào chỗ này đi, tốt nhất là đem ngọc ấn đóng vào, nếu sau ngài hối thì còn có đường tính”, dù hắn là hoàng đế cũng phải đề phòng hắn xuất ngôn phản ngữ.

Nhìn ngón tay trắng nõn của nàng, Đàm Văn Hạo có chút hoảng hốt, “nàng thật là, lúc nào cũng đề phòng Trẫm! Chẳng lẽ lời Trẫm nói nàng cũng không tin?”, Đàm Văn Hạo nghiêng đầu hỏi.

“Đương nhiên là…”, Hiểu Nguyệt vốn định nịnh nọt hắn, nhưng lại sợ mình vuốt mông ngựa không tốt lại bị ngựa xoay sang đá cho một cái liền sửa lại, “Tin hay không không liên quan đến việc này, ký vào khế ước chỉ là hình thức mà thôi, làm cho đôi bên đều cảm thấy có sự ràng buộc. Nếu như Hoàng thượng không Thừa Ânhận khế ước này thì thiếp cũng không thể làm được gì, ai biểu ngài là HOàng thượng”, nói như vậy xem hắn trả lời thế nào?

“A, xem ra hổ phụ vô khuyển nữ”, Đàm Văn Hạo sau khi nhìn Hiểu Nguyệt ba giây khẽ cười một tiếng, không nóng không lạnh nói “nếu như Đỗ tể tướng biết nữ nhi của hắn đầy tài năng chỉ sợ sẽ hối hận vì đã đưa nàng vào cung. Hắn cũng không ngờ tới nữ nhi của hắn sẽ liên kết với người ngoài đối phó hắn”.

https://thuviensach.vn

“Ngài thích cười nhạo ta thì cứ cười đi”, Hiểu Nguyệt xoay người ngôi vào bàn, bình tĩnh nói. Nàng Thừa Ânhận mình không phải là thánh mẫu, nếu Đỗ Khang Viễn có thể dùng nàng đổi lấy sự tín nhiệm của Hoàng gia, tại sao nàng không thể dùng hắn đối lấy tự do của mình? Đỗ Khang Viễn chỉ nghĩ tới chuyện của hắn, đem nàng đưa vào hậu cung tranh đấu, bất luận hắn có tâm tư gì nàng cũng là một người mệnh khổ, hai bên đều không phải là người tốt, dù cho việc này kết thúc như thế nào Hiểu Nguyệt chỉ sợ cuối cùng khó mà toàn vẹn ra ngoài. Nếu biết rõ kết cục như vậy, sao lại không thử thay đổi vận mệnh của mình?

“Ngài nên biết mọi chuyện không phải lúc nào cũng có thể theo ý mình”, nếu Đỗ Khang Viễn lựa chọn vứt bỏ nữ nhi của hắn vậy hắn nên chuẩn bị để tiếp nhận kết cục này.

Đàm Văn Hạo nghe Hiểu Nguyệt phân tích không khỏi cảm phục tâm tư sâu xa của nàng, nhưng một người con gái mà làm như vậy cũng quá vô tình. Có thể nói nàng tuyệt tình không? Nàng đối với bọn nha đầu vô cùng tình nghĩa, Đỗ Hiểu Nguyệt chân chính là người như thế nào? “Nếu đã như vậy, nàng hãy giúp ta giải quyết chuyện đầu tiên này”, Đàm Văn Hạo đứng dậy đi đến giá sách, tùy ý lấy xuống một cuốn sách, đồng thời nói “Đỗ Tiên Dương xuất chinh tấn công Hồng Quốc, người nhà hắn ở lại kinh thành, ta hy vọng mượn danh nàng đem gia đình hắn triệu vào cung”.

https://thuviensach.vn

Chương 42

"Hả?" Hiểu Nguyệt giật mình, vẫn chưa hoàn toàn hiểu ý của Đàm Văn Hạo, nhưng trong nháy mắt lại rõ rang tất cả, hắn muốn bắt gia quyến của Đỗ Tiên Dương làm con tin. "Nếu ngài không tin Đỗ Tiên Dương sao còn để hắn lãnh binh chinh chiến?", chẳng lẽ hắn không biết đã dùng người thì không nghi ngờ, nếu đã nghi ngờ thì không nên dùng người?

"Hắn là một tường lĩnh trời sinh", Đàm Văn Hạo xoay người, cầm trên tay cuốn "Thương Thành", trở lại ghế ngồi tùy hứng lật xem "Nguyên nhân Trẫm làm như vậy chắc nàng đã biết".

HIểu Nguyệt nhất thời không biết nói gì, đích xác, Đỗ Tiên DƯơng là do một tay Trung Võ tướng quân dạy dỗ, nghe nói trên chiến trường rất có uy danh vì thế dù tuổi còn trẻ đã được phong là Thanh Long tướng quân. Nhưng hắn lại là nhi tử của Đỗ Khang Viễn, là người của Đỗ gia, nếu như hắn và Đỗ Khang Viển đồng tâm, đem quân binh trong tay đi theo Đỗ Khang Viễn thì số phận của hoàng thất coi như xong, vì thế Hoàng thượng đối với hắn không thể không đề phòng.

"Kỳ thật, làm như vậy không phải là một biện pháp tốt", Hiểu Nguyệt nuốt nước miếng nói, "Ta cho truyền gia quyến của Đỗ Tiên Dương vào cung sẽ khiến hắn bất mãn cho rằng ngài không tín nhiệm hắn, càng làm cho hắn lo lắng chuyện ở nhà mà phân tâm".

Hiểu Nguyệt thật ra không có ý định cãi lại Đàm Văn Hạo, nàng vốn cho rằng sau khi ký khế ước, Đàm Văn Hạo nói gì thì làm nấy, nhưng theo ý hắn hiện giờ muốn nàng dùng danh nghĩa người nhà mời gia quyến của Đỗ Tiên Dương vào cung, mà đã vào đây rồi thì thế nào cũng ở trong cung

https://thuviensach.vn

của mình. Hiểu Nguyệt không phải là người thích náo nhiệt, hơn nữa đối với nhị tẩu cũng không thân thiết lắm, tự nhiên truyền vào cung thì càng làm cho người ta nghi ngờ. Chưa kể người của mình ở trong cung cũng không nhiều, tự nhiên triệu họ vào đây rồi bị người ta lợi dụng làm ra những chuyện không tốt như vậy mình sẽ rước lấy phiền toái!

"Vậy nàng cho rằng phải làm sao mới tốt?", Đàm Văn Hạo khẽ ngẩng đầu nghiêm trang hỏi.

"Ư, theo lời của ngài, ngài cũng không biết rõ Đỗ Tiên DƯơng là một người trung quân hay trung phụ ", Hiểu NGuyệt khẽ gõ mặt bàn thuận tay cầm bút lông lên nghịch vẽ vẽ trên giấy, "ta muốn hỏi ngài một vấn đề, Trung võ tướng quân vốn là một người có tiếng là trung thần đúng không?"

"Ừ", Đàm Văn Hạo hình như đang nhớ lại những chuyện trước kia nên trong mắt ánh lên vẻ mông lung, "nàng hỏi những chuyện này làm gì?"

"Nhị ca ta từ nhỏ đã do Trung võ tướng quân nuôi dưỡng, ta tin rằng ông ta đối với tính cách của nhị ca nhất định có ảnh hưởng rất lớn". Những việc này nàng đều nghe Hồng Trù kể lại, dựa vào đó Hiểu Nguyệt đoán rằng Đỗ Tiên Dương nhất định chọn trung quân trước tiên sau đó mới đến trung hiếu. Nhưng đây cũng chỉ là tiên đoán, thực hư thế nào phải kiểm tra lại mới biết được.

"Trước khi nhị ca xuất chinh, ngài phái người thân tín đi thăm hỏi hắn, lấy lễ nghi mà tiếp đãi làm cho hắn cảm giác được ngài rất coi trọng hắn để trong thâm tâm hắn ngài càng quan trọng hơn. Kế tiếp, sau khi hắn xuất chinh, ngài phái người thường xuyên đi thăm gia quyến của hắn, cứ như vậy…", Hiểu Nguyệt chỉ nói tới đây thì ngừng lại nhìn Đàm Văn Hạo, hắn không phải ngu ngốc, nói như vậy đã rất rõ ràng không cần phải tiếp tục giải thích.

https://thuviensach.vn

“Diệu! Diệu! Diệu!” Đàm Văn Hạo vỗ tay cười khẽ, trong mắt đối với Đỗ Hiểu Nguyệt tràn đầy tán thưởng, “Kế sách công tâm này có thể nói là công thành mà không gặp huyết!”

“Ngài rõ ràng thì tốt rồi”, Hiểu Nguyệt cười cười, đồng thời hút một hơi nhìn sắc trời qua cửa sổ, giờ này đã là giữa trưa rồi, sáng nay chỉ ăn có một chút cháo, giờ nàng đói bụng rồi “Hoàng thượng, giờ ta có thể về trước không?”

“Nàng vội vã về làm gì?” Đàm Văn Hạo vốn định cùng nàng nói chuyện trong chốc lát nhưng nàng thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Ăn cơm”, Hiểu Nguyệt thản nhiên trả lời, cây ngay không sợ chết đứng “Chẳng lẽ ngài không đói bụng sao?”, vừa nói hết câu bụng lại rất hợp tác mà kêu hai tiếng ‘ọt ọt’, “Ack, …thần thiếp luống cuống xin hoàng thượng trách phạt”. Trước kia xem phim thấy trước mặt hoàng đế phải hết sức chú ý dáng vẻ nếu không sẽ bị khép vào tội bất kính.

Hoàng hậu thật đúng là hy vọng bị phạt”, Đàm Văn Hạo đứng dậy cười khẽ, đáng lẽ hắn cũng không đói bụng lắm, nhưng bị tiếng bụng réo của Đỗ Hiểu Nguyệt làm cho muốn đi ăn, “Bất quá, hoàng hậu đã giải quyết một tâm sự của Trẫm, xem như lập công, hôm nay Trẫm ban thưởng cho nàng cùng Trẫm dùng cơm trưa”.

Hả! Hiểu Nguyệt vừa nghe xong, trừng mắt nhìn hắn, cố gắng khống chế tiếng thét đang chực trào ra khỏi miệng, nhìn nàng hiện tài cười còn khó coi hơn khóc, hai tay chấp lại nói “Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng, nhưng thần thiếp vì Hoàng thượng phân ưu vốn là đương nhiên, huống chi…”, Hiểu Nguyệt thật muốn vả vào miệng mình sao lại nói ra hai chữ “Đương nhiên”, nếu như đương nhiên phải làm thì còn cần ký khế ước làm gì? “Ý của Thần thiếp là chúng ta lập khế ước vì thế phải có trách nhiệm thực hiện cho nên không thể nói là lập công, vì thế HOàng thượng

https://thuviensach.vn

không cần ban thưởng thức ăn cho thần thiếp, thần thiếp có thể quay về Chiêu Dương cung ăn".

Nếu cùng Hoàng thượng ăn cơm thì thà chết còn hơn, trong hoàng cung cái gì cũng ít chỉ có lễ nghi là nhiều, ngày thường mình ngồi trong cung ăn cơm đã phải chú ý tùm lum, bây giờ ngồi ăn cùng Hoàng thượng thì phiền toái chết đi được.

"Nếu đã là hợp tác thì cùng nhau ăn một bữa cơm đồng thời thảo luận về bước tiếp theo của kế hoạch không phải tốt hơn sao? Trẫm hy vọng có thể cùng hoàng hậu nói chuyện nhiều hơn để cho việc hợp tác sau này càng thêm ăn ý", Đàm Văn Hạo cảm giác được mình trong mắt của Đỗ Hiểu Nguyệt chẳng là gì cả, trừ khế ước ra nàng thật không muốn cùng mình có bất cứ quan hệ nào, ngay cả ngồi cùng ăn một bữa cơm cũng giống như ăn chung với độc xà mãnh thú. Phải biết rằng đối với các phi tử khác mà nói, hoàng thượng chủ động ban cho các nàng dùng cơm chung là một sự vinh hạnh vô cùng to lớn! Mà đối với Đỗ Hiểu Nguyệt, muốn ăn cùng với nàng phải dùng cách ra lệnh mới chịu!

Đàm Văn Hạo nói nhẹ nhàng nhưng Hiểu Nguyệt nghe được lời hắn nói chính là mệnh lệnh, "Tuân lệnh", nàng không thể làm gì khác hơn là phải đáp ứng nhưng trong mắt lại tràn đầy bất mãn.

———

"Tiểu thư, trời đẹp như vậy sao ngài lại đi ngủ?" Hồng Trù nhìn Hiểu Nguyệt đang nằm trên giường hỏi, rõ ràng lúc nãy thấy tiểu thư vừa trở về từ Càn Thanh cung được một chút thôi sao giờ đã nằm ngủ ở đây.

"Đúng đó, trời đẹp như vậy không ngủ thì phải làm gì?", Hiểu Nguyệt vẫn chưa ngủ, chỉ nằm nhắm mắt dưỡng thần – hôm nay cùng Đàm Văn Hạo ăn cơm làm cho nàng chính thức thể nghiệm cái gọi là ăn không tiêu, không mùi, không vị, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà phải chú ý lời hắn nói, để

https://thuviensach.vn

ý đến tâm tình của hắn còn phải chú ý đến dáng vẻ của mình, càng phải để ý xem mình có nói gì sai không! Bao nhiêu nơ-ron thần kinh hôm này đều dù cả cho mấy việc này!

"Ra hoa viên ngắm hoa, nhìn trời, đón gió mát đi Tiểu thư", Hồng Trù trả lời, "Tiểu thư mỗi ngày đều ngủ như vậy chỉ sợ ngủ đến sinh bệnh đó".

"Ừ, biết rồi", Hiểu Nguyệt sợ Hồng Trù cảm ràm, không thể làm gì khác là phải đáp ứng nàng ta, đứng dậy nhìn đống chăn mền trên giường "Hồng Trù, ngươi cùng Thanh Trúc đem tất cả sàng đan (ga/ra giường), chăn mền và gối đổi lại tất cả cho ta".

"Tại sao?"

"Không có tại sao gì hết, ngươi làm theo lời ta nói là được", Hiểu Nguyệt sắc mặt lạnh nhạt, mang giày đi ra ngoài, trực tiếp phân phó cung nữ mang áo khoát đem trải dưới gốc lê, nàng có ý định trong tiết trời mát mẻ của mùa xuân mà ngủ một giấc ngon. Nhưng tất cả chỉ là ý tưởng thôi, vì khi Hiểu Nguyệt vừa bước ra khỏi phòng thì phiền toái cũng tới.

https://thuviensach.vn

Chương 43

"Tỷ tỷ, chúng muội muội tới thỉnh an tỷ tỷ", Lý Thiên Nhu, Đồng Như Sương, Mã Tuyết Mạn ba vị quí phi dẫn đầu một đám phi tần hậu cung chậm rãi đi tới chính điện.

Đỗ Hiểu Nguyệt trong nháy mắt liền nhợt nhạt mỉm cười, đem tất cả mệt mỏi trên mặt che dấu đi, "Hoan nghệnh các muội! Thanh Trúc, nhanh pha trà ngon mang lên đây", bây giờ đã là xế chiều, các nàng chưa bao giờ đến thăm mình sau chính ngọ (12 giờ chưa), hôm nay lại có nhã hứng đến thăm giờ này hiển nhiên các nàng có mục đích riêng! Tốt, tốt lắm, rất là tốt, hôm nay mới xế chiều phiền toái đã đến tìm mình rồi.

"Sắc mặt tỷ tỷ hôm nay vui vẻ, tỷ tỷ có chuyện gì cao hứng sao?", Đồng Như Sương mở miệng nói đồng thời đi tới trước mặt Hiểu Nguyệt, cười hỏi.

Ôi, trong hoàng cung này vốn không có chuyện gì là bí mật, chắc là chuyện tối hôm qua cùng sáng nay đã truyền đến tai các nàng rồi vì thế mới có nhã hứng tới đây chơi.

"Đương nhiên là có chuyện cao hứng rồi", Hiểu Nguyệt nở một nụ cười "nghề nghiệp", sau đó cầm tay Đồng Như Sương đi đến bàn đá dưới gốc lê rồi nói với các phi tử khác "Bổn cung thấy các muội muội đến Chiêu Dương cung thì thật cao hứng, vui vẻ! Các muội cũng biết đó được ngắm mỹ nhân là sở thích của ta mà, hiện tại một lần gặp được nhiều mỹ nhân như vậy, các muội nói xem Bổn cung có nên cao hứng hay không?", vừa nói Hiểu Nguyệt vừa nhìn lướt qua các phi tử trong hậu cung, trừ Liễu Mộng Nam không tới, còn lại tất cả đều đến đây giúp vui.

https://thuviensach.vn

Một câu vừa dứt, Hiệu Nguyệt cảm thấy bàn tay mình đang nắm run lên, tựa hồ muốn nhanh chóng rút ra khỏi làm nàng cười thầm trong lòng, xem ra câu nói này đã dọa nàng ta sợ rồi. Hiểu Nguyệt vẫn tiếp tục cười nói "Ai, các muội muội cùng ngồi xuống đây đi", sau đó quay đầu nói với Hồng Trù, mau gọi các cung nữ mang ghế tới", vừa dứt lại nàng lại quay đầu cười với Đồng Như Sương, Lý Thiên Nhu, "mọi người ngồi xuống cùng trò chuyện đi".

"Được, cám ơn tỷ tỷ", Lý Thiên Nhu cũng nắm tay Mã Tuyết Mạn ngồi xuống, cùng lúc đó Thanh Trúc dẫn theo cung nữ dâng trà lên.

"Các muội muội xin mời uống trà", Hiểu Nguyệt trước sau như một, nâng chung trà lên chậm rãi uống, động tác ưu nhã tựa hồ là một cao thủ phẩm trà, đang nếm thứ nước mỹ vị của nhân gian. Động tác này cũng làm cho sắc mặt các phi tử trở nên khó coi mà liếc lẫn nhau, bất luận vì nguyên nhân gì đến Chiêu Dương cung, Đỗ Hiểu Nguyệt chung quy đều như thế này, chậm rãi uống trà, nghe các nàng nói chuyện nhưng không bao giờ lên tiếng hay phát biểu bất cứ ý tứ gì. Chính thái độ này là cho người ta đau đầu nhất, không người nào biết nàng đang suy nghĩ gì, chưa người nào đoán được nàng đánh giá các vị phi tử trong cung như thế nào. Nhưng trải qua chuyện hôm qua, Đồng Như Sương có thể lớn mật phán đoán: Đỗ Hiểu Nguyệt rất không hài lòng với Lý Thiên Nhu có liên quan đến việc lúc trước nha đầu của Lý Thiên Nhu đánh nha đầu của nàng ta. Cũng từ hôm qua Đồng Như Sương nhận thấy Đỗ Hiểu Nguyệt không phải là một người đầu đất, ít ra so với các phi tử trong cung nàng ta có đầu óc hơn nhiều, chỉ là phải làm thế nào để kích động Đỗ Hiểu Nguyệt để nàng ta nổi giận mà hành động theo hướng mình mong muốn?

"Muội đang nghĩ tới ngày hai mươi tháng nay là sinh nhật của Lý tỷ tỷ", Mã Tuyết Mạn hết sức phấn khởi buống chén, hai mắt long lanh nói "Lý tỷ tỷ, Hoàng thương nói là sẽ tổ chức tiệc rượu mừng cho tỷ không? Tính ra Lý tỷ tỷ sắp mười chín tuổi rồi".

https://thuviensach.vn

“Việc này… Hoàng thượng cũng không có đề cập với tỷ”, Lý Thiên Nhu hai mắt chứa đầy ẩn tình, nhìn xuống đất, mặt đỏ ửng nói “nhưng tỷ đoán Hoàng thượng quả thật có ý tổ chức vì hai ngày trước Hoàng thượng có hỏi tỷ sinh nhật này muốn tặng lễ vật gì?”

A, gương mặt cuối đầu thẹn thùng này đúng là rất phong tình nha, Hiểu Nguyệt cười cười, lấy đia vị của Lý Thiên Nhu trong cung cũng như sự sủng hạnh mà hoàng thượng dành cho nàng ta, hắn thế nào cũng tổ chức một bữa tiệc vô cùng xa xỉ. Lý Thiên Nhu nói như vậu là vì muốn người khác hâm mộ đồng thời cũng có tác dụng cảnh cáo – địa vị của nàng ta trong cung cũng như trong lòng hoàng đế không người nào có thể thay thế.

“Thật hâm mộ Lý tỷ tỷ”, Mã Tuyết Mạn ôm giấc mộng thiếu nữ, hai mắt khép hờ chầm chậm mà nói “Thật hy vọng sinh nhật muội cũng mau đến để Hoàng thượng tặng muội lễ vật”

“Haha, Mã muội muội, sinh nhật của muội còn lâu mà”, Đồng Như Sương hé mở cặp môi đỏ mọng, đồng thời mắt cũng chuyển hướng nhìn sang Đỗ Hiểu Nguyệt đang ưu nhã uống trà, “nếu như ta không nhớ lầm, sinh nhật muội là sau sinh nhật của hoàng hậu tỷ tỷ”.

Ôi, thật nhàm chán, các nàng có thể thảo luận chuyện gì có “não” một chút không? Hiểu Nguyệt vừa mân mê ly trà, trong lòng vừa than.

“Hoàng hậu tỷ tỷ”, Mã Tuyết Mạn không biết lúc này Hiểu Nguyệt đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chờ mong hỏi “Hoàng hậu tỷ tỷ, sinh nhật của tỷ là khi nào vậy? Mà năm nay tỷ tỷ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ách…” Hiểu Nguyệt bị Mã Tuyết Mạn hỏi vấn đề này không biết trả lời như thế nào, theo tuổi thật của nàng mà tính thì hiện giờ hai mươi mốt tuổi rồi, nhưng tính theo tuổi của khối thân thể này thì mới mười bảy tuổi thôi, còn ngày sinh của Đỗ Hiểu Nguyệt thì Hồng Trù chưa từng nói qua

https://thuviensach.vn

cho nên nàng cũng không biết thân thể này sinh vào lúc nào nữa. “Bổn cung không thích quà sinh nhật”, suy nghĩ một hồi nàng thuận miệng nói đại.

“Tại sao vậy?”, Mã Tuyết Mạn tiếp tục hỏi tới.

“Mỗi lần qua một sinh nhật sẽ nhắc bổn cung nhớ đến mình đã gì đi một tuổi”, Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói “Tổ chức tiệc sinh nhật thật lớn chẳng khác gì kêu mọi người tới mà nói ta vừa già thêm một tuổi rồi! Thật không đáng”.

Nét mặt đang ửng đó của Lý Thiên Nhu liền cứng lại, còn Đồng Như Sương đang ngồi một bên lại hé miệng cười “Hoàng hậu tỷ tỷ nói vậy cúng có chút đạo lý”.

“Ai, Hoàng hậu tỷ tỷ nói như vậy thật chí lý”, Mã Tuyết Mạn vỗ vỗ đầu “nếu như chúng ta qua một sinh nhật có nghĩa là chúng ta đã già thêm một tuổi, đúng không Lý tỷ tỷ?”

“Khụ, ừ”, Lý Thiên Nhu gật đầu, nhưng trong nháy mắt liền cười nói “nhưng có thể được hoàng thượng chúc phúc, thông cáo thiên hạ ta già thêm một tuổi thì ta cũng rất hạnh phúc”.

Hiểu Nguyệt vừa nghe vừa chớp mắt, cũng không nói gì chỉ ngồi uống trà. Cho dù hơi chậm chạp Mã Tuyết Mạn cũng hiểu được ý tứ của Lý Thiên Nhu, liền bắt chước Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi uống trà không nói nữa. Đồng Như Sương cũng chỉ ngồi cười, chậm rãi ưu nhã uống trà, các phi tử khác thấy thế cũng im lặng làm theo.

Cứ như vậy, sau một giờ, một đám phi tử quần áo diễm lệ đều ôm tâm sự mà ngồi uống trà. Ánh mặt trời sáng lạn, gió xuân nhẹ thổi qua, hoa lê rơi nhẹ trên mặt đất, hương trà thơm mát làm cho Hiểu Nguyệt muốn nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ọe… Ọe…”, Lý Thiên Nhu đột nhiên ôm bụng buồn nôn.

https://thuviensach.vn

“Lý tỷ tỷ, tỷ bị sao vậy?”, Mã Tuyết Mạn quan tâm hỏi.

“Lý quý phi, tỷ sao rồi?”, các phi tần khác cũng buôn ly trà lo lắng hỏi.

“Ta…”, Lý Thiên Nhu lấy tay chỉ thẳng Hiểu Nguyệt.

“Chẳng lẽ nước trà có vấn đề?”, Đồng Như Sương nghi ngờ hỏi, đồng thời cũng theo ngón tay của Lý Thiên Nhu nhìn về phía Đỗ Hiểu Nguyệt.

Nữ nhân ngu ngốc này, nếu như trong trà có độc thì các ngươi còn ngồi yên ở đây được sao? Hiểu Nguyệt biểu môi thản nhiên nói “Lý muội muội, bổn cung hỏi muội mấy ngày nay có phải tự nhiên thèm chua không?”

“Vâng”, Lý Thiên Nhu gật đầu, đồng thời vẫn không ngừng buồn nôn.

Ôi, xem ra đám phi tự này đúng là không có kiến thức, đây rõ ràng là triệu chứng mang thai. Nhưng cũng không trách được họ, các nàng đều là những người chưa từng sinh con, theo cách giáo dục phong kiến dành cho tiểu thư khuê phòng thì các nàng vốn sẽ không biết được những chuyện này.

“Trở về mời ngự y xem mạch đi, không chừng là song hỷ lâm môn”, Hiểu Nguyệt đứng lên, khẽ cười một tiếng “Bổn cung chúc mừng muội muội, Thanh Trúc ngươi đi mời thái y đến Tiêu Âm các, Hồng Trù ngươi đi Càn Thanh cung mời hoàng thượng mau chóng đến Tiêu Âm các”.

“Cái gì?”, các phi tử khác hoàn toàn không hiểu dụng ý của Hiểu Nguyệt, rốt cuộc có chuyện gì mà phải kinh động mọi người đến Tiêu Âm các.

“Tốt lắm, tất cả mọi người lui xuống đi, Bổn cung làm liên lụy các muội mệt nhọc”, Hiểu Nguyệt bắt đầu đuổi người, đồng thời nhẹ nhàng dìu Lý Thiên Nhu “Hôm nay muội không mang theo cung nữ, bổn cung sẽ cho người tiễn muội về”.

https://thuviensach.vn

“Cám ơn tỷ tỷ”, Lý Thiên Nhu sau khi nôn một trận đã thoải mái hơn nhiều vẻ mặt đỏ bừng càng toát lên vẻ yêu kiều, chậm rãi đứng dậy hướng Đỗ Hiểu Nguyệt hành lễ sau đó được các cung nữ dìu đi.

“Theo ý của tỷ tỷ, Lý quý phi bị gì vậy?”, Đồng Như Sương không cùng các phi tử khác rời đi, ngược lại đứng sau Hiểu Nguyệt hỏi.

“Bổn cung làm sao biết được?”, Hiểu Nguyệg xoay người tươi cười nói “Bổn cung không phải đại phu, làm sao biết được Lý quý phi bị gì? Chẳng lẽ muội nhìn ra được gì? Cũng đúng, muội muội so với Bổn cung lớn hơn một chút, kiến thức biết cũng nhiều hơn, cho nên muội chắc là biết Lý quý phi bị gì”.

“Ừ, theo lý thuyết, hoàng hậu tỷ tỷ so với muội thì nhỏ tuổi hơn, hẳn phải gọi muội là tỷ tỷ, nhưng vì tỷ tỷ là hoàng hậu nên…” Đồng Như Sương bị Đỗ Hiểu Nguyệt một người nhỏ tuổi hơn công kích, trong nháy mắt liền đổi giọng, đem mũi dùi chỉa về phía Hiểu Nguyệt, nũng nịu yếu ớt nói.

Xem đi, người này so với hình dáng bên ngoài thì lại rất thiếu kiên nhẫn, mới vừa rồi quanh co lòng vòng không khiêu khích được, hiện giờ lại thành công vang dội. “Vậy sau này ta gọi người một tiếng tỷ tỷ đi”, Hiểu Nguyệt vẫn tươi cười như trước, miễn cưỡng nói, thuận tiện ngồi xuống ghế “có lẽ ngôi vị hoàng hậu này ta cũng không ngồi được bao lâu nữa sẽ có người khác đến thay thế – các phi tử đã có long loại mà hoàng hậu lại không có con thì ngôi vị này chắc là không ngồi lâu được rồi! Đến lúc đó không biết vị muội muội nào sẽ trở thành hoàng hậu tỷ tỷ đây”.

“A! Hoàng thượng hôm qua không phải lưu lại Chiêu Dương cung sao? Ngày sau nhất định tỷ tỷ cũng sẽ có con nối dòng”, Đồng Như Sương lập tức ngồi xuống dỗ khéo Đỗ Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Thật là, nàng ta sao tự nhiên lại ngồi xuống, giờ khiêu khích cũng đã khiêu khích rồi, cãi lý nàng ta cũng thắng sao còn chưa chịu đi. “Ha ha, muội muội cũng biết, Hoàng thượng không thích Bổn cung, ta vào cũng hơn ba tháng, hôm qua mới là lần đầu tiên người đến Chiêu Dương cung”. Theo tốc độ này mà tính thì không biết bao giờ hắn mới trở lại, bất quá Hiểu Nguyệt cũng không nói ra những lời này, theo trí thông minh của Đồng Như Sương chỉ cần nói một nửa là được.

“Tỷ tỷ không nên gấp gáp, nếu Hoàng thượng đã tới Chiêu Dương cung lần đầu tiên, tự nhiên sẽ đến lần thứ hai thôi”, Đồng Như Sương nhỏ nhẹ nói.

“Hoàng thượng đến hay không cũng không có gì”, Hiểu Nguyệt tủm tỉm nhìn Đồng Như Sương, hai mắt lóe sáng “chỉ càn bọn muội thường xuyên đến Chiêu Dương cung ngồi chơi, giúp cho Bổn cung ngày ngày được ngắm mỹ nhân, Bổn cung đã cảm thấy hạnh phúc rồi”.

Đồng Như Sương nhìn ánh mắt như hổ đói của Đỗ Hiểu Nguyệt thật đúng là sợ nàng tiếp theo sẽ nhảy bổ lên người của mình, là một người cơ trí, vội vàng đứng dậy cười ha hả nói “việc này, muội có chuyện cần về Hành Vân các, tỷ tỷ nghỉ ngơi đi”, sau đó liền đứng dậy đi ngay, không trì hoãn một giây phút nào.

Đỗ Hiểu Nguyệt hài lòng nhìn phản ứng của Đồng Như Sương, sau khi nàng ta rời đi liền thở phào một hơi “Rốt cục thanh tĩnh rồi”.

“Haizz, Hoa không có trăm ngày tươi đẹp! Mới mấy ngày không đến Hạnh hoa viên đã biến thành Lá xanh viên rồi”, khi Hiểu Nguyệt bước vào Hội Lan các, hạnh hoa đã héo tàn hơn phân nửa, chỉ vài đóa hoa lẻ loi còn vươn lại trên cành, cô đơn tịch mịch, “thật là, Hồng hoa dịch thệ, thịnh niên vô thường tại (*)”.

https://thuviensach.vn

(*) Hồng hoa dịch thệ, thịnh niên vô thường tại: lời thề của hoa hồng thường thay đổi khó lường => ý nói việc gì rồi cũng sẽ thay đổi, thế sự khó lường.

“Thì ra cô cũng biết thương tiếc xuân”, một tiếng cười khẽ truyền vào tai Hiểu Nguyệt, thì ra trong vườn này ngoài nàng ra còn có một vị du khách.

“Vương gia, ra đi”, Hiểu Nguyệt biết thanh âm này là của Đàm Văn Bác, nhưng lại không thấy hắn ta đâu.

“Ngẩng đầu lên”.

Dựa vào hướng âm thanh truyền đến, Hiểu Nguyệt ngẩng lên, trước mắt hiện ra một đôi chân thật to, “Hả”, Hiểu Nguyệt hốt hoảng lùi lại hai bước, tự nhiên dựa vào một gốc hạnh, “Này, ngài có lầm không hả? Tự nhiên trèo lên đỉnh đầu ta”.

Hiểu Nguyệt tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào cái người đang ở trên cây trách mắng “Đừng tượng rằng một thân bạch y chính là bạch mã hoàng tử, ỷ đẹp trai rồi trèo lên đầu bổn cô nương, nói cho ngài biết ta không thích mình phải ngước đầu lên nói chuyện, mau xuống đây xin lỗi ta đi”, thật là xui xẻo, hôm nay bị người ta “giẫm” lên đầu.

“Ai, chính cô tự chạy đến dưới chân ta mà, sao lại trách ta trèo lên đầu cô?”, Đàm Văn Bác phi thân xuống trước mặt Hiểu Nguyệt, khẽ phủi bụi trên người, tủm tỉm nói “Cô sao lại mặc giả trang như cung nữ chạy loạn nữa? Nếu như để cho thái hậu cùng hoàng thượng biết thì cô không thoát được đâu”.

“Ai cần ngài lo”, Hiểu Nguyệt tức giận nói, không có việc gì tự nhiên đến đây leo cây, hắn có phải là khỉ đây! “Xin lỗi, ta muốn ngài xin lỗi”, nàng vốn bị các phi tử làm phiền sáng giờ, ngay cả thời gian ngủ cũng

https://thuviensach.vn

không có nên đang rất ức chế, định đến cấm địa đi dạo cho khuây khỏa, không ngờ lại bị người ta "giẫm" lên đầu.

"Hôm nay cô sao vậy? Ai làm cho cô tức giận như vậy?", Đàm Văn Bác tươi cười hỏi.

Tức giận? Hiểu Nguyệt khẽ nhíu mày "Tức giận? Có chuyện gì đáng để ta tức giận?", trong hoàng cung này ngoài việc có nhiều người làm phiền thì chẳng có gì làm mình tức giận được.

"Việc này đương nhiên phải hỏi cô rồi", Đàm Văn Bác chắp tay, xoay người nhìn vào hạnh hoa viên, "nghe nói đêm qua hoàng huynh ngủ lại Chiêu Dương cung rồi?"

"Ách…", trong hoàng cung quả nhiên không có gì là bí mật, ngay cả vị vương gia này cũng biết chuyện tối qua Đàm Văn Hạo đến Chiêu Dương cung, "Đúng thế thì sao?"

"Thì hôm nay các vị phi tử trong hậu cung sẽ ân cần tới thăm hỏi cô, mà cô thì đối với việc các nàng ân cần thăm hỏi rất không thích nên mới chạy đến nơi đây để thư giãn đúng không?" Đàm Văn Bác vẫn bình tĩnh, tươi cười nói.

"Đúng thế thì sao?", bị hắn vạch trần, Hiểu Nguyệt cũng không được tự nhiên, mà cũng không cần phải như vậy, sự thật là thế mà! Xoay người ngồi xuống, tay trái ôm đầu gối, nàng ngẩng đầu nói "Các nàng chỉ muốn tạo một chút kích thích trong cuộc sống nhàm chán trong cung mà thôi". Trong cung các phi tử quả thật rất nhàn, trừ việc đi thỉnh an thái hậu và hoàng hậu, trên cơ bản chỉ có thể ở trong tẩm cung, ngày ngày ngắm hoa, đánh đàn, ngâm thơ cho qua ngày đoạn tháng.

"Còn cô?", Đàm Văn Bác bắt chước Hiểu Nguyệt ngồi xuống bên cạnh nàng, thuận tay bứt một cọng cỏ chơi đùa, "cô không nghĩ làm cho cuộc sống mình vui vẻ lên sao?"

https://thuviensach.vn

“Ta?”, Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng buông một tiếng, cũng bứt một cọng cỏ đưa lên miệng ngậm “mỗi ngày xem người ta diễn trò cũng rất thú vị”, với điều kiện mình không phải là nhân vật chính trong vở kịch này.

“Chỉ sợ cô cũng đang diễn trò chung, đặc biệt là sau tối hôm qua”, ánh mắt Đàm Văn Bác trở nên mờ ám, nhưng trong nháy mắt lại trở nên cười cợt chọc ghẹo nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đang tự tại “gặm” cỏ.

“Việc này ta đã chuẩn bị tâm lý, dù sao cũng không phải như ngài nghĩ”, Hiểu Nguyệt nhìn Đàm Văn Bác, cười “Thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, muốn có ăn thì đương nhiên phải nỗ lực nhiều rồi”.

“Cô muốn nhận được gì?”, Đàm Văn Bác nhận thấy Đỗ Hiểu Nguyệt không phải là người thích tranh sủng, nếu không nàng sẽ không trầm mặc ba tháng. Không lẽ nàng muốn không lên tiếng thì thôi, đã làm thì làm cho hoành tráng, rốt cuộc thì nàng muốn gì?

“Phật dạy: thuyết bất đắc (*)”, Đỗ Hiểu Nguyệt cười thần bí, đồng thời cũng không muốn tiếp tục đề tài này, “haizz, được rồi, tại sao ngài lại thích trốn đến nơi này? Chẳng lẽ trong cấm địa này có gì thu hút ngài? Hay là nhìn vật nhớ người?”. Cho dù Đàm Văn Bác là một vương gia, hắn có tiến cung thỉnh an thái hậu thì cũng không cần phải đi ngang qua cung điện hoang phế này. Nàng từng thăm dò các cung nữ về Hội Lan các, đáng tiếc hỏi mười cung nữ cả mười đều trả lời không biết. Xem ra, nơi này đúng là khu cấm địa!

(*) Thuyết bất đắc: không nói được

“Phật dạy: thuyết bất đắc”, Đàm Văn Bác dùng chính lời nói của Hiểu Nguyệt đáp trả nàng, trên mặt mang theo nụ cười cao thâm khó lường.

“Hứ, không nói thì thôi! Ta cũng không muốn nghe người kể chuyện dã sử”, Hiểu Nguyệt biểu môi “Trong cung có nhiều chuyện như vậy người giấu được sao?”.

https://thuviensach.vn

Nghe lời nàng nói, tựa hồ nàng biết rất nhiều sự việc trong cung nhưng đồng thời cũng khinh thường không quan tâm. “Ừm, xem ra cô đối với mọi việc trong cung đã có nhận định riêng, nói cho ta nghe nhận xét của cô về các truyền thuyết trong cung đi”, Đàm Văn Bác cười ha hả nói.

“Haha, thì là những chuyện các ngươi hay nói đó, ta có biết gì đâu”, Hiểu Nguyệt phát hiện ra mình nói sai rồi, sao có thể đứng trước mặt vương gia mà thảo luận về những chuyện thâm cung bí sử của hoàng gia. Nếu như có vấn đề gia lỡ miệng, mình có mấy cái mạng cũng đền không đủ.

“Cũng đúng! Chuyện trong cung không có gì là bí mật, mọi người đều biết chỉ là không ai dám bàn tán mà thôi”, Đàm Văn Bác cũng biết Đỗ Hiểu Nguyệt trốn tránh không muốn nói chuyện này nên cũng không ép nàng.

Nghe hắn thở dài, Hiểu Nguyệt cũng không biết tiếp theo nên nói cái gì cho phải. Thôi, đơn giản, cái gì cũng không nói, ngẩng đầu ngắm mây trời, thấy hoàng hôn đang dần phủ khắp chân trời, một quầng đỏ chói mắt hiện ra phía xa xa xua đi những đám mây trắng đang nhẹ nhàng trôi. “Phù vân du tử ý. Lạc nhật cố nhân tình” (*), Hiểu Nguyệt nhắm mắt thì thào nói, cuộc sống hơn hai mươi năm trong tiền kiếp giống như những thước phim chầm chậm lướt qua.

(*) Phù vân du tử ý. Lạc nhật cố nhân tình: hai câu thơ trích trong bài Tống Hữu Nhân (Tiễn Bạn) của Lý Bạch => ý nghĩ của lữ khách buồn tựa áng mây trôi

Tình bạn của người xưa sầu như chiều ngả bóng.

“Cô nhớ nhà?”, Đàm Văn Bác quay đầu hỏi, chỉ thấy Đỗ Hiểu Nguyệt đang nhắm mắt, ráng chiều phủ lên mặt nàng, khóe miệng ánh lên sự cô đơn, hoang mang phảng phất không rõ nét u sầu. Đột nhiên hắn có ý nghĩ muốn ôm nàng vào lòng, thay nàng an ủi, gánh vác hết tất cả u sầu.

https://thuviensach.vn

“À”, Hiểu Nguyệt chỉ cười khổ, nhà, sao lại không nhớ, sống hơn hai mươi năm tự nhiên trong một đêm lại tới một nơi xa lạ, rời xa người thân, bằng hữu, vĩnh viễn không cách nào gặp lại.

“Cô có thể triệu mẫu thân vào cung, cũng có thể xin hoàng thượng được tỉnh thân (gặp mặt người thân)”, Đàm Văn Bác cũng nhìn về phía chân trời, nhẹ nhàng nói.

Nhà này lại không phải Đỗ gia! Hiểu Nguyệt nhẹ giọng cười “Cám ơn hảo ý của ngài, chỉ là, có một số việc… không thể nói được”.

Nghe thanh âm của nàng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nhớ tới nguyên nhân vào cung của nàng, Đàm Văn Bác không biết phải an ủi Hiểu Nguyệt như thế nào. Không gian trầm mặc bao trùm lấy hai người, không đấu tranh, không áp lực thật là một cảm giác tiêu dao, tự tại.

“A, ngài xem bầu trời rất đẹp phải không?”, Hiểu Nguyệt chỉ hướng mặt trời đang lặn, rất hồng, rất lớn, cả chân trời là một mảng màu hồng “trước kia, ta rất thích ngắm mặt trời lặn, chỉ cần có ánh hoàng hôn buông xuống là ta lại trốn học, chạy về nhà trèo lên sân thượng ngắm trời chiều”.

Trốn học? Đàm Văn Bác cười khẽ, thì ra Đỗ Khang Viễn còn để cho nàng ta trốn học, “Cô trèo lên nóc nhà ngắm hoàng hôn?”

“Ô, haha, quá khứ huy hoàng không cần nhắc lại”, Hiểu Nguyệt tự biết mình lỡ lời, mình nói là sân thượng mà hắn lại nghĩ là nóc nhà, có điều tội gì phải giải thích, “quan trọng nhất là bây giờ ta sẽ không trèo cây, không giống người nào đó lớn như vậy rồi mà còn leo cây, còn đắc ý “giẫm” lên đầu người khác, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có”.

“Ha, cô thật đúng là hẹp hòi, đối với việc này nhớ mãi không quên”, Đàm Văn Bác híp mắt cười, thậm chí còn muốn đưa tay ra xoa gương mặt đang xị xuống của nàng “ta không phải nói rồi sao, tại cô chạy đến dưới chân ta mà, sao lại oán trách ta?”

https://thuviensach.vn

“Này”, Hiểu Nguyệt liếc nhìn Đàm Văn Bác “Ý của ngài là tại ta đáng bị ngài “giẫm” hả?”

“Rất nhiều người muốn cho bổn vương giẫm mà bổn vương lại không muốn đó chứ”, Đàm Văn Bác khẽ nhếch miệng, làm ra bộ dáng hống hách, cao cao tại thượng.

“Hứ, vương gia? Còn ta là hoàng hậu nè”, Hiểu Nguyệt chu miệng, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, trừng mắt chỉ vào Đàm Văn Bác, “haha, ta vừa nghĩ tới, dựa vào phân chia bối phận ở đây, ta là chị dâu của ngài đó! Có câu gọi là cái gì…à…đại tẩu như mẹ hiền, dù sao đi nữa theo câu này ta nói gì ngài phải nghe theo nếu không chính là đại bất kính, đại bất hiếu”. Haha, chỉ dựa vào một câu nói mà chiếm được tiện nghi lớn, thoáng một cái đã kiếm dược một đứa con lớn như vậy, thật sảng khoái, “cho nên, xin lỗi ta mau”.

“Hắc, cô đúng là nói xạo!”, Đàm Văn Bác đột nhiên cảm thấy Đỗ Hiểu Nguyệt đúng là không thể xem nhẹ, lời nói vô lý qua tới miệng nàng cũng thành có lý, “bất quá, muốn trở thành mẫu thân của ta thì cô phải thực sự thành đại tẩu của ta mới được”.

“Ta như thế nào lại không phải là đại tẩu của ngài?”, Hiểu Nguyệt phản bác, cây ngay không sợ chết đứng “không tin đi xem hộ khẩu… quên, đi xem gia phả của nhà ngài xem có phải tên ta đã được ghi vào đó, là đại tẩu của ngài chưa”.

“Đưa tay phải của cô lên xem”, Đàm Văn Bác cười cười, kéo tay Hiểu Nguyệt.

“Để làm chi?”, Hiểu Nguyệt nghi ngờ hỏi, tay cũng không them giơ lên, “ngài muốn xem chỉ tay hả?”, nam tả, nữ hữu, hắn kêu mình đưa tay phải ra không phải để xem chỉ tay thì còn làm gì?

“Đưa tay lên ta sẽ chứng minh cô không phải chị dâu của ta”.

https://thuviensach.vn

“Ngài tự xem tay mình đi, không lẽ trên tay của ta có ghi chữ: ta, Đỗ Hiểu Nguyệt không phải chị dâu của Đàm Văn Bác?”

“Thì cô cứ duỗi ra đi”, Đàm Văn Bác đưa tay kéo tay phải của Đỗ Hiểu Nguyệt đến trước mặt, trực tiếp kéo ống tay áo lên nhìn chằm chằm vào đó, ánh mặt mãi không chịu rời đi.

“Này, ngài đang làm gì vậy hả?” Hiểu Nguyệt nghĩ muốn rút tay về, mặc dù ở hiện đại cũng thường xuyên mặc áo ngắn tay hoặc không tay nhưng cũng chưa có nam nhân nào dám lôi tay mình lên xem. Nhưng giờ nàng không rút về được “Đàm Văn Bác, ngài đừng quá đáng, dù ta không xem ngài là một Vương gia, nhưng nam nữ hữu biệt, mời tự trọng”.

“Quả nhiên”, Đàm Văn Bác thì thào nói, tựa hồ không nghe thấy Hiểu Nguyệt đang nổi giận, tay phải vẫn cầm tay nàng, tay trái chỉ vào một nốt ruồi đỏ thắm trên cánh tay nàng nhẹ vuốt ve.

“Ngài”, Hiểu Nguyệt cảm thấy mình bắt đầu nổi da gà, “Đàm Văn Bác, ngài hơi quá đáng rồi”, Hiểu Nguyệt giơ tay trái lên tát vào mặt hắn một cái đồng thời thu tay phải về, trợn mắt nói “Ngày thường ta thấy ngài là người duy nhất trong cung có thể cùng ta nói chuyện, còn muốn làm bằng hữu với ngài, cư nhiên…”, trong mắt Hiểu Nguyệt hành vi vừa rồi của Đàm Văn Bác chính là quấy rối tình dục.

“Xin lỗi”, Đàm Văn bác bị tát một cái nhưng trong mắt tràn đầy ý cười, hắn bây giờ đối lập hoàn toàn với “hình tượng” của Hiểu Nguyệt, “Ta chỉ muốn tìm bằng chứng chứng minh cô bây giờ không phải là chị dâu của ta! Trên tay cô hiện vẫn còn thủ cung sa, chứng tỏ cô không phải là người của hoàng huynh, tự nhiên cũng không phải chị dâu ta!”

Thủ cung sa? Hiểu Nguyệt im lặng hồi lâu sau đó giơ tay phải lên coi đi coi lại cái đốm đỏ thắm trên tay, lại không ngừng gật đầu: Thì ra đây là thủ cung sa trong truyền thuyết! Không ngờ ở thời đại này cũng có nó, “Tại sao

https://thuviensach.vn

ngài biết cái này còn trên người ta?", Hiểu Nguyệt vẫn vừa nhìn thủ cung sa vừa hỏi, cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Cơn giận của Hiểu Nguyệt tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trong chốc lát giọng điệu của nàng đã bình thường lại. Bất quá nét mặt khi xem thủ cung sa thì rất chăm chút giống như vừa phát hiện điều gì mới lạ lắm, tựa hồ đến bây giờ nàng mới biết trên tay mình có thủ cung sa! "Vừa rồi, khi cô giơ tay chỉ bầu trời, ta không cẩn thận nên nhìn thấy", Đàm Văn Bác thành thật trả lời.

"Dấu hiệu xử nữ", Hiểu Nguyệt nhẹ giọng nói "Xem ra phải nghĩ cách làm cho nó biến mất mới được", thủ cung sa rất phổ biến, một thảo dân bình thường cũng biết được nó đại diện cho cái gì, chỉ cần lộ ra thì toàn bộ người trong thiên hạ đều biết mình có phải là xử nữ hay không! Hiểu Nguyệt từng xem qua trong sách, thủ cung sa ở thời cổ đại có thể dùng sức tẩy đi được, nhưng vết thủ cung sa đã theo thân thể này hơn mười năm vẫn còn tươi mới, nguyên vẹn, chứng tỏ sức sống phi thường của nó, thật không dễ tẩy đi.

"Cô thật muốn trở thành người phụ nữ của hoàng huynh?", Đàm Văn Bác nghe Hiểu Nguyệt lầm bầm, vội vàng hỏi lại, tựa hồ rất bất mãn với suy nghĩ của nàng.

"Hứ, nữ nhân của hắn nhiều như vậy ta ta dĩ nhiên sẽ không tham gia náo nhiệt rồi", Hiểu Nguyệt kéo tay áo xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Đàm Văn Bác trên mặt vẫn còn năm dấu tay của nàng, trong mắt hiện lên một tia áy náy, "Mới vừa rồi ngài ăn đậu hủ của ta, cho nên ngài phải giúp ta một việc, được không?"

"Cô nói xem?"

"Trước kia xem trong tiểu thuyết thường xuyên có đề cập đến thuật dịch dung, ta cũng không biết có thật hay không", Hiểu Nguyệt suy nghĩ một

https://thuviensach.vn

chút “nếu như thật có loại công phu này, ngài giúp ta tìm một miếng da mặt nhỏ đến, ta đem che thủ cung sa lại”, nếu rửa không sạch thì che nó đi là tốt nhất!

Đàm Văn Bác có chút sửng sốt, nhưng lập tức biết dụng ý của Hiểu Nguyệt, trong cung nhiều tai mắt hỗn tập, nếu như bị người khác phát hiện bí mật nàng vẫn là xử nữ chỉ sợ hậu cung sẽ tràn ngập mưa gió. “Được, ngày mai vào giờ này, cô đến đây ta sẽ giúp cô che giấu nó”, Đàm Văn Bác cười nói.

“Được”, Hiểu Nguyệt gật đầu, mỉm cười “cám ơn ngài, bất quá ta sẽ không vì cái tát vừa rồi mà xin lỗi đâu”.

“Haha, ta cũng không ôm ảo tưởng là cô sẽ xin lỗi”, Đàm Văn Bác tiếp lời.

“Haha”, Hiểu Nguyệt không nhịn được nhẹ giọng cười, “được rồi, ta không thể cùng ngài tán dóc nữa, ta phải về nếu không hai bà quản gia ở nhà sẽ đi chung quanh tìm”.

“Ừ, cô đối với hai nha đầu đó tốt lắm?”, dù qua mấy lần tiếp túc hắn thầy nàng rất quan tâm đến hai nha đầu cận thân nhưng hôm nay vẫn không nhịn được hỏi câu này.

“Việc này… có thể nói người nào đối xử tốt với ta, ta sẽ đối tốt lại với hắn”, Hiểu Nguyệt đứng dậy phủi bụi đất trên người “Mai gặp, nhớ kỹ việc của ta”, nói xong liền chạy thoát đi.

“Yên tâm, chỉ cần là yêu cầu của cô, ta nhất định sẽ làm được”.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Tiểu thư, người rốt cuộc đã về rồi”, chân còn chưa kịp bước vào cửa Chiêu Dương cung Hiểu Nguyệt đã nghe tiếng của Hồng Trù cùng Thanh Trúc.

“Xem vẻ mặt lo lắng của các người kìa. Ta có chạy đi đâu đâu, các ngươi lo lắng cái gì?” Hiểu Nguyệt tủm tỉm cười với hai nha đầu đang đón mình, tiện tay rút khăn ra “mau lau mồ hôi đi, có chuyện gì mà hai ngươi cấp bách vậy?”

“Tiểu thư, sao người lại mặc cung trang?”, Hồng Trù và Thanh Trúc cũng không có nhận khăn từ Hiểu Nguyệt chỉ đồng thanh nói “Hoàng thượng vừa tới, làm sao với bộ đồ này đây?”

“Đã tới rồi à?”, Hiểu Nguyệt bất mãn nói, lấy lại khăn nhìn qua Thanh Trúc cùng Hồng Trù, “giờ đi thay quần áo là được mà”.

“Tiểu thư, hoàng thượng đã đến chờ người rất lâu, nếu bây giờ người đi thay quần áo…hình như không được thích hợp?”, Hồng Trù lo lắng hỏi.

“Nếu như ta không đi thay quần áo như vậy mới không thích hợp”, Hiểu Nguyệt đi thẳng đến cửa, “Được rồi, Hoàng thượng tại sao lại đến Chiêu Dương cung? Đến bao lâu rồi?”, chết tiệt thật, hắn đáng lẽ phải đến Tiêu Âm các mới đúng chứ, lão bà của hắn mang thai rồi, hắn không đi bồi người ta, chạy đến Chiêu Dương cung làm gì?

“Thưa tiểu thư, nghe Kỳ công công nói, Hoàng thượng đầu tiên đến Tiêu Âm các, sau đó đến Chiêu Dương cung”, Thanh Trúc tiếp lời nói.

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng tới đây được nửa canh giờ rồi”, Hồng Trù lo lắng trả lời, đáng lẽ việc hoàng thượng đến Chiêu Dương cung là một chuyện rất cao hứng, nhưng Hoàng thượng ngồi đợi nửa canh giờ tiểu thư mới xuất hiện, nhưng lại mặc một bộ cung trang không biết hoàng thượng có trách phạt tiểu thư hay không!

“Ồ”, chỉ một chữ đơn giản vậy thôi, không có hạ văn.

Hồng Trù và Thanh Trúc liếc nhau, bất đắc dĩ theo sát phía sau Hiểu Nguyệt, hiện tại tiểu thư nói gì thì hai nàng chỉ còn cách làm theo thôi. Tiểu thư đối với việc hoàng thượng đến Chiêu Dương cung biểu hiện rất bình tĩnh, không vui không buồn, có điều những lúc nàng như vậy chính là lúc nàng đang cân nhắc tìm cách đối phó.

Ra khỏi chính điện, Hiểu Nguyệt đến thẳng phòng ngủ, vừa bước vào liền tháo dây lưng, Hồng Trù cùng Thanh Trúc biết Hiểu Nguyệt đang vội vàng thay quần áo nên nhanh chóng thay quần áo, vấn tóc.

“Chờ một chút”, Hiểu Nguyệt thấy Hồng Trù cầm son đang muốn trang điểm cho nàng vội vàng ngăn cản “Hồng Trù, hôm nay không cần trang điểm, mặt của ta cũng không có mụn,…không cần phải dùng phấn che đi. Được rồi, được rồi, chúng ta nhanh đến chính điện đi”.

Trái tim đế vương biến ảo khó lường, đã làm cho hắn đợi gần một tiếng rồi, Hiểu Nguyệt cũng không có lòng dạ nào mang tính mạng mình ra đùa giỡn để cho hắn đợi thêm mười phút nữa.

“Trẫm không ngại chờ thêm nửa khắc đâu”, thanh âm không nóng không lạnh truyền đến làm cho Hiểu Nguyệt cả kinh, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu túa ra, hắn…hắn sao lại vào đây được? Sao cung nữ của Chiêu Dương cung không báo một tiếng? Xem ra bữa nào phải dạy dỗ các nàng một trận mới được!

https://thuviensach.vn

Xoay người, thấy Đàm Văn Hạo ngồi ngay ngắn trên giường "Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường", Hiểu Nguyệt vội vàng đi đến trước mặt Đàm Văn Hạo hành lễ, Thanh Trúc và Hồng Trù song song quỳ xuống thỉnh an.

"Mặt mũi hoàng hậu thật lớn, làm cho Trẫm đợi hơn nửa canh giờ", mặc dù giọng điệu của hắn không nóng không lạnh, sắc mặt cũng rất bình tĩnh nhưng Hiểu Nguyệt vẫn cảm thấy được hắn đang tức giận.

Hồng Trù cùng Thanh Trúc cúi đầu đứng một bên kéo nhẹ váy của Hiểu Nguyệt – khi thỉnh an nàng cũng không có hành đại lễ. Thấy hai nàng liếc mình ý bảo phải quỳ xuống nhận lỗi, Hiểu Nguyệt chỉ cười nhạt, lập tức ngẩng đầu, thản nhiên nói "Thần thiếp sai lầm đã làm lãng phí thời gian quý giá của hoàng thượng là thần thiếp không đúng! Nhưng hoàng thượng có thể lựa chọn rời đi". Là hắn lựa chọn chờ đợi, sao bây giờ lại trách người ta? Huống chi giờ này mà hắn còn đến Chiêu Dương cung thì có chút bất thường.

Thật không biết tốt xấu! Đàm Văn Hạo khẽ mở miệng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ngược lại quay sang nói với mọi người "Các ngươi lui xuống trước đi".

Hiểu Nguyệt biết những lời vừa rồi của mình làm cho hắn có chút mất mặt, cũng bắt đầu hối hắn mình ăn nói lỗ mãng, tại sao lại nói như vậy với một hoàng đế nắm quyền sinh sát trong tay? Trong tiềm thức có chút hoảng sợ, hai tay vặn xoắn lẫn nhau.

Khi mọi người đã lui ra căn phòng có vẻ rộng lớn và im lặng khác thường, chỉ còn lại tiếng hít thở nhợt nhạt.

Đột nhiên yên tĩnh làm cho Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì đành im lặng tìm ghế ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào tấm bình phong bách điểu triều phượng đến ngẩn người.

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu bồi Trẫm đi lệch điện ăn cơm! Trẫm đem bữa tối truyền đến Chiêu Dương cung rồi”, một hồi lâu Đàm Văn Hạo mới thản nhiên mở miệng nói. Cùng Đỗ Hiển Nguyệt ở chung Đàm Văn Hạo có loại cảm giác tự tại, không phải lúc nào cũng tỏ ra phong phạm đế vương – dù cho hắn muốn giữ hình tượng nhưng nàng luôn có bản lãnh đem mặt mũi hắn phá hư hết, rất khác với các phi tử trong cung, các nàng luôn lo lặng cẩn thận ở trước mặt hắn, luôn lo sợ đã làm sai chuyện gì làm hắn mặt rồng giận dữ.

Có lẽ trong lòng nàng chưa từng có mình, hoặc nàng không muốn làm mình vui lòng nên khi nói chuyện đều rất tùy hứng. Lúc nàng nói chuyện luôn tỏ ra một khí chất cao ngạo, ngàng hàng với mình làm cho mình luôn không thể bỏ qua nàng.

Ăn cơm? Hắn tới đây là muốn ăn cơm tối với mình? Tại sao vậy? “Được thôi”, Hiểu Nguyệt không có dũng khí phản đối, cấp trên muốn nhân viên cùng ăn cơm thì cứ ăn, dù ngồi ở đâu ăn thì cũng là trong nhà hắn thôi mà.

Đàm Văn Hạo nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó đứng dậy đi đến lệch điện, Hiểu nguyệt thất thểu đi sau, duy trì khoảng cách không xa không gần, coi như nàng kính trên nhường dưới. Đoạn đường trầm mặc cùng bữa cơm nhanh chóng chấm dứt, cuối cùng Hiểu Nguyệt phát hiện, sau khi ăn cơm xong Đàm Văn Hạo không có ý rời đi, rốt cuộc nàng không nhịn được lên tiếng “Hoàng thượng, vì sao ngài không đi Tiêu Âm các? Lý quý phi không phải… ừ, đại khái là có hỷ rồi, ngài không ở cạnh nàng ta sao?”

“Câu nói này của nàng là quan tâm Trẫm hay Lý quý phi?”, Đàm Văn Hạo buông cuốn trăng gió tiểu thuyết xuống, giương mắt hỏi nàng.

Ánh mắt của Hiểu Nguyệt hoàn toàn dừng lại ở cuốn sách trên tay hắn, tựa đề là ‘Hồng hạnh xuất tường’, hận không thể giật lại từ tay hắn. Còn làm sao Đàm Văn Hạo có được cuốn sách này thì phải kể từ sau bữa cơm:

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, Hiểu Nguyệt ngồi đợi Đàm Văn Hạo cất bước ra đi, nhanh chóng đến tẩm cung khác. Đáng tiếc hắn không chịu đi, lại theo nàng về phòng ngủ rồi trèo lên giường nàng và thản nhiên lôi từ trong góc cuốn gió trăng tiểu thuyết này.

Khi Đàm Văn Hạo lấy được cuốn tiểu thuyết này mắt Đỗ Hiểu nguyệt muốn trợn trắng, vươn tay ra muốn giật lại nhưng hắn cứ thản nhiên mở sách ra đọc, lại còn nhìn nàng khiêu khách, nàng đành nhẫn nhịn xuống.

“Ta đương nhiên là đang quan tâm …”, Hiểu Nguyệt nhận ra trong lời nói của Đàm Văn Hạo hình như có dụng ý, hơn nữa mình mém chút là sập bẫy theo ý hắn rồi nên lập tức sửa lại “Quan tâm cả hoàng gia đó! Lý quý phi hiện mang thai long tử cũng là hài tử đầu tiên của ngài! Nếu như là con trai thì tương lai sẽ là người kế Thừa Ângai vị, cho nên ta đương nhiên phải quan tâm đến hoàng thất, quan tâm đến người kế vị giang sơn của ngài. Ngài nghĩ xem hài tử lúc nào cũng hy vọng phụ thân mình lúc nào cũng bên cạnh…”, nghe đến đây Đàm Văn Hạo liếc Hiểu Nguyệt một cái sau đó tiếp tục đọc sách, “…Được rồi, dù bây giờ hài tử còn chưa biết gì nhưng mẹ của hài tử cũng hy vọng cha hắn ở bên mình! Chẳng lẽ ngài không muốn đi thăm mẹ của con mình sao?”. Thật là, xem thái độ của hắn kìa, nhắc đến hài tử của hắn mà bày ra cái mặt bất cần này là sao?

“Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng mỗi ngày đều xem loại sách này không phải là đang tư xuân chứ?, Đàm Văn Hạo không trả lời Hiểu Nguyệt, ngược lại còn phán ra một câu chẳng liên quan.

Tư cái đầu của ngươi! Hiểu Nguyệt đột nhiên hé miệng cười khẽ, thậm chí còn cố ý chớp chớp mắt, chân bước nhẹ nhàng, uyển chuyển mà đến trước mặt Đàm Văn Hạo, làm hắn cứ ngây người ra nhìn, sau đó nhanh tay giật cuốn sách rồi vội vàng chạy nhanh ra khỏi hắn.

“Nàng!”, khi Đàm Văn Hạo ý thức được hai tay trống trơn mới biết được mình trúng “mỹ nhân kế” của Đỗ Hiểu Nguyệt, mà nàng trong cung

https://thuviensach.vn

không thể xem là một mỹ nhân, vì sao mình lại như vậy? Trải qua trăm ngàn cách quyến rũ của các phi tử khác mình chưa từng thất thần, nhưng hôm nay tự nhiên…

"Haha, loại sách này chỉ dùng để giết thời gian mà thôi", Hiểu Nguyệt tiện tay đem sách giấu đi, nửa cười nửa không nói "Về phần tư xuân, bây giờ vốn là mùa xuân có gì mà phải tử? Đợi tới mùa thu rồi mới tư xuân cũng không muộn".

"Nói nhảm", Đàm Văn Hạo không thèm đấu lý với nàng.

"Tốt lắm, nhiều lời vô ích", ăn no nên buồn ngủ, Hiểu Nguyệt đã bắt đầu nhịn không được muốn ngáp rồi "Ngài có muốn đi thăm mẹ của hài tử hay không là chuyện của ngài, ta đây lấy danh nghĩa là đối tác nhắc nhở ngài: cho dù trong lòng ngài không phải rất thích Lý Thiên Nhu nhưng cũng phải giả bộ tỏ rất rất yêu nàng ta – dù sao ngài cũng đã lợi dụng người ta rồi vậy thì tận lực mà dùng đi không nên lãng phí. Hơn nữa nàng ta đang mang hài tử của ngài, dù thế nào đi nữa cũng phải quan tâm bảo bối của mình chứ".

"Ta phát hiện nàng cùng thái hậu có chút giống nhau rồi", Đàm Văn Hạo nghe Hiểu Nguyệt nói liên tục không khỏi nhớ tới thái hậu ngày ngày dạy dỗ hắn.

Ôi, lại bắt đầu chuyển đề tài rồi, hắn không sợ chuyển riết, chuyển riết chuyển đến hôn mê sao? "Tin tưởng ta, hậu cung tranh đấu quyết liệt không thua gì quan trường tranh đấu. Nếu như mẹ ngài không có tài trí chỉ sợ bây giờ ngồi ở vị trí thái hậu không phải là nàng rồi", Hiểu Nguyệt nói xong còn thêm "Ngài sinh ở trong cung, lớn lên ở trong cung, việc này ngài phải hiểu hơn ai hết".

"Nhưng nàng không lớn lên ở trong cung vì sao lại hiểu rõ việc này như thế?", việc này làm Đàm Văn Hạo nghi ngờ từ hôm qua đến giờ: Đỗ Hiểu Nguyệt bất quá mời mười sáu, mười bảy tuổi sao nàng lại biết những việc

https://thuviensach.vn

này? Sao nàng có được năng lực và tầm nhìn của những người từng trải qua rất nhiều sự việc?

Hiểu Nguyệt không biết trả lời như thế nào, chung quy không thể nói ta đọc được trong sách hoặc phim trên TV thường chiếu những việc này! Nhún vai, lắc đầu Hiểu Nguyệt bình tĩnh nói "Xin lỗi, đây là chuyện riêng của ta, không thể trả lời".

"Tại sao lại nói như vậy? Nàng có thể tìm lý do lừa gạt ta, tỷ như nói là phụ thân đối với nàng tận lực bồi dưỡng hoặc thiên tư thông tuệ không cần ai dạy cũng biết", Đàm Văn Hạo không ngờ Đỗ Hiểu Nguyệt lại "thành thật" như thế nên tự nhiên nổi hứng trêu đùa nàng.

"Ta không thích nói dối, cũng không cần phải nói dối", Hiểu Nguyệt thoải mái trả lời, "Đối với đồng bọn mà nói cần thiết nhất là tín nhiệm lẫn nhau, nếu như ta lừa gạt ngài mà không may mắn bị ngài phát hiện thì sẽ mất hứng, khép ta vào tội khi quân, ta có thể giảm bớt rủi ro nếu nói thật từ đầu".

"Nàng thật đúng là thản nhiên", Đàm Văn Hạo nhẹ giọng cười "Có phải vì nàng xem ta là đồng bạn cho nên nàng mới cùng ta nói chuyện không phân tôn ti?"

"Đương nhiên", Hiểu Nguyệt không trả lời rằng mình đối đãi với mọi người đều giống nhau cũng không tuyên truyền về tư tưởng bình đẳng, nhân quyền vì nàng hiểu rằng ở thời đại phong kiến phân chia tôn ti cấp bậc vốn không tiếp nhận được tư tưởng này, hơn nữa nàng chưa từng nghĩ đến việc làm "cách mạng" thay đổi họ.

"Vì chỗ cao không khỏi lạnh lẽo, là một đế vương cao cao tại thượng người trong thiên hạ đều quỳ dưới sự uy nghiêm của ngài, nhưng trong nội tâm ngài lại mong muốn có một người cùng mình sóng vai nói chuyện như một vị bằng hữu. Nếu như ta cũng sợ hãi ngài thì hôm nay ta sẽ không cùng

https://thuviensach.vn

ngài nói chuyện như thế, càng không thể có cái gọi là khế ước", Hiểu Nguyệt vừa dứt lời Đàm Văn Hạo liền rơi vào trầm mặc, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào phòng làm ngọn nến cháy bập bùng chợt thấy nàng mắt nhắm mắt mở nhìn mình.

"Cùng nàng nói chuyện rất thoải mái", Đàm Văn Hạo thản nhiên mở miệng "Nàng có thể làm cho ta nói ra những suy nghĩ trong lòng nhưng sự xuất hiện của nàng mang đến cho Trẫm một cảm giác nguy hiểm".

Hiểu Nguyệt chú ý tới cách Đàm Văn Hạo dùng từ, trước đó hắn dùng chữ "ta", sau đó lại thay bằng "Trẫm", chứng tỏ hắn lấy hai thân phận để nói chuyện cùng nàng, "làm đồng bạn ta thật cao hứng khi ngài nói như thế, nhưng xin hoàng thượng tin tưởng thần thiếp, thần thiếp tuyệt đối không có ác ý sẽ không vị phạm giao ước với ngài, chờ sau khi sự việc thành công thần thiếp sẽ lui về hậu phương", Hiểu Nguyệt cũng tùy thời thay đổi thân phận để trả lời hắn.

Nhưng nghe nàng nói như vậy Đàm Văn Hạo lại càng không thoải mái, có một vật gì đó đè nặng trong lòng hắn, nhất thời dâng lên cảm giác xúc động.

"Hoàng thượng, đêm nay ngài nên đến Tiêu Âm các đi", Hiểu Nguyệt tiếp tục khuyên nhủ, tin rằng hắn chịu không nổi nàng giở giọng cha mẹ mà dạy dỗ hắn.

"Trẫm tự có cân nhắc, không cần nói nhiều", Đàm Văn Hạo không nóng không lạnh trả lời, khi đi ngang người Hiểu Nguyệt hắn chợt dừng cước bộ chậm rãi nói "Báo cho nàng một tiếng càng là người thân cận càng không thể tin. Còn nữa, loại gió trăng tiểu thuyết này không nên xem, nếu như nàng xuân tình đến rồi, Trẫm không ngại tự mình cho nàng giải xuân tình", nói xong xoay người bước ra cửa, lưu lại Đỗ Hiểu Nguyệt đang trừng mắt nhìn ánh nến một cách ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Hiểu nguyệt! Hiểu nguyệt! Hoàng hậu!”

“Ư, Ồ, mẫu hậu có chuyện gì muốn phân phó cho Hiểu Nguyệt?”, nàng bị giọng nói oán giận làm cho giật mình, liền lấy lại tinh thần đồng thời cũng tự trách mình tại sao khi thấy thái hậu lại giật mình

.

“Con có tâm sự gì sao? Từ sáng đến giờ sau khi con đến đây chỉ mở miệng nói một hai câu, với lại nét mặt rất hốt hoảng”, thái hậu quan tâm hỏi “Có việc gì cứ nói với mẫu hậu, ta sẽ thay con giải quyết cho”.

Cái gì? Để cho người phụ nữ tôn quý nhất hậu cung giải quyết giùm! Hiểu Nguyệt tự nhận mình chưa đủ phúc khí để nhận, “Cám ơn ý tốt của mẫu hậu, Hiểu Nguyệt không có tâm sự gì, chỉ là tối qua ngủ không ngon giấc thôi”, nàng vội vàng đứng dậy thi lễ nói.

“Ngủ không ngon?”, thái hậu nhẹ nhàng buông một câu, trong nháy mắt vẻ mặt liền tươi cười “Có phải vì tối qua hoàng thượng không đến Chiêu Dương cung?”

Ách…thái hậu, lão nhân gia ngài cũng trực tiếp qua đi! Hiểu Nguyệt không nói gì chỉ ngắm nhìn lão bà cao quý trước mặt, sau đó mới lên tiếng “Mẫu hậu nói đùa, thần thiếp bởi vì thời tiết dần dần nóng lên nên ban đêm ngủ không ngon giấc”.

“Tối hôm qua trời nóng? Ta nhớ đêm qua trời chuyển lạnh, còn có mưa nữa, sáng sớm khi ta rời giường vẫn còn thấy mặt đất ẩm ướt đây!”, thái

https://thuviensach.vn

hậu vẫn cười như trước, giọng điệu bình tĩnh tiếp tục thảo luận vấn đề thời tiết với Hiểu Nguyệt.

“Haha”, Hiểu Nguyệt cười trừ, cuối cùng thốt ra vài tiếng tiếp tục dựng chuyện “thần thiếp tối qua thấy một giấc mộng, trong mộng thần thiếp đang đi trong biển lửa nóng đến nổi không thể hô hấp. Cũng chính vì giấc mộng này mà thần thiếp mới cho rằng tối hôm qua trời rất nóng”.

“Con mộng thấy mặt trời?”, thái hậu bị câu chuyện của Hiểu Nguyệt làm cho rất hứng thú, giọng nói trở nên hưng phấn.

“Đúng vậy”, tối qua ngủ không được, đầu óc cừ mờ mịt lang thang ở nơi nào làm gì mơ với mộng? Bất quá, Hiểu Nguyệt kiên trì nói dối đến cùng, tục ngữ nói “Tên bắn đi rồi không thu lại được, lời nói cũng nói ra rồi đành phải phóng lao theo lao thôi! Nhưng thái hậu sao lại hưng phấn như thế? Mộng thấy mặt trời có gì mà cao hứng? “Một mặt trời thật lớn! Mẫu hậu mộng thấy mặt trời là điềm báo cho điều gì?”. Suy nghĩ kỹ thì ở cổ đại con người thường mê tín, xem trong mộng có điềm gì thì ngoài cuộc sống lại cho rằng đó là một loại báo hiệu.

“Hiểu Nguyệt à, nghe nói buổi tối hai ngày trước Hoàng thượng có qua đêm ở Chiêu Dương cung?”, nụ cười hiền lành không đổi, mắt cũng cười đến híp lại, thanh âm trở nên nhu hòa hơn.

Nhìn thái hậu như vậy, Hiểu Nguyệt đổ mồ hôi lạnh “Thưa mẫu hậu, đúng như lời mẫu hậu nói ạ”, dù không thấy thoải mái như nàng vẫn thành thật trả lời, chỉ là che dấu một chút chuyện “nhỏ” thôi.

“Haha, A Nguyễn, xem ra giang sơn của Đàm gia sẽ có người kế nghiệp”, thái hậu quay đầu cười với người cung nữ thân cận “nhớ năm xưa khi ai gia hoài thai hoàng nhi cũng mộng thấy mặt trời”, A Nguyễn vốn là tì nữ cận thận của thái hậu, mama già nhất trong hậu cung, nghe nói đi theo hơn hai mươi năm rồi.

https://thuviensach.vn

“Chúc mừng thái hậu, chúc mừng Hoàng hậu nương nương”, A Nguyễn cũng cười tủm tỉm nói “xem ra không lâu sau trong cung sẽ có thêm hai vì hoàng tử rồi”.

Hoàng tử? Hoàng tử! Hiểu Nguyệt sửng sốt ba giây, rốt cuộc cũng hiểu ý của hai nàng. Trong thâm tâm của người cổ đại, mặt trời là dương, đại diện cho nam nhân, còn mặt trăng là âm đại biểu cho phụ nữ, mộng thấy mặt trời có nghĩa là sẽ sinh nam tử. “Việc này, mẫu hậu giấc mộng này cũng không hẳn chính xác, mẫu hậu nói như vậy cũng hơi khoa trương rồi…”, Hiểu Nguyệt vội vàng đính chính, chỉ một lời nói thôi cũng có thể mang lại nhiều phiền toái! Cũng may hôm nay trong Trữ Tuyên cung không có các phi tần khác, nếu không hậu quả thật không tưởng.

“Thà rằng tin là có cũng đừng tin là không”, Thái hậu ý cười không giảm “đúng lúc con cùng Hoàng thượng vừa viên phòng (tức là đã xxx rồi đó các bạn), nói không chừng bây giờ con đã hoài cốt nhục của Hoàng thượng rồi”.

Ôi! Ai nói hai người cùng ở một phòng thì nhất định phải phát sinh quan hệ hả! Nhưng Hiểu Nguyệt không thể giải thích thêm, càng không thể đưa thủ cung sa ra để cho các nàng kiểm chứng – trừ phi nàng muốn rước thêm nhiều phiền toái.

“Người nào hoài thai cốt nhục của Trẫm rồi?”, Đàm Văn Hạo mỉm cười đi vào cửa.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Nô tỳ tham kiến Hoàn thượng!”

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

“Miễn lễ”

https://thuviensach.vn

“Hoàng nhi!”, thái hậu cười ha hả đưa tay ý bảo Đàm Văn Hạo đến bên cạnh, sau đó nói “Hiểu Nguyệt vừa rồi nói với ai gia, tối hôm qua nàng mộng thấy mặt trời – năm đó ai gia cũng mộng thấy mặt trời, kết quả là hoài thai hoàng thượng! Con nói xem, Hiểu Nguyệt mộng thấy mặt trời có phải ông trời cấp nàng chỉ thị?”

Chỉ thị? Hiểu Nguyệt vừa nghe xong liền muốn giở chân rời đi! Nhưng Đàm Văn Hạo là nhìn nàng cười nhẹ, Hiểu Nguyệt vội vàng thì thầm “nói bừa, nói bừa thôi”.

“Mẫu hậu, việc này nhiều lúc có muốn cũng không được”, Đàm Văn Hạo chậm rãi nói làm cho Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn lại tiếp tục bồi thêm một câu làm cho nàng tức nghẹn họng “bất quá nhi thần sẽ cố gắng làm cho giấc mộng của hoàng hậu nhanh chóng thành sự thật”.

“Tốt, tốt lắm!”, thái hậu cười đến thoải mái “Hiểu Nguyệt vốn là một hài tử ngoan, hai con nhất định sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, ai gia cũng rất yên tâm. Hoàng nhi, ai gia có ý định mười ngày sau sẽ đi xuất cung lễ phật ba tháng, chuyện trong hậu cung ai gia quyết định giao cho hoàng hậu quản lý”.

“Mọi chuyện nghe theo ý của mẫu hậu” Đàm Văn Hạo gật đầu đồng ý.

“Mẫu hậu…” Hiểu Nguyệt đứng dậy hành lễ, muốn nói gì đó nhưng chưa kịp nói đã bị một thanh âm cắt đứt.

“Bẩm Hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu, Hành Vân các vừa cho người đến nói sáng nay Đồng quý phi nôn không ngừng, ngự y chẩn đoán mới biết Đồng quý phi có hỷ rồi”, Lưu công công vào phòng khom người nói.

“Ồ! Thật sao?”, Thái hậu nhẹ chớp mắt, nhưng lại tủm tỉm hỏi “Ngự y có nói mấy tháng rồi không?”

“Bẩm thái hậu, nói là đã 2 tháng rồi”.

https://thuviensach.vn

“Hai tháng?” thái hậu nhẹ nhàng lập lại, sau đó quay đầu cười nói với Đàm Văn Hạo “Lý quý phi cũng hai tháng rồi, thật đúng là song hỷ lâm môn!”

Haha, thái hậu nói thật có ý tứ, lời nàng nói có thể giải thích như vậy không: hoàng nhi, con thật mạnh mẽ làm cho hai phi tử hoài thai cùng một lúc! Nghĩ đến đây Hiểu Nguyệt nhịn không được muốn cười một tiếng, vội vàng nhấc ly trà lên uống.

“Mẫu hậu, sau này hoàng cung sẽ càng thêm náo nhiệt” Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng nói “Mẫu hậu không phải mong cháu đến sốt ruột sao? Bây giờ Lý, Đồng hai vị quý phi đều hoài thai rồi, tâm nguyện mấy năm nay của người nhi thần cuối cùng đã hoàn thành rồi”.

Ừ, lời này theo cách hiểu của người hiện đại có thể lý giải thành: mẹ vẫn thúc dục con mau chóng sinh cháu, bây giờ hai người cùng mang thai nhiệm vụ mẹ giao cho con đã hoàn thành rồi, sau này không thể tiếp tục thúc dục nếu không hai đứa trẻ sẽ giao cho mẹ nuôi dưỡng!

“Nhưng ai gia vẫn hy vọng sau ngày người thừa kế sẽ đến từ chính cung – đây là cũng tổ chế của hoàng thất!” thái hậu chậm rải nói, Phỉ Á quốc có một quy định bất thành văn: đế quân nhất định phải sinh ra từ chính cung. Nếu như không phải do chính cung sinh ra thì ngày người đó được phong làm thái tử thì mẫu phi cũng sẽ được phong làm chính cung hoàng hậu. “Hoàng nhi, con cũng hiểu ý của ai gia rồi chứ? Con xem, Hiểu Nguyệt nãy giờ không ngừng gật đầu cho là đúng kìa”.

“Hả?” Hiểu Nguyệt vốn đang hiểu theo kiểu bóp méo ý nghĩ của thái hậu, không ngờ lão nhân gia lại đem trái banh đẩy đến người mình, vội vàng buông ly trà cười yêu ớt nói “Mẫu hậu nói phải! Di huấn của tổ tiên dĩ nhiên chúng ta phải ghi nhớ. Bất quá quy củ vốn là vật chết còn người là vật sống, tự nhiên có thể tùy cơ ứng biến, chờ hoàng thượng nghĩ muốn…”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt nói tới đây đột nhiên ngừng lại, thái hậu không biết giao kèo giữa mình và Đàm Văn Hạo nên không biết có nên nói tiếp hay không.

Đàm Văn Hạo dĩ nhiên hiểu rõ ý của Đỗ Hiểu Nguyệt: nàng muốn nói là khi nàng rời bỏ ngôi vị hoàng hậu này nàng sẽ phi thường vui vẻ. "…Chờ Trẫm nghĩ muốn gì?" dù biết rõ ý nàng muốn nói, mà nàng trước mặt thái hậi không dám nói ra, dù sao cũng nói được một nửa rồi hắn thật muốn biết tiếp theo nàng sẽ nói gì với thái hậu.

"Chờ một ngày nào đó hoàng thượng cao hứng, trở lại thương thảo với thần thiếp những vấn đề thái hậu vừa nói. Thần thiếp nhất định cung nghênh thánh giá!", Hiểu Nguyệt cắn răng nói, phải biết rằng hai buổi tối ngủ không ngon giấc của nàng là do Đàm Văn Hạo đêm đó trước khi rời đi "hảo tâm" báo cho.

"Haha, được, được" Thái hậu vừa nghe xong liền tủm tỉm cười.

Đàm Văn Hạo cũng cười sau đó chậm rãi đứng lên, đầu tiên hướng thái hậu thi lễ "Mẫu hậu nhi thần đến Hành Vân các trước", đồng thời đi đến trước mặt Hiểu Nguyệt, nàng vội vàng đứng dậy cười với hắn.

"Hoàng hậu, hôm nay Trẫm thật cao hứng, tối nay có thể cùng hoàng hậu thương thảo bất cứ vấn đề gì!" Đàm Văn Hạo ghé sát tai Hiểu Nguyệt nói nhỏ nhưng lại đủ để cho người thứ ba nghe thấy.

"Được thôi" Hiểu Nguyệt thản nhiên trả lời nhưng hai bên tai đã đỏ ửng, một luồng khí ấm áp thổi vào trong tai, mùi xạ hương thơm ngát xộc thẳng vào mũi, nàng có chút không quen khi cùng hắn tiếp xúc gần gũi như thế.

"Thần thiếp cung nghênh thánh giá!" Hừ, đừng tưởng tai ta đỏ là sợ ngươi!

"Thông minh" Đàm Văn Hạo cười khẽ một tiếng, tay đưa lên vỗ vỗ vai Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Hắn…hắn tưởng mình mèo hay chó mà vỗ vai mình! Hiểu Nguyệt nghĩ muốn nghiêng người tránh "long trảo" của hắn, nhưng thấy thái hậu đang nhìn liền nhịn xuống.

"Được rồi! Hai đứa…có phải muốn làm bà lão này đố kỵ hay không?", thái hậu cười nói "Hoàng nhi con đi Hành Vân các trước đi, Ai gia sẽ cùng hoàng hậu theo sau".

Đàm Văn Hạo đi rồi Hiểu Nguyệt mới yên ổn mà ngồi trên ghế. Vừa rồi nàng cũng nghe được thái hậu muốn đem hậu cung thực quyền giao cho mình chắc là bà có dụng ý gì đó, bây giờ thế nào thái hậu cũng lật bài tẩy việc này.

"Hiểu Nguyệt bây giờ không có người ngoài, Ai gia muốn nói với con việc này" thái hậu ra dấu bảo A Nguyễn cũng lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

"Mẫu hậu xin cứ nói" Hiểu Nguyệt ngồi thẳng lại cung kính nghe.

"Con tiến cung cũng gần bốn tháng rồi" thái hậu chậm rãi nói "Con đối với cuộc sống trong cung có ý kiến gì không?"

"Hồi bẩm mẫu hậu, người thống trị hậu cung rất tốt thần thiếp không có bất kỳ ý kiến gì" không biết thái hậu muốn diễn trò gì, tốt nhất cứ bảo trì trầm mặc.

Thái hậu gắt gao nhìn Hiểu Nguyệt, hồi lâu mới yếu ớt nói "Trong cung đầm rồng hang hổ, khi long tranh hổ đấu thì không có mấy người có thể bảo toàn chính mình".

"Mẫu hậu nói chí phải" Hiểu Nguyệt tùy thời trả lời không biểu lộ bất cứ điều gì

https://thuviensach.vn

“Cho nên nếu bộc lộ tài năng hơn người trong cung sẽ rất khó sinh tồn, những người có tư tâm âm mưu này nọ sẽ có một ngày bị người khác dùng mưu; người nào tự phụ mình thông minh cũng có ngày bị chính sự thông minh này làm hại” thái hậu giọng điệu không thay đổi nhưng cố tình kéo dài không nói tiếp, Hiểu Nguyệt biết rõ những lời bà ấy nói mỗi chữ mỗi câu đều không phải nói nhảm.

“Nhưng con là một hài tử rất thông minh, con biết rất rõ đạo lý này, ngày thường bảo trì trầm mặc không cùng người tranh đấu, thực tế bất luận việc gì trong cung con đều nhìn thấu, đúng không? Sự tranh chấp trong hậu cung, kết bè kết đảng con đều biết nhưng đều sắp xếp để không làm mích lòng bên nào – chỉ riêng điểm này thôi Ai gia không thể không bội phục sự thông tuệ của con!”

Ách…cái này gọi là gió chiều nào thì theo chiều ấy, thuận theo tự nhiên, đạo lý này chỉ cần không phải kẻ ngu thì ai cũng có thể làm được! Hiểu Nguyệt than khổ trong lòng, thái hậu chính là thái hậu, ngày thường ở trong cung quan sát nhìn thấu toàn bộ suy tính của mình.

“Con tự biết mình chính là người của Đỗ gia, rất rõ thân phận của mình trong hoàng thất cho nên con chưa bao giờ chủ động yêu cầu tiếp nhận hoàng hậu thực quyền, cũng không yêu cầu hoàng đế sủng ái. Mấy tháng nay Ai gia cân nhắc rất nhiều, không lẽ con muốn trốn trong thâm cung, hỗn ăn hỗn uống suốt đời?”

Hiểu Nguyệt vốn cầm ly trà lên định uống nghe thái hậu nói xong liền buông xuống, đứng lên cười nói “mẫu hậu, người khích lệ Hiểu Nguyệt rồi, nhi thần ngu dốt có thể làm hoàng hậu đã là rất may mắn, không dám cầu bất kỳ điều gì nữa” lời nói này nghe có vẻ khiêm tốn nhưng quả thật vốn là lời nói thật lòng của nàng.

“Ai gia sống trong cung nhiều năm như vậy, dạng người nào mà ta chưa thấy qua? Có nhìn lầm người hay không Ai gia tự định đoạt” thái hậu vẫn

https://thuviensach.vn

tươi cười như trước nhưng trong giọng nói lộ ra vẻ cương quyết không cho phản bác, làm cho Hiểu Nguyệt không thể tiếp tục giả cười như trước. Theo lời Thái hậu, Hiểu Nguyệt có thể hiểu như vậy: nhóc con, muốn đấu với ta? Trở về học thêm mấy năm đi!

“Mẫu hậu có gì phân phó, xin mời nói thẳng đi” Hiểu Nguyệt biết rõ nàng trước mặt lão yêu hồ này không có cách nào giấu đuôi của mình đi, cứ trực tiếp đối mặt xem sao.

“Tính tình sảng khoái, Ai gia thích” thái hậu cười rất tự nhiên, nhưng nhìn thế nào cũng thấy bà ấy như là đang tính kế “Mặc dù con là người của Đỗ gia nhưng Ai gia cảm giác được con là người đáng để ta tin tưởng nên Ai gia muốn đem hậu cung cùng Hoàng thượng phó thác cho con”.

“Tại sao? Tại sao mẫu hậu lại tin tưởng con? Tin tưởng nữ nhi của người mà mẫu hậu đang dùng toàn lực để đối phó?” Hiểu Nguyệt không rõ tại sao thái hậu lại tin tưởng mình “Còn nữa, tại sao mẫu hậu lại muốn đem hậu cung và hoàng thượng phó thác cho con? Mẫu hậu vẫn đang phụ giúp hoàng thượng, hậu cung cũng do người quản lý, hơn nữa mẫu hậu đang làm rất tốt”.

“Ai gia đã đến lúc buông xuống” thái hậu nhìn Hiểu Nguyệt hồi lâu rồi thẳng thắn nói trong giọng nói có sự thư thái, thậm chí còn có một tia giải thoát “Ai gia tin con, tự Ai gia có đạo lý”.

Đến lúc buông xuống? Hiểu Nguyệt hoài nghi nhìn thái hậu, sắc mặt vẫn hồng hào, ánh mắt lấp lánh có thần, thần thái sáng láng, căn bản không giống người sắp chết! Quan trọng chính là sao bà ta biết mình sắp chết? Chẳng lẽ dựa vào lời tiên tri gì đó? Đương nhiên Hiểu Nguyệt biết thái hậu không có năng lực tiên tri, nếu không bà ấy cũng không cần mất đến mấy tháng để quan sát mình. Như vậy chỉ còn một lý do, có thể thái hậu đang mắc một chứng bệnh gì đó không thể chữa trị – nhưng nhìn sắc mặt cùng dáng người của thái hậu không hề thấy dấu hiệu của bệnh tật, đặc biệt giọng

https://thuviensach.vn

nói vẫn thanh và trong không thể là người có bệnh được! Vì thế lý do này cũng không đúng, Hiểu Nguyệt thật đoán không ra vì sao Thái hậu lại làm như thế, mang hậu cung thực quyền cùng hoàng thượng phó thác cho mình.

“Con không hỏi Ai gia tại sao lại làm như vậy?” trong mắt thái hậu chợt hiện ý cười hỏi.

“Chỉ sợ có hỏi người cũng không nói” Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng trả lời, trong cung mỗi người đếu có quá khứ của riêng mình, thái hậu có thể tồn tại đến ngày nay nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện, có những chuyện bà ấy không muốn nói đến, cho nên có hỏi thái hậu cũng không trả lời. Còn vì sao thái hậu lại tin mình thì Hiểu Nguyệt có cảm giác không biết đáp án sẽ tốt hơn nếu không rất có khả năng bị kéo vào những chuyện không nên biết.

“Ai gia thích con hiểu biết ở điểm này” thái hậu cười ha hả nói “tốt lắm, con đã đáp ứng yêu cầu của Ai gia nên ta cũng an tâm. Bây giờ chúng ta đi Hành Vân các thăm cháu nội tương lai của ta đi”.

Mình đáp ứng yêu cầu của bà ta khi nào vậy, sao mình lại không biết? Nhưng giờ cũng không phải là lúc đem chuyện này ra nói, Hiểu Nguyệt đành trả lời “Dạ vâng”.

Nàng đứng dậy dìu thái hậu đi ra cửa, chậm rãi đi đến Hành Vân các.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Khi Hiểu Nguyệt trở lại Chiêu Dương cung đã là giờ Dậu, mặt trời đã khuất dần sau những áng mây, gió xuân cũng không còn ôn hòa, nhẹ nhàng mà mạnh mẽ va quật với những nhánh cây trong Phong Mãn Lâu.

"Hồng Trù, Thanh Trúc mau thắp đèn lên đi" Hiểu Nguyệt vừa tới gần cửa phòng đã vội vàng phân phó cho hai nha đầu Hồng Trù và Thanh Trúc.

Thanh âm bất an, vội vàng của nàng làm cho Hồng Trù cùng Thanh Trúc nhanh chóng chạy đi, trong chốc lát căn phòng đã sáng lên trong ánh nến bập bùng. Thấy ánh sáng trong phòng Hiểu Nguyệt trong lòng cảm thấy an tĩnh, tâm trạng cũng thanh tĩnh không ít, hít nhẹ một hơi lẳng lặng nói "Thanh Trúc, Hồng Trù, các ngươi bận rộn cả ngày rồi giờ lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút".

"Vậy khi nào tiểu thư dùng bữa tối?" Thanh Trúc nhẹ nhàng hỏi.

"Đêm nay không cần chuẩn bị bữa tối, giờ Hợi mang đến một ít điểm tâm là được" Hiểu Nguyệt vừa nói vừa đi đến bàn trang điểm "điểm tâm làm đơn giản thôi không cần quá phức tạp, còn nữa mang thùng nước vào đây, ta muốn tắm".

Các cung nữ lĩnh mệnh đi ra, chỉ để lại Hồng Trúc đứng hầu bên cạnh. "Hồng Trù, sao ngươi còn chưa đi?", nhìn vào gương đồng Hiểu Nguyệt phát hiện trong phòng còn có người, thấy nàng hình như muốn nói gì với mình mà lại không nói, Hiểu Nguyệt liền xoay người nghi hoặc hỏi "ngươi có chuyện gì muốn nói với ta phải không?"

https://thuviensach.vn

"Tiểu thư, mấy ngày nay cô có tâm sự gì phải không?" Hồng Trù cũng không quanh co liền thẳng thắn hỏi, mấy ngày nay tiểu thư hình như có gì thay đổi so với trước kia, ngay cơm cũng không ăn, trên mắt lại hiện lên quần thâm hình như là ngủ không ngon giấc.

Haha, nha đầu này thật tỉ mỉ, Hiểu Nguyệt khẽ cười "có gì tâm sự đây, Hồng Trù, ngươi suy nghĩ nhiều quá!" có một số việc Hiểu Nguyệt không thể nào nói với nàng ta được.

"Có phải bởi vì mấy ngày nay Hoàng thượng không đến Chiêu Dương cung?" Hồng Trù tiếp tục hỏi.

"Haha, Hồng Trù, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi" Hiểu Nguyệt bị câu hỏi của Hồng Trù chọc cười "thời gian ta tiến cung dài như vậy mà Hoàng thượng mới đến Chiêu Dương cung hai ba lần, nếu chỉ vì như vậy mà buồn thì ta hiện giờ chắc thành oán phụ rồi".

Cũng đúng! Hoàng thượng và tiểu thư không hợp nhau, việc này không có gì là bí mật, người trong cung ai cũng biết, chỉ có khi thái hậu thường hay nhân lúc tiểu thư đi thỉnh an người liền mới Hoàng thượng đến Trữ Tuyên cung để cải thiện quan hệ giữa hai người. Đáng tiếc lại không thành công, hai người trước mặt thái hậu thì tương kính như tân, sau lưng thái hậu cũng tương kính như băng. Dù đêm đó Hoàng thượng lưu lại Chiêu Dương cung, sau đó lại dẫn tiêu thư đi Càn Thanh cung…nhưng quan hệ giữa bọn họ không thể nói là đã cải thiện tốt. Đặc biệt hôm nay ở Hành Vân các, Hoàng thượng đối với Đồng quý phi thập phần che chở, không thèm nhìn tới tiểu thư, tình cảnh này thật là…ngay cả các cung nữ bên cạnh cũng thành dư thừa, cuối cùng thái hậu nói vài câu rồi dẫn tiểu thư trở về Trữ Tuyên cung, sau đó chuyện một chút mới cho tiểu thư trở về. "Vậy tiểu thư đang phiền não việc gì?"

Phiền não? Mình biểu hiện rõ ràng vậy sao? Cư nhiên một nha đầu cũng nhìn ra? Vậy các phi tử khác thì sao, các nàng có thấy mình khác thường?

https://thuviensach.vn

Không được, trong hậu cung, nơi mà người ăn thịt người, nếu như bản thân để người khác "đọc" được như vậy thì thời gian "tử" thật không xa rồi. Hiểu Nguyệt trêu chọc hỏi "ta có phiền não sao? Tại sao ta không biết? Ngươi xem ta mỗi ngày ăn ngon, ngủ ngon làm gì có tâm sự? Ngươi có thấy người nào ăn no ngủ kỹ như vậy mà có tâm sự không?"

"Nhưng là…" Hồng Trù còn muốn thêm nhưng bị Hiểu Nguyệt cứng rắn nhắc "được rồi, không nói nữa, ta bây giờ hơi mệt, tắm rửa xong phải ngủ một chút – sáng giờ ta chưa ngủ chút nào cả".

"Tiểu thư! Hồng Trù nhớ rõ sáng nay người ngủ đến giờ Tỵ mới rời giường" Hồng Trù nhắc nàng "người còn dùng lý do thân thể không thoải mái để từ chối gặp mặt các phi tử đến thỉnh an".

"Ừ, ừ" Hiểu Nguyệg gật đầu phụ họa, sau đó thấy các cung nữ mang thùng tắm tới nên cười tủm tỉm nhìn Hồng Trù "ta biết ngươi quan tâm ta nhưng ta thật không có tâm sự gì! Ngươi cung biết phụ nữ trong kỳ kinh nguyệt thường có tâm trạng bất an, người cũng không cần lo lắng quá! Được rồi, được rồi, ngươi cùng các nàng ai về làm việc nấy đi, có chuyện gì ta sẽ gọi".

Sau khi các cung nữ đi khời, Hiểu Nguyệt rốt cuộc cũng có được một không gian yên tĩnh. Ra sau bức bình phong cởi quần áo, bước vào ngồi trong thùng tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ, mùi thơm của những cánh hồng trong nước làm cho tinh thần trở nên sảng khoái, cũng làm cho những suy nghĩ của nàng rõ ràng lên rất nhiều.

Trong phòng rất yên tĩnh, trừ tiếng hít thở nhợt nhạt của nàng cũng tiếng nước nhẹ nhàng chảy, ánh nến thỉnh thoảng lay động chớp tắt, mọi thứ đều im lặng đến đáng sợ. An tĩnh, trống trãi mang theo vài phần lạnh lẽo ập đến bên người Hiểu Nguyệt, loại không khí áp bách này làm nàng rất sợ, muốn trốn vào một nơi nào đó.

https://thuviensach.vn

"Hồng Trù, Thanh Trúc! Mau vào!" Hiểu Nguyệt chợt hô to, đồng thời vội vàng đứng dậy mặc quần áo, trong đầu chợt nhớ tới câu nói của thái hậu "hoàng cung chính là một nơi rất náo nhiệt, con càng muốn an tĩnh, càng muốn chạy trốn thì càng không trốn thoát được".

"Tiểu thư, người có gì phân phó?" khi Thanh Trúc và Hồng Trù đi vào Đỗ Hiểu Nguyệt đang bình tĩnh mặc y phục.

"Đêm nay ở đây ăn điểm tâm với ta đi" Hiểu Nguyệt thản nhiên nói, bây giờ nàng chỉ muốn có người ngồi với mình, mặc dù tâm sự đầy bụng không thể giải tỏa được nhưng nhìn thấy hai gương quen thuộc của các nàng vẫn tốt hơn là chỉ làm bạn với ánh nến lập lòe này.

"Tuân lệnh" đêm nay tiểu thư thật sự rất khác thường, Hồng Trù suy tư trong lòng, lúc trước khi tiểu thư tắm xong thường vừa ăn một món gì đó vừa xem một đống gió trăng tiểu thuyết… chưa bao giờ yêu cầu mình và Thanh Trúc bồi nàng – nàng tựa hồ cũng không thích có người xen vào thời gian riêng tư của mình.

Hiểu Nguyệt biết dù mình đề cập bất cứ yêu cầu gì các nàng cũng đều đồng ý, chỉ là nàng thật lòng muốn nói một câu "Thanh Trúc, Hồng Trù, cám ơn các ngươi. Có khi ta cũng không biết mình đang kiên trì vì cái gì, nhưng nhìn các ngươi thỉnh thoảng lại ngóng chờ thư từ gia đình ta liền nhớ tới mình có một lý do để mà kiên trì".

Cho tới nay Hiểu Nguyệt vẫn tự hỏi tại sao bản thân lại lưu lạc đến nơi này, cũng từng nghĩ đến một ngày nào đó mình thức dậy đã về lại cố hương. Bất quá, sau khi ở lại đây hơn bốn tháng, Hiểu Nguyệt cũng dần dần bỏ đi suy nghĩ này, mỗi ngày nàng thức dậy đều thấy một bầu trời xa lạ, từng nghĩ đến mình cứ như vậy mà sống trong cung cả đời, coi như là ở trong lãnh cung cũng tốt, ít nhất cũng có ăn, có mặc cả đời không lo nghĩ. Nhưng ngày ấy, khi Tương Lương vào cung thăm nàng, nói những lời mà chỉ có mẫu thân nói như thế, khóc những giọt nước mắt chỉ có ở một người mẫu

https://thuviensach.vn

thân mới có thể khóc như thế, Hiểu Nguyệt mới phát hiện ra rằng thì ra ở nơi này còn có một người thật tâm yêu thương mình, muốn cho mình cuộc sống thật tốt đẹp. Mà nhìn bộ dáng nhát như thỏ của Tương Lương khi đứng trước Đinh Anh Uy, Hiểu Nguyệt vừa tức vừa giận. Giận Tương Lương quá hiền lành không có chút dũng khí mà tranh giành, tức là vì mình không thể giúp gì được cho nàng ta, giải thoát nàng ấy ra khỏi hàng hùm miệng sói.

Cho nên, xuất cung không chỉ vì tự do của mình, càng hy vọng có thể mang mẫu thân của khối thân thể này đi, mà muốn dẫn Tương Lương đi không phải là chuyện dễ dàng. Đầu tiên chính nàng ta có thể không chịu đáp ứng –tư tưởng xuất giá tòng phu rất thịnh hành ở nơi này; hơn nữa Đỗ Khang Viễn sẽ không chịu đáp ứng, thê thiếp vốn chính là trang sức trên người một nam nhân, hắn dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Mà trong hai nguyên nhân này, quan trọng nhất chính là Đỗ Khang Viễn, chỉ cần hắn mở miệng hưu (bỏ) Tương Lương, như vậy, Tương Lương sẽ không còn lý do tiếp tục ở lại Đỗ gia. Có điều làm sao để Đỗ Khang Viễn chịu hưu Tương Lương mới là vấn đề cực kỳ nan giải.

"Tiểu thư, tại sao người lại cám ơn chúng nô tỳ?" khi Thanh Trúc nói những lời này sắc mặt có chút không được tự nhiên "tiểu thư có đọc thư của gia đình nô tỳ gửi không?"

"Haha, ta rất tôn trọng sự riêng tư à" Hiểu Nguyệt cười khẽ, ngẫu nhiên dựa vào tháp thượng, tóc tai bù xù che nửa bên mặt "chỉ có một lần ta vô tình thấy Thanh Trúc giao một phong thư cho thái giám phụ trách đưa tin, chỉ biết đó là thư viết cho gia đình thôi! Chẳng lẽ người lại viết thư tình cho thái giám?"

Một câu vừa nói xong làm Thanh Trúc vừa tức vừa xấu hổ, tức giận nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

"Haha, người đừng nhìn ta như vậy" Hiểu Nguyệt thuận tay lấy ra một cuốn sách, không phải là gió trăng tiểu thuyết mà là một quyên sách giới thiệu về phong thổ nhân tình của Phỉ Á quốc, nửa cười nửa nghiêm túc nói "trong hoàng cung này không phải chưa từng có chuyện cung nữ thích thái giám! Ta cũng sẽ lừa gạt các ngươi, không tin các ngươi có thể tìm những cung nữ có tuổi mà hỏi!"

Trước kia, Hiểu Nguyệt xem qua không ít dã sử về cuộc sống trong cung, trong sách có nói đến chuyện một số cung nữ vì không chịu nổi sự tịch mịch trong cung nên đã cùng một số thái giám phát sinh quan hệ. Huống hồ trước kia trong một tiết học văn nào đó, giáo sư có nhắc đến chuyện thái giám trong cung cũng lấy vợ. Hiểu Nguyệt không tin trong hoàng cung lại không có dạng quan hệ này.

"Tiểu thư, người nói thật hay nói giỡn?" thấy sắc mặt Thanh Trúc ngày càng khó coi, Hồng Trù vội vàng giảng hòa "ta cam đoan Thanh Trúc không có quan hệ này, nàng có người yêu thanh mai trúc mã rồi, chờ sau khi ra cung liền gả đi đó".

"Ồ, Ồ, Ồ" liên tiếp "Ồ" ba chữ, Hiểu Nguyệt mờ ám nhìn Thanh Trúc, sau đó nháy mắt với Hồng Trù "nguyên lai có người yêu rồi, khó trách suốt ngày viết thư tình. Bất quá, Thanh Trúc khai mau, mỗi tháng ta đều cho người xuất cung mua sách, ngươi thành thật trả lời xem có lén đi gặp người tình ca ca của ngươi không hả?"

"Tiểu thư!" Thanh Trúc đỏ mặt quay đầu bỏ đi, "nô tỳ đi xem điểm tâm chuẩn bị xong chưa".

"Haha, thẹn thùng rồi" Hiểu Nguyệt vui vẻ cười, hoạt nào một phen trong lòng thư thả rất nhiều, phiền não tựa hồ chạy mất đi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Chương 47

“Lạc hoàng tử thật sự không có ý định ở lại Phỉ Á quốc du lãm vài ngày sao?” Đàm Văn Hạo khẽ nhếch môi, thản nhiên hỏi Cách Lạc đang đi bên cạnh.

“Hôm nay khí trời trong xanh, vài áng mây trắng nhẹ trôi phía chân trời, chim chóc tự do bay lượn, những đóa hoa mơn mởn hé nở khoe sắc khắp hoa viên bên cạnh những con suối nhỏ róc rách chảy trong hòn non bộ, ánh mắt trời chiếu xuống dòng nước tạo nên một cầu vòng vô cùng xinh đẹp…” trong lúc Đàm Văn Hạo trò chuyện với Cách Lạc, Hiểu Nguyệt “tự kỉ” trong đầu vẽ ra một bức tranh những gì mà nàng đang nhìn thấy trong hoa viên (khúc này thấy Hiểu Nguyệt hình như hơi “điên điên”)

“Cám ơn ý tốt của hoàng thượng” Cách Lạc khẽ cười “có điều Cách Lạc ở lại quý quốc đã lâu, hơn nữa Vương huynh cũng triệu Cách Lạc về nước nên không thể không rời đi. Cách Lạc cảm tạ hoàng thượng mấy ngày vừa qua đã nhiệt tình chiêu đãi làm cho Cách Lạc cảm nhận được sự hiếu khách của Phỉ Á vương triều”.

“Mới vài ngày không tới ngự hoa viên, hoa cũng héo hơn phân nửa rồi, ôi rừng hoa tàn úa thật vội vã!” Hiểu Nguyệt tức cảnh sinh tình vươn tay nắm những cành lộc non, xoa nhẹ trong tay, lại học theo các nữ tử khuê phòng thương tiếc xuân, khẽ chớp mắt nghĩ đến câu thơ “Nhất phiến hoa phi giảm khước xuân. Phong phiêu vạn điểm chính sầu nhân” (*)

(*) Trích trong bài thơ Khúc Giang Nhị Thủ của Đỗ Phủ. Dịch thơ:

Hoa rơi một cánh vẻ xuân phai

https://thuviensach.vn

Muôn đoá rụng đầy não dạ ai

(Trần Nhất Lang dịch)

“Lạc hoàng tử khách khí rồi, được ngài ghé thăm vốn là vinh hạnh của Phỉ Á quốc” Đàm Văn Hạo khách sáo nói “hơn nữa có thể cùng Ly quốc hòa thân đối với Phỉ Á quốc mà nói là một vinh hạnh rất lớn lao”.

“Hoa tàn hoa bay đầy trời… Ừ, không hợp với tình cảnh này chút nào, sau khi hoa tàn rồi thì mới có kết quả này chứ sao bay đầy trời được! Hắc hắc, những nụ hoa lê nho nhỏ này thật là đẹp, sau này kết thành trái rồi thì ăn sẽ rất ngon, thanh thanh, ngọt ngọt! Ách…chuyện gì xảy ra vậy, không phải mình đang thương tiếc xuân à? Sao tự nhiên lại nghĩ đến ăn? Ôi, xem ra thương tiếc xuân không phải là style của mình rồi” Hiểu Nguyệt bẻ một cành lê, bức những chiếc lá non vò nát rồi ném xuống đất.

“Về việc hòa thân có thể trì hoãn một thời gian không?” Cách Lạc chần chờ nói, ngẩng đầu nhìn hoàng đế Phỉ Á quốc “Ly quốc lại xuất hiện nội chiến”.

Bạo loạn? Ừ, đây là một vấn đề lớn, một vương triều có bạo loạn nghĩa là chế độ cai trị đã xuất hiện vấn đề, áp bức nhân dân, mà từ xưa đến nay vương triều đổi chủ đều bắt đầu từ bạo loạn. Theo cách nói của Cách Lạc, Ly quốc hình như không phải là lần đầu tiên xuất hiện bạo loạn, điều này cho thấy, Ly quốc đích xác tồn tại một vấn đề rất lớn, hình như có ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc rồi, Hiểu Nguyệt chợt ngừng cước bộ, tay vẫn tiếp tục vin cây, bẻ cành vừa tự hỏi.

“Không sao” Đàm Văn Hạo sảng khoái trả lời “Ly quốc đồng ý hòa thân với Phỉ Á quốc đã thể hiện rất rõ tâm ý, những việc còn lại có thể từ từ thương lượng. Bất quá, Trẫm vẫn muốn nhắc lại một câu, nếu hoàng thất Ly quốc mong muốn, Phỉ Á quốc nhất định xuất quân trợ giúp bình loạn”.

https://thuviensach.vn

Xuất quân bình loạn? Hiểu Nguyệt nghe xong không nhịn được khẽ cười, nếu như chỉ thuần túy là trợ giúp thì dễ gì, chỉ sợ Đàm Văn Hạo rắp tâm tính kế, như vậy Ly quốc đúng là dẫn sói vào nhà.

"Haha, việc quốc gia đại sự đều là do Vương huynh của Cách Lạc làm chủ, bất quá cám ơn ý tốt của hoàng thượng, Cách Lạc thay thế Vương huynh cảm tạ ngài" Cách Lạc không một chút chần chờ liền luôn miệng cảm tạ Đàm Văn Hạo.

Ừ, không sai! Rất có năng khiếu ngoại giao, chuyện gì cũng đẩy qua một bên không làm đối phương khó xử cũng không làm mất thể diện của quốc gia. Cách trả lời bốn lạng đỡ ngàn cân này làm cho Hiểu Nguyệt không nhịn được muốn mở miệng bội phục Cách Lạc một phen. Có điều, tại sao Ly quốc lại gặp phải bạo loạn? Ly quốc không phải lấy kinh thương làm trọng sao? Trồng trọt rất ít người làm, theo lý thuyết nếu nông dân khởi nghĩa gây bạo loạn cũng không đủ ảnh hưởng đến quốc gia! Vậy thì là do thương nhân bạo động? Nhưng dù Ly quốc lấy kinh thương làm trọng nhưng nông nghiệp so với buôn bán cũng không kém bao nhiêu, cho nên thương nhân bạo động cũng không đủ gây họa quốc. Chẳng lẽ nông thương liên kết muốn lật đổ chế độ phong kiến? Ách…hình như tư tưởng của người dân Ly quốc vẫn chưa tiến bộ đến chế độ tư bản chủ nghĩa, như vậy thì chỉ còn một nguyên nhân, các thế lực thân vương đang tranh quyền đoạt thế! Ừ, nguyên nhân này có khả năng nhất, các thế lực vương gia tranh đấu tại Ly quốc không phải là việc ngày một, ngày hai – có thể ghi vào sử sách sẽ là chuyện mới ngày một ngày hai sao?

"Haha, khách sáo, khách sáo" Đàm Văn Hạo cười to sau đó tiếp tục đi.

Cách Lạc cũng lập tức theo tới, phía sau mọi người cũng lục tục bước theo, chỉ riêng Hiểu Nguyệt xuất thần ngơ ngẩng, có chút không theo kịp Đàm Văn Hạo.

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu mệt rồi sao?” Đàm Văn Hạo phát hiện Đỗ Hiểu Nguyệt chậm chạp bước sau, liền ngừng cước bộ, nghiêng người hỏi nàng, đồng thời nói với Lưu Công Công đang đi phía sau “Truyền lệnh xuống, đến Bích Hà các nghỉ ngơi, mang ngọ thiện (bữa trưa) dọn lên đó”.

Lưu công công lĩnh mệnh đi, nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt không hề lên tiếng, chậm rải bước tiếp thong thả đến bên Đàm Văn Hạo, lúc này nàng mới phát hiện hai nam nhân này đều dừng lại và nhìn mình chằm chằm. “Hoàng thượng có gì phân phó?” nàng có chút chột dạ nhìn hắn, nhớ lại vừa rồi Đàm Văn Hạo có nói hai chữ “hoàng hậu” nhưng tiếp sau đó là chữ gì?

Sắc mặt Đám Văn Hạo thoáng chốc lạnh lùng “xem ra hoàng hậu đúng là mệt rồi”, nói xong xoay người rời đi. Thái độ của nàng vậy là sao? Quốc quân nói chuyện với nàng mà nàng lại đi vào cõi thần tiên không thèm để hắn trong mắt! Xem ra ngày thường mình đối với nàng quá mức sủng nịnh, nàng bây giờ muốn làm gì thì làm rồi!

Quả nhiên gần vua như gần cọp! Trước đó một giây khí trời trong xanh, tiếp theo liền mưa rơi tầm tả! Sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn diễn viên kịch, Hiểu Nguyệt khẽ cười, thật muốn cười lạnh một tiếng nhưng lại phát hiện ra Cách Lạc còn đứng kế bên nhìn mình liền chuyển thành một nụ cười thật tươi, đầu gật nhẹ hy vọng Lạc hoàng tử không để ý đến việc hoàng đế tự nhiên nổi giận.

Vừa rồi Cách Lạc cùng Đàm Văn Hạo nói chuyện trên đường đi hắn cũng có chú ý đến vị hoàng hậu này, trên mặt nàng luôn biến đổi rất nhiều nét: nhàm chán, không thú vị, cảm giác bị tổn thương, thở dài, tự giễu cợt, trầm tư, thậm chí còn cười nhạo! Cách Lạc không khỏi suy nghĩ, vị hoàng hậu này rốt cuộc suy nghĩ chuyện gì, mình cùng Đàm Văn Hạo nói chuyện chắc không làm nàng suy nghĩ nhiều như vậy. Nàng tựa hồ đang trầm luân trong thế giới riêng không để ý đến người bên cạnh đang nói gì, nàng chắc cũng không hiểu nguyên nhân vì sao Đàm Văn Hạo nói như vậy! Bất quá, nàng thật là thú vị, thử hỏi có người phụ nữ nào khi đi cùng hoàng đế lại

https://thuviensach.vn

trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đâu. Chẳng lẽ nàng không hề để ý đến việc làm hoàng đế tức giận sau đó mang hoạ trên đầu hay sao? “Hoàng hậu nương nương, đi hơn nửa ngày thật làm phiền người! Hoàng thượng đã hạ chỉ đến Bích Hoa Các nghỉ ngơi, đồng thời đem ngọ thiện (bữa trưa) truyền đến đó rồi”. Cách Lạc có hảo ý nhắc nhở Hiểu Nguyệt tránh cho vị hoàng hậu thú vị này chịu phạt.

“Cám ơn!”, nàng nhẹ nhàng cười, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, đáng lý ra hắn đang cùng Cách Lạc nói chuyện, sao tự nhiên lại nhắc đến mình rồi?

“Không cần cám ơn”, Cách Lạc không ngờ Đỗ Hiểu Nguyệt lại cám ơn mình, xem ra nàng thật sự không để tâm đến việc Đàm Văn Hạo đang tức giận! “Hoàng hậu nương nương xin mời”, hắn khom người, đưa tay phải ra làm điệu bộ xin mời nàng.

Haha, nguyên lai vị Lạc hoàng tử này cũng lịch sự ghê! Nhưng người ta vốn là khách, làm gì có việc chủ nhà đi trước để khách lại phía sau? Khoá học lễ nghi năm đó không có dạy như vậy à. “Lạc hoàng tử, ngài vốn là khách, đương nhiên mời ngài đi trước”, Hiểu Nguyệt phúc lễ nói.

“Không bằng cùng nhau đi thôi”, Đàm Văn Hạo không biết từ lúc nào đi đến bên cạnh Hiểu Nguyệt, tay phải còn đưa ra đặt trên thắt lưng nàng, thản nhiên nói, có điều Hiểu Nguyệt có thể cảm nhận được hắn đang rất mất hứng, phi thường mất hứng. “Lạc hoàng tử vốn là khách quý của Phỉ Á quốc, sao lại có thể đi sau?”

Đôi mắt Cách Lạc rơi vào bàn tay trên eo Hiểu Nguyệt, sau đó nhợt nhạt cười rồi sóng vai đi cùng Đàm Văn Hạo và Đỗ Hiểu Nguyệt.

Nhìn cánh tay bên hông nàng thật đúng là…Hiểu Nguyệt cau mày, không biết Đàm Văn Hạo trúng phải cái gì, cư nhiên bày nhiều trò như vậy trước mặt mọi người trong cung. “Này, diễn kịch thì diễn kịch nhưng mà…”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt cười nhạt, thấp giọng nói "…bỏ tay ra". Nàng không hề phản đối việc hắn diễn kịch trước mắt nhiều người vì như vậy cũng nâng cao địa vị của nàng trong cung, thành ra việc hắn ở lại Chiêu Dương cung không hề có ý kiến, nhưng hắn dám động tay động chân với mình!

"Vậy thì sao?" nét cười của Đàm Văn Hạo không giảm bớt, trên tay lại tăng thêm chút lực đạo, cuối xuống nói nhỏ với Hiểu Nguyệt "đừng quên nàng chính là Hoàng hậu của Trẫm, dù Trẫm với nàng có giao ước gì nhưng một khi giao ước chưa hoàn thành thì mỗi giờ mỗi khắc nàng đều là thê tử của Trẫm".

Hừ! Chỉ là thê tử tạm thời trên danh nghĩa! Hiểu Nguyệt cũng không nói ra những lời này, hắn bây giờ đang dùng thân phận hoàng thượng, tối hôm qua nàng đã vuốt râu hùm một lần rồi, chưa nghĩ đến việc hôm nay sẽ thử lần thứ hai. Cuối đầu, biểu môi, đồng thời cố gắng tránh cái tay kia nhưng lại không thoát được.

"Được rồi, Lạc hoàng tử, mấy ngày trước Bổn cung có đọc một quyển sách nói rằng Ly quốc có một loại mèo lớn, toàn thân mày trắng, chỉ có hai mắt màu đen, sách gọi là Hắc Ly". Đàm Văn Hạo không nói gì, chỉ duy trì trầm mặc làm cho không khí trở nên lạnh lẽo, nhưng dù thế nào cũng không thể như vậy hoài nên Hiểu Nguyệt cố gắng tìm đề tài nói chuyện.

"Hoàng hậu thật là học vấn uyên thâm" Lạc hoàng tử khẽ cười mà trả lời "Hắc Ly vốn là động vật rất trân quý của Ly quốc, có thể nói vô giá, ngàn vàng khó cầu".

"Ừ, đương nhiên rồi. Hắc Ly có điều kiện sinh tồn đặc biệt, nếu không làm sao gọi là quốc bảo? Hơn nữa Hắc Ly hình dáng xinh xắn, tính tình ôn hoà làm cho người ta đặc biệt yêu thích cho nên ngàn vàng khó cầu". Hiểu Nguyệt mỉm cười nói, mấy ngày trước đây nàng đọc được một quyển sách miêu tả về loài vật này nhất thời cảm giác được loài Hắc Ly này chính là

https://thuviensach.vn

gấu mèo của thời đại mình. Mà theo miêu tả trong sách thì khí hậu tự nhiên của Ly quốc rất thích hợp với môi trường sinh trưởng của gấu mèo.

“Hoàng hậu nương nương hình như có hứng thú với Hắc Ly?”. Cách Lạc tò mò hỏi, trong lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt tựa hồ nàng rất thích Hắc Ly, mà cũng đã gặp qua Hắc Ly, “Hoàng hậu nương nương từng gặp qua Hắc Ly sao?”

Gặp qua, đương nhiên đã từng gặp rồi! Năm đó, khi đến Long Ngâm chơi đã từng gặp! “Không có, đương nhiên chưa từng gặp qua”, Hiểu Nguyệt thuận miệng trả lời, cười xởi lởi “Bổn cung sao có thể gặp qua Hắc Ly đây, chỉ là đọc qua trong sách mà thôi, thấy thú vị nên mới hỏi Lạc hoàng tử đây”.

“Thật đáng tiếc! Nếu có cơ hội, Cách Lạc hoan nghênh Hoàng hậu nương nương đến Ly quốc du ngoạn” Cách Lạc vẫn không quên ngày ấy Đỗ Hiểu Nguyệt có nói là nàng muốn du ngoạn đến Ly quốc, nên hướng nàng nhắc.

“Được…” lời còn chưa nói hết đột nhiên thấy trên eon hoi nhói, lời đang nói cũng ngừng luôn.

“Thật đáng tiếc, nàng vốn là hoàng hậu của Phỉ Á quốc sao có thể đến Ly quốc du ngoạn?”, Đàm Văn Hạo lạnh lùng cười nói.

“…” Cách Lạc tự biết lỡ lời, dù sớm biết hoàng hậu của Phỉ Á quốc không được sủng ái nhưng hôm nay nhìn thế nào cũng cảm giác được hoàng thượng đang ghen, đặc biệt khi hoàng hậu cùng mình nói chuyện trên mặt hoàng thượng tuy không thể hiện gì nhưng luôn lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, còn tay hắn đặt trên lưng hoàng hậu nãy giờ cũng không chịu buông ra.

“Haha, rất đơn giản”, đối với không khí lạnh lùng này, Hiểu Nguyệt lần nữa phải đứng ra giảng hoà, cười haha “khi nào Hoàng thượng rảnh rỗi

https://thuviensach.vn

mang theo thần thiếp đi du ngoạn là được mà! Có phải không Hoàng thượng?", nàng nghiêng người trừng mắt nhìn hắn, ý bảo hắn thức thời một chút, không nên tiếp tục làm cho đối phương xấu hổ.

"Đề nghị của Hoàng hậu tốt lắm, trẫm sẽ thu xếp", Đàm Văn Hạo theo lời Hiểu Nguyệt liền giảng hoà "Nếu như Hoàng hậu dùng thời gian rảnh rỗi xem sách để giúp trẫm thu xếp, nói không chừng ngày nào đó trẫm cao hứng liền thực hiện ngay".

Ghê tởm! Hắn không quên nắm cơ hội giáo huấn mình! Có rảnh rỗi đọc sách hay không liên hệ gì đến hắn? Hắn không phải cũng đọc hay sao, còn bày đặt giáo huấn mình, có ý gì đây? "Vâng, Hoàng thượng", hừ, kế hoạch xuất cung sẽ bắt đầu sớm thôi, không cần ngươi nhắc nhở!

Đối với thái độ bất mãn của Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo cũng không thèm so đo, ngược lại bỏ tay ra khỏi lưng nàng, đang chuẩn bị nói gì đó thì Lưu công công đến bẩm báo "Bẩm hoàng thượng, ngọ thiện đã chuẩn bị xong, xin mời Hoàng thượng, vương gia, nương nương di giá đến Bích Hà các".

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Sau khi dùng ngọ thiện, Cách Lạc viện lý do phải chuẩn bị hành lý rời đi, Hiểu Nguyệt cũng muốn tìm đại một cái cớ để đi luôn, nhưng lời còn chưa nói đã bị Đàm Văn Hạo cắt đứt, lập tức theo hắn tới ngự thư phòng, mà trong truyền thuyết nữ nhân hậu cung không được vào thư phòng của hoàng thượng.

Ngự thư phòng thật sự rất xa hoa, tường vàng ngói ngọc cực kỳ hoa lệ, khắp nơi toát lên khí phách độc nhất vô nhị của bậc cửu ngũ chí tôn, hoàng thượng ngồi trên bảo toạ khí thế bức người, có điều loại uy nghiêm đế vương này cũng do các loại trang trí bên mình tạo ra phần nào.

“Nơi này trang trí đẹp mắt lắm sao?”. Vừa vào ngự thư phòng cặp mắt của Hiểu Nguyệt đảo loạn liên tục, thỉnh thoảng lại còn gật đầu, hiển nhiên nàng đang đánh giá nơi đây.

Đang cẩn thận đánh giá một cái bàn trong ngự thư phòng Hiểu Nguyệt liền trả lời theo tiềm thức “Ừ, cũng không tệ lắm nhưng quá nghiêm túc, mặc dù bộc lộ được uy quyền của hoàng thất nhưng quá mức cứng nhắc, nếu bắt ta đọc sách cả ngày ở nơi này thì chỉ cần một ngày thì phát điên ngay”, trang trí quá mức sang trọng không phải là sở thích của nàng.

“Nàng có nghiên cứu về trang trí phòng ốc?” Đàm Văn Hạo ngồi trên long ỷ mà không mở tấu chương ra coi, ngược lại hướng Hiểu Nguyệt hỏi.

“Ha hả, không biết, ta chỉ hồ ngôn loạn ngữ thôi! Ngài đừng có tin”, Hiểu Nguyệt biết mình trong vô thức đã nói bậy rồi, sao mình có thể trước mặt một đấng cửu ngũ chí tôn mà chê này nọ thư phòng của hắn? “Hoàng thượng, ngài lệnh cho thần thiếp đến ngự thư phòng có chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

Thân phận đột nhiên chuyển đổi, hình như nàng rất thích trò này, được rồi, vậy mình sẽ bồi nàng chơi đùa! “Ý của hoàng hậu là nếu không có việc gì thì hoàng hậu không hề muốn gặp Trẫm?”, Đàm Văn Hạo dựa vào long ỷ, cười nhẹ, không nóng, không lạnh hỏi.

Đương nhiên không muốn thấy ngươi rồi! Thấy ngươi thì chả có chuyện gì tốt! Tỷ như chuyện đến ngự thư phòng hôm nay đi, chỉ sợ hậu cung phi tử không có bao nhiêu người được bước chân vào đây! Nhưng giờ ai cũng biết vị hoàng hậu thất sủng này đã tới rồi, còn là do hoàng thượng tự mình mang vào nữa. Đối với nữ tử hậu cung đây là sự kiện vinh quang đến nhường nào. Chút nữa khi về đến Chiêu Dương cung thì các phi tử sẽ hâm mô, đố kỵ như thế nào, tiện thể cũng mang đến biết bao nhiêu là phiền toái. “Sao lại như vậy được, có thể thấy hoàng thượng là vinh hạnh của hậu cung phi tử, là giấc mộng của biết bao giai lệ nơi thâm cung, là cơ hội mà bao nhiên phi tần kiển chân chờ đợi, đó là bao nhiêu…”

“Bao nhiêu người trong mong nhưng không có nàng phải không?”, Đàm Văn Hạo không chút do dự cắt lời Hiểu Nguyệt, cười khẽ, thì ra Đỗ Hiểu Nguyệt cũng có lúc như thế này “nàng đó, đang nghĩ cái gì vậy?”

Nghĩ gì? Nghĩ như thế nào? Nếu như có thể, đôi khi thật muốn một cước đá ngươi đến tới chân trời! “Tốt lắm, trở lại chủ đề chính, ngài đưa ta đến tận thư phòng này là vì chuyện gì?”, nàng thật không muốn cùng Đàm Văn Hạo nói nhăn nói cuội, nếu hắn cứ kích thích mình như vậy hoài, nhất thời không nhẫn nại được vung chân đá bay hắn thì phải tính sao?

Vĩnh viễn không chiếm được một câu trả lời thật tâm của nàng, tựa hồ mỗi khi nhắc đến cách nhìn của nàng đối với mình thì chung quy nàng luôn nói sang chuyện khác, chẳng lẽ nàng đối với mình khinh thường vậy sao? “Mẫu hậu đem phượng ấn giao cho nàng, vậy bắt đầu từ bây giờ hậu cung chính thức giao cho nàng chưởng quản”. Đàm Văn Hạo lên tiếng, bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

“Việc này ta biết. Hơn nữa sang nay, tổng quản nội vụ phủ và tổng quản các nơi khác trong hậu cung vốn muốn tới thỉnh an ta, lại bị ngài kéo đến chỗ Lạc hoàng tử, cho nên bọn họ sang mai mới có thể đến Chiêu Dương cung, đem mọi việc bàn giao cho rõ ràng”, Hiểu Nguyệt có chút oán giận trách, bây giờ phải tiếp nhận quyền lực hậu cung, việc lớn, việc nhỏ phải giải quyết, haizz thời gian nghỉ ngơi của mình phải bớt nhiều rồi.

“Ừ, nếu có gì không biết có thể đi hỏi mẫu hậu – ba ngày nữa mẫu hậu mới đi Hành cung”, Đàm Văn Hạo vẫn có điều lo lắng, dù Đỗ Hiểu Nguyệt có thông tuệ như thế nào đi nữa, nàng dù sao cũng chỉ mới mười bảy tuổi, giao việc này cho nàng hình như có chút khó khăn.

“Ta biết”, đi hỏi mới là lạ, từ Chiêu Dương cung đến Trữ Tuyên cung gần mười phút đồng hồ, chỉ vì một vấn đề nào đó mà đi một đoạn đường xa như thế thì lỗ nặng! “Ta có thể nhờ Hồng Trù cùng Thanh Trúc giúp đỡ không?”

“Việc này… tuỳ nàng – nếu như nàng cảm giác được người bên cạnh nàng đáng tin thì có thể dung”, Đàm Văn Hạo có chút chần chờ nói.

Hắn nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đang nói, Hồng Trù cùng Thanh Trúc không đáng tin? Đỗ Hiểu Nguyệt muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lời chưa kịp nói thì Đàm Văn Hạo đã lên tiếng “mấy ngày gần đây hậu cung có chuyện gì không?”

“Không”, Hiểu Nguyệt trả lời hắn, đem nghi vấn nhét trở lại trong bụng “Gần đây hậu cung có nhiều việc vui lắm, Lý quý phi cùng Đồng quý phi có hài tử của ngài – xem như có hai việc vui, việc thứ ba là mười ngày nữa hình như là sinh nhật mười chín tuổi của Lý quý phi. Hai ngày nay, các phi tử trong hậu cung phần lớn suy nghĩ xem phải lấy lòng và hối lộ Lý quý phi như thế nào. Bất quá ta đoán từ ngày hôm qua các phi tử hậu cung cũng bắt đầu suy nghĩ xem phải hối lộ Đồng quý phi như thế nào rồi”. Nói tới đây, Hiểu Nguyệt ngập ngừng, các tế bào tò mò bắt đầu là hét điên cuồng “có

https://thuviensach.vn

thể hỏi ngài một vấn đề hơi riêng tư một chút, ngài…ngài có nhiều phi tử như vậy sao đến giờ chưa có một đống hài tử chạy loạn trong hậu cung? Chẳng lẽ cái loại Tuyệt tử thang trong truyền thuyết thật sự rất hữu dụng… mà tại sao ngài chỉ làm cho hai phi tử này mang thai…đây không phải là cách làm của một người thông minh".

" Nàng đối với phương diện này rất có nghiên cứu?" Đàm Văn Hạo sắc mặt không đổi, khẽ cười "một cô gái chưa trải việc đời lại biết đến cái gọi là Tuyệt tử thang, xem ra cái loại gió trăng tiểu thuyết dạy nàng không ít đó".

"Xí! Không ăn qua thịt heo cũng không có nghĩa là chưa từng thấy heo chạy thế nào", Hiểu Nguyệt nhỏ giọng trả lời, sau đó lại lớn tiếng "ta chỉ cảm thấy người trúng thưởng thật quá trùng hợp, trước không trúng, sau không trúng mà nay lại trúng một lần cả hai người đặc biệt chờ thưởng", nếu có cơ hội nhất định sẽ kéo hắn về hiện đại đánh xổ số.

"Nàng…nàng đối với việc này có hoài nghi?" Đàm Văn Hạo không hiểu rõ lời của nàng nhưng cũng hiểu nàng đang nói về cái gì.

"Đương nhiên… không có!", Hiểu Nguyệt thiếu chút nữa là nói ra suy nghĩ của mình "ngài là người trong cuộc, ngài đương nhiên rõ ràng hơn bất cứ ai, trừ phi ngài… hoặc là …" Hiểu Nguyệt chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, theo lý thuyết một nam nhân khi nghe tin mình sắp làm cha ít nhiều gì cũng có điểm vui mừng mới đúng, nhưng nàng không nhìn thấy bất cứ niềm vui nào trên nét mặt Đàm Văn Hạo. Nghe nói ngày ấy tại Tiêu Âm Các, Đàm Văn Hạo chỉ dặn dò Lý Thiên Nhu chú ý nghỉ ngơi, sau đó phân phó với thái y vài câu liền xoay người đi. Hôm qua tại Hành Vân Các, phản ứng của hắn lại càng lạnh nhạt dù như trước vẫn hỏi thái y một chút, cũng dặn dò Đồng Như Sương nhưng thái độ của hắn nhìn thế nào cũng chỉ như qua loa cho xong. Loại phản ứng này thật quá không bình thương, không khỏi làm Hiểu Nguyệt đoán hắn tựa hồ không thèm để ý đến việc con nối dõi, nhưng với một đế vương mà nói thì đế vị phải được lưu truyền ngàn đời, cho nên con nói dõi là một vấn đề phải được hắn coi trọng, chính hắn cũng từng nói

https://thuviensach.vn

qua ‘rốt cục cũng hoàn thành tâm nguyện của thái hậu’ sao? Nhưng vẻ mắt mất hứng của hắn phảng phất cảm giác phi tử của hắn mang thai vốn là một sự kiện cực kỳ…cực kỳ khó tin!

“Nếu như nàng muốn biết chuyện gì, nàng cảm giác được hậu cung này có chuyện gì cần điều tra, ta không có ý kiến, chỉ cần nàng đừng gây đại hoả làm lớn chuyện thì Trẫm sẽ không trách cứ nàng”.

“Ngài…ngài đem vấn đề quăng cho ta”. Qúa phận! Thật sự quá phận! Dù hậu cung này có nhiều vấn đề đi nữa thì chính mình mới không có hứng thú đi đào bới bất kỳ bí mật nào “Nếu như ngài không tin mình trúng thưởng rồi, ngài có thể tự mình đi nghiệm chứng sao lại đổ lên ta?”. Nàng không thèm giữ ý nữa, đem tất cả nghi hoặc trong lòng nói ra, nếu như hắn cho rằng việc phi tử hắn mang thai là một việc rất khó tin, việc không có khả năng xảy ra cũng đã xảy ra, vậy thì chỉ có thể là: sau khi hắn sủng hạnh hai vị phi tử này căn bản vẫn để hai nàng uống Tuyệt tử thang, nhưng các nàng vẫn có hài tử, chẳng lẽ Tuyệt tử thang mất tác dụng rồi? Nhưng nếu thế thì tại sao các phi tử khác không mang thai? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện ly miêu tráo chúa?

“Nàng đừng quên, chính nàng đã đáp ứng giúp ta an ổn tốt hậu cung!”, Đàm Văn Hạo khẽ cười, bình thản tiếp nhận chỉ trích của nàng.

“Này!” trong nháy mắt Hiểu Nguyệt đứng bật dậy cùng đối mặt cùng Đàm Văn Hạo, giữa hai người chỉ cách nhau cái bàn, “Ngài…Được!”, sau ba giây cùng Đàm Văn Hạo đối mặt, trước một đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng, Hiểu Nguyệt biết rằng lựa chọn đối mặt với hắn vốn là một sai lầm, ánh mắt của hắn làm cho nàng rất tức giận, vẻ mặt bình thản tự nhiên đó làm cho người ta phát điên “Bất quá, hậu cung biến đổi khó lường ta muốn ngài cam đoan rằng dù phát sinh chuyện gì cũng phải tin tưởng ta, tin ta không có bất cứ ác ý gì, ta đối với việc ghen tuông trong hậu cung không có hứng thú! Những việc ta làm hết thảy đều là vì thực hiện theo nội dung trong khế ước!”. Nếu như không có sự khẳng định của hắn, một ngày nào đó sự thật

https://thuviensach.vn

phơi bày làm cho long nhan giận dự, rất có khả năng nguy hiểm đến tính mạng, phải biết rằng người trong thâm cung thật khó lòng phòng bị.

"Trẫm đáp ứng!", nhìn đôi mắt phẫn nộ của nàng đang cố gắng duy trì bình tĩnh một lúc lâu, Đàm Văn Hạo mới trả lời.

"Tốt, hy vọng đến lúc đó ngài có thể nhớ rõ những lời hôm nay", Hiểu Nguyệt rất muốn phất tay áo rời đi, bắt đầu từ bây giờ phiền toái không còn tìm đến mình nữa mà chính là mình tự chủ động đi tìm phiền toái! Nàng giữ vẻ mặt bình tĩnh lui về sau hai bước, lạnh nhạt hỏi "Hoàng thượng còn gì phân phó không? Nếu như không có, thần thiếp nghĩ muốn quay về Chiêu Dương cung". Nếu lúc đầu mở to mắt mà nhìn nhận sự việc thì hôm nay trái tim cũng không phải lo lắng nhiều như thế này. Lúc trước đầu óc chắc nóng quá mà phát điên nên mới chọn một cách quang minh chính đại mà xuất cung.

"Chờ một chút" Đàm Văn Hạo cũng nhìn ra được hiện tại tâm tình của Đỗ Hiểu Nguyệt không được tốt lắm, thái độ lạnh nhạt này hình như là đang giận chính mình, nhưng nàng đang giận cái gì? "chút nữa Trẫm cùng nàng đi Trữ Tuyên Cung".

"Vâng", nàng bình tĩnh nhìn Đàm Văn Hạo thản nhiên nói "Muốn đi gặp mẫu hậu thì thần thiếp phải về Chiêu Dương cung chỉnh trang lại, giờ thần thiếp về trước sau đó mới qua bên thái hậu được".

Những phiền phức này tránh được bao nhiêu thì cứ tránh, bây giờ mà ngồi đây với hắn đợi hai ba tiếng chỉ sợ lời đồn đãi lại nổi lên bốn phía, làm cho mấy vị phi tử đang được sủng ái càng bất mãn với mình hơn. Cứ như vậy thì việc mình chưởng quản hậu cung càng có thêm nhiều trở ngại. Hơn nữa, giờ này thái hậu đang nghỉ trưa, theo ý hắn mình phải ở đây ngồi đợi đến sau khi thái hậu nghỉ trưa xong rồi mới cùng nhau đến Trữ Tuyên cung. Nói cách khác, trong gần một tiếng đồng hồ này mình phải ngồi đây nhìn hắn phê tấu chương? Còn nữa, hôm trước thấy hắn ngồi làm tại Ấm Các,

https://thuviensach.vn

sao bây giờ chuyển đến Ngự thư phòng rồi, chẳng lẽ hắn dùng văn phòng lưu động hay sao? Tự mình theo hắn đến đây, không biết sau này có bắt mình lưu động theo hắn hay không nữa?

"Nàng cứ như vậy đi gặp mẫu hậu cũng được mà!" Đàm Văn Hạo nhìn nàng đánh giá từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở gương mặt mộc, sáng nay nàng có trang điểm nhẹ nhưng sau một buổi tới lui, son phấn đã nhạt đi phân nửa, nhưng không làm xấu đi, trái lại lộ ra làn da trắng mịn hồng hào. Có điều đôi mắt trong suốt của nàng lại lộ ra tia ủ rũ, mệt mỏi, Đàm Văn Hạo đột nhiên hiểu ra lý do vì sao mà nàng cứ đòi về Chiêu Dương cung.

Ghê tởm! Hiểu Nguyệt thầm mắng, nàng chỉ giả bộ chọn lại một cái cớ thay trang phục thôi, ngủ trưa mới là mục đích chính. Bị hắn chế giễu với lại buông một câu chặn mất đường lui rồi!

"Hoàng thượng, ngài mỗi ngày đều dậy từ sáng sớm nhất định rất mệt đúng không? Hơn nữa khí trời ngày càng oi bức, tối ngủ không được ngon giấc, cứ như thế thì sẽ ảnh hưởng đến công việc của hôm sau. Việc này đối với người khác thì không sao, nhưng ngài là vua của một nước thì chính là đại sự đó nha! Nếu như ngài đầu óc rối loạn, không tỉnh táo khi truyền thánh ý sẽ tạo thành hậu quả rất lớn đó! Cho nên, Hoàng thượng, xin ngài hãy vì giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh mà suy nghĩ, đồng thời cũng vì thân thể khoẻ mạnh của mình nữa…", Đỗ Hiểu Nguyệt nuốt nước miếng lấy hơi, nói một tràng như vậy thiệt mệt, "thần thiếp nghĩ rằng hoàng thượng nên dành một khoản thời gian nho nhỏ mà nghỉ trưa trong chốc lát!".

Haha, lần này mình "vuốt mông ngựa" (nịnh) nghe trơn tru hơn mấy lần trước nhiều, ngựa ơi ngựa, ngươi còn không nhanh chóng gật đầu đi, đừng phụ lòng ta nãy giờ vỗ mông ngươi chứ, Hiểu Nguyệt trong lòng chấp tay thầm cầu nguyện hắn mau chóng đồng ý.

https://thuviensach.vn

“Thì ra Hoàng hậu nương nương lại quan tâm đến sức khoẻ của Trẫm đến thế!”, Đàm Văn Hạo khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng “còn quan tâm đến giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh, xem ra nàng thật đúng là đại trí tuệ”.

“Hoàng thượng khen nhầm” Hiểu Nguyệt mỉm cười, mặt không đỏ, hơi không loạn, ánh mắt thản nhiên trả lời.

“Được rồi, nàng về Chiêu Dương cung trước đi”, Đàm Văn Hạo tiếp tục cầm bút, tay trái cầm một cuốn tấu chương, nhẹ nhàng phê duyệt nhưng ánh mắt vẫn để lại trên người Hiểu Nguyệt “Trẫm xem hết đám tấu chương này rồi sẽ đến Chiêu Dương cung”.

Ách,…ngươi không cần tới đâu, ta biết đường đi Trữ Tuyên cung mà! “Tuân lệnh”, dù lèm bèm trong miệng nhưng nàng vẫn phải vâng lệnh hắn bởi vì Đàm Văn Hạo đang dùng từ “Trẫm” nói chuyện. Ôi, Hiểu Nguyệt ơi là Hiểu Nguyệt, mày thật là vô dung, dưới sự uy hiếp của hoàng quyền thì bao nhiêu ngạo khí, cốt cách đều mất hết.

https://thuviensach.vn

Chương 49

Đêm khuya thanh vắng, gió lạnh lùng cùng ánh nến bập bùng làm cho căn phòng thanh nhã mang một vẻ hư vô mờ ảo.

“Hiểu Nguyệt, mẫu hậu nhìn ra được trái tim con không ở trong cung, nếu không con cũng không nhiều lần mạo phạm cung quy. Hiểu Nguyệt, trong nhóm phi tử đông đảo trong cung, Ai gia thấy được con cùng Liễu quý phi không thích đấu đá tranh giành. Nhưng Liễu quý phi không giống như con khéo đưa đẩy, nàng ở trong cung hầu như không cùng ai giao du, nhưng con thì không như thế, các phi tử trong cung con đều có giao tế nhưng lại không cùng ai thân thiết.

Hiểu Nguyệt, mặc dù con còn trẻ nhưng Ai gia thấy được con là một nhân tài, tính tình trầm ổn, trái tim lại không đố kỵ, so với Lý, Đồng hai người đó con mạnh hơn nhiều. Mặc dù con là người của Đỗ gia nhưng ta tin tưởng mình không nhìn lầm người. Hiểu Nguyệt, lần này Ai gia đi hành cung mang tiếng là lễ phật nhưng thật ra là điều dưỡng thân thể. Mấy ngày nay ta cảm giác được thân thể này ngày càng kém, nhưng Ai gia không muốn làm cho Hoàng nhi lo lắng, vì thế muốn tìm một chỗ yên tĩnh để điều dưỡng cho tốt.

Hiểu Nguyệt…”

“Thình thịch!”, đột nhiên tiếng đập cửa đột ngột vang lên trong căn phòng yên tĩnh nên đặc biệt chói tai.

“Tiểu thư, ngài có sao không? Chúng nô tì vào xem ngài được không?”, ngoài phòng Hồng Trù lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu”, Hiểu Nguyệt chậm rãi bước ra khỏi thùng tắm, mặc áo ngủ vào, lại phủ thêm một lớp trung y, sau đó đỡ chiếc ghế mình không cẩn thận làm ngã lên, cùng thu thập tất cả những đồ đạt mình lỡ làm ngã xuống, cuối cùng mới nói với bên ngoài “Thanh Trúc, Hồng Trù các ngươi nghỉ ngơi đi”.

Chờ tiếng bước chân bên ngoài đi xa, Hiểu Nguyệt đột nhiên ngồi tê liệt trên giường, thuận tay ôm chiếc gối vào ngực, trong đầu lại hiện lên mẩu đối thoại giữa mình và thái hậu tại phật đường:

“Mẫu hậu vốn là người tùy thời có khả năng ra đi bất kỳ lúc nào, những năm gần đây, sống thêm được ngày nào đều là do gắng gượng mà thôi. Chỉ là mẫu hậu lo lắng cho Hoàng thượng, những nữ nhân trong hậu cung này, trừ con ra ai đối với hoàng thượng cũng đều có viện cầu! Có người vì e sợ, có người là vì lợi ích gia tộc, nhiều nhất là đều là vì vinh hoa phú quý, cùng địa vị cao sang, nhưng con lại không giống như vậy. Đỗ gia vốn không quan tâm gì đến con, con được sủng cũng tốt mà thất sủng cũng được, đối với bọn họ mà nói đều không quan trọng, cho nên con tuy là nữ nhi của đương kim tể tướng nhưng trong hoàng cung này lại không hề tranh chấp gì! Trái lại, từ khi con tiến cung, hành vi ưu nhã, hào phóng, có đầy đủ phẩm chất của một bậc mẫu nghi, nói khó nghe một chút là con không hề để ý đến Hoàng thượng một chút nào – không có người phụ nữ nào thật sự có thể dễ dàng buông tha một người trượng phu mình yêu thương cho những người phụ nữ khác mà không một câu oán hận! Nhưng là phụ nữ, khi đã lập gia đình thì đâu có lựa chọn nào khác? Cho nên dù con không để ý Hoàng thượng thì cũng không thay đổi được sự thật con chính là Hoàng hậu! Mà hôm nay, chiến sự tại biên quan vô cùng nguy cấp, trong triều thì nguy cơ rình rập, còn hậu cung thì… Tóm lại, con là người duy nhất trong hậu cung có thể làm cho ta tin tưởng đem Hoàng thượng phó thác”.

“Thái hậu ơi là thái hậu!”, nghĩ tới đây, Hiểu Nguyệt không khỏi thở dài “Ta thật không rõ, tại sao người lại tin tưởng ta! Cho dù Đỗ Hiểu Nguyệt

https://thuviensach.vn

không có cưỡng cầu gì đối với Đàm Văn Hạo, người cũng không thể…Ôi! Ta bây giờ…Ôi! Cũng may từ đầu đã chủ động ký khế ước với Đàm Văn Hạo, nếu không lần này Thái hậu nhờ vã mình, sao có thế từ chối…", nằm xuống giường nhớ lại lời nói của Thái hậu, người không lo lắng cho việc mình sẽ rời khỏi nhân thế bất kỳ lúc nào, ngược lại chỉ lo cho hài tử của mình. Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ dù ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều như nhau: rõ ràng không biết mình có thể sống bao lâu, nhưng mỗi ngày đều phải kiên trì nói cười, thậm chí còn muốn…Quên đi, quên đi, dù sao việc này kết cục đã định, chờ Đàm Văn Hạo thu xếp gọn gàng mọi việc trong triều, mình có thể đại công cáo thành mà rút lui, đến lúc đó, chuyện trong hậu cùng này không còn quan hệ với mình…

Sáng sớm, sau khi Hồng Trù cùng Thanh Trúc mang điểm tâm dọn lên, mới bưng nước sạch cùng trà nóng bước vào phòng Hiểu Nguyệt.

"Tiểu thư, người…sao lại quên thổi tắt nến?", sau khi vào cửa, Hồng Trù thấy ngọn nến to vẫn tiếp tục cháy gần hết, những cây nến nhỏ đã sớm cháy sạch, thật đáng lo. Tối hôm qua mình quên thổi nến, kết quả Tiểu thư để nến cháy hết một đêm, chẳng lẽ cô ấy không sợ gió to sẽ làm nên ngã gây ra tai họa gì sao?

Thanh Trúc mang bồn nước ra ngoài xong cười ha hả mà nói với Hồng Trù đang ảo nảo "Hồng Trù, đâu phải là lần đầu tiên tiểu thư như vậy cũng đâu có xảy ra chuyện gì! Yên tâm đi, tiểu thư là người hiền tự nhiên có thiên phúc".

"Muội nói nghe dễ dàng quá, nếu như thật sự xảy ra chuyện, tiểu thư lại ngủ say như vậy, chỉ sợ đến lúc đó…" Hồng Trù chợt nhớ ra, mới sáng sớm không nên nói chuyện không may, lập tức vỗ nhẹ miệng, sau đó nói "thôi đừng nói nữa, muội đánh thức tiểu thư dậy đi", nói xong liền thổi tắt nến sau đó mở hết cửa sổ ra, rồi chuyển qua bình phong, liền thấy Thanh Trúc đứng ngây ngốc trước giường Hiểu Nguyệt, tựa hồ đang nghiên cứu cái gì đó.

https://thuviensach.vn

“Thanh Trúc, mau đánh thức tiểu thư dậy, muội đứng đó làm gì thế. Chút nữa thôi là các phi tử sẽ đến đây thỉnh an, chung quy không thể để cho các nàng tới đây rồi mới gọi tiểu thư rời giường”, Hồng Trù đến gần vỗ vai Thanh Trúc.

“Ồ”, Thanh Trúc giật mình, nhưng mắt vẫn tiếp tục nhìn vào một điểm gì đó, kéo Hồng Trù qua một bên nói nhỏ “Hồng Trù, tại sao trên tay của Tiểu thư vẫn còn thủ cung sa vậy? Buổi sáng hôm trước thủ cung sa của người đã mất rồi mà, sao hôm nay lại xuất hiện trở lại, không tin tỉ lại gần nhìn đi”.

“Hả?”, Hồng Trù bị câu nói của Thanh Trúc làm cho giật mình, thủ cung sa là thứ muốn có là có sao? Tiểu thư rõ ràng đã cùng Hoàng thượng viên phòng rồi, thủ cung sa sao lại có trở lại? Nhưng nhìn theo hướng tay của Thanh Trúc, rõ ràng là thấy được thủ cung sao trên cánh tay trắng nõn của nàng. “Thật sự còn kìa, chẳng lẽ Tiểu thư cùng Hoàng thượng không có…”

“Ừ”, Thanh Trúc gật đầu, đồng thời cũng nói ra sự nghi hoặc mấy ngày nay “buổi sáng hôm ấy, sau khi Hoàng thượng lần đầu tiên lưu túc tại Chiêu Dương cung rời đi, muội dọn dẹp giường thì không nhìn thấy lạc hồng! Những ngày sau này cũng chưa từng thấy qua”.

“Thật không?” Hồng Trù giật mình nhìn chằm chằm Thanh Trúc “Tiểu thư cùng Hoàng thượng cư nhiên không có…” chẳng lẽ Tiểu thư đối với Hoàng thượng thực sự không hề quan tâm?

“Thật…”

“Này, các ngươi đang làm gì vậy? Mới sáng sớm chạy đến phòng ta thì thầm to nhỏ, muốn nói cái gì thì ra ngoài nói, đừng làm phiền ta ngủ”, không biết từ khi nào Hiểu Nguyệt đã xoay người ngồi trên giường, vừa cười vừa nhìn hai nha đầu kỳ cục đang chụm đầu thì thầm.

“Ồ, không, không có gì”, Hồng Trù nhanh nhẹn trả lời.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, không thể ngủ tiếp rồi”, Thanh Trúc đối với vị tiểu thư thích ngủ này thật không biết phải làm sao, một ngày 12 canh giờ thì tiểu thư nhà nàng nhắm mắt nghỉ ngơi hết tám canh giờ, “Không phải hôm qua Người có nói là hôm nay có chuyện trong yếu phải làm sao?”

Nói tới đây, một viên thái giám đã bước vào đến trước giường Hiểu Nguyệt phúc lễ thỉnh an rồi mới hồi bẩm “Bẩm nương nương, tổng quản ở kính sự phòng, thượng thực phòng cùng chấp sự phòng tới thỉnh an nương nương”

“Ừ, biết rồi! Ngươi đưa bọn họ đến An Dương điện, Bổn cung sẽ tới ngay”, Hiểu Nguyệt thản nhiên phân phó.

Thái giám lĩnh mệnh rời đi, bất quá hắn thực hoài nghi Hoàng hậu sẽ đến ngay vào lúc nào, ngài còn chưa rời giường a.

Kỳ thật lúc này tâm trạng Hiểu Nguyệt không được tốt, tự nhiên quên mất hôm nay các tổng quản sẽ đến gặp mình! Đảo mắt nhìn sang một bên thấy hai nha đầu đang đứng ngây ra, xuống giường, đi tới trước mặt hai nha đầu, quơ quơ tay, cười nhẹ một tiếng “này, hai cô nàng giúp ta trang điểm nhanh lên, chẳng lẽ để ta quần áo không chỉnh tề mà đi gặp các tổng quản sao?”

“Ồ”, hai nha đầu cuối cùng cũng có phản ứng “Tiểu thư, hôm nay sao các phi tử không đến thỉnh an mà đổi thành kính sự phòng cùng các nội vụ tổng quản?”

“Haha, việc này…” Hiểu Nguyệt vừa rửa mặt vừa nói “sau này bọn họ cũng sẽ thường xuyên lui tới”

“Tại sao?” Thanh Trúc hỏi.

“Từ hôm nay trở đi, hậu cung tạm thời sẽ do ta trông nom”, Hiểu Nguyệt bình tĩnh nói, vẻ mặt không có chút gì vui mừng “cho nên, từ hôm

https://thuviensach.vn

nay, hai ngươi cũng phải giúp đỡ ta, nghe nói trước khi các ngươi đến hầu hạ ta, từng giúp đại nương quản gia, có chút ít kinh nghiệm”

“Khi đó chúng nô tì cũng chỉ làm một ít việc nhỏ, không có làm nhiều chuyện lớn như bây giờ”, Hồng Trù lắc đầu nói “Tiểu thư, người…”

“Biết nhiều hơn ta là được rồi”, Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm ngồi vào trước bàn trang điểm “búi cho ta kiểu tóc đơn giản một chút, tóm lại việc này cứ quyết định như vậy, hai người các ngươi cũng rất thông minh, có hai ngươi bên cạnh ta cũng yên tâm”.

Thanh Trúc và Hồng Trù cùng nhìn nhau, lập tức phúc thân trả lời “Tuân lệnh”.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Khi Đỗ Hiểu Nguyệt đem tiễn được các Tổng quản đi thì đã gần trưa, nhớ lại hôm nay có hẹn với Đàm Văn Bác liền cấp bách ăn vội vàng vài hột cơm, thừa dịp Hồng Trù cùng Thanh Trúc không chú ý, thay đổi cung trang sau đó chạy đến Hội Lan Các.

Vừa vào cửa, thấy Đàm Văn Bác đứng chắp tay sau lưng, nhìn chăm chú vào cây cổ thụ đang kỳ ra hoa, nhẹ nhàng đến chụp lấy lưng hắn, sau đó nhảy ra trước mặt tủm tủm cười "haizz, một đại nam nhân như ngài không phải đang thương tiếc xuân chứ?"

"Cô đến chậm!" Đàm Văn Bác không trả lời, chỉ cười nói "Ta phát hiện cô thường không đúng giờ"

"Haha", Hiểu Nguyệt xoay người đi vài bước sau đó nhẹ nhàng nói "ta không phải cố ý, sáng nay có chút việc phải xử lý, đến giữa trưa mới xong, phải biết rằng hôm nay giờ cơm của ta cũng trễ luôn".

"Cô là một Hoàng hậu rảnh rỗi, có chuyện gì đang giá để bận rộn đâu?", Đàm Văn Bác dựa vào cây, cười khẽ.

"Rảnh rỗi?" Hiểu Nguyệt thật muốn nói cho hắn biết chuyện rảnh rỗi ngày đã là việc của ngày hôm qua, bắt đầu từ bây giờ phải nói là người bề bộn rồi! "Haha, người rảnh rỗi! Được rồi, ta thấy ngài mới là người nhàn hạ, không có việc gì làm mà lại chạy đến Hội Lan Các! Ở đây có gì hấp dẫn ngài vậy? Tại sao ngài không đến Trữ Tuyên Cung?", Hiểu Nguyệt nhận thấy Đàm Văn Bác cơ hồ chưa từng đến Trữ Tuyên Cung, phải biết rằng đương kim thái hậu cũng là mẫu hậu của hắn, hình như hai người không được thân cận lắm.

https://thuviensach.vn

“Cô muốn biết?” Đàm Văn Bác cười cười hỏi.

Nhìn vẻ mặt này, Hiểu Nguyệt hơi do dự, đây là chuyện mẹ con nhà người ta, mình không nên xen vào. Nhưng là, từ khi nghe tâm sự của Thái hậu, Hiểu Nguyệt luôn cảm thấy kỳ quái. Thân thể nàng không tốt, cũng chính miệng nói không sống được bao lâu, mà Đàm Văn Bác đối với mẫu thân hắn lạnh nhạt, nói thế nào cũng hơi quá…”Nếu như ngài muốn tâm sự ta sẵn sàng nghe, dù sao trước kia vẫn thường làm thùng nước cho bằng hữu kể khổ”

“A, ta không lẽ phải trút nước đắng lên người cô sao?” Đàm Văn Bác khẽ nhếch miệng, dựa vào nhánh cây, sau đó quay đầu nhìn Hiểu Nguyệt cười ha hả hỏi “bất quá, theo ý cô, đã xem ta là bằng hữu rồi?”

“Đương nhiên!”, Hiểu Nguyệt cũng dựa vào một thân cây khác, cười trả lời “ta thấy ngài cũng không tệ lắm, tính tình cũng tốt, không đến trước mặt hoàng huynh ngài kể xấu về ta, trong hoàng cung này ngài cùng ta xem như hợp tính cách, tạm thời ta coi ngài là bằng hữu đi”.

“Ta đây có phải hay không nên cám ơn Hoàng hậu nương nương đã ban ơn xem trọng tiểu nhân?” Đàm Văn Bác chấp tay hướng Hiểu Nguyệt vái một vái.

“Haha, đừng gọi là ta Hoàng hậu, nghe được tự nhiên toàn thân không thoải mái”, Hiểu Nguyệt hôm nay chính thức giải quyết các sự vụ của hoàng hậu cũng không đến nỗi, nhờ thái hậu chiếu cố phái đến hai vị trợ thủ đắc lực giúp đỡ mình quen việc, “mà nói xem, tại sao ngươi lại thích đến Hội Lan Các? Hắc hắc, nói mau, ngươi với chủ nhân của Hội Lan Các có quan hệ gì? Có phải hai ngươi lưỡng tình tương duyệt – ngươi yêu phi tử của tiên hoàng, nhưng không thể đến với nhau…Ai da, sao ngươi gõ đầu ta?”, vì tâm trang đang rất “high” nên Hiểu Nguyệt không để ý đến việc Đàm Văn Bác đang di chuyển đến gần nàng rồi đột ngột gõ cho một phát

https://thuviensach.vn

vào đầu. (Từ bây giờ mình cho Hiểu Nguyệt xưng ta-ngươi với Đàm Văn Bác vì hai ngươi bây giờ mới trở thành bạn bè)

“Này, Đỗ Hiểu Nguyệt, ngươi có phải phụ nữ không hả? Xem gió trăng tiểu thuyết nhiều quá rồi, suy nghĩ sao mà phong phú thế!” Đàm Văn Bác vừa xòe quạt ra quạt vừa hỏi.

“Đương nhiên ta vốn là phụ nữ rồi! Ta nghĩ Đỗ Khang Viễn dù tài cán thế nào cũng không dám tráo đổi, đưa nam nhân tiến cung đâu”, Hiểu Nguyệt dẫu môi cãi “nếu không phải như vậy thì là chuyện gì? Sao ngươi không nói cho ta biết?”

Đàm Văn Bác nghễ mắt, xếp quạt lại, nhìn Hiểu Nguyệt một lúc lâu mới lên tiếng “Ngươi thật muốn biết? Đây chính là điều cấm kỵ lớn nhất trong hoàng cung, có liên hệ với người có địa vị tối trọng yếu trong cung”.

“Ta…” Hiểu Nguyệt có chút chần chờ, địa vị trọng yếu trong cung thì có được mấy người, trừ vị vương gia này đây thì chỉ còn tiên hoàng, thái hậu, hoàng đế, thái phi…! Biết bí mật của những người này chưa chắc là việc tốt, cái gì cũng không biết mới là phúc.

“Nói cho ngươi biết cũng tốt”, Đàm Văn Bác cười khẽ một tiếng “nghe nói ngươi bây giờ bắt đầu nắm giữ hậu cung rồi, có một số việc cũng nên biết”.

“Ồ, tốt!”, Hiểu Nguyệt đối việc Đàm Văn Bác biết mình bây giờ nắm giữ hậu cung không hề cảm thấy kỳ quái, hoàng cung chính là như vậy, đó có thể là nơi tràn đầy bí mật nhưng cũng là nơi không có chút bí mật nào.

“Đây là một câu chuyện thật xưa trước đây, lâu đến nỗi ta cũng không biết là từ khi nào…”

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

“Truyền thuyết kể rằng, thời Trung Võ Đế, trong hậu cung có hai tỷ muội đẹp như hoa, đều hầu hạ bên cạnh Trung Võ Đế, hai người họ tương thân tương ái, nổi tiếng xinh đẹp lại thông minh. Có điều, người chị vào cung đã hơn một năm mà vẫn chưa có con, còn người em sau hai năm đã sinh hạ một hoàng tử, một năm sau lại sinh thêm một hoàng tử nữa, sau đó nàng được phong làm Quý phi. Thế nhưng, phong vân trong hậu cung biến đổi khôn lường, một năm sau khi sinh hoàng tử thứ hai, người em đột nhiên trúng độc hôn mê, được cứu tỉnh dậy rồi lại trở nên điên khùng. Trung Võ Đế vốn định đem hai hoàng tử giao cho Hoàng Hậu nuôi dưỡng, người chị đã quỳ liền hai ngày trước cửa cung Càn Thanh của Hoàng Đế, Trung Võ Đế mới giao hai hoàng tử cho cô ta chăm sóc. Hai năm sau, Hoàng Hậu mắc bệnh mà chết, người chị được phong Hậu, Đại hoàng tử do cô ta chăm sóc được lập làm thái tử…”

“Hic…” Quả nhiên là một chuyện xưa đã rất “lâu” rồi, ngay cả truyền thuyết cũng dùng tới rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi trên nhánh cây, hai chân đung đưa, một tay chống cằm, một tay bám lấy nhánh cây, nghiêng đầu hỏi Đàm Văn Bác đang ngồi trên một chạc cây khác

“Chờ một chút, chuyện xưa của huynh nói tới đây muội đã có thể đoán ra đại khái rồi. Sự việc mà ai cũng biết rồi kia không cần nói nữa.”

Hội Lan Các mà Đàm Văn Bác thường đến này hẳn vốn là nơi mà vị muội muội gì đó kia đã từng ở qua!

“Giỏi lắm!” Đàm Văn Bác mỉm cười, nhìn chăm chú vào đôi mắt chuyển động linh hoạt, hít mùi lá xanh thơm ngát, vui vẻ thoải mái.

https://thuviensach.vn

“Vậy huynh nói đi, tại sao đối với Thái Hậu huynh lại lạnh nhạt như thế? Nói gì đi nữa, bà ấy không chỉ là… của huynh, mà còn từng nuôi dạy huynh nữa!” Đỗ Hiểu Nguyệt trực tiếp hỏi chuyện đáng quan tâm nhất, “Người còn vì các huynh mà quỳ hai ngày liền đó!”

“Đó là vì trái tim bà ấy thấy hổ thẹn!” Đàm Văn Bác lạnh lùng thốt ra một câu, ngay cả ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Đột nhiên không khí lạnh ùa tới, khiến Đỗ Hiểu Nguyệt có chút không kịp phòng bị, cả người rùng mình, cũng không muốn hỏi nguyên nhân trong đó, đây đều là chuyện đã rất lâu rồi, ai đúng ai sai, Đỗ Hiểu Nguyệt không muốn biết kĩ càng hay bình luận gì.

“Nhưng… Huynh có biết không… Thái hậu người…” Đỗ Hiểu Nguyệt lo lắng, lo lắng không biết có cần đem những lời về nhân thế mà Thái Hậu nói trước đó không lâu nói lại cho Đàm Văn Bác nghe hay không.

“Được rồi, ta không muốn nói về chuyện của bà ấy nữa.” Tâm tình Đàm Văn Bác đã bình tĩnh không ít, giọng điệu cũng đã như bình thường, giọng nói đã êm dịu rồi.

“Uhm… Vậy muội lại hỏi thêm một vấn đề cuối cùng nhé!” Thấy sắc mặt Đàm Văn Bác khẽ biến đổi, Đỗ Hiểu Nguyệt vội vàng giơ bốn đầu ngón tay đang nâng cằm lên chĩa thẳng lên trời, ngồi thẳng dậy, “Muội cam đoan, đây là vấn đề cuối cùng liên quan đến truyền thuyết của huynh. Chính là, sao huynh lại biết được Thái Hậu hổ thẹn với huynh? Về chuyện muội muội của bà ấy, muội xem chừng ca ca của huynh tựa như cũng không biết!”

Đàm Văn Hạo rất hiếu thuận với Thái Hậu, Đỗ Hiểu Nguyệt có thể nhìn ra được, cứ hai ngày lại đi thỉnh an một lần, có khi mỗi ngày một lần, so với phi tử trong hậu cung thì ân cần hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“Hơn nữa, khi muội muội của Thái Hậu gặp chuyện không may, huynh vẫn còn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết, hoặc là có thể nhớ kỹ việc này?”

“Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình không làm.” Đàm Văn Bác tránh né không nói, “Hoàng huynh không biết việc này, hơn nữa huynh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không biết!”

Ồ, quả nhiên là vậy!

“Huynh không sợ muội nói cho huynh ấy nghe sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười xấu xa hỏi.

“Muội? Muội có thể sao?” Đàm Văn Bác cũng cười xảo quyệt, nheo mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, “Bán đứng bạn bè là việc muội có thể làm sao?”

“Á… Huynh… Nói đến như vậy rồi, nếu như muội nói có thể, vậy khác gì tự vả miệng mình!” Đỗ Hiểu Nguyệt tức tối khẽ than, mới vừa rồi chính mình còn nói mình coi huynh ấy là bạn bè, hơn nữa với tính tình của bản thân tự nhiên sẽ không chủ động nhắc tới ba cái chuyện tốn sức lại không hay ho gì này.

Nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói, Đàm Văn Bác chỉ cười nhẹ như gió xuân, ngay cả chiếc lá vừa xanh cũng nguyện ý theo gió bay đi.

Nhìn thấy nụ cười ấy, giống như bươm bướm bay ngang mặt hồ xanh biếc, nhè nhẹ thôi mà vẫn gợn sóng. Hơi hoa mắt một chút, có thể tại nắng to quá chiếu vào khiến mắt bị hoa; cũng có thể bởi nhiều lá xanh quá, nhìn vào đống lá xanh đó, nhìn đến đờ đẫn cả rồi.

“Chuyện đó, ha ha, muội muốn hồi cung nghỉ ngơi rồi, thời tiết này thật thích hợp để đi ngủ.” Đỗ Hiểu Nguyệt đưa mắt nhìn lung tung, vừa nói vừa nhảy từ trên cây xuống, may mà cây không cao lắm, nhảy xuống chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Đáng tiếc, người tính không bằng

https://thuviensach.vn

trời tính, Đỗ Hiểu Nguyệt rất ngoài ý muốn ngã trẹo chân. Ngã thẳng xuống đất, một hồi lâu không nhúc nhích.

Không nghĩ Đỗ Hiểu Nguyệt có thể cứ như vậy mà nhảy xuống, còn chưa kịp kéo nàng lại, nàng đã ngã xuống đất rồi. Đàm Văn Bác vội vàng nhảy xuống, đỡ Đỗ Hiểu Nguyệt đứng dậy:

“Hiểu Nguyệt, chân bị thương rồi đúng không?”

“Ai da!” Đỗ Hiểu Nguyệt muốn dựa vào Đàm Văn Bác để đứng lên, đáng tiếc lực bất tòng tâm, “Xem ra, kinh mạch bị tổn thương rồi.” Từ kinh nghiệm hơn một năm tập võ cho thấy, hiện giờ không có thương tổn khớp xương, chỉ là bị thương đến kinh mạch.

“Để ta xem xem!” Đàm Văn Bác đỡ Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi xuống, tới bên cạnh chân Đỗ Hiểu Nguyệt, ngồi xổm xuống, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt hỏi, “Bị thương chân nào?”

“Chân trái.” Đỗ Hiểu Nguyệt trả lời phối hợp khua khua chân trái, lại mang vẻ mặt chờ mong nhìn Đàm Văn Bác. “Nhìn thân thủ của huynh, huynh hẳn là người có luyện võ, huynh… huynh có thể xoa bóp gân cốt không vậy?” Người tập võ bị thương chân tay vốn là chuyện thường, chịu đựng nhiều thương tích, đối với phương diện này cũng có hiểu biết nhất định!

“Nếu không thể, ta hỏi muội chân bị thương rồi thì làm gì?” Đàm Văn Bác giơ chân trái Đỗ Hiểu Nguyệt lên, nhưng khi cởi giày tất lại có chút do dự.

“Ấy…” Lúc này đầu óc nhạy cảm của Đỗ Hiểu Nguyệt nhớ ra người cổ đại rất coi trọng vấn đề đôi chân, cũng biết sự do dự của Đàm Văn Bác, liền khẽ hé miệng nói nhỏ, “Chuyện kia, không có quan hệ gì. Thầy thuốc có tấm lòng phụ mẫu mà! Yên tâm đi, xem ra cái chân đó không có vấn đề gì cả, muội sẽ không một khóc hai làm loạn ba thắt cổ mà đòi trách cứ huynh

https://thuviensach.vn

cái gì.” Nếu như bị một nam nhân nào đó nhìn thấy bàn chân rồi phải gả cho hắn ta, như vậy đã sớm phạm tội nặng trong hôn nhân rồi!

“Phù!” Đàm Văn Bác cười thành tiếng, như giả như thật cười nói với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Cho dù muội muốn gả cũng phải ra khỏi Hoàng cung này trước, giải trừ cái danh Hoàng tẩu này đã!”

“Ha ha, cũng đúng a! Muội đã kết hôn rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt không để ý ánh mắt Đàm Văn Bác, giơ tay xoa xoa đầu, xấu hổ cười, “Có lẽ vì cuộc hôn nhân này chẳng có cảm giác gì, khiến muội rốt cục lại quên mất sự thật rằng mình đã kết hôn.”

“Hừ.” Đàm Văn Bác chỉ nói một tiếng hợp tình hợp lý, rồi cởi giày và tất của Đỗ Hiểu Nguyệt, xoa nắn vết thương của Đỗ Hiểu Nguyệt.

Nhìn động tác thành thục của Đàm Văn Bác, Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ tới trước kia mỗi lần ngã trẹo chân, chính là mẹ đưa mình đi thầy thuốc. “Ai da! Nhẹ một chút, nhẹ một chút! Huynh bây giờ đang bóp thịt người đó, không phải thịt lợn!” Đỗ Hiểu Nguyệt đang hồi tưởng, bị đau đớn đột ngột mà tỉnh lại.

“Coi muội là lợn thì làm sao? Khí trời tốt như vậy muội lại nghĩ tới chuyện về đi ngủ!” Đàm Văn Bác tức giận mà nói một câu, “Nếu không thì sao mà bị trật chân chứ?”

“Có thể nghe được tiếng lợn cũng không phải là người nha!” Đỗ Hiểu Nguyệt không cam lòng yếu thế, “Muội nói cho huynh biết, hôm nay là chuyện phát sinh thôi, năm đó từ độ cao hơn một mét này nhảy xuống, muội tùy tiện nhảy mười lần cũng chẳng bị sao hết!”

“Ừ.” Chỉ có một âm mũi phát ra, đồng thời đi tất vào cho nàng ấy, đi lại giầy, đứng dậy, từ cao nhìn xuống Đỗ Hiểu Nguyệt, “Tốt rồi, muội thử đứng lên xem, còn đau nữa hay không?”

https://thuviensach.vn

“Tốt!” Đỗ Hiểu Nguyệt vừa tức giận vừa nói, nhìn huynh ấy như thế là biết không tin lời mình.

Lắc lắc chân, tựa hồ không còn đau, lại đứng dậy đi thử hai bước, hoàn hảo, còn có thể bước đi. “Uhm, tay nghề khá lắm, mấy năm vất vưởng trong cung mà không lụn bại, có thể đổi nghề đi làm y sư trị thương.”

Đỗ Hiểu Nguyệt vốn định vỗ vai Đàm Văn Bác như bạn thân, nhưng người ta có ưu thế chiều cao, nếu muốn vỗ vai thì phải đưa tay lên, như vậy rất mỏi, chỉ đành thu lại cánh tay đã đưa ra nửa chừng.

“Ha ha, trong thiên hạ này, không có người thứ hai được ta xoa bóp chân cho đâu!” Đàm Văn Bác cười nói.

“Đừng khoe khoang!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn với ánh mắt khinh bỉ, “Ngày nào đó khi huynh gặp được nữ nhân yêu thích, đừng nói là thay nàng ta xoa bóp chân, cho dù thay nàng ta xoa bóp lưng, huynh cũng đều mừng rỡ mặt mày.”

Theo như Đỗ Hiểu Nguyệt nói, không biết tại sao Đàm Văn Bác đến nay cũng còn chưa thành thân.

“Ai!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ nhướng lông mày, “Chuyện đó, hỏi huynh một vấn đề cá nhân nhé, huynh sao còn chưa thành thân? Phải biết rằng, các huynh ở đây con trai hai mươi tuổi còn chưa có vợ, đã được coi là lớn tuổi lắm rồi, muội tính tuổi huynh, hẳn đã hai mươi mấy rồi! Qua mấy năm nữa, chính là trai già rồi!”

“Muội hỏi chuyện này làm gì?” Đàm Văn Bác nhẹ nhíu mày, Đỗ Hiểu Nguyệt kia rõ ràng đang cười xấu xa, đặc biệt không có ý tốt.

“Đương nhiên là quan tâm huynh rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt trả lời như lẽ đương nhiên, “Theo lễ mà nói, muội vốn là chị dâu của huynh, huynh là em chồng của muội; từ giao tình cá nhân mà nói, huynh là bằng hữu của muội ,

https://thuviensach.vn

muội là bạn thân của huynh. Nói tình nói lý, muội quan tâm đến chung thân đại sự của huynh cũng nên mà!”

“Bạn thân?!” Đàm Văn Bác cúi đầu nhắc lại, sắc mặt bình tĩnh cười lạnh một tiếng, nửa châm chọc mà nói, “Về lý, muội là chị dâu của ta, nhưng muội đã từng thấy chị dâu nào lại cùng em chồng thân thiết như thế sao? Về tình, ta không một chút nào muốn muội làm bạn thân ta! Không thể mang cho ta điều tốt, lại không thể cho ta tất cả, vậy nói làm cái gì?”

“Huynh…” Đỗ Hiểu Nguyệt bị lời nói của Đàm Văn Bác hút hết sinh khí, mắt mở lớn, sự tức giận dần dần đọng lại đáy mắt. Huynh ấy, huynh ấy vừa nói cái gì vậy, không phải vừa mới rồi còn nói làm bằng hữu của mình sao?

“Đỗ Hiểu Nguyệt, còn tưởng rằng muội thông minh bao nhiêu, kết quả ngay cả việc này cũng không hiểu rõ!” Đàm Văn Bác tựa hồ chưa hết giận, tiếp tục dội thêm bát nước lạnh, “Chuyện của người khác không cần muội quan tâm, chuyện chung thân đại sự của ta, ta có thể tự giải quyết, muội hay là ngẫm nghĩ đối mặt với đám cọp cái trong hậu cung kia như thế nào, hoặc là ngẫm lại làm sao để đạt được ước muốn tự do của muội còn tốt hơn!” Nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

“Huynh… huynh đứng lại đó cho muội!” Đỗ Hiểu Nguyệt tức giận, cảm giác tấm lòng tốt của mình bị người ta làm nhục, hét lên với Đàm Văn Bác

“Muội nói, con người huynh sao lại rối tung rối mù như thế? Mới hỏi một chút đến chuyện hôn nhân của huynh, tức giận cái gì hả, chuyện này có gì mà tức giận? Không kết hôn cũng không phải chuyện gì lớn lắm, khắp chân trời đều là cây cỏ, người như huynh muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn nhà ở có nhà ở, muốn xe có cả xe kim cương, bao nhiêu người muốn gả cho huynh đó!”

https://thuviensach.vn

“Ha, Đỗ Hiểu Nguyệt, muội nói chuyện gì vậy?!” Đàm Văn Bác xoay người, mặt mũi tươi cười, “Làm gì có con gái theo đuổi con trai?”

“Có a!” Đỗ Hiểu Nguyệt nói thầm, “Nếu như ngày nào đó sau khi rời khỏi cung, gặp được một người có thể khiến lòng muội rung động, muội sẽ chủ động theo đuổi!”

“Uh, nhìn ra được!”

Cảm giác ban đầu Đỗ Hiểu Nguyệt đem lại giống như văn tĩnh, bình yên, nhưng sau khi hiểu thêm một bước, sẽ phát hiện nàng vốn là một người có ý nghĩ khác người, nàng không phải một người tượng gỗ, dám nói dám làm, sợ là cũng chính bởi như thế, nàng mới có thể cùng Hoàng huynh trao đổi điều kiện! Mặc dù nàng có một chút không tốt, nếu người khác đối tốt với nàng một, nàng sẽ trả lại mười. Nàng như vậy, dễ bị người ta lừa gạt, mà cũng lại là điểm hấp dẫn người khác nhất, nàng sẽ không chủ động mà phản bội người nào, có thể ghi tạc tấm lòng của người khác vào tận tim!

“Cho nên, muội không phải người con gái bình thường! Nhưng mà, tại sao nhất định phải là sau khi ra khỏi cung mới gặp một người khiến trái tim muội rung động?”

“Bởi vì trong Hoàng cung không có con trai…” Đỗ Hiểu Nguyệt thiếu chút nữa muốn thốt ra rồi, “Trong hoàng cung không có con trai chưa lập gia đình!” Trong Hoàng cung có Đàm Văn Hạo, nhưng hắn đã có mười… hơn hai mươi người vợ rồi!

“Ta cũng coi như là người trong cung!” Thanh âm giống như cười, lại không giống đang cười, “Vừa vặn ta chưa có thành thân.”

Trả lời như vậy, làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt lo lắng, trái tim rạo rực mãnh liệt rồi lại khôi phục bình tĩnh, cười a, a nhìn sang Đàm Văn Bác: “Ha ha, huynh là bạn thân của muội, là tri kỷ bằng hữu của muội!” Vừa nói vừa đưa nắm tay phải lên đấm nhẹ vào lồng ngực đang nhảy loạn, “Hơn nữa, huynh

https://thuviensach.vn

bây giờ là em chồng của muội, muội không thể loạn luân được, không cẩn thận bị cung quy xử tội chết thì làm sao?”

“Là vì cung quy?”

“Hic… Kỳ thực…” Đỗ Hiểu Nguyệt không biết bây giờ Đàm Văn Bác là đang nói giỡn hay là hỏi nghiêm túc, để không gây ra một chút hiểu lầm không cần thiết, thu lại nụ cười, chậm rãi giải thích, “Muội bây giờ không nghĩ tới vấn đề tư tình nữ nhi, việc muốn làm nhất chính là làm sao mau chóng rời cung, rời khỏi nơi sắp khiến muội tức chết này. Hơn nữa, theo quan niệm của muội, bây giờ muội mới mười bảy tuổi, chính là những năm tháng thanh xuân tốt đẹp, không muốn sớm làm vợ, làm mẹ người ta!

Giống như bây giờ vậy, bị bắt vào Hoàng cung chán ghét của người ta, mang theo cái đuôi làm người[1], rất mệt, rất khổ cực, cho nên, điều muội cầu mong bây giờ chỉ là được giải thoát ra ngoài mà thôi.”

Nàng quả nhiên có ý nghĩ khác người, phải biết rằng, con gái đến mười tám tuổi còn chưa xuất giá đã coi như là gái già rồi. Nhưng nàng lại không hề vội vã chuyện kết hôn! Mà Hoàng cung này vốn là giấc mộng của bao nhiêu người con gái, một khi được sủng, sẽ như con chim sẻ bay thẳng đến cửu thiên làm phượng hoàng, quang diệu cả nhà. Nhưng nhìn mắt nàng, cái gì cũng không phải, dựa theo lời nói của nàng, còn không tự tại bằng một con cún!

“Muội cam đoan mình thực sự có khả năng ra khỏi Hoàng cung như mong muốn?” Hoàng cung không phải quán trọ, muội muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

“Ha ha!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, mắt nhìn thẳng Đàm Văn Bác, “Nếu như không nắm chắc, muội bây giờ đã không đứng đầu Hậu cung rồi. Muội sẽ làm nhiều việc sai trái hơn, sau đó bị đày đến lãnh cung sống nốt cuộc đời này.”

https://thuviensach.vn

Quả nhiên! Nàng từ đầu chí cuối đối với Hậu cung này không có chút hứng thú!

“Muội đã coi ta là bạn thân, vậy nếu có một ngày, muội cần có sự giúp đỡ của ta mới có thể ra khỏi cung, ta sẽ giúp một tay!” Đàm Văn Bác lên tiếng.

“Tốt quá!”

Đỗ Hiểu Nguyệt miệng cười đáp lại, nhưng trong lòng hết sức rõ ràng, nếu như thực để huynh ấy giúp, như vậy chính là thiếu người ta một món nợ nhân tình rất lớn – huynh ấy là Vương gia, giúp một người con gái trong hậu cung như vậy, mặc kệ nói sao cũng không thể nào nói nổi, mà ngược lại sẽ mang tới càng nhiều phiền toái cho chính mình hoặc cho huynh ấy, nói không chừng nguy hiểm tới tính mạng! Nợ ân tình một người như vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt nợ không nổi! Có thể dựa vào bằng hữu, những lời ngoài mặt còn cần nói sao!

Mà Đàm Văn Bác bên cạnh không biết Đỗ Hiểu Nguyệt tâm lý suy nghĩ cái gì, chỉ là tính toán chuyện đáp ứng hôm nay, nên làm sao mới có thể đạt được hiệu quả mình muốn!

https://thuviensach.vn

Chương 52

Bước chân không vững, giẫm lên cả vạt váy, mắt nhìn về phía chân trời, tay men theo tường, Đỗ Hiểu Nguyệt chậm rãi quay về Chiêu Dương cung. Trên con đường này người lui tới khá nhiều, nhưng những cung nhân đó đều rất bận rộn, nếu có chạm mặt Đỗ Hiểu Nguyệt cũng chỉ cúi đầu cười cười rồi vội vàng bỏ đi.

"Hóa ra ta ở trong cung cấm này, trừ Chiêu Dương cung ra, còn chẳng có ai biết đến a! Xem ra, về sau có thể mặc đồ cung nữ ra ngoài tản bộ rồi." Sau khi gặp cung nữ chấp sự thứ n, Đỗ Hiểu Nguyệt cuối cùng đã nhận ra một sự thật

"Đám cung nữ ở đây tố chất rất khá, không giống như người ta diễn trên TV, các cung nhân chức vụ thấp đụng phải cung nhân chức vị cao hơn có thể bị ăn tát!" Bởi ở lần thứ n gặp cung nữ chấp sự, Đỗ Hiểu Nguyệt nhớ rõ nàng là tùy thị cung nữ của Liễu Mộng Nam ở Phi Nguyệt Các.

"Đi qua hoa viên nhỏ này, vòng qua hai mái đình, chính là Chiêu Dương cung rồi." Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi lên một tảng đá ven đường, xoa xoa vết thương bên chân trái, trong đầu lại đang tính toán từ đây về Chiêu Dương cung còn bao xa.

"Tiểu cung nữ kia!" Tiếng của một ma ma vang tới, ba phần giống như sư tử rống, "Tiểu cung nữ đang ngồi trên tảng đá đó!"

Tiểu cung nữ ngồi trên tảng đá? Đỗ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, xác nhận ở đây trừ nàng ra thì không còn ai khác, quay đầu lại thì nhìn thấy một cung phụ chừng ba mươi tuổi đang lườm mắt đứng trước mặt nàng.

https://thuviensach.vn

“Ma ma, bà vừa gọi ta?” Đỗ Hiểu Nguyệt nở nụ cười, thử hỏi thăm dò.

“Đương nhiên là gọi cô!” Công lực sư tử gào thét chỉ tăng không giảm, “Hơn nữa, ta không phải ma ma, ta năm nay vừa mới hai mươi lăm thôi!”

A! Hic! Thật đúng là không nói thì không biết, biết rồi thì giật cả mình! Vị cung nữ tự xưng mới hai mươi lăm này nhìn thế nào cũng không giống mới hai mươi lăm, trông cô ta đuôi mắt khóe miệng đều đầy nếp nhăn, so với một người phụ nữ bốn mươi lăm tuổi vẫn còn liều đó! “Ngươi gọi ta có chuyện gì?” Đỗ Hiểu Nguyệt không có quên rằng trang phục trên người mình bây giờ là đồ của cung nữ.

“Đem mấy thứ này đến Tú Thanh cung của Phí nương nương.” Vừa nói vừa chỉ vào cái túi to đặt cạnh chân nàng, túi không đóng, mơ hồ còn có thể nhìn ra một chiếc yếm đào uyên ương hí thủy, “Cô trực tiếp giao cho cung nữ chấp sự ở Tú Thanh cung là được rồi. Nhớ đi nhanh về nhanh, giao xong đến hoán y cục tìm ta nhận việc. Vẫn còn ngồi đó? Một chút lễ phép cũng không có, nhanh đứng lên đi làm việc đi.”

Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn thoáng qua chiếc túi lớn nọ, đứng dậy thản nhiên buông ra một câu, “Vị tỷ tỷ này, ta khuyên ngươi hay là sai người khác đi đi! Không phải ta không giúp ngươi, mà là sợ Phí nương nương đó thấy ta xong thì không dám nhận mấy thứ này đâu!” Phí nương nương là ai? Đỗ Hiểu Nguyệt không nhớ kỹ người này, nhưng mơ hồ nhớ rằng Tú Thanh cung được phân thành mấy gian các nhỏ làm nơi ở cho mấy vị Tu Dung, Tu Nghi.

“Cô dám nói Phí nương nương như thế?!” Dư chấp sự trừng mắt, nhìn một vòng quanh quất, rồi cúi xuống rít khẽ, mang theo giọng điệu cảnh cáo, “Tiểu nha đầu, mặc dầu hiện giờ Phí Tu Dung đã qua một năm vẫn chưa được Hoàng thượng sủng hạnh, nhưng nàng đã là một Tu Dung! Tiểu nha đầu cô không được vô lễ, nếu như người ngoài nghe thấy, e rằng mạng nhỏ

https://thuviensach.vn

của cô khó giữ! Cô chắc không biết rằng, năm đó lúc Tu Dung tiến cung rất phi dương bạt hỗ[Ngông nghênh, càn rỡ] a!”

“Ồ!” Đỗ Hiểu Nguyệt rất vui vẻ nhận lấy lòng tốt của vị chấp sự này, nhưng lại không để tâm, nheo mắt nghiêng nhìn, “Đáng tiếc đó đã là quá khứ rồi, giờ đây người lớn nhất trong Hậu cung này không phải nàng ta nữa rồi! Nên biết rằng, trong Hậu cung bây giờ người được sủng ái chính là hai vị Lý Quý phi và Đồng Quý phi, hai người họ đều đang mang thai rồi, địa vị trong cung của họ thật là một bước lên trời a!” Thuận miệng thăm dò lòng dạ những người trong cung này, thăm hò hình ảnh các phi tử trong lòng họ, làm như nhàn rỗi chẳng có chuyện gì để bát quái.

“Chuyện này…” Dư chấp sự bị chuyện của Đỗ Hiểu Nguyệt hấp dẫn, có hứng thú, tới gần Đỗ Hiểu Nguyệt, cúi xuống nói nhỏ, “Cô đã hỏi thì ta nhân tiện tiết lộ cho tiểu nha đầu cô một bí mật lớn siêu cấp —— bọn hạ nhân trong cung bàn tán rằng, chuyện hai vị Lý, Đồng Quý phi hoài thai rất kỳ quái!”

“Kỳ quái như thế nào? Chẳng lẽ bào thai của họ không phải long chủng?” Bát quái chính là tưởng tượng hết sức mình, ý tưởng có xa bao nhiêu, rộng bao nhiêu cũng tận tình mà xé thêm xa hơn rộng hơn.

“Tiểu nha đầu, ở trong Hậu cung này trừ Hoàng Thượng ra, cô có gặp qua người con trai khác hay sao?” Ánh mắt khinh bỉ nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Bên cạnh Hoàng Thượng không phải có đại đao thị vệ mà Thuyết thư tiên sinh hay nói sao? Thuyết thư tiên sinh nói những thị vệ này đều là con trai cả mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt nói rất nghiêm túc.

“À…” Dư chấp sự suy nghĩ một chút, tiến cung đến nay cũng đã mười năm, trước giờ chưa từng gặp qua Hoàng Thượng, xưa nay không biết bên cạnh Hoàng Thượng có đại đao thị vệ hay không nữa, “Thị vệ đó chỉ ở tiền cung, không thể có việc tiến vào nơi hậu cung của các phi tần!” Dư chấp sự

https://thuviensach.vn

suy nghĩ một lát tự thấy rất hợp lý liền đáp lại chuyện của Đỗ Hiểu Nguyệt, “Không nói chuyện này nữa, kể cho ngươi nghe một bí mật nhé. Cô có biết trong hậu cung có Kính sự phòng không?”

“Uhm!” Gật đầu phối hợp, tỏ vẻ rất tò mò nhìn Dư chấp sự.

Dư chấp sự rất hài lòng với vẻ mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, có cảm giác tự hào nói: “Ta nghe một tiểu thái giám trong Kính sự phòng nói, Lý Quý phi mới dừng uống thuốc tránh thai mười ngày liền hoài long thai!”

“Chuyện này có gì kỳ quái? Cho thấy Hoàng Đế lúc gieo trồng rất ra sức!” Đỗ Hiểu Nguyệt thuận miệng nói, Lý Thiên Nhu yêu thích của họ Đàm đó, nhanh chóng mang thai cũng bình thường thôi.

“Khụ! Tiểu nha đầu, nói chuyện với cô thật đúng là… sảng khoái!”

Cho dù Dư chấp sự đã hai mươi lăm tuổi rồi, nhưng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, lúc nói về chuyện đó vẫn có chút do dự, không ngờ nha đầu mười sáu, mười bảy tuổi này khi nói tới chuyện đó không hàm hồ tí nào.

“Cô không biết rồi, thuốc tránh thai này sau khi uống sẽ có chút di chứng, sau khi dừng uống phải đợi tầm nửa năm mới có thể mang thai! Lại nói Đồng Quý phi, nghe nói thuốc tránh thai mà Kính sự phòng chuẩn bị cho nàng, lần nào nàng cũng uống hết! Nhưng mà, không ngờ Đồng Quý phi lại mang thai! Cô nói đi, chuyện này kỳ quái không chứ? Các cung nhân của Đồng Quý phi nói nàng vốn là quý nhân, được ông Trời giúp đỡ, dù uống thuốc tránh thai vẫn có thể mang long chủng!”

“Ồ… Chỉ có thể nói rằng chỗ thuốc kia có vấn đề, nói không chừng người của Kính sự phòng bị người bán thuốc hãm hại, bán cho thuốc giả!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Nói bậy, thuốc do Kính sự phòng chuẩn bị đều là Thái Y viện đưa tới!” Nét mặt Dư chấp sự rất kiên định, “Thuốc cấp cho các chủ tử làm sao là giả

https://thuviensach.vn

được? Có người muốn chết sao?”

“Ừm, nghe ngươi nói vậy, đúng thực có điểm kỳ quái!” Đỗ Hiểu Nguyệt thôi cười, gật đầu, “Ừ, chuyện này không thể tính được, thêm nữa trong cung mấy chuyện kì quái năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều!”

“Cô nghe được chuyện lạ gì à?” Dư chấp sự tò mò hỏi.

“Hic… Ta nghe nói, ta nghe nói gần đây bên chỗ Hoàng Hậu nương nương bị ma ám, còn rất lợi hại, bọn cung nhân ở Chiêu Dương cung đều nói tận mắt nhìn thấy một người con gái mặc áo trắng, xõa tóc, bay đi bay lại trên nóc Chiêu Dương cung, cuối cùng bay tới Phi Nguyệt các. Các nàng đều nói, chính bởi vì Chiêu Dương cung và Phi Nguyệt các có quỷ, cho nên Hoàng Thượng không thích tới hai nơi đó.”

Đỗ Hiểu Nguyệt tung tin một cách nghiêm trang. Vốn dĩ cho rằng mấy người trong cung của nàng có thể đồn thổi chút ít lời đồn về cung Chiêu Dương, không ngờ bây giờ nói ra lại là Hành Vân các và Tiêu Âm các. Có điều, nghe nàng nói có mẫu có dạng, những tin đồn này có tin được không? Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt cũng hiểu mấy chuyện dã sử đó làm sao truyền tới —— người trong cung quá nhàn rỗi, hỏi thăm thêm một chút bí sử hậu cung, đợi về tới cung rồi, thay tên đổi họ, dựa vào mấy chuyện bí sử đó viết lại rồi đem ra chợ bán. Người trong dân gian rất thích nghe chuyện trong Hoàng cung, bán không đắt hàng mới lạ!

“Có việc này ư?” Dư chấp sự hiển nhiên không tin, nếu như thật có việc này, sao chưa nghe đồn gì?

“Thật mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt ra sức gật đầu, “Một người chị em tốt của ta ngay lúc Chiêu Dương cung gặp xui đã chính miệng nói cho ta biết, nàng còn nói, vốn là Hoàng Hậu nương nương không cho phép các nàng nói ra, người nào nói liền bị tát miệng! Cho nên, tỷ tỷ tốt à, ngươi ngàn vạn lần không được nói ai khác biết! Ngàn vạn lần không thể nói!”

https://thuviensach.vn

“Ồ! Được!” Dư chấp sự gật đầu, lúc cúi đầu xuống thấy túi quần áo bên chân, lại nói, “Tiểu nha đầu, mau đưa mấy thứ này đến Tú Thanh cung, hôm nào nghe được bí mật hay ho gì thì lại đến Hoán Y cục tìm ta! À, đúng rồi, cô là người cung nào?”

Ặc… Dư chấp sự thật đúng là hậu tri hậu giác, nói xong hết mọi bí mật rồi mới hỏi là người cung nào! “Ta là người của Thanh Hoa cung!” Đỗ Hiểu Nguyệt thuận miệng nói một cái tên, nói xong mới nghĩ hình như trong Hoàng cung không có Thanh Hoa cung! “Chuyện đó, Dư tỷ tỷ, tỷ cứ đi làm việc đi, chỗ đồ này ta nhất định đi giao! Mọi người đều là cung nhân, nên chiếu cố lẫn nhau, huống chi quan vị của tỷ cao hơn ta, lại có kinh nghiệm, sau này ta có thể còn làm phiền tỷ!”

“Ừ!” Dư chấp sự gật đầu, đột nhiên mắt mở to, kinh hô, “Nguy rồi, ta còn phải tự mang y phục đến Hành Vân các! Không nói chuyện với cô nữa, ta đi đây! Hôm nào tới tìm ta nhé!” Nói xong liền hấp tấp rời đi.

Vốn dĩ trong Hoàng cung này không có hỗn loạn như trong truyền thuyết a, nhìn vị Dư chấp sự này mà xem, thật đúng là… vô cùng sảng khoái! Đỗ Hiểu Nguyệt cúi đầu nhìn túi quần áo nọ, suy nghĩ không biết có nên mang về cung Chiêu Dương rồi sai cung nữ ở cung Chiêu Dương mang danh nghĩa Hoán Y cục đem đi —— mặc dù Đỗ Hiểu Nguyệt vào cung đã bốn, năm tháng rồi, vẫn không biết Tú Thanh cung đó nên đi hướng Đông hay hướng Tây.

“Hoàng Hậu nương nương thật cao hứng, thi thoảng còn giả dạng cung nữ! Xem ra Hoàng Hậu đúng là rất nhàn hạ rồi!” Một giọng nói không nhanh không chậm, tràn đầy sự châm chọc truyền tới, khiến Đỗ Hiểu Nguyệt đang cúi đầu cứng người lại. Xoay người liền thấy Đàm Văn Hạo trên mặt không có biểu tình gì, bên cạnh còn có Lưu công công.

Hắn, hắn đến đây lúc nào? Đi kiểu gì mà một tiếng động cũng không có? Ôi! Hôm nay ra khỏi cửa đầu tiên là làm chân bị thương, sau đó lại gặp

https://thuviensach.vn

lão đại của Hoàng cung rồi! “Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!” Đỗ Hiểu Nguyệt liền cúi thấp người, lẩm bẩm trong miệng, đã bị người ta phát hiện rồi, vậy nên ngoan ngoãn nhận sai, thái độ tốt một chút.

“Hừ!” Đàm Văn Hạo nói một chữ giọng mũi, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt rất lâu mới nói, “Hoàng Hậu theo trẫm đến cung Càn Thanh, trẫm có chuyện hỏi nàng”

Cảm thấy không khí băng giá trên người đã mất đi, Đỗ Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh trả lời: “Vâng! Nhưng thần thiếp về cung Chiêu Dương thay y phục trước đã rồi mới…”

“Cứ như vậy mà qua đi! Dù sao cung nữ trong cung không mấy người biết nàng, không ai có thể nói nhảm về nàng.” Đàm Văn Hạo thản nhiên nói, “Lưu công công, phái người đem mấy thứ này đưa đến tay Phí Tu Dung.”

“Vâng!”

Lưu công công lĩnh mệnh, xoay người rời đi, lúc quay người thở hắt một hơi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, Hoàng Hậu nương nương cải trang cung nữ, đây đã là lần thứ hai thấy nàng mặc như vậy, có điều so với lần trước tốt hơn một chút, ít nhất trên người không có bụi đất và tơ nhện! Nhưng Hoàng Hậu nương nương cũng thật là, không có việc gì lại cùng các cung nữ trộn lẫn, nếu như không phải Hoàng Thượng tới, nàng thật sẽ đi giao đồ cho Phí Tu Dung? Như vậy cũng hơi quá… quá tổn hại đến hình ảnh quốc gia chi mẫu rồi! Thế nhưng Hoàng Thượng thấy Hoàng Hậu nương nương như vậy mà không tức giận, ngược lại để nương nương đi đến cung Càn Thanh, phải biết rằng, các phi tử khác đến cửa của Càn Thanh cung đều chưa bước qua!

“Vẫn lo lắng cái gì, mau đi thôi!” Đàm Văn Hạo đi hai bước, lại quay đầu ngước nhìn, Đỗ Hiểu Nguyệt đang lề mề phía sau, “Ta có chuyện muốn

https://thuviensach.vn

nói với nàng!”

Nghe thấy hắn thay đổi xưng hô, Đỗ Hiểu Nguyệt biết Đàm Văn Hạo lúc này đã tự cho mình thân phận như đồng bạn, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng khôi phục giọng điệu bình thường, hơi oán giận nói: “Huynh cho là ta không muốn đi nhanh một chút hả! Chân huynh dài, bước lớn, ta theo không kịp!” Nếu như không phải chân đi bộ không thuận tiện, đã sớm quay về Chiêu Dương cung rồi! Lúc ở Hội Lan các, Đàm Văn Bác đề nghị đưa Đỗ Hiểu Nguyệt hồi cung, lại bị Đỗ Hiểu Nguyệt cự tuyệt —— hậu cung trọng địa, Vương gia gì đi nữa cũng cần chú ý!

Bước chân dừng lại, xoay người, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt chậm rãi thong thả đi tới, gió nhẹ thổi lên quần lụa mỏng, kết hợp với khí chất dửng dưng của nàng, làm cho trống ngực đột nhiên đập nhanh hơn, một cảm giác vui sướng dâng lên trong lòng. Nhưng mà tư thế bước đi của nàng có chút kỳ quái, chân khấp khểnh một chút

“Chân nàng làm sao vậy?”

Đàm Văn Hạo khó hiểu, ngày hôm qua nhìn nàng vẫn khỏe mạnh, mới một đêm không gặp, sao lại bị thọt rồi? Một chút tức giận nảy ra trong lòng, một người lớn như vậy, thế mà không đối tốt được với bản thân! Nếu vừa rồi không gặp nàng, có thật nàng định mang mấy thứ kia đến cung Tú Thanh?

“Uh… Lúc đi đường bị sái chân rồi.” Đỗ Hiểu Nguyệt sẽ không nói ra vốn là tự mình từ một nhành cây cao một thước nhảy xuống làm bị thương, rất mất mặt.

“Ai cũng đi trên đường, sao nàng lại bị sái chân?” Đàm Văn Hạo không chút suy nghĩ mà thốt ra một câu.

“Ta… Ta thích bị sái chân, thế nào?” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng bực, chân mình bị sái liên quan gì điểu sự của hắn, bây giờ hắn tức cái điểu khí gì

https://thuviensach.vn

chứ?

Tức giận, rất tức giận! Trước giờ không ai dám chống đối mình như thế! "Có thể làm gì nàng? Có thể làm như này!" Mặt mũi Đàm Văn Hạo lạnh lẽo, bước hai bước lớn, đi tới trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, một tay cầm lấy tay Đỗ Hiểu Nguyệt, tay kia đỡ thắt lưng nàng, vừa chớp mắt đã bế công chúa[5] Đỗ Hiểu Nguyệt lên.

"Hả!" Đỗ Hiểu Nguyệt bị hành động đột nhiên của người này dọa, mặt mũi đỏ lựng, lắp bắp chỉ thẳng chóp mũi Đàm Văn Hạo hỏi

"Huynh… Huynh làm gì đó? Ta… Huynh… Mau thả ta xuống, huynh đừng quên huynh là Hoàng Thượng, ta là cung nữ, nếu để người ta nhìn thấy, không chừng sẽ mang 'tội danh' dâm loạn hậu cung!"

"Nàng cũng biết ta là Hoàng Thượng? Đừng quên, tất cả đàn bà con gái trong hậu cung này, trẫm đều có thể động tới! Huống chi nàng lại là Hoàng Hậu của trẫm!" Nhìn thấy bộ dạng cuống quýt đỏ mặt hiếm thấy của Đỗ Hiểu Nguyệt, không khỏi nghĩ muốn tiến thêm một bước mà kích thích nàng.

Hôn quân! Dâm ma! Cái gì mà tất cả đàn bà con gái trong hậu cung đều có thể động vào?! Hắn đúng là ngựa đực mà, chỉ cần là giống cái đều có thể phát tiết! "Thả ta xuống!" Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ tới bàn tay người này không biết đã chạm qua bao nhiêu phụ nữ, một cảm giác khó chịu quanh quẩn trong lòng, nhẹ nhíu mày, "Bẩn chết đi được, ta không cần huynh động vào."

"Nàng nói cái gì?"

Trong cơn giận dữ, lạnh giọng hỏi, phải biết rằng, hậu cung có bao nhiêu người con gái mong được nhìn mặt Hoàng Đế một lần, lại có bao nhiêu người con gái muốn bay lên ngôi cao làm Phượng Hoàng! Đáng tiếc, người

https://thuviensach.vn

con gái này, không chỉ cân nhắc chuẩn bị kỹ muốn vào lãnh cung hoặc là xuất cung, đối với mình lại còn khinh thường!

"Ta nói, ta muốn huynh thả ta xuống!" Đỗ Hiểu Nguyệt cũng quắc mắt nhìn

"Không phải nói muốn đi Càn Thanh cung sao? Làm như vậy ta đi thế nào? Hơn nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, mẹ ngươi…"

Vừa nói tới đây, đột nhiên nhớ ra Thái Hậu hiện giờ cũng không phải mẹ hắn, mọi lời nói đều không có nữa rồi.

Uh, yên lặng như thế này, không chỉ không nói gì, biểu tình trên mặt cũng thay đổi, hoặc nói suy tư không biết đã chạy đi đằng nào rồi! Hóa ra điểm huyệt nói còn có công hiệu này a, thế nào mà trước kia không phát hiện ra?! Ôm Đỗ Hiểu Nguyệt đang mơ màng, không hề để ý tới cung nhân quỳ trên đường, Đàm Văn Hạo thỏa mãn đi thẳng hướng Càn Thanh cung.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đang mơ mơ màng màng đầu óc trên mây, đã tới trước cửa chính điện Càn Thanh cung rồi, trước cửa một đám thái giám cùng cung nữ đang quỳ.

“Kia…” Muốn nói mấy lời, nhưng lại phát hiện không thể nói ra lời nào! Đờ đẫn cả người, chẳng lẽ mình bị mất giọng rồi? Sao lại như thế được a, lúc nãy đâu có la hét ầm ĩ gì, càng không chịu kích thích gì a! Lấy tay sờ sờ cổ họng mới ý thức được rằng mình rõ ràng… rõ ràng đang bị Đàm Văn Hạo ôm, nhất thời mặt đỏ ửng, ra sức giãy dụa nhảy ra khỏi vòng tay Đàm Văn Hạo.

Vòng tay thoáng chốc trống rỗng, có một cảm giác rơi xuống chầm chậm. Nhưng mà trong nháy mắt khi nàng nhảy xuống, đã lặng lẽ giải huyệt thay nàng.

“Bình thân! Truyền Thái Y đến Càn Thanh cung!” Những lời này là Đàm Văn Hạo nói với đám cung nhân, lúc xoay người lại, nở nụ cười với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Chạy được sao? Không thể đâu, để trẫm đưa nàng vào!”

Hận a! Tiếng tăm tốt đẹp một đời đã bị hủy như vậy! Ngay cả khi bây giờ mình mang danh cung nữ, bị Hoàng Đế ôm lấy chạy một vòng như thế, không muốn nổi tiếng cũng khó! Đều phải trách bản thân không tốt, lúc nào không nghĩ ngợi, lại đi chọn đúng thời điểm then chốt này! Hơn thế nữa, chuyện đang nghĩ ngợi cũng liên quan đến hắn ta! Hic! Trời ơi, thật sự càng nghĩ càng phát điên! “Chân ta rất khỏe! Không cần truyền gọi Thái Y!” Đỗ Hiểu Nguyệt gần như cắn chặt răng mà thốt ra mấy chữ này, “Không cần Hoàng Thượng tốn tâm sức!”

https://thuviensach.vn

“Uh.” Đàm Văn Hạo gật đầu, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt một cái, xoay người đi vào cửa điện. Môi hơi mím lại, tâm tình bình ổn, không để ý tới cung nhân bộ dạng ngây ngốc bên cạnh, theo sát Đàm Văn Hạo đi vào chính điện, còn đám cung nhân phía sau cũng phối hợp mà đóng cửa lại.

“Huynh hôm nay tìm ta có chuyện gì? Nhất định phải tới chỗ này?” Sẵn không có tâm tình luẩn quẩn theo hắn, thì cứ đi thẳng vào vấn đề luôn đi! Nhìn hắn tác phong nhởn nhơ ngồi trên giường, hai chân gác lên nhau, khiến Đỗ Hiểu Nguyệt vốn dĩ tâm tình đã chán nản lại càng hỏng thêm!

“Qua đây ngồi nói!” Đàm Văn Hạo cười cười vẫy Đỗ Hiểu Nguyệt, chỉ vào một chỗ bên cạnh, “Hôm nay buổi sáng đám tổng quản đến thỉnh an nàng, vẫn thuận lợi chứ?”

“Tạm được!” Đỗ Hiểu Nguyệt chần chừ, dừng lại, rất lâu sau mới chầm chậm ngồi xuống chỗ mà Đàm Văn Hạo chỉ, một bên mặt song song với cơ thể hắn, “Uhm, là huynh muốn ta cùng ngồi với huynh á, không thể thiếu tôn trọng Hoàng Đế được!”

“Muội từng tôn trọng Hoàng Đế ta sao?” Đàm Văn Hạo cười hỏi ngược lại.

“A ha, không nói cái này, trực tiếp nói vào chủ đề!” Đỗ Hiểu Nguyệt chột dạ, dẫn lại ý muốn trong lòng, mặc kệ thân phận của Đàm Văn Hạo, lúc cần thiết thì quỳ dưới chân hắn, cũng không có nghĩa là biểu thị sự tôn trọng Hoàng Đế!

“Ồ, đúng rồi!” Hắn đã nhắc tới việc các tổng quản đến thỉnh, Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy mình cần hỏi một vấn đề đang nghi hoặc

“Trong quyền hạn của Hoàng Hậu, có phải còn cần quản việc con cái nối dõi của đám phi tử không? Ta thấy tổng quản Kính sự phòng cũng đến Chiêu Dương cung báo cáo rồi!” Kính sự phòng, chính là cơ quan trong

https://thuviensach.vn

truyền thuyết chuyên trách cai quản các vấn đề chuyên môn của các phi tử được Đế vương sủng hạnh. “Không do nàng quản, mà cũng do nàng quản.” Đàm Văn Hạo trả lời ba phải lưỡng khả, “Nói chung, họ đến thỉnh an nàng thì cứ tiếp nhận, nếu nàng có việc cần đến họ, họ cũng có thể tuân theo mệnh lệnh của nàng.”

“Vậy thì không quản đâu!” Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không liên quan đến lợi, hại của mình, Đỗ Hiểu Nguyệt việc gì phải đếm xỉa tới!

Quả nhiên người con gái này kiểm tra kĩ cái hang mới chui vào (ý là rất cân nhắc, không tìm hiểu rõ ràng thì không dấn thân), mà còn là loại rất không muốn tự mình gây phiền phức! Nếu là phi tử khác của hắn quản lý Kính sự phòng, thể nào cũng nghĩ ngợi lợi dụng như thế nào, nghe nàng nói như trút được gánh như thế này, thật đúng là… đúng là không còn lời gì để nói!

“Lẽ nào đối với việc mà cung nữ nọ nói, nàng không tò mò chút nào?” Đàm Văn Hạo tin bản tính đàn bà con gái đều thích buôn chuyện, hơn nữa cái bộ dạng bát quái vừa rồi của Đỗ Hiểu Nguyệt, so với những người con gái khác của hắn không có khác biệt gì.

“A! Ta mới mặc kệ đàn bà của huynh làm ra những việc lệch lạc gì ở phương diện đó, loại việc này, là việc nhà huynh, có liên quan gì đến ta?” Đỗ Hiểu Nguyệt tươi cười châm chọc, “Cho dù các nàng có khả năng cùng người ta liên thủ cấu kết, hay thuốc kia thực là thuốc giả, hay cùng người bên Thái Y viện phối hợp cấu kết, hoặc là người trong Kính sự phòng cấu kết hoặc thông đồng với những người khác nữa, rồi lừa huynh, nhưng mà, thế thì có liên quan gì tới ta cơ chứ?” Tuy không biết những lời cung nữ vừa nãy nói đáng tin được mấy phần, nhưng nhìn thái độ nửa giả nửa thật của Đàm Văn Hạo hiện giờ, Đỗ Hiểu Nguyệt thật có chút hoài nghi trong lần song hỉ phong ba[1] này có chuyện gì đó.

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ nàng không biết, làm Hoàng Hậu là phải quản mấy việc đó?”

“A! Hoàng Hậu? Hoàng Hậu thế nào đây? Cứ coi như là Hoàng Hậu đi, cũng không thể quản lúc nào người ta có hài tử!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngoác miệng, rồi lại nhỏ giọng thì thầm một câu, “Mấy việc như này, đương nhiên phải hỏi người gieo giống rồi.”

“Nàng nói cái gì?” Đàm Văn Hạo nhếch khóe miệng, thấp giọng hỏi.

“Ta nói…” Đỗ Hiểu Nguyệt nở nụ cười, nhưng trong nháy mắt giọng lại lạnh băng, “Dù sao việc này, nếu huynh hoài nghi phi tử của mình đã lập mưu lập mô gì đó, huynh hãy tự mình đi điều tra —— dù sao đứa con trong bụng các nàng cũng là của huynh, cứ cho là trong đó thực có trò mèo mả gì, không lẽ huynh có thể để các nàng phá đi đứa con trong bụng? Lại nói, lúc ta ký khế ước với huynh, chỉ viết là sẽ giúp huynh quản lí hậu cung —— cái quản lí lúc đầu chúng ta nói, chỉ là quản đại hỏa (những việc lớn) trong hậu cung này, nhưng bây giờ hậu cung này rất yên tĩnh ổn định, cả một ngọn lửa nhỏ cũng không có, vậy nên không cần ta ra tay dập lửa!”

“Nhưng quản lý theo giải thích của ta, chính là nói mọi việc trong hậu cung này, đương nhiên kể cả vấn đề con nối dõi. Cho nên, bây giờ ta giao việc này cho nàng điều tra.” Đàm Văn Hạo không thể hiện sự nghi ngờ, nói một cách quyết đoán. Bây giờ, biết Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không khác với những người con gái bát quái nọ thích nghe bát quái, nhưng không nghĩa là nàng thực có hứng thú với nội dung bát quái.

Đáng ghét! Hắn nói không giữ lời! Lúc đầu rõ ràng giao hẹn rồi, chỉ quản việc lớn, sao hắn ta giờ đây hiển nhiên muốn tự mình đi gây sự! “Ta cự tuyệt! Bởi huynh vi phạm lời hẹn ước!” Đỗ Hiểu Nguyệt trừng mắt, “Trong các điều khoản trên khế ước không có ghi ta phải nghe mệnh lệnh lôi thôi này của huynh!” Huynh có kế Trương Lương của huynh, ta có thang vượt tường của ta!

https://thuviensach.vn

“Tốt lắm! Vậy trẫm lấy thân phận Hoàng Đế ra lệnh cho nàng đi điều tra!” Đàm Văn Hạo cười tủm tỉm nói, tâm tình tựa hồ rất sảng khoái.

Thang vượt tường đã thua trên tay Trương Lương rồi, Đỗ Hiểu Nguyệt, ngươi hãy nhẫn nại! Không thể lại đối chọi với hắn, phải nhớ kỹ, đối tượng ngươi hợp tác là Hoàng Đế, nếu không thì người chịu thiệt sẽ là ngươi! Nhắm mắt, hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra, trong mắt đã tràn đầy sự bình tĩnh, đứng dậy, bước tới trước mặt Đàm Văn Hạo cách năm bước. Cúi người, “Vâng! Thần thiếp cảnh tôn Thánh ý!”

Đàm Văn Hạo tận mắt thấy Đỗ Hiểu Nguyệt từ lửa giận phừng phừng chuyển sang vẻ mặt bình tĩnh chỉ trong nháy mắt. Có thể khống chế tốt tinh thần của mình như vậy, chỉ có thể nói, nàng ta quá lý trí, lý trí đến nỗi chẳng giống một người con gái nữa. Có lẽ có thể giải thích rằng tất cả những gì nàng làm so với những người con gái khác của hắn không có cùng nguyên nhân ý nghĩ!

Ôi! Đáng chết, như thế nào mà chân lại bị chuột rút rồi? Đỗ Hiểu Nguyệt len lén vung vung chân trái, vẫn còn đau, đứng có chút không vững rồi. Định cứ như vậy mà ngồi xuống, nhưng hiện đang đứng trước mặt Hoàng Đế, dù thế nào cũng phải chú ý đến hình tượng của mình chứ!

“Chân đau à?” Đàm Văn Hạo phát hiện động tác duỗi chân rất nhẹ của Đỗ Hiểu Nguyệt, như nghĩ gì mà nhìn chằm chằm vào cái chân, lại như vậy mà ngồi xuống.

“Uh.” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không tránh né nữa, dù sao hắn cũng phát hiện rồi, dứt khoát ngồi xổm xuống, xoa nhẹ mắt cá chân. Nhưng đột nhiên, thân thể một lần nữa nhẹ bỗng, rồi truyền tới một mùi thơm nhè nhẹ, rơi vào một vòng tay cứng rắn mà mềm mại, “A, huynh… huynh đang làm gì?”

Hic, ngẫm lại tình huống bây giờ, cho dù sớm đã cô nam quả nữ sống chung một phòng, nhưng chưa từng có chuyện nam nữ đó đó, trước giờ

https://thuviensach.vn

không hề cùng người đàn ông này gần gũi thân thiết như vậy, người đó lại là ngựa đực trong truyền thuyết, có thể bất cứ lúc nào… Ờ, Đỗ Hiểu Nguyệt, ngươi thực không nên một thân một mình sống cùng hắn trong một căn phòng chứ!

“Nhìn bộ dạng nàng như vậy, nhất định đang nghĩ tới mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt rồi!” Thấy Đỗ Hiểu Nguyệt mặt đỏ hồng, mắt đảo loạn như vậy, Đàm Văn Hạo đoán có phải nàng đang nghĩ tới mấy chuyện tiểu nhi không phù hợp, cốc nhẹ lên đầu Đỗ Hiểu Nguyệt, tức giận nói, “Ta muốn đặt nàng ngồi xuống, xem chân của nàng!”

“Ôi!” Hóa ra là như vậy a, xem ra thật đúng là mình suy nghĩ nhiều quá rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, dù thế nào đi nữa, mình cũng đâu phải món ăn của hắn, nếu không thì hắn cũng không thể mấy tháng liền không nghe không hỏi chuyện của mình. Như trút được gánh nặng a, có thể thở phào một tiếng rồi!

“Người đâu!” Sau khi đặt Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi lên giường, Đàm Văn Hạo cũng lập tức ngồi cạnh cái chân đau của Đỗ Hiểu Nguyệt, hướng ra ngoài hô to, sau đó, một thái giám chấp sự nghe tiếng đi vào, Đàm Văn Hạo tiếp tục phân phó, “Đi đem thư cân tán[Thuốc thư giãn gân cốt] lại cho Trẫm!”

“Sao huynh không gọi Thái Y!” Nói xong, Đỗ Hiểu Nguyệt mới phát hiện mình thật đúng không nên hỏi chuyện này, Thái Y có tới cũng là lấy ra một ít thuốc thư cân hoạt huyết, nói không chừng còn phải uống thảo dược kinh khủng gì đó —— chẳng lẽ mình lại muốn làm tội bản thân?

“Chẳng lẽ nàng muốn triệu cáo thiên hạ đều biết rằng, Hoàng Hậu không tuân thủ lễ phép, mặc quần áo cung nữ đi chơi khắp nơi?”

Bộ quần áo cung nữ của Đỗ Hiểu Nguyệt hiển nhiên đã được sửa chữa, mặc lên người rất hợp, trông rất đẹp, so với Triều phục Hoàng Hậu mặc

https://thuviensach.vn

ngày thường, mỗi cái có ưu điểm riêng: mặc Triều phục khiến nàng nhìn chững chạc, thêm vào bộ dáng lúc nào cũng bình tĩnh lạnh nhạt của nàng, làm cho hết thảy những ưu nhã, cao quý trên người nàng hiển lộ không sót chút nào; còn khi mặc quần áo cung nữ, thêm bộ dạng tò mò bát quái lúc nãy, lại linh động như vậy! Đánh giá kỹ càng lại hóa trang của nàng hôm nay, dù chỉ là một bộ quần áo cung nữ, nhưng màu đỏ nhạt rất hợp với da nàng, so với mấy bộ y phục màu vàng hay xanh hàng ngày nàng mặc, có vẻ đẹp diêm dúa, đem vẻ lạnh lẽo tương quan kết hợp với vẻ đẹp diễm lệ.

"Được rồi!" Vẫn là hắn suy nghĩ chu đáo, nếu như mình đã tiếp quản hậu cung, tự nhiên cũng không có thể không đem cung quy để vào mắt. "Được rồi, huynh vẫn còn chưa nói huynh tìm ta có chuyện gì!" Cưỡng chế mang người ta đến Càn Thanh cung, chỉ hỏi chuyện tiếp quản hậu cung thuận lợi hay không, Đỗ Hiểu Nguyệt không thể cho rằng hắn bám chặt như thế chỉ bởi vấn đề này!

Chưa nói được mấy câu, cung nhân đã mang thuốc tới, Đàm Văn Hạo tiếp nhận, nói giọng thương lượng: "Cũng không phải chuyện rất cấp bách gì, bôi thuốc trước đi đã!" Vừa nói vừa cởi giầy Đỗ Hiểu Nguyệt ra.

"Tự ta làm được rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt co chân lại theo ý thức, thân thể cũng theo hành động đó mà di chuyển, nói có chút không tự nhiên.

Bàn tay đang vươn ra cứ như vậy ở giữa chừng, có chút xấu hổ, cũng có chút bị tổn thương —— làm một Đế vương, nàng xem như hoàn toàn không để mình vào mắt! "Tốt! Chỉ là, nàng biết dùng sao?"

Nhận lấy bình thuốc nhỏ màu đen, mở ra xem thử, kinh ngạc hỏi: "Thuốc thơm quá! Thuốc này gọi là gì vậy?" Thuốc có một mùi thơm ngát —— thoảng mùi hoa nhài, lại có mùi hoa hồng, so với dầu hoa hồng trị thương của bác sĩ lúc trước đã rất thơm rồi còn thơm hơn trăm lần.

"Ngọc lộ cao."

https://thuviensach.vn

“Tên rất hay! Nhưng… nhưng sao lại là dược hoàn (thuốc viên để uống)?” Không phải cao (thuốc dùng để bôi) sao? Nhoài người ra nhìn, sao đã thành dược hoàn rồi? Trợn mắt nhìn viên thuốc đen đen trong tay, Đỗ Hiểu Nguyệt không biết nói gì, khó trách Đàm Văn Hạo lại hỏi mình có biết dùng hay không.

“Tiểu Phúc Tử, mang ấm nước sạch lại đây.” Đàm Văn Hạo phân phó tiểu thám giám vừa đem thuốc tới, quay đầu về phía Đỗ Hiểu Nguyệt, cầm lấy thuốc trong tay Đỗ Hiểu Nguyệt, “Ngọc lộ cao này vốn là chất lỏng đậm đặc, chỉ là không dễ bảo quản, nên mới cố ý chế thành viên thuốc. Khi sử dụng, dùng một lượng nước sạch thích hợp hòa ra, rồi bôi lên chỗ bị thương, nhẹ nhàng xoa bóp.”

“Ừm.” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, không nghĩ rằng thuốc trị thương ở thời cổ đại này cũng tiên tiến như vậy!

Nước sạch được đưa tới, Đàm Văn Hạo thuận tay cầm một ly trà, rót một ít nước vào rồi thả viên thuốc vào nước. Thuốc gặp nước liền tan ra, nước cũng biến thành một màu vàng đất. “Duỗi chân ra đây!” Lời nói nhẹ nhàng, nhưng lại mang giọng điệu ra lệnh.

“Duỗi thì duỗi, chẳng lẽ còn sợ huynh không làm được? Có phục vụ miễn phí, không hưởng thụ thì là đồ ngốc đó! Hơn nữa, trong thiên hạ ai có thể hưởng thụ phục vụ xoa bóp chân miễn phí của Hoàng Đế? !” Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, Đỗ Hiểu Nguyệt tự cởi tất ra, bôi thuốc vào mắt cá chân, xoa bóp nhẹ nhàng —— dù thế nào, người ta cũng là Hoàng Đế, Hoàng Đế hàng thật giá thật, nếu như thực để Hoàng Đế xoa bóp chân con gái, như… như vậy thật không dám nghĩ tới! Hơn nữa Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm giác được thái độ Đàm Văn Hạo hôm nay rất kỳ quái, hành vi cũng rất kỳ quái, nhưng kỳ quái ở chỗ nào, lại không thể nói cụ thể ra được.

“Lực đạo của nàng quá nhẹ, thuốc không thẩm thấu được.” Đưa tay ra một cách rất tự nhiên, đặt trên bàn chân trần của Đỗ Hiểu Nguyệt, ra lực

https://thuviensach.vn

xoa chậm rãi theo hình trôn ốc.

“Huynh…” Cả người Đỗ Hiểu Nguyệt có chút mất tự nhiên, muốn rút chân lại. Mới vừa rồi khi Đàm Văn Bác xoa chân cho mình, cảm giác rất tự nhiên, giống như động tác đó của hắn là thủy đạo cừ thành[4] —— bạn thân mà, bằng hữu giúp đỡ lẫn nhau rất bình thường; mà lúc Văn Hạo làm như vậy, liền cảm giác tựa hồ rất đột nhiên, rất mất tự nhiên —— trong tâm lý Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo luôn có vị trí là đối tượng hợp tác, mà hành vi của hắn hôm nay đã vượt quá quan hệ hợp tác đó rồi. “Hoàng Thượng, người không thể làm như vậy, làm vậy rất mất thân phận của người, hơn nữa ta bây giờ chỉ là cung nữ…”

“Nàng có thể để ý tới vấn đề thân phận sao?” Đàm Văn Hạo cười khẽ, híp mắt lại, “Hơn nữa, chồng giúp vợ bôi thuốc có gì không được?”

“Chúng ta chỉ là người hợp tác!” Đỗ Hiểu Nguyệt không nhịn được lên tiếng, “Huynh không phải chồng của ta, ta cũng không phải vợ của huynh!” Nói xong mới giật mình không cần thiết phải nói chuyện này ra, nên uyển chuyển một chút, người ta vốn là Hoàng Đế, sao lại không lễ phép như thế?!

Bàn tay đang xoa bóp nhẹ nhàng trên bàn chân trần liền dừng lại, có chút cứng ngắc, sắc mặt Văn Hạo đột biến, vẻ mặt lạnh lùng: “Đây là những lời trong lòng của nàng đúng không! Nàng trước giờ chưa từng đem chuyện đã là vợ người ta đặt vào trong lòng đúng không! Nhưng mà, Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng chớ quên, nàng hiện giờ vẫn là vợ trẫm, là Hoàng Hậu của trẫm!”

Nguy rồi, Hoàng Đế tức giận! Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt ngược lại làm vẻ mặt bình tĩnh, rút chân lại, đi tất, đi giày vào, yên lặng đứng trước mặt Đàm Văn Hạo, thản nhiên nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp cũng chưa từng quên sự thật thần thiếp đã là Hoàng Hậu! Nhưng mà, thần thiếp cũng tự biết, danh phận Hoàng Hậu này của thần thiếp bất kỳ lúc nào cũng có thể bị phế

https://thuviensach.vn

—— mặc kệ nói từ phương diện nào đi nữa; mà mục đích hiệp nghị giữa thần thiếp và Hoàng Thượng, thần thiếp đã nói qua rồi. Đồng thời, Hoàng Thượng ngài cũng đồng ý hiệp nghị rồi, cũng đồng ý thân phận của thần thiếp từ vợ đổi thành người hợp tác…”

“Hừ!” Đàm Văn Hạo lạnh lùng một tiếng, ngắt lời Đỗ Hiểu Nguyệt vốn trường thiên đại luận (nói dài nói dai ý mà), ánh mắt lạnh lùng, không giận mà khí thế uy nghiêm, làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt có chút sợ hãi, nhưng tính khí bướng bỉnh khiến Đỗ Hiểu Nguyệt không cam lòng yếu thế mà nhìn lại Đàm Văn Hạo.

Tất cả không khí tựa hồ ngưng tụ lại hết ở một chỗ, ám triều nhè nhẹ di chuyển, làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy rất nặng nề, đột nhiên, Đỗ Hiểu Nguyệt ý thức được việc mình cùng Đàm Văn Hạo đối mặt là quyết định ngu xuẩn nhất, Đàm Văn Hạo vốn là Đế vương, là một Đế vương có tư tưởng, có chủ kiến, ánh mắt lợi hại đó của hắn, không phải loại người bình thường như mình có thể so cùng. Len lén di chuyển tầm mắt, đem ánh mắt dừng lại ở trên vân rồng thêu khác biệt trên người hắn, Đỗ Hiểu Nguyệt không biết thêu thùa, cũng nhìn ra được vân rồng được thêu cẩn thận đó do một bàn tay rất khéo léo làm ra.

Lại là thái độ thờ ơ này! Đàm Văn Hạo trong lòng rất tức giận, từ lần đầu tiên gặp mặt trở đi, nàng luôn lấy ánh mắt thờ ơ này xem xét cái gì đó khác, hoàn toàn không mang Đế vương mình đây để vào mắt.

“Bẩm Hoàng Thượng!” Lưu công công tiến vào, khom người chúi chào, “Ngự Sử đại phu Đỗ đại nhân cầu kiến!”

Vừa nghe ba chữ ‘Đỗ đại nhân’, Đỗ Hiểu Nguyệt trong lòng chợt động, nghiêng người, ánh mắt đồng thời lưu chuyển giữa Lưu công công và Đàm Văn Hạo, lạnh mắt nhìn Đàm Văn Hạo xử lý.

https://thuviensach.vn

“Tuyên.” Đàm Văn Hạo chỉ thản nhiên liếc mắc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt một cái, vẫn còn ngồi như vậy.

“Hoàng Thượng có quốc sự cần cùng đại thần bàn bạc, thần thiếp lui xuống trước.” Người ta bàn việc công, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không muốn tham gia, hơn nữa ở chỗ này, phụ nữ không có tư cách làm chuyện này.

“Nàng ở lại!” Đàm Văn Hạo nhìn như vô tâm mà nói, “Chuyển bình phong qua đây, lui vào bên trong.”

“Nhưng…”

“Không có nhưng gì hết!”

Được rồi, nếu là huynh chủ động để ta nghe, như vậy thì cứ nghe đi!

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Khi Đỗ Dạ Hàn rời khỏi chính điện Càn Thanh cung, đã gần đến giờ Dậu. Hôm nay sự xuất hiện của Đỗ Dạ Hàn là ngoài dự liệu, nhưng ý đồ của hắn khi đến lại nằm trong dự kiến của Đàm Văn Hạo.

“Bẩm Hoàng Thượng, Kính sự phòng Trịnh tổng quản đang đợi ở ngoài điện rồi ạ.” Đỗ Dạ Hàn chân trước vừa ra ngoài, Lưu công công liền tiến vào điện.

“Bảo Trịnh tổng quản về đi! Đêm nay không cần Tần phi thị tẩm.” Đàm Văn Hạo nhấc tay ý bảo Lưu công công lui ra, cùng lúc đó, từ phía trong bình phong bên cạnh vang lên một tiếng “rầm”, phân biệt với một âm thanh nhỏ khác từ phía dưới, có thể nghe ra tiếng ly trà rơi vỡ dưới đất.

Lòng Đàm Văn Hạo chợt động, vội vội vàng vàng đi vào gian trong. Lưu công công cũng giật mình, phía trong đó, hình như là Hoàng Hậu nương nương! Theo sát bước chân Đế quân, di chuyển vào gian trong, đập vào mắt là một chén sứ trắng vỡ vụn trên mặt đất cùng vũng nước với Hoàng Hậu nương nương mắt còn buồn ngủ, đầu bù tóc rối, mặt mũi lờ đờ đang nằm gục trên bàn.

“Ặc…” Sau ba giây sửng sốt, Đỗ Hiểu Nguyệt đứng lên, hai con mắt vốn đang díp tịt đã mở to, chậm rãi mở miệng, “Thần thiếp không phải cố ý đánh vỡ cái chén, là vừa rồi…” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi chột dạ, vừa nãy đang nghe Đỗ Dạ Hàn và Đàm Văn Hạo nói chuyện, nhưng họ chưa nói tới ba câu, đã không đỡ lại được tiếng gọi của thần ngủ, nhoài người ra bàn, nghỉ ngơi một lát, không ngờ ly trà trên bàn đó chân lại dài quá, chạy tới mặt đất, vỡ nát.

https://thuviensach.vn

“Lưu công công!” Nhìn vẻ bất an của Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo chỉ thản nhiên nói ba chữ.

“Nô tài đi làm việc ngay!” Nhiều năm ở bên cạnh Đế vương, có một số việc Đế vương không cần phải nói ra cũng đã biết ý tứ Đế vương. Nhanh chóng rời khỏi gian trong, ra phía ngoài phân phó tiểu cung nữ một lát nữa vào thu dọn.

Trong phòng, lúc lại chỉ còn Đàm Văn Hạo và Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo mới mở miệng: “Vừa rồi…”

“Vừa rồi lúc hai người nói chuyện, ta ngủ thiếp đi!” Đỗ Hiểu Nguyệt đi trước một bước, mấy việc trong triều đình này, nhất là khi chưa rõ có liên quan tới ‘người nhà’ mình không , Đỗ Hiểu Nguyệt không muốn biết nhiều quá, chỉ là, nếu đã lựa chọn làm quân sư ‘đầu cẩu’[1], thì có một số việc không muốn biết cũng không được biết.

“Ha ha, dù sao việc trong triều, ta chỉ cho ý kiến, tự nhiên không cần phải biết quá rõ ràng, huynh nói ý đại khái, ta cũng có thể góp ý kiến đại khái, ngài có chấp nhận hay không thì là việc của ngài.”

Như vậy cũng tốt, có một số việc, biết rõ quá cũng là một dạng đau khổ! “Chuyện này là đương nhiên! Nhưng mà, hôm nay cho nàng đến đây, không phải tới nghe việc này.”

“Vậy là chuyện gì?” Thấy Đàm Văn Hạo đi ra gian ngoài, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng theo sau, hỏi với. Trông sắc trời bên ngoài cũng không còn sớm, Thanh Trúc cùng Hồng Trù hẳn đã bắt đầu lo lắng cho mình sao vẫn chưa quay về Chiêu Dương cung!

“Hôm qua thấy nàng tựa hồ đối với Ly quốc lại có hứng thú, ta muốn nghe một chút, trong phạm vi hiểu biết của nàng, nàng có cái nhìn thế nào với Ly quốc?” Đàm Văn Hạo cũng không quanh co lòng vòng, nhìn chằm chằm Đỗ Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

“Chậc, trước khi trả lời câu hỏi, ta có thể yêu cầu huynh phái người tới Chiêu Dương cung một chuyến được không, bảo Hồng Trù và Thanh Trúc là ta ở bên này, để các nàng đừng đi tìm xung quanh nữa.” Đỗ Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, quyết định giải quyết vấn đề này trước rồi với trả lời câu hỏi hắn đưa ra.

“Sớm đã có người đi Chiêu Dương cung báo tin rồi,” Đàm Văn Hạo gật đầu, “Lại đây ngồi nói nhỏ.” Vừa nói, vừa chỉ chỗ trống bên cạnh.

Sớm nói mà, hại mình lãng phí một phen miệng lưỡi rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng bước, cuối cùng ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ bên tay phải Đàm Văn Hạo —— ghế này chắc vừa nãy ban cho Đỗ Dạ Hàn ngồi! “Kỳ thật đối với Ly quốc ta không có ý kiến gì!” Đỗ Hiểu Nguyệt sau khi ngồi ổn định rồi, mới chậm rãi nói, “Việc của Ly quốc, chỉ là hai hôm trước ta rảnh rỗi không có việc gì, có xem qua sách vở ghi lại phong thổ, con người Ly quốc. Chỉ biết người Ly quốc giỏi kinh thương. Thường nói, vô thương bất gian[2], nhưng trong sách lại nói, dân phong Ly quốc rất thuần phác, điều này cho thấy, lễ hóa giáo dục của Ly quốc làm rất tốt; trong sách cũng nói, phong cảnh Ly quốc rất đẹp, ta nghĩ ngay, nếu như người thống trị Ly quốc khai thác phong cảnh đó, cũng là một cách phát tài rất hay —— phải biết rằng, rất nhiều văn nhân mặc khách đều yêu thích mấy thứ phong cảnh sơn thủy đó, còn có mấy người có tiền, nghe nói phong cảnh nơi đó đẹp, lại có danh thắng lịch sử gì đó, liền thích đi tạo náo nhiệt. Nhưng mà, trong sách nói những dân phong nhân tình đó đều lấy sự ổn định của Ly quốc làm tiền đề, bây giờ Ly quốc nội loạn hơn năm rồi, chỉ sợ những thứ ghi trong sách đã có nhiều việc trở thành quá khứ rồi. Hôm trước, trong một quyển tiểu thuyết gió trăng mà ta đọc, có ghi phong thổ nhân tình Ly quốc ngày nay đã hoàn toàn thay đổi rồi, lưu khấu đạo phỉ[3] nổi lên khắp nơi, nhân dân cũng sinh sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. Cho nên, sự ổn định của quốc gia là việc trọng yếu, quốc gia phải yên ổn trước đã, thì kinh tế mới có thể phát triển nhanh, chất lượng cuộc sống của nhân dân mới được nâng cao, tố chất người dân cũng mới có thể nâng cao tương ứng, phong tục

https://thuviensach.vn

nhân tình mới có thể giáo hóa. Có câu nói: ‘Thương lẫm thật nhi tri lễ tiết, y thực túc nhi tri vinh nhục’[4], chắc là nói đến lý lẽ này rồi.

Ngay cả tiểu thuyết gió trăng cũng nói tới, xem ra, nàng đọc tiểu thuyết gió trăng thật đúng là không chỉ vì gió trăng[5] mà đọc! Đàm Văn Hạo nhếch môi cười khẽ, tiếp tục hỏi: “Lạc hoàng tử nói Ly quốc bạo loạn, nếu như Hoàng tộc bọn họ thỉnh cầu Phỉ Á xuất binh giúp bình loạn, nàng nghĩ sao?”

“Chuyện này… ta muốn hỏi một vấn đề nhỏ.” Đợi Đàm Văn Hạo cho phép, Đỗ Hiểu Nguyệt mới nói tiếp

“Huynh… huynh có dã tâm muốn mở rộng quốc thổ Phỉ Á tới Ly quốc hay không?” Đàm Văn Hạo chủ động tiết lộ việc có thể xuất binh đến Ly quốc, điều này không thể không làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt hoài nghi Đàm Văn Hạo đối với Ly quốc có ý nghĩ khác.

“Sao lại nói vậy ?” Đàm Văn Hạo hơi do dự, nhưng vẻ mặt không đổi, hay chính là vẻ thản nhiên.

Nhìn thái độ mạn bất kinh tâm[6] của hắn, Đỗ Hiểu Nguyệt có chút nghi ngờ phân tích của mình có sai lầm gì không, có thể Đàm Văn Hạo thật đúng là chỉ muốn giúp Ly quốc bình định nội loạn mà thôi —— nhất định hai nước đều đang bàn bạc chuyện liên hôn. “Chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhạt, “Việc này ta cũng không rõ, dù sao, ta cho rằng thái độ của huynh đối với Ly quốc có quan hệ đến việc xuất binh hay không.”

“Ồ?”

“Ly quốc cũng không phải một nước phụ thuộc Phỉ Á quốc, nếu như huynh không có suy nghĩ gì đối với Ly quốc, Phỉ Á không cần phải vì Ly quốc nội loạn mà ra binh chinh chiến, đặc biệt trong triều đình Phỉ Á cũng không phải đang ổn định lắm.” Đỗ Hiểu Nguyệt tự rót thêm một ly trà,

https://thuviensach.vn

uống một hơi, không nhận ra được đây là trà gì, chỉ biết trà này uống rất dễ chịu, uống không ra thành phần trong trà.

“Nhưng, nếu như huynh đã có ý đối với Ly quốc rồi, lấy cớ bình loạn mà xuất binh tới Ly quốc, không cần mất một binh một tốt đã có thể đóng quân ở Ly quốc; mà lúc này, nội bộ Ly quốc đang loạn, huynh có thể nhân lúc ‘bình loạn’, khống chế đại bộ phận đất đai, dân cư Ly quốc; khi nội loạn Ly quốc đã được bình định, Hoàng tộc Ly quốc đã bị thương tổn nặng nề, bất kỳ lực lượng ở địa phương nào đều đã vào giai đoạn kiệt sức, đây là, huynh đứng giữa sự thay đổi trong ngoài, nhất định là làm ít hưởng nhiều, không tới một tháng, nhất định nắm trong tay chu vi hơn tám mươi vạn dặm vuông của Ly quốc! Vậy nên, lựa chọn xuất binh Ly quốc, đánh hạ Ly quốc được đại đa số cho là thượng sách!”

Tiếng nói dừng lại, đón tiếp Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ là một khoảng trầm mặc. Đỗ Hiểu Nguyệt mơ hồ có cảm giác bất an, ở trước mặt Hoàng Đế, nói trắng ý nghĩ của Hoàng Đế ra, đối với một Đế vương mà nói, có mất mặt chút nào không? Len lén nghiêng mắt nhìn Đàm Văn Hạo, lại bất ngờ đối diện với mắt hắn, có vẻ nghiên cứu, có vẻ thăm dò, càng có vài phần thưởng thức! “Hic…” Dưới ánh mắt như vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt rất không tự nhiên, mình không phải động vật quý hiếm gì, hắn nghiên cứu, thăm dò sức mạnh gì đây?! “Kỳ thật, ta chỉ nói một ít ý nghĩ của chính mình thôi, huynh không cần nghe quá mức chăm chú…”

“Nàng nói đại đa số đều cho rằng xuất binh là thượng sách, vậy còn nàng? Nàng không nằm trong đại đa số đó à?” Một hồi lâu, Đàm Văn Hạo đã từ từ mở miệng, thuận tay tự rót cho mình thêm một ly trà, lại rót đầy ly trà cho Đỗ Hiểu Nguyệt.

Hoàng Đế tự mình rót trà? ! Này… Mặt trời sắp mọc đằng Tây rồi! “Ôi! Cám ơn!” Có qua có lại mới toại lòng nhau, chữ cảm ơn thuận miệng nói ra.

https://thuviensach.vn

“Không có gì!” Có lẽ giữa những người trong thiên hạ này, chỉ có nàng mới có thể nói vậy! Đàm Văn Hạo cười nhạt, thái độ không thấp không cao này của nàng rất hợp khẩu vị, mặc dù có lúc cũng rất muốn đánh nàng. “Trong lòng nàng, đối với việc xuất binh, có tính toán khác!”

“Thật sự muốn ta nói thật?” Đỗ Hiểu Nguyệt lần này hỏi thử trước đã, trước mặt Đế vương nói một chút, thật không thể nói lung tung được!

Khẽ xoa cằm, liếc mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt: “Nếu như nàng không muốn nói thật, ta cũng không có cách nào! Nhưng làm người hợp tác người của ta, thì hãy nghĩ xem có nên lừa gạt đối tác của mình không!”

Uy hiếp! Thành uy hiếp rồi! Ngoài mặt không thể hiện gì mà trừng mắt nhìn Đàm Văn Hạo một cái, Đỗ Hiểu Nguyệt mới nói: “Nhưng mà lời xấu nói trước mặt: bất luận ta nói gì, chỉ là ý kiến kiến cá nhân, nếu có gì mạo phạm Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thông cảm nhiều một chút!” Nhìn hắn không hề do dự mà gật đầu đồng ý, Đỗ Hiểu Nguyệt mới tiếp tục, “Cá nhân ta cho rằng, xuất binh không phải một chủ ý tốt! Nói sao đây nhỉ?

Thứ nhất, với nội bộ triều đình Phỉ Á hiện giờ mà nói: triều chính cũng không do huynh nắm giữ toàn bộ, Hoàng quyền bị Tướng (Tể tướng) quyền uy hiếp. Trong tình huống quyền lực quốc gia không tập trung đủ, nếu xuất binh, tất phải đem binh quyền trong tay huynh ra, đối với Tể tướng mà nói, đây là cơ hội tốt, chỉ cần bọn họ dụng võ với huynh, nói cách khác chính là ngày nào đó nhìn huynh không thuận mắt, lúc hắn mang người vào bức cung, chỉ sợ huynh đã không còn cách nào chống đỡ rồi.

Thứ hai, với người dân Phỉ Á mà nói: ngày trước, nghe nói Đỗ nhị ca tại biên quan đại thắng quân đội Hồng 潢[7], đuổi quân đội Hồng 潢 đi tới năm mươi dặm ngoài biên quan. Chuyện đánh thắng trận này vốn là một chuyện tốt, nhưng có một câu thơ nói rất hay: Tướng quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy[8]. Trong chiến dịch lần này đã hy sinh bao nhiêu chiến sĩ mới giành được thắng lợi?! Chỉ e xương trắng chồng chất tích lũy thành tòa

https://thuviensach.vn

thành rồi! Mà những người tử trận, cha mẹ vợ con của họ, chỉ sợ vẫn còn mong ngóng hắn từ biên cương trở về[9]. ‘Khả liên Vô Định hà liên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân’[10].

Còn nữa, trong một năm, hai lần chiêu binh, đối với nhân dân mà nói, chỉ sợ là khổ không nói nổi! Phiền muộn chiến sự nhiều, không chỉ lao tài lao dân, cũng sẽ khiến sức lao động của Phỉ Á giảm bớt —— Phỉ Á dựa vào nông nghiệp, phương thức lao động còn nguyên thủy, sức lao động được bao nhiêu, nỗ lực hoạt động mạnh yếu, trực tiếp ảnh hưởng đến thu nhập quốc gia, tình trạng cuộc sống của người dân. Mà trong hai chuyện này, tối trọng yếu chính là vấn đề người dân có sinh sống được hay không! Nước có thể đẩy thuyền đi, cũng có thể làm lật thuyền. Về tầm quan trọng của người dân, ta nghĩ không cần nói thêm gì nữa!”

“Ý nàng là, coi như nước hắn tới xâm lược, cũng không thể chiêu binh?” Đàm Văn Hạo khẽ hừ một tiếng, rõ ràng bất mãn.

“Có ý này sao? Việc nước hắn tới đây với việc xâm lược nước hắn là hai tình huống hoàn toàn khác nhau! Nước hắn xâm lược, bảo gia vệ quốc là tự nhiên, dĩ cầu quốc gia an ổn, người dân ổn định! Mà ở tình huống này, nhân dân tự mình đều sẽ có ý thức yêu nước thủ nhà —— ‘Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Lâu Lan chung bất hoàn’[11]. Nếu như tử trận, họ sẽ tự coi đó là một chuyện vô thượng quang vinh! Còn chuyện xâm lược nước hắn?” Đỗ Hiểu Nguyệt dừng lại, nuốt nước miếng, tiếp tục, “Mượn chuyện Hồng 溃 quốc lần này xâm nhập biên quan mà nói đi: Hồng 溃 tự dưng khơi mào chiến tranh, có thể là nhìn đúng nhược điểm Đế-Tướng Phỉ Á bất đồng, cho rằng thời cơ đã đến, nếu không lấy năng lực Hồng 溃 quốc, muốn gây sự với Phỉ Á, giống như lấy trứng chọi đá! Nhưng, Hồng 溃 có lẽ thật không ngờ, về vấn đề biên quan, Đế-Tướng vốn không nhất trí ý kiến, mà lại phái ra bộ đội tinh nhuệ tiến hành phản kích. Có lẽ đây là vì đồng cừu địch hi[12], mới có thể thống nhất chiến tuyến, nhất trí đối ngoại!

https://thuviensach.vn

Lấy tâm đo tâm, lấy tình so tình, nếu như Phỉ Á cũng thừa dịp Ly quốc nội loạn xuất binh Ly quốc, huynh có thể cam đoan, người Ly quốc nhất định tuân lệnh thi hành chính sách ‘Nhương ngoại tất tiên an nội’[13]? Huynh có thể cam đoan người Ly quốc sẽ không giống người Phỉ Á đoàn kết đứng lên, cả nước trên dưới nhất trí đối kháng ngoại địch?”

Đỗ Hiểu Nguyệt hỏi liên tiếp, Đàm Văn Hạo nghe xong, chăm chú nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, rất lâu sau, đứng dậy, thong thả bước nhẹ. Đỗ Hiểu Nguyệt thấy Đàm Văn Hạo như thế, cũng không nói gì nữa, chỉ là yên lặng mà ‘phẩm’ trà, nhàn nhã giống như lúc các phi tử vội vàng tới thỉnh an nàng.

“Cho dù như thế, Trẫm cũng nhất định phải thống nhất mảnh đất này!” Đàm Văn Hạo xoay mạnh người, nhưng vẻ mặt bình tĩnh, “Từ xưa đến nay, mảnh đất đó của Ly quốc đều do Trung Nguyên cai quản, mà tiên hoàng Phỉ Á lúc thống nhất Trung nguyên, vì Ly quốc đã xưng thần với Phỉ Á mà không đưa quân xuống phía nam. Như vậy, Ly quốc thủy chung luôn là cái gai trong lòng Phỉ Á, các đời vua nối nghiệp của Phỉ Á đều coi việc thống nhất Ly quốc làm nhiệm vụ!”

“Tại sao? Tại sao thế nào cũng phải thống nhất?” Đỗ Hiểu Nguyệt cho rằng, như vậy cũng không có gì không tốt, người ta đã xưng thần với huynh rồi mà. Chỉ là, mảnh đất Ly quốc đó thật sự trước nay luôn là Trung nguyên thống nhất sao? Vậy sao họ có thể trở nên độc lập được? Chỉ là vì quan hệ xưng thần, hay là lúc đó, khi Phỉ Á mới thống nhất, đã không có năng lực huy quân nam hạ thu phục họ! Ôi, xem ra, cần trở về bổ sung thật tốt lịch sử tiền triều Phỉ Á.

“Nằm trên giường há cho phép người khác ngủ say![14]” Một câu thản nhiên, đã là lời giải thích tốt nhất.

“Cho nên, gậy này không đánh không được?” Đỗ Hiểu Nguyệt như có ý muốn hỏi gì đó, lại để lộ vẻ bất mãn một cách thản nhiên. Người sống thời

https://thuviensach.vn

hòa bình, cho dù thế nào cũng không thích chiến tranh, đặc biệt ở thời đại vũ khí lạnh này, chiến tranh khác gì cái chết.

“Còn có biện pháp khác sao?” Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng thở dài, có một số việc, là Đế vương cũng không thể không làm.

Câu hỏi này, Đỗ Hiểu Nguyệt không biết nên trả lời như thế nào. Trong lịch sử cổ đại, hòa thân và chiến tranh vốn là phương thức giải quyết vấn đề giữa hai quốc trực tiếp nhất cũng là hữu hiệu nhất! Vấn đề của Ly quốc không phải dựa vào liên hôn là có thể giải quyết, cho nên chiến tranh liền trở thành lựa chọn thứ hai. “Có lẽ một cuộc xâm lược văn hóa… làm cho người dân Ly quốc tiếp nhận Phỉ Á về mặt ý thức tư tưởng trước, để cho họ biết, Phỉ Á cùng Ly quốc kỳ thật chính là người một nhà. Như vậy, nếu như ngày nào đó khi huynh thật sự muốn khởi binh đánh Ly quốc, lực cản có thể nhận được sẽ giảm bớt —— nếu như Ly quốc tiếp tục nội loạn, mà Phỉ Á có tiền đề triều cương ổn định, chính trị rõ ràng minh bạch, kinh tế phồn vinh, mức sống của người dân nâng cao, lòng khát vọng nhất thống hay khát vọng phụ thuộc của người Ly quốc sẽ thiết tha một chút, khiến cho bọn họ đối với việc Phỉ Á thống nhất đất đai có cùng chung nhận thức; kế tiếp, chính là xâm lược kinh tế, Ly quốc lấy kinh thương là việc chính, cho nên, huynh có thể phái thủ hạ lấy kinh thương tạo sóng gió, lẻn vào Ly quốc, thâm nhập thương hàng[15] của Ly quốc, dần dần khống chế huyết mạch kinh tế, chính là gần như khống chế đường sinh mệnh của Ly quốc rồi; việc kế tiếp sẽ dễ hơn nhiều, xuất binh cũng được, khiến họ tự nguyện từ bỏ vương vị cũng được, hoặc là thực hiện ra ân lệnh cũng ổn, danh hiệu Ly quốc này cuối cùng trở thành lịch sử, còn lại, chẳng qua là một tỉnh hay phủ của Phỉ Á.” Thuận theo cảm giác, Đỗ Hiểu Nguyệt chậm rãi nói suy nghĩ của mình, cũng không để ý đến tính khả thi.

Dần dà hiểu rõ lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo sắc mặt mừng rỡ, hai mắt nhìn thẳng Đỗ Hiểu Nguyệt, thậm chí tiến lên ba bước, trực tiếp nắm lấy hai tay Đỗ Hiểu Nguyệt, tấm tắc khen: “Biện pháp hay!

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là biện pháp hay! Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng sao lại có tài năng như vậy?"

"Ặc…" Đỗ Hiểu Nguyệt bị sự 'nhiệt tình' đột ngột của Đàm Văn Hạo dọa, thân thể nghiêng về phía sau, cách Đàm Văn Hạo một khoảng cách nhất định, "Chuyện kia, có thể buông tay tar a trước không, ngồi xuống từ từ nói chuyện?"

"Buông ra?! Trẫm là càng ngày càng không muốn buông ra!" Đàm Văn Hạo tựa hồ trả lời lạc đề, tay vẫn nắm chặt tay Đỗ Hiểu Nguyệt, không có ý buông ra một chút nào.

Trực giác mách bảo Đỗ Hiểu Nguyệt, lời hắn nói có ý nghĩa rất kỳ lạ! Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt này sẽ không có tâm tư đi hỏi han cẩn thận trong đó có ý nghĩa kỳ lạ gì, chỉ chú ý rút tay về: tay hắn thật rất khỏe, mà còn càng ngày càng dùng lực hơn! "Mặc dù tay ta nhiều thịt, cầm vào rất mềm mại thoải mái, nhưng vẫn mời huynh buông ra được không? Trước không nói nam nữ thụ thụ bất thanh, nhưng mà huynh lôi kéo dùng lực quá, tay ta đều bị huynh siết đứt rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt dùng giọng điệu trêu đùa thương lượng nói, khoảng cách gần như vậy mà trừng mắt nhìn khuôn mặt tức giận tuấn tú đó thật là có chút không được tự nhiên!

Lời nói vừa dứt, tay Đỗ Hiểu Nguyệt lại được tự do, nhưng cũng trong lúc đó, hai người lâm vào cục diện bế tắc, Đỗ Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, cười khan: "Hoàng Thượng, sắc trời đã tối, thần thiếp về Chiêu Dương cung trước nhé!" Xem ra, mục đích Đàm Văn Hạo tìm mình chính là hỏi han chuyện Ly quốc, bây giờ mình đã trả lời xong, tự nhiên nên tránh đi rồi.

"Dùng xong bữa tối mới về Chiêu Dương cung đi!" Đàm Văn Hạo thở nhẹ một hơi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên chân Đỗ Hiểu Nguyệt, "Lát nữa đem Ngọc lộ cao về, sáng sớm ngày mai bôi thuốc thêm một lần là được.

https://thuviensach.vn

“Há! Được! Cám ơn!” Không biết Ngọc lộ cao làm từ cái gì, hiệu quả cũng khá, mới dùng một lát, chân đã có thể hoạt động tự nhiên rồi, nếu như không phải Đàm Văn Hạo nhắc tới chuyện thuốc, Đỗ Hiểu Nguyệt đã đã quên béng chuyện chân nàng bị thương rồi. Cầm lấy cái chai trên bàn, lắc nhẹ, lập tức phát ra thanh âm va chạm thanh thúy. Quay đầu lại cười với Đàm Văn Hạo, “Ta phát hiện một vấn đề! Nhân sinh thật sự là điều kỳ quái, chuyện cá nhân ta không cần phải nói nữa. Mà ta cũng như huynh cùng… Nói chuyện của huynh đi![16] Cho dù ta thân là Hoàng Hậu, với huynh cũng chỉ là người xa lạ không quan hệ gì, lúc đầu khi ta vào cung, đã nghĩ rằng chờ đến ngày nào đó huynh nhìn người nhà họ Đỗ thấy khó chịu, sau đó ban một thánh chỉ đày ta vào lãnh cung.”

“Ta là người ngang ngược như vậy sao? Nàng không phạm lỗi gì, vì sao phải đày nàng vào lãnh cung?” Chẳng mấy khi Đỗ Hiểu Nguyệt chủ động nhắc tới vấn đề khác ngoài khế ước, Đàm Văn Hạo cũng hỏi bằng giọng điệu nhẹ nhàng, lại thấy Lưu công công ở bên ngoài thăm dò, lập tức nói. “”Đến Thiên điện dùng bữa đi, vừa ăn vừa nói cũng được.”

Nhấc người dậy, sóng vai cùng Đàm Văn Hạo, vừa đi vừa nghi hoặc hỏi: “Ăn với huynh mà có thể vừa ăn vừa nói chuyện à? Các huynh không phải là khi ăn không nói chuyện, khi ngủ cũng không nói chuyện sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt nhớ kỹ lần đầu tiên cùng Đàm Văn Hạo ăn cơm, thiếu chút nữa mình bị gò bó đến chết, đám cung nữ thái giám đứng thành một hàng dài trừng mắt nhìn hai người ăn cơm, hại Đỗ Hiểu Nguyệt ăn chẳng ngon miệng chút nào.

“Tại sao khi nàng nói chuyện, luôn thích nói kèm một câu ‘Các người ở đây’? Chẳng lẽ nàng không phải người ở đây sao?” Đàm Văn Hạo nhẹ nhíu mày, có chút không hài lòng cách nói chuyện hơi mới lạ này của Đỗ Hiểu Nguyệt.

“A! Cũng đúng! Ta đã ở đây rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ giọng tự giễu, trong tiềm thức của nàng, vẫn cho rằng mình là một người hiện đại, không

https://thuviensach.vn

đem tất cả tâm tư hòa nhập vào cuộc sống cổ đại ở đây một cách tự nhiên. Lúc nói chuyện lại vô ý thức mà sẽ mang theo cả hơi thở cuộc sống xa cách đối với thời đại này.

Nhẹ nhàng mà tự giễu, trong giọng nói lạnh nhạt chứa đựng cả sự mất mát, chẳng lẽ nàng không thích Hoàng cung đến vậy sao? Nghe nói lúc đầu khi chưa tiến cung, nàng từng quỳ xuống cầu xin Đỗ Khang Vĩnh đừng đưa nàng vào cung, còn vì vậy mà bệnh nặng một trận. Mà nhìn hành động, hành vi của nàng bây giờ cũng thấy được nàng thật sự không quan tâm gì chốn cung đình này, nên khi nói chuyện, cũng đặt mình ra khỏi mọi cung quy, lễ nghi của Hoàng cung!

“Tại sao nàng lại muốn xuất cung như vậy chứ? Ở lại trong cung không tốt hay sao? Làm Hoàng Hậu không tốt hay sao? Cho dù hữu danh vô thực, trẫm cũng sẽ không bạc đãi nàng. Hơn nữa nàng dựa vào đâu mà khẳng định trẫm sẽ không… trẫm sẽ để nàng làm một Hoàng Hậu hữu danh vô thực?”

Rốt cục cũng đã đem những lời ẩn sâu trong đáy lòng từ rất lâu ra hỏi, từ khi thấu hiểu sự lựa chọn của nàng, chú ý đến nhất cử nhất động của Chiêu Dương cung, Đàm Văn Hạo đã bắt đầu tự hỏi mình vấn đề này, mà sau khi đã nghĩ đến đủ mọi đáp án, vẫn không có kết quả gì, việc này khiến Đàm Văn Hạo thấy thất bại, là một Đế vương, hiểu biết người ta vốn là kỹ năng cơ bản nhất, nhưng với Đỗ Hiểu Nguyệt lại không làm cách nào đoán biết tâm tư nàng.

Từ khi chú ý tới hành vi của nàng, có thể thấy được nàng là một người lười biếng trăm phần trăm, phi tử trong cung thường ngày rảnh rỗi đều thêu hoa, gảy đàn, luyện múa, xem Thi Thư, không thì viết mấy bài thi từ buồn xuân thương thu rồi mang tới khoe với Hoàng Thượng, hoặc là mấy phi tử cùng con cái hợp nhau hiếm hoi ra khỏi cửa, dạo chơi trong vườn, còn không thì tới chỗ mấy phi tử có ác cảm gây hấn, thị uy, xác lập địa vị trong cung; nhưng nàng lại khác, trong phòng nàng không có bất cứ đồ vật thêu

https://thuviensach.vn

thùa gì, cũng không nhìn thấy cổ cẩm hay những cái khác, càng không thấy bày trong phòng Thi Thư nghiêm túc gì! Ban ngày thì ngủ, xem tiểu thuyết gió trăng, buổi tối cũng ngủ, xem tiểu thuyết gió trăng; không chủ động bớc ra khỏi cửa, trừ lúc đến Thái Tuyên cung thỉnh an; lúc nào cao hứng, lại giả dạng cung nữ, chớp một cái lại không biết đã chạy đi đâu —— đó chính là cuộc sống Hoàng Hậu của nàng! Thử hỏi, có Hoàng Hậu triều nào có được sự tự do tùy tâm của nàng?! Đáng tiếc, nàng không hài lòng, nàng chủ động đưa ra một hiệp nghị, nói nàng muốn xuất cung! Đàm Văn Hạo nghĩ mãi không hiểu, một người tính tình lười biếng như nàng, ra khỏi cung thì sinh tồn kiểu gì? Nhưng, càng kỳ lạ hơn là mình lại đồng ý!

"Ừm, huynh muốn lấy thân phận nào để nghe câu trả lời của ta?" Đỗ Hiểu Nguyệt nhanh bước lên trước, đối mặt Đàm Văn Hạo, đi ngược lại, cười tủm tỉm hỏi.

"Lấy thân phận đối tác của nàng mà nghe trước đi!" Đàm Văn Hạo tự nhiên biết thân phận hai người khác biệt, làm một Đế vương, đáng thương nhất chính là, không ai có thể có tâm thái bình đẳng thẳng thắn trả lời câu hỏi của mình, cho dù họ nói lời thật lòng, cũng vì sợ hãi cái uy nghiêm quân thần Đế vương thôi, nói trắng ra, chính là sợ Đế vương giận mà giáng tội.

Dừng bước, xoay người, dựa vào hành lang, đưa mắt nhìn về phía bầu trời, mặt trời sắp lặn rồi, một nửa đã bị kiến trúc hùng vĩ của Hoàng cung che mất, ánh mặt trời còn xót lại nghiêng nghiêng, giao hòa cùng ánh vàng của mái ngói lưu ly trên nóc cung điện. Khí thế bác vĩ hùng tráng này khiến tinh thần Đỗ Hiểu Nguyệt rung động: đây là lần thứ hai ở trong Hoàng cung ngắm mặt trời lặn, lần đầu tiên là ở Hội Lan Các cùng Đàm Văn Bác, ngắm mặt trời lặn xuyên qua hoa hạnh có cảm giác thật dễ chịu, thư nhàn; mà lần này, tại Càn Thanh cung, nơi trung tâm của Hoàng cung, nhìn ngắm mặt trời lặn lại không giống nữa, khí thế thật lớn lao, khiến Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên có một cảm giác ngạo mạn với thiên hạ.

https://thuviensach.vn

“Huynh nhìn kìa!” Đỗ Hiểu Nguyệt vươn tay ra, chỉ về phía mặt trời, ánh sáng vàng óng xuyên qua tay nàng, nhuộm một màu vàng kim của ánh sáng, “Trời chiều rất đẹp đúng không, nhìn nó, đột nhiên ta cũng muốn hăng hái một lần!”

Theo tay nàng, Đàm Văn Hạo cũng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trời chiều như vậy, Đàm Văn Hạo đã xem từ nhỏ tới lớn, sớm thành thói quen, không cảm nhận được có điểm gì đặc biệt. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên có người bên cạnh cùng xem trời chiều, hai mắt tràn đầy ánh mặt trời, nụ cười nhạt đọng trên khuôn mặt, không phải nụ cười lạnh nhạt, mà là nụ cười mừng rỡ nở ra từ tâm khảm.

“Nghe lời nàng nói, giống như cả đời nàng chưa từng hăng hái lần nào vậy?” Đàm Văn Hạo cười khẽ, cũng dựa nhẹ lên cột nhà, nhìn nửa mặt nghiêng nghiêng của Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ha! Điều này…” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi không được tự nhiên cười cười, bởi vì tính tình quá thiếu tập trung, trước giờ chưa từng chủ động hay ra sức làm gì, chỉ làm xong, làm tốt việc của mình, từ ‘phấn khích’ này tựa như chẳng liên quan tới Đỗ Hiểu Nguyệt.”Điều này cũng là một nguyên nhân mà ta muốn rời khỏi Hoàng cung! Cuộc sống trong Hoàng cung không hợp với ta, bản tính ta lười nhác, không có sự kiên nhẫn bền lâu để ứng đối với thị phi trong cung này.

Là một quốc gia chi mẫu, cá nhân ta cho rằng, Lý quý phi cùng Đồng quý phi có thể nói là hai lựa chọn tốt nhất. Tuy các nàng có hành động gì đó, theo ta thấy thì không có ý nghĩa gì hoặc bản tính ngây thơ, nhưng tâm thái này của các nàng lại nhất nhất thích hợp ở trong Hoàng cung, việc gì cũng làm hết sức, nếu không một khi già đi, sắc đẹp tàn phai, không còn được ân sủng, vẫn có một chỗ dựa; đồng thời, các nàng cũng có tài năng, quản lý hậu cung, ta nghĩ hẳn là rất như ý.

https://thuviensach.vn

Nhưng ta lại không được, ta không có chí lớn, không có tấm lòng bi thiên mẫn nhân[17], cũng không hiểu đạo lý sinh tồn trong Hoàng cung. Tất cả những gì người khác làm hay nghĩ, trong mắt ta lại trở thành những thứ hoang đường, khi phù hoa đã tận, cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi. Bất kể thế nào, ta với mọi điều trong Hoàng cung này một điểm cũng không hợp ý."

"Nói cách khác, nàng cơ bản là khinh thường những phi tử tranh sủng đó?" Đàm Văn Hạo không ngờ được Đỗ Hiểu Nguyệt lại lạnh nhạt với tất thảy mọi thứ như vậy, càng cảm thấy, có một số việc, không phải nàng không biết, mà là nàng không muốn hiểu. Nếu như dựa vào tấm lòng cùng năng lực của nàng, thật sự muốn đấu với đám phụ nữ trong hậu cung này, chỉ sợ nàng mới là người chiến thắng cuối cùng! Chỉ là, nàng khinh thường!

"A! Nếu như ta thực nói như vậy, thì quá không nể mặt mũi Hoàng Đế người rồi!" Đỗ Hiểu cười Nguyệt ha ha, quay đầu nhìn một Đàm Văn Hạo mặc hoa phục đang dựa lên cây cột, hắn lúc này, tựa hồ uy khí của Đế vương đã không còn nữa, còn lại là một vẻ cao nhã dung lãn[18]. Một nụ cười nhè nhẹ, khác với nụ cười chứa đựng uy nghiêm ngày thường, thêm phần đẹp đẽ tự nhiên, nhìn càng giống một người bình thường; khoảnh khắc đó hiện ra đôi mắt tinh nhanh sáng suốt được ánh hào quang phủ một tầng sắc vàng, lấp lánh nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hiểu Nguyệt. Mở đầu, ngăn mình đừng nhìn vào đôi mắt hắn nhiều quá, thở nhẹ một hơi, nói thật chậm, "Huynh cũng nên biết, mọi tranh đoạt giữa các phi tử trong hậu cung đều vây quanh huynh. Nếu ta đã không quan tâm Hoàng cung, tất cũng không quan tâm tới huynh, càng không thể đi tranh đoạt mấy thứ vô nghĩa đó."

Mặc dù đã sớm đoán ra sự thật này, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, vẫn thực sự cảm thấy bị tổn thương… tổn thương lòng tự tôn! Tốt xấu gì mình cũng là vua của một nước, lại bị nàng ghét bỏ!

"Tại sao? Tại sao nàng không để ý tới ta?" Một lúc lâu sau, Đàm Văn Hạo lại nói, có chút vội vã, có chút mất mát.

https://thuviensach.vn

“Huynh không phải chồng ta!” Đỗ Hiểu Nguyệt quay đầu, giống như đang cười, bình tĩnh nói, “Hơn nữa, huynh không cảm thấy, ta làm bằng hữu, đồng bạn của huynh tốt hơn so với làm Hoàng Hậu hay phi tử của huynh sao? Nếu không trong hậu cung này, ai có thể cùng huynh nói chuyện như vậy? Ai dám cùng huynh nói chuyện như vậy?”

“Nàng là người đầu tiên nói muốn làm bạn của ta!” Đôi mắt Đàm Văn Hạo trùng xuống, thoắt cái lại cười nhẹ, hơi tự giễu nói, “Nhưng nghe lời nói của nàng, sao giống như là thông cảm với trẫm?!”

Đỗ Hiểu Nguyệt chợt đờ ra, hắn nói không sai, trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt hoàn toàn thông cảm với hắn, đặc biệt khi biết rằng đến ai là mẹ ruột hắn còn không rõ.

“Huynh nghĩ sao thì tùy, nếu ta thực thông cảm với huynh, thì đó là vì ta xem xét cá nhân huynh, không phải coi huynh là Đế vương!” Đỗ Hiểu Nguyệt đứng thẳng dậy, vẻ mặt bình thản, khẽ hé đôi môi đỏ thắm.

Đồng thời cũng tự nhủ trong lòng: “Không được đặt quá nhiều tâm tình lên người nhà Đế vương, bằng không, thực sẽ tràn lan lòng cảm thông mất!”

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lần đầu tiên bước vào Tiêu Âm các, Đỗ Hiểu Nguyệt thật sự vẫn không quen chạy vào cửa nhà người khác, đặc biệt là chạy vào cánh cửa nhà người phụ nữ mình không ưa! Nhưng còn có biện pháp nào đâu? Tối qua, đang cùng Đàm Văn Hạo ngồi ăn cơm, còn chưa kịp ăn tới miếng thứ hai, cung nhân bên Tiêu Âm các đã tới báo rằng Lý Quý phi không khỏe, thỉnh Hoàng Thượng qua xem, kết quả là, Hoàng Đế đã giao việc này cho Hoàng Hậu; mờ sáng hôm nay Thái Hậu đã rời cung, trước khi đi còn cố ý bàn giao Đỗ Hiểu Nguyệt thay lão nhân gia người đi hỏi thăm Lý Quý phi —— nàng có cốt nhục Hoàng gia. Cho nên, Đỗ Hiểu Nguyệt không thể không mang theo một đống lễ vật bước vào Tiêu Âm các, an ủi sự vất vả của Lý Quý phi.

Vừa tới cửa lớn của Tiêu Âm các, giọng nói the thé của thái giám chấp sự đã vang lên, “Hoàng Hậu nương nương giá đáo!”, Đỗ Hiểu Nguyệt liền hé cười với đám cung nữ thái giám của Các vừa nói vừa quỳ. Chỉ tiếc chính chủ từ đầu tới cuối không hề bước ra, Đỗ Hiểu Nguyệt ra hiệu cho đám cung nữ thái giám đang quỳ đứng dậy, đồng thời cũng tiến vào sảnh lớn trong Tiêu Âm các, cũng lúc đó, âm thanh kiều trích uyển nhã[1] vang lên:

“Hoàng Hậu nương nương thỉnh an, Hoàng Hậu tỷ tỷ tới thăm, muội muội không tiếp đón từ xa!” Trong nháy mắt, Lý Thiên Nhu đã từ phòng trong đi ra, một tà váy vải dệt mỏng màu xanh lục bảo, trên có thêu vài đóa mẫu đơn lớn, mái tóc vấn lỏng nghiêng nghiêng, chỉ cài một cây trâm ngọc bích gắn trân châu, trên khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn lộ ra một loại vẻ đẹp bệnh tật. Trông nàng ta như vậy, chắc mới trải qua một trận nôn ọe rất kinh khủng!

https://thuviensach.vn

“Ha ha, muội muội không cần đa lễ.” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, nhưng không tiến lên trước đỡ Lý Thiên Nhu

“Muội muội không thoải mái thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Ôi, xem trí nhớ của bản cung này, vừa nói muội muội cần nghỉ ngơi nhiều, kết quả lại để muội muội đứng đây thế này! Mấy người kia vẫn đứng ngẩn ra đấy làm gì? Mau mau đỡ chủ tử các ngươi ngồi xuống!”

Đỗ Hiểu Nguyệt quay mặt về phía một cung nữ sát bên Lý Thiên Nhu, nha đầu đó nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt chằm chằm với vẻ phòng bị, còn Hồng Trù đứng một bên thì bước lui lại một bước theo ý thức. Chẳng cần nghĩ nhiều, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng biết nha đầu đó là người lần trước đã tát vỗ Hồng Trù một cái!

“Mời tỷ tỷ ngồi trước!” Lý Thiên Nhu sắc mặt hơi đổi, hôm nay Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên tới thăm làm nàng ứng phó có phần không kịp, phục trang như vậy vốn để chờ Hoàng Đế đến Tiêu Âm các, không ngờ lại nghênh đón Đỗ Hiểu Nguyệt!

Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không chối từ, lập tức ngồi vào ghế chủ nhà, nhấp một ngụm trà cung nữ dâng lên, rồi mới chậm rãi mở miệng:

“Nghe nói muội muội thân thể không thoải mái, nôn thốc nôn tháo, ăn cái gì nôn cái đó. Hoàng Thượng nghe xong rất sốt ruột, đáng tiếc gần đây Hoàng Thượng sự vụ bận rộn, tạm thời không thể tự mình tới thăm muội muội, cho nên giao cho bản cung mang ít thuốc bổ, tặng phẩm đến đây. Người đâu, trình đồ lên đây!”

Đám cung nhân nhận lệnh liền không ngừng mang chỗ tặng phẩm đó trình lên, chỉ riêng đồ ăn thôi, đã có tới hai, ba mươi loại, cái gì nhân sâm ngàn năm thượng đẳng, tổ Yến thượng đẳng các loại, càng không cần nói tới quần áo, châu bảo ngọc khí.

https://thuviensach.vn

“Muội muội, đây đều là tâm ý của Hoàng Thượng.” Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn bóng dáng đám cung nhân đi đi lại lại, còn Thanh Trúc bên cạnh cũng thuận thế hai tay dâng lên một danh sách tặng phẩm cho Lý Thiên Nhu, Đỗ Hiểu Nguyệt mới nói tiếp

“Bản cung cũng muốn tặng muội muội một ít lễ vật để chúc mừng long thai của muội muội, đáng tiếc bản cung nghĩ đi nghĩ lại, những thứ bản cung có thể tặng cũng không khác những thứ mà Hoàng Thượng tặng này, nhưng nếu không tặng, về tình về lý đều không được, cho nên, bản cung đã chuẩn bị cho muội muội một phần lễ vật khá đặc biệt… Thứ đó là trước khi nhập cung bản cung vô ý mà đoạt được, nhưng bản cung cảm thấy đồ vật đó đưa cho muội muội dùng thì hay hơn! Hồng Trù, đem lễ vật của bản cung đưa lên!”

Hồng Trù tuân lệnh, đích thân đem một thứ đồ được bọc vải đỏ hai tay dâng tặng Lý Thiên Nhu, nhưng khi lui trở về, lại có vẻ mặt cổ quái bất mãn liếc Đỗ Hiểu Nguyệt một cái. Lý Thiên Nhu nhận xong định mở ra nhìn một xíu, sắc mặt Đỗ Hiểu Nguyệt liền hoảng hốt mặt hoảng sắc, vội vã ngăn cản:

“Muội muội, đồ tốt cần đợi khi không có ai xung quanh mới tỏa hương đó!”

“Vậy… Muội muội tạ ơn lễ vật của tỷ tỷ!” Lý Thiên Nhu chần chừ, nhưng trong nháy mắt cũng bày ra vẻ mặt cười cười mà đưa đồ cho một nha đầu thiếp thân, đồng thời cúi đầu đáp lễ Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ấy… Muội muội không cần hành lễ, bây giờ với muội muội quan trọng nhất chính là phải bảo trọng thân thể thật tốt. Phải biết rằng, cái thai của muội bây giờ có thể là quân vương sau này!” Nụ cười không tắt, ngay cả trong lời nói cũng có sự quan tâm ‘chân tình thực ý’, lý lẽ rõ ràng mà ngắn gọn. Chức trách của Hoàng Hậu là tận sức đạt mục đích a! Đỗ Hiểu Nguyệt không khỏi trong lòng tự cho mình một trăm điểm!

https://thuviensach.vn

“Tạ ơn tỷ tỷ quan tâm! Muội muội nhất định sẽ chăm sóc thân thể thật tốt!” Lý Thiên Nhu cũng mỉm cười, lấy bất biến để ứng đối tình thế vạn biến, “Tỷ tỷ thật khó mới đến Tiêu Âm các một lần, chi bằng muội muội dẫn tỷ tỷ đi dạo quanh Tiêu Âm các nhé!”

“Không cần đâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt không chút suy nghĩ mà từ chối, lại nói lời ý tình sâu xa, “Muội muội, chẳng lẽ muội đã quên, muội đang mang long thai, cần nghỉ ngơi nhiều sao? Nếu vì bản cung mà làm cho muội muội mệt mỏi, tội của bản cung to lắm!”

“Ha ha, tỷ tỷ lo lắng thái quá rồi.” Lý Thiên Nhu vốn hơi khó chịu nghe xong câu sau của Đỗ Hiểu Nguyệt, tâm tình liền tốt hơn, “Muội muội nghe Thái Y nói, khi mang thai, cũng cần di chuyển vận động vừa phải, đối với mẹ và con đều tốt!

“Vậy à!” Đỗ Hiểu Nguyệt bừng tỉnh nhận ra, cúi đầu hơi dừng lại, “Nghe ra cũng có vài phần ý nghĩa, xem ra muội muội rất nghe lời Thái Y nhỉ! Vị Thái Y nào đã nói vậy? Vẻ như cũng hiểu được chút đạo lý, hôm nào đó bản cung cũng muốn mời vị Thái Y này tới khám cho bản cung, gần đây bản cung buổi tối ngủ không ngon!”

“Là Hồ Thái Y của Thái Y viện. Hồ Thái Y tuổi còn trẻ, nhưng y thuật thật sự rất khá.” Lý Thiên Nhu đề cử với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Nhưng mà, mới đây Hồ Thái Y đã xin nghỉ phép về thăm người thân, nếu tỷ tỷ muốn triệu Hồ Thái Y, có lẽ phải chờ mấy ngày!”

Hồ Thái Y?! Nhớ kỹ! Hơi gật đầu, lại lơ đãng nhìn thấy nha đầu thiếp thân của Lý Thiên Nhu khi nghe Lý Thiên Nhu nhắc tới ba chữ ‘Hồ Thái Y’, thần sắc khẽ biến, rồi chỉ trong chớp mắt đã bình tĩnh trở lại.

“Được rồi, bản cung đoán muội muội cũng đã mệt mỏi, vậy bản cung không quấy rầy muội muội nghỉ ngơi nữa, quay về Chiêu Dương cung.” Đỗ Hiểu Nguyệt đứng dậy, cười nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy muội cũng không giữ tỷ nữa.” Lý Thiên Nhu cũng lập tức đứng dậy, cúi chào Đỗ Hiểu Nguyệt, “Cung tống Hoàng Hậu nương nương.”

Đỗ Hiểu Nguyệt đi rồi, thị nữ tiểu Mai của Lý Thiên Nhu rốt cục không nhịn được mà nói: “Nương nương, người sao có thể nói ra Hồ Thái Y! Chẳng lẽ người không sợ…”

“Mai nhi, bản cung tự có chủ ý! Ngươi không cần lo lắng!” Giữ nguyên hình tượng ôn nhu, nhưng thêm phần lệ khí, Lý Thiên Nhu nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt cùng đám cung nhân rời khỏi Tiêu Âm các, “Những người khác lui cả ra, không có ý chỉ của bản cung, không được vào! Mai nhi, mở thứ bọc vải đỏ đó ra!”

Tiểu Mai nhận lệnh, sớm đã không nhịn nổi lòng hiếu kỳ nữa, rất muốn nhìn một cái xem rốt Hoàng Hậu tặng vật gì, mà lại thần bí như vậy! Sau khi mở vải đỏ ra, tiểu Mai nhất thời hoa dung thất sắc, hét lớn tiếng “Hả!”, rồi đỏ ửng cả mặt cả cổ mà che lại thật nhanh.

Nghe tiếng hét chói tai của tiểu Mai, Lý Thiên Nhu xoay người, hỏi tiểu Mai mặt đang ửng hồng: “Làm sao vậy? Là thứ gì mà người nhìn không được hay sao?”

“Là…” Tiểu Mai yếu ớt trả lời, cố gắng bày ra vẻ mặt ngay ngắn, “Nương nương, hay là người đừng nhìn thì tốt hơn! Để nô tỳ đem thứ này đi thiêu hủy!”

“Khoan đã!” Lý Thiên Nhu thản nhiên cười, vài phần kiều diễm, vài phần xinh đẹp, “Hừ, đã sớm nghe nói trong Chiêu Dương cung lưu giữ sách cấm, nhưng người trong cung rất kín tiếng, dò xét cũng không được gì, lần này nàng lại tự đưa tới cửa!”

“Nương nương, ý người là…” Mắt tiểu Mai chợt sáng lên, lập tức hiểu rõ dụng ý của Lý Thiên Nhu, “Nhưng, tiểu thư, người vì sao phải đối phó Hoàng Hậu? Từ khi mới vào cung, nàng ta đã không được thánh sủng, cộng

https://thuviensach.vn

thêm chút tư sắc đó của nàng ta, bị phế chỉ là chuyện sớm muộn! Lúc này, người và Đồng nương nương cùng lúc mang long chủng, người muốn lo lắng thì nên lo chuyện Đồng nương nương có mang long tử hay không!"

"Ngươi chẳng hiểu rồi!" Lý Thiên Nhu ngồi xuống chỗ Hiểu Nguyệt vừa ngồi, một tay xoa tấm vải đỏ, nhìn tặng phẩm đầy nhà, "Thái Hậu nương nương giao thực quyền trong Hậu cung cho Đỗ Hiểu Nguyệt, Hoàng Thượng cũng không phản đối, ngươi ngẫm lại mà xem mấy chuyện này có ý nghĩa gì? Mấy hôm nay, nghe nói Hoàng Thượng thường tới Chiêu Dương cung ngồi chơi, còn triệu Đỗ Hiểu Nguyệt đến Ngự thư phòng —— trong đám phi tử hậu cung, trừ Đỗ Hiểu Nguyệt ra, từng có ai khác được vào Ngự thư phòng?"

"Chưa có ai ạ!" Tiểu Mai thành thật trả lời, có lần Lý Quý phi đến Ngự thư phòng tìm Hoàng Thượng, liền bị đuổi về, sau đó, Hoàng Thượng đã xuống chỉ, nói các phi tử hậu cung đương thời nếu không được gọi tới thì không cho phép tùy ý đến tiền cung và trung cung.

"Ngươi có nghe những từ nàng ta nói hôm nay không? Nàng ta nói nàng đại diện Hoàng Thượng tới đây!"

Lý Thiên Nhu cúi đầu nói, nắm chặt khăn tay, dường như muốn vắt ra nước, gương mặt kiều diễm thoáng hiện ra vẻ tức giận, "Nàng ta tính toán gì chứ?! Một Hoàng Hậu chỉ trên danh nghĩa, lại dám nói mình đại diện Hoàng Thượng tới!"

"Tỷ tỷ tức giận kìa!" Đột nhiên, vang lên thanh âm của Đồng Như Sương, tiếp đó, Đồng Như Sương mặc áo váy hoa màu tím cùng các cung nữ tiến vào, đồng thời chấp sự thái giám của Lý Thiên Nhu cũng quỳ ở một bên, miệng nói: "Thỉnh nương nương trách phạt, Đồng Hoàng Quý phi nương nương khăng khăng muốn vào trong…"

https://thuviensach.vn

“Được rồi, đi đi!” Lý Thiên Nhu không hề để lộ một chút mất kiên nhẫn và thiếu tự nhiên, ngược lại còn tủm tỉm cười đứng dậy, “Hoàng Quý phi nương nương thật hăng hái, là ngọn gió nào đã đưa người tới Tiêu Âm các?”

“Nghe nói tỷ tỷ ngã bệnh, lại còn kinh động đến Hoàng Thượng, ta làm muội muội, dù thế nào, cũng phải tự thân tới thăm tỷ tỷ người chứ!” Đồng Như Sương cũng cười tủm tỉm mà trả lời, đồng thời lặng lẽ quét mắt tới chỗ tặng phẩm chất đầy ăn phòng, “Ồ, xem ra, tỷ tỷ thu hoạch cũng không ít nhỉ! Nhưng mà, tặng phẩm nhiều thì thế nào? Hoàng Thượng còn chưa tới Tiêu Âm các mà!”

“Không có thì sao? So với ai đó đến một cọng cỏ cũng không có vẫn còn tốt chán!” Lý Thiên Nhu đáp lễ, không tắt nụ cười, “Hoàng quý phi, vô sự bất đăng tam bảo điện[2], muội đến đây có chuyện gì cứ việc nói thẳng!”

“Tỷ tỷ nói chuyện quá khách khí rồi!” Đồng Như Sương cười khẽ, “Nói gì đi nữa, chúng ta cũng là tỷ muội mà! Cái gì mà có chuyện hay không có chuyện! Nhưng mà, thân thể muội muội đã chẳng ra làm sao, nghĩ đến tâm tình cũng không tốt đẹp gì, vậy muội muội nói với tỷ tỷ một tin đồn thú vị để giải buồn nhá!”

Không chờ Lý Thiên Nhu đồng ý hay không, Đồng Như Sương tự ngồi xuống, thủ thỉ tâm tình, “Sáng nay, ta nghe được một chuyện thú vị, nói Hoàng Thượng ở nơi cách Chiêu Dương cung hơn trăm bước tự mình ôm một cung nữ trở về Càn Thanh cung, sau đó ở trong một phòng với cung nữ đó một giờ liền, sau khi cùng cung nữ này ăn tối, còn phái người dùng nhuyễn kiệu đưa cung nữ này đưa về Chiêu Dương cung. Ta nghe xong liền nghĩ, vị cung nữ ở Chiêu Dương cung đó rõ ràng có sức quyến rũ rất lớn, khiến Hoàng Thượng tự mình ôm về Càn Thanh cung!”

“Hừ, cung nhân đồn đãi, sao có thể tin? Hoàng Thượng ngày ngày bề bộn quốc sự, sao mà làm ra được chuyện hoang đường như thế?”

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong lòng cũng nghi ngờ, nhưng biểu hiện trên mặt của Lý Thiên Nhu rất bình tĩnh như không có chuyện gì, mạn bất kinh tâm nói, “Không có chứng cớ thực tế, loại chuyện này không thể nói lung tung, muội muội cần cẩn thận kẻo rước họa vào thân!”

Mặc dù Hoàng Thượng có hai mươi mấy phi tần, nhưng được sủng ái thực chỉ có khoảng ba, năm người, số phi tử còn lại cả năm cũng không gặp Hoàng Đế một lần! Như thế xem ra, Hoàng Đế cũng không phải một người túng dục, làm sao có thể tiện tay bắt lấy một cung nữ mang về Càn Thanh cung?

Đồng Như Sương không để ý đến lời Lý Thiên Nhu, tiếp tục cười cười: “Ta cũng nghĩ vậy, nhưng muội lại nghe được rằng, có cung nữ, thái giám nói, cung nữ kia và Hoàng Hậu trông giống nhau đến mười phần, Hoàng Thượng ôm Hoàng Hậu mặc quần áo cung nữ tới Càn Thanh cung, sau đó cùng Hoàng Hậu mặc đồ cung nữ dùng bữa, rồi Hoàng Thượng lại tự mình đưa Hoàng Hậu mặc đồ cung nữ về Chiêu Dương cung! Thực tế, hai người lời nói động tác thật là thân mật, vừa cười vừa nói.”

“Chuyện này liên quan gì ta?” Lý Thiên Nhu hơi nhướn mày, “Cho dù cung nữ đó chính là Hoàng Hậu thì thế nào? Ngươi nói cho ta biết có ý gì? Hơn nữa, chính ngươi nói mọi việc đều chỉ là tin đồn, ai có thể chứng thực?” Đồng Như Sương đột nhiên chạy tới nói mấy chuyện này, khẳng định đang âm mưu gì đó!

“Nếu tỷ tỷ đã hỏi câu này, vậy muội có thể nói thẳng rồi!” Đồng Như Sương nói rõ, đồng thời cũng ý bảo cung nhân lui ra hết, khi trong phòng chỉ còn lại hai người họ, mới nói tiếp, “Ta muốn cùng tỷ liên thủ, loại bỏ Đỗ Hiểu Nguyệt!”

“Vì sao ta phải đáp ứng thỉnh cầu của muội?” Lý Thiên Nhu hơi đắn đo, mạn bất kinh tâm mà nói. “Làm vậy có lợi gì cho ta?”

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ tỷ không phát hiện ra, giờ đây Đỗ Hiểu Nguyệt càng ngày càng được Hoàng Thượng sủng ái sao? Khi mới tiến cung, Thái Hậu đã nhìn nàng bằng con mắt khác; bây giờ, Thái Hậu đi rồi, Hoàng Thượng lại đột nhiên thay đổi thái độ với nàng, không chỉ tán thành nàng nắm hậu quyền hậu cung, thậm chí còn có chút công nhận con người Đỗ Hiểu Nguyệt này!”

Đồng Như Sương chậm rãi phân tích, đồng thời chú ý mỗi một vẻ mặt biến hóa của Lý Thiên Nhu, “Chẳng lẽ tỷ không thấy, ánh mắt Hoàng Thượng đã bị Đỗ Hiểu Nguyệt hấp dẫn sao? Hoàng Thượng có thể cho nàng ta vào Ngự thư phòng, vào Càn Thanh cung, tỷ sao? Ta sao? Các hậu phi khác thì sao? Có ai từng hưởng quang vinh đặc biệt vậy chưa?”

“Rồi sao?” Lý Thiên Nhu cười khẽ, rất châm chọc, “Hoàng Thượng muốn sủng người nào liền sủng người ấy, chúng ta có thể làm gì? Cho dù các ngươi ở đây tranh đến ngươi chết ta sống, nhưng Hoàng Thượng thủy chung không liếc đến chúng ta một cái! Nhưng thật ra người trông như cái gì cũng không tranh đoạt, đến cuối cùng cái gì cũng chiếm được!”

“Cuối cùng?” Đồng Như Sương cười lạnh một tiếng. “Trong tay ta có một bí mật lớn của nàng ta, nếu đem bí mật đó báo cho Hoàng Thượng, nàng ta không chỉ khó giữ được địa vị, mà còn nhất định sẽ bị đày vào lãnh cung!”

“Vậy ngươi đi báo cho Hoàng Thượng a! Ngươi chạy tới chỗ ta làm gì?” Lý Thiên Nhu cũng cười lạnh, “Việc khó không làm nổi, ngươi muốn mượn đao giết người ư?”

“Ha hả, chính tỷ tỷ nói đó nha!” Đồng Như Sương lập tức cười rất tươi, có mấy phần nịnh hót, “Bí mật này, ta khổ nỗi không có chứng cớ, tự nhiên muốn mời tỷ tỷ hỗ trợ, sau đó chúng ta liên thủ…” Đồng Như Sương tiến tới gần bên tai Lý Thiên Nhu, cứ nhỏ giọng như vậy mà nói…

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt về Chiêu Dương cung lập tức leo lên chiếc giường nàng yêu thích nhất, dựa vào chiếc gối mềm mại, cầm một quyển tiểu thuyết gió trăng mở trang đầu tiên rồi hô to: “Thanh Trúc, cô mau tới đây đem đồ thật ra giao cho ta!” .

“Tiểu thư, cô muốn tôi giao cái gì?” Thanh Trúc đang sắp xếp lại tủ quần áo của Đỗ Hiểu Nguyệ thì nghe Đỗ Hiểu Nguyệt lớn tiếng gọi, sắc mặt nhất thời trắng bệch, đôi chân cũng không bước nổi, một lúc lâu sau mới trả lời.

“Giao cái này!” Đỗ Hiểu Nguyệt giơ giơ lên quyển sách trên tay, cười tủm tỉm hỏi, “Quyển sách này mua về lúc nào? Sao ta lại không biết? Số sách cô mang về lần trước ta đã xem hết rồi, tháng này cô còn chưa ra cung mà? Thành thật nói cho ta biết, có phải tàng trữ sách không?” Tốt lắm, không ngờ dám cất giấu sách, lúc đầu không phải nói tốt lắm, các nàng đọc sách tốc độ quá chậm, cho nên sách vừa mới mua về đều là mình xem xong mới đưa các nàng a!

Mặc dù lúc này Đỗ Hiểu Nguyệt đang vừa cười vừa hỏi, nhưng Thanh Trúc chỉ cảm thấy một trận lạnh gió thổi qua lưng, không nhịn được rùng mình một cái, xoay người, cười với Đỗ Hiểu Nguyệt: “Tiểu thư, có chuyện như thế này, hôm qua tôi thấy tất cả chỗ tiểu thuyết này đều đã xem hết, nhàn rỗi quá cũng chán, nên tự chủ xuất cung một chuyến, mua chỗ một ít tiểu thuyết gió trăng đem về. Mấy quyển tiểu thư đang cầm trong tay đều là mấy quyển mới nhất tháng này, tôi cũng chưa từng xem qua!”

“Ha, Thanh Trúc thân yêu, cô đúng là tri kỷ ấm áp của ta đó!” Đỗ Hiểu Nguyệt nói rất sung sướng, “Biết tiểu thư nhà cô là tôi đây không có sách để xem, liền đi bổ sung nguồn hàng, thật là ngoan! Như vậy đi, số sách mới mua hôm qua cô chọn hai quyển, xem xong mới đưa lại cho ta!”

“Thật không ạ?” Thanh Trúc hai mắt tỏa sáng, mặc kệ việc đang làm, vui sướng đi tới chỗ Đỗ Hiểu Nguyệt cất sách tự tìm mấy quyển mình thích.

https://thuviensach.vn

“Thanh Trúc, tôi thấy cô hết thuốc chữa rồi!” Vừa vào cửa, Hồng Trù đã nghe mấy lời Đỗ Hiểu Nguyệt nói với Thanh Trúc, thở dài một tiếng. Hồng Trù đối với việc Đỗ Hiểu Nguyệt xem tiểu thuyết gió trăng đồng thời còn phá hoại người khác không hài lòng chút nào cả, bây giờ, Đỗ Hiểu Nguyệt đã hoàn toàn đầu độc Thanh Trúc rồi, mặc dù chính mình khi ngẫu nhiên rảnh rỗi cũng đã xem qua.

“Ha, Hồng Trù, đừng nhìn đỏ mắt thế, nếu như cô thích cũng có thể đến chọn hai bản mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm ngoắc ngoắc, lại còn cầm lên một quyển rất hấp dẫn đọc mấy chữ trên mặt sách, “Tình sử bản mới nhất, hãy xem tình sử bí ẩn giữa mỹ nhân đệ nhất giang hồ và ma đầu tà phái! Một đoạn tình ẩn dấu hơn hai mươi năm, tình cờ lãng mạn, kích tình thê mỹ mà mộng huyễn, khiến bạn muốn cũng không thể ngừng đọc…”

“Hay lắm! Tiểu thư!”

Hồng Trù thật sự là không còn lời nào để hỏi ông trời rồi, sao lại gặp được vị chủ tử có sở thích đặc biệt đến thế cơ chứ! “Tiểu thư, người đã đầu độc người của Chiêu Dương cung rồi, người còn muốn… đem bản xuân cung mà Đại phu nhân tặng người chuyển cho Lý Quý phi, nếu truyền ra ngoài thì rất… rất mất mặt đó! Hơn nữa, thứ đồ đó là đồ cấm trong cung!”

“Cấm?!” Đỗ Hiểu Nguyệt trừng đôi mắt hạnh[3], mày liễu khẽ nhíu, nở nụ cười thờ ơ

“Đừng nói với tôi cấm cái gì gì, cô có thể đảm bảo trong hậu cung này không có bản xuân cung nào khác không?! Hơn nữa, thực tế các nàng cũng đã làm rồi, xem một chút thì có vấn đề gì? đã thực tế sử dụng qua, xem một chút có cái gì cùng lắm thì địa? Tôi đưa các nàng cũng chỉ muốn các nàng nỗ lực hơn nữa ở phương diện nào đó mà thôi, càng phục sự Hoàng Thượng tốt hơn! Các cô xem đi, tôi làm Hoàng Hậu xứng đáng bao nhiêu!”

https://thuviensach.vn

“Đúng đúng! Người rất xứng!” Hồng Trù nói chắc, bất đắc dĩ trả lời, không muốn lại tranh luận với Đỗ Hiểu Nguyệt về lý lẽ lệch lạc này. “Vậy người có muốn hôm nào đó tặng mỗi vị phi tử trong hậu cung một quyển không?”

“Uh… Ý kiến hay!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười ha hả, “Nhưng mà, trừ khi Đỗ phu nhân gửi nhiều sách vào cung hơn, không thì tôi lấy đâu ra sách mà tặng? Các cô nói đi, tôi có cần truyền khẩu dụ gì đó cho Đỗ phu nhân không nhỉ?”

“Tiểu thư à, người có thể làm như tôi cái gì cũng chưa từng nói!” Hồng Trù mím chặt môi, cầm trong tay quyển sách ghi chép hôm nay tổng quản các nơi đưa tới giao cho Đỗ Hiểu Nguyệt, “Người cho mấy thức kia có giá trị, chi bằng xem cái này đi! Phải biết rằng, người mới là Hoàng Hậu, việc này vốn phải do người làm mà!”

“A! Cái gì mà ta nên làm? Ta đây là rảnh rỗi tìm việc mà làm đó!” Đỗ Hiểu Nguyệt tiếp nhận, cười lạnh một tiếng, nếu như không phải bởi vì Đàm Văn Hạo có điểm hoài nghi với các hậu phi, nếu như không phải lời đồn từ cung nữ nọ, Đỗ Hiểu Nguyệt mới chẳng muốn xem cái này ghi chép tài liệu gì! “Được rồi, các cô cũng nghỉ ngơi đi! Nếu có chuyện gì, tôi sẽ tìm các cô!” Kỳ thật Đỗ Hiểu Nguyệt vốn có thể đem mấy thứ này giao do Hồng Trù, Thanh Trúc làm giúp, nhưng lại nghĩ, việc này có liên quan tới vấn đề con cái nối dõi của Hoàng gia, càng ít người biết càng tốt!

“Vâng!” Hồng Trù và Thanh Trúc cũng biết khi Đỗ Hiểu Nguyệt đọc sách không thích có người ở bên cạnh quấy rầy, sắp xếp mấy thứ trong tay xong hai nha đầu liền rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 56

Tháng năm, mùa hạ đã tới rồi, thời tiết nóng nực bí bách tới mức con ve cũng lười chẳng buồn kêu. Khí trời thế này, sau giờ Ngọ, ai ai cũng đã đi nghỉ cả. Trong Chiêu Dương cung, trừ mấy cung nhân chấp sự đang ngồi trên tay vịn hành lang trước cửa chính ngủ gà ngủ gật, những người còn lại đều chẳng thấy bóng dáng đâu, một khoảng lặng ngắt như tờ.

Đàm Văn Hạo đi tới Chiêu Dương cung nhìn thấy chính là vẻ 'sôi nổi' đó. Chẳng cần nghĩ cũng biết chủ nhân Chiêu Dương cung cũng đang làm cái việc y như đám cung nhân ngồi ngoài hành lang kia.

"Hoàng Thượng, chuyện này…" Lưu công công nhìn mấy cung nhân đang ngủ gật chảy cả nước dãi kia, định tiến đến đánh thức thì Đàm Văn Hạo ngăn lại.

"Không cần, tình hình trong Chiêu Dương cung chính là như vậy!"

Đàm Văn Hạo cười khẽ, chủ nhân Chiêu Dương cung này thích ngủ như thế, đám thuộc hạ cũng kế thừa thói quen "tốt đẹp" đó của chủ nhân thôi, lúc rảnh rỗi thì đóng cửa lớn lại đánh một giấc, mặc kệ bên ngoài phong vân biến đổi ra sao.

"Lưu công công, ngươi dẫn bọn họ về nghỉ ngơi đi, khí trời như vậy thật sự rất thích hợp để đi ngủ!"

Đầu tiên Lưu công công sửng sốt rồi nhanh chóng mỉm cười, hiểu ý nhận lệnh rồi đi. Lúc xoay gót, dùng giọng điệu cung kính khác hẳn bình thường nói một câu thâm thúy: "Hoàng Thượng, ngài cũng nên nghỉ ngơi rồi, mà Chiêu Dương cung cũng là một nơi rất tốt để ngài nghỉ ngơi."

https://thuviensach.vn

Thấu hiểu lời Lưu công công, đột nhiên Đàm Văn Hạo hiểu ra một chuyện quẩn quanh trong lòng đã lâu, tâm tình rất vui vẻ, nhẹ nhàng đi vào trong điện, tâm tình tốt đẹp, mà trong lòng cũng ra một quyết định mới.

Cửa phòng Đỗ Hiểu Nguyệt đang mở rộng. Bước chân vào liền thấy Đỗ Hiểu Nguyệt mặc y phục giản dị nghiêng người dựa lên thành giường. Tay trái cầm một quyển sách đặt trước ngực, tay phải chống nhẹ cằm. Nếu không phải đầu nàng thỉnh thoảng lại hơi gật xuống, chắc chắn sẽ khiến người ta tưởng rằng nàng đang rất chăm chút đọc sách! Ngồi cạnh giường, nhẹ nhàng lấy cuốn sách trong tay nàng ra đặt một bên, rồi lại nhẹ nhàng đặt nàng lên giường ngủ, đắp cho nàng chiếc chăn mỏng, rồi liếc nhìn quyển sách, ra là quyển ghi chép lại việc khám bệnh bốc thuốc cho các phi tử của Thái y viện.

“Không ngờ, nàng thật sự rất cố gắng, đến thứ này cũng tìm ra!”

Đàm Văn Hạo khép sách lại, rồi nhìn thấy mé trong giường cạnh nàng vốn dĩ nên đặt mấy cuốn tiểu thuyết gió trăng, nay thay bằng Hậu cung trung Chủ sự phòng —— cuốn sách thường được quan tâm hàng đầu lúc Kính sự phòng ghi chép. Ánh mắt nặng trĩu, khẽ thở dài

“Lúc nàng xem mấy thứ này, nàng có tâm tình thế nào? Có đố kỵ chút xíu nào không?” Nói xong lại cười khổ, mỗi lần cùng nàng nói tới chuyện phi tử trong Hậu cung, nàng đều nói với thái độ chẳng liên quan gì tới mình, thậm chí còn dám trêu ghẹo vài câu. Trong lòng nàng, xưa nay chưa hề để tâm mấy chuyện này! Khẽ khàng vuốt ve gương mặt tố lệ ấy, mơn trớn đôi mày đang hơi cau lại, cuối cùng ngón tay dừng lại trên đôi môi hồng hơi mím, “Chuyện gì đã khiến nàng mang vẻ sầu muộn mỏng manh này?”

“Két… Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng!” Thanh Trúc vừa vào phòng đã thấy Đàm Văn Hạo ngồi trên giường, hai mắt dán chặt vào khuôn mặt đang ngủ đông tây nam bắc gì cũng không biết của Đỗ Hiểu Nguyệt, ánh mắt còn

https://thuviensach.vn

tràn ngập nhu tình! Trông thấy thế Thanh Trúc cũng không sợ hãi chút nào, trong lúc vội vàng liền quỳ xuống thỉnh an.

“Bình thân!” Đàm Văn Hạo rút tay lại, đồng thời quay ra nhìn Thanh Trúc, trong mắt không có nửa điểm cảm tình, lạnh lùng mà lại lợi hại nhìn chằm chằm Thanh Trúc, “Ngươi vào đây làm gì?”

“Nô tỳ đến xem nương nương đã nghỉ ngơi chưa ạ.” Thanh Trúc cố gắng cúi thấp đầu, nói chậm, nhưng ngón tay bấu chặt đã bắt đầu trắng ởn, run rẩy.

“Lui xuống đi!” Rất lâu sau, Đàm Văn Hạo mới nói một câu. “Nương nương ở đây không cần hầu hạ!”

“Dạ! Nô tỳ cáo lui!” Thanh Trúc cuống quít đứng dậy, mới quỳ một lát thôi mà khuôn mặt xinh xắn đã bắt đầu đổ mồ hôi, không dám lau đi mà nhanh chóng xoay người lui ra ngoài.

Văn Hạo như chìm trong suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Thanh Trúc, nhếch miệng cười, vừa lạnh lẽo, vừa có chút cao thâm khó lường.

“Làm gì mà dọa Thanh Trúc nhà tôi đấy?” Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên thốt ra một câu, khiến Đàm Văn Hạo hơi giật mình, xoay người lại, Đỗ Hiểu Nguyệt đã ngồi dậy một bên, mặt mày không vui.

“Có làm nàng ấy sợ à? Trẫm thấy khí sắc nàng ấy rất tốt!” Đàm Văn Hạo nửa cười nửa không nói, “Tỉnh rồi à?”

“Hừ! Lúc Thanh Trúc thỉnh an huynh đã dậy rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt chẳng muốn tranh luận với hắn, dù lúc ấy hai mắt đang nhắm nhưng có thể nghe ra từ giọng nói rằng Thanh Trúc đang hoảng sợ! “Ban ngày ban mặt, chạy tới đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

Có việc hay không có việc cũng chạy tới Chiêu Dương cung, thêm chuyện mấy hôm trước Hoàng Đế đưa cung nữ về, Chiêu Dương cung chắc đã thành đề tài náo nhiệt nhất trong Hậu cung rồi.

"Đương nhiên là tới thăm nàng!" Đàm Văn Hạo tủm tỉm trả lời, ánh mắt dán chặt trên người Đỗ Hiểu Nguyệt.

Lạnh ghê người! Đỗ Hiểu Nguyệt cả người lạnh run, không tự giác mà rụt người lại: "Thu ánh mắt của huynh lại ngay, tôi không phải kẻ địch hay con mồi của huynh, sao lại dùng ánh mắt hung ác đó nhìn tôi chằm chằm thế hả?"

"Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng thật có thể… Thôi bỏ đi!" Đàm Văn Hạo chịu thua ví dụ của Đỗ Hiểu Nguyệt, cầm lấy cuốn ghi chép để một bên, "Hôm nay có phát hiện gì không?"

"Không có!" Đỗ Hiểu Nguyệt trả lời không chút nghĩ ngợi, hơi bĩu môi, "Tôi thật không biết đầu óc mình có bị bệnh gì không mà lại ngồi đây xem mấy cái ghi chép này của huynh, sửa năm xuất cung, không viết một bản cảm nghĩ thì thật có lỗi với đôi mắt bị thương của tôi."

"Nàng…" Đàm Văn Hạo không biết nên nói gì, nàng nói không sai, Hoàng gia chính là như vậy, đặc biệt lúc liên quan tới vấn đề con cái nối dõi thì nhất định có ghi chép lại đầy đủ, lập hồ sơ. Nhìn ngắm vẻ mặt thản nhiên của Đỗ Hiểu Nguyệt một lúc lâu, mới nói một câu sâu sắc, "Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng không chế nhạo ta thì không chịu được à?"

"Tôi á?"

Đỗ Hiểu Nguyệt ghé mắt, cười ha ha, "Có cười nhạo gì đâu! Nói thật, tôi thực rất thích nghiên cứu lĩnh vực này trong cuộc sống Đế Vương, trước kia tôi từng xem một quyển sách, trong đó có ghi khi Hoàng Đế lâm hạnh phi tử sẽ lật thẻ bài, ngẫu nhiên lật đúng tên phi tử nào thì người đó sẽ được tắm rửa sạch sẽ rồi đưa đến giường của Hoàng Đế, xong việc lại đưa phi tử vẫn

https://thuviensach.vn

đang khỏa thân bị cuộn lại như cái bánh tét đó trở về. Nhưng mà, tôi thấy các huynh ở đây không làm như vậy, hình như Hoàng Đế còn có thể… Huynh cười vậy là có ý gì?" Nụ cười sởn tóc gáy khiến Đỗ Hiểu Nguyệt không có can đảm nói tiếp.

"Nếu nàng đã thích nghiên cứu, sao không tự mình làm thí nghiệm? Thí nghiệm chính thân thể nàng một chút không phải cái gì cũng biết sao?" Đàm Văn Hạo cười toe toét, nghiêng người về phía Đỗ Hiểu Nguyệt, nói mập mờ, "Yên tâm, phối hợp tuyệt đối có thể thỏa mãn tất cả lòng hiếu kỳ của nàng!"

"Ha! Không cần đâu! Vừa nãy nói đùa thôi! Ta làm gì có công phu nhàn rỗi để ý tới chuyện Hoàng gia nhà huynh!" Đỗ Hiểu Nguyệt đảo mắt liền nhảy xuống, để lộ chân trần, lùi lại hai bước, vươn cổ ra ngoài gào lên, "Thanh Trúc, nhanh mang trà lạnh vào, Hoàng Thượng người bốc hỏa rồi!"

"Vâng! Tiểu thư!" Trả lời Đỗ Hiểu Nguyệt lại là Hồng Trù.

"Ha ha ha!" Đàm Văn Hạo cười ha ha, Đỗ Hiểu Nguyệt còn có một phong thái thật khác biệt lúc kinh hoảng luống cuống.

Nghe tiếng cười của Đàm Văn Hạo, Đỗ Hiểu Nguyệt giờ mới biết bản thân mắc lừa, vẻ ảo não hiện rõ trên mặt, trừng mắt nhìn hắn oán hận, đi giầy vào, không lạnh không nhạt hỏi, "Mặt trời lên cao thế rồi đến đây làm gì? Có phải muốn hỏi về tiệc mừng sinh nhật Lý Quý phi ngày mai không? Nếu là chuyện này thì bây giờ huynh về được rồi."

"Sao vậy? Ta hỏi chuyện Lý Quý phi làm nàng mất hứng à?" Đàm Văn Hạo một tay chống cằm mặt, nhướng mày cười hỏi.

Mất hứng?! Nếu như cả đám người đều hỏi huynh năm sáu lần cùng một vấn đề, huynh có thể cao hứng sao? Đỗ Hiểu Nguyệt không trả lời, vứt cho một ánh mắt chán chường, lại đoạt lấy ly trà lạnh Hồng Trù mang vào, một hơi uống sạch, dẹp đi lửa giận trong lòng.

https://thuviensach.vn

Đây không phải lần đầu tiên Hồng Trù thấy Đỗ Hiểu Nguyệt uống trà như trâu uống nước, nhưng cũng cảm thấy Đỗ Hiểu Nguyệt quá bất nhã, trước mặt Hoàng Thượng dù thế nào cũng nên để lại một ấn tượng chứ! Chén trà chuẩn bị cho Hoàng Thượng lại bị Đỗ Hiểu Nguyệt cướp mất. “Nô tỳ mang cho Hoàng Thượng thêm một chén.”

“Không cần! Mang cho tiểu thư nhà ngươi thêm một chén đi, cơn giận của nàng lúc này khá lớn đấy!” Đàm Văn Hạo cười. “Sao ngươi lại vào? Thanh Trúc đâu?”

“Thanh Trúc ở bên ngoài ạ, để nô tỳ đi gọi Thanh Trúc vào hầu hạ.” Hồng Trù rất thắc mắc sao tự nhiên Hoàng Thượng lại hỏi đến Thanh Trúc, tuy nghi hoặc nhưng vẫn trả lời rất cung kính.

“Hồng Trù, cô không cần để ý tới huynh ấy!” Đỗ Hiểu Nguyệt đặt ly trà trong tay lên bàn, tức giận nói.

“Chuyện này…”

“Hồng Trù lui xuống trước đi, Trẫm có chuyện muốn nói với Hoàng Hậu.” Đàm Văn Hạo đột nhiên lên tiếng.

Hồng Trù thấy Đỗ Hiểu Nguyệt cũng ngầm đồng ý, lui ra cửa, ở trong phòng phía sau.

“Nghe Nội thị Tổng quản nói, nàng đang điều tra Hồ Thái y của Thái y viện?”

“Ừm!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi trên ghế, vén sợi tóc che trước mắt, “Sau khi Lý Thiên Nhu nhập cung, mọi bệnh tình của Tiêu Âm các đều do hắn quản.”

“Hồ Thái y là một người rất tốt!” Đàm Văn Hạo trầm mặc một hồi rồi nói, “Nàng có thể không cần điều tra hắn.”

https://thuviensach.vn

“Người tốt sẽ không viết hai chữ đó lên mặt đâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, “Chẳng lẽ Hồ Thái y là tâm phúc của huynh? Nếu đúng thì Lý Thiên Nhu đó cũng không cần tra xét nữa!” Nhắc mới nói, Đỗ Hiểu Nguyệt không hiểu tại sao Đàm Văn Hạo muốn tra xét Lý Thiên Nhu, đã có ý để Lý Thiên Nhu sinh con, chỉ là thời gian mang thai có chút vấn đề, cần gì phải để ý quá mức? Nói chung không có khả năng đứa trẻ trong bụng nàng ta không phải của hắn!

“Có thể!” Đàm Văn Hạo nói chắc chắn, “Ngày mai tiệc sinh nhật của Lý Thiên Nhu do nàng chủ trì đi, Trẫm có việc, sẽ không qua đâu.”

“Ồ! Được!” Đỗ Hiểu Nguyệt không nói hai lời, lập tức đồng ý, dù sao việc không điều tra Lý Thiên Nhu cũng giúp bản thân vui sướng nhẹ nhõm cả người. Chỉ là, không rõ tại sao Đàm Văn Hạo đột nhiên thay đổi chủ ý. “Nếu huynh không đi, đêm nay huynh đi nói một tiếng với Lý Quý phi đi, là sinh thần đầu tiên của người ta kể từ khi vào cung, kẻ làm chồng lại không tham dự, thật là đáng thương.”

“Việc này nàng không cần lo. Trẫm tự có chủ trương!”

“Vậy chuyện Đồng Quý phi thì sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười hỏi, “Chi bằng huynh lại đặt ra một nhiệm vụ nữa cho tôi, bên Đồng Quý phi cũng xem như sắp đặt xong rồi? Dù sao các nàng hoài (thai) cũng hoài rồi, bây giờ tra tiếp còn tác dụng gì đâu? Hoàng cung này tầng tầng lớp lớp, các nàng không ai dám mà cũng không tìm được người đàn ông nào dám đội mũ xanh[1] cho huynh đâu!”

“Hừ hừ! Nàng quả thật dám nói ra mồm!” Đối với hình thái ngôn ngữ phi thường của Đỗ Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo bắt đầu có năng lực miễn dịch, nhưng vẫn không nhịn được nói… “Sao nàng không có lấy một chút nữ tính nào hết vậy? Ôn nghi uyển nhã, hiền lương thục đức, triều Hoa thục nghi[2], nàng có mấy điểm?”

https://thuviensach.vn

“Tôi là chính mình thôi, cần gì vì mấy từ sáo rỗng mà thay đổi bản thân?!” Đỗ Hiểu Nguyệt khinh thường nói, “Huynh không trả lời thì tôi coi như là huynh đồng ý rồi nhé!” A! Ngày mai có thể tiễn đống ghi chép chán ốm ấy đi rồi.

“Vậy nàng sẽ vì điều gì mà thay đổi bản thân?” Đàm Văn Hạo muốn biết, biết điều gì sẽ gây ảnh hưởng tới Đỗ Hiểu Nguyệt, có thể thay đổi tính cách tản mạn của nàng.

“Không biết! Dù sao bây giờ không còn chuyện gì hay người nào có thể ảnh hưởng đến mọi quyết định của tôi nữa!” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng thản nhiên, “Giống như quyết định xuất cung của tôi vậy, tôi sẽ bất chấp hết thảy để đạt được. Nếu thực sự huynh nói không giữ lời thì sự việc sẽ biến thành tôi tìm cách lén bỏ đi khi mà huynh không bằng lòng để tôi quang minh chính đại xuất cung!” Không phải uy hiếp, mà là lời xấu nói ở trước mặt. Mấy ngày nay, Đàm Văn Hạo luôn hữu ý vô ý thử dò xét Đỗ Hiểu Nguyệt. Mặc dù Hiểu Nguyệt không biết Đàm Văn Hạo làm như vậy có mục đích gì, nhưng nàng biết rất rõ rằng không thể ở lâu trong Hậu cung này.

“Tại sao, tại sao nàng lại muốn xuất cung như thế?” Đàm Văn Hạo lại thêm lần nữa hỏi cùng một vấn đề. Vì sao cứ lúc nào có cảm giác hai người có thể gần gũi, nàng luôn sẽ nói ra câu này? “Trong cung có thể ăn ngon ngủ ngon, còn có tiểu thuyết gió trăng xem không hết, đó không phải sở thích của nàng à?”

“Thật sự muốn câu trả lời à?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười khẽ. “Vậy tôi nói cho huynh nghe nhé, từ nhỏ, tôi đã có một ước mơ được đi du lãng khắp nơi, tôi mong bốn bể là nhà, thăm hết tam xuyên tứ thủy[3], đi khắp chân trời góc biển. Nhưng mà, từ khi vào cung, tôi đã nghĩ tam xuyên bốn thủy quá khó đi, chân trời góc biển cũng quá xa, chỉ cần có thể xuất cung là tốt rồi, sống một cuộc sống tiêu diêu tự tại là tốt rồi!” Hoàng cung cho dù tốt, đáng tiếc lại bị cung quy trói buộc, cho dù Đàm Văn Hạo không trách mình

https://thuviensach.vn

thích tiểu thuyết gió trăng, nhưng nếu như để cho phi tử khác biết, chỉ sợ sẽ gặp phiền phức lớn đó!

“Yêu cầu của nàng thật là thấp! Người khác cầu vinh hoa phú quý, nàng lại vứt bỏ vàng khảm ngọc trong tay, đổi lại đi nhặt hoa khoai lang[4] chẳng ai cần.” Đàm Văn Hạo lạnh giọng đánh giá.

“Ừ! Đúng! Tôi chính là một người như vậy!” Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ cười, tay tựa lên ghế chống đầu, uể oải nói, “Cho nên, bây giờ tôi thấy phải làm Hoàng Hậu rất khó chịu, các phi tử của huynh ngày nào cũng đến thỉnh an, hại tôi ngủ mất ngon. Chi bằng ngày mai huynh cách chức Hoàng Hậu này của tôi đi, phong làm một Tần hay Tu nghi gì đó, giúp tôi được thanh tịnh vài ngày trước khi xuất cung được không?”

Nghe nói Đàm Văn Hạo đã bắt đầu ra tay sắp đặt người của mình ở trong triều, mà đám người trung lập đó, đặc biệt Lý thượng thư biết con gái nhà mình đang mang long thai, càng tỏ thái độ rõ ràng, xoay ngoắt một trăm tám mươi độ ngả về phía Đàm Văn Hạo.

“Nói thật dễ, nàng nghĩ Hoàng Hậu là cái gì? Nàng nói không làm thì không làm ư?” Đàm Văn Hạo cười lạnh.

Hiểu Nguyệt không để ý tới sự chế giễu lạnh lùng của Đàm Văn Hạo, nói chuyện với vua da mặt nên dày một chút, nói đi nói lại, tốt nhất làm phiền hắn, một khi giận rồi thì có thể đạt được khế ước trước thời hạn, đem trả lại cái danh Hoàng Hậu này, như vậy mình được nhẹ nhõm không ít! “Ài! Dù gì Hoàng Hậu tôi đây sớm muộn cũng phải phế trừ mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt nói rất thuận miệng, “Lúc đầu ấy, chúng ta có một khế ước, sau khi xuất cung đương nhiên tôi sẽ không còn là Hoàng Hậu của huynh nữa rồi! Chẳng lẽ huynh muốn để Hậu vị[5] của huynh treo lơ lửng?

Thêm vào đó, Hoàng gia có một quy định, người thừa kế ngôi vị Hoàng Đế nhất định phải là con của chính cung nương nương. Đáng tiếc đương

https://thuviensach.vn

kim Hoàng Hậu không trúng ý Hoàng Đế, đại hôn… Coi như không có đại hôn, dù sao chính là lập Hậu đã lâu vẫn chưa có gì, mà lúc này đây, vừa vặn có hai phi tử mang thai, nếu sinh hoàng tử, đến lúc đó, thế lực của gia đình họ trong triều chắc chắn sẽ bức ép lập Hậu. Giống như Thái Hậu vậy, lúc đầu cũng là phi tử, sau vì nuôi dưỡng… Dù sao, tóm lại thì có rất nhiều lý do!" Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã tiết lộ bí mật kia rồi.

"Việc này bàn lại sau!" Đàm Văn Hạo để ý Đỗ Hiểu Nguyệt có nhắc tới Thái Hậu, liền động tâm, không khỏi hỏi ngược lại, "Thái Hậu nuôi dưỡng cái gì?"

"Đương nhiên là nuôi dưỡng hai huynh đệ huynh rồi! Huynh nghĩ đi, sau khi sinh huynh ra, Thái Hậu không có nuôi huynh, dạy huynh sao? Nói đơn giản, chính là nuôi dưỡng!" Đỗ Hiểu Nguyệt dùng ánh mắt phi thường thành khẩn trả lời .

"Thật à? Điều này cũng có thể giản ngôn?" Vừa tin vừa không tin, như nghi như không nghi hỏi.

"A! Đương nhiên rồi! Tôi lười lắm mà, cho nên lúc nói chuyện nếu có thể rút gọn lời nói thì tuyệt không nhiều lời!" Hiểu Nguyệt tiếp tục nói rất chân thành, mắt vừa chớp vừa không.

"Cũng đúng!" Đàm Văn Hạo hiểu rõ tính tình của nàng, chuyện có thể không làm tuyệt đối sẽ không đi tìm hiểu. Y cười khẽ, ngay cả bản thân y cũng không có biết nụ cười của mình có bao nhiêu sủng nịch.

Thấy hắn tin tưởng rồi, trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt mới thở phào, ôi, mình không có khiếu nói dối, chỉ có thể nửa thật nửa giả mà nói, Đàm Văn Bác, như vậy cũng không thể xem như không giữ bí mật nhỉ! Nhưng mà, Đàm Văn Hạo hôm nay cũng dễ tính quá đi!

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tài có chuyện quan trọng cần tâu với Hoàng Thượng!" Lưu công công xông vào, vẻ mặt nghiêm túc mà nói, đồng thời

https://thuviensach.vn

còn lặng lẽ liếc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Chuyện gì? Tấu lên đi!” Đàm Văn Hạo tâm tình rất tốt nói.

“Việc này…” Lưu công công lại liếc sang phía Đỗ Hiểu Nguyệt, hơi do dự.

“Hoàng Hậu không phải người ngoài.” Đàm Văn Hạo biết Lưu công công lo ngại cái gì, coi như chuyện Phi Điệp các để Đỗ Hiểu Nguyệt biết đi, giả như nàng có thể chỉ đáp nhẹ một tiếng đã không có kết quả dưới đây rồi.

“Vậy… Nô tài thỉnh Hoàng Hậu nương nương kiềm chế đau thương!” Lưu công công hướng mặt cúi đầu với Đỗ Hiểu Nguyệt, chậm rãi nói, “Mới vừa rồi Đỗ phủ phái người tới báo tin, nói Nhị phu nhân Đỗ phủ không còn nữa.”

Cái gì? Tưởng Lương đệ không còn? Đỗ Hiểu Nguyệt hoảng hốt, cả người run rẩy, trước mắt tối sầm.

“Nguyệt nhi!” Theo bản năng, Đàm Văn Hạo hét lên một tiếng, quay người lại, ôm Đỗ Hiểu Nguyệt sắp ngã xuống đất vào lòng, rồi dìu nàng ngồi xuống, ôn nhu nói, “Đừng hoảng, hít sâu vào, thở ra chậm thôi, đừng lo lắng.”

“Tôi không sao hết!” Đỗ Hiểu Nguyệt lấy lại bình tĩnh. Vẻ bối rối trên mặt mới rồi cũng dần biến mất, bình tĩnh nhìn Lưu công công, nhưng thanh âm lại run rẩy hỏi, “Lưu công công, nói ta biết, mẹ ta mất lúc nào? Sao có thể đột nhiên ra đi như vậy?”

“Hồi bẩm nương nương, người tới báo tin của Đỗ phủ nói không rõ lắm. Nô tài hỏi kỹ, hắn chỉ nói một câu Đỗ Nhị phu nhân mất trưa nay. Còn lại thì không biết.” Lưu công công một hơi nói bằng hết, sợ Đỗ Hiểu Nguyệt không cẩn thận ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa? Giờ chắc gần giờ Thân rồi! Môi mím nhẹ, hai tay nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay trắng bệch, môi cắt chặt suýt chảy máu, rồi cong lên thành một nụ cười nhạt, thanh âm run rẩy: “Hoàng Thượng, thần thiếp thỉnh cầu Hoàng Thượng phê chuẩn thần thiếp quay về Đỗ phủ!”

“Nếu muốn khóc hãy khóc đi!” Nhìn nàng cười như vậy, trong mắt lộ ra ẩn nhẫn cùng bi thống, Đàm Văn Hạo không đành lòng, nàng thật sự rất hiếu thắng! Nếu là phi tử khác nghe thấy mẹ đẻ đã mất, chỉ sợ sớm đã khóc ngất, hoặc thừa dịp khóc ngã vào trong lòng mình. Mà nàng chẳng làm gì cả, cố gắng duy trì sự trấn định, không để lộ tâm tình. Nhưng nàng lại không biết rằng nàng cố tình kiên cường thế lại khiến người ta đau đớn!

“Thần thiếp phải về Đỗ phủ!” Đỗ Hiểu Nguyệt kiên định nói, trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra vẻ nhất quyết không để bị cự tuyệt!

“Bây giờ trở về không hợp lễ phép, nàng chỉ có thể vào ngày đưa mẫu thân đi chôn mới được đi tế bái bà.” Đàm Văn Hạo xoay sở bắt đầu, thử dùng đạo lý thuyết phục Đỗ Hiểu Nguyệt. Nhị phu nhân Đỗ phủ mất đột ngột, trong chuyện này nhất định có vấn đề. Trong tình cảnh chưa rõ ràng, không thể để nàng đi Đỗ phủ mạo hiểm.

“Đàm Văn Hạo, huynh nghe cho rõ đây, bây giờ tôi muốn xuất cung!” Đỗ Hiểu Nguyệt rốt cục đã bùng nổ, nhảy đến trước mặt Đàm Văn Hạo, khuôn mặt giận dữ nhìn thẳng, đôi mắt nhẫn nhịn đã tràn đầy nước mắt, từng giọt từng giọt lớn chảy xuống, gào thét với Đàm Văn Hạo, “Biến mẹ nó lễ với chả phép đi! Nếu hôm nay huynh không cho tôi xuất cung, đêm nay Hoàng cung cũng đừng mong được yên bình!”

Đỗ Hiểu Nguyệt nói vừa ra, bầu không khí cũng đông cứng lại. Lưu công công lo lắng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, Hoàng Hậu nương nương luôn luôn bình tĩnh lại dám ăn nói thô tục, lại còn gọi thẳng tên Hoàng Thượng ra, chuyện này… Đây chính là đại bất kính a! Cho dù lòng nàng nghĩ đến

https://thuviensach.vn

Đỗ Nhị phu nhân, cũng không thể như thế! Nhưng trông Hoàng Thượng, trên mặt không có lấy một chút tức giận nào, chỉ có vẻ mặt bình tĩnh.

Tiếng hét của Đỗ Hiểu Nguyệt đồng thời khiến Hồng Trù và Thanh Trúc chạy vào, thấy Đỗ Hiểu Nguyệt mặt đẫm nước mắt, mà Hoàng Thượng và Lưu công công vẻ mặt lại ngưng trọng, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, người… người… sao rồi? Sao tiểu thư có thể gọi thẳng tục danh của Hoàng Thượng!" Quay về phía Đàm Văn Hạo quỳ xuống dập đầu, lo lắng nói, "Xin Hoàng Thượng thứ tội! Tiểu thư chỉ là nhất thời lỡ miệng, tiểu thư không có ý bất kính! Xin Hoàng Thượng thứ tội!"

"Hồng Trù, Thanh Trúc, đỡ tôi dậy!" Đàm Văn Hạo không chủ ý chọc giận Đỗ Hiểu Nguyệt, chút lý trí còn sót lại nói cho Đỗ Hiểu Nguyệt biết không thể hét to lên với Hoàng Đế được, nhưng có thể đổi đối tượng mà, nhìn Hồng Trù với Thanh Trúc rất không có khí cốt quỳ trên mặt đất dập đầu, tức giận nói, "Đi thu dọn đồ đạc, lập tức quay về Đỗ phủ!"

"Nương nương, người hãy suy tính cẩn thận!" Lưu công công thấy Đàm Văn Hạo không nói gì, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, xem ra, Đàm Văn Hạo kiên quyết không để ý tới Đỗ Hiểu Nguyệt, chỉ là nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt quyết tâm phải đi bằng được, còn Văn Hạo lại cứ bình tĩnh như không.

"Tiểu thư?" Hồng Trù và Thanh Trúc vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, muốn hỏi một chút nhưng lại ngại thân phận mình nên không dám hỏi gì, mặt mày ngơ ngác không hiểu chuyện nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt vừa đang bừng bừng lửa giận vừa đau xót thương tâm.

"Lưu công công, tuyên ý chỉ: Hoàng Hậu nương nương thân thể không khỏe, tuyên bảy mươi hai hộ vệ Ngự lâm đến canh gác bảo vệ Hoàng Hậu nương nương an toàn!" Đàm Văn Hạo bình tĩnh ra lệnh.

[1] Đội mũ xanh = cắm sừng:D

https://thuviensach.vn

[2] Triều Hoa thục nghi = các quy tắc, lễ nghi phụ nữ Trung Quốc cần có

[3] Tam xuyên tứ thủy = cảnh vật khắp nơi.

[4] Hoa khoai lang: (Ảnh) Ý nói những thứ tầm thường, đâu đâu cũng có.

https://thuviensach.vn

Chương 57

"Tiểu thư, cô ăn chút gì đi!" Hồng Trù tay bưng chén cháo đậu xanh mà mấy ngày nay Đỗ Hiểu Nguyệt thích ăn nhất, khuyên nhủ lần thứ hai mươi tám, đáng tiếc, Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ ngồi dựa cửa sổ, đôi mắt thất thần nhìn ra bầu trời tối om, không nói lời nào.

Lúc chiều, Hoàng Thượng lệnh cho bảy mươi hai hộ vệ Ngự lâm quân canh giữ chung quanh Chiêu Dương cung, tiếng là bảo vệ an toàn cho Đỗ Hiểu Nguyệt, thực ra chính là giam lỏng Đỗ Hiểu Nguyệt. Ngay tức khắc, đôi mắt Đỗ Hiểu Nguyệt trở nên lạnh lẽo, rồi ra ngồi cạnh cửa sổ làm người hóa thạch, Hoàng Thượng chỉ thở dài rồi bỏ đi, còn Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi một mạch mấy giờ liền, không hề nhúc nhích.

"Tiểu thư, người đừng đau lòng quá, Nhị phu nhân…" Hồng Trù cũng không biết nên nói gì để an ủi Đỗ Hiểu Nguyệt, chuyện này có thể nói thế nào? Chẳng lẽ lại nói thật rằng, Nhị phu nhân đi cũng là một chuyện tốt, ít nhất không cần ở lại Đỗ gia chịu khổ?

Nếu không nói vậy được, thì đổi lại một chút nhỉ! "Thật ra Hồng Trù cho rằng, Hoàng Thượng làm vậy nhất định là có nguyên nhân của ngài!"

Hồng Trù nghĩ, đây là lần đầu tiên thấy Đỗ Hiểu Nguyệt nổi giận, lại còn la hét ầm ĩ với Hoàng Thượng, thật tình mà nói, thực ra là… rất can đảm! "Có lẽ sáng mai Hoàng Thượng sẽ giải trừ lệnh cấm, tiểu thư ngài có thể quay về Đỗ phủ rồi."

Câu nói này có khi sẽ thành thật đó! Mấy hôm nay, Hoàng Thượng rất thích đến Chiêu Dương cung, khá hòa hợp với tiểu thư, còn tưởng rằng hai

https://thuviensach.vn

người họ dần dần bước vào giai đoạn tốt đẹp, nhưng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, chỉ sợ…

“Đúng rồi!” Thanh Trúc cũng khuyên giải, “Hoàng Thượng không phải nói rồi sao, hôm đi chôn Nhị phu nhân nhất định sẽ để ngài quay về! Hơn nữa, bây giờ có về Đỗ phủ ngài cũng chẳng thể làm gì, trở về chỉ uổng lại càng đau lòng hơn, nếu như tiểu thư cãi cọ với lão gia, tranh chấp với Đại phu nhân, Nhị phu nhân chứng kiến nhất định sẽ không vui đâu.”

“Hồng Trù! Thanh Trúc!” Rất bất ngờ, lần này Đỗ Hiểu Nguyệt đã lên tiếng, không lạnh không nhạt, trong giọng điệu có sự xa lạ nói không nên lời, “Các cô lui xuống trước đi, ta ngồi thêm lúc nữa rồi đi ăn. Yên tâm đi, dù gì đi nữa, ta cũng sẽ không ngược đãi dạ dày của mình đâu!” Nói xong, Đỗ Hiểu Nguyệt lại trở về thế giới của mình.

Thanh Trúc và Hồng Trù cũng biết lúc tâm tình Đỗ Hiểu Nguyệt không vui, nói thêm gì cũng vô duyên, đặt bát cháo xuống, hai người sóng bước lui ra.

Đêm đầu hạ tương đối mát mẻ, làn gió lành lạnh lùa vào mũi, rất dịu dàng, giống như bàn tay mẹ vỗ về hai má. Nghĩ tới từ này, Đỗ Hiểu Nguyệt không khỏi đau lòng, từ khi tỉnh lại trong thế giới này, người đầu tiên nhìn thấy chính là Tưởng Lương đệ. Tưởng Lương đệ là mẹ ruột của thân thể này, là thân thể mà bà thai nghén sinh ra, có thể nói bà chính là người mẹ thứ hai của Đỗ Hiểu Nguyệt; sống cùng bà hơn mười ngày, tính tình bà có thể cho là nhát gan sợ chuyện, lại vừa giống y như Tiểu Cường[1], sống rất kiên cường, toàn tâm toàn ý cầu mong con gái có thể sống tốt một chút, cũng muốn cuộc sống của mình nhờ con gái mà tốt đẹp hơn; sau khi nhập cung, bà chỉ vào cung hai lần, mỗi lần gặp mặt chỉ biết khóc lóc, dường như có muôn ngàn lời muốn nói đều hòa vào nước mắt —— Đỗ Hiểu Nguyệt thấu hiểu tình cảm của bà, mặc dù mình không phải đứa con bà rứt ruột sinh ra, cũng hiểu được tình cảm ấy, cũng vẫn ghi nhớ tình cảm ấy.

https://thuviensach.vn

Nhưng con người này, một người chỉ dám nghĩ mà không dám làm, đã mất rồi, mất không minh bạch rồi! Trong nhất thời, Đỗ Hiểu Nguyệt không biết để ý tới tâm trạng bản thân thế nào, chỉ biết rằng, trên thế giới này, một người quan tâm Đỗ Hiểu Nguyệt thật lòng thật dạ đã không còn nữa! Rất đau lòng, rất thương tâm, thậm chí có cảm giác hụt hẫng đối với Tưởng Lương đệ! Cho nên, Đỗ Hiểu Nguyệt mới nghĩ, đợi khi xuất cung, nhất định phải đưa Tưởng Lương đệ đi, để bà được sống những ngày thoải mái, nhưng mà, giờ đây, ý nghĩ này vĩnh viễn không thành hiện thực rồi!

"Có muốn xuất cung đi gặp mẹ cô không?" Một giọng nữ lạnh lùng từ phía sau Đỗ Hiểu Nguyệt truyền đến, chất chưa mấy phần anh khí hào sảng, "Nếu muốn, tôi có thể giúp cô!"

Vụt xoay người, thấy trong phòng đột nhiên hiện ra một cô gái bịt mặt mặc đồ đen, trong tay còn cầm một thanh kiếm, trong bỗng chốc, một giọt mồ hôi lạnh từ trán Đỗ Hiểu Nguyệt chảy xuống, nhưng vẫn hỏi thẳng: "Ngươi là ai? Làm sao ngươi có thể vượt qua hộ vệ Ngự lâm bình yên vào đây? Tại sao phải giúp ta? Mục đích của ngươi là gì?"

"A! Quả nhiên đủ tỉnh táo!" Hắc y nữ chỉ khẽ cười, "Tôi cũng đâu muốn quản việc này, chỉ là nhận lời nhờ vả của cố nhân mà thôi."

"Cố nhân nhờ vả? Có phải bất luận ta có đồng ý đi hay không, đêm nay ngươi đều sẽ đưa ta đi?" Đỗ Hiểu Nguyệt nghe ra được ý tứ của cô ta, đứng dậy, chậm rãi đi về phía hắc y nữ, nhấn mạnh từng chữ, "Ngươi không sợ ta hô to một tiếng, Ngự lâm quân sẽ nhanh chóng tiến vào?"

"Chỉ sợ cô không có cơ hội đó đâu!" Hắc y nữ trong chớp mắt đã bước tới bên cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt, ngay khi Đỗ Hiểu Nguyệt còn chưa kịp cử động, bàn tay đã vỗ nhẹ lên lưng Đỗ Hiểu Nguyệt, Đỗ Hiểu Nguyệt liền không thể nói một tiếng nào, cũng không cách nào di duyển lấy một ngón tay. "Bất kể thế nào, tôi đều sẽ đưa cô đi, mặc dù đưa một người xuất cung, thật đúng là có chút phiền phức!"

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt bình thản nhìn hắc y nữ, bởi trong khoảng cách gần nhìn đôi mắt hắc y nữ có chút quen thuộc, dường như đã từng gặp qua ở đâu đó, giọng nói của cô ta cũng quen quen dù cô ta cố gắng biến âm thấp xuống, nhưng nhất thời không nghĩ ra đã nghe ở đâu.

Hắc y nữ dùng một mảnh vải đen quấn Đỗ Hiểu Nguyệt lại, rồi vác lên vai, thổi tắt nến, nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Chuyển tới góc tường chỗ mé sân Chiêu Dương cung, bám vào tường nghe ngóng một lúc, rồi lại nhảy lên, cấp tốc vượt tường, bay trên nóc nhà như thoi đưa.

Không biết bao lâu sau, hắc y nữ mới buông ra một tiếng lạnh lùng, "Tới rồi, vào đi, bên trong có người đang đợi cô," tiếp đó giải huyệt cho Đỗ Hiểu Nguyệt rồi như chim yến bay lên nóc nhà, biến mất trong đêm đen.

"Ơ…" Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ có thể kinh sợ nhìn thấy xuất hiện trước mắt lại là khoảng sân vô cùng quen thuộc —— trước khi tiến cung, tiểu viện mà Đỗ Hiểu Nguyệt sống, cũng là tiểu viện nơi Tưởng Lương đệ sống. Vị hắc y nữ này thật cao minh, đã nhanh chóng đưa mình về hậu viện Đỗ phủ!

Trong sân rất yên tĩnh, đèn lồng trắng[2] vẫn còn sáng, có thể thấy mờ mờ ảo ảo bên trong viện đang treo những mảnh vải phúng trắng, khi gió đêm lay động, cả bầu không khí trở nên rất quỷ dị. Đỗ Hiểu Nguyệt chần chờ trong chốc lát, võ công của hắc y nữ này thật giỏi, dễ dàng đưa một người từ nơi Hoàng cung trọng binh canh gác đó bình yên đi ra! Nếu những người võ công cao cường đều có thể tùy ý ra vào Hoàng cung, vậy Hoàng cung có khác gì cái chợ? Hắc y nữ tựa hồ rất quen thuộc đường đi lối lại trong cung, có thể nào cô ta là người trong cung không nhỉ? Cô ấy nói trong phòng này có người đợi mình, trừ Tưởng Lương đệ đã mất ra, Đỗ Hiểu Nguyệt thực không nghĩ ra được ai đang ở trong phòng chờ mình!

Nhè nhẹ đẩy cửa chính ra, tiếng "kẽo kẹt" vang lên ở thời khắc tĩnh lặng này đặc biệt chói tai, cũng khiến Đỗ Hiểu Nguyệt giật nảy mình. Cánh cửa mở ra, đập vào mắt là một người toàn thân phủ vải trắng nằm chính giữa

https://thuviensach.vn

sảnh, những ngọn nến trắng xung quanh cháy lập lòe nửa ẩn nửa hiện. Không cần nghĩ nhiều Đỗ Hiểu Nguyệt cũng biết người đang nằm đó chính là Tưởng Lương đệ.

Trong thoáng chốc, trái tim như bị cái gì đó đâm một nhát, đau lắm. Chầm chậm đi về phía Tưởng Lương đệ, cố gắng trấn tĩnh, nhưng khi tới bên Tưởng Lương đệ, chân lại nhũn ra, ngã nhào xuống đất. Vén mảnh vải trắng đang rung rung, nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt nhắm chặt ấy, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, không thể nghẹn ngào, thậm chí khí lực khóc hẳn ra cũng không có, chỉ có thể lặng lẽ chảy nước mắt như vậy.

“Khóc hết ra đi! Đừng giữ trong lòng!” Một giọng nam tựa hồ có chút xa lạ vang lên, trong thanh âm lạnh nhạt lộ ra một ít đồng tình và thê lương, ở trong căn phòng yên tĩnh này nghe ra rất thương tang.

Quay đầu lại, cố gắng mở to mắt, giật mình nhìn thấy hai bóng dáng, một người là Đỗ Chính Hiên, còn có một người giống như là Đàm Văn Bác. Dụi nhẹ mắt, mở ra lại, không sai, trong phòng xuất hiện hai người con trai! Nhưng một người nói thế nào cũng không có khả năng xuất hiện ở đây! “Các huynh… Tam ca, còn… Vương gia…” Đỗ Hiểu Nguyệt lắp bắp, không dám tin đang nhìn thấy bọn họ, bỗng nhiên đã nghĩ thông suốt, hẳn là đêm nay chính họ đã phái người đưa mình tới đây!

“Tiểu muội!” Gọi một tiếng thật thân thiết, chứa chan biết bao tình cảm. Đỗ Chính Hiên tiến lên, đỡ Đỗ Hiểu Nguyệt dậy, tiếc là chân Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là dựa lên người Đỗ Chính Hiên, mà Đỗ Chính Hiên cũng ôm chặt Đỗ Hiểu Nguyệt vào lòng, đau đớn nói, “Tam ca xin lỗi muội, không thể bảo toàn Nhị nương!”

Đỗ Hiểu Nguyệt không hiểu, sao Đỗ Chính Hiên nói như thế? Tại sao huynh ấy lại xin lỗi mình? Mà huynh ấy nói bảo toàn Tưởng Lương đệ là có ý gì? Chẳng lẽ cái chết bất ngờ của Tưởng Lương thực sự là do ai đó hại?

https://thuviensach.vn

“Tam ca…” Khào khào gọi một tiếng, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại bị Đỗ Chính Hiên ngắt lời.

“Tiểu muội, Nhị nương để lại một lá thư cho muội.” Đỗ Chính Hiên như nghĩ tới cái gì, thả tay ra, từ túi trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Đỗ Hiểu Nguyệt.

Nhận thư, Đỗ Hiểu Nguyệt không vội mở ngay, lấy tay trái lau mặt, cố gắng ổn định tâm trạng, hỏi nhỏ: “Tam ca, Vương gia, sao các huynh lại ở đây? Hết thảy mọi việc đêm nay là do các huynh sắp xếp, đúng không? Còn nữa, Tam ca, huynh nói bảo toàn mẫu thân cái gì? Chẳng lẽ mẹ là bị người ta hại sao? Nói muội biết đi, nói muội biết vì sao mẹ lại có thể ra đi đột ngột như thế? Mấy ngày trước, khi mẹ vào cung, trông vẫn rất khỏe khoắn, sao có thể chỉ thoáng cái đã…” Nói tới cuối câu đã khóc thút thít, không cách nào nói cho hết câu.

“Hiểu Nguyệt, cầm lấy!” Một chiếc khăn trắng tinh được đưa tới, hé mắt nhìn, ra là Đàm Văn Bác.

“Cám ơn!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhận lấy chiếc khăn, lau lau mặt, rồi hít một hơi thật sâu, nhìn họ, “Các huynh chắc chắn biết gì đó, phải không?”

“Tiểu muội, muội còn nhớ chuyện hồi nhỏ của chúng ta không?” Đỗ Chính Hiên nhẹ giọng hỏi.

“Không nhớ ạ.” Đỗ Hiểu Nguyệt nặn ra một nụ cười, trông thực thê thảm, thậm chí từ nụ cười có thể chảy ra nước mắt, “Kỳ thật, từ lần trước muội ngã bệnh rồi tỉnh lại, đủ thứ chuyện trước kia không còn nhớ nữa. Muội chỉ biết người đầu tiên muội nhìn thấy sau khi tỉnh chính là mẹ, cũng là người duy nhất trong mười ngày muội ở Đỗ phủ này thực lòng đối đãi tốt với muội, không nghĩ tới chuyện đạt được điều gì đó từ chỗ muội!”

“Không nhớ rõ!” Đỗ Chính Hiên nói thầm, có phần mất mát, cũng có phần thư thái, “Tiểu muội, chúng ta sang phòng bên rồi nói nhé! Đêm nay

https://thuviensach.vn

nơi này là huynh canh gác, người khác không thể đi vào."

"Cũng tốt! Nhưng mà, các huynh chờ một chút đã." Trong lòng có quá nhiều nghi hoặc làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy bất an, mà những nghi vấn này giống như một tấm lưới kín đặc, bao bọc lấy Đỗ Hiểu Nguyệt khiến nàng không thở nổi. Xoay người đi tới bên cạnh Tưởng Lương đệ, nhìn Tưởng Lương đệ thật sâu, quỳ thẳng xuống, dập đầu ba cái, khẽ nói: "Kỳ thật, con không phải Đỗ Hiểu Nguyệt trước kia. Nhưng mà, cho dù con không phải Đỗ Hiểu Nguyệt đó, người vẫn là mẹ của con! Nếu thực sự người bị người ta hại chết, vậy xin người yên tâm, con nhất định có thể giúp người đòi lại cả vốn lẫn lời!" Mấy chữ cuối cùng là Đỗ Hiểu Nguyệt hung hăng phun ra, hai tròng mắt đã nhuộm tầng tầng lửa giận. Dừng lại một lát mới nói tiếp, "Mẹ à, người an tâm ra đi nhé! Hiểu Nguyệt lại dập đầu với người rồi, nếu người có cơ hội gặp Hiểu Nguyệt thật sự, giúp con nói rõ với nàng! Con rất áy náy trong lúc vô ý đã lấy đi đồ vật mà vốn nên thuộc về nàng." Nói xong, Đỗ Hiểu Nguyệt lần nữa dập đầu lạy ba cái, đứng dậy.

Đàm Văn Bác và Đỗ Chính Hiên nghe không hiểu ý tứ mấy câu trước cùng mấy câu sau của Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng từ mấy câu đó lại nghe ra rất rõ, sự giận dữ cùng căm hận từ người nàng tỏa ra hiển lộ rõ như vậy; khuôn mặt tú lệ có vẻ lạnh lẽo nhàn nhạt, trong đôi mắt ánh lên ánh nến nhập nhòe bất định, rất đẹp đẽ, dường như có luồng lực vô cùng mạnh mẽ di chuyển bốn phía quanh nàng, khiến người ta không dám tới gần! Nhưng mà, cũng trong nháy mắt như vậy, nàng đã lại khôi phục như thường, vẻ mặt bình tĩnh, bình tĩnh tới mức như là chẳng xảy ra chuyện gì cả, như là cả màn chứng kiến vừa rồi chỉ là ảo giác!

"Tiểu muội, lời muội nói vừa rồi là có ý gì?" Đỗ Chính Hiên muốn hỏi rõ ràng, hơi lo rằng tiểu muội này vì mất mẹ, đau đớn tới mức tinh thần thất thường, trong mấy câu nói chỉ vài câu có thể nghe hiểu, "Cái gì mà Đỗ Hiểu Nguyệt kia, Đỗ Hiểu Nguyệt này?"

https://thuviensach.vn

“Ý nghĩa trên mặt chữ cả rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không muốn giải thích nhiều, mà nếu không giải thích, thực có chút nói không xong, mấy lời mình vừa nói, thật sự rất dễ gây cho người ta nghĩ lung tung, nghĩ nghĩ một chút, tìm ra một lý do rất hoàn mỹ, “Huynh là Tam ca, huynh hẳn còn nhớ rõ chuyện hồi bé! Chẳng lẽ huynh không cảm thấy tính muội bây giờ so với trước kia đã thay đổi rất nhiều à?”

“Đương nhiên biết!” Đỗ Chính Hiên gật đầu, “Muội trước kia rất nhu nhược, không dám lớn tiếng nói chuyện, trong Đỗ phủ, trừ mẹ muội và huynh tương đối thân cận, vừa thấy người khác, liền cúi đầu thật là thấp, người khác nói cái gì, muội cũng chỉ biết đồng ý, kể cả dám nha đầu khi dễ muội, muội cũng không dám phản kháng! Nhưng bây giờ, chính huynh cũng cảm giác được, muội không đi khi dễ người khác là tốt lắm rồi!”

“A! Con người luôn thay đổi mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt xoay người, nhìn về phía Tưởng Lương đệ, nhẹ nhàng than thở, “Nếu như muội còn là muội trước kia… Haizz, bỏ đi, chuyện ‘nếu như’ này không cần nói ra. Hay là huynh nói cho muội biết chuyện liên quan đến mẹ đi!”

“Theo huynh đến bên này!” Đỗ Chính Hiên dẫn đường phía trước, đưa Đỗ Hiểu Nguyệt và Đàm Văn Bác vào phòng bên cạnh.

Thắp nến rồi ổn định chỗ ngồi rồi, Đỗ Hiểu Nguyệt đang chờ đợi, chờ Đỗ Chính Hiên mở miệng. Nhưng Đỗ Chính Hiên lại chẳng nói gì, chỉ nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói một câu: “Tiểu muội, kỳ thật Nhị nương đã tự sát!”

“Không thể nào!” Đỗ Hiểu Nguyệt kích động phủ định, tay phải bám chặt vào chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh, Tưởng Lương đệ sao có thể nghĩ không thông tự sát?

“Sao không có khả năng?” Đỗ Chính Hiên hỏi ngược lại, “Cuộc sống của Nhị nương tại Đỗ phủ là cuộc sống kiểu gì, tất cả mọi người ai cũng

https://thuviensach.vn

thấy được! Nhị nương cảm thấy không chịu nổi nữa…”

“Nếu như vì vậy mà tự sát thì bà đã chết lâu rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng phản bác, “Mẹ tuyệt đối sẽ không vì vậy mà…”

“Hiểu Nguyệt, Tam ca muội nói không sai đâu!” Đàm Văn Bác ở bên cạnh nhẹ nhàng nói, “Mẹ muội quả thật đã tự sát.”

Nhìn Đàm Văn Bác không chớp mắt, muốn từ trên mặt huynh ấy, từ trong mắt huynh ấy nhìn ra lời huynh ấy nói đều chân thật. Đáng tiếc, thất bại rồi, con ngươi đen chân thành của huynh ấy không hề nhấp nháy. “Hừ! Lời nói phiến diện!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Muội có thể tin lời huynh nói sao? Đàm Văn Bác, muội còn chưa hỏi sao huynh có thể ở Đỗ phủ? Không phải huynh cùng một hội với anh huynh à? Sao có thể quen thân với Tam công tử Đỗ gia vậy? Hay là Tam công tử Đỗ gia cũng cùng phe với các huynh? Khi mẹ gặp chuyện không may, các huynh ở đây à? Các huynh tận mắt nhìn thấy mẹ muội tự sát? Nếu không phải, các huynh làm ơn lấy chứng cớ mẹ muội tự sát ra đây, nếu không, nói cái gì muội cũng không tin!” Tưởng Lương đệ đột nhiên chết đi, Đỗ Hiểu Nguyệt lập tức chĩa mũi giáo vào Đỗ Khang Vĩnh và Đinh Anh Uy.

Đàm Văn Bác cùng Đỗ Chính Hiên liếc nhau, đều không khỏi bị thuyết phục bởi khí thế bức người của Đỗ Hiểu Nguyệt. Trong thời gian ngắn như vậy nàng có thể sắp xếp lại tình cảm, lập luận ra nhiều vấn đề như vậy, không thể không nói, nàng thật là một người rất lãnh trí[3]! “Có một số việc, một chốc không thể nói rõ!” Đàm Văn Bác thân đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, rồi xoay người, “Sau này ta sẽ giải thích rõ ràng với muội tất cả nghi vấn. Bây giờ nói ngắn gọn, Đỗ Nhị phu nhân thực đã tự sát, điều này, nha đầu bên cạnh bà có thể làm chứng.”

“Tại sao phải chờ tới sau này?” Đỗ Hiểu Nguyệt không ăn trúng kế hoãn binh này, đi tới trước mặt Đàm Văn Bác, gằn giọng hỏi, “Loại từ ngữ từ

https://thuviensach.vn

chối này muội lại rất hay dùng, mà dùng xong, muội chưa từng nghĩ sẽ có sau này! Sau này? Ai biết sau này là cái gì!”

“Tiểu muội, muội không nên hùng hổ hăm dọa thế.” Đỗ Chính Hiên đi tới, kéo Đỗ Hiểu Nguyệt sang một bên, “Bây giờ không nói là bởi bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này với muội! Đã không còn sớm nữa, hay muội về cung sớm một chút, tránh bị Hoàng Thượng phát hiện, nếu không sẽ phiền đấy!”

“Tại sao chuyện gì muội cũng phải nghe theo các huynh?” Đỗ Hiểu Nguyệt cáu giận bướng bỉnh vô cùng, từng bước ép sát Đỗ Chính Hiên, “Các huynh chưa thông qua sự đồng ý của muội đã đưa muội tới đây, rồi lại nói chưa rõ ràng mà muốn đưa muội đi! Các huynh coi muội là cái gì? Búp bê hay tượng gỗ? Có phải coi muội là một đứa con gái yếu ớt mặc cho người ta chơi đùa trong tay không? Đỗ Chính Hiên, muội nói cho huynh biết, nếu như đêm nay muội không làm rõ nguyên nhân mẹ mất đột ngột, muội sẽ không đi đâu hết!”

“Hiểu Nguyệt, muội đừng kích động!” Đàm Văn Bác tiến lên ngăn lại Đỗ Hiểu Nguyệt, tâm ý sâu xa nói, “Muội hãy tỉnh táo một chút, không nên hỏi tới cùng. Bọn ta đưa muội đến, là muốn cho muội gặp mặt mẹ một lần cuối.”

“Kích động?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, “Huynh thấy muội như đang kích động sao? Tại sao không thể hỏi tới cùng? Chẳng lẽ trong đó thật có gì không thể để người ta biết?”

Đàm Văn Bác ngạc nhiên, Đỗ Hiểu Nguyệt như vậy quả thật không giống như đang kích động, thần sắc bình tĩnh mang vẻ lạnh lùng, cả người từ trên xuống dưới giống như con nhím xù lông, lời nói sắc bén, từng câu từng câu đâm trúng trái tim. Cùng lúc, Đàm Văn Bác đột nhiên cảm thấy, Đỗ Hiểu Nguyệt tựa hồ có hai tính cách, ngày thường uể oải, như thể chuyện gì cũng không quan trọng, trời có sập xuống cũng không màng; mà

https://thuviensach.vn

lúc này, nàng lại vô cùng thận trọng[4], tỉnh táo sắc sảo tới mức dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong suy tính của nàng. Từng nghe Đỗ Chính Hiên nhắc qua, Tưởng Lương đệ là người Đỗ Hiểu Nguyệt để ý nhất, lần trước khi về phủ thăm người thân, nhờ Tưởng Lương đệ khuyên bảo, nàng mới thay đổi chủ ý về cung đúng giờ; lại thêm nhất cử nhất động của nàng đêm nay cho hay, trong lòng nàng Tưởng Lương đệ có vị trí không thể đo đếm! Xem ra, hình như chỉ khi động chạm đến người nàng để ý nhất, mới có thể khiến nàng bộc lộ tính cách ẩn giấu bên trong!

"Không nói chính là Thừa Ânhận!" Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn tươi cười, ánh mắt như mũi tên quét thẳng về phía Đỗ Chính Hiên, "Tam ca, huynh nói đi! Có phải vì chuyện của mẹ muội liên lụy đến mẹ huynh, cho nên huynh mới nói mẹ muội tự sát để lừa gạt muội? Có phải huynh…" Nói chưa hết câu, Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó, không còn biết gì nữa.

Đỡ người đang mềm oặt ngã xuống, Đàm Văn Bác khẽ than: "Hiểu Nguyệt, muội thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi! Muộn lắm rồi, về cung đi thôi!"

"Không ngờ, tính tình tiểu muội đã thay đổi lớn đến như thế!" Đỗ Chính Hiên nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đang ngủ nhẹ giọng nói, vẻ mặt ngưng trọng, "Nói thật, có lúc ta nghĩ, nếu như muội ấy không thay đổi như vậy, e là chuyện tình ngày hôm nay đã không xảy ra!"

"Nàng như vậy cũng tốt! Ít nhất nàng cũng biết tự bảo vệ mình!" Đàm Văn Bác tiếp lời, một tay ôm chặt Đỗ Hiểu Nguyệt, một tay khẽ vuốt giọt lệ nơi khóe mắt nàng, trong mắt có nhu tình nói không nên lời, "Ta tự đưa nàng về cung nhé! Huynh và nàng cũng đã lâu không gặp, các người nói chuyện một lát đi!"

"Văn Bác, huynh…" Đỗ Chính Hiên không để lộ đã thấy hết mỗi một biến hóa cảm xúc trên mặt Đàm Văn Bác, trong lòng giật mình, có chút kinh ngạc, "Cho dù Hoàng Thượng không thích tiểu muội, với tiểu muội

https://thuviensach.vn

cũng là cặp vợ chồng trứ danh để đấy, nhưng tiểu muội bây giờ vẫn được coi là Hoàng tẩu của huynh! Huynh như vậy… Huynh thực muốn đích thân đưa nàng về cung?”

“Vậy có chuyện gì chứ? Huynh không phải cũng giống vậy ư? Yêu người phụ nữ của Hoàng Đế?” Đàm Văn Bác phê bình.

“Ta và huynh đâu giống nhau!” Đỗ Chính Hiên hơi ảo não, nói nghiêm túc, “Đợi việc này qua đi, nàng có thể xuất cung rồi! Hơn nữa, nàng không phải người phụ nữ của Hoàng Thượng! Hoàng Thượng từng nói, vợ bạn, không thể trêu vào! Nhưng tiểu muội nàng không giống, Hoàng Thượng chưa từng nói, sẽ để tiểu muội xuất cung!”

“Nàng ấy sẽ tự tranh thủ, không cần người khác đồng ý!” Đàm Văn Bác ôm lấy Đỗ Hiểu Nguyệt xoay người định đi, “Đỗ Chính Hiên, năng lực của Đỗ Hiểu Nguyệt vượt xa tưởng tượng của chúng ta, nếu như nàng là nam nhi, nếu như nàng nguyện ý, nàng cũng có thể ngạo thị[5] thiên hạ! Nhưng mà nàng lại không có dã tâm, nàng chỉ muốn xuất cung, sống một cuộc sống của người bình thường.”

“Hừ, vậy thì thật đáng tiếc! Nàng vĩnh viễn sẽ không xuất cung!” Thanh âm lạnh lùng truyền đến, mang theo khí phách cự tuyệt không tha, “Số mệnh của nàng đã định là làm Hoàng Hậu của Trẫm!”

“Hoàng Thượng!” Đỗ Chính Hiên kinh hô, “Sao ngài cũng tới đây?”

“Lộng Điệp[6], ngươi vẫn coi Trẫm là Hoàng Thượng sao!” Đàm Văn Hạo mặc một bộ quần áo dạ hành màu đen, phía sau còn có ba vị hắc y nhân, chỉ là, nơi cổ áo ba vị hắc y nhân đó đều thêu một hình hồ điệp đang múa lượn thanh thoát.

“Lộng Điệp không dám!” Đỗ Chính Hiên quỳ xuống đất, miệng nói, “Chuyện đêm nay đều là Lộng Điệp làm, Lộng Điệp nguyện nhận trừng phạt.”

https://thuviensach.vn

“Hoàng đệ, định ôm Hoàng Hậu của Trẫm đến bao giờ?” Đàm Văn Hạo mặc dù ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt lại lộ vẻ tức giận.

“Hoàng huynh, lúc đầu chính huynh không muốn cọng cỏ này!” Đàm Văn Bác không buông tay, vẻ mặt không có chuyện gì, “Thế nào mà bây giờ đã phát hiện chỗ tốt của cọng cỏ này rồi? Huynh cũng đừng quên, lúc đầu huynh đã đồng ý giao nàng cho đệ!”

“Vậy ngươi cũng đừng quên, Trẫm chỉ nói chuyện đó sau này bàn lại!” Đàm Văn Hạo cao giọng giành người.

“Được rồi!” Đỗ Chính Hiên đứng dậy, lần đầu tiên, lần đầu tiên hai huynh đệ này lại có thể vì một người phụ nữ mà tranh cãi! Người con gái này lại còn là tiểu muội của mình! “Tiểu muội nàng không phải búp bê, nàng có lựa chọn của chính mình, đợi khi mấy chuyện phiền nhiễu này qua rồi, các người hãy tự mình đi hỏi nàng cho rõ!” Đỗ Chính Hiên giờ đang dùng lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt để can ngăn hai vị thiên chi kiều tử[7] này, “Ta nghĩ, tiểu muội nàng biết rõ nàng cần gì muốn gì, vậy nên, hai người dù thế nào cũng không có tác dụng đâu! Mà ta đây, làm anh của muội ấy, ta sẽ không tiếc mọi sức lực để giúp nàng đạt được yêu cầu, bởi vì chuyện này là ta nợ tiểu muội!”

[1] Người Trung Quốc hay gọi con gián là Tiểu Cường

[2] Ở TQ, khi nhà có người mất thường treo đèn lồng trắng (ngược với khi có hỷ sự thì treo đèn lồng đỏ).

[3] Trí: trí tuệ; Lãnh: lạnh; Theo mình hiểu, “Lãnh trí” ý chỉ bộ óc lạnh lùng, dạng không để tình cảm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình.

[4] Gốc: Bộ bộ vi doanh

[5] Ngạo thị = đối xử ngạo mạn

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Ánh dương buổi sớm xuyên qua khung cửa sổ chạm hình hoa, rơi trên tấm trướng phù dung, sưởi ấm cả mành che. Nhưng dù ánh mặt trời có rực rỡ ấm áp ra sao cũng chẳng thể sưởi ấm trái tim Đỗ Hiểu Nguyệt. Ôm chân ngồi trên giường, trong đầu cứ vương vấn mọi chuyện xảy ra tối qua ở Đỗ phủ: Tưởng Lương đệ chẳng còn khí tức gì nữa, cứ nằm thẳng đờ ra như thế, Đỗ Chính Hiên và Đàm Văn Bác đồng thời xuất hiện, lời bọn họ nói đều rất kỳ quái, nội tâm mình kích động, ép buộc Đỗ Chính Hiên nói ra chân tướng, rồi vì thế mà nổ ra tranh cãi, sau đó… sau đó thế nào nhỉ? Bản thân mình đã về Chiêu Dương cung như thế nào? Đúng rồi, tối qua Đỗ Chính Hiên có đưa cho mình một lá thư, nói là của Tưởng Lương đệ gửi lại. Vội vội vàng vàng tìm đông sờ tây khắp nơi, cuối cùng tìm được ở mặt trong thắt lưng mấy tờ giấy đã bị vò nhàu tới mức không nhận ra nổi, nghĩ bình tĩnh như mình mà lại không cẩn thận vò thành như vậy. Từ từ mở ra, những nét chữ đẹp đẽ tú lệ thực đúng là do Tưởng Lương đệ chấp bút, chỉ là nội dung trong thư lại khiến đầu mày Đỗ Hiểu Nguyệt càng lúc càng nhíu chặt…

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi à?” Vừa vào cửa đã thấy Đỗ Hiểu Nguyệt ngơ ngác đờ đẫn ngồi trên giường, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt xa xăm.

“Ừm.” Vô thức trả lời lại một câu, Đỗ Hiểu Nguyệt vò nát lá thư trong tay, rồi nhét vào túi trong tay áo. Đưa chân xuống giường, liếc mắt nhìn Hồng Trù đang bê chậu nước rửa mặt và Thanh Trúc đang cầm đồ dùng để rửa mặt, nói lạnh nhạt, “Trang điểm cho tôi, trang nhã chút thôi, nhưng cũng đừng nhợt nhạt quá, tôi cần đi chủ trì tiệc sinh nhật của Lý Quý phi.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, cô…” Hồng Trù đặt chậu nước xuống, lo lắng, Đỗ Hiểu Nguyệt quá bình tĩnh, bình tĩnh tới mức như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy!

“Tôi thế nào hả?” Đỗ Hiểu Nguyệt đứng yên, vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi phải khóc tới trời cao đất dày mới giống người vừa mất mẹ, phải không?”

“Dạ… không phải… là..” Nhìn ánh mắt bình thản như vậy của Đỗ Hiểu Nguyệt, cả người Hồng Trù run bần bật, dường như mình từ tháng năm nhảy vèo tới tháng mười một, khẽ nuốt nước miếng, không biết nên trả lời sao, trả lời hơi ngập ngừng đứt quãng, nhưng càng muốn trả lời tốt, lại càng trả lời không tốt.

Đỗ Hiểu Nguyệt không để ý đến Hồng Trù, nhẹ nhàng ngồi xuống, nghiêng mắt nhìn thấy Thanh Trúc đã chọn được một bộ y phục trắng, đang cầm qua bên này.

“Hôm nay mặc Triều phục!” Đỗ Hiểu Nguyệt không lạnh không nhạt nói, đứng dậy tự đi lấy bộ Triều phục rồi đi về phía bình phong.

Thanh Trúc ngẩn người, vẫn cầm nguyên bộ quần áo trong tay, không hiểu nổi tại sao hôm nay Đỗ Hiểu Nguyệt lại kỳ bí như vậy, hồi trước phải mặc Triều phục, Đỗ Hiểu Nguyệt luôn ai oán, bởi Triều phục có mười sáu tầng lớp, mặc rất phiền phức, hơn nữa nhất định phải có người giúp mới mặc vào được. “Hồng Trù, phải giúp tiểu thư mặc Triều phục sao?”

“Không biết nữa!” Cả người Hồng Trù còn chưa hết lạnh, ra sức lắc đầu, “Hôm nay tâm trạng tiểu thư rất khó chịu, có lẽ hôm qua đã chịu đả kích rất lớn.”

“Việc ấy với việc giúp nàng mặc đồ liên quan gì nhau?” Thanh Trúc thấy khó hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết!” Hồng Trù tiếp tục lắc đầu, “Tôi chỉ biết là hôm nay không thể để tiểu thư không vui!”

“…”

“Mấy cô đứng đó làm gì thế?” Đỗ Hiểu Nguyệt từ trong bình phong nghển cổ lên, trên mặt đã nở nụ cười nhạt quen thuộc thường ngày, tựa như mọi mưa gió đều đã qua đi, trời quang mây tạnh rồi, “Qua đây, bộ Triều phục này nhiều tầng như vậy tôi không biết mặc đâu!”

“Dạ!” Hồng Trù với Thanh Trúc không theo kịp thái độ thay đổi như chong chóng của Đỗ Hiểu Nguyệt, rất khó hiểu, không biết nên dùng thái độ thế nào đối diện với Đỗ Hiểu Nguyệt, chỉ có thể trả lời lơ ngơ như vậy, rồi vội vã chạy vào bình phong, đồng thời kêu thầm, tính tình Đỗ Hiểu Nguyệt càng ngày càng khó nắm bắt.

“Hồng Trù, Thanh Trúc, các cô thấy tôi đối đãi các cô có tốt không?” Lúc chải tóc, Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên thốt ra một câu.

“Tốt lắm ạ! Tiểu thư với bọn em thân như tỷ muội, trước giờ chưa từng coi bọn em là nô tỳ.” Hồng Trù vừa chải tóc cho Đỗ Hiểu Nguyệt vừa nhỏ giọng trả lời .

“Đúng vậy! Thanh Trúc mười tuổi đã đến Đỗ gia làm tỳ nữ, đến hôm nay cũng gần tám năm rồi, những ngày đi theo tiểu thư là những ngày tháng vui vẻ nhất.” Thanh Trúc vừa đưa cho Hồng Trù một cây trâm cài tố hoa, vừa mỉm cười nói, “Tiểu thư, sao cô lại hỏi đến chuyện này?”

Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nghiêng đầu, nhìn Thanh Trúc đứng bên cạnh, nụ cười của nàng rất chân thành, chân thành tới mức khiến đám mây mù trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt cũng tan biến. “Tùy tiện hỏi thôi.” Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ than, rồi liền cười khổ, bàn tay xoa xoa mặt gương đồng mờ mờ, thì thầm, “Chỉ là tôi cảm thấy có một số người, một số việc, thực sự là một đi

https://thuviensach.vn

không trở lại! Mà người bên cạnh mình, với những người mình muốn ở bên, rồi sẽ ra sao?”

“Tiểu thư, cô đừng quá thương tâm!” Nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói những lời mà bình thường chẳng bao giờ nàng nói ra như vậy, Hồng Trù cũng biết Đỗ Hiểu Nguyệt thực sự rất đau lòng, cái chết của Nhị phu nhân là một đả kích rất lớn đối với Đỗ Hiểu Nguyệt, lại nhìn thấy bát cháo mà tối qua mang cho nàng vẫn nguyên si trên bàn. “Nhị phu nhân mà biết cô tự ngược đãi mình thế này, Nhị phu nhân sẽ rất đau lòng đấy.”

“Tôi đâu có tự ngược đãi mình!” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng chặn lời Hồng Trùi, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đi thôi! Ngày hôm nay thật khó trôi qua!”

Cứ tưởng hộ vệ Ngự lâm vẫn ở bên ngoài Chiêu Dương cung, không ngờ vừa bước ra cửa lớn đã thấy đám hộ vệ không biết đi hết từ lúc nào rồi. tại bao lâu đã bỏ chạy rồi. Cùng cung nhân Chiêu Dương cung đi thẳng đến Ngự hoa viên, khi tới, các phi tử Hậu cung đã có mặt gần đủ rồi, chỉ có vị trí thọ tinh vẫn bỏ trống.

“Hoàng Hậu tỷ tỷ, ngài tới rồi!” Đồng Như Sương vốn đang ngồi tán chuyện với phi tử khác, vẫn chỉ huy được mọi hoạt động của tất cả đám cung nhân trong điện, thoạt nhiên thấy Đỗ Hiểu Nguyệt nghiêm trang ngồi lên chính vị, như cười như không nhìn ngó người khác đương bận rộn, hơi giật mình: không phải nàng đang bị giam lỏng sao? Cớ gì có thể xuất hiện nơi đây? Hôm qua Hoàng Thượng tuyên chỉ lệnh cho mình chủ trì và quản lý mọi chuyện trong hôm nay, cứ cho là giờ nàng ta đến rồi, mình cũng sẽ không trao quyền quản lí cho nàng đâu!

“Bản cung là quốc gia chi mẫu, không được tới à?” Đỗ Hiểu Nguyệt sắc mặt không đổi, thậm chí khóe miệng còn nhoẻn nụ cười nhạt, “Hình như nhân vật chính trong yến tiệc hôm nay đâu phải muội muội ngươi nhỉ!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi… Hoàng Hậu tỷ tỷ đương nhiên đến được!” Đồng Như Sương mấp máy khóe miệng rồi cuối cùng phun ra mấy từ, mặt tươi như hoa nhưng lại lộ tầng tầng sương mù, rất giả dối, “Tỷ tỷ tối qua ngủ ngon giấc không?”

“Rất ngon! Cả đêm không mộng mị, rất yên lành!” Đỗ Hiểu Nguyệt không hề do dự, nhận lấy ly trà lạnh Hồng Trù đưa tới, “Cám ơn muội muội quan tâm. Nếu như đêm qua muội muội vì hưng phấn mà ngủ không đủ giấc, bản cung có thể đề nghị Hoàng Thượng phái bảy mươi hai hộ vệ Ngự lâm đến bảo vệ tẩm cung của muội muội.”

Nụ cười trên mặt Đồng Như Sương trở nên sượng sạo, hóa ra, Đỗ Hiểu Nguyệt còn có lúc miệng lưỡi trơn tuột như vậy! Nghe nói hôm qua nàng ta to tiếng với Hoàng Thượng, dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng Hoàng Thượng lấy cớ bảo vệ Hoàng Hậu mà thực chất là giam lỏng, theo dõi mọi cử chỉ của nàng, còn giao mọi việc ngày hôm nay cho mình làm, nên đã tưởng hôm nay nàng ta không thể xuất hiện ở đây, chẳng ngờ nàng ta vẫn tới! Xem ra, Hoàng Thượng có sự dung túng khác biệt với nàng ta! “Muội muội không tiếp nhận nổi hậu đãi ấy, phúc phận này để lại cho tỷ tỷ đi nha!” Nếu như Hoàng Thượng biết được chuyện đó, chỉ e sẽ không chỉ giam lỏng đơn giản vậy đâu!

Phúc phận?! À! Quả thực là phúc phận! Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh một tiếng, đang định nói gì đó thì một thái giám chấp sự đến bẩm báo: “Bẩm Hoàng Hậu nương nương, yến hội đã chuẩn bị xong rồi ạ, chỉ là, chén ngọc phỉ thúy chuẩn bị sẵn thiếu một chén, vậy thỉnh nương nương. . .”

“Khoan đã!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ chặn lời thái giám nọ, cũng mặc kệ sắc mặt Đồng Như Sương bên cạnh khó coi bao nhiêu, nâng ly trà trong tay lên, chậm rãi đưa lên miệng, rồi lại đặt xuống, lạnh nhạt lướt nhìn tên thái giám, “Việc này, ngươi nên bẩm báo với Đồng Quý phi nương nương —— yến hội hôm nay bản cung không quản.” A, vốn tưởng rằng hôm nay

https://thuviensach.vn

sẽ bề bộn không ngừng, không lường được rằng có người nguyện ý tiếp nhận cái việc gần như phế phẩm này.

"Nô tài…" Thái giám yếu ớt ngẩng đầu nhìn vị Hoàng Hậu nương nương này, chỉ thấy nàng đương chậm rãi uống trà, vô cùng nhàn nhã, như thể việc này thực sự không quan hệ đến nàng, lại khẽ quay đầu, nhìn Đồng Quý phi chờ đợi, Đồng Quý phi sắc mặt không tốt lắm, hơi ửng hồng, có lẽ là vì sáng sớm hôm nay đã tới đây phơi nắng cả buổi! Nhưng thấy mắt Đồng Quý phi đương bốc hỏa trừng trừng nhìn mình, tên thái giám cả kinh, ruột gan run rẩy chuyển hướng sang quỳ dưới chân nàng, "Mời Quý phi nương nương định đoạt."

"Hoàng Hậu nương nương đang ở đây, hay là mời Hoàng Hậu nương nương định đoạt đi, Hoàng Hậu nương nương mới là chính chủ Hậu cung này mà!" Đồng Như Sương cũng học Đỗ Hiểu Nguyệt, xoay người trở về ngồi vào vị trí của nàng, cũng nhận ly trà cung nữ dâng lên, uống chậm rãi.

A! Hóa ra muốn chơi đá bóng à! Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười, nhưng lại khiến cho Hồng Trù đứng bên cạnh trong lòng run rẩy, vô thức cầm lấy tay Thanh Trúc, thấp giọng thầm thì: "Thanh Trúc, tiểu thư… tiểu thư cười đáng sợ quá!"

"Có đâu? Tôi thấy bình thường mà!" Thanh Trúc lại liếc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt. "Nhưng mà, hôm nay tiểu thư rất kỳ quái, ngoài mặt thì cười cười bình thường như các phi tử khác, cứ cười như thể chuyện của Nhị phu nhân với nàng thật sự không có ảnh hưởng gì vậy!"

"Ờ… Tỷ nói cũng đúng lắm!" Hồng Trù rất đồng tình với lời Thanh Trúc, "Chẳng lẽ tính tình tiểu thư thật sự lạnh lẽo? Hay nàng khóc trong cười?"

Đỗ Hiểu Nguyệt từ từ uống trà, nghe rõ hết mấy lời thì thầm của hai a đầu phía sau, đôi mày liễu nhíu nhẹ, nặng nề đặt ly trà trong tay xuống

https://thuviensach.vn

bàn, nói không lạnh không nhạt, “Hồng Trù, Thanh Trúc, các cô nhiều lời quá rồi.” Đỗ Hiểu Nguyệt bây giờ có thể bình tĩnh, các phi tử khác trong cung nhất định chưa biết chuyện xảy ra ở Đỗ phủ, nếu như các nàng biết mẹ mình gặp chuyện, chỉ sợ Như Sương cơ hội này sẽ không chỉ cười nhạo một câu ‘ngươi bị giam lỏng rồi’ thôi đâu!

“Thỉnh Hoàng Hậu nương nương…” tên thái giám bị động tác đặt chiếc chén xuống bàn của Đỗ Hiểu Nguyệt làm cho hoảng sợ, đã sớm nghe nói, tính tình vị Hoàng Hậu nương nương này tốt lắm, khi nói chuyện với đám cung nhân, trước nay đều hòa nhã, không coi thường đám cung nhân, nhưng Hoàng Hậu nương nương hôm nay mặc dù nói chuyện rất hòa nhã, cũng không coi thường ai, nhưng giọng điệu không lạnh không nhạt khi nàng nói chuyện, thêm động tác gằn ly trà nữa, khí thế không giận mà uy đó, cho dù lá gan lớn mấy cũng bị hù dọa.

“Không phải Hoàng Thượng đã có lệnh sao? Việc hôm nay do Đồng Quý phi nương nương chủ quản!” Đỗ Hiểu Nguyệt từ tốn nói, tự rót đầy ly trà, động tác nhẹ nhàng thong thả, “Cho nên, ngươi đi hỏi Quý phi nương nương đi nhé, nếu như nàng không quan tâm, vậy chính là nàng kháng chỉ. Về phần kháng lại thánh ý sẽ có hậu quả gì, cái này, không cần bản cung nhiều lời, Quý phi nương nương cũng biết. Đúng không? Đồng Quý phi nương nương?”

“Bịch!” một tiếng, ly trà Đồng Như Sương cầm trong tay rơi xuống bàn, cũng chính tiếng này khiến cho cả hội trường trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đồng thời đổ dồn vào Đồng Như Sương.

“Ngươi… Lại đây, đưa bản cung đi xem chuyện gì xảy ra!” Đồng Như Sương ‘đột nhiên’ lên tiếng, trong giọng nói có sự giận dữ không nén nổi, chỉ vào tên thái giám đang quỳ nói.

“Nô tài tuân mệnh!” Trên mặt tên thái giám đã đầm đìa mồ hôi, vâng vâng dạ dạ khom người đứng dậy, lại vâng vâng dạ dạ xoay người lui

https://thuviensach.vn

xuống, Đồng Như Sương cũng đứng lên, lập tức rời đi, chỉ là lúc rời khỏi, vừa cố ý vừa vô ý trừng mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt oán hận.

Các phi tử khác cùng đám cung nhân không hiểu nổi vì sao Đồng Quý phi bỗng chốc nổi cơn tức giận lớn vậy, không phải mới vừa chỉ huy cung nhân làm việc rất vui vẻ sao? Thế nào mà trong chốc lát đã giận rồi?

Đương nhiên, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng thấy được ánh mắt oán hận ấy. Mỉm cười, tiếp tục uống trà một cách thong thả thư thái, rồi lại giương mắt lên, cười với các phi tử khác và cung nhân, uể oải nói: “Mọi người ăn uống vui vẻ chờ Lý Quý phi đến nhé!”

Một lời nói ra, có mấy vị Tiệp Dư liền không để ý mà lấy tay che miệng, mà các cung nhân khác, có người mặt trề ra, có người môi chum chím, có người khẽ cắn môi, một hồi lâu sau mới tiếp tục tán dóc.

Đỗ Hiểu Nguyệt thản nhiên liếc nhìn, bất ngờ bắt gặp một đôi mắt có theo vài phần quan tâm và đồng tình đang nhìn về phía chính mình. Đỗ Hiểu Nguyệt cả kinh, mấy ngày nay không gặp nàng, nhưng nhìn mắt nàng dường như giống hệt đôi mắt hôm qua đã gặp ở đó! “Liễu muội muội, thân thể muội đã khỏe hẳn chưa?” Đỗ Hiểu Nguyệt đặt ly trà xuống, chậm rãi đứng dậy, đi đến chỗ Liễu Mộng Nam, đồng thời âm thầm đánh giá: anh khí trên trán nàng vẫn như trước, sắc mặt cũng hồng hào, hai mắt có thần, môi hồng răng trắng, nhìn thế nào cũng không giống với người vừa qua cơn bệnh nặng!

“Cám ơn tỷ tỷ quan tâm!” Liễu Mộng Nam đứng dậy, cúi người thi lễ với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Muội muội đã khỏi hẳn, không còn lo ngại gì.”

Nghe giọng nàng, Đỗ Hiểu Nguyệt càng nghi hoặc, có một cảm giác lạnh nhạt quen thuộc, trong đầu nảy ra chút gì đó, tiếc là không nắm bắt được! Khi nàng nhấc tay lên, có một hương thơm thanh nhã tỏa ra, giống y đúc mùi trên cơ thể người tối qua. Trong lòng bỗng nhiên buồn bã, Đỗ Hiểu

https://thuviensach.vn

Nguyệt cực kỳ "không cẩn thận" làm đổ ấm trà nóng trên bàn lên người Liễu Mộng Nam, mà trong lúc chỉ mảnh treo chuông[1] ấy, Liễu Mộng Nam lách người mạnh mẽ, tránh xa ấm trà, "Oành" một tiếng, ấm trà rơi trên đất, nước trà theo miệng ấm chảy ra, vẫn bốc khói nhè nhẹ.

"Muội muội, muội không sao chứ? Không bị thương bị bỏng chứ?" Giây tiếp theo, Đỗ Hiểu Nguyệt mặt mũi lo âu cầm lấy tay Liễu Mộng Nam, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, đồng thời chức thực suy đoán của mình, "Bản cung cũng thật là, lóng nga lóng ngóng làm đổ cả ấm trà, nếu làm muội muội bị bỏng, chẳng phải là mắc tội rồi sao?"

"Muội không có gì, tỷ tỷ lo lắng rồi." Liễu Mộng Nam lui lại một bước, không quen với nhiệt tình bất ngờ như vậy của Đỗ Hiểu Nguyệt, trên mặt cũng hơi mất tự nhiên, Đỗ Hiểu Nguyệt hôm nay tâm tình thay đổi nhanh quá, nàng từ khi đến Ngự hoa viên tới giờ, mỗi việc làm dường như đều không thể lý giải, nhưng lại hợp tình hợp lý.

"Thật sự không sao chứ?" Đỗ Hiểu Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, nhưng lại làm cho Liễu Mộng Nam run rẩy, sởn cả tóc gáy. Đỗ Hiểu Nguyệt không để ý Liễu Mộng Nam vô thức mà lùi lại một bước, cười tiếp, từng bước tiến gần Liễu Mộng Nam, nắm chặt tay Liễu Mộng Nam, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, hạ giọng, "Cũng đúng, cao thủ võ công trong đêm tối có thể tự nhiên ra vào Hoàng cung, có thể có chuyện gì đây?"

"Cô… Sao cô nhận ra?" Liễu Mộng Nam cũng hạ giọng, không dám tin nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt chằm chằm, thắc mắc.

"Một người, dù có che mặt, nhưng đôi mắt, ánh mắt, thân hình và mùi trên người của nàng sẽ không thể thay đổi! Tôi không ngốc, đừng tưởng rằng chỉ một miếng vải đen có thể che khuất tất cả! Đặc biệt giọng nói của cô, cô chắc không biết, trong đám phi tử trong Hậu cung này, người tôi lưu ý nhiều nhất chính là cô, bởi vì cô không giống đám oanh oanh yến yến kia, cô và tôi giống nhau, không có hứng thú với tất cả mọi thứ trong cung, khác

https://thuviensach.vn

nhau là, cô có chuyện hay không có chuyện đều thích “ngã bệnh”, còn tôi cũng có chuyện hay không có chuyện đều thích ngủ!” Những người đồng loại, chỉ là quen biết mà không quen thân. Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt không hiểu, rõ ràng Liễu Mộng Nam đối với cuộc sống trong Hoàng cung, thậm chí đối với Hoàng Thượng đều vô tình, nàng cũng có năng lực muốn xuất cung lúc nào tùy ý, vậy sao nàng vẫn tình nguyện ở lại Hoàng cung?

“Haizz! Đỗ Hiểu Nguyệt, cô quả nhiên không giống trước kia nữa rồi!” Liễu Mộng Nam than nhẹ một tiếng, “Có cơ hội, mời cô một mình đến Phi Nguyệt các ngồi chơi nhiều hơn. Bây giờ không phải lúc để nói chuyện.”

“Được thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, rồi lui lại mấy bước, giống như người vô sự, khi xoay người định quay về chỗ của mình, cung nhân bắt đầu hô lớn: “Hoàng Thượng giá lâm! Nhu Quý phi giá lâm!”

https://thuviensach.vn

Chương 59

Nhàm chán! Thật nhàm chán quá đi! Vũ nữ biểu diễn múa may, tấu nhạc, ca hát, khiêu vũ, còn cả hòa nhạc nữa. Đỗ Hiểu Nguyệt không hiểu, tại sao sinh nhật một phi tử thôi mà phải tổ chức yến hội, nhìn bộ dạng Lý Thiên Nhu đắc ý ngồi bên phải Đàm Văn Hạo, trình độ thưởng thức thật là thấp kém, một yến hội tầm thường cực điểm như thế này mà còn cười lớn hơn cả hoa hướng dương! Rốt cuộc trong đầu Đàm Văn Hạo đang nghĩ gì vậy nhỉ? Vì 'lấy lòng' Lý Thiên Nhu ư? Thế hai hôm trước còn làm ầm lên đòi tra xét Lý Thiên Nhu làm gì?

"Hoàng Hậu, sắc mặt nàng không tốt lắm, có phải ốm rồi không? Nếu không thì Hoàng Hậu về Chiêu Dương cung trước đi!" Đàm Văn Hạo quay sang trái, nhẹ nhàng hỏi han, trong mắt tràn đầy quan tâm, với tình trạng hiện giờ, nàng không nên tới những chỗ như này, mẫu thân vừa qua đời, nàng đã không thể tận hiếu chịu tang bên quan tài người, ngược lại còn ở đây gượng cười, thực làm khó cho nàng ấy rồi! "Hoàng Hậu hôm nay có thể không đến."

Ồ! Xem ra, hôm nay mình quả thực đã nhiều chuyện rồi! Vốn nghĩ rằng mình đã tiếp quản Hậu cung, tiệc mừng sinh nhật của Lý Thiên Nhu chính là sự kiện lớn nhất sau khi tiếp nhận, thế nào cũng phải xem xét, làm tròn bổn phận của Hoàng Hậu. Kết quả thì sao? Lại rơi vào cảnh bị hắt hủi! "Thần thiếp vẫn tốt ạ!" Rất muốn cứ vậy mà đi khỏi đây luôn, nhưng tình cờ nhìn thấy ánh mắt khiêu khích từ chỗ Lý, Đồng, Đỗ Hiểu Nguyệt vô cùng giận dữ, trong lòng vốn đã rất sốt ruột, rất khổ sở, rất muốn phát tiết, không muốn ảnh hưởng đến người khác, đành phải giấu kín trong lòng, nhưng giờ đây họ lại chủ động dâng lên tận cửa! "Hôm nay là sinh nhật Lý muội muội, ta làm tỷ tỷ, ta còn là Hoàng Hậu, sao có thể thiếu mặt được?"

https://thuviensach.vn

“Muội muội cũng thấy sắc mặt tỷ tỷ không tốt!” Lý Thiên Nhu dựa lên người Đàm Văn Hạo, tựa như muốn kéo ngắn khoảng cách với Đỗ Hiểu Nguyệt, mà trên thực tế là kéo ngắn khoảng cách với Đàm Văn Hạo, đôi mắt diễm lệ nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, ân cần nói, “Muội muội thấy hay là tỷ tỷ trở về nghỉ ngơi thêm, tỷ tỷ phải giữ gìn phượng thể thật tốt! Nếu tỷ tỷ vì muội muội mà… Muội muội sẽ tự trách mình đó!”

“Phải rồi!” Đồng Như Sương tiếp lời, cũng bày ra vẻ mặt quan tâm, “Tỷ tỷ đừng lo lắng về bữa tiệc sinh nhật nữa nhé! Như vậy đi, nếu như tỷ tỷ tin muội, thì giao chỗ này cho muội, tỷ tỷ quay về nghỉ ngơi sớm một chút, tốt nhất là tuyên Thái Y đến thăm khám —— từ lúc tỷ tỷ đến đây, mặt mày tái mét, như là bị bệnh nặng vậy!”

A! Ra là hai vị này liên thủ! Một cứng một mềm cùng tấn công, thực lòng mình không còn gì để nói!

“Người đâu, đưa Hoàng Hậu về Chiêu Dương cung!” Đàm Văn Hạo ra lệnh, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi dịu dàng nói với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Về rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ, không có gì thì đừng ra khỏi Chiêu Dương cung.”

Cấm túc! Trong đầu Đỗ Hiểu Nguyệt nảy ra một từ này, đổi lại là trước kia, Đỗ Hiểu Nguyệt cực kỳ thích từ này, cũng rất vui lòng áp dụng thực tế ý tứ biểu đạt của nó. Nhưng bây giờ, ghét nhất chính là bị giam cầm! Không thể xuất cung, không thể ở bên Tưởng Lương đệ tiễn người đi đoạn đường cuối cùng đã đủ giận rồi, còn phải ở đây dự tiệc sinh nhật người khác, khi đang bi phẫn lại nghe loại âm nhạc mừng vui nhất này, nghĩ mà xem, hết thảy thực châm biếm ngất trời mà!

“Không cần! Bản cung có thể tự về, không cần phải đưa!” Đỗ Hiểu Nguyệt “bỗng” đứng phắt dậy, cả người hơi chao đảo, may mà Hồng Trù và Thanh Trúc đỡ kịp, xem ra, đúng là đói sắp xỉu đến nơi rồi! Ổn định tinh thần, không thể hiện gì ra mặt, khom người cúi chào, “Thần thiếp cáo lui!”

https://thuviensach.vn

Rồi lại nhìn Lý Thiên Nhu đang vô cùng hài lòng, “Tỷ tỷ ở đây trước tiên chúc muội muội sinh nhật vui vẻ, đại cát đại lợi. Bởi hôm qua bản cung sơ sẩy đã quên đưa quà đến Tiêu Âm các, đợi bản cung về sẽ sai người mang tới tặng muội muội.” Dù gì món đồ đó cũng là của Hoàng gia tặng, chỉ là mượn danh thôi.

“Tỷ tỷ có lòng quá!” Lý Thiên Nhu mặt mày rạng rỡ, cười sung sướng, cũng đứng dậy thi lễ với Đỗ Hiểu Nguyệt mới ngồi xuống sát bên cạnh Đàm Văn Hạo.

Khẽ dựa lên vai Hồng Trù, Đỗ Hiểu Nguyệt từ từ rời đi, lúc chuẩn bị đi khỏi, Đỗ Hiểu Nguyệt quay đầu lại một chút, đám phi tử mặc đủ loại trang phục màu mè, trang điểm rực rỡ liên tục kính rượu Lý Thiên Nhu, mà Văn Hạo thì ngồi ở chính giữa, lúc đám phi tử kính rượu, phần lớn ánh mắt đặt trên người hắn! A! Vạn hoa tùng trung nhất điểm lục[1], cảnh tượng này quả nhiên rất hùng vĩ! Nhếch môi cười lạnh bỏ đi.

Đỗ Hiểu Nguyệt vừa đi, Liễu Mộng Nam liền đứng dậy, tiến đến chính vị, cúi người thi lễ với Đàm Văn Hạo, mới lạnh nhạt chậm rãi nói: “Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp bệnh nặng mới khỏi, Thái Y nói thần thiếp nên nghỉ ngơi thật nhiều, không nên hứng gió lạnh lâu, vậy thần thiếp thỉnh cầu rời tiệc trước!”

“Chuẩn!” Chỉ một chữ, không có tâm tình thừa thãi, cũng không có lời nào thừa thãi.

Liễu Mộng Nam lại cúi người thi lễ, xoay người, không chút lưu luyến rời đi. “Hoàng Thượng, thần thiếp kính ngài một chén!” Lý Thiên Nhu mềm giọng như nước thỏ thẻ, từ lúc Đỗ Hiểu Nguyệt xoay người đi rồi, ánh mắt Đàm Văn Hạo liền dõi theo bóng dáng Đỗ Hiểu Nguyệt, thậm chí có thể nói hôm nay từ lúc Đỗ Hiểu Nguyệt xuất hiện, ánh mắt người đã dính chặt lên người ả, không thèm liếc mắt nhìn mình chút nào! Giờ thì tốt rồi,

https://thuviensach.vn

vất vả lắm mới đuổi được kẻ vướng víu kia đi, mình mới có cơ hội một mình bên cạnh Văn Hạo, sóng vai ngồi bên người.

“Không cần!”Đàm Văn Hạo không nhận rượu, thản nhiên quét mắt liếc Lý Thiên Nhu, “Trẫm còn việc muốn xử lý, các nàng tự uống đi nhé! Đồng Quý phi, ta giao chuyện ở đây cho nàng. Nàng không được làm Trẫm thất vọng đâu đấy, nhất định phải để Nhu Quý phi chơi đùa vui vẻ.” Những lời này là nói với Đồng Như Sương.

Đồng Như Sương vui vẻ nhận lệnh, nên biết, trong Hoàng cung không phải bất kỳ ai cũng có thể nhận lời ủy thác từ chính miệng Hoàng Thượng, mà trong cung, nhận được chuyện này chỉ có thể là Hoàng Hậu thôi!

“Hoàng Thượng phải đi rồi ư?” Lý Thiên Nhu có vẻ mất mát nói không nên lời, mắt ngân ngấn nước, “Hoàng Thượng không ngồi đây cùng dự sinh nhật với Nhu nhi nữa ư? Nhu nhi đã mấy ngày không gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không thể ngồi thêm với Nhu nhi sao? Nếu không, Hoàng Thượng uống một chén hẵng đi, chỉ một chén nhỏ thôi mà!” Đồng thời bàn tay mềm mại níu nhẹ long bào.

“Nhu Quý phi, nàng làm quá phép tắc rồi đấy!” Ánh mắt Đàm Văn Hạo lạnh lẽo, đột ngột hất bàn tay đang níu tay áo mình của Lý Thiên Nhu ra.

Trái tim Lý Thiên Nhu rơi thẳng xuống, vừa rồi mình thực có nhiều lời. Hoàng Thượng có chuyện của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn làm gì, đi đâu, không phải điều hậu phi nên hỏi! Chỉ là, Lý Thiên Nhu có chút không cam tâm, mình chỉ có một yêu cầu nho nhỏ thỉnh người uống một ly rượu hẵng đi, mà cũng không để ý! Rồi lại nhìn sang Đồng Như Sương tuy ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng vẻ chế giễu trong mắt thì hết sức rõ ràng! “Dạ, Nhu nhi biết sai rồi! Nhu nhi chỉ là nhất thời không nỡ xa Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng không trách Nhu nhi!” Giọng nhỏ nhẹ khẩn cầu, mặc kệ thế nào, cũng phải để cho mình một đường lui, nếu không thật

https://thuviensach.vn

đúng là tạo cơ hội cho mấy kẻ tiểu nhân khinh bỉ chê cười, cũng để họ Đồng kia được như ý!

"Vậy Trẫm sẽ uống một chung!" Nỉ non như hoa như vậy thực khiến người ta không thể cự tuyệt! Hơn nữa trong lòng có điều ràng buộc cần thiết phải rời đi, Đàm Văn Hạo cũng không muốn hao phí thêm thời giờ ở đây, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, rồi cùng cung nhân bỏ đi. Đám phi tử ngồi lại mở to mắt nhìn nhau nhưng lại mang "ý cười" tiếp tục chúc mừng cười đùa!

…

Trên đường dìu Đỗ Hiểu Nguyệt chầm chậm về cung, Hồng Trù tương đối lực bất tòng tâm, bởi vì Đỗ Hiểu Nguyệt gần như đem toàn bộ trọng lượng dựa lên người nàng, "Tiểu thư, thân thể cô thật sự không thoải mái à?" Hồng Trù thở phì phò nói, đồng thời gọi Thanh Trúc, "Thanh Trúc, tỷ mau sai người chuẩn bị nhuyễn kiệu!"

"Không! Chỉ là hơi đói thôi!" Đỗ Hiểu Nguyệt ôm bụng, quặn đau, xem ra dạ dày của cơ thể này không chịu đói nổi, sao trước kia không phát hiện ra nhỉ?

"Còn nói không có gì, cô xem mặt mình đi, trắng như tờ giấy rồi!" Hồng Trù lo lắng trách cứ, đồng thời hoảng hốt phân phó, "Tú nhi, các cô còn lo cái gì nữa, mau tới đỡ nương nương hồi cung, nhanh đi tuyên Thái Y nữa, nhanh chóng về cung chuẩn bị đồ ăn thức uống!"

"Nha đầu giỏi lắm! Có thể gặp nguy không loạn!" Đỗ Hiểu Nguyệt thấp giọng cười khẽ, gỡ cánh tay Hồng Trù đang dìu mình, hơi chăm chú, đè nén vẻ yếu ớt bệnh tật của cơ thể, sau ba giây nhìn Hồng Trù cân nhắc mới bình tĩnh nói, "Bản cung rất khỏe, không cần gọi Thái Y! Cũng không dùng nhuyễn kiệu, bản cung muốn đi từ từ!" Có rất nhiều chuyện cần ngẫm nghĩ cho rõ, vừa đi vừa nghĩ, đầu óc cũng được thanh tỉnh hơn.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư…”

Không để ý Hồng Trù định nói gì tiếp, Đỗ Hiểu Nguyệt đi lên trước, cúi đầu, cẩn thận nhìn đường, mạn bất kinh tâm đi tới. Những cung nhân còn lại thấy chủ tử nhà mình cứ như vậy, cũng chỉ biết chậm rãi đi theo sau Đỗ Hiểu Nguyệt. Một đoạn đường trầm mặc, yên tĩnh tới mức chỉ vang lên từng tiếng từng tiếng bước chân. Không biết bao lâu sau, Đỗ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng về tới Chiêu Dương cung, vừa vào cửa, lại gặp một người vốn không thể xuất hiện tại Chiêu Dương cung.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng!” Vừa nhìn thấy Đàm Văn Hạo, Đỗ Hiểu Nguyệt ngẩn người ra trước rồi mới bình tĩnh quỳ xuống hành đại lễ.

“Tất cả bình thân!” Đàm Văn Hạo hơi bực mình Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên lại xa cách, hôm nay khi ở Ngự hoa viên, nàng trước sau không nói một lời, cũng không thèm nhìn mình, chẳng lẽ vì hôm qua không cho nàng về Đỗ phủ nên nàng giận? “Lui xuống hết đi, Trẫm nói chuyện với Hoàng Hậu một lát.”

Đợi cung nhân lui ra hết, Đỗ Hiểu Nguyệt thật nhẹ nhàng ngồi xuống, ăn từng miếng từng miếng chỗ điểm tâm bày trên bàn, không ngẩng đầu lên hỏi: “Huynh sao lại ở đây? Huynh đi rồi, bà lớn bà nhỏ của huynh tính sao?”

Ngồi xuống bên cạnh nàng, rót một ly trà, đặt trước mặt nàng. Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không khách khí, đúng lúc ăn nhanh quá, bị nghẹn, liền nhấc lên uống.

“Uống chậm thôi!” Đàm Văn Hạo cũng thở dài, nghe nói nàng đã hai bữa không ăn, tưởng nàng vì chuyện Tưởng Lương đệ mà không còn hứng thú ăn uống, đang định lệnh cho Ngự thiện phòng dâng lên điểm tâm mới mẻ gì đó, không ngờ nàng vẫn có thể ăn được! “Bà lớn đi rồi, nhìn đám bà

https://thuviensach.vn

nhỏ kia chẳng còn ý nghĩa nào!" Tâm tình tốt đẹp nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt ăn uống, nhưng lại hơi lo lắng, hôm nay nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như không xảy ra chuyện gì cả! Nhưng tối qua, lúc ở Đỗ phủ, nàng bi thống, thương tâm như vậy, xúc động lòng người như vậy! Tại sao, tại sao, chỉ trong một đêm, nàng đã đem tất cả tâm tình giấu vào lòng?

"Phụt…" Đỗ Hiểu Nguyệt phun hết ngụm trà vừa uống ra, trợn mắt, "Hôm nay tâm tình ta không tốt lắm, không có lòng dạ nào mồm mép với huynh đâu!" ngươi đấu mồm mép!" Hiện giờ trong đầu tràn ngập chuyện của Tưởng Lương đệ, hắn lại còn nói mát mẻ nữa!

"Muốn quay về Đỗ phủ à?" Mặc dù biết nàng tối qua đã tới Đỗ phủ, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi.

"Được sao?" Đỗ Hiểu Nguyệt quay đầu sang hỏi, vẫn muốn đích thân mình gặp mặt Đỗ Khang Vĩnh, thăm dò ý định của lão.

"Giờ Mùi đi, giờ Thân về." Đàm Văn Hạo nghĩ ngợi một lát, nghiêm túc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, "Bàng thị vệ sẽ đi theo bảo vệ an toàn cho nàng."

"Ta đâu phải đi gặp thủ lĩnh cường đạo, cần thiết phải phái người đi theo à?" Lại cho thêm một miếng điểm tâm vào miệng, không thèm nhấm nháp tử tế, mồm miệng nghều ngào nói. Đỗ Hiểu Nguyệt không thích phô trương thế này, hơn nữa bây giờ là mình đi chịu tang, dò xét ý định lời nói, mang quá nhiều người theo chỉ sợ chẳng dò xét được cái gì.

"Đây là tốt cho nàng!" Đàm Văn Hạo kiên trì, đứng dậy, quay lưng về phía Đỗ Hiểu Nguyệt trầm mặc, "Có một số việc vượt qua dự liệu của nàng!"

Đơn giản cân nhắc hàm ý trong lời nói của Đàm Văn Hạo, Đỗ Hiểu Nguyệt đứng phắt dậy, bước tới trước mặt Đàm Văn Hạo, cùng hắn mặt đối mặt, gắt gao nhìn, khẽ cắn môi: "Có phải huynh biết gì đó không? Có phải huynh biết tin tức gì đó về nguyên nhân mẹ ta chết không?"

https://thuviensach.vn

“Không có tin gì!” Đàm Văn Hạo nhìn lại Đỗ Hiểu Nguyệt, thản nhiên nói, “Tất cả mọi việc đều như nàng nhìn thấy, nghe thấy, không có tin tức gì cả!”

“Ta không tin!” Đỗ Hiểu Nguyệt nắm chặt hai tay, nước mắt không khống chế được chảy xuống, cuối cùng ngồi xổm xuống, ôm đầu, khóc thút thít: “Đang yên đang lành sao mẹ lại tự sát được? Tại sao chứ! Bà nói làm vậy là muốn tốt cho ta, lại còn nói mọi chuyện đều do bà tự nguyện! Bà chẳng biết gì hết, trong kế hoạch của ta, bà phải cùng ta đi du lịch khắp thiên hạ!”

Nhìn tâm tình Đỗ Hiểu Nguyệt bộc phát lần nữa, Đàm Văn Hạo nhẹ thở dài, cũng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng vỗ lưng nàng, lẳng lặng nghe nàng khóc thút thít.

“Ta rất mệt! Thật sự rất mệt.” Đỗ Hiểu Nguyệt không cự tuyệt, để yên cho Đàm Văn Hạo ôm mình, nhẹ hít một hơi, phảng phất một làn xạ hương tự nhiên, “Có lúc ta nghĩ, ta đối nghịch với Đỗ Khang Vĩnh thì có chỗ gì tốt, điểm đầu tiên nghĩ đến chính là có thể đưa mẹ đi —— Đỗ phủ không phải là nơi bà có thể sinh tồn.”

“Tình cảm mẹ con nàng tốt lắm phải không?” Đàm Văn Hạo do dự hỏi, trong khế ước nàng có ghi hy vọng sau này nếu như Đỗ gia có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, có thể giữ lại mạng Tưởng Lương đệ; lúc nói chuyện về Đỗ phủ, đối với ai nàng cũng đều gọi thẳng tên ra, dường như thật sự nàng cùng Đỗ phủ bọn họ không có liên hệ gì, trừ Tưởng Lương đệ là ngoại lệ.

Đẩy Đàm Văn Hạo ra, Đỗ Hiểu Nguyệt đứng lên, thở nhẹ: ‘‘Có một số việc, huynh không hiểu được đâu! Không nói cái này nữa!”

Đúng vậy! Đàm Văn Hạo không hiểu được, trong đời sống Hoàng gia, mẹ ruột cũng có thể coi con cái như quân cờ hòng củng cố hậu vị! Trái lại

https://thuviensach.vn

Tưởng Lương đệ, tựa như thực không đòi hỏi gì từ Đỗ Hiểu Nguyệt, càng không có tâm kế gì đó, coi Đỗ Hiểu Nguyệt như quân cờ, ngược lại còn vì Đỗ Hiểu Nguyệt mà bỏ mạng! Phương diện này bao hàm biết bao nhiêu tình cảm mà người trong Hoàng gia mãi mãi không có?

"Bây giờ nàng định làm thế nào? Tối qua nàng đã…" Đàm Văn Hạo đột ngột dừng lời, xoay người ngồi xuống, chuyện tối hôm qua, nàng vẫn chưa nhắc tới, mình phải giả vờ cái gì cũng không biết chứ nhỉ!

"Ta đoán, huynh cũng đã biết chuyện tối qua ta được người ta đưa về Đỗ phủ, đúng không!" Đỗ Hiểu Nguyệt cũng ngồi xuống theo, tay gõ nhẹ lên mặt bàn, có chút dồn dập, "Huynh cũng biết người dẫn ta đi là ai, đúng không! Thậm chí sau đó ta quay về thế nào, huynh cũng biết hết, đúng không!"

Đỗ Hiểu Nguyệt dám thề rằng trong Chiêu Dương cung này tuyệt đối có người hắn cài vào, đến việc nhỏ như mình xem tiểu thuyết gió trăng hắn cũng biết cơ mà. Đương nhiên, tối qua được người ta dẫn ra khỏi cung đi một vòng, hắn càng biết rõ! Huống chi tối qua Chiêu Dương cung còn có bảy mươi hai Ngự Lâm hộ vệ trấn thủ, chẳng lẽ những hộ vệ này ăn không ngồi rồi cả? Trong Hoàng cung nếu thực sự có thể để "những cao thủ" này đi lại tự nhiên, chỉ e thiên hạ này sẽ phải liên tiếp đổi chủ rồi!

Đàm Văn Hạo chỉ cười nhạt, nụ cười trong đáy mắt: "Đỗ Hiểu Nguyệt, có những lúc Trẫm hơi ghét nàng thông minh như vậy đấy!"

"Huynh cứ chán ghét thoải mái! Ta đâu mong huynh thích ta!" Đỗ Hiểu Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, chớp chớp mắt, "Muốn ta ngốc nghếch ở trong cung, ta nghĩ một ngày nào đó ta cũng sẽ lựa chọn con đường như mẹ ta thôi!", sống trong Hoàng cung rất mệt mỏi, bất kể là được sủng hay không, huống hồ Đỗ Hiểu Nguyệt có quan niệm hôn nhân cũng như quan niệm giá trị khác với những người phụ nữ ở đây!

https://thuviensach.vn

“Cuộc sống Hậu cung khiến nàng thống khổ?” Đàm Văn Hạo dịu dàng hỏi, trong giọng nói có sự mất mát không nói nên lời.

“Ha ha, cũng không hẳn!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười cười, dù sao người ta cũng là Hoàng Đế, há có thể trước mặt hắn nói mọi chuyện trong cung đều không tốt đẹp gì. “Kỳ thật Hoàng cung cũng rất tốt, ít nhất không cần lo cái ăn cái mặc, đi đến đâu cũng có một đám người theo sau, rất có phong cách! Nói chung, hiện giờ cuộc sống trong Hoàng cung là thống khổ hay là hưởng thụ, đã không còn quan trọng nữa, cốt yếu chính là huynh nói cho ta biết đi, trong Chiêu Dương cung, ai là tai mắt của huynh? Hồng Trù? Thanh Trúc? Tú nhi? Hay là Giáp Ất Bính Đinh nào?” Mỗi ngày đều sinh hoạt dưới con mắt giám thị của kẻ khác, thật chẳng còn tư vị gì! Hơn nữa, biết bên cạnh mình không chỉ có tai mắt của một người, vậy mới thực sự là không có chút tư vị nào hết!

“Nàng không nên hoài nghi ta sắp đặt người bên cạnh nàng, mà nên hoài nghi người khác ấy!” Đàm Văn Hạo lấy ít đấu mạnh trả lời, “Nàng đi chuẩn bị việc quay về Đỗ phủ đi, Trẫm đã lệnh cho bọn họ chuẩn bị xe kiệu xong rồi, Bàng kiêu vệ sẽ hộ tống, giờ Mùi xuất phát. Trẫm còn có việc, đi trước đây.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, giống như lúc đến, không hề báo trước.

Khi cử cung nhân tống tiễn Hoàng Thượng về cung xong, Đỗ Hiểu Nguyệt lại oán hận Đàm Văn Hạo, gạ gẫm lâu như thế, kết quả hắn vẫn giữ nguyên quyết định ban đầu! Thật là phí lời! Hừ, nói là hầu hạ, e rằng là giám sát thì có! Ôi, lại còn không cẩn thận trước mặt hắn khóc lóc một trận, hic, vừa rồi hình như còn ôm chặt hắn, hình như còn bôi nước mắt nước mũi lên áo hắn nữa chứ!

[1] Giữa rừng hoa điểm một màu xanh biếc – giống ý câu “Gươm giữa rừng hoa” – Ở đây nói một mình Văn Hạo là nam giới ngồi giữa đám phi tử như hoa.

https://thuviensach.vn

Chương 60

“Mời nương nương xuống kiệu!” Gã hoạn quan kêu the thé, liền đó rèm được vén lên, một đôi hài màu xanh thêu chỉ trắng bước ra, giây tiếp theo chủ nhân đôi hài thêu ấy đã bước hẳn ra ngoài kiệu, người mặc bộ áo tơ lụa trắng nhạt, gương mặt gần như để mộc, trên tóc cài một cây trâm ngọc, bên tóc mai cài một đóa hoa lụa trắng, ngoài ra không có trang sức gì khác.

Đây là lần thứ hai kể từ khi vào cung mình quang minh chính đại quay về Đỗ phủ! Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ than một tiếng, chầm chậm tiến về phía trước, đi qua đám người lớn nhỏ Đỗ gia hết một lượt rồi mới nhẹ nhàng nói: “Đứng cả lên đi! Bản cung tới bái lạy mẫu thân, ai không có việc thì có thể lui xuống.”

Một câu nói ra, số người quỳ lạy đã ít đi hơn phân nửa, số còn lại chính là mấy vị chủ nhà và con cái Đỗ phủ, đương nhiên bao gồm cả Đỗ Chính Hiên.

“Tam ca, hiện giờ mọi người tạm để mẹ ở đâu?” Đỗ Hiểu Nguyệt hướng thẳng phía Đỗ Chính Hiên nói, dù đã biết nơi đó là hậu viện Đỗ phủ, nhưng giờ không thể cứ thế mà đi thẳng đến hậu viện được. Đồng thời, Đỗ phủ biết tự mình muốn về đây, nói không chừng Đỗ Khang Vĩnh đã sai người đặt Tưởng Lương đệ ở nơi khác chính thức hơn rồi.

“Hồi bẩm nương nương, nhị nương bây giờ đang ở Cực Vũ hiên, mời nương nương đi theo thần.” Đỗ Chính Hiên cúi mày chắp tay trả lời, rất hài lòng với thái độ thận trọng này của Đỗ Hiểu Nguyệt.

A! Bọn họ quả nhiên đã di dời rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt không khỏi cười lạnh trong lòng, cười bọn họ có thể làm ra công phu này! “Vậy, phiền Tam

https://thuviensach.vn

ca đi trước dẫn đường.” Hồi Đỗ Hiểu Nguyệt còn ở Đỗ phủ, vẫn chưa hề bước ra khỏi cánh cửa tiểu viện mình ở, vậy nên cũng không biết Cực Vũ hiên là ở đâu.

Đỗ Chính Hiên đi trước dẫn đường, Đỗ Hiểu Nguyệt theo sau, Đỗ Khang Vĩnh cùng vợ và một người con trai, hai người con dâu cũng cắm cúi bước đi theo Đỗ Hiểu Nguyệt. Sau khi tới sảnh chính tế bái một hồi, họ liền sang gian bên cạnh ở Cực Vũ hiên nghỉ ngơi, đến lúc ấy, Đỗ Hiểu Nguyệt mới chính thức mặt đối mặt nói chuyện với Đỗ Khang Vĩnh.

“Người chết cũng đã chết rồi, kính mong nương nương không quá thương tâm! Cần giữ gìn phượng thể!” Trong không gian trầm mặc, Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi ở chính vị, yên lặng uống trà, mày cau nhẹ, trước sau không giãn ra, cũng lúc ấy, rốt cục Đỗ Khang Vĩnh đã mở miệng, trong lời nói cũng lộ ra vẻ ưu thương nhàn nhạt.

“Cha, chúng ta là người trong sạch, không nên nói mập mờ.” Đỗ Hiểu Nguyệt đặt ly trà xuống, ánh mắt trong veo, đau xót mới rồi không biết đã lui đi đâu, nhẹ lướt mắt về phía Đinh Anh Uy bên cạnh, “Mẹ mất như thế nào? Trước giờ mẹ vẫn rất khỏe, sao nói mất là mất ngay được?”

“Đại phu nói, bà ấy mắc bệnh cấp tính, tim đột nhiên nảy sinh vấn đề.” Đỗ Khang Vĩnh trả lời không chớp mắt, còn Đinh Anh Uy ngồi một bên cũng tỏ vẻ thản nhiên, im lặng không nói.

“Thật sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nhướng mày, quay ra ngoài hô một tiếng, “Bàng kiêu vệ, truyền ý chỉ bản cung, mời Phí Thái Y của Thái Y viện tới đại sảnh nghiệm thi.”

“Không được!” Mặt Đỗ Khang Vĩnh trong nháy mắt thoắt trắng bệch thoắt tím ngắt, nhảy dựng lên, trợn mắt nói với Đỗ Hiểu Nguyệt, “Hoàng Hậu nương nương, bà ấy chính là mẹ ruột ngài, chẳng lẽ ngài muốn mẹ đi rồi cũng không được yên ổn hay sao?”

https://thuviensach.vn

“Tại sao không thể? Nếu như không kiểm tra, chỉ sợ người không được yên ổn chính là bản cung đây!” Đỗ Hiểu Nguyệt không chút động lòng, nhướn mày, “Mẹ như vậy bản cung rất đau, bản cung chỉ muốn biết vì bệnh gì mà mẹ mất, đó cũng là lẽ thường nên làm – thiết nghĩ mẹ sẽ không trách cứ bản cung đâu!”

“Mày không tôn trọng người chết! Chẳng lẽ lời vi phụ[1] nói mày cũng không tin à?” Đỗ Khang Vĩnh không tuân thủ lễ quân thần, lấy địa vị người cha ra để bức bách Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Bản cung chỉ muốn biết chân tướng mà thôi, hơn nữa, trong tranh cãi thì nghiệm thi cũng là việc thường tình, thế nào lại nói là không tôn trọng?” Đỗ Hiểu Nguyệt hỏi ngược lại, đứng lên, đi tới trước mặt Đỗ Khang Vĩnh, từng bước áp bức, “Cha phản đối mãnh liệt như thế, chẳng lẽ trong chuyện này có điều gì không thể cho người khác biết? Sợ kiểm tra xong lại thấy lời cha không đúng sự thật?”

“Mày!” Đỗ Khang Vĩnh bị Đỗ Hiểu Nguyệt ép lùi lại mấy bước, từ đáy lòng đột nhiên này sinh nỗi sợ hãi đối với đứa con gái trước giờ vẫn bị coi thường này, mặc dù hôm ấy trong bữa quốc tiệc đã phát hiện nó không giống người thường, nhưng hôm nay toàn thân nó lại phát ra một loại khí tức nguy hiểm hơn rất nhiều so với hôm ấy! Nhưng gừng càng già càng cay, trong nháy mắt, Đỗ Khang Vĩnh ngoài mặt đã tỏ ra bình tĩnh, hoàn toàn tự tin vung tay áo, đi mấy bước về bên trái, đồng thời trầm giọng nói: “Nương nương hoài nghi vi thần?”

“Phải hay không chỉ là lời nói suông, thứ bản cung muốn chính là sự thật và chứng cứ!” Đỗ Hiểu Nguyệt kiên trì, xoay người, tiếp tục ngồi, chờ kết quả nghiệm thi của Phí Thái Y.

Đỗ Chính Hiên lạnh lùng nhìn biến cố này, không nói một câu, nhàn nhã uống trà, tựa như tình hình cung căng nỏ bạt[2] này chẳng liên quan gì hắn. Đỗ Hiểu Nguyệt cũng nhàn nhã uống trà, ánh mắt lơ đãng di chuyển trên

https://thuviensach.vn

người Đỗ Chính Hiên, muốn tìm ra điều gì đó từ vẻ mặt hay ánh mắt hắn, đáng tiếc, không tìm được điều gì!

"Đại nương!" Cuối cùng, Đỗ Hiểu Nguyệt hướng ánh mắt về phía Đinh Anh Uy vẫn đang ngồi một bên, tuy bà mặc đồ trắng, nhưng ánh mắt kiêu ngạo mạn bất kinh tâm này giống hệt như ngày trước từng thấy. Tưởng Lương đệ hồi còn sống chính là cái đinh trong mắt bà ấy, chỉ e khi Tưởng Lương đệ mất rồi, bà ấy là người đầu tiên vui mừng! Đặt ly trà vẫn còn già nửa trong tay xuống, chậm rãi nói, "Người cuối cùng gặp mẹ là ai? Bản cung có mấy câu muốn hỏi hắn."

"Hồi bẩm nương nương, chính là nha đầu tên Hoa Hồng." Đinh Anh Uy đứng lên, hơi cúi người thi lễ, trả lời theo công thức, "Nương nương có muốn gặp Hoa Hồng luôn bây giờ không?"

"Không cần." Đỗ Hiểu Nguyệt thay đổi chủ ý, cả hai vị chủ nhân Đỗ gia đều đang ngồi đây, chỉ sợ hỏi thế hỏi nữa cũng không được gì, "Thanh Trúc, đi dẫn Hoa Hồng đến, lát nữa theo bản cung về Chiêu Dương cung."

Đỗ Hiểu Nguyệt vừa nói xong, bàn tay cầm bình trà của Đỗ Chính Hiên khẽ khựng lại, rồi tiếp tục rót thêm trà; còn Đinh Anh Uy thì tối sầm mắt lại, liếc nhìn Đỗ Khang Vĩnh; Đỗ Khang Vĩnh ngồi như không, mặt nhìn sang một bên; còn Đỗ Dạ Hàn đẩy đẩy đĩa điểm tâm mà bọn nha đầu mang lên đến trước mặt vợ hắn – bụng vợ hắn đã lớn, ước chừng đã có bầu sáu, bảy tháng rồi!

"Vâng!" Thanh Trúc nhận lệnh định rời đi, Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ nghĩ lại nói thêm, "Để hai hộ vệ đi cùng cô!"

Đỗ Chính Hiên bất cẩn buông chiếc chén trong tay xuống, đứng dậy thi lễ với Đỗ Hiểu Nguyệt: "Nương nương, chi bằng cho vi thần cùng đi!"

"Tốt!" Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ gật đầu, rất đúng ý nguyện, "Vậy phiền Tam ca."

https://thuviensach.vn

Thanh Trúc hơi thấp thỏm, nhưng cũng lập tức cùng Đỗ Chính Hiên rời đi; Đỗ Khang Vĩnh không có biến đổi lớn gì, vẫn bình tĩnh như trước, trái lại, trên mặt Đinh Anh Uy hơi bối rối trong chốc lát, để cho Đỗ Hiểu Nguyệt bắt được.

Phí Thái Y tiến vào, đương định quỳ xuống hồi báo, Đỗ Hiểu Nguyệt đã miễn lễ, cho ông ta được đứng mà nói: "Bẩm nương nương," Phí Thái Y khom người trả lời, "Vi thần đã cẩn thận xem xét tình trạng của Đỗ Nhị phu nhân, Đỗ Nhị phu nhân đột phát bệnh tim mà qua đời."

Không thể nào! Không phải Đỗ Chính Hiên nói Tưởng Lương đệ tự sát sao? Sao những dấu hiệu nghiệm ra ở đây lại nói lên chuyện người mắc bệnh tim mà chết?! "Phiền Phí Thái Y rồi, ngươi… ngươi lui ra đi!" Đỗ Hiểu Nguyệt hai tay túm chặt vạt áo, khẽ cắn đầu lưỡi, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói.

Phí Thái Y tuân mệnh đi khỏi, Đỗ Chính Hiên cùng Thanh Trúc cũng bước vào, Đỗ Chính Hiên không nói gì, chỉ đứng một chỗ, Thanh Trúc cúi người thi lễ hồi bẩm: "Nương nương, quản gia nói, Hoa Hồng đã về nhà thăm người thân rồi ạ."

A! Thật là không may nha, sao mà chọn đúng hôm nay để về nhà thăm người thân chứ?! Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nhắm mắt, bàn tay nắm vạt áo cũng lỏng ra, vẻ mặt bình tĩnh: "Ừ, biết rồi. Về cung thôi, bản cung mệt rồi!"

Vừa về cung, Đỗ Hiểu Nguyệt đã rất kìm chế mới không chạy thẳng đến chiếc giường nàng thích nhất, mà chạy đến Noãn Tâm các.

"Hoàng Hậu nương nương, không có dụ chỉ, ngài không thể vào Noãn Tâm các ạ." Thị vệ gác cửa không chút nể mặt ngăn Đỗ Hiểu Nguyệt lại ngay ngoài cửa lớn.

"Vậy phiền hai vị vào thông báo một tiếng với Hoàng Thượng, nói bản cung có chuyện quan trọng cần gặp!" Đỗ Hiểu Nguyệt cũng biết trong cung

https://thuviensach.vn

có mấy quy tắc bất thành văn, ra hiệu cho Hồng Trù đưa lên chút bạc tỏ ý, "Mời hai vị thông báo một tiếng nha!"

"Chuyện này…" Thị vệ Giáp nhận bạc xong cân nhắc một chút, mới cười hì hì, cung kính trả lời, "Hiện giờ Hoàng Thượng cũng không ở Noãn Tâm các, đã về Càn Thanh cung rồi ạ."

Nhóc con này! Dám lừa người ta ư! "Cảm ơn hai vị." Đỗ Hiểu Nguyệt cắn lưỡi phun ra mấy chữ, tiện đó liền ghi nhớ kĩ càng bộ dạng hai thị vệ nọ.

Khi tới Càn Thanh cung, thái giám chấp sự một lần nữa khiến Đỗ Hiểu Nguyệt gặp khó khăn[3], lấy được kết quả tương tự, Đàm Văn Hạo cũng không ở Càn Thanh cung, đã đi Tiêu Âm các rồi, buổi chiều thì muốn đi Nhã Xuân các.

"Sắc lang! Sẽ có một ngày buông thả dục tính quá độ mà tinh tận nhân vong[4]!" Lần thứ một trăm lẻ tám Đỗ Hiểu Nguyệt tức giận mắng hắn ra mồm, "Khi không cần thì suốt ngày lượn lờ trước mặt người ta, đến khi cần thì lại không thấy bóng dáng đâu cả! Đồ thú vật!"

"Đến đây, uống miếng nước hạ hỏa nào!" Liễu Mộng Nam lại đưa đến trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt một chén nước lạnh.

Đúng vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt vừa biết Đàm Văn Hạo đi tìm mỹ nhân, vốn định tới Tiêu Âm các tìm người; nhưng nghĩ lại chuyện cần bàn bạc với hắn không nên để người của Tiêu Âm các biết, cho nên nửa đường liền phi tới Phi Nguyệt các.

"Mộng Nam – cho phép tôi gọi cô như vậy nhé!" Mặc dù không biết ở trong Hoàng cung Liễu Mộng Nam đang diễn vai gì, nhưng nàng tuyệt đối không giống những phi tử khác. Cho nên, theo trực giác, Đỗ Hiểu Nguyệt than vắn thở dài ngay trước mặt nàng, "Tôi không tức giận, chỉ là trong lòng thấy khó chịu thôi! Bây giờ rất muốn quăng quật, đập vỡ đồ đạc;

https://thuviensach.vn

nhưng đến tảng đá trong cung cũng là vàng, tôi đập không nổi; muốn hét thật to, cổ họng tôi lại không khỏe lắm, lúc sau khản giọng lại phải uống thuốc, thuốc vừa đắng vừa chát, con mẹ nó chứ thực không phải cho người uống mà; muốn trèo lên chỗ nào cao cao hóng gió, nhưng cái thân phận Hoàng Hậu phiền phức này thật đáng chết, đi đâu cũng một đoàn người theo sau, đừng nói là leo cây, trèo tường, ngay cả bước đi nhanh một xíu cũng bị nghị luận; muốn ăn kem lạnh, muốn hát KTV, muốn đi dạo phố mua sắm một lần, muốn nhảy nhót[5], muốn chơi điện tử, muốn uống rượu… Uống rượu! Đúng rồi, Mộng Nam, chúng ta cùng nhau uống rượu, được không?" đến hợp lại rượu có được hay không?" Liệt kê ra một đống, cuối cùng Đỗ Hiểu Nguyệt đã tìm được một biện pháp hay để giải khuây rồi, hai mắt liền sáng ngời lôi lôi kéo kéo Liễu Mộng Nam.

"Ấy kìa…" Liễu Mộng Nam bị tâm tình biến hóa bất thình lình của Đỗ Hiểu Nguyệt làm cho hoảng sợ, thường ngày nàng ấy rất trầm ổn, lạnh nhạt, không thích nói chuyện, không ngờ rằng nàng vừa nói ra liền có thể nói như vậy, rất thô kệch, không phải những lời mà đám nữ tử khuê phòng nhà người có thể nói ra! Đến đoạn cuối, thậm chí đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nghe sao cũng không hiểu nàng nói gì – trừ câu muốn uống rượu kia. "Hoàng Hậu nương nương, nếu như ngài không vui, có thể khóc một trận, đừng nén trong lòng!" Nàng khác thường như vậy chỉ có thể giải thích bằng một nguyên nhân chính là chuyện của Tưởng Lương đệ đã đả kích nàng rất mạnh!

"Khóc? Nếu như khóc có thể giải quyết tất cả vấn đề, tôi đã làm em Lâm[6] luôn rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ nhếch khóe môi, tự giễu. Lời vừa nói ra, đột nhiên nhớ tới chuyện nàng ta cũng không biết em Lâm là ai, bèn đổi lời, thử thăm dò, "Mộng Nam không lẽ là sợ uống rượu ư?! Tối qua thấy Mộng Nam mặc bộ dạ hành thật mạnh mẽ, đeo bảo kiếm, mười phần anh khí trợ giúp người thất ý đạt thành tâm nguyện, hiệp nữ cốt khí ấy Hiểu Nguyệt rất khâm phục! Mộng Nam, cô biết không, từ khi vào cung, tôi luôn cảm thấy cô không giống người ta, cô giống như chim ưng trên trời cao,

https://thuviensach.vn

nên bay lượn dưới trời xanh mây trắng, nên cầm đại đao mà ra trận bảo vệ nước nhà, nên cầm kiếm hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ, hành y cứu thế! Mặc dù tôi không biết sao cô tình nguyện vào cung, nhưng tôi biết, Mộng Nam là người nghĩa khí nhất, mới có thể vì cố nhân mà mạo hiểm tính mạng giúp tôi xuất cung, giúp tôi đạt thành tâm nguyện như thế! Vậy nên, Mộng Nam sẽ không cự tuyệt yêu cầu này của Hiểu Nguyệt đâu! Mộng Nam sẽ không nhìn Hiểu Nguyệt uống rượu một mình đua, Mộng Nam sẽ vô cùng hào khí mà vỗ ngực nói "Được! Hôm nay chúng ta không say không về!"

Đỗ Hiểu Nguyệt nói một tràng, làm cảm động trái tim Liễu Mộng Nam, dù biết nhau đã lâu, nhưng thời gian chính thức cùng nàng ngồi một chỗ thế này không tới mấy khắc, thế nhưng nàng có thể nói ra tâm khảm của mình! Mà, nàng chính là người mình chú ý tới nhất, mình cũng là người nàng chú ý tới nhất, tính đi tính lại, chẳng phải cũng là một loại duyên phận sao? "Hay lắm! Liễu Mộng Nam tôi đêm nay sẽ cùng cô uống say ngất thì thôi." Trong xúc động nhất thời, Liễu Mộng Nam quên mất chuyện nàng không thể uống nhiều rượu, cao giọng sai bảo nha đầu bên ngoài, "Người đâu, đem rượu Dương Cao[7] thượng đẳng ngự ban lên đây!"

Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, tính cách Liễu Mộng Nam thật là hào sảng, không có cái thần thái giả bộ như trên người các phi tử khác, cũng không coi mình là cái đinh trong mắt, kim trong thịt! Tốt lắm! Cứ theo điểm này, Liễu Mộng Nam, người bạn này, Đỗ Hiểu Nguyệt tôi nhất định giao du!

[1] "Vi phụ" là một cách xưng hô khiêm tốn của người cha.

[2] "Tiễn trương nỗ bạt" – tình hình tranh cãi gay gắt, các phía đối đầu căng thẳng.

[3] Nguyên văn: bính huyễn bích = đụng tường mềm

[4] Tinh tận nhân vong: hi hi :"> Nghĩa là 'hết sạch tinh lực mà chết'.

https://thuviensach.vn

[5] Nguyên văn: “bảng địch” – chính là trò chơi hay có trong các khu vui chơi mà người chơi nhảy theo các mũi tên mẫu (chả chơi bao giờ, chả biết tên trò này T____T)

[6] Nhân vật trong “Hồng Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần.

[7] Rượu Dương Cao là tên loại rượu rất nổi tiếng thời xưa ở Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 61

“Đến đây! Uống nào!” Đỗ Hiểu Nguyệt một tay nâng chén một tay chống đầu, mời rượu Liễu Mộng Nam đương ngồi đối diện, nói đứt quãng, “Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu[1]! Mộng Nam, những lời này nói rất thật tình đó!”

“Uh…” Liễu Mộng Nam đã không thể giơ ly rượu lên một cách đoan chính, mặt ửng hồng bò ra bàn, rên rỉ, “Hiểu Nguyệt, tôi không ổn rồi, tôi muốn nôn!”

“Nhịn đi, tôi đưa cô vào nhà vệ sinh rồi hẵng nôn!” Vừa nói, Đỗ Hiểu Nguyệt xiêu vẹo đứng lên, lại lảo đảo bước tới bên cạnh Liễu Mộng Nam, kéo tay Liễu Mộng Nam, “Đứng lên nào, tôi đưa cô tới nhà vệ sinh!”

“Nhà vệ sinh là cái gì?” Liễu Mộng Nam quay đầu, mắt nhắm mắt mở nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, “Tôi không muốn đi nhà vệ sinh gì đó, tôi muốn múa kiếm cơ! Há há! A Hiên thích nhất là xem tôi múa kiếm!”

“Múa kiếm? Hay quá ta! Tôi cũng muốn xem!” Đỗ Hiểu Nguyệt nghiêng người, ngã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hai tay đập đập lên bàn làm nhịp, lớn tiếng la hét, “Múa kiếm! Múa kiếm!”

“Há há, trời sẽ phá lệ cho cô xem một lần!” Liễu Mộng Nam vừa nói vừa ngả nghiêng đứng dậy, xoay người rút ra một thanh kiếm, bắt đầu nhẹ nhàng múa võ, mặc dù cơ thể lệch trái lệch phải rồi, nhưng mỗi chiêu thức đâm ra không ít đi một chút lực độ nào, vẫn vững vàng chắc chắn, ngay cả người không biết võ như Đỗ Hiểu Nguyệt cũng xemkhông chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Võ công của Liễu Mộng Nam khi nhẹ khi mạnh, khi chậm khi nhanh, tay áo lay động, tà váy tung bay, trên mặt ánh lên nụ cười chân thành vui vẻ, võ công của nàng vừa hào sảng vừa tươi sáng, tràn đầy sức sống, khuấy động trái tim Đỗ Hiểu Nguyệt. Làm cho những ưu sầu trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt cũng theo đó mà bay xa, một nụ cười nhạt mà thật lòng hiện lên khóe miệng.

Đúng vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không say, dù rượu có làm cho cả người Đỗ Hiểu Nguyệt mềm oặt đi nữa, nhưng càng uống đầu óc lại càng tỉnh, tựa như trong cái nháy mắt ấy, mọi việc đã trải qua ở kiếp trước lẫn kiếp này hết thảy đều hiện ra trước mặt, nhưng không cách nào nắm bắt. “Mộng Nam, tôi hòa một khúc với cô nhé! Võ công này là niềm tin của cô, bài hát này là cuộc sống của tôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt bám vào bàn, cũng chẳng xem xem Liễu Mộng Nam múa võ đến đâu rồi, cúi đầu trầm lắng, khe khẽ ngâm nga:

“Viễn phương hữu cầm

Thiển nhiên không linh

Thanh thanh thôi niên vũ

Quyên quyên tâm sự thuyết cấp tự kỷ thính

Nguyệt ảnh sung sung

Yên hỏa kỷ trọng

Chúc hoa hồng

Hồng trần cựu mộng

Mộng đoạn đô thành không…

Ngã tại nhân gian phảng hoàng

https://thuviensach.vn

Tầm bất đáo nhĩ đích thiên đường,

Đông bình tây kính phóng

Hận bất năng di vong…”[2]

Mới ngâm vài câu, đã khóc không thành giai điệu gì. Đối với Đỗ Hiểu Nguyệt, ở thời không này, sinh mệnh hai mươi mấy năm trước kia giống như cố nhân đã chôn sâu dưới mộ, khi ngẫu nhiên nhớ lại, cảm giác đó đã là chuyện rất xa rồi; mấy tháng ở đây, Tưởng Lương đệ xem như người thân duy nhất, dù cho chỉ sống với nhau hơn mười ngày. Bà đã cho Đỗ Hiểu Nguyệt sự ấm áp của người mẹ khiến Đỗ Hiểu Nguyệt mãi ghi nhớ trong lòng, mà chuyện bà tự vận, càng khiến Đỗ Hiểu Nguyệt áy náy dù không biết rốt cuộc vì sao mà bà lại tự sát, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng có thể cảm thấy cái chết của bà có liên hệ lớn tới bản thân, trong di thư để lại bà cầu xin Đỗ Hiểu Nguyệt đừng tính toán tranh cãi về cái chết của bà, càng không nên làm khó Đỗ Khang Vĩnh!

“Ha! Đỗ Hiểu Nguyệt tôi xem như chuyện gì cũng từng trải qua, chứng kiến!” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng cười to, cười đến cả mặt đầy nước mắt, gõ nhẹ lên bàn, “Tưởng Lương đệ, người chết thật không đáng mà! Đỗ Khang Vĩnh không hề để người vào mắt, còn người thì sao? Chết rồi vẫn nhớ lão, thương lão! Ha! Người Đỗ gia tất cả đều là quái nhân, thật sự là quái nhân! Quái nhân…” Trong ba người con trai của Đỗ Khang Vĩnh, hình như lão không lôi kéo được ai, Đại ca và Nhị ca dù không tỏ rõ thái độ đứng về phía nào, ít nhất có Tam ca đối địch với lão, thậm chí, người phụ nữ yêu thích Tam ca cũng chạy vào cung – chuyện này là gì chứ?

Khi Đàm Văn Hạo bước vào Phi Nguyệt các, cung nhân Phi Nguyệt các và cung nhân Chiêu Dương cung đều đang canh giữ bên ngoài, nghe tiếng ngâm nga khe khẽ, không thành điệu mà ưu thương bên trong cũng nghe ra được là tiếng của Đỗ Hiểu Nguyệt. Than nhẹ một tiếng, đẩy cửa tiến vào, cả phòng toàn mùi rượu xộc thẳng vào mũi, Liễu Mộng Nam thì ngủ dưới đất,

https://thuviensach.vn

tay vẫn cầm kiếm; Đỗ Hiểu Nguyệt thì gục trên bàn, vừa khóc vừa cười mà nói thầm, giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cứ thế ngủ thiếp đi!

"Nàng uống say rồi!" Khẽ thở dài, ôm lấy Đỗ Hiểu Nguyệt, lại thoáng nhìn Liễu Mộng Nam ngả nghiêng trên mặt đất, hơi oán giận nói, "May mà ta tới, nếu không hôm nay các nàng cứ thế mà ngủ cả đêm luôn! Người đâu, chăm sóc Liễu Quý phi thật tốt!"

"Ôi… nôn!" Dạ dày Đỗ Hiểu Nguyệt khó chịu, mơ mơ màng màng quay đầu lại, mật xanh mật vàng nôn ra xong, thấy cả người thư thản, thần trí cũng tỉnh táo hơn nhiều, từ từ mở mắt ra, thấy là tấm màn hồng nhạt quen thuộc của mình, vô thức quay đầu lại, trước mặt là một đôi mắt cười như không cười cùng gương mặt không có khả năng nào xuất hiện ở đây lúc này, vô thức nhắm mắt lại, tay gõ gõ lên đầu, lẩm bẩm, "Xem ra mình say thật rồi, xuất hiện cả ảo giác cơ mà!"

"Nguyệt nhi, ngồi dậy súc miệng đi, đừng vờ ngủ nữa." Đàm Văn Hạo vừa nói liền nâng Đỗ Hiểu Nguyệt dậy, lại bị Đỗ Hiểu Nguyệt đẩy ra.

Nguyệt nhi? Ghê rợn! Đầu óc Đỗ Hiểu Nguyệt trong chốc lát tỉnh táo ra nhiều, đẩy cánh tay đang giơ ra của Đàm Văn Hạo, xoay người chống tay ngồi dậy. "Sao huynh lại ở đây?" Đỗ Hiểu Nguyệt nhận lấy nước súc miệng Hồng Trù đưa lên, lại không vui nói, "Năm tháng[3] cái gì, buồn nôn chết đi được, gọi tôi Đỗ Hiểu Nguyệt!"

Hồng Trù lại cười nhẹ, yên lặng nhận cái chén Đỗ Hiểu Nguyệt đưa lại, lại dâng lên một ly trà giải rượu. Đồng thời kín đáo ra hiệu với Tú nhi đứng bên cạnh, cười tủm tỉm rồi lui ra một bên. Lúc ở Phi Nguyệt các nhìn thấy Hoàng Thượng ôm tiểu thư đi ra, cả đám cung nhân mắt mũi trợn tròn, thầm nghĩ lời đồn rằng Đế Hậu không hòa thuận giờ phút này không dẹp mà tự đổ rồi! Nhớ lại lúc Hoàng Thượng ôm Hoàng Hậu, ánh mắt yêu thương như thế, trước đây tuyệt đối chưa từng thấy người tỏ ra vậy lần nào!

https://thuviensach.vn

Hồng Trù khẽ hé miệng, nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt đã kịp nhìn thấy: “Hồng Trù, cô nhặt được vàng hay là gặp được ý trung nhân mà cười cười mập mờ như vậy?”

“Tiểu thư, Hồng Trù không cười! Thật đó!” Hồng Trù học tập thủ đoạn Đỗ Hiểu Nguyệt thường dùng nhất mỗi khi lừa người, giơ hai ngón tay, chỉ thẳng lên trời nói.

“Hừ!” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng lười tranh cãi, liếc nhìn căn phòng, chỉ có một vài cung nhân, Thanh Trúc không ở trong này. Rồi lại nhìn Đàm Văn Hạo, muốn bàn chuyện với hắn một lát, nên lại giương mắt nhìn Hồng Trù, “Hồng Trù, cô dẫn bọn họ lui xuống trước đi, bản cung có việc cần thương lượng với Hoàng Thượng.”

Khi cửa phòng đã khép lại, Đàm Văn Hạo mặt mày nghiêm túc hỏi: “Có phải nàng muốn nói về chuyện hôm nay nàng đến Đỗ phủ?”

“Đúng vậy!” Đàm Văn Hạo đoán trúng tâm sự, không ngoài dự đoán chút nào, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng trả lời rất thản nhiên, nhìn đôi mắt tập trung của Đàm Văn Hạo, Đỗ Hiểu Nguyệt lại thấy hơi mất tự nhiên, liền xuống giường, sửa sang quần áo một chút, lại ngồi trên ghế, “Hôm nay ta bảo Phí Thái Y nghiệm thi cho mẹ rồi, kết quả là mẹ mất vì đột phát bệnh tim! Nhưng tối qua Đỗ Chính Hiên rõ ràng đã nói rằng mẹ tự sát! Huynh nói đi, hai lời này, ta nên tin ai?”

“Vậy nàng… nàng tin lời Trẫm ư?” Đàm Văn Hạo ngồi xuống cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt, con ngươi đen láy dõi theo ánh mắt Đỗ Hiểu Nguyệt không buông, “Nàng không tin lời cha ruột, không tin lời Tam ca của nàng, cũng không tin tưởng lời Phí Thái Y, vậy nàng có thể tin tưởng Trẫm sao?”

Nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối đen. “Tin huynh?” Đỗ Hiểu Nguyệt hít sâu một hơi, tinh thần bình tĩnh, thản nhiên hỏi, “Mắt thấy cũng không nhất định là sự thật, huống chi tai nghe?” Tối

https://thuviensach.vn

hôm qua khi thấy thi thể của Tưởng Lương đệ, có thấy trên cổ bà có dấu vết màu tím như bị cái gì đó chèn vào, đáng tiếc Đỗ Hiểu Nguyệt không học pháp y, không cách nào nhận rõ vết thương trên cổ thật sự là do treo cổ mà thành, hay do người khác siết chết! Vậy nên, hôm nay mới cố ý tìm Thái Y đi nghiệm thi. Nhưng kết quả lại…

"Vậy nàng còn hỏi ta làm gì?" Đàm Văn Hạo bắt chéo chân, nghiêng người dựa lên bàn, cười khẽ, "Nếu không tin, cần gì phải hỏi nữa?"

"Trong Hoàng cung này huynh là người lớn nhất, không hỏi huynh thì biết hỏi ai?" Đỗ Hiểu Nguyệt trợn mắt hỏi, "Nhưng mà, tối qua thấy em trai huynh và Đỗ Chính Hiên ở Đỗ phủ, ta có thể hỏi trước, Đỗ Chính Hiên có phải người của huynh không? Nếu đúng, huynh ấy cũng tự nhiên trở thành người phát ngôn của huynh rồi." Người cùng hội cùng thuyền có thể có hai ý nghĩ sao? Trừ phi hắn muốn lật thuyền!

"Phải." Đàm Văn Hạo không tránh né, vẻ mặt thản nhiên, cười như không cười nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, "Còn có vấn đề gì nữa không? Nghe nói nàng vừa về cung liền đi tìm Trẫm, không phải chỉ muốn hỏi mấy chuyện này thôi chứ!"

"Chuyện thì nhiều lắm, nhất thời không biết hỏi từ đâu." Đỗ Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu, "Tóm lại, tất cả chuyện này đều bí ẩn như nhau, ngay cả khế ước ta ký với huynh tựa cũng thành chuyện quỷ dị bậc nhất rồi, tuy nhiên ta sớm đã biết Đỗ Khang Vĩnh coi ta như một quân cờ, các huynh cũng coi ta như một quân cờ, có thể trước kia quân cờ ta đây chỉ là một vật trang trí, vô dụng, nhưng hôm nay tất cả mọi chuyện dường như đều có mối quan hệ với ta! Trong di thư mẹ để lại có khuyên ta nên chú ý người bên cạnh mình, nhưng không viết ra nội dung cụ thể, bên ta có nhiều người như vậy, muốn ta đi chú ý ai đây?"

"Để nàng dính vào việc này, chỉ là việc ngoài ý muốn!" Đàm Văn Hạo khẽ than.

https://thuviensach.vn

“Ngoài ý muốn ư?!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, “Vậy ta hỏi huynh, huynh giám sát ta làm gì? Đừng nói huynh không làm, lấy việc đơn giản nhất để nói, làm thế nào mà huynh biết ta cất giấu tiểu thuyết gió trăng? Chẳng lẽ không phải trong Chiêu Dương cung này có người của huynh? Chiêu Dương cung này gần nửa năm qua chưa từng có cung nhân mới nào, có thể suy ra, người của huynh đã trà trộn sẵn từ khi ta mới vào cung ấy chứ!”

“Làm thế không phải để giám sát nàng!” Đàm Văn Hạo không suy nghĩ trả lời.

“Vậy thì giám sát ai?” Chẳng lẽ hắn lại yên tâm với quân cờ mà Đỗ phủ đưa ra? Coi như vô dụng đi nữa cũng không thể nào mặc kệ hoàn toàn!

“Chuyện này… chúng ta trước hết đừng nói đến vội, vừa nãy ta truyền Ngự thiện phòng mang bữa tối tới rồi, đi ăn chút gì trước đi, nàng đã ba bữa không ăn gì rồi.” Đàm Văn Hạo chuyển đề tài, đứng dậy, định dìu Đỗ Hiểu Nguyệt ra ngoài sảnh, đồng thời cũng tránh quanh quẩn vấn đề này.

“Đừng có lảng sang chuyện khác!” Đỗ Hiểu Nguyệt không trúng kế, bước tới trước mặt Đàm Văn Hạo, kéo ống tay áo Đàm Văn Hạo, yên lặng nhìn hắn, “Làm ơn nói ta biết đi, bây giờ ta phải đề phòng ai?” Có quả bom hẹn giờ ngay bên cạnh, chẳng biết khi nào phát nổ, vừa nghĩ thế toàn thân đã toát mồ hôi lạnh – thị phi trong Hoàng cung quả nhiên mình không thể theo kịp, cũng không thể đề phòng hết được…

“Không cần đề phòng ai cả!” Đàm Văn Hạo một tay lật bàn tay Đỗ Hiểu Nguyệt lại, một tay vỗ lên khuôn mặt tái nhợt, khe khẽ thở dài, “Thật mà, nàng không cần đề phòng người nào, làm tốt việc của nàng là được, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Tròng mắt đen như mực giống như một đầm nước vừa tối vừa sâu, đột nhiên chuyển thành một dòng suối, không chú ý sẽ rơi vào đó ngay. “Ôi!”

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt tự bắt mình không nhìn vào mắt hắn nữa, cũng không nhìn vào mặt, mắt hướng xuống dưới, nhìn yết hầu hắn rồi chuyển sang vân thêu trên quần áo, rung động trong lòng cũng theo đó nhạt dần, lui về phía sau hai bước, dứt khoát rút tay ra khỏi tay hắn, "Ha ha, đương nhiên rồi! Bây giờ xem như ta là người đồng hành với huynh, giống như cùng ngồi trên một con thuyền, hơn nữa, huynh cũng được coi là người có tình có nghĩa, làm sao có thể bỏ mặc đồng bạn được?" Lần đầu tiên vuốt mông ngựa đã thuận lợi thế này, nhưng sao cứ có cảm giác chột dạ nhỉ?

Mắt thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt từ từ biến mất, Đàm Văn Hạo trong lòng cười cười tự giễu, thu lại bàn tay giữa không trung, lần đầu tiên nói với một người phụ nữ rằng sẽ bảo vệ nàng; kết quả nàng đã tiếp nhận rồi, nhưng lại tiếp nhận theo một hướng khác! Nàng thông minh giỏi giang như vậy, không thể nào không hiểu ý tứ trong lời nói của mình, nhưng, nhưng nàng lại chẳng hề do dự mà cự tuyệt mình!

"Chuyện kia, đi thôi! Ăn cơm đi, ta thực đã đói bụng lắm rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt rất muốn xóa tan không khí tế nhị này, cười ha ha rồi lùi bước, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, nhưng, mới được hai bước, Đỗ Hiểu Nguyệt lại xoay người lại, nói nghiêm túc, "Đúng rồi, kể cả huynh dùng đồ ăn ngon lành âm thầm rời đi sự chú ý của ta, chuyển đề tài khác, nhưng ta vẫn muốn hỏi tới cùng!"

Haiz! Nàng thật đúng là một người cố chấp! "Hôm khác đi! Đêm nay Trẫm có việc rồi!" Thánh chỉ đã ban xuống, hơn nữa đã một khoảng thời gian rất dài không đến Nhã Xuân các. Dù có thích một người phụ nữ thế nào đi nữa, cũng không thể phá hủy quy củ trong Hậu cung được.

"A!" Đỗ Hiểu Nguyệt hơi giật mình, trong đầu thoáng nghĩ tới tin tức nghe được lúc ở Càn Thanh cung, cười lạnh một tiếng, Đế vương, quả nhiên đều là đồ háo sắc! "Vậy thần thiếp sẽ không quấy quả Hoàng Thượng nữa, hay là Hoàng Thượng đi lo chuyện của ngài đi." Lời vừa nói ra khỏi miệng, Đỗ Hiểu Nguyệt liền hơi giận, lời này nghe thế nào lại có tí chua

https://thuviensach.vn

chua! Ôi, quên đi, tâm tình không tốt, kéo theo giọng điệu nói năng cũng kỳ cục. Cũng không cho Đàm Văn Hạo thêm một cái liếc mắt, xoay người đi thẳng đến phòng bên – quy cách ngực thiện của Đế vương so với phi tử chẳng hề giống nhau, đồ ăn ngon quá nhiều a! Mà khi tâm tình không tốt, ăn nhiều cũng là một phương thức phát tiết!

[1] Rượu gặp tri kỷ ngàn chén vẫn ít

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Ăn tối xong, theo thói quen, Đỗ Hiểu Nguyệt dựa lên ghế dài[1], cầm lấy quyển tiểu thuyết gió trăng bắt đầu đọc say sưa. Hồng Trù và Thanh Trúc đứng hầu một bên, Tú nhi cắt hoa đèn, trong không khí trầm mặc không có tiếng chuyện trò cười đùa như trước kia. Đến khi Hồng Trù thấy Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ đọc một trang sách trong gần nửa khắc (một khắc = 15’), mới cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, đêm nay có muốn nghỉ ngơi sớm một chút không?”

“Được!” Đỗ Hiểu Nguyệt bỏ sách xuống, nhìn Thanh Trúc chằm chằm, hít nhẹ một hơi, chậm rãi nói, “Thanh Trúc, mấy tháng nay đều phiền cô mua truyện giúp tôi, thực là vất vả cho cô quá! Tôi cũng biết cung quy rất nghiêm ngặt, chỉ trong một giờ mà bắt cô chạy đi chạy về, còn giúp tôi chọn mấy quyển truyện này, làm khó cho cô rồi!”

“Không có gì ạ! Tiểu thư đối xử với Thanh Trúc tốt vậy, Thanh Trúc rất nên giúp tiểu thư mấy việc lặt vặt này mà!” Thật lạ, giọng Thanh Trúc mềm đi hẳn, không có vẻ trong sáng mọi khi, lặng lẽ đứng bên cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ha ha!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, “Thật sự cần phải cám ơn cô, nếu không tôi chẳng biết làm gì để giết thời gian ở trong Hoàng cung này! Nhưng lần nào cũng đều bắt cô xuất cung chạy đi chạy về như thế, tôi thấy hơi áy náy, thế nên từ lần sau để Tú nhi xuất cung đi! Cô nói địa chỉ thư trai cho Tú nhi biết, cũng đưa lệnh bài xuất cung cho Tú nhi một thể luôn nhé!” Đàm Văn Hạo đã nói tai mắt trong Chiêu Dương cung không nhằm vào mình, vậy người nhằm vào đó có khả năng là Thanh Trúc và Hồng Trù – Thanh Trúc và Hồng Trù là người mà Đỗ Khang Vĩnh phái tới bên mình!

https://thuviensach.vn

Lúc đầu khi mới tiếp xúc, thật ra cũng tương đối phòng bị hai người họ; sau một thời gian sống chung, cảm thấy họ đối xử với mình rất tử tế, thêm vào đó mình chỉ là một quân cờ vô dụng, chẳng có gì để phải đề phòng họ. Hơn nữa Đỗ Hiểu Nguyệt rất tin tưởng vào con mắt nhìn người chuẩn xác của mình, tính Thanh Trúc tương đối cởi mở, là loại người nói chuyện rất thẳng thắn; còn Hồng Trù tâm tư tinh tế tỉ mỉ, làm việc cũng thận trọng, chăm sóc người khác rất ân cần, mặc dù đôi lúc nói hơi nhiều, nhưng cốt cách vẫn xem như là một người đơn thuần, nàng ấy giống như em gái hàng xóm vậy. Cho nên Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn sao cũng không thể tin được Hồng Trù với Thanh Trúc là người mình cần đề phòng.

"Hả?" Thanh Trúc hơi sửng sốt, khó hiểu hỏi, "Tiểu thư, tại sao ạ? Chẳng lẽ truyện Thanh Trúc mua không hay ư?"

"Không phải đâu!" Đỗ Hiểu Nguyệt không muốn để họ biết chuyện bị theo dõi, chỉ cười nhàn nhạt, "Cũng lâu rồi Tú nhi không được xuất cung, cho con bé ra ngoài ngắm nghía chút phồn hoa chốn kinh thành. Nếu có thể, tôi cũng muốn xuất cung một chuyến đi xem sao!"

"Nói nãy giờ, người muốn xuất cung đi một vòng nhất chính là tiểu thư!" Hồng Trù đăm chiêu đưa ra kiến nghị, "Tiểu thư à, hay hai hôm tổ chức tang lễ cho Nhị phu nhân ngài nghỉ ngơi ngoài đó nhiều một chút hẵng về cung?"

"Không cần." Đỗ Hiểu Nguyệt không nghĩ ngợi, thẳng thừng cự tuyệt, "Mặc dù bây giờ Hậu cung này do tôi phụ trách, nhưng cũng không có quyền thích làm gì thì làm – tôi cũng chẳng muốn khi chuyện của mẹ còn chưa rõ chân tướng đã bị đuổi vào lãnh cung."

"Tiểu thư, ngài thật sự cho rằng Nhị phu nhân là… là bị người ta hại chết sao?" Thanh Trúc nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu phảng phất muốn dò la cùng mấy phần lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Tôi từng nói vậy à?” Đỗ Hiểu Nguyệt liếc mắt, tự tiếu phi tiếu hỏi.

“Hôm nay lúc ở Đỗ phủ biểu hiện của tiểu thư cho thấy rõ là không tin lời lão gia, không thì đã chẳng cho Phí Thái y đến Đỗ phủ!” Hồng Trù đứng một bên phân tích , “Nói đến Phí Thái y, tiểu thư à? Ngài nghĩ thế nào mà lại để Thái y tới Đỗ phủ vậy? Chẳng lẽ ngài từ đầu tới cuối đều nghi ngờ về nguyên nhân cái chết của Nhị phu nhân?”

“À! Tôi chỉ muốn biết mẹ ra đi có được yên ổn hay không thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ cười một tiếng, đứng lên, vừa đi về giường vừa nói, “Các cô đừng đoán mò, không có chuyện gì cả. Tôi muốn nghỉ ngơi, các cô tắt hết đèn đi, một cây cũng không để lại!”

“Vâng!” Lúc Đỗ Hiểu Nguyệt vừa đi vừa nói cũng là lúc nàng không muốn nói thêm gì nữa, Thanh Trúc với Hồng Trù cũng hiểu, khẽ khàng tắt hết nến trong phòng, trong nháy mắt cả căn phòng tối sầm, chầm chậm rời khỏi đó.

Cả một đêm an tĩnh cho đến bình minh, chỉ là tới khi trời sáng hẳn, Chiêu Dương cung liền đón một đám cung phi mặc đồ trắng.

“Chúng muội muội thỉnh an tỷ tỷ!” Trong chính điện, Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi ngay ngắn phía trên, các phi tử khác thì cung kính cúi người hành lễ.

“A, các muội ngồi đi!” Đỗ Hiểu Nguyệt không hiểu đám phi tử này lại muốn diễn trò gì đây, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn viến, mà lúc này, Thanh Trúc và Hồng Trù thì rất ân cần mang trà lên, “Các muội còn sớm đã qua đây, cũng mệt rồi nhỉ, uống ngụm trà giải khát đi nào!”

Chúng phi tử vốn không hề coi thứ trà thượng đẳng mà Đỗ Hiểu Nguyệt cho mang lên là nước giải khát lại tỏ ra hốt hoảng khác thường, đều tuân theo “chỉ thị” của Đỗ Hiểu Nguyệt, chậm rãi nhấm nháp ly trà – chỉ vì tốc độ uống trà của Đỗ Hiểu Nguyệt rất chậm, một ly trà nhỏ có thể uống trong tận nửa khắc. Đỗ Hiểu Nguyệt đặt ly trà xuống, Lý Thiên Nhu dẫn đầu đám

https://thuviensach.vn

phi tử mới từ từ nói, giọng hơi thấp, thậm chí còn có vẻ cảm thông, bi thương: “Sáng sớm hôm nay, nghe nói mẹ tỷ tỷ mấy hôm trước đã mất, chúng muội muội nghe xong rất đau lòng, đồng thời cũng lo tỷ tỷ vì việc này mà ưu sầu, phiền muộn, đặc biệt cố ý lại đây thăm tỷ tỷ. Nói tới muội muội thực không nên mà, hôm qua không nên tổ chức tiệc sinh nhật gì đó, khiến tỷ tỷ… khó trách sắc mặt tỷ tỷ hôm qua xấu vậy.”

Á à! Nghe lời ả nói, hôm qua còn oán trách mình cơ à! “Cám ơn muội muội quan tâm.” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh nhạt quay lại, “Hôm qua không thể tham gia hết tiệc sinh nhật của muội muội, đã khiến muội muội mất hứng. Không biết các muội sau đó chơi có vui không?”

“Tỷ tỷ vừa đi không lâu, Hoàng Thượng cũng rời khỏi.” Trương Tuyết Mạn trề môi lớn tiếng, “Sau lại nghe nói tỷ tỷ về Đỗ phủ chịu tang, mọi người nghe xong, cũng cảm thấy không nên tiếp tục yến ẩm, trong chốc lát tất cả đều ra về.”

Chả trách Lý Thiên Nhu lại giận mình! Haiz! Xem ra, vừa không cẩn thận đã đắc tội với vị Quý phi nương nương này rồi! “Đúng là đã làm các muội mất hứng rồi. Kỳ thật các muội không cần vì ta mà giải tán cuộc vui!” Đỗ Hiểu Nguyệt than thở, đồng thời trên mặt cũng tỏ ra mấy phần khóc khan buồn bã, “Nếu mẫu thân biết được vì bà mà các muội mất vui, chỉ e mẫu thân ở trên trời có linh cũng không được yên!” Hừ! Chụp cho mấy người cái mũ lớn, xem xem mấy người còn dám than phiền oán trách không!

Một câu nói vừa nói ra, chúng phi tử ai nấy sắc mặt đều hơi mất tự nhiên, tới tấp nói lời an ủi Đỗ Hiểu Nguyệt, còn Đỗ Hiểu Nguyệt thì không để tâm nghe, đánh mắt nhìn Liễu Mộng Nam, nàng chỉ hơi mím môi, âm thầm giơ ngón tay cái lên với Đỗ Hiểu Nguyệt, không nói gì thêm.

Những phi tử khác thấy Đỗ Hiểu Nguyệt lười nhác ứng phó với lời nói của mọi người thì cũng cảm thấy nói nhiều nữa cũng vô ích, không tới thời

https://thuviensach.vn

gian uống một ly trà liền lũ lượt rút lui, cuối cùng chỉ còn lại Liễu Mộng Nam.

“Hôm qua thực rất cảm ơn cô.” Đỗ Hiểu Nguyệt thấy mình có chút vô ý vô tứ, chính mình dụ dỗ người ta uống rượu, vậy mà mới uống được ba chén, nàng ấy đã ngã lăn ra đất, xem ra, giang hồ nữ hiệp dù rất hào sảng, nhưng tửu lượng thì thật đúng là, đúng là rất kém nha! “Cô… Hôm nay có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ngủ một mạch đến sáng bạch, sáng nay tỉnh dậy thấy rất khoan khoái!” Liễu Mộng Nam cười cười một cách vô sự thật tình, “Vậy tỷ tỷ tối qua ngủ có ngon không? Sáng nay tỉnh giấc, nghe cung nhân nói hôm qua Hoàng Thượng đưa tỷ tỷ về.”

Ôi, sao lại quên béng chuyện này nhỉ? Thảo nào mới sáng sớm cả đám phi tử trong Hậu cung đã tề tựu đông đủ, hóa ra bọn họ tới bày tỏ chút tâm ý thông cảm với mình thì ít, mà tới thăm dò nghe ngóng với ăn giấm thì nhiều. Kết quả đã bị mình dùng một ly trà nhỏ đuổi đi hết.

“À há, hình như là thế! Bản cung cũng không nhớ rõ lắm.” Đỗ Hiểu Nguyệt trả lời nước đôi, “Nói chung lúc bản cung tỉnh lại đã ở Chiêu Dương cung rồi. Về phần Hoàng Thượng… Hình như hắn đâu có tới Chiêu Dương cung!” Đánh chết cũng không Thừa Ânhận Đàm Văn Hạo đưa mình đương say ngất ngư về Chiêu Dương cung – kể cả toàn bộ Hoàng cung ai ai cũng biết rồi, chỉ cần đương sự không Thừa Ânhận, người khác bát quái có tác dụng gì đâu?

“Khụ!”

“Khụ!”

Mấy tiếng ho khan cùng vang lên, Đỗ Hiểu Nguyệt nghiêng mắt nhìn Hồng Trù, Thanh Trúc cùng với cung nhân khác đang đứng hầu một bên, hơi nhíu mày hỏi: “Xem ra khí trời tối qua hơi lạnh nhỉ, cung nhân Chiêu

https://thuviensach.vn

Dương cung cảm hết rồi, lát nữa những người vừa rồi ho hắng đều tới Thái y viện khám đi, cắt mấy lá thuốc về uống, hôm nay phải thấy mấy người uống hết thuốc! Bằng không truyền ra ngoài có thể có người sẽ nói bản cung không chăm sóc cung nhân, cung nhân ốm mà không cho người ta uống thuốc!" Mấy đứa nhỏ này, càng sống càng lớn mật, dám ở trước mặt mọi người làm hỏng sân khấu của ta à, cho các ngươi nếm chút đau khổ![2] "Lui ra hết đi, bản cung trò chuyện với Liễu Quý phi một lát."

Cung nhân lui ra rồi, Đỗ Hiểu Nguyệt mới lên tiếng: "Mộng Nam, cô có thể nói cho tôi biết quan hệ giữa cô và Tam ca không? Hôm qua tôi nghe cô gọi A Hiên, nếu tôi đoán không sai, A Hiên trong miệng cô hẳn là Đỗ Chính Hiên!"

Liễu Mộng Nam ngạc nhiên, hôm qua mình có nói những lời này ư? Hơi mất tự nhiên cười cười: "Hoàng Hậu sao lại nói vậy?"

"Gọi tôi là Hiểu Nguyệt đi!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhạt, "Danh xưng Hoàng Hậu này nghe thật gai hết cả tai! Mộng Nam, cô có thể nói tôi biết không, tối nọ cô nhận lời nhờ vả của ai mà đưa tôi xuất cung? Là Đỗ Chính Hiên hay là Tuyên Vũ Vương? Có phải ngay từ trước khi nhập cung cô đã quen biết họ không? Quan hệ giữa cô và họ là gì vậy? Vì sao cô phải giúp họ?"

"Chuyện này…" Liễu Mộng Nam cân nhắc, cười cười với Đỗ Hiểu Nguyệt hơi có lỗi nói, "Tôi chỉ có thể nói với cô rằng là Tam ca của cô nhờ tôi đưa cô xuất cung, Tuyên Vũ Vương hiệp trợ tôi đưa cô xuất cung. Những chuyện còn lại, sau này cô tự hỏi Tam ca cô nhé!"

Giữ bí mật rất giỏi nha! Vốn tưởng chuốc rượu xong có thể từ miệng nàng ấy moi được chuyện gì đó, kết quả, mới ba chén thôi đã quên béng luôn việc chính; hôm nay chất vất thế này, nàng có trả lời, nhưng lại đem mọi vấn đề đổ cho người khác. "Nếu tôi có thể đơn độc gặp huynh ấy, tôi

https://thuviensach.vn

còn cần phải hỏi cô sao?" Đỗ Hiểu Nguyệt không kìm được trợn ngược mắt lên.

"Tóm lại, Hiểu Nguyệt à, cô đừng lo, trong Hoàng cung không ai có khả năng làm gì cô đâu!" Liễu Mộng Nam đâng đoán những băn khoăn, lo lắng của Đỗ Hiểu Nguyệt, nói lời an ủi, "Tam ca của cô sẽ bảo vệ cô."

Đỗ Chính Hiên sẽ bảo vệ mình ư? Lời này là sao? "Mộng Nam, cô có thể nói cho rõ ràng không?" Đỗ Hiểu Nguyệt đứng lên, trong mắt có tia hoang mang, nhưng lại ép mình trấn định, vò nhẹ chiếc khăn tay, "Người trong sáng không nói lời mập mờ, tôi cũng không phải hoàn toàn không biết gì, chỉ là muốn xác định một việc thôi! Bằng không, tôi cũng chẳng hỏi cô thẳng thắn đến thế."

Liễu Mộng Nam hơi sững sờ, nhớ lại hành vi động tác mấy ngày nay của Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng là một người tâm tư tỉ mỉ, nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, mới có thể hỏi như vậy. "Được, cô muốn biết chuyện gì, tôi có thể tận hết sức mình trả lời." Liễu Mộng Nam khoai thai đứng dậy, ánh mắt sáng ngời nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, "Giang hồ nữ tử, làm người thẳng thắn, mà tôi cũng không có chuyện gì phải giấu diếm cô!"

"Trong quan hệ của cô với Tam ca hoặc Tuyên Vũ Vương, còn với cả Hoàng Đế, trừ là phi tử của hắn ra, còn đóng vai trò gì?"

"Đỗ Chính Hiên là người tôi yêu thương!" Liễu Mộng Nam không vờ vịt chút nào, "Tuyên Vũ Vương với tôi là bạn bè, trong Hoàng cung, chỉ là một cái danh phi tử cực kỳ bình thường."

"Vậy vì sao cô tiến cung?" Đã có người trong lòng, cớ gì còn cam tâm tình nguyện vào cung? Nếu Đỗ Hiểu Nguyệt nhớ không lầm, Liễu Mộng Nam là con gái độc nhất của Liễu tướng quân, nếu nàng không muốn, Liễu tướng quân nhất định sẽ viết thư cầu xin Hoàng Thượng.

https://thuviensach.vn

“Cùng giống cô thôi, tiến cung chỉ là kế hoãn binh, nhưng tôi không phải quân cờ của ai hết, hơn nữa có thể tùy ý xuất cung.”

“Hoãn binh cái gì cơ? Hơn nữa cô bây giờ là phi tử của Hoàng Đế, làm sao nói xuất cung là xuất cung ngay được?”

“Lúc tôi mới tiến cung, Hoàng Thượng từng cùng cha tôi làm một bản hiệp nghị, tôi tiến cung chỉ để ứng tuyển Quý phi, cho những người trong triều thấy được cha con tôi giống nhau, giống nhau ở chỗ đưa con gái vào cung để thế chấp, cha tôi ngoài mặt thuộc phe trung lập, kỳ thực đã nhận ý chỉ của Tiên hoàng, bảo vệ Hoàng gia.”

Ra vậy! Đỗ Hiểu Nguyệt bỗng hiểu rõ vì sao Liễu Mộng Nam lại lạnh nhạt với Hoàng cung này như thế, trái tim nàng sớm đã đặt vào người người đàn ông khác rồi, tự nhiên sẽ không có hứng thú gì với đám vợ lớn bé ấy! “Vậy… cô và Hoàng Thượng lúc đó… không có gì gì à?” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi tò mò hỏi, “Nghe nói Đàm Văn Hạo rất hay lui tới Phi Nguyệt các, chẳng lẽ cũng giống với tình hình ở Chiêu Dương cung à?”

“A!” Liễu Mộng Nam cười khẽ, mặt ửng đỏ, nhưng cũng sảng khoái trả lời, “Tôi còn chờ ngày xuất cung gả cho Tam ca của cô đây!”

À há! Hóa ra trong Hoàng cung thực sự vẫn còn mấy chuyện này sao, vậy mình cũng không được coi là một mình một đường! “Mộng Nam… Ưm, tôi nghĩ hay là về sau tôi gọi cô là tam tẩu nhỉ!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói, a, có tam tẩu hiệp nữ như này, hay lắm, thật không tồi nha! “Đợi tới ngày tôi cũng xuất cung, ngày hai người kết hôn, tôi muốn làm phù dâu của cô!”

“Cô?” Liễu Mộng Nam đầu tiên bị tiếng tam tẩu của Đỗ Hiểu Nguyệt làm cho mặt mũi ửng hồng, nhưng vừa nghe nàng nói muốn xuất cung, vẻ mặt lại thành ngạc nhiên, “Cô không phải Hoàng Hậu hay sao?”

https://thuviensach.vn

“Cũng như cô thôi mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm trả lời, “Nhưng mà, tôi không được may mắn như cô, cô có cha giúp đỡ, còn tôi chỉ có thể tự giúp bản thân! Đúng rồi, cô có thể nói tôi biết tại sao Đỗ Chính Hiên lại đứng về phe Hoàng Thượng? Huynh ấy không phải con trai nhà họ Đỗ ư? Hai vị công tử khác của Đỗ gia đều chưa từng tỏ rõ thái độ, nhưng huynh ấy, ngoài miệng nói thích đi du ngoạn, kỳ thực lại đối nghịch với họ! Ha ha! Càng nghĩ càng thấy hay ho!”

“Đây cũng là chuyện mà tôi không hiểu được!” Liễu Mộng Nam lắc đầu, nhẹ nhàng than vãn, “Tôi từng hỏi rồi, nhưng huynh ấy cái gì cũng không nói.”

Ấy… Xem ra, ở đây ai ai cũng đều có bí mật! Đỗ Hiểu Nguyệt không phải người thích bát quái, hỏi han như thế, chỉ là muốn biết, tại sao Đỗ Chính Hiên phải giúp mình mà thôi.

[1] Nguyên văn: “tháp”

[2] Chú thích thêm cho ai đọc không hiểu hết đoạn này: Hiểu Nguyệt nói dối Hoàng Thượng không ở Chiêu Dương cung, mấy nàng hầu nghe thế thì chột dạ, ho khan, Hiểu Nguyệt thấy họ như thế khác gì lộ ra mình nói dối, nên cố tình “trả thù”, bảo đi cắt thuốc về uống, mà thuốc bắc thì khỏi nói cũng biết đắng và khó uống rồi :p

https://thuviensach.vn

Chương 63

“To gan! Chiêu Dương cung là nơi các ngươi có thể xông vào ư?” Nhìn đám thị vệ mang đao hống hách bá đạo chạy thẳng vào chính điện, Hồng Trù trợn mắt, quở mắng người cầm đầu, khi nhìn lại, thị vệ đã bao vây toàn bộ Chiêu Dương cung, còn tất cả cung nhân Chiêu Dương cũng đã tập trung hết đằng trước chính điện.

“Chúng ta phụng thánh ý của Hoàng Thượng tới đây.” Tiểu thống lĩnh đi tới trước mặt Hồng Trù, hai tay ôm quyền hướng về bên trái hơi khom người, lớn tiếng mà trầm ổn nói, “Thánh chỉ ở đây, chẳng lẽ ngươi muốn ngăn cản bổn thống lĩnh chấp hành thánh chỉ?”

“Ngươi!” Hồng Trù mặt trắng bệch, một đoàn thị vệ mang đao xông vào, dùng chân nghĩ cũng biết không có chuyện tốt lành! Quay đầu sang nhìn Thanh Trúc, ý muốn nàng mau mau vào báo cho Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng so với tờ giấy vẽ sắc mặt Thanh Trúc còn trắng hơn vài phần, thậm chí toàn thân cũng bắt đầu run rẩy, nghĩ rằng nàng bị dọa, lẳng lặng bước tới cạnh Thanh Trúc, cấu vào đùi nàng một cái, nhỏ giọng thầm thì, “Thanh Trúc, tỷ mau vào trong báo với tiểu thư và Liễu nương nương, nói là xảy ra chuyện lớn rồi, tôi ở ngoài này chống đỡ một lúc!”

“Tôi… tôi…” Thanh Trúc lầm bầm trong miệng mãi chỉ thốt lên được hai tiếng, chân lại càng không chuyển động xíu nào.

“Làm sao vậy? Các ngươi ồn ào gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Trong giây lát, cánh cửa phía sau Hồng Trù đã mở ra, Đỗ Hiểu Nguyệt cùng Liễu Mộng Nam đi ra.

“Nương nương…” Hồng Trù và Thanh Trúc xoay người, lo lắng hô.

https://thuviensach.vn

“Các cô đứng lui ra sau.” Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ giọng trấn an hai nha đầu mặt mày đã trắng bệch, rồi lại nhìn người mới đến, vị thống lĩnh này Đỗ Hiểu Nguyệt không biết là ai, khuôn mặt góc cạnh rõ nét, đôi mắt long lanh có thần, dưới cằm[1] có chòm râu nhỏ, nếu dùng lời của người hiện đại mà nói thì đúng là có chút gợi cảm, rất xứng với bộ quân phục thống lĩnh trên người, đích thực rất tuấn tú, nhưng mà lại không phải kiểu Đỗ Hiểu Nguyệt thích – Đỗ Hiểu Nguyệt không thích đàn ông để râu! “Vị tướng quân này, xin hỏi ngươi đến Chiêu Dương cung có gì chỉ giáo?” Khóe miệng khẽ nhếch, rất thong dong hỏi.

“Hoàng Hậu nương nương, thần mang ý chỉ của Hoàng Thượng đến ạ.” Tiếu thống lĩnh không hành lễ, ngược lại vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, lớn tiếng tuyên bố, “Hoàng Hậu bị tình nghi mưu hại dòng dõi Hoàng gia, giải tới Tông thẩm cục thẩm vấn, tất cả cung nhân Chiêu Dương cung đưa tới dịch đình[2] thẩm vấn! Người đâu, phong tỏa toàn bộ Chiêu Dương cung!” Đám thị vệ nhận lệnh, cấp tốc đi vào chính điện Chiêu Dương cung.

Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn đám thị vệ vội vội vàng vàng chạy vào, không thèm để ý tới đám cung nhân đang quỳ rạp dưới đất, cực kỳ tức giận. Ngoan thanh lệ khí[3] hét lên: “Tất cả đứng lại hết cho bản cung! Ai cho các ngươi làm càn trong Chiêu Dương cung?!” Bước mấy bước đi đến trước mặt Tiếu thống lĩnh, trừng trừng nhìn hắn, “Cái gì mà khả nghi mưu hại dòng dõi Hoàng gia? Bản cung hại người nào?”

“Thần chỉ làm việc theo ý Hoàng Thượng, còn việc có mưu hại dòng dõi Hoàng gia hay không, e là nương nương rõ ràng hơn cả!” Tiếu thống lĩnh hơi xem thường trả lời Đỗ Hiểu Nguyệt, quay lại nói với đám thị vệ, “Người đâu, đưa Hoàng Hậu nương nương đi!”

“Tránh ra!” Đỗ Hiểu Nguyệt lửa giận ngút trời, giận dữ hét lên với thị vệ đang xông lên định bắt mình, việc này đến thật rối tung rối mù, cái gì mà mưu hại dòng dõi Hoàng gia? Đây là chuyện ở đâu với ở đâu ra vậy?

https://thuviensach.vn

“Nói cho rõ ràng đi, ngươi cho mình là ai hả, không bằng không chứng mà đòi bắt người? Xem ra ngươi thật đúng là không để Hoàng gia vào mắt rồi! Chỉ ý của Hoàng Thượng cái gì chứ? Đưa thánh chỉ ra đây?”

“Thần chỉ làm theo khẩu dụ của Hoàng Thượng!” Tiếu thống lĩnh đối mặt với vẻ giận dữ của Đỗ Hiểu Nguyệt chẳng hề dao động, càng lười giải thích.

Liễu Mộng Nam mắt thấy chuyện xảy ra như thế, cũng không hiểu đầu đuôi ra sao, đành nhẹ nhàng bước lên trước, hạ giọng hỏi, “Tiếu thống lĩnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng làm sao đột nhiên lại hạ lệnh đưa Hoàng Hậu tới Tông thẩm cục?” Tông thẩm cục, là nơi dùng để thẩm vấn Hậu cung phi tử phạm trọng tội.

“Ồ, Tiếu Dũng bái kiến Liễu Quý phi.” Tiếu Dũng thấy Liễu Mộng Nam ở đây, mềm giọng hẳn, cúi người thi lễ rồi mới nói, “Liễu Quý phi đã hỏi, vậy thuộc hạ sẽ nói ngắn gọn: sáng sớm hôm nay, Lý Quý phi đến Chiêu Dương cung thỉnh an xong, trên đường quay về Tiêu Âm các đột nhiên bất tỉnh ngã xuống đất, máu chảy không ngừng, cung nhân mới vội đưa Lý Quý phi chạy về cung, Thái y chẩn mạch xong nói là Lý Quý phi uống phải thuốc phá thai, hoàng tử không thể giữ lại, Lý Quý phi cũng lâm vào hôn mê. Thái y tỉ mỉ kiểm tra một hồi, phát hiện Lý Quý phi bị trúng độc, loại độc này tên gọi Thực hồn hương, loại hương này dù tên có chữ “hương” nhưng thực ra không có mùi gì, chỉ có tác dụng với phụ nữ có thai, có thể khiến cho thai nhi của người đó mất đi, lâm vào hôn mê, thậm chí khiến người đó chết.”

“Nực cười, chỉ bằng điểm này đã đoán định là do bản cung hạ độc?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, hóa ra là có người muốn hãm hại mình! Không được, không thể để người khác cứ thế hãm hại, nhất định phải tỉnh táo, từ trong lời hắn nói tìm ra sơ hở, tìm ra mặt có lợi cho mình.

https://thuviensach.vn

“Mọi đồ ăn thức uống của Lý Quý phi nương nương đều do y nữ của Thái y viện lo liệu, mà nghe nói Lý Quý phi sáng sớm hôm nay có đến Chiêu Dương cung thỉnh an, uống một ly trà ở đây.” Tiếu Dũng đối mặt với Đỗ Hiểu Nguyệt lại mang vẻ mặt không tốt đẹp gì, lạnh giọng nói, “Hoàng Thượng nói, bắt lại tất cả những người hôm nay cho Lý Quý phi ăn bất cứ thứ gì, hiện giờ y nữ cũng đã bị đưa tới Tông thẩm cục.”

“A! Một ly trà?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, dần cười lớn hơn, “Đừng quên, cùng uống bình trà đó còn có Đồng Quý phi, làm sao nàng ta lại không việc gì? Nếu như bản cung thật muốn mưu hại dòng dõi Hoàng gia, vì sao không nghĩ kế chu toàn một chút – hại luôn cả Đồng Quý phi nữa! Còn nữa, hơn hai mươi ly trà vẫn còn trên bàn, Tiếu tướng quân có thể đem chỗ trà này đi kiểm nghiệm, xem xem trong nước trà có thật là có độc không!”

“Chuyện này nói sau, bây giờ, bổn tướng quân chấp hành thánh ý của Hoàng Thượng! Hoàng Hậu nương nương, mời!” Tiếu Dũng kiên trì, đồng thời ý bảo thủ hạ đưa Đỗ Hiểu Nguyệt đi.

A! Tiếng Hoàng Hậu nương nương này gọi thật là châm chọc quá đi! Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh trong lòng, tên Tiếu Dũng này không để ý tới phân tích của mình, chỉ đơn thuần chấp hành thánh ý – Đàm Văn Hạo, ý chỉ này của huynh thật đáng chết! “Tránh ra!” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng nhìn hai thị vệ đang tiến đến, “Bản cung tự biết đi!” A! Đây chính là bảo hộ trong truyền thuyết ư? Đàm Văn Hạo, huynh thực rất tàn nhẫn, không bằng không cớ, chỉ mỗi một câu nói của hắn đã nhốt mình lại!

“Hiểu Nguyệt!” Liễu Mộng Nam trong lòng quýnh quáng, kéo tay Đỗ Hiểu Nguyệt, phân tích của Đỗ Hiểu Nguyệt rất hợp lý, bọn họ hoàn toàn có thể cho Thái y đến kiểm tra chỗ nước trà trên bàn. Thế mà giờ đây Tiếu Dũng lại không phân tốt xấu mà bắt người? Cứ cho là Hoàng Thượng vì mất hoàng tử mà bị đả kích, lý trí không thanh tỉnh, đưa ra quyết định sai lầm, nhưng Tiếu Dũng là một người rất tỉnh táo, làm sao có thể cũng bất

https://thuviensach.vn

chấp lý lẽ như vậy? “Tiểu thống lĩnh, việc này, ngươi không thể hoãn lại sao? Truyền Thái y đến nghiệm chứng xong mới làm việc không được sao?”

“Liễu nương nương, thuộc hạ nể mặt ngài mới nói nhảm ở đây lâu như vậy.” Tiểu Dũng lạnh lùng nói, “Về phần Hoàng Hậu nương nương có độc hại hoàng tử hay không, còn phải thẩm tra mới biết!”

“Mộng Nam!” Đỗ Hiểu Nguyệt than nhẹ một tiếng, gỡ tay Liễu Mộng Nam ra, thản nhiên nhìn Hồng Trù, Thanh Trúc, rồi lại nhìn Liễu Mộng Nam, “Không làm chuyện xấu xa, không sợ ma gõ cửa!”

“Tiểu thư!” Hồng Trù và Thanh Trúc bị thị vệ đàn áp không thể cử động, chỉ có thể vô dụng lo lắng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt bị đưa đi.

Đỗ Hiểu Nguyệt đi hai bước, nghe thấy Hồng Trù và Thanh Trúc kêu lên thì dừng chân, xoay người lại, bình tĩnh nhìn Hồng Trù với Thanh Trúc rồi lại rời đi.

Chiều hôm ấy, trong Noãn Tâm các, đúng là lúc giương cung bạt kiếm.

“Hoàng Thượng, Hiểu Nguyệt tuyệt đối không hạ độc Lý Quý phi!” Đỗ Chính Hiên mặc đồ đen quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, nhìn thẳng Đàm Văn Hạo, “Nó không có bất cứ lý do với động cơ gì để hạ độc Lý Quý phi!”

“Trẫm biết!” Đàm Văn Hạo đứng dậy, đi được khoảng hai bước, rồi lại dựa lên bàn, giận dữ nói, “Nhưng trong nước trà Tiểu Dũng mang về quả thật có Thực hồn hương!”

“Kể cả có Thực hồn hương, cũng không nhất định là Hiểu Nguyệt làm mà!” Đỗ Chính Hiên phản bác, “Hiểu Nguyệt chưa từng xuất cung, nó lấy mấy thứ ấy từ đâu ra? Huynh rõ ràng biết Hiểu Nguyệt không thể nào làm ra chuyện này, vì sao vẫn…”

https://thuviensach.vn

“Hôm nay Lý thượng thư phu nhân tiến cung thăm người thân, khéo nhất là, khi bà ấy tới vừa vặn nghe được câu hỏi của Thái y, sau đó khóc chết khóc sống yêu cầu Trẫm trừng hung trị ác.” Đàm Văn Hạo ngồi lên ghế, khẽ than, “Ngươi cũng nên biết trong tình huống này, Trẫm… Bỏ đi, không nhắc đến thì hơn. Hoàng đệ, bên dịch đình hỏi được gì không?”

“Chẳng ra sao cả.” Đàm Văn Bác đứng một bên, “Ả ta từ đầu tới cuối cũng không đứng ra Thừa Ânhận chuyện gì.”

“Lộng Điệp, ngươi điều tra ra chi tiết rồi chứ?” Đàm Văn Hạo đứng dậy, đi xuống, chậm rãi hỏi.

“Đã tra ra ạ, giống hệt như thuộc hạ suy đoán, ả bị uy hiếp, nên mới không thể không bán mạng cho bọn họ hãm hại Hiểu Nguyệt.” Đỗ Chính Hiên đứng dậy, từ trong tay lấy ra một bản giấy da trâu được bọc kín, dâng lên Đàm Văn Hạo, “Đây chính là tất cả tư liệu về người nhà ả.”

Đàm Văn Hạo nhận lấy, chưa mở ra xem vội, đặt lên chiếc bàn bên cạnh, như có tâm tư.

“Trong Hoàng cung xảy ra chuyện lớn như vậy, e rằng bọn họ cũng đã biết!” Đàm Văn Bác hơi cúi đầu, bước hai bước lại gần Đỗ Chính Hiên, “Bọn họ có thể có hành động gì?”0

“Cũng không có hành động đặc biệt gì, vẫn chuẩn bị ngày mai đưa Tưởng Lương đệ đến Tổ lăng chôn cất.” Đỗ Chính Hiên vừa nói xong những lời này liền xoay người đi tới trước mặt Đàm Văn Hạo, quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng ngày mai cho phép Hiểu Nguyệt đi đưa Tưởng Lương đệ!”

“Hoàng huynh, Lộng Điệp nói không sai, nếu như không cho nàng đi, chỉ sợ nàng sẽ hận… Rất thương tâm.” Đàm Văn Bác cũng đồng ý điểm này với Đỗ Chính Hiên, mẫu thân hạ táng, mà thân là con gái không thể đưa

https://thuviensach.vn

bà đi nốt đoạn đường cuối, cũng quá mất tính người – mặc dù Đỗ Hiểu Nguyệt bị giam giữ, nhưng nàng chắc chắn vô tội!

“Không thể!” Đàm Văn Hạo cự tuyệt, ngồi trở lại Long Ỷ, “Bây giờ Đỗ Hiểu Nguyệt thân mang tội, chuyện còn chưa tra ra manh mối, nàng không thể ra khỏi Tông thẩm cục – chẳng lẽ các người muốn bỏ qua pháp quy? Nếu như vì nàng mà phá lệ, giang sơn này sẽ thống trị thế nào?”

Một đoạn hội thoại đã làm cho cả Đàm Văn Bác và Đỗ Chính Hiên đều hết lời nói lại.

Đỗ Hiểu Nguyệt bình yên nằm trên giường trong phòng giam ở Tông thẩm cục, trừng mắt nhìn cây xà trên trần phòng giam. Gian phòng này là phòng đơn, không có phạm nhân khác, có giường có bàn, trên giường có chăn mỏng, trên bàn còn có chút trà và điểm tâm. Hơn nữa từ sau khi vào đây, vẫn chưa có ai tiến hành thẩm vấn Đỗ Hiểu Nguyệt, càng đừng nói áp dụng mười tám mức cực hình này nọ với Đỗ Hiểu Nguyệt. Bọn thái giám trông coi còn khá khách khí, không có hô to gọi nhỏ, cũng không bày ra vẻ mặt khó coi. Hết thảy chỗ này Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy không giống như đãi ngộ mà một ‘tội phạm’ nên chịu!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, cuối cùng dừng lại ở ngoài cửa nhà lao, chỉ là Đỗ Hiểu Nguyệt đương mải mê suy nghĩ, không chú ý có người đang đứng bên ngoài quan sát mình.

“Hiểu Nguyệt!” Đàm Văn Bác nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đang ngây ngốc nằm nghiêng trên giường, ánh mắt hơi đờ đẫn, trên mặt không có tia máu nào, thức ăn trên bàn nàng cũng không có dấu vết đã từng di chuyển, trong thoáng chốc, cảm giác đau đớn chạy thẳng vào tim, mới một ngày, nàng đã tiều tụy như thế rồi!

Nghe tiếng gọi lạnh nhạt quen thuộc mà lại không rõ ràng, dây đàn căng cứng trong đầu Đỗ Hiểu Nguyệt mới được thả lỏng, vô thức quay đầu nhìn,

https://thuviensach.vn

thấy một khuôn mặt quen thuộc, không khỏi phá lên cười: “Là huynh à! Sao huynh lại tới đây?” Nói xong, Đỗ Hiểu Nguyệt lại tự tiếp lời, “À, lời muội vừa nói có phải ngốc lắm không? Huynh là Vương gia, đương nhiên đến được!” Nhấc người dậy, đi về phía cửa nhà lao. Nhìn Đàm Văn Bác qua cửa, trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt bỗng có một cảm giác kiên định, huynh ấy là người duy nhất đến thăm mình trong nhà lao này. “Nhưng, dù huynh là Vương gia, huynh cũng không thể bước vào nơi này nha!”

“Ở trong này vẫn khỏe chứ! Bọn họ có khó dễ muội không?” Dù đã biết Hoàng huynh ra lệnh không cho người của Tông thẩm cục làm khó nàng, nhưng vẫn không yên tâm nổi, trong Hoàng cung này người nghe một đằng làm một nẻo quả thực không ít!

“Khỏe khỏe! Được ăn được ngủ! Cuộc sống của muội ở Chiêu Dương cung cũng coi như là thế thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt thoải mái nhún nhún vai, tự ghẹo mình, “Bây giờ chỉ là đổi sang chỗ khác mà thôi, vừa đúng lúc muội ở Chiêu Dương trong cung phát ngốc phát mệt rồi, muốn thay đổi hoàn cảnh, còn chưa kịp hướng cầu nguyện với ông trời đã được thực hiện, huynh nói xem, ông trời có phải con giun trong bụng muội không?”

“Chuyện cười này chẳng buồn cười chút xíu nào hết!” Đàm Văn Bác nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt cười khổ, mày nhíu chặt, lại liếc mắt nhìn ra cửa nhà lao, “Ta vào đó nói chuyện với muội nhé!”

“Không cần đâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt thẳng thừng từ chối, “Bây giờ muội là người mang tội, mà huynh là Vương gia, nếu như bị người có lòng trong Hoàng cung phát hiện, e là lại rước lấy phiền toái vào người, huynh cứ ở đấy, muội hỏi huynh mấy câu!”

“Muội muốn biết gì?”

“Huynh có tin rằng độc đó không phải do muội hạ không?” Đỗ Hiểu Nguyệt thử thăm dò.

https://thuviensach.vn

“Ta biết muội sẽ không làm mấy chuyện nhàm chán mà vô dụng này.” Trả lời chắc như đinh đóng cột.

Cười vui vẻ, mi mắt hấp háy: “Cám ơn huynh. Muội còn tưởng rằng, huynh cũng không tin muội nữa!” A! Ít nhất còn có một người vẫn còn tin mình sẽ không làm ra mấy chuyện vô vị này!

Đàm Văn Bác nghẹn ngào, nàng nói một lời như vậy, thế thì điều nàng muốn biểu đạt chính là còn có ai đó không tin lời nàng? Có thể nào là huynh ấy không? “Ngày mai có muốn ra ngoài không?” Không muốn hỏi tiếp, đổi sang đề tài khác, nhẹ nhàng hỏi, “Ngày mai mẹ muội… mẹ muội sẽ được chôn cất.”

“Là thả muội ra ngoài, hay là lén trốn ra ngoài?” Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ nghiêng đầu, tự tiếu phi tiếu hỏi.

“Vẫn chưa tìm được người hạ độc.” Đàm Văn Bác lạnh nhạt nói.

Đỗ Hiểu Nguyệt hiểu rõ ý tứ Đàm Văn Bác, cười cười một cách vô tư, nhưng lại thê lương mười phần: “Không sao, ngày mai muội vẫn không đi. Mẹ sẽ hiểu chỗ khó xử của muội.” Xét tình cảnh bây giờ của mình, bất kể thế nào đều nên vô cùng cẩn thận, nếu không giây tiếp theo có khi còn sẽ thực sự muốn cái mạng nhỏ của mình. “Cám ơn ý tốt của huynh, muội đã hiểu rồi. Nếu như muội còn có thể xuất cung một cách bình thường, muội sẽ mời huynh ăn tiệc đứng kiểu Tây tỏ ý tạ ơn.” Bình thường, tức là còn sống, không bị lưu đày, không bị đổi thành nô tỳ, coi như vẫn là một người tự do.

“Muội đừng nghĩ ngợi bi quan quá! Yên tâm đi, muội sẽ an toàn xuất cung.” Đàm Văn Bác muốn nắm tay Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng giơ ra giữa chừng thì thu lại – Đỗ Hiểu Nguyệt rút tay về.

“Cám ơn!” Nhìn bàn tay huynh ấy giơ lên, Đỗ Hiểu Nguyệt vô thức rụt tay lại, bóp nhẹ đầu ngón tay, hơi gật đầu, tiếng trả lời phát ra từ cổ họng,

https://thuviensach.vn

lại nghĩ tới chuyện hạ độc, “Đúng rồi, các huynh đã kiểm tra thấy tất cả chỗ trà đều có độc phải không?”

“Đúng vậy!” Đàm Văn Bác cũng nói theo Đỗ Hiểu Nguyệt, xóa đi bầu không khí đột nhiên trở nên tế nhị, “May mà muội chưa cho người thu lại những ly trà ấy, chứng thực nước trà cho thấy chuyện sáng nay cố ý nhắm vào Lý Thiên Nhu.”

“Ừm, vậy Đồng Như Sương thì sao? Sao không thấy ai nói nàng ta đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ độc này chỉ hữu hiệu với Lý Thiên Nhu? Hay là chuyện Đồng Quý phi mang long thai có điều nghi vấn?” Đỗ Hiểu Nguyệt nhếch môi cười lạnh, “Xem ra, chuyện hôm nay, không chỉ mình nhà muội ưu sầu nha!”

“Đồng Như Sương nói dối có mang long tử, phạm tội khi quân, vốn ứng với đuổi vào lãnh cung, sau đó Đồng Thị Lang đến cầu tình, Hoàng Thượng niệm tình Đồng Thị Lang mới phế Đồng Như Sương làm Tài Nhân, cấm túc nửa năm.”

Từ chính nhất phẩm phế xuống thất phẩm, chỉ e Đồng Như Sương lúc này cũng đau lòng lắm! “A! Sớm biết có loại độc này, muội đã dùng sớm từ mấy hôm trước – vì hai người họ, muội thực đã nhận phải không ít tội!” Đỗ Hiểu Nguyệt oán thán, “Giờ đã chồm hỗm trong nhà giam rồi! Đúng rồi, việc này cũng kéo Thái y của Thái y viện xuống nước luôn chứ?”

“Ừ! Người chẩn đoán ban đầu cho Đồng Như Sương chính là Phí Thái y, nên hắn bây giờ cũng bị cách chức điều tra rồi.”

Hóa ra Phí Thái y là đồ hai mang! Bảo sao kết quả kiểm tra hôm qua có vấn đề, chỉ là hắn làm việc cho hai người Đỗ, Đồng, lấy được chỗ tốt gì đây? “Lý Quý phi tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, Hoàng huynh đã đến Tiêu Âm các.” Khi Đàm Văn Bác trả lời vấn đề này, có để ý đến từng tia thần sắc trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng

https://thuviensach.vn

nàng vẫn còn bình tĩnh, không có chút vui buồn nào, điều này làm cho Đàm Văn Bác thở phào nhẹ nhõm.

Đi Tiêu Âm các à! Đỗ Hiểu Nguyệt tận dưới đáy lòng than nhẹ một tiếng, hôm nay Đàm Văn Hạo coi như chịu đả kích không nhỏ, hai đứa con trai, một đứa vốn không tồn tại, một đứa còn chưa sinh ra đã mất đi! “Thôi, muội cũng không còn gì muốn hỏi.” Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ thở dài, nhìn Đàm Văn Bác, nở một nụ cười, “Tuyên Vũ Vương nên rời Tông thẩm cục sớm một chút, nếu như để người có lòng nghe được, thị phi này sẽ để người ta nói không rõ đâu.”

Sao nàng không hỏi đã tìm được hung thủ chưa, lúc nào nàng có thể rửa sạch oan tình? Chẳng lẽ nàng không để ý chút nào? “Hiểu Nguyệt, muội có muốn biết là ai hại muội không?” Đàm Văn Bác thử hỏi.

“Không muốn biết!” Quay đầu nhìn sang một bên, bàn tay nắm chặt lại, Đỗ Hiểu Nguyệt cắn môi, nhẹ nhàng nói, “Muội không muốn nói về vấn đề này, huynh đi đi!”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền vào đôi tai ngốc của Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi tiếng bước chân chậm rãi rời đi, cho tới khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, Đỗ Hiểu Nguyệt mới ngồi xổm xuống, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, khóc thút thít, vì Tưởng Lương đệ, cũng vì chính bản thân!

[1] Nguyên văn là từ “trán”, nhưng mình nghĩ mãi không hiểu sao dưới trán lại có râu -.- Nên nghĩ là người gõ văn bản gõ nhầm.

[2] Tông thẩm cục, dịch đình: các cơ quan phòng ban trong Hoàng cung

[3] Ngoan thanh lệ khí: giọng điệu giọng điệu tàn nhẫn, cứng rắn

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Giật mình bừng tỉnh, mở mắt ra, mông lung trước mắt chỉ phất phơ một mảnh hồng. Nhưng trong đầu lại là một mảnh trắng bạch: Bây giờ là lúc nào? Đã mấy giờ rồi? Hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy? Sao mình có cảm giác như đã xa lắm, như cả đời người đã trôi qua rồi vậy? Cái gì đang lau động nhè nhẹ kia? Còn có tiếng ai càu nhàu, mảnh hồng trước mắt thì biết di chuyển? Màu hồng, đây là đâu thế này? Phòng giam trang trí lại sao?

“Nguyệt nhi đã tỉnh à? Đói không? Có muốn ăn chút gì không?” Một giọng nói ôn nhuận như ngọc nhẹ nhàng cất lên, nghe quen quen, như đã nghe qua ở đâu đó. Quay đầu quanh quất hòng tìm nơi phát ra âm thanh ấy, hình ảnh Đàm Văn Hạo anh tuấn đập thẳng vào mắt.

“Á…” Cố gắng phát ra âm thanh, xoay người ngồi dậy, trừng mắt nhìn Đàm Văn Hạo ở đối diện, hỏi han liên tiếp như pháo nổ, “Đây là đâu? Sao huynh lại ngồi đây? Còn ta, sao lại ở đây? Không phải ta đang trong nhà lao sao?”

Đàm Văn Hạo không vội trả lời những vấn đề Đỗ Hiểu Nguyệt nêu ra mà đưa một chén nước trên chiếc bàn bên cạnh cho Đỗ Hiểu Nguyệt: “Có muốn uống miếng nước không?” Giọng nàng nghe khàn khan, có lẽ là do tối qua khóc lóc quá mệt mỏi.

Nhận chén nước, Đỗ Hiểu Nguyệt nói tiếng “Cám ơn” theo thói quen xong mới hồi phục tinh thần, hắn vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình! “Huynh vẫn chưa trả lời ta!” Cầm chặt chén nước trong tay, đồng thời âm thầm xem xét hoàn cảnh hiện tại: đây là không gian không nhỏ lắm, nhìn

https://thuviensach.vn

màu vàng ẩn ẩn cùng màu hồng nhàn nhạt mà xét, có một chiếc giường hẹp (còn gọi là tháp, xem lại“Giờ đang ngồi trên xe ngựa đúng không? Muốn đi đâu thế? Có phải đang đưa ta xuất cung không?”

“Xe ngựa đúng là đang xuất cung, nhưng nàng cũng không phải một đi không về!” Đàm Văn Hạo tự rót cho mình một chén nước. “Hôm nay tổ chức tang lễ đưa mẹ nàng đi. Nàng đi đưa tiễn bà ấy!”

“Hả?!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngạc nhiên, làm sao hắn lại nói năng tử tế vậy? Hôm qua còn coi mình là tội nhân, giam giữ trong ngục, hôm nay tự nhiên tốt bụng cho một tên “tội phạm” xuất cung đi đưa tang? Nhìn từ trên xuống dưới, vị Hoàng Đế này đâu có chỗ nào bất thường, cũng đến giờ mới phát hiện, hắn rõ ràng đang mặc loại vải tơ trắng của đám Nho sĩ, ngó lại bản thân thấy cũng một thân bạch tố y, “Quần áo của ta thay từ lúc nào? Ai thay?” Phát hiện ra mình bị người ta thay quần áo mà không hề biết gì hết, Đỗ Hiểu Nguyệt rất tức giận – sao mình lại ngủ mê mệt như chết thế chứ? Bị người ta thay đồ, đổi địa điểm mà cũng không biết?

“Là cung nữ thay cho nàng.” Đàm Văn Hạo cũng nhận ra Đỗ Hiểu Nguyệt tức giận chuyện gì, “Là nàng mệt quá, ngủ rất say sưa, nên mới không biết.”

Đỗ Hiểu Nguyệt thầm giận chính mình, hừ một tiếng rồi nói thầm: “Mình có chết đâu, sao không gọi mình dậy?”

“Nói bậy bạ gì đấy?” Đàm Văn Hạo trừng mắt, “Lẩm bẩm cái gì mà chết với không chết hả?”

“À, dù lần này còn sống tiếp được, chắc gì giây tiếp theo sẽ không chết!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, “Bây giờ ta là tội nhân, huynh lại muốn đưa ta xuất cung đi tiễn mẹ? Không sợ ta tranh thủ bỏ trốn à?”

“Nàng có phải tội nhân không, không do nàng nói!” Đàm Văn Hạo không thích nụ cười tự giễu ấy trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, cũng không ưa

https://thuviensach.vn

giọng điệu lạnh nhạt này của nàng. Điều này cho thấy, trong hết thảy mọi việc, nàng chỉ là một khán giả đơn thuần, dù cho hiện giờ nàng đã bị dính líu vào vô số phiền toái, nàng vẫn cứ thản nhiên như thế. “Nhưng mà, nếu nàng muốn chạy, còn để xem nàng có đủ năng lực lén bỏ trốn ngay dưới mắt Trẫm không.”

“Hừ!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh một tiếng. “Ta không phải tội nhân? Thế ta là gì? Ta còn nhớ kỹ lắm, hôm qua có người nói ta là thủ phạm đầu sỏ mưu hại dòng dõi Hoàng gia cơ mà! Thống lĩnh Ngự lâm quân đích thân áp giải ta vào Tông thẩm cục, quăng ta vào phòng giam – Đỗ Hiểu Nguyệt ta sống hơn hai mươi năm, trước giờ chưa từng bước qua cửa lớn nhà giam. Không ngờ lần này ta đã thực sự vào chốn ấy!” Nói đến đây xong, Đỗ Hiểu Nguyệt bừng bừng lửa giận, sống ở thời đại này, đã nhận gần đủ những nỗi tức tối chưa bao giờ trải qua!

“Nguyệt nhi, nàng giận chuyện hôm hả?” Nghe giọng oán giận của Đỗ Hiểu Nguyệt, một niềm vui hớn hở trào dâng trong lòng – cứ cho là nàng giận thì ít nhất nàng cũng để ý tới chuyện này, không giống như biểu hiện “chẳng có gì” của nàng! Hoặc là, có thể nói, nàng có chút chút để ý tới mình?

“Ta đã nói không được gọi ta là Nguyệt nhi cơ mà!” Đỗ Hiểu Nguyệt hít sâu, lùi dịch vào trong, kéo giãn khoảng cách với Đàm Văn Hạo, mắt lạnh nhìn hắn. “Ta với ngươi quen thân thế à? Không hỏi nguyên cớ đã tống ta vào ngục, đến một phạm nhân cũng cần thẩm phán mới định tội và giam giữ được!”

“Nguyệt… Hiểu Nguyệt, nàng hãy nghe ta nói, đưa nàng vào tạm Tông thẩm cục là muốn bảo vệ sự an toàn của nàng thôi!” Nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt nép sát vào trong một cách phòng bị, sự vui vẻ vừa nảy ra trong nháy mắt đã bị đóng băng. Vẻ mặt nàng vừa lạnh lùng, vừa đeo chiếc mặt nạ phòng bị. “Hôm qua Lý thượng thư cầm đầu đám quần thần dâng chiếu, yêu cầu phế nàng, biếm làm cung nữ; Đỗ Khang Vĩnh cũng lập tức dâng chiếu, nói

https://thuviensach.vn

là mỗi hành vi hành động, mỗi lời ăn tiếng nói của nàng đều không liên quan gì đến Đỗ gia…”

“Đừng nói nữa.” Khi Đỗ Hiểu Nguyệt vừa nghe ba chữ ‘Đỗ Khang Vĩnh’, vẻ bình tĩnh lại bị đập tan, hai tròng mắt không còn tia máu nào, cắn cắn môi “Mỗi câu mỗi lời lão nói ta đều biết, trước khi vào cung, lão từng nói qua rồi, sau khi nhập cung hết thảy mọi chuyện của ta đều không còn quan hệ gì với Đỗ gia nữa! Mà hết thảy mọi chuyện của lão đương nhiên cũng chẳng liên quan tới ta!”

“Đừng cắn môi nữa, nếu muốn giải tỏa tâm tình, thì hãy giải tỏa hết ra đi!” Trông nàng cắn môi bật cả máu, than nhẹ một tiếng, dịu dàng kéo nàng lại phía mình, ôm vào lòng, khẽ hỏi, “Kỳ thật nàng rất chú ý đến Đỗ Khang Vĩnh, phải không?”

Đỗ Hiểu Nguyệt không cự tuyệt Đàm Văn Hạo, chỉ là, khi đã mệt rồi thì muốn tìm ai đó để dựa vào thôi. “Không!” Than nhẹ, “Chỉ vì thấy không đáng cho mẹ, thanh xuân tốt đẹp mà lại lãng phí trên người Đỗ Khang Vĩnh, cuối cùng còn rơi vào một kết cục không mấy tử tế! Nếu như ta là bà, có chết cũng không chết vì một người như thế!”

“Nàng muốn gả cho một người như thế nào?” Người chồng mà mọi phụ nữ trong thiên hạ đều muốn cưới, nàng không thích. Vị trí mà mọi phụ nữ trong thiên hạ đều khao khát, nàng không thèm, vậy, nàng muốn gả cho một người thế nào đây?

“Cái này…” Đỗ Hiểu Nguyệt thoát ra khỏi vòng tay Đàm Văn Hạo, hơi xấu hổ, nói thế nào đi nữa, trên danh nghĩa, hẵn vẫn được coi là chồng của mình. Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy điều gì cần nói thì phải nói, kiên định lòng mình, cũng phải kiên định cả ý nghĩ, nhích ra dựa vào một bên, đến sát vách xe mới thôi.

https://thuviensach.vn

“Ta ấy à… Kỳ thực yêu cầu của ta cực đơn giản, ta chỉ cầu một đời một kiếp một đôi là tốt rồi! Bất kể nghèo khó hay phú quý, bất kể thân phận địa vị, bình an lặng lẽ sống một đời bên nhau! Những lời này, huynh nghe có phải thấy ta rất tham lam không? Trong Hậu cung, cấm kỵ nhất chính là có lòng tham và không biết hài lòng, nếu như người phụ nữ ấy muốn độc chiếm Đế Vương, nhất định phải làm ra mấy chuyện điên cuồng, như Lý Thiên Nhu bắt tay với Thái y, tìm thuốc đối phó với canh tuyệt tử (một dạng thuốc tránh thai hàng ngày), cầu mong sớm ngày mang thai; như Đồng Như Sương biết Lý Thiên Nhu mang thai, hoặc phát hiện chuyện Lý Thiên Nhu mang thai có điều bất thường, cũng động tay động chân một chút, nhưng mà nàng không cao minh như Lý Thiên Nhu, giả vờ mang thai, có lẽ sau này sẽ dùng chiêu “ly miêu hoán thái tử”. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, xảy ra việc như vậy, cùng lúc dẫm nát mộng đẹp của hai người họ – trong Hậu cung, nếu không thể nắm giữ trái tim Đế Vương, thì giữ lại long chủng của Đế Vương cũng là một phương thức tốt để củng cố địa vị!”

Đỗ Hiểu Nguyệt vừa nói vừa lưu ý sắc mặt Đàm Văn Hạo biến hóa. Thấy khi Đàm Văn Hạo nghe đến chuyện Lý Thiên Nhu với Đồng Như Sương, tỏ ra hơi bực mình, lập tức ngừng lại, chuyển sang nói cái khác, “Nói xa quá rồi, ta nói vậy chính là muốn nói cho rõ, cuộc sống trong Hậu cung không phải cuộc sống ta muốn, Đế Vương không thể chỉ yêu một mình ta, cho ta hết thảy yêu thương, ta cũng không có biện pháp nào chịu đựng chuyện chồng mình có cả đám vợ lớn vợ bé, lại còn phải ngày ngày giả lả cười cợt với đám phụ nữ ấy. Đừng thấy ta như là không so đo tính toán gì, đó là bởi vì ta không đặt huynh trong lòng, nếu như ta thật sự có mắt không tròng coi trọng huynh, e rằng Hậu cung của huynh sẽ không có lấy một ngày bình an.”

Ra vậy, nàng quả thật chưa từng để mình vào trong lòng, Mẫu hậu nói đúng, đúng là bởi vì Đỗ Hiểu Nguyệt không quan tâm đến mình, nên mới có thể giao quyền hành Hậu cung cho nàng, nàng sẽ không ăn dấm chua, càng không bày mưu tính kế với phi tử khác! Mặc dù đã sớm nhận ra

https://thuviensach.vn

chuyện này, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, đúng là… rất thương tâm!

“Nàng có thể không cho Hậu cung được một ngày bình yên, ta sẽ không trách nàng!” Một hồi lâu, Đàm Văn Hạo mới chậm rãi nói một câu như vậy, tinh tế nhìn thẳng vào mắt mi nàng.

Ôi, lời này của huynh ấy… Đỗ Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ nhìn Đàm Văn Hạo, đúng tầm mắt của hắn. Không khí trở nên tế nhị, hơi xấu hổ, khiến Đỗ Hiểu Nguyệt có chút mất tự nhiên, cả nửa ngày sau (một cách nói quá của TQ) mới ha ha cười, “Ha! Không phải giờ đây ta đã làm náo loạn cả Hậu cung khiến ai nấy đều bất an rồi ư? Con trai huynh đã mất, danh hiệu Hoàng Hậu này của ta cũng sắp đến hồi cuối – ta mong đợi ngày này đã gần nửa năm rồi! Nói thật đi, định trừng phạt kẻ hành hung này thế nào?”

Nghe câu trả lời như thế của Đỗ Hiểu Nguyệt, trong lòng trở nên sốt ruột thậm chí còn có chút tức giận, mình đã nói tới mức này rồi, nàng còn muốn sao nữa? Chẳng lẽ nàng thật sự mong muốn Tam Cung Lục Viện bị phế bỏ hết, nàng mới có thể liếc mắt đến mình? Còn câu nói cuối của nàng càng khiến Đàm Văn Hạo giận hơn, hóa ra từ trước tới nay nàng không quản không hỏi, cả bộ dạng thờ ơ như không nữa, đều là mượn cơ hội này xuất cung! Hừ! Nếu nàng thực tính toán như thế, thì đã tính sai rồi!

“Nàng định gánh vác tất cả tội lỗi sao? Nhận hết mọi oan tình mà không cần giải oan?” Vô tình cau mày nhíu mắt, dù mặt chưa lạnh, nhưng đã vô ý để lộ vẻ tức giận mà không thoát khỏi con mắt Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Cái gì gọi là giải oan hả? Hoàng Thượng ngài đã đóng tội danh mưu hại dòng dõi Hoàng gia lên người thần thiếp! Hơn nữa, trong nước trà ở Chiêu Dương cung quả thật có độc, Lý Quý phi lại vừa vặn trúng độc, nhân chứng vật chứng đều có đủ, thần thiếp đương nhiên được nhận tội!” Đỗ Hiểu Nguyệt đổi cách xưng hô theo thân phận, nhưng vẫn không kiêu không nịnh.

https://thuviensach.vn

“Rõ ràng nàng không làm, sao lại muốn gánh vác tội danh không của mình này?” Đàm Văn Hạo nghe nàng nói một câu thần thiếp hai câu thần thiếp thì thấy rất chối tai, những lời này, đám đại thần cũng có nói, nhưng không mang vẻ châm chọc như từ miệng nàng nói ra, không lẽ thực muốn mang tội cả đời thế sao?

“À! Ta thấy chả sao!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhún vai, lắc đầu trả lời.

“Nàng thực trông rất lạnh nhạt, không sợ Trẫm làm như lời đám đại thần biếm nàng làm cung nữ, thế thì cả đời nàng cũng không có khả năng xuất cung!” Tức quá là tức, quả thật nàng chẳng chút lưu luyến Hoàng cung này sao!

“Huynh…” Trừng mắt nhìn Đàm Văn Hạo, lửa giận không ngừng bốc lên, hắn nhất định phải làm khó mình vậy sao? Muốn thật giận, thật giận hắn, nhưng làm ầm lên thì được gì? Người ta dùng thân phận Hoàng Đế gây áp lực, còn mình đây, một “tội nhân” không quyền không thế không hậu thuẫn thì có thể làm gì?! “Ngài là Hoàng Thượng, ngài muốn sao thì được vậy, tội thiếp không có gì để nói!”

Lại là cái vẻ lạnh nhạt thờ ơ này, thật khiến người ta giận mà, nàng có thể đừng lý trí đến vậy được không, đè nén mọi tâm tình xuống tận đáy lòng?! “Nàng hắn đã biết độc do ai hạ, đúng không? Tại sao phải giúp ả?”

“Ta chẳng giúp ai cả!” Đỗ Hiểu Nguyệt lắc đầu mãnh liệt, nắm chặt tay. “Dù gì đồ cũng là soát từ Chiêu Dương cung ra, ta là chính chủ Chiêu Dương cung, bất kể có phải ta hạ độc không, cũng không thoát khỏi liên quan!”

“Nàng có muốn biết nguyên nhân vì sao ả muốn hãm hại nàng không?” Đàm Văn Hạo không để ý Đỗ Hiểu Nguyệt đương trốn tránh, buộc nàng đối mặt hiện thực.

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ biết người không thể dựa tướng mạo, nước biển không thể đo nông sâu.” Đỗ Hiểu Nguyệt than khẽ, “Bị người thân cận nhất ở sau lưng đâm cho một đao thật dịu dàng, thật khó lòng phòng bị! Ta rốt cục cũng biết ý tứ của mẹ khi nói cần đề phòng người bên cạnh, nhưng đã chậm một bước! Đúng rồi, có phải huynh đã sớm biết cô ta có vấn đề? Sao không cảnh tỉnh ta?”

“Khổ nỗi ta không có chứng cớ, sợ nàng không tin.” Đàm Văn Hạo tứ lạng bạt thiên cân trả lời.

“À! Thật là vậy sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, bán tín bán nghi. “Bản thân ta cảm thấy sự kiện lần này đã giúp huynh không ít nhỉ! Trong Hậu cung thì không cần nói nhiều nữa, bên Thái y viện thì quét sạch một nhóm người, thuận đường còn có thể chèn ép một đám khác trong triều!” Lần này, chỉ sợ Đồng Thị Lang cũng bị liên lụy.

Đàm Văn Hạo có chút không vui. Đúng, đối với tâm tư của người kia, đã từng đoán được, cũng vì cho rằng bọn họ sẽ không rat ay nhanh như thế, có khả năng đề phòng, không ngờ, bọn họ có thể đánh vào khâu then chốt này! “Nàng phải tin, ta cũng chẳng vui thích gì khi thấy họ kéo nàng xuống nước.” Đàm Văn Hạo đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay Đỗ Hiểu Nguyệt, vẻ mặt trịnh trọng, “Xin lỗi, không thể thực hiện lời ta đã hứa.”

Nhẹ rút tay về, nở nụ cười có chút không tự nhiên: “Không vấn đề!” Việc này không có gì lớn lắm, trừ người thân cận nhất phản bội chính mình khiến mình hơi đau lòng, còn lại không có cảm giác tồi tệ gì. Dù gì cũng chẳng có hứng thú với Hoàng cung này, “Chỉ là, ta không muốn tha cho người đã hại mẹ ta! Huynh… có thể giúp không? Giúp ta tra ra nguyên nhân thực sự khiến mẹ ta mất?”

“Mẹ nàng đã không muốn để nàng biết, hà cớ gì nàng cứ phải truy tới cùng?” Có một số việc, không biết cũng có cái tốt của không biết!

https://thuviensach.vn

“Hà cớ gì ư? Huynh nói xem?” Đỗ Hiểu Nguyệt cau mày, giận dữ hỏi, “Nếu như mẹ huynh vô duyên vô cớ chết đi, huynh có muốn biết nguyên nhân bà chết không, hoặc là thay bà báo thù?”

“Mẹ ta còn sống rất khỏe mạnh!” Dù có biết thân thể Thái Hậu không tốt lắm, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

“Còn sống á? A! Xem ra huynh đúng là không biết… !” Đỗ Hiểu Nguyệt nói lên đến cao trào liền ngập ngừng, trộm véo đùi, tự trách bản thân nóng lòng, thiếu chút nữa, chỉ thiếu xíu xíu thôi đã nói ra mất rồi.

“Ta không biết cái gì? Nàng muốn biểu đạt điều gì?” Đàm Văn Hạo trong lòng bỗng thấy rung động, Đỗ Hiểu Nguyệt không phải người thích sinh chuyện, đặc biệt khi tức giận càng nói thẳng thắn hơn những câu thật lòng, nàng ấp a ấp úng như vậy, đột nhiên ngừng nói, chứng tỏ nàng nhất định có gì đó giấu diếm.

“Không có gì!” Đỗ Hiểu Nguyệt quay đầu lại, phát hiện xe ngựa đã không còn di chuyển nữa, vội hỏi, “Xe ngựa ngừng rồi, có phải đã tới Đỗ phủ không?”

“Thân phận nàng hiện giờ không thể tới Đỗ phủ.” Đàm Văn Hạo cũng không hỏi tiếp, nhưng trong lòng thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải nói cho rõ chuyện này, khom người đứng lên, đưa tay ra trước Đỗ Hiểu Nguyệt, “Chúng ta xuống đi, đây là khu lăng mộ Đỗ gia, bọn họ đã đưa quan tài của mẹ nàng về phủ rồi.”

Cái gì! Sao lại như vậy?! Bọn họ hành độ quá nhanh, thế này thì làm sao mình tra ra nguyên nhân cái chết của Tưởng Lương đệ được?

“Không thể! Tuyệt đối không thể!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhảy dựng lên, cuống quít vội vàng nhảy xuống xe, đập vào mắt chỉ là một khu mộ hoang vu. Bụi khô, cây già, quạ đen, cỏ dại mọc thành bụi, thậm chí mộ phần mới chôn còn có vải trắng, đu đưa trong gió, vô cùng thê lương.

https://thuviensach.vn

“Đây thật là Tổ lăng Đỗ gia á?” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đỗ Hiểu Nguyệt không thể tin được hai mắt mình, dù gì Đỗ gia cũng là danh gia vọng tộc, Tổ lăng sao có thể tầm thường lạnh lẽo thế này?

“Chỗ này không phải Tổ lăng Đỗ gia mà là ngọn núi phía sau Tổ lăng.” Đàm Văn Hạo thấy rất kỳ lạ, sao Đỗ Hiểu Nguyệt lại không nhận ra Tổ lăng nhà mình, Đỗ Khang Vĩnh dù có thế nào, hàng năm khi tế Tổ cũng phải đưa tất cả người thân Đỗ gia đi cùng chứ! “Bọn họ nói, mẹ nàng tuổi còn trẻ đã mắc bệnh lạ mà chết, không thể đưa vào Tổ lăng, nên đã đưa bà ấy đến chôn ở ngọn núi phía sau này.”

Nghe Đàm Văn Hạo chuyển lời, Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ có thể im lặng đáp lại, thở dài thật nặng nề: Tưởng Lương đệ, người chết đi thật sự không đáng!

https://thuviensach.vn

Chương 65

Trên đường về cung, Đỗ Hiểu Nguyệt cứ trầm ngâm không nói, hơi vén một góc rèm cửa sổ lên, ngắm nhìn cảnh vật bên đường thay đổi.

"Nguyệt… Hiểu Nguyệt, nàng đừng quá đau lòng." Đàm Văn Hạo cảm thấy chung quy vẫn nên nói câu gì đó mới phải, nhưng bản thân lại chưa từng khuyên giải một người phụ nữ nào, trong nhất thời, cũng không biết nên nói từ đâu thì hợp với tâm trạng nàng hơn. "Người chết không thể sống lại, nếu như mẹ nàng thấy nàng đau lòng như vậy, nhất định bà sẽ không yên lòng…"

"Ha! Huynh trông kìa, đằng kia có một tân nương tử đang đào hôn!" Đỗ Hiểu Nguyệt đúng lúc ấy lại lớn tiếng kêu ầm lên, "Hóa ra ở thời cổ đại này cũng có người con gái to gan dám đào hôn cơ đấy!"

"Nàng…" Đàm Văn Hạo có cảm giác vô năng vô lực, trong đầu Đỗ Hiểu Nguyệt đang nghĩ cái gì vậy? Một khắc trước còn đang vì chuyện Tưởng Lương đệ mà đau đầu, giây tiếp theo đầu óc đã chuyển sang chuyện khác rồi! Nhưng mà, như vậy cũng tốt, ít nhất nàng sẽ không tiếp tục nghĩ ngợi về chuyện ấy nữa, cũng có thể bớt thương tâm một chút. Nghiêng người qua đó, ghé vào khe hở Đỗ Hiểu Nguyệt đã vén lên nhìn ra ngoài, bên ngoài chỉ có một rừng cây, không hề thấy nửa bóng người, "Người ở đâu cơ? Còn cái gì mà gọi là người con gái cổ đại to gan?"

Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn tựa vào cửa sổ như thế, chẳng mảy may chú ý tới Đàm Văn Hạo đang mon men tới gần, mắt nhắm hờ: "Thành thân ở đây không phải đều do cha mẹ sắp xếp, nhờ người mai mối cho con gái hay sao? Nếu như người con gái ấy không muốn gả cho người mà cha mẹ đã an

https://thuviensach.vn

bài, vậy chỉ còn đường chạy trốn, đào hôn. Nhưng chuyện đào hôn này, không phải người con gái nào cũng dám làm, vậy nên, lá gan của người con gái mặc hỉ phục chạy chối chết trong rừng vừa mới rồi hắn là rất lớn."

"Lá gan của nàng cũng đâu nhỏ!" Đàm Văn Hạo nói tiếp, nghĩ đến chuyện lúc đầu nàng có dũng khí quỳ xuống cầu xin Đỗ Khang Vĩnh đừng đưa nàng vào cung mà xem, nàng đã rất to gan rồi; sau đó khi vào cung rồi thì đọc tiểu thuyết gió trăng một cách ngang nhiên, trắng trợn, lờ lớ lơ hết mọi lễ phép cung đình; tiếp theo lại còn muốn đàm phán điều kiện với mình, lập ra khế ước; những mưu lược, ý tưởng nàng đề xuất, thực không phải người con gái nào cũng làm ra được!

"Lá gan lớn thì cũng ích gì? Không ngốc thì thế nào? Đến cuối cùng, ngay cả người mình muốn bảo vệ cũng không thể bảo vệ nổi!"

Đỗ Hiểu Nguyệt tự cười giễu, vén rèm cửa sổ lên, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu vào, soi rọi trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, rất mông lung, mà thanh âm nói chuyện của nàng càng thêm thanh tao thoát tục, "Bây giờ ta xem như đã hiểu rõ, cho dù có bề dày lịch sử hàng nghìn năm, tiếp nhận nền giáo dục tiên tiến thì cũng thế nào? Ở thời không này, ta chẳng qua chỉ là một người con gái yếu đuối, bị người ta điều khiển, bị người ta tính toán đủ điều. Không có năng lực tự bảo vệ mình, không có năng lực bảo vệ người – đưa tiễn người thân của chính mình một đoạn đường cuối cùng cũng phải đến lén lút như vậy, nghĩ tới, thật đúng là châm chọc quá đi! Ta chưa từng nghĩ sẽ thay đổi tư tưởng của người khác tại nơi đây, cũng không bướng bỉnh nhồi nhét quan niệm của ta vào đầu người khác, chỉ nghĩ là, yên yên bình bình sống hết kiếp này, có điều, ông trời hình như không để ta được yên tĩnh, những chuyện phiền toái cứ một chuyện, lại một chuyện nữa, sương mù cứ một đợt, lại tiếp một đợt, khiến cho tất cả kiên nhẫn của ta đều tiêu tan, toàn bộ đều tiêu tan hết!"

Có một loại dự cảm không tốt nảy ra từ trong tim, tuy Đỗ Hiểu Nguyệt an nhiên ngồi đó, lạnh nhạt nói năng, tuy ngồi ngay dưới ánh mặt trời,

https://thuviensach.vn

nhưng toàn thân nàng tỏa ra hơi lạnh như thể đang ngồi trong tuyết. “Hiểu Nguyệt, nàng muốn làm gì?”

“Ta bây không muốn làm gì cả!” Đỗ Hiểu Nguyệt quay đầu, cười thản nhiên, ánh mặt trời tỏa sáng, giống như nụ hoa đón xuân tháng ba.

“Binh gia không phải thường nói dĩ bất biến ứng vạn biến sao? Giờ ta không làm gì, cũng không nói gì, ta muốn xem xem, vận mệnh này muốn trêu chọc ta ra sao, những người này muốn tính mưu bày kế với ta thế nào!”

Ra thế, nàng đã quyết định cùng bọn họ kéo dài thời gian! Thái Hậu nói không sai, Đỗ Hiểu Nguyệt chính là loại phụ nữ không ra tay thì thôi, đã ra tay tất đạt được mục đích, nàng không tranh, không thể hiện rằng nàng không biết cách tranh, nàng không tính toán, không có nghaĩ là nàng không biết tính toán! Người như vậy, có thể sống một đời ẩn sĩ tiêu dao bình yên chốn sơn thủy, cũng có thể bước vào chốn hồng trần, trở thành rồng phượng trong biển người! Chỉ tiếc, nàng là phụ nữ, nếu không, nàng đã có thể cứu giúp thiên hạ; mà cũng may nàng là phụ nữ, mới có thể ngây ngô sống trong lục cung này! “Nàng vẫn định xuất cung vội vã thế sao?”

“A! Huynh muốn sớm ngày lật đổ Đỗ Khang Vĩnh hay không?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười khẽ, “Ta tính ngày, Đỗ Sơ Dương sắp mau chóng đưa quân về triều rồi – chuyện này đối với cả huynh và Đỗ Khang Vĩnh mà nói, đều là một cơ hội rất lớn! Nếu như Đỗ Sơ Dương đứng về bên Đỗ Khang Vĩnh, thì Đỗ Khang Vĩnh sẽ mượn gió đông bức cung, phần thắng chắc hẳn lớn lắm nha!”

“Nàng khẳng định bọn họ sẽ hành động?” Đàm Văn Hạo cả kinh. Sớm đoán ra bọn họ sẽ có động tĩnh ấy, nhưng nghe việc này từ chính miệng Đỗ Hiểu Nguyệt nói ra, lại có cảm giác khó mà giải thích nổi, nàng thân ở Hậu cung, làm sao có thể biết ngày Đỗ Sơ Dương về triều, hoặc kế hoạch của Đỗ Khang Vĩnh?

https://thuviensach.vn

“Hết thảy tất cả chỉ là ngoài ý muốn!” Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ thở dài.

“Huynh còn nhớ đêm mà Tam ca nhờ Mộng Nam đưa ta xuất cung không? Ngày đó Tam ca đưa một phong di thư mẹ gửi cho ta. Ta đoán mọi nội dung trong thư các huynh đều đã biết, nhưng các huynh lại không biết, mẹ ta đã dùng mẹo, giấy viết lá thư ấy rất đặc biệt, sau khi ngâm qua nước, sẽ xuất hiện nội dung khác.” Tối qua, khi Đỗ Hiểu Nguyệt lấy khăn ra lau nước mắt, trong lúc vô tình đã lấy ra lá thư này, nước mắt làm ướt giấy thư, mới phát hiện ra bí mật này.

“Nàng nói, trong thư mẹ nàng ghi lại kế hoạch của bọn họ?” Đàm Văn Hạo vô cùng kinh hãi. Không ngờ, người không gây chú ý nhất, trông bình thường nhất ở Đỗ phủ lại có chiêu này!

“Ừm!” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, “Ta đoán, khẳng định là mẹ ta trong lúc vô tình đã nghe được cuộc nói chuyện bí mật của họ, bị họ phát hiện, sau đó mẹ bị ép tự sát. Nhưng mà, bọn họ không ngờ, mẹ có thể dùng phương thức này kể lại cho ta những điều bà nghe được!” Nhưng, Tưởng Lương đệ từ đầu chí cuối vẫn hy vọng Đỗ Hiểu Nguyệt đừng làm khó Đỗ Khang Vĩnh! “Lá thư ấy nằm trong bộ quần áo ta thay ra hôm qua, nếu đám cung nhân của huynh không đem bộ quần áo ấy vứt đi thì vẫn có thể tìm được.”

Đàm Văn Hạo vừa nghe, sắc mặt tối sầm lại, đoán rằng chỗ quần áo ấy e là đã đưa đến Hoán Y cục rồi!

Xe ngựa vẫn đi tiếp, mà trong xe lại an tĩnh vô cùng, mãi đến khi tiếng cười nói rao hàng hỗn tạp bên ngoài vọng vào trong xe, mới làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt đang mơ mơ màng màng gà gật tỉnh táo lại. “Xin hỏi, ta có thể nói ra một yêu cầu nhỏ xíu được không?”, Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn Đàm Văn Hạo có vài phần dò xét, lấy lòng, “Ta muốn ăn một bát mì vằn thắn trên đường được không?”

https://thuviensach.vn

“Đói bụng à?” Đàm Văn Hạo đưa điểm tâm bên cạnh tới trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, “Nếu đói, ăn trước một chút cái này đi, nhanh lắm, sắp tới Hoàng cung rồi.” Hiện giờ là vi phục đi đường, không có nhiều thị vệ, nhỡ có thích khách thì làm sao?

“Không được!” Đỗ Hiểu Nguyệt vừa muốn vừa không muốn từ chối. Sau khi tới thời không này, vẫn chưa lượn phố, chưa biết ở đây có thứ gì hay ho, dù hiện giờ không có tiền mua, nhưng ngắm cho đã mắt cũng được chứ, quan trọng nhất chính là, làm quen một chút bố cục trong kinh thành, đợi ngày sau xuất cung, đông tây nam bắc trên đường chỗ nào cũng biết đi! “Ai da, dù gì cũng đã xuất cung, cần gì phải vội về? Ra đường chơi đi, giống như đi vi hành, tìm hiểu nỗi khổ dân sinh, như vậy đối với bộ máy chính quyền của huynh cũng có lợi!”

Nhích nhích lại gần Đàm Văn Hạo, cực lực thuyết phục, thấy Đàm Văn Hạo không chút động tĩnh, Đỗ Hiểu Nguyệt quyết định bổ sung toan tính, “Ta cũng biết, bộ quần áo hôm qua ta mặc khẳng định đã mất rồi, đương nhiên lá thư ấy cũng mất theo. Nếu huynh đồng ý với ta, cho ta xuống xe đi ngắm nghía phố phường, cảnh vật một chút, ta sẽ lập tức viết lại nguyên văn nội dung bức thư ấy cho huynh, thế nào?”

“Kể cả không có lá thư ấy, Trẫm cũng có thể dập tắt kế hoạch của bọn họ!” Đàm Văn Hạo có chút tức giận, nàng sao lại nghĩ mình có thế lực như vậy? “Còn nữa, nàng còn cho rằng nội dung lá thư ấy còn dùng được ư? Lúc kế hoạch bị bại lộ, bọn họ chắc chắn biết thay đổi kế hoạch ban đầu!”

“Biết chứ!” Đỗ Hiểu Nguyệt không bị lời giễu cợt lạnh lùng của Đàm Văn Hạo hù dọa, tiếp tục dày mặt thuyết phục: “Nhưng từ kế hoạch ban đầu có thể đoán ra phần nào kế hoạch khác mà, dù sao cũng chỉ là một việc thôi, kế hoạch có thay đổi thế nào cũng không thể vượt ra ngoài mục đích ấy! Chẳng lẽ huynh thật sự không chút hứng thú với nội dung lá thư?”

https://thuviensach.vn

“Nếu như ta nói, so với lá thư đó, ta đối với nàng càng hứng thú hơn, nàng có phải sẽ lấy chính bản thân ra làm điều kiện?” Đàm Văn Hạo nhướng mày cười, kèm theo khiêu khích.

“Ha! Ta sớm đã bị rất nhiều người lấy ra làm điều kiện trao đổi rồi, thêm một lần nữa thì mất gì đâu?” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng nheo mắt cười, hỏi ngược, cũng che lấp tất cả đắng cay chua xót vào lòng.

Đỗ Hiểu Nguyệt nói xong, trong xe ngựa một lần nữa trở nên yên tĩnh, tiếng ồn ào bên ngoài càng chói tai hơn. “Dừng xe!” Một hồi lâu sau, Đàm Văn Hạo vẫn còn nhìn xoáy vào mắt Đỗ Hiểu Nguyệt, tới mức Đỗ Hiểu Nguyệt mặt ửng đỏ, xoay đầu đi chỗ khác. Mới hướng ra ngoài lớn tiếng nói một câu, xe ngựa đã lập tức ngừng lại, đợi chỉ thị tiếp theo của Đàm Văn Hạo. “Đi đi! Đi ăn mì vằn thắn của nàng!” Nói xong, Đàm Văn Hạo mở cửa xe, bước xuống xe trước.

Hừ! Một chút phong độ đàn ông cũng không có! Không biết ưu tiên phụ nữ à? Đỗ Hiểu Nguyệt lẩm bẩm sau lưng Đàm Văn Hạo, cũng khom người đi tới cửa xe. Khi nhảy xuống, lại bị người ta đỡ lấy giữa chừng, rơi vào một vòng tay quen thuộc. “Ôi! Này, huynh muốn hù chết ta hả!” Đỗ Hiểu Nguyệt một tay xoa xoa tim, một tay vỗ mạnh lên vai Đàm Văn Hạo, “Ta tự xuống được, ai cần huynh đỡ?” Mình và hắn ta đã đạt tới trình độ ôm ấp thân mật thế sao? Huống hồ đang ở trên đường thời cổ đại, việc nam nữ ôm nhau là một chuyện ‘phong hoa’[1] phi thường nha!

“Đi trên đường bằng phẳng vững vàng còn gãy chân được, có thể từ độ cao như thế mà nhảy xuống không chứ, thực sự cần chút kỳ tích đấy!” Sắc mặt Đàm Văn Hạo vẫn như bình thường đặt Đỗ Hiểu Nguyệt xuống đất, không hề giận dữ nói.

Hừ! Vừa rồi lúc ở khu mộ, không phải tự mình nhảy xuống sao? Nhưng mà, lúc ấy gan bàn chân trái cũng hơi đau! “Không thèm nói với huynh nữa!” Đỗ Hiểu Nguyệt xoay người đi, đi được mấy bước, mới phát hiện

https://thuviensach.vn

mình không biết đường hướng, đành phải dừng lại, gào lên với Đàm Văn Hạo vẫn đứng yên một chỗ, “Đi ăn uống nên đi hướng nào?” Liếc mắt một cái đã thấy tất cả cửa hàng ở đây đều bán vải vóc, giày dép, gạo, củi và những vật dụng hàng ngày khác, không thấy một cửa hàng ăn nào.

“Đây là chợ Bắc. Ăn uống chắc hẳn là đi về phía chợ Nam!” Đàm Văn Hạo đi tới, rất tự nhiên kéo tay Đỗ Hiểu Nguyệt, đi về một hướng khác. Thị vệ đi theo trong nháy mắt đã lẫn vào đám đông, rồi lại theo sát phía sau Đế Vương.

“Ồ! Giỏi lắm! Giỏi lắm!” Trên đoạn đường từ chợ Bắc tới chợ Nam, Đỗ Hiểu Nguyệt không ngừng gật đầu, cười ha ha nhìn Đàm Văn Hạo. “Ai da, ai đã nghĩ ra biện pháp tốt vậy, quy hoạch thị trường rất tốt? Phân loại cửa hàng rồi tập hợp, còn quy hoạch rất gọn gàng ngăn nắp, không hề lộn xộn chút nào, đồng thời vẫn giữ được vẻ náo nhiệt phồn hoa. Hơn nữa, trên đường người mua người bán mặc những trang phục của các dân tộc khác nhau. Thật sự ngùn ngụt khí thế nước lớn!”

“Là Đại ca nàng nghĩ ra.” Đàm Văn Hạo không e dè nhắc tới Đỗ Dạ Hàn, “Năm trước quan lại địa phương trình tấu nói trong kinh thành các cửa hàng buôn bán rất hỗn loạn không điều chỉnh nổi, trên đường phố cũng hỗn loạn bẩn thỉu, Trẫm liền giao việc này cho Đại ca nàng xử lý.”

“Xem ra, Đại ca ta thực là một nhân tài!” Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ tới Đỗ Dạ Hàn cũng là người Đỗ gia, không khỏi thở dài, ngoắc lấy cánh tay Đàm Văn Hạo, “Nếu Đại ca ta không về phe huynh, nhưng cũng không về phe bên kia, huynh sẽ trừng phạt huynh ấy không?” Mưu phản là bị tru di cửu tộc đó nha! Nếu như Đỗ Khang Vĩnh thật sự làm phản, kể cả mình có khế ước với Đàm Văn Hạo, chỉ sợ cũng không thoát khỏi bị liên quan!

“Có phải nàng muốn hỏi đến lúc đó nàng sẽ làm sao, có thể nào cũng trừng phạt cả nàng hay không chứ gì!” Đàm Văn Hạo thấy rõ mưu mẹo của Đỗ Hiểu Nguyệt, thẳng thừng vạch trần vấn đề tiếp theo nàng có thể hỏi.

https://thuviensach.vn

Dừng chân lại, chuyển đến bên người Đỗ Hiểu Nguyệt, hai người đối mặt nhìn nhau, nhẹ nhàng vén gọn sợi tóc lạc trên trán nàng, ánh mắt tràn đầy nhu tình đủ để dìm chết ba nghìn người, "Nàng là nàng, lão là lão, sẽ không liên lụy tới nàng đâu. Nàng có thể thanh thản ổn định ở trong Hậu cung, làm Hoàng Hậu tiêu dao của nàng."

Có một cái chớp mắt như thế, trong tim mơ hồ có một chiếc lông vũ sà xuống, chạm vào, nhẹ nhàng, mềm mại, dịu dàng, tinh tế gờn gợn sóng nước. "Ha! Hoàng Hậu cũng không dám làm nữa đâu!" Đỗ Hiểu Nguyệt tỉnh táo trở lại, xoay đầu cười ha ha, "Ta không có mạng làm Hoàng Hậu, cũng không có số làm Hoàng Hậu. Nếu như vào lại Tông thẩm cục mấy lần nữa, e là có một ngày ta sẽ đi vào thì dọc, đi ra thì ngang![2] Được, nếu huynh thực sự sẽ không phạt ta, vậy hãy tiễn ta đi đi!"

Đỗ Hiểu Nguyệt, xem ra mày đã lâu lắm rồi không gặp gỡ người đàn ông nào khác. Sao bỗng nhiên lại nảy ra ý nghĩ với thiên hạ đệ nhất phiêu khách[3] này? Muốn ổn định, đàn ông trong thiên hạ còn nhiều lắm, cần gì tranh đoạt người đàn ông này với Tam Cung Lục Viện bảy mươi hai phi tần! "Oa, hóa ra đằng kia có một cửa hàng bán đồ ăn kìa, bụng đói lắm rồi, ta muốn đi ăn!" Đỗ Hiểu Nguyệt vừa làm công tác tư tưởng, vừa nhìn cửa hàng bên cạnh, mắt dán vào một quán ven đường bán đồ ăn vặt, vô thức rút bàn tay bị người ta nắm ra, nhấc chân chạy thẳng về phía đó.

Nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt vui sướng chạy đi, Văn Hạo ra ý bảo hộ vệ theo sát phía sau, rồi cũng bước nhanh đi vào.

Đầu hè chính là lúc tất cả mọi vật đều nhanh chóng phát triển, đương nhiên cũng bao gồm hoa cỏ.

[1] Trong "phong hoa tuyết nguyệt".

[2] Một cách nói, nghĩa là khi đi vào thì đứng thẳng, khi đi ra phải bò rạp dưới đất.

https://thuviensach.vn

[3] Phiêu khách: nghĩa đen là “khách làng chơi”, ý nói Đàm Văn Hạo từng ăn nằm với nhiều người, không khác gì khách làng chơi.

https://thuviensach.vn

Chương 66

Vì Đỗ Hiểu Nguyệt kéo dài thời gian, khi về đến cung đã quá giờ Ngọ. Vào mùa hè, sau giờ Ngọ, rất nhiều người có thói quen ngừng hết mọi công việc đang làm, nghỉ ngơi chốc lát. Nhưng hôm nay, trăm quan Phỉ Á quốc lại quỳ gối ở trước Ngọ môn vào giờ này.

“Bẩm Hoàng Thượng! Các đại thần đang quỳ gối trước Ngọ môn, cầu Hoàng Thượng trừng phạt Hoàng Hậu nương nương.” Giọng một thị vệ hơi khàn truyền vào trong xe ngựa, “Họ đã chặn đường về cung ạ.”

“A! Xem ra ai ai cũng có quyền trách phạt ta, sau đó thì rất vui nha!” Đỗ Hiểu Nguyệt trau chuốt từng chữ, cười nhẹ, liếc mắt nhìn Đàm Văn Hạo ngồi bên cạnh, “Trông tư thế bọn họ kìa, hôm nay huynh mà không đáp ứng họ, e là sẽ không bỏ qua đâu! Đã nghĩ ra sẽ trừng trị ‘tội phạm’ này như thế nào chưa?”

“Truyền lệnh xuống, bảo tất cả bọn họ tới Chiêu Dương cung đợi một lát!” Đàm Văn Hạo mặc cho Đỗ Hiểu Nguyệt chế giễu, lẳng lặng ra lệnh với thị vệ trước mặt, “Sai người đi mời Tuyên Vũ Vương và Đỗ Tể tướng tới!” Hạ lệnh xong, Đàm Văn Hạo mới xoay người lại trấn an Đỗ Hiểu Nguyệt, “Nguyệt nhi, nàng yên tâm, không ai có thể tổn thương nàng!”

“Lo cái gì? Ta không thẹn với lòng, không sợ đi đường tối!” Đỗ Hiểu Nguyệt hừ một tiếng tức tối, cũng ngại chẳng thèm nhắc nhở cách xưng hô của Đàm Văn Hạo nữa, người này lúc ở chợ, cứ mở miệng lại gọi “Nguyệt nhi”, sau vô số lần sửa sai, Đỗ Hiểu Nguyệt bỏ qua luôn việc làm lãng phí nước bọt này, dù gì cũng chỉ là một cách gọi thôi, chỉ cần không chú ý tới

https://thuviensach.vn

phần ghê rợn trong đó, cũng chẳng có gì tồi tệ lắm. “Để bọn họ thoải mái phóng Mã[1], binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, ta tự có đạo lý!”

Lúc Đỗ Hiểu Nguyệt theo Đàm Văn Hạo bước vào chính điện Chiêu Dương cung, văn võ bá quan toàn triều sớm đã cung kính chờ đợi. Sau khi cung thỉnh thánh an, Đàm Văn Hạo đúng lý ngồi lên chính thượng vị[2], đồng thời giao việc hội thẩm lần này cho riêng Đàm Văn Bác chịu trách nhiệm. Tất cả cung nữ Chiêu Dương cung đều bị dẫn vào, cùng với Đỗ Hiểu Nguyệt quỳ một hàng giữa chính điện.

“Hoàng Hậu vừa có tang mẫu thân, vô cùng đau lòng, ban tọa chịu thẩm.” Đàm Văn Hạo bình tĩnh nói, vẻ uy nghiêm trong giọng nói thể hiện sẽ không chấp nhận lời phản bác, thản nhiên quét mắt nhìn đám quần thần đương bất mãn, bọn họ liền an phận ngồi một bên nghe thẩm.

Đỗ Hiểu Nguyệt không chối từ cũng không tạ ơn, thoải mái ngồi lên chiếc ghế ở một góc, tập trung tinh thần, chuẩn bị xem trò hay, liếc thấy Đỗ Khang Vĩnh cũng ngồi rất tự nhiên, khóe miệng không khỏi nhếch bên trái lên vẻ khiêu khích, rồi nghiêng người tựa lên ghế, bày ra dáng vẻ thương tâm đau đớn.

Đàm Văn Bác không thấy hết những nét biểu cảm trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, thấy nàng thỉnh thoảng lại lau khóe mắt, đang đoán không biết nàng khóc thật hay làm vẻ cho Đỗ Khang Vĩnh ngồi một bên xem. Nhìn lướt qua đám cung nhân đang quỳ gối giữa chính điện, Đàm Văn Bác lạnh nhạt nói: “Bản vương phụng mệnh thẩm tra vụ án độc hại Lý Quý phi, bởi Lý Quý phi thân thể yếu đuối, không thể đến Chiêu Dương cung nghe thẩm, vậy Lý thượng thư hãy ở đây chứng kiến!” Kế đó đi tới chỗ ngồi của mình, từ từ uống ngụm trà, lấy từ trong túi tay áo ra một quyển sách, bắt đầu đọc một cách chậm rãi, không ngước lên nhìn Đàm Văn Hạo, cũng không nhìn các triều thần và cung nhân đang quỳ phía dưới.

https://thuviensach.vn

Trông điệu bộ này, Đỗ Hiểu Nguyệt liền biết chủ ý của Đàm Văn Bác, giương mắt nhìn Đàm Văn Hạo, không biết hắn lấy từ đâu ra một quyển sách, cũng đang khoan thai đọc. Ngay khi Đỗ Hiểu Nguyệt sắp gục đầu, bắt đầu ngủ gật, trong lúc vô tình, thình lình nhìn thấy trên bao da của quyển sách Đàm Văn Hạo đang cầm trên tay, một hàng chữ giản thể viết từ trái qua phải "Duệ chi hồng hạnh xuất tường lai"[3]! Liếc mắt một cái, cơn buồn ngủ của Đỗ Hiểu Nguyệt liền bay biến, ngón trỏ sau khi bám vào ghế một lúc bị co lại, vẫn không thể duỗi ra, chỉ vào Đàm Văn Hạo, nhưng khuôn mặt sớm đã thoắt trắng thoắt hồng – hắn tìm thấy quyển sách này ở đâu?! Đây chính là tuyệt bản tư tàng[4] của mình. Vì nội dung quá mức thành niên nên bị nhét dưới gầm giường, không ngờ lại có thể rơi vào tay hắn!

Quần thần nhìn thấy tình huống này, mặc dù không hiểu Hoàng Thượng với Vương gia đang làm trò gì ở đây, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, đành an phận ngồi đợi; đám cung nhân quỳ trên đất từ nãy giờ vẫn đợi Vương gia thẩm vấn, đáng tiếc lâu lắc vẫn không thấy người lên tiếng, chỉ có thể len lén ngẩng đầu, liếc nhìn Hoàng thượng ngồi ở thượng vị và Vương gia ngồi bên trái thượng vị, thấy hai người đều cầm sách đọc rất bình thản, cũng chỉ biết an phận, lẳng lặng quỳ ở đó, không nhúc nhích.

Thoáng cái đã một canh giờ trôi qua, ánh nắng mặt trời đã chênh chếch len lỏi vào điện, các cung nữ bắt đầu quỳ không nổi nữa, các quần thần cũng ngồi không yên, bắt đầu thấp giọng thầm thì. Trong điện, chỉ có bốn người sau thời gian lâu như vậy vẫn ngồi lặng lẽ và an tĩnh nhất: Đỗ Khang Vĩnh vẫn thản nhiên, không nói câu nào, lại còn thi thoảng nhấp ngụm trà; Đàm Văn Bác vẫn đang chậm rãi giở sách, chưa từng giơ cao quá đầu; Đàm Văn Hạo cũng lật lật quyển sách trong tay, cũng không giơ cao quá tầm mắt;

Còn Đỗ Hiểu Nguyệt thì đánh mắt, hai mắt bốc lửa nhìn trừng trừng Đàm Văn Hạo, càng không ngừng lẩm bẩm: "Đây là loại người gì thế, một

https://thuviensach.vn

quyển tiểu thuyết gió trăng năm mươi trang mà có thể đọc trong hai giờ sao? Có thể đọc cẩn thận đến thế à? Trông hắn như vậy, lại còn không ngừng gật đầu, có ý gì đây? Đọc xong có cảm ngộ được gì không nhỉ?" Khi Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ đến hai chữ cảm ngộ, mặt càng tím tái – trên quyển sách ấy, hình như mình dùng bút khoanh lại mấy chỗ miêu tả quá trần trụi hay mấy chỗ mình cho rằng không đúng với thực tế! Nếu như hắn cho rằng mình tư xuân hoặc là háo sắc mới cố ý khoanh lại, vậy mặt mũi này biết để đi đâu! Nghĩ tới đây, Đỗ Hiểu Nguyệt thật đúng là muốn đập đầu vào đậu phụ mà chết[5], hoặc đào một cái lỗ tự chôn mình!

Lại thêm nửa canh giờ nữa, Đỗ Hiểu Nguyệt trợn mắt sắp lồi cả ra ngoài, nước bọt của các quần thần càng phun càng nhiều, Đỗ Khang Vĩnh sắp sửa uống tới ly trà thứ hai mươi, các cung nữ thì quỳ sắp gãy cả chân, Đàm Văn Bác rốt cục đã ngước mắt lên nhìn, thấy đám cung nhân quỳ trên đất, hơi kinh ngạc, rồi ra vẻ xin lỗi cười nói: "Ôi, bản vương đọc sách nhất thời say mê, quên mất các ngươi vẫn đang quỳ ở đây." Quay đầu lại, đứng dậy, hơi cúi người thi lễ với Đàm Văn Hạo, "Thần đệ bởi đọc sách mà quên việc Hoàng huynh giao phó, xin Hoàng huynh không trách!"

"Trẫm cũng quá say sưa đọc sách, cũng quên mất việc này, đương nhiên không thể trách Hoàng đệ." Khi nói chuyện, Đàm Văn Hạo còn phe phẩy quyển sách trên tay về phía Đỗ Hiểu Nguyệt, vẻ mặt tươi cười chậm rãi nói.

Khiêu khích! Khiêu khích một cách trần trụi! Đỗ Hiểu Nguyệt ra sức trợn mắt nhìn Đàm Văn Hạo, rồi nhìn sang Đàm Văn Bác, chờ xem cảnh diễn tiếp theo.

"Tạ ơn Hoàng huynh." Đàm Văn Bác thi lễ lần nữa, rồi xoay người lại, thong thả đi ra giữa chính điện, nói một cách tức giận, "Các ngươi đứng dậy trước đi!"

Cung nhân quỳ sắp gãy cả chân vừa nghe được lời của Đàm Văn Bác, lập tức đứng lên dần, còn có lúc lén đấm chân, bóp thắt lưng. Rồi trong lúc

https://thuviensach.vn

ấy, lại nghe thấy tiếng Đàm Văn Bác nghiêm khắc khiển trách: “Bản vương cho người hạ độc đứng lên, ai không hạ độc quỳ xuống cho bản vương!”

“Ùm” một tiếng, trong không gian an tĩnh, vang lên rõ ràng một cách đặc biệt. Mọi người nhìn thấy chính là Thanh Trúc, nha đầu thiếp thân của Đỗ Hiểu Nguyệt. Ngay sau đó, Đàm Văn Bác lại nói: “Những cung nhân còn lại lui cả ra, Thanh Trúc lưu lại!”

“Thanh Trúc, ngươi có gì cần nói không?” Đàm Văn Bác lạnh giọng hỏi.

“Tôi… Nô tỳ…” Thanh Trúc sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi lại nhìn Đỗ Khang Vĩnh, cuối cùng cúi mắt xuống nhìn mặt đất. Mặc dù cố gắng trấn định, nhưng thanh âm vẫn run rẩy, thiếu tự tin, “Nô tỳ không hạ độc!”

“A, bản vương từng nói ngươi hạ độc ư? Ngươi thế này có phải không đánh đã khai?” Đàm Văn Bác lạnh lùng hỏi.

Thanh Trúc một lần nữa ngẩng đầu nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi cúi đầu, bắt đầu rơi lệ, thầm khóc.

“Thanh Trúc, không sao đâu! Không làm là không làm, có chuyện gì, ta sẽ lo cho cô!” Đỗ Hiểu Nguyệt đột ngột thốt ra một câu, “Nhưng mà, ta có một câu muốn hỏi cô, những lá thư gần như ngày nào cô cũng viết nghe đồn gửi cho một người bạn trai, đó là thanh mai trúc mã hay là người nhà của cô?”

“Có vài lá đúng như vậy, có vài lá không phải!” Thanh Trúc nghẹn ngào nói.

“Tên ‘thái giám’ liên hệ với cô là ai?” Đỗ Hiểu Nguyệt sốt ruột hỏi lạnh lùng, “Ta từng gặp người nọ ba lần, mặc dù mỗi lần đều không phải cùng một gương mặt, nhưng lại là cùng một đôi mắt – trò dịch dung này, hắn chơi còn chưa xong sao đã xuất sư rồi?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết là cùng một người.” Thanh Trúc vừa trả lời một câu, đầu lại càng cúi thấp hơn, nước mắt càng tí tách tí tách rơi xuống đất.

“A! Thanh Trúc, cô ngốc quá, có thể cô đã quên, trong Hoàng cung có quan chuyên quản thư nhà của cung nhân, chính bởi người mà mỗi lần cô gửi thư có khuôn mặt khác nhau, nên ta đã sai người tra xét – thư nhà của cô là từ bên kia gửi đi, nửa tháng một phong; nhưng cô lại gửi cho ‘trúc mã’ của mình rất nhiều lần, mỗi ngày một phong, có lúc ba ngày một phong – thật sự không biết người thay cô truyền ấy có năng lực gì, lại có thể làm cho Hoàng cung trở thành cái chợ, ngày nào cũng dạo chơi một lần!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhếch môi cười lạnh.

Thanh Trúc đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn thẳng Đỗ Hiểu Nguyệt, cảm thấy rất khó tin, Đỗ Hiểu Nguyệt thường ngày chuyện gì cũng không thèm để ý, lại có thể biết rõ mình ngày nào cũng đưa tin cho người khác!

Mà Đàm Văn Hạo ở một bên dửng dưng nói, vẻ chế nhạo: “Hoàng Hậu, dù thế nào, cũng không thể so Hoàng cung với cái chợ được!”

“Vậy thì so với cái gì? Nhà xí ư? Mỗi ngày một lần, đôi khi còn cần đau bụng nữa?” Đỗ Hiểu Nguyệt bình tĩnh phản bác. Đúng một câu nói, làm cho Đỗ Khang Vĩnh ngồi một bên còn đang yên ổn uống trà “phụt” một tiếng phun hết nước trà ra ngoài, ướt hết vạt áo, Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi im không phản ứng gì, cũng chẳng đưa khăn lau qua cho, ngược lại còn cười nói, “Xin lỗi nha, mấy ngày không đọc sách, nói chuyện hơi thô tục mất rồi, nhưng lời nói rất có tính biểu tượng, nói rõ được vấn đề này – thư tình của Thanh Trúc thì gửi quá thường xuyên, mà hành vi của sứ giả nọ cũng quá quỷ dị.”

Đỗ Khang Vĩnh sắc mặt trắng nhợt, hung hăng trợn mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, Đỗ Hiểu Nguyệt lại coi như không thấy gì, ngược lại lấy tay phủi phủi bùn đất trên người mình.Còn quần thần, đặc biệt là Lý thượng thư đã

https://thuviensach.vn

bắt đầu nghiêm mặt lại, người phụ nữ như thế mà cũng có thể lên làm Hoàng Hậu, thật đúng là đốt hết hương nhang cả đời người![6]

“Hoàng Hậu nương nương, ý của ngài, thần đã rõ.” Đàm Văn Bác tiếp lời, vừa đúng lúc chấm dấu chấm hết lên bức tranh “đao kiếm không lời” của Đỗ Hiểu Nguyệt và Đỗ Khang Vĩnh, “Thanh Trúc, ngươi trả lời nghi vấn Hoàng Hậu đề ra thế nào, thư của ngươi viết gửi ai, người gửi thư cho ngươi là ai?” Điểm này, vẫn chưa có phát hiện nào, cung nhân trong Hoàng cung quá nhiều, nếu tra xét tỉ mỉ, chỉ e lực bất tòng tâm! Không ngờ, Đỗ Hiểu Nguyệt tưởng như không để ý điều gì lại có thể phát hiện ra vấn đề này! Về điểm này, không thể không tôn trọng nàng hơn.

“Thanh Trúc không thể nói!” Thanh Trúc lắc đầu thật mạnh, nước mắt như nước chảy đầy mặt.

“Không thể nói? Có gì không thể nói? Chỉ với điều này, đã có thể đánh ngươi ba mươi gậy lớn!” Đàm Văn Bác lạnh lùng, “Ngươi thực cho rằng ở đây lừa dối người ta có thể cho ngươi chỗ tốt gì ư? Có lẽ người ngươi muốn bảo vệ đã sớm mất mạng rồi!”

“Không thể nào!” Thanh Trúc chợt trợn mắt lên, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn thẳng Đàm Văn Bác, “Họ vẫn còn sống!”

“Bọn họ là ai? Ai là bọn họ?” Đỗ Hiểu Nguyệt gấp gáp nói, hỏi tiếp, quên mất chuyện hiện giờ nàng cũng là người chịu thẩm tra.

“Họ là…” Thanh Trúc nói được một nửa lại thôi, cắn chặt môi, do dự và sợ hãi.

Nha đầu này cứng miệng quá!”Thanh Trúc, cô khiến ta rất thất vọng!” trong lời nói Đỗ Hiểu Nguyệt không hề có sự tức giận, chỉ có tiếng thở dài nhẹ nhàng, lạnh nhạt nhìn ả, nhưng trong mắt lại tràn đầy bi thương, “Thanh Trúc, ta tự nhận ta đối đãi cô không tệ, trong lòng ta, chưa từng coi cô là nha đầu, thậm chí ngay cả giấy bán thân của các cô cũng có ý sẽ trả

https://thuviensach.vn

lại, đưa cô xuất cung, thế mà cô lại… Haiz! Kỳ thật việc này, cô không nói cũng được, ta bây giờ chỉ muốn biết, cô hại ta thì được lợi lộc gì?”

“Tiểu thư đối xử tốt với Thanh Trúc, Thanh Trúc vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.” Thanh Trúc dập đầu mạnh, trong tiếng khóc đã khàn đi phảng phất sự tuyệt vọng khôn cùng, “Thanh Trúc cũng không muốn tổn hại tiểu thư, chỉ là…” Nói tới đây, Thanh Trúc cắn cắn môi, tiếng khóc cũng nhỏ dần, ánh mắt bình tĩnh đã trở nên rõ ràng, “Hoàng Thượng, Vương gia, xin nghe Thanh Trúc nói một lời, độc trong nước trà là nô tỳ hạ, việc này không liên quan tới nương nương, Hoàng Thượng, Vương gia, Thanh Trúc nguyện nhận mọi trừng phạt.”

“Hừ! Ngươi nói không quan hệ thì không quan hệ à?” Lý thượng thư lạnh giọng chất vấn. “Nàng là chủ tử nhà ngươi, đương nhiên ngươi muốn bảo vệ nàng! Hay là nàng cho ngươi lợi lộc gì, khiến ngươi đạp lui hết thảy hy vọng mà bảo vệ nàng như vậy?”

“Tiểu thư không cho nô tỳ lợi lộc gì cả! Là nô tỳ hãm hại tiểu thư!” Thanh Trúc vội vàng phủ nhận.

“Thế ngươi nói đi, vì sao phải hãm hại chủ tử nhà ngươi?” Lý thượng thư không buông tha.

Đối mặt với chất vấn từ Lý thượng thư, Thanh Trúc lại mềm cả người, cúi đầu, không nói một lời.

“Không nói được chứ gì!” Lý thượng thư đứng lên, lạnh lùng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi khom người thi lễ với Đàm Văn Hạo, “Bẩm Hoàng Thượng, lão thần cho rằng, sự kiện độc hại hoàng tử lần này chính là Hoàng Hậu Đỗ Hiểu Nguyệt sai khiến nha đầu của nàng Thanh Trúc gây nên, mời Hoàng Thượng định đoạt!”

“Thượng Thư đại nhân!” Đỗ Hiểu Nguyệt ung dung đứng dậy, nhẹ bước hai bước lên trước, kim bộ dao[7] trên đầu đung đưa, tiếng đinh đông lanh

https://thuviensach.vn

lảnh ở trong điện rất yên tĩnh này nghe như tiếng cái gì đó phất phơ. “Thượng Thư đại nhân có chứng cớ nói độc là bản cung sai khiến Thanh Trúc hạ không? Độc được phát hiện trong Chiêu Dương cung, không sai. Thanh Trúc cũng nhận mình đã hạ độc, cũng không sai. Thanh Trúc là nha đầu của bản cung, càng không sai. Nhưng chỉ với mấy điểm này mà nói độc do bản cung sai cô ta hạ ư? Thượng Thư đại nhân có phải quá đoạn chương thủ nghĩa[8] rồi?”

“Hừ, tự xưng bản cung! Đừng quên, ngươi là một tội phạm trong Tông thẩm cục, là hung thủ sát hại hoàng tử!” Lý thượng thư nhớ tới hôm qua trông thấy bộ dạng hấp hối của con gái mình, trong lòng liền đau như cắt, nhìn hung thủ dùng độc đứng ở đây kiêu ngạo, thật muốn xông lên tát cho ả một cái!

“A! Vậy Thượng Thư đại nhân cho rằng bản cung nên tự xưng là gì nào?” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ hỏi ngược, “Thượng Thư đại nhân cũng đừng quên, Hoàng Thượng vẫn chưa thu hồi phượng ấn từ chỗ bản cung, nói cách khác, coi như bản cung đã bị đưa vào Tông thẩm cục, bản cung vẫn là quốc gia chi mẫu của Phỉ Á quốc!” Nói xong lời cuối, Đỗ Hiểu Nguyệt vô tình cao giọng, trên mặt không còn nét tươi cười, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng quét mắt nhìn hết một lượt đám quan viên, một ánh mắt này cũng khiến bọn quan viên ấy toàn thân rét run, “Việc ngày hôm nay, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ: nói lớn, chính là liên quan đến vấn đề người thừa kế của Hoàng gia, nhưng bản cung muốn làm rõ một điểm, Thượng Thư đại nhân mở miệng là nói hai chữ hoàng tử, chẳng lẽ Thượng Thư đại nhân có thể cam đoan Lý Quý phi mang thai chắc chắn là long tử?! Nói nhỏ thì, việc này chẳng qua là việc trong nhà, là chuyện vợ lớn vợ bé tranh sủng. Bản cung nghĩ mỗi vị đang ngồi đây đều có nhị phòng tam phòng vân vân! Chẳng lẽ vợ lớn vợ bé nhà các ngươi ai ai cũng là nga hoàng nữ anh[9], sống chung hòa hợp, chưa từng có nửa điểm tranh chấp? Ta e rằng không có đâu, theo bản cung biết, có người vì tranh chồng, ai mạng nhỏ thì

https://thuviensach.vn

chết còn ai mạng lớn thì sống! Thế nào cũng chưa từng nghe, chưa từng gặp ai đưa vợ mình ra hỏi cung, để toàn bộ người trong thiên hạ đến thẩm vấn?"

"Đỗ Hiểu Nguyệt, ngươi nói cho rõ ràng. Cái gì gọi là khẳng định chắc chắn là long tử?" Lý thượng thư tức giận, nghe ý tứ Đỗ Hiểu Nguyệt, ả nói như thể nói bào thai của con gái mình không phải hoàng tử.

"Ý trên mặt chữ![10]" Đỗ Hiểu Nguyệt nở nụ cười hờ hững, thong thả đi tới bên cạnh Lý thượng thư, thì thầm, "Có vài lời, không nhất định phải không để ý tới cảm nhận của người khác mà nói toẹt ra, có cơ hội, lão nhân gia ngài có thể tự tìm đứa con gái bảo bối của ông mà nói chuyện – Hoàng Thượng không để tâm đâu. Đấy là người còn nể mặt ông; nếu như ông cứ bám lấy ta không buông, tới lúc đó đừng oán ta ra tay không lưu tình!" Đỗ Hiểu Nguyệt từng nghĩ kĩ, nếu thực sự tìm ra được thuốc đối phó với tuyệt tử thang này, mà tuyệt kỹ của Hoàng gia cũng không có gì hơn thế nữa, vậy dòng dõi Hoàng gia e là sớm đã rải khắp thiên hạ rồi.

"Ngươi…" Lý thượng thư lần này xem như đã thực rõ ràng ý tứ trong lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt. Muốn nói điều gì đó, nhưng lại phát hiện mình chẳng còn lời nào nói được nữa, kể cả là con gái mình, không biết nó ở Hoàng cung đã xảy ra chuyện gì.

"Hoàng Hậu, đừng đùa quá mức!" Đàm Văn Hạo thấy Lý thượng thư trợn mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, nhịn lời mà mặt hết tím lại xanh, chỉ có thể ngăn cản Đỗ Hiểu Nguyệt đúng lúc, kẻo Lý thượng thư thật sự nổi cáu.

Đàm Văn Hạo tuy nói một câu lạnh nhạt như vậy, nhưng lại nghe ra ý tứ trong đó, rằng Hoàng Thượng đang dung túng Hoàng Hậu. Nếu không vì sao phải chờ tới khi Hoàng Hậu kích động Lý thượng thư phát điên lên mới dừng lại trò hề này?!

"Khụ!" Đàm Văn Bác cũng tiếp lời, rất nỗ lực nhịn cười, nói nghiêm túc, "Bây giờ tiếp tục thẩm án Thanh Trúc đầu độc. Thanh Trúc, vì sao

https://thuviensach.vn

ngươi phải hạ độc trong nước trà? Ngươi nói ngươi hãm hại Hoàng Hậu, vậy là ai đã sai khiến ngươi làm chuyện này?”

“Thanh Trúc không thể nói!” Thanh Trúc một mực lắc đầu, khóc lăn xuống đất, “Thanh Trúc chỉ cầu chết, Thanh Trúc không biết gì hết!”

Nha đầu giỏi! Càng giữ càng chặt, chết cũng không nói! Chẳng lẽ mạng của người đó so với mạng của chính cô quan trọng hơn sao? Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ thở dài, chầm chậm trở lại chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng nói thầm: “Dù bây giờ không thể làm gì được cô, nhưng hãy nhớ, tất cả mọi thứ, ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi! Kể cả chiếc bút của Tưởng Lương đệ!”

Chén trà trong tay Đỗ Khang Vĩnh ngồi bên cạnh đột nhiên rơi xuống đất, nát vụn, nước trà dần thấm ướt đôi hài thêu hoa của Đỗ Hiểu Nguyệti. “Xin lỗi. Lão thần nhất thời lỡ tay làm rớt ly trà. Mong Hoàng Thượng không trách.” Đỗ Khang Vĩnh chậm rãi đứng lên, bình tĩnh ung dung thi lễ với Đàm Văn Hạo.

“Chư vị ái khanh, bây giờ mọi chuyện đã được làm rõ. Người hạ độc Lý Quý phi không phải Hoàng Hậu mà có người khác, vậy Hoàng Hậu vô tội phóng thích, đưa về Chiêu Dương cung.” Đàm Văn Hạo đứng thẳng người, trong giọng nói lạnh nhạt có điệu không chấp nhận sự phản bác, “Trẫm mệt rồi, các khanh quỳ an! Vụ án này hôm khác tái thẩm!”

Chúng thần dù không cam lòng, nhưng cũng không dám phản kháng, nhận lệnh rồi nối đuôi rời khỏi. Lý thượng thư và Đỗ Khang Vĩnh đều trừng mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, rồi mới phẫn nộ bỏ đi. Khi Đàm Văn Bác triệu thị vệ định dẫn Thanh Trúc đi, Đỗ Hiểu Nguyệt vội cản lại: “Vương gia, khoan đã, ta có lời muốn hỏi Thanh Trúc!”

[1] Nguyên văn: Mã ở đây là quân Mã trong cờ tướng, ý nói cứ để người ta thoải mái tấn công.

https://thuviensach.vn

[2] Chính thượng vị: vị trí ngồi cao nhất trong cung điện, dành cho người có chức, bậc cao nhất ở đó.

[3] Kéo lại cành hồng hạnh vượt tường.

[4] Bản (sách/truyện) tuyệt vời được cất giữ riêng.

[5] Tương tự câu “đập đầu vào gối chết” của mình ^^

[6] Ý nói phí phạm, chê Hiểu Nguyệt không đáng.

[7] Tên một loại trang sức cài trên đầu

[8] Ý nói đi xa khỏi sự việc, khỏi bối cảnh.

[9] Một cách nói khen ngợi phụ nữ. Nga: tốt đẹp; Hoàng: tôn kính; Nữ anh: người phụ nữ tinh túy, tốt đẹp.

[10] Người xưa hay nói ẩn dụ, nói bóng gió, thì “ý trên mặt chữ” là nói ngược lại, muốn nói gì thì đã nói hết, không có ý sâu xa gì hơn.

https://thuviensach.vn

Chương 67

"Thanh Trúc, giờ thì cô có thể nói ta biết được chưa?" Đợi tất cả mọi người lui ra hết xong, Đỗ Hiểu Nguyệt thẩm vấn Thanh Trúc lần nữa, "Thanh Trúc, tại sao cô thà chết cũng không nói ra người nào đã sai khiến cô? Có phải đã bị uy hiếp gì không?"

"Tiểu thư! Cô đừng hỏi nữa mà, Thanh Trúc xin lỗi ngài! Thanh Trúc chết cũng không nói được!" Thanh Trúc phủ phục dưới đất khóc rấm rứt, "Tiểu thư, xin lỗi, Thanh Trúc thật sự không muốn hại ngài! Bây giờ Thanh Trúc nhận tội, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng đến tiểu thư ngài!"

Nhìn Thanh Trúc như thế, Đỗ Hiểu Nguyệt không biết nói gì nữa, hít một hơi thật sâu, mày nhíu chặt, tuyệt vọng nhìn sang Đàm Văn Bác đứng bên cạnh.

"Thanh Trúc!" Đàm Văn Bác nói dịu dàng, "Nếu như người mà bọn họ lấy ra uy hiếp ngươi đã… đã chết rồi, ngươi có thể nói chân tướng ra không?"

"Chết rồi?!" Thanh Trúc vụt ngẩng mặt lên, nửa người trên thẳng đờ, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin nổi. "Không thể nào, bọn chúng đồng ý với tôi sẽ không động đến họ mà! Không thể nào đâu, không thể đâu! Vương gia, người nhất định đang gạt nô tỳ! Gạt nô tỳ nói ra chân tướng!"

Đàm Văn Bác không thể hiện gì ra ngoài mặt, ngẩng đầu liếc nhìn Đàm Văn Hạo, thấy Đàm Văn Hạo ngầm đồng ý rồi mới nói chậm rãi: "Ba hôm trước, người nhà và vị trúc mã kia của ngươi đã bị giết hết. Quan huyện nhận định là do đạo phỉ gây ra. Nhưng trên thực tế, đồ đạc trong nhà ngươi cũng đâu ít, ngươi nghĩ mà xem, có đạo phỉ kiểu đấy à? Chỉ giết người,

https://thuviensach.vn

không cướp của! Nếu ngươi không tin, bản vương có thể cho ngươi xem bản ghi chép vụ án đã chỉnh lý của quan nha.”

“Không đâu… Không thể nào… Không thể nào đâu!” Thanh Trúc lắc đầu kịch liệt, trâm cài đầu rũ hẳn xuống, tóc tai xõa xượi, giọng khàn khàn như chất chứa nỗi tuyệt vọng và thê lương không nói nên lời.

“Thanh Trúc, chắc ngươi biết rõ ai đã giết người nhà của mình, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù ư?” Đàm Văn Bác tiếp tục kích động Thanh Trúc, “Khi ngươi bán mạng vì người khác, người ta sớm đã vứt bỏ tính mạng của ngươi cũng như tính mạng toàn bộ những người ngươi yêu thương, để ý nhất đi rồi. Bọn họ làm thế chẳng qua chính là định sau khi chuyện đã xảy ra có thể trừ khử ngươi luôn – nếu hôm nay ngươi cứ vậy mà bước ra khỏi Chiêu Dương cung, chắc chắn ngươi sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai!”

Nghe Đàm Văn Bác nói, Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ rùng mình, môi mím nhẹ, tựa vào lưng ghế, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh: hóa ra, họ đã lên kế hoạch hết tất cả sự việc rồi! Mọi quân cờ đến cuối cùng đều bị loại trừ. Vụ án hạ độc lần này chỉ e là mới bắt đầu thôi!

Khóc lóc một lúc xong, cuối cùng Thanh Trúc cũng tỉnh táo lại, cắn môi nhìn Đàm Văn Bác: “Vương gia, ngài thực sự không gạt tôi, đúng không? Cho nên, tất cả người nhà của tôi đều đã mất rồi, đúng không?”

Đàm Văn Bác gật đầu, kế đó cũng ngồi xuống ghế; Đỗ Hiểu Nguyệt càng trầm mặc, vô tình ngẩng lên nhìn Đàm Văn Hạo. Trông hắn cao thâm khó lường, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Thanh Trúc thấy Đàm Văn Bác im lặng Thừa Ânhận, khuôn mặt vốn tái mét chợt trở nên xanh xao, đôi môi cũng nhợt nhạt, không màu. “Thanh Trúc bằng lòng nói ra toàn bộ sự thật!” Rất lâu sau, Thanh Trúc lại nói,

https://thuviensach.vn

ngón trỏ bấm chặt đã ứa máu từng giọt từng giọt, “Nhưng Thanh Trúc vẫn xin được chết!”

Đỗ Hiểu Nguyệt nghe Thanh Trúc nói chỉ cầu được chết, trong lòng rất giận dữ, lập tức đứng dậy, định nói gì đó, lại bị Đàm Văn Bác kéo tay lại, lắc đầu ý bảo Đỗ Hiểu Nguyệt đừng nói gì nữa, lẳng lặng mà nghe Thanh Trúc nói.

“Thanh Trúc trở thành gian tế của bọn chúng từ tháng thứ hai sau khi tiểu thư vào cung. Một hôm, tôi xuất cung đi mua sách giúp tiểu thư, trên đường bị bọn chúng đánh ngất rồi đưa vào một căn phòng. Sau khi tỉnh lại, liền thấy cha mẹ huynh tẩu của nô tỳ đang hôn mê, bị trói trong phòng. Sau đó, một người bịt mặt xuất hiện, chúng yêu cầu nô tỳ giám sát từng cử chỉ, lời nói của tiểu thư trong cung, ghi lại rồi đưa cho người của chúng mang ra ngoài cung; về sau, bọn chúng nghe nói tiểu thư bắt đầu nắm thực quyền Hậu cung, liền bắt ta hạ độc vào nước trà cũng như thức ăn của tiểu thư. Nhưng tiểu thư tính tình đơn thuần, hiền hòa, lúc ăn uống cũng không câu nệ lễ tiết, thường ăn chung với cung nhân. Nô tỳ không nỡ hại người vô tội nên trì hoãn mãi chưa động thủ; rồi bọn chúng lại đưa cho tôi một túi thuốc, nói là khi nào các cung phi tới thỉnh an thì bỏ vào trong trà, cũng cảnh cáo tôi rằng nếu còn không động thủ,người nhà của tôi sẽ bị chúng…” Chỉ nói được tới đây, Thanh Trúc lại khóc nức nở, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, “Thanh Trúc cũng không biết vì sao bọn họ muốn đẩy tiểu thư vào chỗ chết…. Thanh Trúc không muốn hại tiểu thư… Nhưng Thanh Trúc…”

“Được rồi! Đừng khóc nữa!” Đỗ Hiểu Nguyệt bước tới bên cạnh Thanh Trúc, dịu dàng ôm nàng vào lòng, giúp nàng lau nước mắt trên mặt. “Thanh Trúc, ta không trách cô đâu! Thật sự, cho dù lúc trước cô hạ độc, ta cũng sẽ không trách cô – mạng này của ta vốn là trộm được, nếu chết đi, ít nhất còn có thể đổi lại mấy mạng người nhà của cô… Thanh Trúc, đứng lên đi, là ta đã hại cô!”

“Tiểu thư, Thanh Trúc như này…” Thanh Trúc khóc không thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt đột ngột đứng thẳng dậy, quay mặt về phía Đàm Văn Hạo từ nãy giờ như đang xem kịch, nhẹ nhàng khẩn cầu: “Hoàng Thượng, thần thiếp cầu người, miễn chết cho Thanh Trúc được không? Để cô ấy tạm thời ở lại Chiêu Dương cung, đợi đến khi mọi chuyện đóng bụi rồi, người muốn giáng cô ấy làm nô tỳ cả đời, hay đày đi biên cương cũng được, chỉ xin người tha cho cô ấy một mạng!”

“Nô tỳ phạm vào tội lớn. Nô tỳ biết mưu hại con cháu Hoàng gia là tội chết. Xin Hoàng Thượng ban cái chết cho nô tỳ!” Thanh Trúc lại dập đầu lia lịa, trầm giọng cầu xin.

“Cô!” Đỗ Hiểu Nguyệt thật sự tức giận, kéo người Thanh Trúc, mày mắt trợn ngược nói, “Thanh Trúc, chết vinh còn hơn sống nhục! Người nhà cô đều đã đi chầu Diêm Vương, cớ gì cô phải cùng chung số phận? Chả lẽ cô thực lòng mong muốn nhà cô đoạn tử tuyệt tôn từ trên người cô sao?”

“Tiểu thư, ngài không hiểu đâu. Chính là Thanh Trúc đã hại chết người nhà mình, họ đã chết cả rồi, Thanh Trúc sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa?” Thanh Trúc khóc mà nói, “Thanh Trúc đã hại tiểu thư, đã hại mấy mạng người, Thanh Trúc chính là một hung thủ giết người. Từ lúc Thanh Trúc quyết tâm làm chuyện này đã quyết định, nếu tiểu thư ra đi, Thanh Trúc cũng theo hầu tiểu thư!”

“Cô…”

“Được rồi!” Đàm Văn Hạo mất kiên nhẫn lên tiếng, “Việc này tạm thời để lần sau bàn tiếp! Tuyên Vũ Vương, dẫn Thanh Trúc đi, sai người trông chừng cho tốt!”

Đàm Văn Bác nhận lệnh, lúc gần đi, mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đắm đuối, tiếc là Đỗ Hiểu Nguyệt lại mải đối mặt với Đàm Văn Hạo, không hề chú ý đến.

https://thuviensach.vn

“Tại sao phải tạm nghị?” Vừa nghe Thanh Trúc bị dẫn đi, Đỗ Hiểu Nguyệt liền vặn vẹo Đàm Văn Hạo. “Huynh có muốn phạt cô ấy không? Hết thảy những việc cô ấy làm đều là bị bắt buộc, việc hại chết con huynh cũng là vô tình thôi – dù gì huynh cũng không có vẻ như muốn có đứa con ấy!”

“Nàng làm sao biết Trẫm không muốn đứa con ấy? Bất luận ra sao, mưu hại hoàng tử chính là tội chết! Huống chi ả một lòng cầu chết, ả cần gì phải giải thích nhiều lời?” Đàm Văn Hạo đi tới trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, bàn tay đặt lên vai Đỗ Hiểu Nguyệt, “Hôm nay nàng cũng mệt rồi, nghỉ sớm đi! Chuyện Thanh Trúc về sau hẵng nói.”

Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng lách người ra, tránh né bàn tay Đàm Văn Hạo, lạnh lùng nhìn người: “Đế Vương, quả nhiên đều là người máu lạnh ! Cũng đúng thôi, nếu như Đế Vương vẫn có tấm lòng Bồ Tát, làm sao có thể quản lý thiên hạ chúng sinh? Nếu huynh không chịu khai ân, vậy tại sao hôm nay còn vì tình riêng mà lách luật, bí mật đưa ta rời khỏi Tông thẩm cục, còn đưa ta xuất cung?”

“Nàng vốn vô tội, vì sao không thể ra khỏi Tông thẩm cục?” Đàm Văn Hạo nhận sự chỉ khống[1] của Đỗ Hiểu Nguyệt, thân làm Đế Vương, trên người mang trách nhiệm không thể trốn tránh, nếu như chuyện gì cũng làm theo tính tình thì thiên hạ sớm đã đại loạn! Nhưng Đàm Văn Hạo không nhận nổi chỉ khống cuối cùng của Đỗ Hiểu Nguyệt, cứ cho là vì tình riêng đi, còn không phải vì nàng sao?! Lần đầu tiên vì một người phụ nữ làm ra chuyện đó, nàng lại chẳng thèm cảm kích!

“Đấy là bây giờ! Còn lúc sáng, ta vẫn là tội nhân!” Đỗ Hiểu Nguyệt không biết tại sao mình nhất định phải ép Đàm Văn Hạo nói rõ mọi chuyện, chỉ biết, có một số việc, thực sự không nôn ra được thì rất khó chịu, “Vì sao không chịu tha cho Thanh Trúc một mạng, vừa mới rồi rõ ràng huynh có giúp cô ấy, không để cô ấy nói thẳng trước mặt lão, huynh cố ý bảo vệ tính mạng cô ấy mà! Vậy vì sao, vì sao bây giờ vì một sinh mạng đã không còn

https://thuviensach.vn

tồn tại mà giết một quân cờ bị kẻ khác lợi dụng? Vì hư danh của Hoàng gia ư? Được, nếu ta nói, đứa con Lý Quý phi mà huynh sủng ái nhất mang trong bụng căn bản không phải con của huynh, có phải huynh còn phải cảm tạ Thanh Trúc, đã quang minh chính đại tháo xuống chiếc mũ xanh bí mật của huynh, thậm chí còn cứu quốc bảo tông, không để giang sơn của Hoàng gia rơi vào tay dã chủng[2]?"

"Đỗ Hiểu Nguyệt! Nàng ngang ngược vừa thôi!" Đàm Văn Hạo mặt mày méo mó, bỗng nhiên lên giọng, "Đừng tưởng rằng Trẫm sủng nàng thì nàng có thể lớn mật loạn ngôn! Uy danh Hoàng gia sao để một giới nữ lưu như nàng bôi nhọ!"

"Sủng á? Huynh sủng lúc nào thế? Ta bảo huynh sủng à? Ta hiếm hoi được huynh sủng à? Đừng lấy cái tư thế Hoàng Đế ra đàn áp ta, Đỗ Hiểu Nguyệt ta chịu không nổi đâu!" Giọng Đỗ Hiểu Nguyệt cũng cao vút lên theo, khuôn mặt tú lệ đầy sự tức giận, tim đập thình thịch, máu nóng sôi trào, như thể giây tiếp theo sẽ bùng cháy ngay. "Ta loạn ngôn? Ta có loạn ngôn không, có lẽ đương sự là huynh biết rõ hơn ai hết! Tại sao không để ta tiếp tục điều tra Hồ Thái y? Trong đó có bí mật gì? Tại sao khi Lý Thiên Nhu mang thai rồi Hồ Thái y liền vội vã cáo lão hồi hương?! Lúc đầu không phải chính huynh nói trong Hậu cung này có bao nhiêu bí mật cũng tùy ta đào bới hay sao? Thế nào, đào đến tận chân huynh rồi, huynh thấy mình bị mất mặt rồi, nên vội vàng bắt ta dừng tay?"

"Sao nàng cứ bám mãi việc này không buông?" Đột nhiên, Đàm Văn Hạo thả lỏng giọng điệu, thậm chí nhếch môi chế nhạo, "Nàng rất để ý tới chuyện của Trẫm nhỉ? Nên nàng không thèm tuân theo ý chỉ của Trẫm, vẫn điều tra tiếp xung quanh Hồ Thái y?"

Đỗ Hiểu Nguyệt bị Đàm Văn Hạo chế nhạo, cơn tức chợt giảm xuống không ít, thầm trách mình vừa rồi quá xúc động, cố gắng duy trì trấn định bản thân: "À! Hiếm thấy người quá khen, ta chẳng qua đang tận hết trách nhiệm với một người đồng bạn mà thôi!"

https://thuviensach.vn

“Nhưng biểu hiện của nàng đã vượt quá tình cảm đồng bạn rồi; mà với tính tình có cơ hội liền đâm chọc như nàng, rõ ràng thà làm chuyện vất vả còn hơn phải lấy lòng người ta. Vì sao?” Đàm Văn Hạo trên mặt có ý cười, dường như cơn giận mới rồi chỉ là ảo giác!

“Sao huynh biết là không lấy lòng?” Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng phản bác, “Lúc nãy Lý thượng thư bị lời nói của ta kích động rồi đấy! Hãy tin ta, không đến vài ngày nữa, trong Hậu cung này sẽ tái khởi phong ba!” Lý Thiên Nhu bị người ta nắm đằng chuôi, chỉ e nàng sẽ khó mà ngồi yên được, thậm chí gây sóng gây gió! “Sóng to đãi cát[3] xong, toàn bộ đám phi tử đắc ý của huynh sẽ không còn nữa. Sau đó lại một vòng Hậu cung tranh sủng mới, liên tục không ngừng! Có điều, mấy việc ấy chẳng liên quan gì ta cả – điều tra Lý Quý phi ta chỉ có một mục đích: làm cho Hậu cung của huynh sau khi ta đi vẫn tiếp tục rối loạn!” Hừ, ghê tởm nhất là loại đàn ông tam thê tứ thiếp, vậy nên khi rời đi nhất định phải đốt lửa lên, mới có thể hài lòng mà ngửa mặt lên trời cười thật to bước đi!

“Nàng nói vậy, Trẫm chắc không nên thả nàng đi!” Đàm Văn Hạo cúi người thấp xuống, dịu dàng than thở bên tai Đỗ Hiểu Nguyệt, “Hoàng Hậu, nàng đừng quên, Phượng ấn còn trong tay nàng một ngày, thì nàng chính là Hoàng Hậu của Trẫm, bất luận nàng đi tới đâu!”

Hơi thở ấm áp thổi vào tai, như hữu ý mà như vô ý dịu dàng chạm vào vành tai, không khí ám muội nhanh chóng tăng cao. Đỗ Hiểu Nguyệt nhất thời đỏ mặt, nghiêng người chuyển sang trái hai bước, trợn mắt nhìn Đàm Văn Hạo: “Huynh muốn trói ta cả đời à? Chúng ta lúc đầu không phải đã nói rồi ư, ta giúp huynh lật đổ Đỗ Khang Vĩnh, huynh sẽ để ta xuất cung! Có Phượng ấn thì sao? Ta không mang Phượng ấn đi theo là được chứ gì!”

“Không có nàng, ta cũng có thể đánh đổ Đỗ Khang Vĩnh!” Đàm Văn Hạo cười tủm tỉm nói.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, trên mặt Đỗ Hiểu Nguyệt lại hiện lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nhìn Đàm Văn Hạo: “Huynh có ý gì? Không lẽ từ đầu chí cuối huynh đều đang trêu cợt ta?”

“Phải, lại không phải!” Đàm Văn Hạo trả lời nước đôi.

Đáng ghét! Vòng vo hồi lâu, hóa ra mình mới là con khỉ chính thức! “Huynh!” Đỗ Hiểu Nguyệt tức đến trắng cả mặt, cắn môi, một tay chỉ về phía cửa lớn, ức hận trừng mắt nhìn Đàm Văn Hạo, “Huynh có thể đi rồi! Không có việc thì đừng đến Chiêu Dương cung!”

Trông dáng vẻ Đỗ Hiểu Nguyệt cũng biết nàng giận thật rồi. “Nguyệt nhi, nàng nghe ta nói đã…” Đàm Văn Hạo kéo tay Đỗ Hiểu Nguyệt, định giải thích tỉ mỉ cho rõ ràng. Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt rụt tay lại rất nhanh, bình tĩnh nhìn Đàm Văn Hạo. Đàm Văn Hạo thở nhẹ, “Vậy nàng nghỉ sớm một chút đi! Muốn ăn gì thì dặn Ngự thiện phòng làm.”

Đỗ Hiểu Nguyệt không thèm nói lời nào, thậm chí cũng không thèm nhìn Đàm Văn Hạo một cái, nghe tiếng bước chân hắn dần biến mất, Đỗ Hiểu Nguyệt lập tức lớn tiếng gọi: “Người đâu!” Thấy Hồng Trù và một cung nhân nữa tiến vào, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không có tâm tình để ý tới việc hôm qua họ có chịu khổ hay không , chỉ biết trong lòng đang rất bực bội, khó chịu, rất cần được phát tiết, “Truyền lệnh xuống, tối nay, bản cung muốn ăn Mãn Hán toàn tịch!”

“Tiểu… Nương nương!” Hồng Trù bị sắc mặt tối sầm của Đỗ Hiểu Nguyệt dọa phát sợ, nhưng vẫn yếu ớt lên tiếng, “Mãn Hán toàn tịch là gì ạ?” Chưa bao giờ nghe nói đến món ăn Mãn Hán toàn tịch này, không biết Đỗ Hiểu Nguyệt đã nghe loại thức ăn này từ đâu ra.

“Đi hỏi Ngự trù!” Đỗ Hiểu Nguyệt vô tâm giải thích, phẫn nộ đi tới chính vị ngồi xuống, cầm lấy quyển sách vứt trên bàn, lửa lại càng bốc cao hơn: Đàm Văn Hạo đáng chết. Ngang nhiên ở trước mặt chúng thần xem

https://thuviensach.vn

loại tiểu thuyết này, lài còn thỉnh thoảng quay ra thị uy với mình nữa chứ, hắn, hắn quả thực rất đáng ghét! Hừ! Nếu hôm nay không nghĩ tới đại cuộc, thì thật khó mà nuốt trôi cục tức này!

[1] Chỉ trích và tố cáo

[2] Dã chủng: con hoang

[3] Đại lãng đào sa – thành ngữ Trung Quốc, ví von làm việc gì cũng phải trải qua khảo nghiệm vất vả, giống như muốn lọc cặn bã khỏi cát cần có sóng lớn.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Từ xưa đến nay, trăng rạng gió lên, đúng là thời cơ tốt nhất để làm "chuyện xấu". Mà Đỗ Hiểu Nguyệt lúc nào cũng đi gặp Chu Công rất đúng giờ cũng hiếm thấy tranh thủ màn đêm làm ra chuyện "bắt gà trộm chó".

"Hiểu Nguyệt, bọn mình cải trang xuất cung thế này có thật sẽ không bị phát hiện không?" Liễu Mộng Nam không biết nên lý giải tình cảnh bây giờ của mình ra sao. Rõ ràng mình có khinh công có thể vượt tường ra ngoài, lại chẳng biết chập mạch chỗ nào mới cùng Đỗ Hiểu Nguyệt mặc quần áo cung nữ, đi đường vòng, chọn con đường nhỏ hẻo lánh nhất Hậu cung mà đi.

"Mộng Nam! Tin tôi đi, mấy việc này tôi biết rõ lắm! Lần trước cô dẫn tôi bay từ trên nóc nhà ra, kết quả là bị người ta phát hiện. Bây giờ bọn mình từ đây đi vòng đến cửa Tây Bắc, thủ vệ chỗ ấy khá lỏng lẻo. Khi nào chạy tới ven tường thì cô lại kéo tôi bay ra ngoài là OK rồi." Đỗ Hiểu Nguyệt vỗ ngực cam đoan với Liễu Mộng Nam. Xem nhiều phim truyền hình liên quan tới cung đình như thế, cộng thêm kinh nghiệm mấy ngày cải trang thành cung nữ chạy nhảy khắp nơi, Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn chung đã nắm trong tay tuyến thủ vệ trong Hoàng cung. Liếc mắt thấy một đám thị vệ đi tới, Đỗ Hiểu Nguyệt vội vàng kéo Liễu Mộng Nam trốn vào bụi cây bên cạnh.

"A! Hóa ra thân thủ cô cũng nhanh nhẹn đấy nhỉ!" Đợi thị vệ đi xa rồi, Liễu Mộng Nam mới nhổm dậy, nói thầm với Đỗ Hiểu Nguyệt, "Này, Hiểu Nguyệt, đêm nay cô nhất định phải xuất cung à?" Đến giờ thắp đèn, Đỗ Hiểu Nguyệt mặc đồ cung nữ lẻn vào Phi Nguyệt các, nằng nặc đòi mình cùng nàng đi gặp Đỗ Chính Hiên.

https://thuviensach.vn

“Ừm!” Đỗ Hiểu Nguyệt không chút do dự gật đầu. “Tôi nói rồi mà, tôi có chuyện rất quan trọng cần bàn bạc với Tam ca.” Trong một bức thư khác của Tưởng Lương đệ có nhắc tới chút chuyện hồi nhỏ của Đỗ Chính Hiên và Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng chỉ nói nửa vời, cảm giác không rõ ràng này khiến lòng Đỗ Hiểu Nguyệt rất khó chịu, muốn đi tìm đương sự hỏi cho rõ.

“Nhưng cô biết đi đâu tìm Tam ca sao?” Liễu Mộng Nam bỗng nhớ ra bình thường Đỗ Chính Hiên không ở Đỗ phủ mà ở tổng đàn của Phi Điệp các, nhưng tổng đàn của Phi Điệp các ở đâu thì cô cũng không biết.

“Cô không biết à?” Đỗ Hiểu Nguyệt ngờ vực hỏi. Thấy Liễu Mộng Nam lắc đầu, Đỗ Hiểu Nguyệt buồn bực ngồi vào một góc tường, tay vỗ đầu, “Thật là, sao vừa nãy không nghĩ tới vấn đề này nhỉ! Mà sao bây giờ cô mới nói?”

“Ôi, sao cô lại trách tôi!” Liễu Mộng Nam không đồng ý, “Chuyện này chỉ có thể nói là cô chưa lên kế hoạch cho tốt đã thực hiện!”

“Hừ! Xem ra mệt thật rồi, đầu óc cũng thiếu sáng suốt.” Đỗ Hiểu Nguyệt ảo não đánh lên mặt, “Giờ tính sao? Chẳng lẽ về phủ? Không được đâu, tôi đã hy sinh giấc ngủ mà lại chẳng làm được gì, không đáng tí nào!”

Liễu Mộng Nam cứ tưởng Đỗ Hiểu Nguyệt buồn vì mất công đi đường vòng rõ xa, không ngờ nàng lại nói đến chuyện ngủ nghê! Bất lực lắc đầu, đang chuẩn bị khuyên Đỗ Hiểu Nguyệt cứ theo đường cũ mà về, lại nghe thấy có mấy tiếng thở khác.

“Này, Mộng Nam, nếu không thì như vậy đi!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu dứt khoát, nhờ ánh trăng chiếu xuống nhìn Liễu Mộng Nam trên người khoác y phục cung nữ, “Chúng mình xuất cung đi tìm Đàm Văn Bác, thế nào? Tam ca tôi với huynh ấy hình như có quen nhau, huynh ấy chắc là biết cách liên lạc với Tam ca! Mộng Nam, cô đang ngơ ra gì thế, tôi đang nói chuyện với cô đấy!”

https://thuviensach.vn

“Há!” Đang nhìn xung quanh xem mấy người kia đang trốn ở đâu, Đỗ Hiểu Nguyệt lại kéo Liễu Mộng Nam nói chuyện, “À, không được! Hiểu Nguyệt, cho dù thế nào, cô hiện giờ vẫn là Quốc gia chi Mẫu. Chuyện lén lút xuất cung này vốn đã không đúng rồi, nếu như còn đi gặp một người đàn ông nào đó, tạm thời không nói không hợp lễ giáo, nếu bị người ta phát hiện sẽ gặp phiền phức đấy!”

“Mộng Nam?! Mấy lời vừa rồi là cô nói đấy ư!” Đỗ Hiểu Nguyệt ra vẻ quỷ sầu nhìn Liễu Mộng Nam chằm chằm, không nghĩ rằng một người con gái giang hồ hiệp nghĩa biết nói mấy lời gì mà không hợp lễ giáo! “Làm sao mà bị người ta phát hiện được! Bọn mình đang đi trên con đường kín đáo nhất rồi, tuyến đường này tôi phải nghiên cứu lâu lắm mới tìm ra đấy! Cô đừng làm nhục trí thông minh của tôi được không!”

“Không phải nàng ấy làm nhục trí thông minh của nàng, mà là nàng đang làm nhục trí thông minh của người khác!”

Giọng nói bất ngờ làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt giật nảy mình, mà sự tức giận trong giọng nói ấy càng khiến tâm địa Đỗ Hiểu Nguyệt rét run. Đối mặt với Liễu Mộng Nam ba giây xong, vẫn lựa chọn làm một anh hùng thật sự, nhìn thẳng vào hiện trạng ảm đạm, “Ha ha! Hoàng Thượng ngài cũng tới đây tản bộ sao! Khéo quá!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười ha ha hỏi thăm Đàm Văn Hạo, nhưng khi để ý thấy sau lưng Đàm Văn Hạo còn có mấy vị đới đao thị vệ, mới toát mồ hôi lạnh, bất giác liếc sang Liễu Mộng Nam, nàng thật sự tỏ vẻ thản nhiên như không, thậm chí còn có vẻ đang xem kịch chờ Đỗ Hiểu Nguyệt tự cứu mình!

“Khéo quá cơ nhỉ!” Đàm Văn Hạo cười nhẹ, dưới ánh trăng sáng, giống như hồ ly tinh yêu mị. “Hóa ra Hoàng Hậu còn có thói quen mặc y phục cung nữ nửa đêm đi tản bộ! Làm sao trước kia Trẫm không phát hiện ra nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Đồ đáng chết, rõ ràng có đến hai người cùng mặc y phục cung nữ, tại sao hắn không chĩa mũi giáo vào người kia? “Ha ha, là Liễu Quý phi nói ánh trăng đêm nay sáng đẹp quá, không ra ngoài hưởng thụ tắm trăng[1] thì rất lãng phí! Đúng không, Liễu Quý phi?”

“Khụ!” Liễu Mộng Nam biết tấm lòng Đỗ Hiểu Nguyệt chẳng tốt đẹp gì, khẳng định sẽ nghĩ cách kéo mình xuống nước, nhưng mà nàng lại đi dùng cái cớ này, xem ra, trí thông mình của nàng ấy quả nhiên rất thấp! “Hoàng Hậu tỷ tỷ nói đúng lắm ạ!” Cho dù cái cớ này nghe nhạt nhẽo như vậy, nhưng cũng không được phá đám!

“Mặc y phục cung nữ trốn ở góc tường tắm trăng?” Đàm Văn Hạo nhếch môi cười khẽ, hơi nhướn mắt lên, giọng điệu trêu chọc không giải thích, “Sở thích của hai vị ái thê thật không giống người thường nha!”

“Ngồi xổm ở góc tường thì không thể tắm trăng à?” Đỗ Hiểu Nguyệt tức trắng cả mặt, lườm Đàm Văn Hạo. Rõ ràng lúc xế chiều còn nghiến răng nghiến lợi với hắn, thế mà mới một lúc đã quên béng đi mất! “Pháp luật Phỉ Á triều có điều nào viết là buổi tối không cho phép mặc quần áo cung nữ ngồi ở góc tường tắm trăng à?”

“Khụ!” Liễu Mộng Nam nhân lúc cuộc tranh cãi mới nổ ra còn chưa liên quan rõ rệt đến mình, liền ngắt lời, “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp chắc là tắm trăng lâu quá, người thấy không được khỏe. Thần thiếp xin cáo lui trước.” Haiz, Hiểu Nguyệt, không phải tôi không giúp cô, mà cả hai người đều là bạn tôi, giúp bên này thì không giúp được bên kia a! Thế nên, tốt nhất là tình huống này để tự cô giải quyết đi nha! Cúi người nhẹ nhàng rời đi, thậm chí còn dùng khinh công, trong phút chốc đã biến mất khỏi tầm mắt Đỗ Hiểu Nguyệt.

Đây… Đây là tình trạng gì thế! Liễu Mộng Nam lại sợ “quyền thế” mà đào tẩu! Đỗ Hiểu Nguyệt run sợ ba giây mới nhận thức rõ ràng sự thật! Hình tượng Liễu Mộng Nam xả thân vì bạn bè trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt

https://thuviensach.vn

thoáng chốc đã sụp đổ hoàn toàn – người hiệp nghĩa làm sao có thể đá đồng bạn[2] của mình sang một bên?

“Hoàng Hậu vẫn muốn tắm trăng à?” Đàm Văn Hạo tựa như rất hài lòng với việc Liễu Mộng Nam thức thời bỏ đi, mặt mày hớn hở tươi cười.

Về mặt lý trí, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng muốn như Liễu Mộng Nam vậy, tìm đại một cái cớ rồi quay về; nhưng về mặt tình cảm, Đỗ Hiểu Nguyệt lại muốn đối nghịch với Đàm Văn Hạo, không muốn thuận theo ý của hắn! “Muốn ạ! Ánh trăng đẹp đẽ như vậy, nỡ lòng nào để một mình mặt trăng ở lại, cô độc trên bầu trời mà không ai thưởng thức?” Đỗ Hiểu Nguyệt ngước mắt nhìn về phía chân trời, mắt sánh trời xanh, lòng cũng lắng xuống theo, quét sạch nỗi ấm ức khó chịu trong lòng, bắt đầu nghĩ suy làm thế nào Đàm Văn Hạo lại tản bộ tới tận đây nhỉ!

“Nhưng đứng đây tắm trăng không phải vị trí đẹp cho lắm!” Đàm Văn Hạo mượn luôn cớ của Đỗ Hiểu Nguyệt, khẽ cười, ra hiệu cho thị vệ đi theo lui xuống, bàn tay nhẹ nhàng ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của nàng, trong nháy mắt bế gọn lên một nóc nhà.

“Cát…” Đỗ Hiểu Nguyệt kinh hãi nhìn thân thể mình cứ thế bay lên khỏi mặt đất, lại nghiêng người một cái, đã yên ổn rơi xuống nóc nhà, hai chân chạm sát rồi Đỗ Hiểu Nguyệt mới có được chút cảm giác thực tại, vừa vỗ vỗ ngực vừa trợn đôi mắt hạnh phàn nàn, “Này! Con người này sao chẳng có chút lễ phép nào thế hả? Sao không nói một tiếng hẵng đưa người ta bay lên không trung? Đâu phải ai cũng giống ta đâu, có thể khỏe khoắn chịu đựng! Còn nữa, buông tay huynh ra, dù bản cô nương hòa ái dễ gần, không câu nệ lễ nghĩa, nhưng bản cô nương vẫn không thích người khác động tay động chân với mình đâu!”

Thật lạ lùng, Đàm Văn Hạo lại có thể không tiếp tục kích động Đỗ Hiểu Nguyệt, ngược lại rút tay thu về, thậm chí còn đẩy Đỗ Hiểu Nguyệt ra, để

https://thuviensach.vn

nàng tự đứng. Đỗ Hiểu Nguyệt đang tự đắc ý trong một giây lại không đắc ý nổi nữa –

Không còn chỗ dựa là Văn Hạo, nàng đứng trên nóc nhà này hoàn toàn không vững! Bất đắc dĩ, đành lảo đảo nhích lại gần Văn Hạo, hy vọng hắn có thể rủ lòng đỡ lấy nàng. Nhưng Đàm Văn Hạo như thể cố ý đối chọi với Đỗ Hiểu Nguyệt. Hiểu Nguyệt tiến thêm một bước, hắn liền lui về sau một bước, thử đi hai bước xong, cuối cùng Đỗ Hiểu Nguyệt cáu tiết: "Đàm Văn Hạo, đến một chút phong độ huynh cũng không có à! Biết rõ ta đứng không vững lại còn bỏ tay ra, có phải huynh muốn ta ngã chết rồi mới cam tâm?"

"Không phải chính nàng đã yêu cầu buông tay nàng ra sao?" Đàm Văn Hạo cười tủm tỉm trả lời.

Đỗ Hiểu Nguyệt một lần nữa nghẹn họng, hắn dám dùng lời của mình đánh lại mình! Oán hận trợn mắt nhìn Đàm Văn Hạo, trong đêm tối, một vạt áo trắng bị gió thổi tung, tay áo bay phất phơ, phối với dung mạo như ngọc, thật có mấy phần tiên phong đạo cốt chi tư! Trong khoảnh khắc ấy, trống ngực Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên đập nhanh hắn lên, nhìn hắn chằm chằm. Nhìn không chớp mắt, nhưng chỉ một giây như thế, cả người Đỗ Hiểu Nguyệt lắc lư, giúp nàng tỉnh táo ra mấy phần, rốt cục lý trí cũng rõ ràng, ẩn dưới nụ cười tưởng như vô hại ấy là sự tính toán – hắn nhất định đang đợi mình cầu xin! Không thể để hắn được vừa lòng, nếu đứng không vững thì ngồi xuống là xong! Vì vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt rất mất hình tượng đặt mông ngồi bệt lên nóc nhà, ngước mắt nhìn về phía chân trời, không hề chú ý tới cân nặng của mình ngồi xuống, đè vỡ biết bao nhiêu viên ngói Lưu Ly.

"Giờ Trẫm đi dạo xong rồi, trăng cũng đã ngắm xong, Trẫm đi trước đây, không quấy rầy nhã hứng ngắm trăng của Đỗ Hoàng Hậu!" Thấy Đỗ Hiểu Nguyệt tỏ ra thưởng thức "trân trọng" ánh trăng, Đàm Văn Hạo chỉ cười nhạt, tùy tiện thốt ra một câu, rồi phi thân bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn bình lặng nhìn về chân trời, dường như không nghe thấy lời Đàm Văn Hạo nói, cũng không nhìn thấy Đàm Văn Hạo đã biến mất trong bóng đêm. Sau khoảng nửa khắc ngồi yên như thế, Đỗ Hiểu Nguyệt mới hoảng hốt, muốn đứng dậy, nhưng lại đứng không vững, không có cách nào ngoài nhìn Đông ngó Tây, tiến thoái lưỡng nan, mong tìm được một bóng người hay bóng quỷ cũng được, nhưng trong đêm đen mịt mùng này chẳng có gì hết! Đàm Văn Hạo đáng chết, lại thực có thể bỏ lại mình mình trên nóc nhà!

"Này! Có người không? Thị vệ gác đêm có đó không?" Trong giọng nói cố gắng giữ vẻ bình tĩnh của Đỗ Hiểu Nguyệt thấp thoáng sự khủng hoảng không nói nên lời, nhưng kêu gọi một hồi cũng chẳng có ai đáp lại, màn đêm tĩnh mịch vẻ như lạnh lẽo, thê lương. Chợt nhớ ra địa điểm này vốn là nơi hẻo lánh trong Hoàng cung, ngày thường căn bản không có thị vệ đến tuần tra!

Bất đắc dĩ, Đỗ Hiểu Nguyệt đành ngồi ôm đầu gối, chuẩn bị sẵn sàng qua đêm trên nóc nhà này, đợi bình minh lại gọi người cầu cứu, nhưng miệng lại không hề rảnh rỗi, thầm lẩm bẩm liên tục: "Đàm Văn Hạo đáng chết! Dám gài bẫy ta! Nhóc con, đừng tưởng bà cô ta đây sợ rồi nhá! Hừ! Đợi trời sáng ta xuống dưới đất rồi, ta sẽ náo loạn Hậu cung của ngươi cho gà bay chó chạy, nổi lửa khắp nơi, quăng bàn vứt ghế, chim tan thú trốn, bôi tro trát trấu, tóc rối mặt nhơ…" Lầm bầm đến đoạn sau, càng nói càng nhỏ giọng, lời nói cũng càng ngày càng lộn xộn, ngáp ngáp mấy cái liền đi tìm Chu Công đánh cờ!

Mãi tới khi Đỗ Hiểu Nguyệt ngủ rồi, Đàm Văn Hạo mới quay trở lại nóc nhà, ngồi xuống cạnh Hiểu Nguyệt, ôm nàng vào lòng, nhìn khuôn mặt nàng ngủ say sưa không chút đề phòng, thở dài nhàn nhạt: "Lần sau không cho phép lại lén lút gạt người xuất cung nữa, cũng không cho nàng đi gặp người đàn ông nào khác, nhất là ban đêm! Lần này coi như một sự trừng phạt nho nhỏ nhé!"

https://thuviensach.vn

Khi Đàm Văn Hạo ôm Đỗ Hiểu Nguyệt xuất hiện tại nội viện Chiêu Dương cung, vừa đúng lúc Hồng Trù nửa đêm rời giường đi vệ sinh, bắt gặp tình cảnh đột xuất ấy của họ, đương nửa tỉnh nửa ngủ trong thoáng chốc liền tỉnh táo! "Nô tỳ tham kiến Hoàng…" Hồng Trù không có thời gian nghĩ tới chuyện làm thế nào mà Đỗ Hiểu Nguyệt lại mặc đồ cung nữ ngủ trong vòng tay Hoàng Thượng, theo tiềm thức quỳ xuống thỉnh an thiên tử.

"Nói nhỏ thôi, Hoàng Hậu mệt rồi." Hồng Trù còn chưa nói hết lời, Đàm Văn Hạo đã ngắt lời nói cung kính của nàng. "Thắp đèn lên!"

"Nô tỳ tuân mệnh!" Hồng Trù trả lời nhỏ nhẹ, đứng dậy, dẫn đường vào phòng Đỗ Hiểu Nguyệt. Sau khi thắp đèn, nàng đứng đợi một bên hơi mất tự nhiên – Đàm Văn Hạo trực tiếp đặt Đỗ Hiểu Nguyệt phóng lên giường, còn rất ôn nhu giúp Đỗ Hiểu Nguyệt vén chăn giắt màn.

Khi xoay người lại, thấy Hồng Trù ngơ ngác đứng đợi hầu hạ bên cạnh, Đàm Văn Hạo có chút thiếu tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Hồng Trù lui ra đi!"

"Vâng!" Hồng Trù ngẩn người trả lời, định quay đi, lại nghĩ tới điều gì đó, lấy hết dũng khí nhìn Đàm Văn Hạo một cách nhút nhát, "Hoàng Thượng đêm nay có muốn ở lại Chiêu Dương cung không ạ?" Vừa nói ra, thấy Đàm Văn Hạo biến sắc, vội vã quỳ xuống, đầu toát mồ hôi lạnh, thậm chí nói năng cũng trở nên lắp bắp, "Hoàng Thượng… xin bớt giận, nô tỳ… nô tỳ không phải định… không phải định…"

"Lui xuống đi!" Đàm Văn Hạo rất bực, mình ở lại Chiêu Dương cung đáng sợ thế à? Nha đầu này mặt mũi như đang gặp quỷ vậy, chẳng lẽ nó lo mình ăn sống tiểu thư nhà nó hay sao?

"Vâng! Nô tỳ cáo lui." Hồng Trù hơi do dự, vốn định nói gì đó, nhưng từ sau vụ án hạ độc, vừa thấy Đàm Văn Hạo là chân mềm nhũn ra, định nói

https://thuviensach.vn

gì cũng không nói ra được nữa. Nhưng kể cả như vậy, khi ra cửa, mỗi bước đi Hồng Trù đều ngoái lại: tiểu thư cải trang ra khỏi Chiêu Dương cung từ khi nào? Không phải lúc thắp đèn nàng đã ngủ luôn rồi sao? Làm thế nào mà nửa đêm nửa hôm, lại được Hoàng Thượng bế về? Không lẽ tiểu thư mộng du? Lại còn chạy tới tận Càn Thanh cung?

Đúng thời khắc Hồng Trù đóng cửa lại, Đỗ Hiểu Nguyệt mở trừng mắt, sững sờ nhìn thẳng vào bóng lưng Đàm Văn Hạo, rồi trong nháy mắt khi hắn xoay người lại lại nhắm tịt mắt.

"Hừm, đêm nay lại được ngủ trên tháp à?!" Đàm Văn Hạo cười khổ. Làm Hoàng tử, Đế Vương, từ nhỏ đến lớn chưa từng ngủ qua đêm trên tháp. Chính là đến chỗ Đỗ Hiểu Nguyệt, rất nhiều 'đãi ngộ' trước giờ chưa từng nhận được toàn bộ đều dính phải. Tính ra, đây cũng là tự mình tìm lấy thôi, rõ ràng lần nào cũng có thể đến Phi Nguyệt các, nói chuyện xong liền rời đi, hết lần này tới lần khác thích những nơi có nàng, dù có phải đá thiết bản (ván sắt) cũng chấp nhận!

"Vậy thì về Càn Thanh cung của huynh đi! Không ai ôm đùi huynh khóc lóc lèm nhèm cầu xin huynh ở lại đâu!" Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi nhổm dậy, không để cho Đàm Văn Hạo sắc mặt tốt – ai khiến hắn đưa mình lên nóc nhà! Mặc dù sau đó coi như biết tự giác đưa mình về, lại rất quân tử lưỡng lự chuyện ngủ trên tháp, nhưng tính chuyện cũ chuyện mới, thực khó mà tử tế với hắn!

"Tỉnh rồi à?" Kỳ quái, Đỗ Hiểu Nguyệt lại có thể tỉnh giấc ư! Không phải nàng vẫn ngủ mê mệt, rất sâu giấc sao?

"Ừm!" Đỗ Hiểu Nguyệt ngáp một cái, mắt ti hí nhìn Đàm Văn Hạo. "Ta nói, tại sao quá nửa đêm rồi mà huynh không đi ôm ngọc nhuyễn hương ôn[3], lượn lờ trong Hoàng cung cái gì? Lại còn thật là 'không khéo' đâm sầm vào ta?" Thật không biết vấn đề xảy ra ở đâu, rõ ràng hành động rất

https://thuviensach.vn

cẩn mật, thế mà lại bị hắn bắt được! Chẳng lẽ hắn thật sự sắp đặt tai mắt khắp Chiêu Dương cung này?

"Hừ. Còn không xuất hiện thì mấy bà vợ đã vượt tường hết rồi!" Đàm Văn Hạo lạnh lùng nói một câu như thế, ngồi lên chiếc ghế trước bàn trang điểm nghiêng mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt.

Khụ! Mở miệng ra là vợ này vợ nọ, thuận miệng quá ha! "Mộng Nam vốn không phải vợ huynh, có vượt tường đi nữa cũng chẳng liên quan đến huynh lắm đâu!" Đỗ Hiểu Nguyệt cố ý giải thích sai ý Đàm Văn Hạo, cười tủm tỉm nhìn hắn, "Há há, Mộng Nam đã nói ta biết ước định của các người rồi! Không ngờ không chỉ có mình ta ước định với quân tử huynh nha!"

"Hừ!" Đàm Văn Hạo càng trở nên mất tự nhiên, loại thủ đoạn chính trị này vốn là chuyện nghiêm túc nhất, nhưng bị nàng lôi ra nói, lại trở thành một chuyện rất thú vị! "Đêm nay nàng muốn xuất cung làm gì? Chẳng lẽ nàng không biết hậu quả của việc lẻn ra khỏi cung? Hay là, đây cũng là một loại thủ đoạn khiến cho Hậu cung không được an bình, hay là, nàng muốn mượn đêm nay tháo chạy khỏi Hoàng cung?" Nhắc đến phán đoán cuối cùng, trái tim Đàm Văn Hạo chợt khẩn trương khó nói, sợ nàng thực sự có ý định như vậy!

"Đương nhiên không phải rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt thẳng thắn phản bác, "Ta đâu ngây thơ như thế, khắp thiên hạ này đều là lãnh địa của huynh, cứ cho là ta trốn thì cũng biết trốn đi đâu? Ta nói rồi, ta muốn xuất cung một cách quang minh chính đại!" Nói tới đây. Đỗ Hiểu Nguyệt dừng lại, hơi chần chừ, mấy lần hé miệng, lại thủy chung không nói được gì.

Được lời hứa hẹn ấy, Đàm Văn Hạo rốt cục cũng thầm thở dài trong lòng, nhưng vẫn quyết định lệnh cho Ngự lâm quân từ giờ về sau tăng cường thủ vệ Hoàng cung, không để cho Đỗ Hiểu Nguyệt cực kỳ có ý muốn xuất cung này lọt khe hở nào! Nhưng dáng vẻ muốn nói lại thôi của Đỗ

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt lại lần nữa khiến Đàm Văn Hạo chú ý cao độ, “Nàng muốn nói gì? Khó mở miệng lắm à?” Thả lỏng cơ mặt, hỏi rất ôn hòa.

“Chuyện đó…” Nghĩ đi nghĩ lại, Đỗ Hiểu Nguyệt quyết định đem vấn đề ra bàn bạc với Đàm Văn Hạo, hơn nữa thực sự chỉ có hắn mới có khả năng giúp mình chuyện này. “Hoàng Thượng, Tam ca ta là người của huynh đúng không? Vậy huynh có thể để ta gặp Tam ca một lần không?”

Đàm Văn Hạo gật đầu, hóa ra nàng xuất cung không phải đi tìm gặp Hoàng đệ! Nghĩ cũng đúng, nàng chưa đơn độc tiếp xúc với Hoàng đệ lần nào, làm sao quen biết Hoàng đệ được? “Đây chính là nguyên nhân đêm nay nàng xuất cung?”

“Ừ!” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, ngồi xuống cạnh Đàm Văn Hạo, tự tay rót cho mình một chén nước, tiếng thở dài nhỏ nhẹ, “Trong thư mẹ gửi ta có nhắc tới Tam ca, ta không hiểu mẹ viết những lời ấy có ý gì, mà những lời nói ấy đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của ta!”

“Nguyệt nhi, có thể nói ta biết những chuyện ấy không?” Đàm Văn Hạo hơi nhíu mày, hỏi với giọng điệu thăm dò. Lần trước cũng có nghe loáng thoáng từ lời Đỗ Chính Hiên nói, có bí mật với Đỗ Hiểu Nguyệt không thể nói ra.

“Không được! Đây là chuyện riêng của ta, huynh cũng không phải ai đó của ta, tại sao ta phải nói cho huynh?” Đỗ Hiểu Nguyệt không hài lòng phản đối, đến mình còn chưa nắm rõ chân tướng sự việc, đương nhiên không thể nói lung tung, “Một câu thôi, huynh giúp hay không giúp? Không giúp thì sau này đêm nào ta cũng lôi kéo Liễu Mộng Nam vượt tường!”

“Không giúp!” Đỗ Hiểu Nguyệt càng không nói Đàm Văn Hạo càng cảm thấy kỳ lạ. Hai huynh muội Đỗ gia càng giữ rịt chuyện này, lại không hiểu rằng người khác càng muốn biết, “Ta đâu phải ai đó của nàng, tại sao ta phải giúp nàng?”

https://thuviensach.vn

Đáng ghét, sao hắn lúc nào cũng dùng chính lời của mình để đập lại mình như thế! “Ha ha, Hoàng Thượng!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười mỉm cầm lấy tay Đàm Văn Hạo, rất nịnh nọt. “Thần thiếp là Hoàng Hậu của ngài, là vợ của ngài nha, làm chồng người ta có chút việc giúp đỡ vợ hắn nên làm mà!” Sau khi cân nhắc, Đỗ Hiểu Nguyệt từ chối lấy danh mục hợp đồng ra cầu xin hắn – nếu thật sự nói vậy, chỉ sợ hắn sẽ rên rỉ câu “Trên hiệp ước không viết sẽ phải giúp nàng làm chuyện gì!”

“Chúng ta là vợ chồng à?” Đàm Văn Hạo cũng cười tủm tỉm cầm lại tay Đỗ Hiểu Nguyệt, ngón cái xoa nhẹ mu bàn tay Đỗ Hiểu Nguyệt, rất chậm, rất từ tốn, mang theo ý khiêu khích.

Đỗ Hiểu Nguyệt cả người run rẩy, cảm thấy rất rõ ràng trên ngón cái hắn có vết chai dày, đoán chừng chắc là vì luyện kiếm hàng năm tạo thành, nhẹ nhàng xoa bóp kích thích cảm quan của Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng không hề bài xích! Bài xích?! Lúc Đỗ Hiểu Nguyệt ý thức được mình cũng không chán ghét sự động chạm của Đàm Văn Hạo, trong lòng giật mình, nghĩ lại ngày thường giữa hai người thi thoảng có tiếp xúc da thịt, mình cũng chẳng có bất kỳ ý thức phản cảm nào, mặt hồ trong tim bỗng xôn xao náo động.

Từ khi nào mà mình trở nên tùy tiện như thế, có thể dễ dàng tiếp nhận việc một người đàn ông nắm bàn tay nhỏ bé của mình, ôm cái eo thon thả của mình! “Khụ!” Mặt Đỗ Hiểu Nguyệt chợt ửng đỏ, muốn rút tay về, nhưng lại không thể vùng ra khỏi bàn tay Đàm Văn Hạo, chỉ biết ấp a ấp úng, “Hoàng Thượng, à, chuyện đó, tay của thần thiếp… có thể trả lại thần thiếp không ạ? Về vấn đề có phải vợ chồng hay không ấy… Thần thiếp trước vinh hạnh được làm Hoàng Hậu của Phỉ Á, mà ngài chính là Hoàng Thượng của Phỉ Á. Hoàng Thượng với Hoàng Hậu… Theo phương thức giải thích đại chúng, cứ xem như là vợ chồng đi.”

“Phương thức giải thích đại chúng?” Đàm Văn Hạo chợt mỉm cười, con ngươi đảo khắp, khi Đỗ Hiểu Nguyệt còn đang tập trung rút tay ra, liền hơi

https://thuviensach.vn

dùng lực kéo lại, trong nháy mắt Đỗ Hiểu Nguyệt đã ngồi vào lòng Đàm Văn Hạo.

“Huynh…” Đỗ Hiểu Nguyệt hoàn toàn không giải thích nổi tình trạng hiện giờ là gì, rõ ràng mình vừa ngồi bên cạnh, thế nào mà đã rơi lên đùi hắn rồi! Bên hông đột nhiên bị người ta thít chặt, khí tức ấm áp phả lên cổ, nhất thời cả người từ trên xuống dưới đều nổi da gà, dùng hết sức lực giãy dụa, bỗng phát hiện mình căn bản không thể cử động, đành vừa tức giận vừa xấu hổ gào rống, “Đàm Văn Hạo, đồ tiểu nhân, dám điểm huyệt ta! Buông ta ra, có chuyện gì nói cho tử tế, sao phải động tay động chân?”

“Trẫm chưa từng nhận Trẫm là quân tử, đương nhiên cũng không phải tiểu nhân!” Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng nâng mặt Đỗ Hiểu Nguyệt lên, đối diện với mình, “Nguyệt nhi, Trẫm đối đãi nàng như vậy, nàng phải rõ ý tứ của Trẫm chứ!”

“Không biết, cái gì ta cũng không biết!” Đỗ Hiểu Nguyệt muốn động đậy nhưng không làm nổi, đành ở vị trí rất gần gũi trừng mắt nhìn khuôn mặt được phóng đại, không thể không nói, đây là lần đầu tiên quan sát Đàm Văn Hạo ở cự ly gần, làn da hắn rất đẹp, ngay cả lông mi cũng đẹp nữa, không hổ là Hoàng Đế, chăm sóc tốt như vậy, khó trách đám phụ nữ Hậu cung điên cuồng vì hắn – không chỉ vì quyền lực, e cũng vì khuôn mặt này! “Huynh nhìn ta chằm chằm làm gì? Không biết còn có thể phạm pháp hay sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt vô thức nuốt nước miếng, ánh mắt Đàm Văn Hạo bất chợt trở nên thâm trầm, như thể giây sau sẽ nuốt mình vào bụng!

“Ta muốn như vậy lâu lắm rồi…” Chầm chậm tiến gần tới bờ môi luôn có vẻ dụ hoặc ấy, chữ cuối cùng rơi vào miệng Đỗ Hiểu Nguyệt.

‘Oàng’ một tiếng vang lên, tâm trí Đỗ Hiểu Nguyệt chính thức sụp đổ! Giây tiếp theo, hai tròng mắt hướng lên trên, hai mắt nhắm chặt, hôn mê vô cùng hoa lệ!

https://thuviensach.vn

[1] Từ ‘tắm’ này nguyên văn là phơi nắng’ – bình thường chẳng ai ‘phơi trăng’, nhưng nàng Hiểu Nguyệt bí quá nên nói đại, mình thấy để ‘tắm trăng’ nghe hay hơn ‘phơi trăng’ :”>

[2] ‘Đồng bạn’ ở đây nghĩa là ‘người đồng hành’, ‘đối tác’.

[3] Chỉ người đẹp ý mà ^^

https://thuviensach.vn

Chương 69

"Tiểu thư, ngài còn chưa dậy sao? Các phi tần đang đợi ở chính điện rồi!" Hồng Trù lại lay nhẹ Đỗ Hiểu Nguyệt đang quấn tròn trong chăn không một kẽ hở, vừa lo lắng vừa sốt ruột hỏi. "Tiểu thư, có phải ngài không khỏe chỗ nào không? Có phải tối qua Hoàng Thượng…"

"Hồng Trù, ngậm miệng lại! Đóng kín tư tưởng! Tối qua không như cô tưởng tượng ra đâu!" Đỗ Hiểu Nguyệt giật mạnh chăn ra, ngồi dậy, nhìn chằm chằm Hồng Trù, vội vàng giải thích, "Tối qua vẫn như trước đây thôi, không xảy ra chuyện gì hết, cô xem đi, dấu ký xử nữ vẫn còn nguyên!" Nói xong còn xắn tay áo lên thật, giơ dấu đỏ ra trước mắt Hồng Trù.

Hồng Trù lúng túng nhìn chấm đỏ máu trên tay Đỗ Hiểu Nguyệt, mặt mũi ửng hồng. Một hồi lâu sau mới lúng ba lúng búng giải thích: "Tiểu thư, Hồng Trù muốn hỏi tối qua Hoàng Thượng và tiểu thư hai người lại cãi nhau phải không?"

Trong đầu lại vang lên "Oành" một tiếng, Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy mình thật sự đã mất sạch mặt mũi! Ngượng ngùng rụt tay về, cười ngốc: "Chuyện đó ấy hả, Hồng Trù, cô ra ngoài đó nói với đám nương nương ấy ta không được khỏe, hôm nay không gặp họ." Bây giờ chẳng còn tâm tư nào để ý tới đám phụ nữ bên ngoài – nội tâm mình đã loạn cào cào, chuyện của bản thân còn chưa nói rõ, để tâm tới người khác làm gì?

"Ồ, vâng ạ!" Hồng Trù gật đầu trả lời. Biểu hiện khác thường lúc này của Đỗ Hiểu Nguyệt, Hồng Trù mười phần tin tưởng rằng tối qua nhất định giữa nàng và Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì đó! Sáng sớm nay khi rời khỏi đây, Hoàng Thượng mặt bừng bừng xuân phong. Trái lại với Đỗ Hiểu

https://thuviensach.vn

Nguyệt; khi Hoàng Thượng đi, nàng còn chưa tỉnh; Hoàng Thượng đi rồi, nàng liền cuộn mình kín trong chăn.

Đuổi được Hồng Trù đi rồi, Hiểu Nguyệt lại nằm thẳng trên giường, đáng tiếc chẳng buồn ngủ chút nào, dứt khoát rời giường, ngồi trước gương. Từ trong tấm gương đồng màu vàng vẫn rất rõ ràng soi chiếu khuôn mặt hồng rực. Nhìn đăm đăm khuôn mặt vừa quen vừa lạ ấy, tâm tư Hiểu Nguyệt lại bay về lúc sáng sớm:

Khi trời mới tờ mờ sáng, Đỗ Hiểu Nguyệt tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện nằm cạnh mình lại dư ra một người đàn ông, đáng sợ hơn nữa, vội vã sờ sờ quần áo trên người, mình vẫn mặc quần áo hoàn chỉnh ngay ngắn trên người, Hiểu Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong đầu lần lượt nghĩ lại một cách rất chậm chạp chuyện tối qua bị cường hôn và mình do chịu kích thích quá mức mà bất tỉnh nhân sự, đầu óc lại quay mòng mòng. Đúng lúc còn rối như tơ vò, người nằm bên cạnh chợt cử động. Đỗ Hiểu Nguyệt vội nhắm mắt lại tiếp tục giả chết… Thật không cách nào đối mặt với hắn. Không biết nên tát cho hắn một cái hay là vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, hầu hắn thay Triều phục lên triều.

Mắt nhắm chặt, thở rất khẽ, nhưng bàn tay giấu trong chăn đã sớm nắm chặt lại một cách vô thức, lẳng lặng nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Cung nhân tới gọi cửa, hắn liền ngồi dậy. Sau một hồi mọi thứ đều yên lặng, hắn dịu dàng hôn lên trán mình, rồi cho cung nhân tiến vào, lại còn dặn dò cung nhân làm việc nhỏ tiếng thôi, sau đó đám cung nhân vây quanh hắn bước ra cửa, rời khỏi đây.

Những việc này đều rất bình thường, chỉ là, nụ hôn ấy dịu nhẹ như lông vũ, lại giống như giọt mưa, rơi vào trong lòng, rơi vào trái tim, trong chợp mắt, hơi thở ngưng trệ, tim cũng như ngừng đập, dường như mọi thứ trong trời đất này đều dừng hết lại! Mà lời thì thầm dịu dàng bên tai của hắn càng như tiếng trống gõ vào đầu: “Nguyệt nhi, nàng không chỉ là Hoàng Hậu của

https://thuviensach.vn

Trẫm, mà còn là vợ, vợ của ta, trái tim của ta! Thế nên, Trẫm sẽ chờ nàng trao tim mình cho ta!”

“Tiểu thư, Liễu Quý phi nương nương vẫn ở lại chính điện, bảo Hồng Trù truyền lời, nói rằng nếu ngài không ra ngoài thì lát nữa nàng ấy sẽ xông thẳng vào đây!” Hồng Trù chạy vào kêu la không đúng lúc, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hiểu Nguyệt. “Tiểu thư, mau thay quần áo đi, lát nữa, Liễu Quý phi thật sự sẽ xông vào đấy!”

“Để ý tới nàng ấy!” Nhắc tới Liễu Mộng Nam, Đỗ Hiểu Nguyệt lại thấy giận, nếu như tối qua nàng có chút nghĩa khí, đã không vứt mình lại nơi đó, vậy thì giờ đây mình cũng không thể lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này, “Đi tìm cho ta một bộ quần áo, màu nhạt nhạt thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt đứng lên, đi vào phía sau bình phong thay ra bộ quần áo cung nữ.

Hồng Trù mỉm cười: “Biết rồi ạ, tiểu thư không thích quần áo màu đỏ đậm, điểm ấy tôi và Thanh Trúc…” Vừa nhắc Thanh Trúc, Hồng Trù liền ngượng ngùng ngậm miệng. Thanh Trúc có thể trở thành người hại tiểu thư là điều Hồng Trù không ngờ tới được, mà tiểu thư nhất định cũng rất để ý chuyện này, bị chính người sớm chiều bên mình phản bội, loại cảm giác ai cũng không chấp nhận nổi.

Đỗ Hiểu Nguyệt cũng biết nỗi băn khoăn của Hồng Trù, khi nhận quần áo, nói nhẹ nhàng: “Không sao, Hồng Trù, cô không cần kiêng kỵ gì. Thanh Trúc có chỗ khó của nàng, hơn nữa nàng bây giờ tựa như chẳng còn gì nữa, nếu cô rảnh thì tới Dịch đình thăm nàng!”

“Vâng! Tiểu thư!” Hồng Trù thấy ấm áp trong lòng. Đỗ Hiểu Nguyệt chính là như thế, nhìn như mạn bất kinh tâm mà từ thái độ đó lại lộ ra sự quan tâm, săn sóc.

“Ngay với nha đầu nhà cô, cô cũng rộng lượng tha thứ, vậy chuyện tối hôm qua, cô cũng đừng so đo với tôi nữa nhé!” Liễu Mộng Nam cười ha hả

https://thuviensach.vn

xuất hiện bên cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt, dọa Hồng Trù hoảng sợ, lúc lâu sau mới cúi người thỉnh an.

Giật mình giống Hồng Trù, Đỗ Hiểu Nguyệt trái lại vẫn rất bình tĩnh, thản nhiên liếc nhìn Liễu Mộng Nam, ra ngoài bình phong, ngồi lên ghế, khoan thai thưởng thức điểm tâm cung nhân mang tới, đồng thời nói: "Hồng Trù, đưa cung nhân lui xuống, bản cung trò chuyện với Liễu nương nương!"

Đợi đám Hồng Trù đi rồi, Liễu Mộng Nam cũng ngồi xuống sát cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt, cười cười như lấy lòng: "Hiểu Nguyệt, cô cũng biết đấy, quan hệ giữa Hoàng Thượng và tôi rất bền chặt, cô đó, cũng coi như là khuê mật[1] của tôi, trong tương lai càng là em chồng bé bỏng của tôi…"

"Cho nên, cô càng nên giúp tôi chứ! Có lẽ nào lại bỏ chạy nhanh như chớp thế!" Đỗ Hiểu Nguyệt đúng lúc ngắt lời Liễu Mộng Nam, buông chiếc thìa trong tay vào bát, nhìn thẳng mặt Mộng Nam.

"Kìa… Hiểu Nguyệt, không thể nói vậy được! Hai người các cô đều là bạn tốt của tôi, cô cũng biết, tôi đây bị kẹp giữa hai vị bằng hữu thật khó làm người!" Liễu Mộng Nam đặt hai tay trên bàn, nói giọng nhỏ nhẹ.

"Đương nhiên là biết!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh lùng. "Tôi chỉ muốn biết, làm thế nào Hoàng Đế phát hiện ra chúng ta? Có phải người của bên cô đi kinh động, báo tin không hả?"

"Này! Hiểu Nguyệt, cô không thể vu oan cho tôi nha!" Giọng nói Liễu Mộng Nam không tự chủ cao vút lên, nghiêm nghị nói, "Tôi giống loại người ấy sao?"

"Ha ha! Đương nhiên tôi biết không phải là cô rồi!" Đỗ Hiểu Nguyệt thấy Liễu Mộng Nam nóng nảy, vội vàng trấn an, cũng đổi giọng nghiêm túc, "Mộng Nam, chỉ là ta có lửa trong lòng, có tức giận, có phiền muộn, có

https://thuviensach.vn

mông lung, thế nên… Xin lỗi, tôi không nên giận cá chém thớt, liên lụy đến thân cô.”

“Không sao cả!” Liễu Mộng Nam mềm giọng lại, mấy ngày nay, có quá nhiều chuyện xảy ra với nàng ấy, nàng còn duy trì được sự tỉnh táo như vậy đã vượt ngoài dự liệu nhiều rồi. Vốn cho rằng nàng đè nén buồn rầu vào lòng, kỳ thực là nàng không tìm được người thích hợp địa để nói ra mà thôi. “Hiểu Nguyệt, nếu trong lòng không vui, cô có thể nói với tôi – nếu cô coi tôi là bạn, thì hãy tin tôi.”

“Cám ơn cô!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, có vài phần thư thái. “Nói thật, ta giận nhanh, hết giận cũng nhanh! Phiền nhiễu hiện giờ sẽ không thể làm rối bất cứ tâm tư nào của tôi, tôi vẫn có thể kiên trì ý kiến vốn có của mình. Tôi sẽ không vì ai mà ủy khuất bản thân – tôi có tự tôn của mình, có sự quật cường của mình!”

“Ừm, cô có ý kiến của cô – mặc dù tôi nghe không hiểu lời cô đang nói cho lắm, nhưng tôi vẫn hy vọng cô sẽ không chôn vùi mọi tâm tình dưới đáy lòng, như vậy rất mệt mỏi!”

Đỗ Hiểu Nguyệt nhoẻn miệng cười, ánh mắt chân thành, bàn tay tìm tay Liễu Mộng Nam, nắm chặt: “Vậy, Mộng Nam, tôi hỏi cô nhé, cô có muốn xuất cung không? Nếu như trong tim cô không có Tam ca của tôi, thì cô sẽ xuất cung hay ở lại chốn Hậu cung tranh sủng sống hết một đời?”

“Xuất cung!” Liễu Mộng Nam cười cười, “Cô cũng nên biết, tôi chẳng giỏi giao thiệp với đám phụ nữ trong Hậu cung. Hành vi của họ chung quy đều khiến ta thấy ngượng thay, cũng không hiểu nổi, bao nhiêu người phụ nữ tranh đoạt một người đàn ông, không mệt hay sao? Còn nữa, quy củ trong Hoàng cung quá nhiều. Tính tình tôi không thích hợp sinh tồn nơi đây.”

https://thuviensach.vn

“Ồ…” Đỗ Hiểu Nguyệt giật mình với ý kiến của nàng ấy. Không nghĩ rằng, ở thời đại này, còn có một người phụ nữ có tính cách như thế – một người phụ nữ bất mãn với Hoàng cung, với chế độ đa thê! “Thế nếu như người cô thích lại sống trong Hoàng cung, cô có chọn ở lại cung không?”

Liễu Mộng Nam nghĩ ngợi rồi cười: “Chuyện này… Tôi cũng không biết nữa! Dù gì cũng coi như vì người tôi thích mà vào cung…” Đột nhiên, hai mắt mở lớn nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, tay cũng hơi run run chỉ nàng, “Cô… Cô có ý gì vậy, chẳng lẽ cô với…”

“Không có chuyện gì hết!” Hiểu Nguyệt nhanh chóng phủ định, không chút do dự, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không có ý khác.”

Hiểu Nguyệt vội vội vàng vàng chối bỏ lại khiến cho Mộng Nam càng hoài nghi, muốn truy hỏi đến cùng, nhưng lại nghĩ với tính cách của nàng, nhất định sẽ né tránh, không dễ mà nói ra! Nếu muốn biết tình hình thật sự, đi hỏi người khác càng tiện lấy tin hơn. “Ha ha, không nói chuyện này nữa.” Liễu Mộng Nam hơi đảo mắt, “Tối qua chưa xuất cung được. Đêm nay có cần tiếp tục không?”

“Hừm… Tôi nghĩ… Đúng rồi, thời tiết hôm nay thế nào? Có nắng không?” Bỗng Hiểu Nguyệt vô cớ thốt ra một câu không liên quan chút nào với đoạn thoại trên.

“Trời đẹp lắm! Mặt trời đã sớm chạy đến giữa trời rồi, cô còn hỏi có nắng không!” Mộng Nam hơi theo không kịp kiểu nghĩ bất chợt như nhảy cóc này của Hiểu Nguyệt, thoáng khựng lại mới trả lời. “Cô không thấy ánh nắng đã chiếu vào phòng rồi sao?”

Đỗ Hiểu Nguyệt lúc này mới chú ý, ánh mặt trời đã len qua cửa sổ, nhảy đến mặt đất, xuyên qua bàn trang điểm, cuối cùng chiếu vào chính chân mình. Một nụ cười hơi vô thức nở ra trên môi, khá vui vẻ nhìn Liễu Mộng Nam, ánh mắt lấp lánh: “Mộng Nam này, ăn trưa xong bọn mình thay cung

https://thuviensach.vn

trang đi lại trong cung một chút nhé, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đấy!”

“Lại thay cung trang á?” Liễu Mộng Nam có chút chịu đựng không nổi, chuyện tối hôm qua đã chịu kích thích rồi, nàng ấy còn thực sự coi chuyện giả trang này là trò chơi nữa. Tối qua không bị phạt, không có nghĩa là hôm nay cũng sẽ không bị phạt! Chuyện bị phạt cỏn con này nếu để cha biết thì thật là phiền đó. “Có thu hoạch ngoài ý muốn cái gì? Trong cung xem như đã loạn lắm rồi. Cô lại là Hoàng Hậu, chẳng lẽ cô không đi thăm Lý Quý phi à?”

“À… Tôi sợ tôi mà đi, nàng ta sẽ xông ra tìm tôi liều mạng!” Đỗ Hiểu Nguyệt lắc lắc đầu, “Nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, tôi vẫn nên an phận đứng trong Chiêu Dương cung này thì hơn!” Bất kể thế nào, đứa bé của nàng ta đã mất rồi, việc này… Nói gì thì nói cũng phiền lắm! “Về chuyện thu hoạch, tôi cũng không rõ đâu, ra ngoài đi thực tế một chút. Giờ tôi vừa đúng lúc không có tiểu thuyết gì để xem. Một ngày như này tôi thực không biết nên sống qua thế nào!”

“Thêu hoa, luyện đàn, chơi chim…”

“Thế thì ta đi ngủ còn hơn!” Đỗ Hiểu Nguyệt thẳng thắn cự tuyệt tất cả đề nghị của Liễu Mộng Nam. Những việc khuê tú mà bắt Đỗ Hiểu Nguyệt làm, vậy khác gì lấy mạng nàng cho rồi!

“Bẩm Quý phi nương nương!” Một cung nữ đi vào, cúi người thi lễ nói. “Liễu phu nhân đã tới Phi Nguyệt các rồi ạ.”

“Biết rồi. Lui xuống đi!” Liễu Mộng Nam đuổi cung nữ đi, rồi nhìn nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, bất đắc dĩ cười nói, “Hôm nay không phải tôi không đi theo cô, mẹ tôi vào cung thăm, cho nên…”

“Ừ, biết rồi!” Hiểu Nguyệt mỉm cười, có vẻ khổ sở. “Cô đi với mẹ đi! Tôi ngồi một lát nữa sẽ ra Ngự hoa viên giải khuây.”

https://thuviensach.vn

Tiễn Liễu Mộng Nam xong, Đỗ Hiểu Nguyệt lại nhân lúc đám cung nhân ngủ trưa lén chuồn ra khỏi Chiêu Dương cung, đi thẳng đến Hội Lan các, quả nhiên gặp được người mình muốn gặp!

“Hey! Đúng là huynh đang ở đây!” Hiểu Nguyệt cười cười hỏi thăm Đàm Văn Bác, thấy người mặc Triều phục, nhớ ra huynh ấy có thể vừa mới hạ triều, “Tới lâu chưa? Ăn cơm chưa? Sao hôm nay huynh lại tới?”

“Vì hôm nay muội sẽ tới đây!” Đàm Văn Bác cũng cười nhìn Hiểu Nguyệt, thấy khí sắc nàng so với hôm qua đã tốt lên nhiều, cũng bí mật thở phào nhẹ nhõm.

“Ha! Muội cũng đoán hôm nay huynh sẽ tới đây!” Đỗ Hiểu Nguyệt lập tức ngồi xuống bậc thềm ngọc thạch, chống cằm. “Chẳng lẽ tâm trí tương thông trong truyền thuyết chính là đạo lý này? Này, Vương gia, giác quan thứ sáu của huynh mạnh quá nha!”

“Giác quan thứ sáu là gì?” Đàm Văn Bác ngồi xuống cạnh Hiểu Nguyệt, quay sang phía nàng, cũng chống cằm cười hỏi, “Những điều từ miệng muội nói ra luôn rất mới lạ. Nghe muội giải thích cũng rất thú vị.”

“A! Huynh còn biến muội thành người thuyết giáo phải không?! Nhưng mà, chẳng sao đâu, dù gì tâm tình muội cũng tốt, nói gì cũng được. Giải thích cái thứ giác quan thứ sáu này hơi phức tạp, huynh cứ coi nó như một loại trực giác hay dự cảm là được.” Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ, rồi quyết định đơn giản hóa vấn đề phức tạp này. “Thứ ấy, thường dễ thể hiện ra trên người người phụ nữ hơn. Theo nghiên cứu khoa học, so với đàn ông, phụ nữ mẫn cảm hơn, hoạch định chuyện gì cũng chuẩn xác hơn.” Đương nhiên, nghiên cứu khoa học ở đây chỉ có thể dùng nghiên cứu khoa học kiểu Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Hừm, lời của muội nghe như thực không có đạo lý gì mấy!” Đàm Văn Bác nắm lấy khẩu vị của Đỗ Hiểu Nguyệt, cố ý giảm tốc độ nói chuyện

https://thuviensach.vn

chậm lại.

“Đúng rồi đấy! Vừa không có đạo lý vừa không khiến huynh tin được!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhếch miệng, dáng vẻ sẵn sàng mắc câu.

Thấy Hiểu Nguyệt nổi giận như thế, Đàm Văn Bác lại rất vui vẻ, quay đầu, nhìn về phía rừng hoa hạnh đã xanh biêng biếc, khẽ cười hỏi: “Nghe nói tối qua muội muốn trèo tường lẻn ra ngoài cung. Kết quả đã bị Hoàng huynh bắt lại?”

Ặc… Thế này có tính là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm không? Dựa vào giao tình giữa huynh ấy với Đàm Văn Hạo, huynh ấy còn chưa đến nỗi sắp đặt tai mắt trong cung. Thế thì, người truyền bá chuyện này chỉ còn lại một loại người! Ôi! Xem ra, lực lượng bát quái trong Hoàng cung này vô cùng lớn mạnh, đã phát triển đến cả đám thị vệ rồi! “Sao huynh không hỏi muội muốn xuất cung để làm gì?” Bất đắc dĩ cũng không muốn nhắc đến chuyện mất mặt ấy, chỉ có thể lảng sang chuyện khác.

“Vậy muội muốn xuất cung làm gì?” Thuận theo lời nàng, thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của nàng.

“À, nếu muội nói là xuất cung tìm huynh, huynh có tin không?” Nhẹ nhàng quay đầu sang, nhìn Đàm Văn Bác bên cạnh, nửa cười nửa không hỏi. Chà, phối hợp của Đàm Văn Bác làm tâm tình Đỗ Hiểu Nguyệt càng thêm tốt đẹp, quyết định vui đùa một chút.

Nhìn vào mắt nàng, muốn từ nơi đó biết độ thật giả trong lời nàng nói. Tiếc rằng mắt nàng rất bình tĩnh, không có bất cứ tâm tình dư Thừa Ânào, tự nhiên như đang hỏi thời tiết hôm nay vậy. Không gọt dũa nổi tâm tư Đỗ Hiểu Nguyệt, khiến lòng Đàm Văn Bác bỗng trở nên buồn khổ, cả tâm trí đều bị nàng làm cho biến đổi, còn vài phần không dám khẳng định, thử hỏi thăm dò: “Có thật là muốn xuất cung tìm ta? Tìm ta có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt phát cáu với giọng điệu nghi hoặc ấy. Vốn coi huynh là bạn bè, huynh lại dám nghi ngờ tấm lòng chân thật của mình, càng muốn trêu cợt thêm: “Thật là! Con người huynh thật chẳng thú vị chút nào! Không có việc gì thì không thể tìm huynh à? Huynh nghĩ xem, trăng tối gió cao như này, một người phụ nữ chủ động đi tìm một người đàn ông…” Khi nói chuyện, Đỗ Hiểu Nguyệt chú ý tới từng chút thay đổi trên biểu tình của Đàm Văn Bác, nhưng huynh ấy lại chôn giấu tâm tình quá kỹ, dù Hiểu Nguyệt nói mập mờ, ái muội ra sao, huynh ấy cũng chẳng phản ứng gì, chỉ có thể làm theo ý mà nói thẳng ra, “A! Nói xa xôi rồi, kỳ thật cũng có chút chuyện cần tìm huynh!”

Lúc nãy nghe nàng nói, trong tim Đàm Văn Bác chợt mừng vui, nhưng trong nháy mắt nàng lại đổi lời, thu lại ý cười, vẻ mặt trịnh trọng nhìn mình, lòng trùng xuống, cũng nghiêm túc hỏi: “Là chuyện gì làm muội phải đêm hôm xuất cung tìm ta?”

“Kỳ thật cũng không phải chuyện to tát gì!” Đỗ Hiểu Nguyệt thấp giọng hừ một tiếng. “Chỉ là có chút chuyện riêng, muốn nhờ huynh hỗ trợ: huynh liên lạc được với Tam ca muội mà, muội có chuyện cần nói với Tam ca.” Tối qua cũng nói với Đàm Văn Hạo việc này, kết quả nói xong chẳng được gì, lại còn bị cướp mất nụ hôn đầu trong đời, tính ra, đêm qua là lần chịu thiệt thòi nhất trong cuộc đời hơn hai mươi năm của mình! Hy vọng hôm nay đừng nói đi nói lại khiến mình lại chịu thiệt!

“Muội muốn hỏi hắn về chuyện của mẹ muội ư?” Đàm Văn Bác không vội đáp ứng yêu cầu của Đỗ Hiểu Nguyệt. Quan trọng hơn là muốn biết sao đột nhiên nàng lại thân thiện với vị Tam ca này như vậy.

“Ừm… xem như đây cũng là một chuyện,” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, “Chuyện của mẹ, muội muốn gặp nha đầu bên cạnh mẹ để đưa ra kết luận cuối cùng. Muội gặp Tam ca còn có một chuyện riêng khác nữa.”

“Chuyện mẹ muội, muội thật sự muốn truy xét tới cùng?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên! Muội chung quy không thể để mẹ chết oan uổng!” Ánh mắt Hiểu Nguyệt kiên định, bức bách Văn Bác. “Huynh có giúp muội không? Chúng ta cũng xem như là bạn của nhau rồi, huynh có giúp không nào?”

Bạn? Đây chính là địa vị của mình trong lòng nàng ư?! Có điều, đây cũng chẳng coi là gì, ít nhất so với vị trí người hợp tác của Hoàng huynh vẫn còn tốt hơn! “Hiểu Nguyệt, muội có từng nghĩ, nếu như thông qua sự sắp đặt của ta để gặp Tam ca của muội, thì cần phải xuất cung, muội có bằng lòng xuất cung không?” Dùng một phương thức khác thử nàng, xem xem có phải đối với Hoàng cung này nàng thật sự không lưu luyến điều gì.

“Quá được!” Đỗ Hiểu Nguyệt không nghĩ nhiều, thuận miệng đồng ý, “Nói thật muội đã nghĩ rồi, chuyện riêng giữa muội và Tam ca không cần vội vàng làm rõ ngay lập tức. Muội gặp Tam ca, chủ yếu là muốn biết chuyện của nha đầu bên cạnh mẹ – chuyện quan trọng nhất hiện giờ là các huynh mau mau đối phó với Đỗ Khang Vĩnh đi, muội cũng thuận lợi hoàn thành khế ước, nhân tiện phá phách cho Hoàng cung này gà bay chó chạy một phen, rồi vỗ mông tiêu sái xuất cung.” Hừ, nếu ai đó bỏ qua lời huênh hoang, không cần mình hỗ trợ người ta cũng có thể đối phó tất cả mọi chuyện, vậy mình cần gì nhiều chuyện nữa, dù gì khế ước cũng ký rồi, một khi Đỗ Khang Vĩnh rơi đài, mình cũng được tự do – chuyện này giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng. Lúc đầu cũng không quy định Đỗ Khang Vĩnh nhất định phải ngã trong tay mình mà!

Nghe sắp xếp của Đỗ Hiểu Nguyệt với tương lai của chính nàng, Đàm Văn Bác thực không biết nói gì, nàng vẫn nhớ bên ngoài cung thì không sai, nhưng so sánh với trước kia, nàng còn muốn làm thêm một chuyện – náo loạn Hoàng cung một trận! Nếu Hoàng cung này thực náo loạn, chỉ sợ đến cuối cùng nàng chẳng dễ dàng xuất cung vậy đâu! Nghĩ tới đây, Đàm Văn Bác lại hơi lo lắng, với sự chú ý của Hoàng huynh với nàng, dù nàng không khiến gà bay chó chạy trong Hoàng cung, nàng muốn xuất cung cũng rất

https://thuviensach.vn

khó khăn! “Có muốn ta giúp đỡ không, giúp muội mau chóng hoàn thành tâm nguyện?” Kế sách duy nhất, chính là ở chỗ nàng, khi huynh ấy còn chưa động thủ thì mình xuống tay trước, đưa nàng xuất cung.

Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn nụ cười nơi khóe miệng Đàm Văn Bác, nảy ra một dự cảm không tốt, lập tức lắc đầu: “Không cần đâu! Muội thấy dựa vào bản thân thực tế hơn! Mặc dù trong quá trình có thể cực khổ, khó khăn, nhưng bây giờ muội muốn thưởng thức quá trình ấy – một chuyện khiến muội hao tổn mọi tâm tư, sau khi thành công, nhất định rất có cảm giác thành tựu. Lần đầu tiên cố gắng làm một chuyện gì đó như vậy, nếu không tự làm cho xong, thì thật đáng tiếc! Nên biết rằng, chuyện muội muốn làm cũng không nhiều nhặn gì, mấy chục năm mới có một đó!”

Nghe một loạt những lời như vậy, đến cuối, Đàm Văn Bác chỉ cảm thấy khóe mắt mình không ngừng giật giật. “Vậy sau khi xuất cung, có dự định gì không?” Hỏi thăm con đường tương lai của nàng nói chung cũng được mà!

“Sau khi xuất cung ấy à?” Đỗ Hiểu Nguyệt suy nghĩ, “Vấn đề này hơi xa xôi, song muội còn có một dự định, ví dụ như xuất cung rồi, trước tiên chơi ở kinh thành chút đã, rồi đến nơi khác du ngoạn tiếp. Đợi khi chơi đủ rồi thì tìm một nơi ẩn cư đến hết đời.”

“Lẽ nào muội không muốn tìm một người tốt mà lấy làm chồng sao?”

“Hờ… chuyện đó, để xem duyên phận đi. Duyên phận tới thì lập gia đình. Không tới thì cô độc một mình cũng tốt.” Đỗ Hiểu Nguyệt nhoẻn miệng cười, nhìn Đàm Văn Bác, tuy huynh ấy mặc Triều phục, nhưng đôi mày thanh thoát lại không phải người chốn trần gian thế tục này nên có, “Nếu không, như vậy đi! Nếu ba mươi năm sau, huynh còn là một người đàn ông độc thân, muội còn là một người phụ nữ độc thân, thì chúng ta hợp lại thành một đôi, thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Tại sao phải đợi ba mươi năm?” Đàm Văn Bác khó hiểu, ba mươi năm, là một khoảng thời gian rất dài rất dài, chính cái gọi là ba mươi năm sông đông, ba mươi năm sông tây [2], ba mươi năm sau, chính mình sẽ ở nơi nào cũng không biết được, huống chi một ước định dài ba mươi năm! “Muội bây giờ không thể sao?”

“Bởi chúng ta là cùng một loại người!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười khẽ, “Nghe nói khi còn là hoàng tử huynh thường du ngoạn sơn thủy. Huynh không quan tâm đến Vương vị, nhưng thân huynh ở tại Thiên gia, có trách nghiệm của người Thiên gia. Cho nên, huynh không thể không trở về giúp Hoàng huynh ổn định giang sơn này – đây xem như một chuyện thân bất do kỷ! Mà muội thì, không muốn nhập cung lại cứ nhập cung, không muốn làm Hoàng Hậu lại chẳng hiểu vì sao trở thành Hoàng Hậu. Không muốn tranh đấu với người khác lại bị kéo vào hết mưu này đến kế khác, ngày ngày đều thân bất do kỷ mà làm việc này việc kia. Vậy nên, chúng ta xem như là người cùng cảnh ngộ. Mối thâm giao vững chắc này, muội không nhẫn tâm phá hoại!

Lại nói, tình nghĩa vợ chồng tốt hơn tình nghĩa bạn bè chỗ nào chứ? Sự bền vững của tình yêu rất hữu hạn, nhưng tình bạn thì không, tình bạn có thể kéo dài cả đời, mà tình yêu thì không chắc chắn. Hôm nay yêu ngươi, mai lại yêu người khác. Vì thế, muội coi huynh là bạn, trở thành người bạn, người tri kỷ có thể làm bạn cả đời!

Chuyện quan trọng nhất là quan niệm của các huynh không giống của muội. Có chuyện các huynh cho là thường tình, thì muội căn bản không cách nào tiếp nhận. Ví dụ như, các huynh cho rằng tam thê tứ thiếp là rất bình thường, nhưng trong mắt muội, đó chính là một loại bất trung, bất trung với người vợ! Nếu người muội yêu tam thê tứ thiếp, vậy thì muội thà buông tay cũng không muốn chung chồng với người! Như mẹ muội ấy, chính là thiếp người ta, kết quả, bà… Dù gì cũng không đáng!

https://thuviensach.vn

Tuyên Vương gia, ngài đã hiểu rõ ý muội chưa? Ngài bây giờ mặc dù không có chính phi, nhưng ngài đã có mấy vị thiếp xinh đẹp, cho nên, huynh hiện tại không thể là đối tượng để ta cân nhắc!”

Đàm Văn Bác nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói mà kinh ngạc, dù đã sớm biết nàng có lối suy nghĩ không giống người thường, nhưng cũng không biết rằng nàng có ham muốn độc chiếm mạnh mẽ như vậy! Ở trong xã hội mà người phụ nữ phụ thuộc vào người đàn ông này, làm thế nào nàng lại có ý nghĩ như thế? Chẳng lẽ vì chịu đả kích quá lớn từ sự việc của mẹ nàng? “Muội phải biết rằng, người như thế rất khó tìm, cứ cho là thế nào đó yêu thích muội, cũng không có khả năng…” Văn Bác chưa nói xong đã bị Hiểu Nguyệt cắt ngang.

“Cho nên, muội cũng không ôm ấp kỳ vọng quá lớn tìm được một người như thế trong đời này, cho nên, muội vẫn quyết định một thân một mình đi đến chân trời! Tiếu ngạo hồng trần, du sơn ngoạn thủy. Không phải rất hay ư?”

“Hiểu Nguyệt!” Văn Bác nhẹ nàng cầm lấy tay Hiểu Nguyệt, nhìn thẳng vào mắt nàng, vừa ôn nhu vừa kiên định nói. “Nếu ta hiện giờ có thể đạt được điều kiện muội nói, muội có bằng lòng tương thủ cả đời với ta không?”

Con ngươi khẽ ngước, ngớ người nhìn Văn Bác, trong nụ cười ấm áp mà nhã nhặn có sự dịu dàng nói không nên lời. Gió nhẹ nổi lên, mát lạnh như dòng suối sâu trong núi. “Ha! Muội chợt nhớ ra còn có việc phải làm. Muội đi trước nhé! Bai bai!” Đỗ Hiểu Nguyệt trong đầu toàn là tương đặc, không biết đối mặt thế nào với thông báo bất thình lình này, âm thanh duy nhất trong đầu chính là ‘trốn’!

[1] Khuê mật = bạn gái thân thiết

https://thuviensach.vn

[2] “Ba mươi năm sông đông, ba mươi năm sông tây” là một câu tục ngữ dân gian Trung Quốc, xuất phát từ thực tiễn: ngày xưa dòng nước Hoàng Hà không cố định, thường xuyên đổi dòng (đã từng xảy ra vô số lần trong lịch sử). Một nơi nọ vốn ở phía đông dòng sông, bao nhiêu năm sau đó, vì thủy lưu Hoàng Hà thay đổi mà nơi ấy biến thành ở phía tây dòng sông. Câu nói này nói về thịnh suy hưng thế đời người biến hóa vô thường, có lúc sẽ đổi thay không dự liệu được

https://thuviensach.vn

Chương 70

Loạng choạng mà đờ đẫn vừa đi vừa chạy trên tiểu đạo trong cung đình, khi thần trí tỉnh táo lại Đỗ Hiểu Nguyệt đã thấy mình đi tới Nhã Xuân các! Cẩn thận suy xét một lúc, Nhã Xuân các là cung điện gần Hội Lan các nhất, rẽ ngoặt mấy lối là tới được.

"Hic… Sao đã tới Nhã Xuân rồi nhỉ?" Hiểu Nguyệt nhìn tấm biển trên cửa, vỗ nhẹ lên đầu. "Hôm nay chịu nhiều kích thích quá, đầu óc không hoạt động cho tử tế rồi." Khi vừa xoay người định đi, liền nghe thấy một tràng nói cười vọng từ trong ra, nghe kỹ một chút, ra là Đàm Văn Hạo và Trương Tuyết Mạn nói chuyện với nhau:

"Hoàng Thượng, thần thiếp làm vậy có được không?" Trương Tuyết Mạn vui sướng hỏi.

"Tốt lắm! Tốt lắm!" Giọng Đàm Văn Hạo không nóng không lạnh, khó nghe ra vui hay giận.

"Vậy thì sao ạ?"

"Cũng tốt!"

Chẳng có tâm tư nghe tiếp, cũng không nghe ra được nội dung cuộc nói chuyện của họ, chỉ biết giọng Trương Tuyết Mạn nghe rất mời gọi, còn giọng Đàm Văn Hạo thì không thấy vui vẻ cho lắm, đứng trước cửa ngốc nghếch mà nghe người bên trong nói lời lả lơi, càng vô nghĩa hơn, dứt khoát về Chiêu Dương cung thì hơn. Ngay lúc có ý rời đi, có người đạp bước đi ra khỏi Nhã Xuân các, Đỗ Hiểu Nguyệt giật mình, sợ mình bị người ta nhận ra, lặng lẽ trốn sang một bên, nấp sau cây cột.

https://thuviensach.vn

“Hoàng Thượng phải tới chỗ Liễu Quý phi sao?” Trương Tuyết Mạn người còn chưa nhìn thấy, tiếng đã nghe thấy rồi, hình như có chút không vui.

Ngay sau đó, Đàm Văn Hạo và Trương Tuyết Mạn cùng xuất hiện ở cửa lớn, Trương Tuyết Mạn kéo tay Đàm Văn Hạo, rất thân mật. “Tuyết phi, lúc nào rảnh hãy đi thăm Liễu phi. Mấy ngày nay tâm tình nàng ấy không được ổn định, nàng tới trò chuyện với nàng ấy chút nhé.” Đàm Văn Hạo nói không mau không chậm. “Được rồi, nàng vào trong trước đi, Trẫm đi đây.”

Đợi Đàm Văn Hạo đưa theo cung nhân rời đi, cửa cung Nhã Xuân các cũng đóng lại rồi, Hiểu Nguyệt mới từ phía sau cây cột đi ra, vẻ mặt bình tĩnh rời đi.

…

“Tiểu thư, ngài đang viết gì vậy? Tại sao đã muộn thế này còn chưa đi ngủ?” Hồng Trù nhẹ nhàng đặt hoa quả lên bàn, đứng một bên tò mò nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt viết rất nhanh dưới giá cắm nến. Nên biết, đã hơn nửa năm ở bên Hiểu Nguyệt, vẫn chưa bao giờ thấy nàng thức đêm liều mạng viết gì cả!

“Ta đang viết tiểu thuyết gió trăng ấy mà!”, Hiểu Nguyệt nhận thấy Hồng Trù vẫn chưa đi, nhẹ nhàng lấy một tờ giấy trắng che lên trang giấy đang viết dở, cười cười nhìn Hồng Trù, “Nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, lại đọc nhiều tiểu thuyết như vậy rồi, muốn tự viết một quyển cho các cô xem thử.”

“Thế ngài che đậy làm gì?” Vừa nghe thấy Đỗ Hiểu Nguyệt tự động tay động chân viết lách gì đó, Hồng Trù tỏ vẻ khó tin nổi, cũng muốn nhìn xem Hiểu Nguyệt viết gì, tiếc là nàng lại giấu đi mất.

“À, còn chưa xong, đương nhiên chưa thể cho các cô xem được! Chờ ta viết xong đã nhé, cô sẽ là người đầu tiên được xem!” Hiểu Nguyệt vội cho

https://thuviensach.vn

một hạt anh đào vào miệng, trong ngọt có chua. Khẽ nở nụ cười, nhìn lên hạt anh đào ngọt ngào óng ánh mà cũng chua chua, càng nói gì phần điểm tâm vốn trước giờ chưa từng ngọt ngào. “Hồng Trù, cô đi đi, ta ngồi thêm lát nữa rồi sẽ ngủ thôi.”

“Vâng, tiểu thư, vậy ngài nghỉ ngơi sớm nhé.”

Hồng Trù luôn cảm thấy trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt có tâm sự, từ lúc Nhị phu nhân ra đi, Hiểu Nguyệt lúc nào cũng u uất, nặng nề như vậy; sau khi Thanh Trúc bị giam giữ, hình như nàng cũng có lòng phòng bị với mình. Chuyện gì cũng không nói ra, ngoài mặt thì không khác trước là mấy, nhưng Hồng Trù vốn tỉ mỉ có thể cảm nhận được sự xa cách dần dần từ nàng. Hơn nữa mấy hôm nay khi Hoàng Thượng đến Chiêu Dương cung, luôn có cảm giác rằng giữa Hoàng Thượng và Đỗ Hiểu Nguyệt có gì đó là lạ, mà không nói được lạ ở điểm nào.

“Ừ!” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nhếch miệng, mãi đến lúc Hồng Trù đi rồi, nàng mới cúi đầu viết tiếp. Đột nhiên, nến tắt lịm, một bóng đen xông thẳng vào phòng.

Hiểu Nguyệt cả kinh, tay run bắn, giọt mực trên bút lông rơi xuống giấy, hơn nửa tờ giấy bị nhuộm mực đen. Ổn định lại tinh thần, nhìn động tác khác thường của hắc y nhân, Hiểu Nguyệt mới buông bút trong tay xuống, đứng dậy, từ từ hỏi: “Các hạ là ai? Đêm khuya viếng thăm thế này, ta giúp được gì cho ngươi?”

“Ha! Tiểu muội, muội thật bình tĩnh!” Đỗ Chính Hiên chậm rãi kéo khăn che mặt xuống, cười rất rạng rỡ nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt mặc đồ ngủ. “Trông muội như vậy ta cũng được yên tâm, chỉ sợ đã chịu đả kích quá lớn vì chuyện của mẹ muội mà khôi phục lại bộ dạng tiểu muội nhát gan sợ sệt thôi.”

https://thuviensach.vn

“Tam ca?!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngạc nhiên hết sức, không dám tin vào mắt mình, Đỗ Chính Hiên vào giờ này lại có thể xuất hiện tại Chiêu Dương cung! Muốn tới gần Chính Hiên hơn nhưng đôi chân vì sự xuất hiện đột ngột của hắn tác động mà trở nên cứng đờ, không cách nào di chuyển, chỉ có thể đứng yên một chỗ hỏi, “Tam ca, sao huynh có thể xuất hiện ở đây?”

“Đương nhiên là vì muội đã năm lần bảy lượt nhờ người truyền khẩu tín[1] nên ta tới thôi.” Đỗ Chính Hiên rất tự nhiên ngồi xuống một chiếc ghế, đặt mặt nạ sang bên cạnh, “Không thể không nói, tiểu muội à, muội càng ngày càng có sức quyến rũ, lại có thể khiến cho người tôn quý nhất toàn thiên hạ này…”

“Tam ca!” Đỗ Hiểu Nguyệt không để Đỗ Chính Hiên nói tiếp, ngồi xuống đối diện Đỗ hắn, vẻ mặt bình tĩnh, “Đêm nay huynh tới đây, có người ngoài biết không?”

“Thế nào?” Chính Hiên tỏ vẻ khinh thị, “Với thân thủ của Tam ca muội, tự do ra vào Hoàng cung này không có vấn đề. Chuyện này từ trước khi đến tuổi cập kê muội hắn đã biết rồi chứ!”

Cập kê?! Là hơn hai năm trước? Nói cách khác, việc này chắc Đỗ Hiểu Nguyệt trước kia đã hiểu rõ! “Vậy là tốt!” Hiểu Nguyệt gật đầu, “Tam ca, nha đầu bên người mẹ muội tên Hoa Hồng ấy, có từng xuất hiện lần nào nữa không?”

“Nó đã bị người ta giết rồi.” Tuy Đỗ Chính Hiên ra vẻ bình thản, nhưng trong giọng nói cũng lộ ra sự thương cảm sâu sắc.

“Không thể nào! Không đâu! Sao con bé lại chết được?” Đỗ Hiểu Nguyệt mờ mịt, ngay cả đường dây cuối cùng này cũng chặt đứt, vậy cái chết của Tưởng lương đệ thực sẽ đi vào ngõ cụt, trở thành bí ẩn sao! Không đúng, bà bị người khác giết chết! Điều này liệu có phải nói lên rằng, con bé ấy chắc chắn biết tình hình bên trong nên mới bị người ta diệt khẩu!

https://thuviensach.vn

“Tiểu muội, hôm đó lúc ta tìm thấy nó, con bé chỉ còn hơi thở cuối cùng, nhưng vẫn đứt quãng nói ra được đại khái câu chuyện.” Đỗ Chính Hiên vừa chuyển chủ đề, mắt Đỗ Hiểu Nguyệt liền sáng lên, “Tiểu muội, muội đoán không sai, cái chết của mẹ muội thực đúng là có ẩn tình.”

“Hoa Hồng nói gì?”

“Nó nói gì không quan trọng, điều quan trọng là, trước khi chết mẹ muội từng gặp mặt Đinh Anh Uy, sau khi Đinh Anh Uy rời đi, con bé liền phát hiện mẹ muội đã mất.” Đỗ Chính Hiên tránh nặng tìm nhẹ trả lời .

Nhưng Hiểu Nguyệt không vừa ý với câu trả lời của Chính Hiên, tiếp tục hỏi tới: “Còn Hoa Hồng? Nó nghe được cái gì mới bị diệt khẩu phải không?”

“Không, chắc là bọn họ sợ muội tra xét!” Đỗ Chính Hiên phát hiện mình nói có chút khó thuyết phục.

“Nói như vậy, Hoa Hồng coi như đã chết vì muội ư?” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi không tự tin, dựa theo lời Đỗ Chính Hiên mà nói, bởi một câu nói của mình ngày ấy tại Đỗ phủ Hoa Hồng mới bị giết chết! “Còn mẹ thì sao?! Những lời trong thư mẹ nói đều là khuyên muội không nên tham gia vào cuộc phân tranh trong triều đình, sao bà lại biết tat ham gia vào cuộc phân tranh trong triều? Có phải mẹ cũng là vì muội mà chết không?” Đến câu sau, Hiểu Nguyệt đã nói ra được sự đoán định chôn giấu trong lòng từ lâu, nước mắt đã vòng quanh… Nếu quả thật là như vậy, cũng có thể nói rằng chính vì mình mà đã hại chết hai mạng người! Không đúng, hẳn là rất nhiều, cái chết của người nhà Thanh Trúc, cũng có liên quan đến mình!

“Không phải vậy đâu.” Đỗ Chính Hiên lấy tay lau nước mắt trên mặt Hiểu Nguyệt, ồm ồm nói, “Những chuyện đó không liên quan gì tới muội, muội không nên tự trách mình!”

https://thuviensach.vn

“Tam ca, có liên quan tới muội hay không, trong lòng muội tự hiểu rõ!” Hiểu Nguyệt mím chặt môi, mặt đã trắng bệch, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi hỏi, “Với thế cục hiện nay, Đỗ Khang Vĩnh quyết định vứt bỏ quân cờ vô dụng là muội, có phải đã tới giai đoạn cuối cùng rồi không, hai phe các người đều đến lúc phải đấu đến chết mới thôi?”

“Gần như là vậy, đợi tới khi Nhị ca của muội về triều, cũng chính là lúc tính toán rõ ràng tất cả nợ cũ nợ mới.” Chính Hiên nhẹ nhàng đáp lại, trong mắt hiện ra vẻ thư thái, dường như đã mong ngóng chuyện này rất lâu rồi.

Đỗ Chính Hiên như vậy làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt thấy khó hiểu, dù hắn ngồi ngay trước mặt mình, nhưng Hiểu Nguyệt lại cảm thấy hắn ở rất xa mình. “Tam ca, tại sao huynh có thể có quan điểm khác với chính cha mình, nhưng lại không thể đánh đổ lão ta?”

“Muội thì sao? Tại sao muội vừa có thể phản lại ông ấy, vừa khiến ông ấy cho rằng không thể bỏ qua muội?” Chính Hiên không trả lời, quay đầu, nhìn thẳng Hiểu Nguyệt hỏi ngược lại.

“Muội chỉ là không thích bị người ta lợi dụng thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt không tránh né, thản nhiên trả lời. “Muội có quyền lựa chọn cuộc sống của chính mình, sao phải chịu sự áp đặt của lão? Nhưng muội cũng chưa làm chuyện gì quá phận cho lắm, chỉ đưa ra đề nghị nhỏ với Đàm Văn Hạo mà thôi.”

“Muội có biết không, đề nghị nhỏ ấy của muội lại khiến thế lực của hắn bị tổn thương rất lớn!” Đỗ Chính Hiên cười nhẹ, “Kỳ thật ta càng thêm tin rằng, Đỗ Khang Vĩnh rất hối hận đã đưa muội vào cung… Nếu như ông ta sớm biết con gái mình có trí mưu và kiến thức như thế.”

“Muội rất thắc mắc, làm thế nào mà lão ta biết được muội đang giúp Đàm Văn Hạo?”

https://thuviensach.vn

“Trước kia trong Hoàng cung có người của ông ấy, bây giờ đã thanh trừ bọn chúng rồi.”

Đỗ Chính Hiên nói nhẹ như lông hồng, nhưng lại khiến Đỗ Hiểu Nguyệt sợ hãi, trong Hoàng cung này hình như khắp nơi đều có tai mắt, nhất cử nhất động đều bị người ta quan sát! Xem ra, thật sự không thể coi thường Hoàng cung này nha! “Muội trả lời xong hết rồi, có phải huynh nên nói cho muội biết hay không, huynh thì sao?” Chuyện khác tạm thời không thèm nghĩ nữa, trước tiên làm rõ chuyện trước mắt cái đã.

“Ta ư?” Đỗ Chính Hiên cười lạnh, đứng lên, nhìn cây nến bên cạnh, “Chuyện này nói thì hơi phức tạp, mà bây giờ đêm đã quá khuya, hôm khác nói sau nhé!” Nói xong, cầm mặt nạ đeo lên mặt, nói giọng buồn buồn, “Tiểu muội, muội nghỉ ngơi sớm đi, nhớ khi ngủ thì đóng cửa sổ cho chặt!” Nói xong liền hô một tiếng, rồi từ cửa sổ phi thân ra ngoài.

Đỗ Hiểu Nguyệt lại sửng sốt, người này thật đúng là đến không thấy bóng, đi không thấy hình, khó trách hắn đi làm ‘gián điệp’.

Đêm đã khuya, đúng là lúc mọi mưu kế bắt đầu.

“Hoàng Thượng, Tiêu Điệp xin báo tin tình báo mới nhất: sứ giả Hồng Lang quốc nội trong ba ngày sẽ cùng đại quân của Đỗ Sơ Dương đến kinh thành trước, nhưng trước đó sứ giả Hồng Lang sẽ gặp mặt Đỗ Khang Vĩnh ở nhà trọ Duyệt Quân ngoài kinh thành ba mươi dặm, hai ngày sau mới cùng Đỗ Sơ Dương diện Thánh.” Tiêu Điệp quỳ một gối trên mặt đất, trầm giọng bẩm báo với Các chủ ngồi trên chính vị.

“Bẩm Hoàng Thượng, Hôi Điệp thăm dò được Thương Dao đã hạn hán, thiếu lương hai tháng nay. Ngân lượng và lương thực cứu tế thiên tai sớm đã phát hết, mà cứ mỗi tầng quan viên lại cắt xén, cuối cùng đến được tay nạn dân đã ít lại càng ít hơn, hiện nay bên đường ở Thương Dao khắp nơi

https://thuviensach.vn

đều là nạn dân bị chết đói, bán con trở thành chuyện bình thường, thậm chí chuyện thê thảm như ăn thịt người chết cũng đã phát sinh.”

Hôi Điệp cũng quỳ một gối trên mặt đất, thâm trầm báo cáo tin tức lấy được mới nhất. “Hôi Điệp đã ghi chép lại tên tuổi quan viên tương ứng trên án, xin Hoàng Thượng minh thị.” Cung kính trình quyển sổ trên tay lên, rồi đứng sang một bên nghe chỉ thị.

“Bẩm Hoàng Thượng, ‘thương nhân’ phái vào Ly quốc đã mọc rễ thành công tại đó. Hơn nữa đã cùng các tầng lớp nhân sĩ khơi thông quan hệ tương ứng. Bây giờ họ có thể tiếp tục hành động theo kế hoạch.” Tụ Điệp quỳ xuống đất báo cáo.

Đàm Văn Hạo ngồi thẳng, vẻ mặt bình tĩnh, lật lật xem quyển sổ Hôi Điệp trình lên. Sau thời gian nửa ly trà, đặt quyển sổ xuống, giọng nói uy nghiêm phân phó: “Tiêu Điệp, tiếp tục phái người theo dõi sứ giả Hồng Lang quốc, đặc biệt cuộc gặp mặt vào ba ngày sau của bọn họ; Tụ Điệp trở lại Ly quốc, sở chỉ huy có bố trí, khi cần thiết, có thể tiền trảm hậu tấu; Hôi Điệp tạm thời lui xuống, chuyện đó Trẫm tự có chủ trương.”

Tam Điệp lĩnh mệnh liền phi thân rời đi, sắc mặt Đàm Văn Hạo lập tức đen lại, cầm chặt quyển sổ trên bàn lên rồi ném thật mạnh, ‘đùng’ một tiếng rơi xuống bàn, cái đám vô lại lừa trên gạt dưới đáng chết, vốn định chuẩn bị sáu tháng mới xử lý các ngươi, bây giờ xem ra, không trừng trị không được!

“Lưu công công, vừa rồi là ai ồn ào bên ngoài?” Mở mạnh cánh cửa Noãn Tâm các ra, người hầu hạ bên ngoài chính là Lưu công công.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, là cung nhân Tiêu Âm các ạ. Nhưng theo sự sai bảo của Hoàng Thượng, nô tài đã đuổi bọn họ đi rồi.” Lưu công công cung kính trả lời.

“Bây giờ lập tức truyền lệnh xuống, gần đây Lý Quý phi tâm thần bất định, đặc biệt cho phép Lý thượng thư cùng phu nhân ngày mai vào cung

https://thuviensach.vn

thăm nom Lý Quý phi.” Đàm Văn Hạo rất bình tĩnh, chậm rãi ra lệnh.

“Vậy bây giờ Hoàng Thượng muốn đi Chiêu Dương cung hay quay về Càn Thanh cung ạ?” Dù thế nào cũng phải sắp xếp chuyện của Hoàng Thượng cho xong đã, mới có thể đi tuyên lệnh; mà mấy ngày nay, Hoàng Thượng chỉ đi Chiêu Dương cung, càng không tuyên Kính sự phòng đưa tuyệt tử thang. Hơn thế, những tặng phẩm lớn đều đưa đến Chiêu Dương cung cả, hết thảy những điều này đều cho thấy rằng, Hoàng Thượng đang rất sủng Hoàng Hậu.

Đối với vấn đề Lưu công công nói ra, Đàm Văn Hạo chưa biết quyết định thế nào, chỉ trầm mặc. Trong lòng lúc này thì muốn đi Chiêu Dương cung, nhưng từ ngày hôn môi Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng đối với mình càng lạnh nhạt hơn, cố hết sức tránh để khoảng cách giữa hai người xích lại. Có nói chuyện đều là đứng cách ba bước, sẽ không tùy hứng ngồi cạnh mình, chỉ có thể ngồi cách nhau một cái bàn. Sự chối từ này của Hiểu Nguyệt khiến Đàm Văn Hạo cảm thấy thật nhục nhã, thử hỏi có người phụ nữ nào trong Hậu cung không mong chờ sự sủng ái của mình? Nhưng nàng thì sao, không có hứng thú với mấy đồ tặng phẩm, trò chuyện cũng nhàn nhạt, trừ hỏi chút chuyện Đỗ Khang Vĩnh ra thì không có lời thứ hai.

“Bãi giá đi Chiêu Dương cung!” Không phải muốn mặt nóng đi dán mông lạnh[2], chỉ là muốn thử xem, có phải thật sự nàng không có cảm giác gì với mình, thật sự đối với mình chỉ là một hồ nước động mà thôi?!

“ Lưu công công, ngươi sai một tiểu thái giám đi truyền lời là được, còn ngươi cứ về nghỉ ngơi, Trẫm tự đi Chiêu Dương cung.”

Bên trong Chiêu Dương cung, Đỗ Hiểu Nguyệt ngừng bút, vươn người đứng dậy, cắt tâm nến, rồi trở lại trước bàn sách, một bên xoay cổ trước sau trái phải, một bên cầm lấy tờ giấy vừa viết xong vẩy vẩy để làm mực khô nhanh hơn, rồi gấp giấy lại, đặt vào một tấm giấy da dày, kẹp vào một cuốn sách khác.

https://thuviensach.vn

“Nguyệt nhi đang làm gì vậy? Sao đã muộn thế này còn chưa ngủ? Có phải đang đợi ta không?” Khi Đàm Văn Hạo bước vào, thấy Đỗ Hiểu Nguyệt đang chỉnh đốn bàn sách, không hề chú ý có người đang đến, nhè nhẹ bước tới bên người nàng, vòng tay ôm nàng vào lòng, khẽ khàng hỏi.

Đang thu dọn đồ đạc, lưng đột nhiên bị ôm lấy, không tránh được bị hoảng sợ một phen. Tới khi phát hiện ra là Đàm Văn Hạo, liền giãy dụa như thường: “Á! Da mặt huynh dày thật, con mắt nào của huynh nhìn thấy ta đang đợi huynh?”

Siết chặt người trong lòng hơn, tự tiếu phi tiếu hỏi: “Vậy là ai nửa đêm nào cũng trèo lên giường của ta?”

Không nhắc tới chuyện đó thì thôi, vừa nhắc tới Đỗ Hiểu Nguyệt liền nổi giận: “Cũng không biết là ai vô lại nhân lúc nửa đêm thích chơi trò thay người đổi giường!” Mấy hôm nay, rõ ràng buổi tối mình ngủ trên tháp lạnh, nhưng sáng hôm sau khi tỉnh dậy, đều sẽ ở trên giường! “Buông ta ra, nam nữ thụ thụ bất thanh, đừng có động tay động chân!” Thực không làm rõ được, hắn đến đây mình chưa từng nể mặt, càng không có nhuyễn ngọc ôn hương để ôm ấp, sao hắn ngày nào cũng thích chạy tới đây?! Hại mình mấy ngày nay bị đám phi tử dùng đôi mắt đỏ như mắt thỏ nhìn chằm chằm… như ngồi trên kim châm vậy!

“Không động tay chân?” Đàm Văn Hạo không thèm suy tư, ngược lại còn nhếch miệng cười, chỉ tiếc Hiểu Nguyệt đưa lưng về phía hắn, nếu không đã biết nụ cười này có bao nhiêu gian tà. Tới gần tai ngọc của nàng hơn, nhè nhẹ thổi một hơi, hạ thấp giọng, mang vẻ mê hoặc, “Vậy động miệng được chứ?”

Hiểu Nguyệt nhất thời đỏ mặt mang tai nóng rực, người càng thêm rung rung, trong đầu vang tiếng ong ong. Nửa ngày sau, mới làm cho trái tim đang đập nhanh hết sức bình ổn trở lại, giọng điệu thản nhiên kèm chút trêu đùa hỏi: “Hoàng Thượng, ngài đang thể hiện kỹ thuật tán tỉnh của ngài sao?

https://thuviensach.vn

Không thể không nói, ngài tình trường lão luyện, biết dùng biện pháp gì để mị hoặc phụ nữ! Nhưng Hiểu Nguyệt không có hứng thú với loại kỹ xảo này của ngài đâu, hay là ngài đi tìm phi tử khác thi triển sức quyến rũ đi nha!"

Vốn rất hài lòng với phản ứng trên thân thể Đỗ Hiểu Nguyệt, nhưng càng thích thú với phản ứng của đầu óc nàng hơn, dù cho người nàng cũng không phải vô cùng bài xích mình, đáng tiếc nàng luôn lý trí như vậy, hai ba câu đã có thể đẩy người ta vào hầm băng. "Nguyệt nhi, nàng là người phụ nữ đầu tiên ta mị hoặc, lại không thành công, cho nên, ta không được coi là một kẻ lão luyện trong tình trường." Phải biết rằng, người con gái khác, chẳng cần mình phải nói hay làm gì nhiều, các nàng đều đã như nhuyễn bì đường[3], bám chặt không tha.

Hừ! Còn có mặt mũi nói mình không phải?! Nếu như đệ nhất phiêu khách trong thiên hạ này mà không được coi như kẻ lão luyện tình trường, thì ai mới là kẻ ấy đây?! "Không thèm nói với huynh!" Đỗ Hiểu Nguyệt cũng chẳng muốn tào lao thêm về vấn đề này với hắn nữa, ngồi viết hơn nửa ngày, tay cũng đã mỏi, đầu cũng đã mệt, bây giờ việc muốn làm nhất chính là đi ngủ, "Buông ta ra, ta mệt rồi, muốn đi ngủ."

Đàm Văn Hạo cũng biết Hiểu Nguyệt bẩm sinh mê ngủ, chỉ cần nàng nói muốn ngủ, thì có nghĩa là giây tiếp theo nàng đang đứng cũng có khả năng ngủ ngay! "Được!" Buông tay ra, chờ nàng tự đi tới tháp lạnh, không ngờ nàng lại đi thẳng tới giường lớn, hơn nữa còn chuyển một chiếc gối sang một bên, ngã thẳng lên giường, lăn mấy cái đã vào ngủ phía trong. "Đêm nay nàng không ngủ ở tháp?"

"Hừ, dù sao buổi sáng khi tỉnh lại đều là nằm trên giường!" Hiểu Nguyệt không lược bỏ vế "Thà rằng bây giờ tự giác ngủ luôn ở đây, miễn lại bị người ta ăn đậu phụ".

https://thuviensach.vn

“Chúng ta mỗi người ngủ một bên, đêm nay không cho phép huynh lấy ta làm gối ôm!” Nghĩ tới đây, Đỗ Hiểu Nguyệt lại càng buồn bực, trước kia buổi tối khi ngủ có thói quen thay áo ngủ, bị ai đó di chuyển mấy lần lại còn lần nào cũng là trong tình huống ở trong vòng tay ai đó bị tỉnh lại vì nóng, cuối cùng Hiểu Nguyệt quyết định, sau này tự giác ngủ ở một bên, mà khi ngủ không cởi áo khoác!

Hừm… Xem ra đêm nay không có đậu phụ non mềm để ăn rồi! Chuyện này Đàm Văn Hạo không cam lòng mà lại không thể không ngủ bên chân Đỗ Hiểu Nguyệt, ôi, tính hết đám phụ nữ trong cung, người nào có dũng khí dùng chân đối diện thiên tử? Đáng tiếc chính là, người phụ nữ hàng ngày dùng chân nhắm ngay mặt thiên tử này lại rất hợp khẩu vị thiên tử!

“Nguyệt nhi, ngày mai có muốn lên triều ngồi nghe bên cạnh không?”

“A…” Đỗ Hiểu Nguyệt đã đi vào tình trạng mơ màng, không hề biết Đàm Văn Hạo đang nói cái gì, chỉ đáp lại một cách vô thức.

“Thương Dao hạn hán hai tháng rồi!” Đàm Văn Hạo khẽ thở dài, điều này xem như là ông Trời trừng phạt ư? Trong hai tháng trời Thương Dao không rơi lấy một giọt mưa, mấy ngàn mạng người không có thức ăn không có nước uống, trong lòng vô cùng ưu sầu!

“Ừm…” Đỗ Hiểu Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm, “Ngày mai còn muốn…” Trong ý thức nghĩ đến chính là, ngày mai lại phải phí óc rồi.

Đàm Văn Hạo cười nhẹ nhàng, thanh âm của nàng mơ hồ không rõ, e là đang nói mớ thôi! Quên đi, việc này có gấp cũng không có cách nào, bây giờ chủ yếu nhất chính là áp chế đám người xảo quyệt ấy!

[1] Khẩu tín = tin tức truyền miệng

[2] Một câu thành ngữ dùng khi muốn cầu xin ai đó. “Mông lạnh” ý nói biểu hiện của một người rất lạnh nhạt. Tức là mình thì mặt cười vui vẻ, còn

https://thuviensach.vn

người ta thì chẳng thể hiện gì là có chấp nhận hay không. (Theo Baidu)

[3] Một loại kẹo mềm ngọt làm từ đường.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 71

“Hai tháng trước Tư mã[1] Thương Dao dâng thư báo ở Thương Dao xuất hiện hạn hán, Trẫm đã sắp xếp cho phát vật tư cứu tế, thế sau hai tháng Thương Dao đã có tình hình mới chưa?” Trên điện Thái Hòa, Đàm Văn Hạo ngồi trên kim loan bảo tọa bình tĩnh hỏi quần thần đang đứng ở trung ương chính điện. Cuối cùng, ánh mắt người rơi lên người Đỗ Tể tướng, “Tể tướng chắc là có thủ tục liên quan muốn thượng tấu?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần đúng là đang muốn báo việc này lên Hoàng Thượng!” Đỗ Khang Vĩnh rời hàng, đứng ở chính giữa, hơi khom người trả lời, “Tư mã Thương Dao dâng thư, trong hai tháng này, mặc dù Thương Dao không có mưa, nhưng trăm họ Thương Dao với sự giúp đỡ của triều đình, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục. Xin Hoàng Thượng bớt lo.”

“Ồ?! Xem ra Trẫm đã lo bò trắng răng rồi!” Đàm Văn Hạo không thể hiện ra mặt điều gì, sự lạnh lẽo thoáng qua trong mắt không biết có triều thần nào phát hiện hay không.

“Hoàng Thượng ưu quốc ưu dân, là phúc của dân chúng Phỉ Á.” Đỗ Khang Vĩnh đứng thẳng người, khóe miệng có ý cười nhàn nhạt.

“Thật hổ thẹn!” Đàm Văn Hạo than khẽ, mang vẻ tự trách sâu sắc. “Trẫm tuy quý vi thiên tử lại chưa thể thấu hiểu nỗi khổ của dân chúng, chưa thể che chở cho dân chúng, cũng chưa thể thấu đáo lòng dân, thăm hỏi dân chúng.”

“Hoàng Thượng bận rộn quốc sự, nào có thể lấy thân thể quý giá đích thân tới chốn dân gian?” Đỗ Khang Vĩnh an ủi. “Huống hồ Hoàng Thượng

https://thuviensach.vn

đã mở kho phát lương, cứu tế nạn dân. Dân chúng đương nhiên sẽ ghi sâu ân tình của Hoàng Thượng trong tâm khảm."

"Ừm, Tể tướng nói rất đúng!" Đàm Văn Hạo cười nhẹ, kèm vài phần nhẹ nhõm, "Cho nên, Trẫm dự định điều một khâm sai tuần tra Thương Dao, thay mặt Trẫm trấn an dân chúng." Nói tới đây đột nhiên tốc độ lời nói thay đổi, mặt mày nghiêm túc, "Đỗ Dạ Hàn tiến lên nghe lệnh!"

Đỗ Dạ Hàn bước ra, quỳ xuống: "Thần Đỗ Dạ Hàn nghe lệnh!"

"Thương Dao hứng chịu thiên tai, dân chúng khổ sở không nói nổi, Trẫm đặc biệt phong Đỗ Dạ Hàn làm khâm sai đặc sứ chấn tai[2] giúp nạn, lập tức lên đường đến Thương Dao phân phát lương thực, trấn an nạn dân. Ban Thượng Phương bảo kiếm, nếu có quan sai cắt xén của cải quốc nạn, tham tang uổng pháp[3], có thể tiền trảm hậu tấu! Đỗ ái khanh, đây là chuyện liên quan đến mấy vạn mạng người, khanh biết làm việc công bằng, vì dân thỉnh mệnh[4] chứ?"

"Thần nhất định không làm nhục thánh lệnh, vạn tử bất từ!" Giọng nói Đỗ Dạ Hàn sang sảng vang lên, người phủ phục trên mặt đất.

Đỗ Khang Vĩnh sắc mặc lạnh lẽo, ánh mắt trầm xuống; Đàm Văn Hạo lại còn hơi nhếch môi: "Tể tướng có đề nghị gì sao?"

"Chính sách của Hoàng Thượng rất tốt, thần không có đề nghị gì!" Đỗ Khang Vĩnh trả lời mà trên mặt không biểu hiện gì. "Thần có việc bẩm báo, tân khoa Trạng nguyên trong kỳ thi toàn quốc năm ngoái đợi chức đã lâu, mà nhiều chức vụ quan trọng trong Trung Thư Tỉnh[5] vẫn còn trống, xin Hoàng Thượng cho tân khoa Trạng nguyên nhậm chức!"

"Tân khoa Trạng nguyên hôm nay có lên triều không? Là vị nào? Là người ở đâu, là môn sinh của vị đại thần nào?" Đàm Văn Hạo không chần chờ, mạn bất kinh tâm hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thảo dân Mao Thu Thánh bái kiến Hoàng Thượng.” Từ trong hàng ngũ triều thần, một người bước ra rồi quỳ trên mặt đất, mặc trang phục Trạng nguyên, tác phong ôn nhã thư sinh, “Thảo dân là người Thương Dao, là môn sinh của Tể tướng đại nhân ạ.”

Người Thương Dao? Môn sinh của Tể tướng đại nhân? Đàm Văn Hạo hơi nhướng mày, mỉm cười: “Mao Thu Thánh nghe phong: Thương Dao hạn hán nghiêm trọng, người vật đều thiếu nước, Trẫm đặc biệt phong Mao Thu Thánh làm Cầu thủy Đại sứ, phong quan ngũ phẩm, trong ngày hôm nay về ngay Thương Dao nhậm chức, đợi sau khi vấn đề hạn hán ở Thương Dao được giải quyết thì trở lại kinh thành nghe phong.”

Cả người Đỗ Khang Vĩnh hơi rung lên, khom người thành khẩn nói với Đàm Văn Hạo: “Hoàng Thượng, Mao Thu Thánh tuổi còn quá trẻ, sợ là không thể đảm nhận trách nhiệm này.”

“Để hắn ra sức vì chính quê hương của mình, chẳng lẽ còn muốn thoái thác sao?” Đàm Văn Hạo hơi lên giọng. “Mười năm chăm chỉ đèn sách không phải vì báo đáp công ơn của triều đình hay sao? Giờ đây chính là lúc dùng người trong triều, làm sao hắn có thể từ chối? Thánh nhân đã dạy: đạt tắc kiêm tể thiên hạ[6]. Huống chi là vì nơi sinh dưỡng của mình mà ra sức! Lẽ nào chỉ cần một câu tuổi còn trẻ là có thể phủ định hết sao? Hắn là tân khoa Trạng nguyên do chính Tể tướng chọn, không lẽ Tể tướng lại hoài nghi chính con mắt nhìn người của khanh sao? Hay là hắn sợ làm không xong, ngay cả chính thức làm một chuyện vì dân chúng cầu phúc cũng không thể?”

Đỗ Khang Vĩnh trong lòng cả kinh, hành động này của Hoàng Thượng liệu có phải là muốn phân tán toàn bộ thế lực của mình đến các địa phương hay không? Mà còn là chức quan hữu danh vô thực này? “Nhưng mà, Hoàng Thượng, hạn hán ở Thương Dao qua chưa lâu, mà hạn tình đã…”

https://thuviensach.vn

“Thần nguyện ý lĩnh chỉ!” Mao Thu Thánh đột nhiên đứng thẳng người lên, hai mắt ngập tràn sự xúc động. “Thần nguyện vì dân chúng Thương Dao tận sức, bằng lòng cứu dân trong cơn nước sôi lửa bỏng! Hoàng Thượng nói, nếu như ngay cả với quê hương của mình cũng không thể báo ân, thì báo hiếu với triều đình thế nào? Trăm họ Thương Dao đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, Thần cũng lo lắng sâu sắc cho sự sinh tồn của phụ lão trong nhà! Hoàng Thượng phái thần về Thương Dao, không chỉ thành toàn nỗi nhớ quê của thần, mà còn thành toàn tâm nguyện muốn vì Thương Dao cống hiến một phần sức lực của thần!”

“Hảo chí khí!” Đàm Văn Hạo vỗ tay nhẹ nhẹ, khen ngợi. “Sớm nghe nói về tân khoa Trạng nguyên chính là môn sinh đắc ý nhất của Tể tướng, quả nhiên là lòng dạ trăm họ thiên hạ! Thường nói, vì dân cầu phúc mới là gốc rễ làm quan, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, nếu như dân chúng không thể tiếp tục sinh sống, vậy các ngươi làm quan có thể sinh sống tiếp không? Cho nên! Mục đích ban đầu khi tham gia khoa cử của Mao ái khanh là gì? Chẳng lẽ thực chỉ vì rạng danh thiên hạ nhất triều, quang tông diệu tổ? Chẳng lẽ chỉ vì lợi ích của bản thân, mưu cầu vinh hoa? Đương nhiên không phải! Mao ái khanh nguyện tiếp nhận công sai khổ cực này, đã có thể thấy được, Mao á khanh ưu quốc ưu dân, tương lai chắc chắn sẽ là một vị quan tốt vì dân thỉnh mệnh!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng tán thưởng!” Mao Thu Thánh mặt mày rạng rỡ, bò sát dưới đất. “Thần nhất định tận dụng mọi khả năng, hoàn thành phó thác của Thánh thượng, cũng vì người dân Thương Dao mưu cầu phúc lợi!”

Đúng lúc ấy, bên ngoại đại điện có tiếng ồn ào, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn. Đàm Văn Hạo tập trung lắng nghe, ra là Hồng Trù ầm ĩ muốn vào trong, nói Hoàng Hậu có biểu gián thư[7] cần dâng lên. “Ai đang ồn ào ngoài điện? Càng ngày càng không có quy củ gì cả!” Đàm Văn Hạo lạnh giọng. “Lưu công công, đi lôi người đang náo loạn ngoài điện vào!”

https://thuviensach.vn

“Hồng Trù tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!” Hồng Trù vừa tiến vào, liền quỳ rạp xuống đất, nhút nhát dập đầu, run rẩy thỉnh an, không dám nhìn chúng triều thần đang đứng trong chính điện. “Hồng Trù biết tự ý xông vào điện Thái Hòa là tội chết, nhưng nương nương có biểu thượng tấu, Hồng Trù dù có mất mạng cũng phải xông vào giao cho Hoàng Thượng!” Vừa nói, Hồng Trù vừa run run chuyển lên phong thư trong tay rồi lui ra ngoài.

Đàm Văn Hạo nhận thư từ tay Lưu công công chuyển lên, mặt không thể hiện gì đọc hết bức thư, rồi thu lại, đưa cho Lưu công công đứng một bên: “Mao ái khanh, Hoàng Hậu đối với việc trị hạn tại Thương Dao như thế nào có chút quan điểm, khanh là người Thương Dao, đối với tình trạng địa lý Thương Dao cũng tương đối hiểu rõ, khanh cầm lấy xem thử xem!”

“Vâng!” Mao Thu Thánh tiếp nhận bức thư, bình thản mở ra, vật đầu tiên đập vào tầm mắt là hai bức tranh, nhìn qua như là loại thủy xa đương thời nông dân vẫn sử dụng[8], nhưng có một chút khác so với loại thủy xa đó: thủy xa đương thời đều là dùng sức người dẫm lên thủy xa kéo thủy xa di chuyển từ thấp lên cao lấy nước, mà loại trên giấy này lại là đặt một trục chuyển động được ngang một bên, dùng một vật gì đó hình con ngựa dẫn động; thân xe thủy xa đương thời thì ngắn, chỉ có thể vận chuyển nước với khoảng cách ngắn thôi, mà thủy xa này, thân xe dài hơn hẳn, trục chuyển động rất cao, bên cạnh có chú thích mấy chữ ‘dùng với nơi có địa thế dốc thẳng đứng’[9]. Mao Thu Thánh không hiểu đây là ý gì, sau khi xem tiếp tất cả nội dung bức thư, Mao Thu Thánh không thể không bội phục vị Hoàng Hậu nương nương này! Trong thư, Hoàng Hậu không chỉ viết rất rõ ràng toàn bộ chi tiết cách chế tạo và nguyên lý sử dụng của loại thủy xa đã cải tiến này, mà còn dặn dò kỹ địa điểm cũng như phương pháp sử dụng cụ thể, đồng thời cũng đưa ra chút ý kiến cực kỳ khả thi cho Thương Dao thời điểm sau kháng hạn: như mùa hạn thì tu sửa và đào thêm thủy trì, xây đập chắn nâng cao, đến mùa mưa thì dùng những thứ đó giữ nước; nhưng

https://thuviensach.vn

Hoàng Hậu nương nương cũng có nhắc tới mấy cách mà Mao Thu Thánh hoàn toàn không hiểu, như đào một giếng sâu ở bình nguyên trước núi.

“Mao ái khanh nghĩ thế nào về quan điểm Hoàng Hậu viết trong thư?” Đàm Văn Hạo nhìn vẻ mặt phong phú của Mao Thu Thánh khi mừng rỡ khi nghi hoặc, cũng tò mò muốn biết suy nghĩ hiện giờ của Mao Thu Thánh.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng!” Mao Thu Thánh vui mừng cung kính trình thư lên, “Biện pháp của Hoàng Hậu nương nương rất hay, Hoàng Hậu cũng biết ở trăm dặm bên ngoài Thương Dao có một Thương hà (con sông xanh). Con sông này kinh qua cả năm hạn hán cũng chưa từng đoạn lưu[10], nương nương đề nghị dẫn nước từ Thương hà đến Thương Dao, còn viết rất tỉ mỉ biện pháp áp dụng cụ thể; đồng thời nương nương còn cải tiến rồi công cụ tưới nước ngày nay thường dùng – thật sự có thể nói đó là một sáng kiến! Hoàng Hậu nương nương thật là có tài cử thế[11]!”

“Nói cách khác, những biện pháp Hoàng Hậu đề ra rất khả thi?” Đàm Văn Hạo cười nhẹ, tối qua khi nhắc tới Thương Dao, mặc dù nàng nửa ngủ nửa tỉnh, nhưng nàng cũng đặt việc này trong lòng.

“Cái này… Thần không dám cam đoan!” Mao Thu Thánh có gì đó chưa nói, lại có điều chần chờ. “Thần… Hoàng Thượng, xin cho phép thần gặp mặt Hoàng Hậu nương nương, xin Hoàng Hậu nương nương giải đáp những chỗ thần không hiểu!”

“Chuẩn!” Đàm Văn Hạo cho phép, nhìn về phía Hồng Trù. “Hồng Trù, đi truyền Hoàng Hậu tới điện Thái Hòa!”

Đàm Văn Hạo vừa dứt lời, các triều thần liền nghị luận rào rào: đương kim Hoàng Hậu là con gái của Đỗ Khang Vĩnh, Hoàng Thượng tuyên Hoàng Hậu vào điện Thái Hòa, việc này… Chưa nói đến cử chỉ của Hoàng Hậu hôm nay có dấu hiệu Hậu cung can chính. Hơn nữa Hoàng Thượng hình như còn cho phép Hoàng Hậu can chính! Việc Hoàng Hậu can chính

https://thuviensach.vn

đối với việc ngoại thích nắm quyền có quan hệ rất lớn! Mà chuyện bất hòa giữa Hoàng Thượng với Tể tướng cũng không phải ngày một ngày hai, mặc dù hôm nay người liên tiếp trọng dụng những người có liên quan tới Đỗ gia, nhưng bây giờ ngay cả con gái Đỗ gia cũng nhảy vào, những chuyện này rốt cuộc là hát ở đâu ra?! Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã bị người nhà họ Đỗ khống chế?!

Hồng Trù vừa nghe lệnh, trong phút chốc mặt lộ vẻ khó xử, đầu cúi thấp, ấp úng: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương hiện giờ đang nghỉ ngơi, người nói, kể cả trời sập hay Hoàng Thượng cho triệu cũng không được quấy rầy!” Nghĩ tới đây, Hồng Trù lo lắng Đỗ Hiểu Nguyệt khiến Hoàng Thượng mất hứng mà bị phạt, liền tự chủ trương bồi thêm một câu, “Giờ Mão[12] Hoàng Thượng vừa rời đi, Nương nương liền đi tới Tàng thư lâu[13], ở đó một mạch tới giờ Thìn một khắc[14] mới quay về Chiêu Dương cung, tiếp đó thì ngồi viết vẽ chấm chấm vòng vòng lâu lắc. Tới giờ Thìn ba khắc thì buông bút rồi giao cho nô tỳ phong thư này, lệnh cho nô tỳ mang tới điện Thái Hòa thật nhanh.”

Triều thần nghe vậy lại bắt đầu rộ lên xôn xao. Hoàng Thượng muốn triệu kiến Hoàng Hậu, còn phải xem tâm tình Hoàng Hậu thế nào! Xem ra, mặt mũi Hoàng Hậu cũng lớn quá đi, lại dám bừa bãi như thế! Có điều, nếu như thực sự trong vòng thời gian ngắn như vậy mà Hoàng Hậu có thể nghĩ ra một kế hoạch trị hạn tốt, thì không thể không nói, vị Hoàng Hậu này thật có chút tài năng, mà lại còn can dự quốc sự, chỉ e nàng ta có dã tâm lang sói!

Đàm Văn Hạo gật nhẹ đầu, đối với lời Hồng Trù nói thì không có ý kiến gì — đã sớm lĩnh giáo tính tình Đỗ Hiểu Nguyệt rồi, nói nàng đang nghỉ ngơi chi bằng nói nàng lười chẳng buồn qua bên này còn hơn! “Trưa nay Mao ái khanh lại vào cung gặp mặt Hoàng Hậu đi.” Đàm Văn Hạo phất tay ý bảo Mao Thu Thánh lui ra. “Chúng thần còn chuyện gì muốn thượng tấu không?”

https://thuviensach.vn

Đồng Thị lang bước lên một bước: “Hoàng Thượng, vị trí Trung Thư Thị lang của Trung Thư Tỉnh đã khuyết từ lâu, xin Hoàng Thượng định đoạt.”

“Trung Thư Thị lang?” Đàm Văn Hạo lạnh lùng nói, mắt chuyển hướng liếc nhìn Đỗ Khang Vĩnh, nhưng mặt lại thẳng phía Đồng Thị lang, “Đúng rồi, Dương Châu Thái thú Đoạn Thủy Đức không làm việc nhiều năm rồi, có nhiều ý kiến đóng góp, nghe nói hắn đã về kinh dưỡng bệnh nửa năm nay, vừa đúng lúc lắm. Truyền lệnh, Đoạn Thủy Đức khiên tốn bổ làm Trung Thư Tỉnh Thị lang, ngày mai lập tức nhậm chức.” Từ xưa tới nay, Đoạn Thủy Đức không hòa hợp với Đỗ Khang Vĩnh, Đoạn Thủy Đức từng làm thiếu phó[15] của Thái tử, sau bị Đỗ Khang Vĩnh lật đổ, bị đuổi ra khỏi kinh thành.

Đỗ Khang Vĩnh dường như bị đả kích rất mạnh, sắc mặt rốt cục cũng thay đổi, hơi tím tái, chòm râu hoa râm khẽ động, cuối cùng lại không nói gì, Đàm Văn Hạo cũng giữ nguyên tư thế, mặt mày uy nghiêm: “Chúng thần còn chuyện gì nữa không? Không có thì lập tức bãi triều!”

“Thần có việc khải tấu!” Trương Thượng thư đứng ra, vẻ mặt nghiêm túc, “Hoàng Thượng, hành vi hôm nay của Hoàng Hậu chính là đang can thiệp vào quốc gia đại sự, từ xưa đến nay, Hậu cung không được can chính! Bây giờ Hoàng Hậu phạm vào đại kỵ như thế, Hoàng Thượng không thể nhân nhượng dung túng, tránh ngày sau dưỡng hổ vi hoạn[16]!”

Các quan lại khác nghe xong, trừ cha con họ Đỗ gia và Mao Thu Thánh, đều thuận theo lời Trương Thượng thư, nói ba lần liên tiếp, Hồng Trù đứng hầu một bên nghe được liền sợ hãi run rẩy, lo lắng ra mặt nhìn Đàm Văn Hạo, nhưng Đàm Văn Hạo vẫn không thay đổi sắc mặt ngàn năm như một ấy, một chút thể hiện thôi cũng không có, rất muốn đứng ra thay Đỗ Hiểu Nguyệt giải thích, nhưng lại sợ mình càng nói càng đổ dầu vào lửa!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt lạnh lẽo quét một lượt đám triều thần, Đàm Văn Hạo ung dung buông một câu: “Hoàng Hậu là vợ của Trẫm, vợ phân ưu cùng chồng là chuyện đương nhiên! Huống chi chuyện nhà của Trẫm có quan hệ gì với chúng khanh?! Trẫm có nuôi hổ hay không, Trẫm tự biết! Bãi triều!” A! Đỗ Hiểu Nguyệt thực là hữu lực vô tâm[17], nàng trước nay không hề có hứng thú đối với mấy việc này! Nhưng cử chỉ của nàng hôm nay có ý gì?

Nhìn Đàm Văn Hạo phất tay áo bỏ đi, để lại một đám triều thần mỗi người một tâm tư nhìn ngó lẫn nhau, phỏng đoán thế cục hiện giờ – Hoàng Thượng hình như rất thiên vị Hoàng Hậu, ngay cả việc Hoàng Hậu công nhiên tham chính cũng tha thứ dễ dàng! Có điều, những người khác có thể không có sắc mặt khó coi, nhưng sắc mặt Đỗ Khang Vĩnh lại nặng nề, tỏ vẻ tức giận xoay người rời đi!

…

“A! Muội thật đúng là sẽ tìm chỗ ngủ mà, không sợ rơi từ trên cây xuống sao?”

Mặt ngứa ngứa như bị con sâu bướm bò qua, Đỗ Hiểu Nguyệt mắt mũi lờ đờ dụi dụi mặt, rồi nghe thấy một tiếng cười vui vẻ rất êm tai, khi đó mới mở mắt ra hẳn. Một ánh sáng trắng như ánh trăng non đập vào mắt, vẻ tươi cười ôn nhã mà đáng yêu thật quen thuộc. Hiểu Nguyệt nghiêng người tựa lên cây cười ha ha, nghếch đầu hỏi khẽ: “Ý? Hôm nay sao huynh không đến điện Thái Hòa à?”

Đàm Văn Bác liền lại gần, ngồi xuống nhánh cây gần chỗ Đỗ Hiểu Nguyệt đang ngồi, vừa cười vừa nhìn Hiểu Nguyệt: “Sao sáng sớm nay đã cải trang chạy tới đây? Những người khác không tới thỉnh an muội sao?”

“Hừ! Chính vì sợ đám người ấy mới phải chạy đó!” Hiểu Nguyệt thở phào một hơi, nghĩ tới đám phụ nữ điểm trang diêm dúa dán đôi mắt đỏ kè vì ghen tức vào mình, nói mấy lời không ra chủ đề gì, toàn thân trên dưới

https://thuviensach.vn

chẳng lấy gì làm dễ chịu, tốt hơn hết là trốn đi! “Ai da, huynh còn chưa trả lời sao hôm nay lại không lên triều đấy! Chắc là lén chuồn đi chứ gì?”

“Hôm nay là ngày giỗ của mẫu phi ta.” Đàm Văn Bác nói một lời nhẹ nhõm, tựa như không hề buồn phiền. Nhưng Đỗ Hiểu Nguyệt lại cảm nhận được nỗi mất mát của hắn.

Sau một hồi không khí hơi trầm lắng, Hiểu Nguyệt mím môi, rồi cười nhẹ, mắt mở tròn nhìn mấy chiếc lá xanh trước mặt cho tới khi trong mắt mơ hồ một màu xanh của lá cây: “Ít nhất so với muội huynh còn tốt chán, sống ở đây muội chẳng có thứ gì!” Mắt cay cay, nơi khóe mắt cũng ứa nước mắt, lấy tay chùi đi, tỏ vẻ giống như đang cười, “Ha! Không nói chuyện này nữa! Đúng rồi, huynh sống ngoài cung nhiều năm, ở ngoài đó có chỗ nào chơi hay không?”

“Ở ngoài cung có rất nhiều chỗ vui chơi hay ho!” Đàm Văn Bác cũng biết nỗi khổ trong lòng Đỗ Hiểu Nguyệt, liền xuôi theo lời nàng, “Thế nào, muội đã lên kế hoạch sau khi xuất cung sẽ đi chơi đâu chưa?”

“Ha! Không sai!” Nhắc tới việc này, Hiểu Nguyệt liền thấy hứng thú, “Sáng nay lúc muội đi tìm thư tịch giới thiệu về những cái liên quan tới địa lý Thương Dao, phát hiện Thương Dao nơi này thực rất đẹp đẽ, còn có dòng Thương hà mới thực thần kỳ, lại có thể trong hoàn cảnh mấy tháng trời không mưa cũng không đoạn lưu, muội đoán nơi đầu nguồn con sông nhất định có điểm gì đặc biệt, một ngày nào đó nhất định phải đi xem xét, nghiên cứu kỹ lưỡng!”

Đàm Văn Bác nhìn Hiểu Nguyệt với ánh mắt không biết làm sao, tuy sớm biết tư tưởng Hiểu Nguyệt khác với những người con gái khác, không ngờ rằng nàng lại cảm thấy hứng thú với việc này! Chỉ là… “Mới sáng sớm mà muội đã chạy đến Tàng thư các chính là để xem cái này? Đó không phải là phong cách của muội!” Sau mấy ngày sống cùng một chỗ với nàng, không khó phát hiện rằng nàng rất thích mơ màng, cũng thích được ngủ,

https://thuviensach.vn

cũng dễ sống chung, không có chút yếu ớt nào của một người con gái khuê phòng, nhưng cũng chẳng có vẻ nhàn rỗi kiểu khuê phòng – nàng không thích Thi Thư, chỉ thích sách gió trăng, đó đã là một bí mật ai ai cũng biết.

"Giọng điệu đó của huynh là sao hả!" Đỗ Hiểu Nguyệt nghe ra ý tứ ẩn sau lời nói của Đàm Văn Bác, không hài lòng, mặt đen lại, "Muội nghe nói Thương Dao hạn hán mấy tháng nay, muốn tìm một biện pháp giúp người dân nơi đó khắc phục tình cảnh khốn khó, nhưng muội lại không hiểu biết về Thương Dao, chỉ có thể cầu cứu sách vở thôi!"

"Vậy muội đã tìm ra biện pháp chưa?" Văn Bác cười nhẹ, nàng chính là như vậy, ngoài mặt thì lạnh nhạt, kì thực rất có lòng, giống như chuyện Thanh Trúc vậy, dù Thanh Trúc đã phản bội nàng, nàng vẫn tha thứ cho ả, lại còn thay ả cầu xin được miễn tội chết.

"Đương nhiên!" Hiểu Nguyệt hơi nhướn mắt, mỉm cười. "Nếu không thì muội có cần tới đây mà ngủ đâu chứ? Đêm qua anh trai huynh quấn muội đến hơn nửa…" Hiểu Nguyệt nói tới đây liền ý thức được lời nói của mình có chút mập mờ, lập tức sửa miệng, "Ý muội là nói…"

"Muội không cần giải thích gì với ta hết! Ta chỉ là bạn bè của muội, việc đó không cần giải thích với ta." Trong lòng Đàm Văn Bác chua xót, cười khổ, điều duy nhất có thể làm cho lòng mình thoải mái một chút chính là chuyện thủ cung sa trên tay nàng vẫn còn đó.

"A! Cũng đúng ha!" Đỗ Hiểu Nguyệt cũng nhẹ nhõm cả người, hơi nhún vai, đồng thời cũng tự kỷ ám thị trong lòng, "Huynh là bạn bè, hắn là đồng bọn, trừ điều này ra, không còn gì khác!"

Thực là vậy sao? Muội nói như thế, có phải đang tự nhắc nhở mình điều gì hay không? Đàm Văn Bác không hỏi ra miệng, có những lời, không dám đi hỏi, sợ rằng đáp án nghe được chính là những lời mình không muốn nghe.

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi lặng lẽ một lát, sau đó mặt mũi nghiêm trọng nhìn Đàm Văn Bác: “Việc đó, Văn Bác, huynh thích đến mảnh rừng hạnh này như thế, muội thấy nhất định rừng hạnh này có liên quan tới mẫu phi của huynh! Hôm nay lại là ngày giỗ của mẫu phi huynh, đúng lúc muội đang ở đây, muội mượn rừng hạnh này bái tế dì một chút nhé!”

“Làm sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này?” Đàm Văn Bác rất cảm động với tấm lòng tâm giao, tỉ mỉ của nàng.

“À!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhoẻn miệng cười, nhảy từ cành cây xuống, lần này đã an ổn chạm đất, đứng dưới bóng cây, cười với Đàm Văn Bác đã đứng ở trên nhánh cây, “Ha! Cái này, muội coi như là mượn vật ký tình nhé!”

Khoảnh khắc Hiểu Nguyệt phi người nhảy xuống thực khiến Văn Bác toát mồ hôi lạnh nhìn nàng an toàn chạm đất, cũng theo nàng xuống đất. “Muội muốn bái pháp như thế nào?”

“Ừm… Không có nến hương tiền giấy nhỉ… Như vậy đi, dù sao chuyện tế bái cũng chỉ là một loại nghi thức, bản thân muội luôn cho rằng có tâm là được rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, định rút gọn giản lược nghi thức, “Phật nói sau khi chết, người tốt sẽ được đến thế giới cực lạc Tây phương, mẹ huynh… đoán chắc là một người tốt nhỉ, muội sẽ bái lạy về phía Tây.”

Đàm Văn Bác khóe miệng hơi giật giật, cái gì gọi là chắc xem như! Nhưng trông nàng vẻ mặt thành kính hai tay chắp lại, bị nàng cảm hóa, cũng quay về hướng Tây nhắm mắt chắp tay.

“Dì à, mặc dù cháu chưa bao giờ gặp người, cũng không biết ân ân oán oán gì trong Hậu cung này. Nhưng mà, cháu lại nghĩ, cứ cho là thực sự có ân oán gì đó, cũng có thể xem như đã rõ ràng rồi – ít nhất có người đã nuôi dưỡng con trai người đến lớn. Mà hai người họ nhìn qua cũng được cho là

https://thuviensach.vn

đại soái ca, có tài có mạo, người anh lớn cũng tính như một Quân Vương tốt, đáng tiếc với quan điểm của cháu thì có hơi phong lưu, hơi nhiều phụ nữ; còn người em, xem như là một Vương gia tốt. Song, với cách nhìn của người ở đây, huynh ấy cũng được cho là lớn tuổi rồi mà vẫn chưa có chính thất; còn Thái Hậu nữa, thân thể không khỏe chút nào, có khi không bao lâu nữa sẽ đi đoàn tụ với người; về phần những người khác trong Hoàng thất, cháu không hiểu biết mấy, nên thôi không nói với người nữa." Đỗ Hiểu Nguyệt đọc lầm bầm. "Về phần cháu, nếu như bây giờ người thật sự đang ở bên cạnh Phật tổ, phiền người truyền lời cho ông ấy, cháu nhớ nhà lắm, nếu như có thể giống như lúc đến thần không biết quỷ không hay mà trở về thì thật tốt."

Đàm Văn Bác lúc mới nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói thì rất muốn cười, nhưng nghe nàng nói tiếp lại cười không nổi nữa – nàng thật sự không vui vẻ ư? "Hiểu Nguyệt, nói cho ta biết, sức khỏe của Thái Hậu có phải đã tới bước không còn thuốc chữa hay không? Còn nữa, vì sao phải nói với Phật tổ rằng muội nhớ nhà, cái gì gọi là đi đi về về mà thần không biết quỷ không hay?" Đứng trước mặt Hiểu Nguyệt, Văn Bác thấy khó hiểu hỏi – lời nói của nàng, như thể nàng lúc nào cũng chuẩn bị biến mất khỏi cuộc đời này!

Đỗ Hiểu Nguyệt mở to mắt nhìn Đàm Văn Bác, thở dài nhè nhẹ: "Nếu như thật sự quan tâm đến người thì huynh hãy tự đi thăm đi! Còn muội, vốn chỉ là một người khách qua đường ở nơi đây – trong thiên hạ, ai không phải một người khách qua đường trong lịch sử? Thái Hậu cũng vậy thôi, cho dù hồi còn trẻ bà ấy từng làm chuyện hoang đường gì, từng làm chuyện sai trái gì, bà ấy cũng nhận lại đủ rồi, lương tâm đã bị cắn rứt, thân thể đã bị giày vò! Huống hồ bà ấy đã dùng hết tâm tư đưa các huynh lên ngôi vị cao nhất, thậm chí bà còn muốn giúp anh trai huynh bình định chuyện triều chính. Chỉ tiếc, bà đã lực bất tòng tâm mất rồi! Cho nên, huynh làm ơn đừng 'hận' người nữa – vì một người chỉ sinh ra huynh nhưng chưa từng nuôi dưỡng huynh mà hận một người dù không sinh ra huynh nhưng lại nuôi huynh

https://thuviensach.vn

khôn lớn! Thường nói, mẹ sinh không thân bằng mẹ nuôi, chưa kể bà ấy còn là cô mẫu của huynh! Bất kể ra sao, thời gian còn lại của bà ấy không nhiều nữa. Có cơ hội thì huynh hãy cùng bà ấy gặp mặt, tháo gỡ khúc mắc trong lòng!"

"Là bà ấy bảo muội nói sao?" Đàm Văn Bác ngoài mặt không thể hiện gì, không lạnh không nhạt hỏi.

"Không phải!" Đỗ Hiểu Nguyệt lắc đầu, cười khổ, "Xem như muội nhiều chuyện đi! Muội chỉ muốn nói, có một số người, một số việc chỉ đến khi mất đi rồi mới biết quý trọng!" Trước kia, Hiểu Nguyệt không hề hứng thú chút nào với các loại hoạt động chung của gia đình, khi người nhà ra ngoài vui chơi thì Hiểu Nguyệt đang ngủ; bây giờ, không muốn ngủ nữa, ngủ 'dậy' rồi, cũng đã không còn cơ hội nào! "Muội chỉ hy vọng, một ngày nào đó sau này, huynh sẽ không hối hận!"

Đàm Văn Bác im lặng, trầm mặc mà không biểu tình gì. Chẳng mấy chốc, ánh nắng ban trưa đặc biệt ác độc, giống như một con dao nhọn, từng chút từng chút một khắc lên da thịt. "Sao muội lại có thể có cảm xúc như thế? Lẽ nào trên người muội, có quá khứ nào khác sao?" Văn Bác đột nhiên trợn mắt nhìn vào mắt Hiểu Nguyệt, trong mắt nàng chất chứa nỗi đau và sự mất mát không thể nói ra, sự tang thương thể hiện trên mặt tuyệt đối không phải của một người con gái mới mười sáu mười bảy tuổi… Kể cả nàng rất thông tuệ đi nữa, kể cả nàng trông sâu sắc hay xa xôi hơn so với những người khác, thứ gọi là tình cảm này, nhất định phải kinh qua mới biết được những buồn vui bên trong.

"Không có!" Đỗ Hiểu Nguyệt phản bác một cách vô thức, nhưng lời vừa rời miệng, nước mắt đã ứa ra, dùng ống tay áo thấm một bên khóe mắt, mím chặt môi, nói lạnh nhạt, "Có một số việc, các huynh vĩnh viễn không hiểu được đâu!"

"Muội mệt rồi!" Đàm Văn Bác khe khẽ thở dài, "Ta cũng mệt rồi!"

https://thuviensach.vn

“Ha! Xem ra chúng ta phần nào đấy đồng bệnh tương liên, ôm một chút nào, mọi người cổ vũ lẫn nhau!” Giờ khắc này Đỗ Hiểu Nguyệt chỉ muốn tìm ai đó ôm một cái, vỗ vỗ vai, nói một câu không sao đâu, ngày mai trời lại sáng!

[1] Một chức quan.

[2] Chấn tai = cứu tế người bị nạn.

[3] Ăn hối lộ, bẻ cong luật pháp.

[4] Thay mặt dân để giúp đỡ, xin xỏ.

[5] Ban Thư ký Trung ương

[6] “Cùng tắc độc thiện kỳ nhân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ.” – một câu trong cuốn “Mạnh Tử – Tận Tâm Thượng”, nghĩa là khi chí không thành thì giữ mình trong sạch tu dưỡng phẩm đức cá nhân, khi đạt được ý chí rồi thì khiến cho thiên hạ đều có thể được như vậy.” (Theo Baidu)

[7] Thư, sách thể hiện sự can ngăn, dâng lên vua chúa.

[9] Hic, mấy cái về kỹ thuật mình không hiểu lắm, viết bằng tiếng Việt có khi cũng chẳng hình dung nổi, huống chi tiếng Tung Của ~.~

[10] Dòng chảy bị đứt đoạn.

[11] Cử thế = khắp thế giới (Chỗ này chắc ý nói tài nhất trên đời ấy mà =.=)

[12] Khoảng 5h sáng.

[13] Thư viện

[14] Khoảng 7h15’ sáng.

https://thuviensach.vn

[15] Một chức quan, cũng phụ trách dạy dỗ con vua nhưng thấp hơn Thái phó.

[16] Nghĩa tương tự câu “nuôi ong tay áo” của Việt Nam

[17] Trái ngược với câu “hữu tâm vô lực” – có lòng mà không có sức, ở đây là có sức nhưng… không có lòng!

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Thời tiết mùa hè rất dễ thay đổi, một khắc trước ông mặt trời tươi đẹp vẫn chiếu rọi trên cao, nhưng nháy mắt sau đã có thể cuồng phong bạo vũ.

Khi Đỗ Hiểu Nguyệt bị cơn mưa to ào đến đột ngột dội cho ướt nhẹp cả người mà lòng vẫn sảng khoái quay về Chiêu Dương cung thì đã quá giờ Ngọ. Vừa bước vào cửa lớn Chiêu Dương cung, điều đầu tiên Hiểu Nguyệt cảm nhận được chính là bầu không khí rất khác ngày thường: cung nhân Chiêu Dương cung đang đứng xếp thành một hàng trước hiên, cúi đầu cụp mắt, Hồng Trù lặng lẽ đứng ở tẩm điện, mắt vừa ngước ra ngoài vừa ngó vào phòng!

“Hồng Trù, Tú nhi, các cô làm sao vậy?” Đỗ Hiểu Nguyệt một bên lau nước mưa trên mặt, một bên lên tiếng trách cứ. “Lúc các cô đứng ngơ ngẩn ngốc nghếch sao lại không hề nghĩ tới chuyện đem ô cho ta?”

“Tiểu thư, rốt cục người đã về rồi!” Hồng Trù trước tiên sợ sệt liếc nhìn vào trong phòng, rồi lập tức vui mừng, lại lo lắng nói với Hiểu Nguyệt, “Tiểu thư, tranh thủ lúc Hoàng Thượng còn chưa phát hiện người đã về, mau đi thay bộ quần áo ướt này ra, rồi đi gặp Hoàng Thượng, chốc nữa Hồng Trù sẽ mang nước tắm tới cho người.”

“Hoàng Thượng tới cũng đã tới rồi, cái bộ dạng này là thế nào?” Đỗ Hiểu Nguyệt gõ nhẹ lên đầu Hồng Trù, cười hỏi ngược, “Hắn ngày nào chả đến, sợ cái gì?”

Hồng Trù vừa nghe liền cuống quít: “Không phải đâu, tiểu thư, Hoàng Thượng cũng vừa mới tới chưa lâu, ngay trước khi trời mưa ấy, mà sắc mặt

https://thuviensach.vn

rất kém, một lúc sau liền ra lệnh cho toàn bộ cung nhân Chiêu Dương cung đứng hết ngoài hành lang, không được nhúc nhích."

Hử… Hắn lại bày ra trò gì đây? Tự dưng chạy đến Chiêu Dương cung tức giận? "Được rồi, các ngươi lui xuống trước đi!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười cười vẫy tay với đám cung nhân, nhưng họ vẫn không có cử động gì, Hiểu Nguyệt cũng biết bọn họ đang chấp hành mệnh lệnh của Đàm Văn Hạo, liền nghiêm túc nói, "Bản cung lệnh cho các ngươi lui đi, không lẽ đến lời của bản cung cũng không nghe à?"

Đáng tiếc, đám cung nhân vẫn bất động y nguyên, Hồng Trù liền nhỏ giọng thầm thì bên tai Hiểu Nguyệt: "Tiểu thư, Hoàng Thượng nói, không có lệnh của người, không cho phép ai rời khỏi vị trí! Tiểu thư à, Hồng Trù thấy có vẻ là Hoàng Thượng giận người, lát nữa người vào trong đó nên cẩn thận một chút!"

"Giận ta?" Đỗ Hiểu Nguyệt nhắc lại, lòng tràn đầy nghi hoặc, sao lại vậy được nhỉ? Mình đã làm chuyện gì đáng để hắn giận chứ? Lẽ nào bởi bức biểu gián hôm nay? Nếu phải thì mình nhận thôi, dù gì mục đích dâng biểu gián chính là muốn kích thích Đỗ Khang Vĩnh. "Được rồi, các ngươi lui hết đi! Nếu xảy ra chuyện gì, bản cung sẽ chịu trách nhiệm!"

"Hay là nàng chịu trách nhiệm cho bản thân trước đi!" Giọng nói vừa lạnh lùng vừa lộ vẻ tức giận của Đàm Văn Hạo đột nhiên truyền ra từ bên trong, "Còn đứng ngoài cửa làm gì nữa? Vào đây! Những người còn lại đi hết cho Trẫm, trong vòng mười bước nếu không được Trẫm cho phép thì không được tới gần!"

Hồng Trù, Tú nhi lĩnh mệnh lui xuống, khi đi còn không quên trao choHiểu Nguyệt một ánh mắt lo lắng dặn dò nhớ bảo trọng. Đỗ Hiểu Nguyệt không phản ứng gì nhiều, nhấc chân tiến vào. Trong điện so với ở ngoài ấm áp hơn nhiều —— đứng ngoài cửa có gió lạnh thổi tới, thật sự là rất lạnh!

https://thuviensach.vn

Sau khi vào, ngước mắt liền thấy Đàm Văn Hạo đang nghiêng người ngồi dựa lên lương tháp, cặp mắt lạnh lùng đang nhìn mình chăm chăm, vẫn có thể thấy từng tia lửa giận đang cháy ngấm ngầm. Thấy tình trạng này, Đỗ Hiểu Nguyệt ho nhẹ một tiếng, mới từ từ mở miệng: "Hoàng Thượng có chuyện gì vậy?" Theo lệ thường, tầm này hắn hắn là đang ở Noãn Tâm các hoặc Ngự thư phòng xem sổ sách hay nghỉ ngơi mới phải.

"Không có việc thì không thể tới Chiêu Dương cung à?" Đàm Văn Hạo ngồi thẳng dậy, không oán không giận hỏi ngược lại, "May mà Trẫm tới, nếu không thực không biết Hoàng Hậu muốn giấu Trẫm đến bao giờ đây!"

"Ta giấu huynh chuyện gì thế?" Hiểu Nguyệt không biết mình đã giẫm phải cục mìn nào của hắn nữa, hắn kỳ cục lập dị như vậy, chuyện không đầu không đuôi khiến Hiểu Nguyệt có cảm giác đoán không ra sờ không thấy! "Hắt xì! Thôi đi, nếu không phải việc gì gấp gáp, trước hết mời huynh tránh đi một chút, đợi tat hay quần áo xong sẽ tán dóc với huynh ha!" Hiểu Nguyệt ôm mũi, nói giọng bực bội đi về phía y trù[1] – bộ quần áo trên người gần như đã ướt sạch, vẫn may là bộ quần áo cung nữ này không bị trong suốt, nếu không đã sớm lộ hết rồi.

"Nàng lại đuổi Trẫm đi ư?" Đàm Văn Hạo bất ngờ lao đến trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, chặn mất lối đi của nàng, sự giận dữ lộ ra ngoài mặt không bị áp chế, đôi mày nhướn lên như đôi kiếm, lửa giận lan tỏa trong giọng nói trầm thấp. "Hoàng Hậu, nàng đừng quên, mọi việc trong Hoàng cung đều do Trẫm quyết định!"

"Vâng, là huynh quyết định hết! Được chưa!" Đỗ Hiểu Nguyệt một lòng muốn thay quần áo, dù biết Đàm Văn Hạo hiện giờ đang trong cơn giận, cũng không buồn để ý – lúc này nếu lấy cứng chọi cứng, chỉ sợ không có quả ngon mà ăn! "Làm ơn đi, khắp thiên hạ này đều là do huynh định đoạt, đây là chuyện người trong thiên hạ đều biết rồi!" Giọng điệu qua loa, miễn cưỡng nói với Văn Hạo, đồng thời mạn bất kinh tâm vòng qua hắn, đi đường khác!

https://thuviensach.vn

Văn Hạo bị thái độ thờ ơ của Hiểu Nguyệt chọc giận triệt để, cơn giận nhẫn nhịn đã lâu trong thoáng chốc liền bộc phát: “Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng đứng lại cho Trẫm! Thành thật khai ra, sáng nay nàng đã đi những đâu?” “

Xoay người, rất bất đắc dĩ nhìn Đàm Văn Hạo: “Đương nhiên là trong Hoàng cung! Ta xin huynh đấy, ta còn có thể đi được chỗ nào khác sao?”

“Hừ!” Đối với câu trả lời như vậy của Hiểu Nguyệt, Văn Hạo rất không hài lòng, nghiêm mặt lại, lạnh giọng, “Hoàng Hậu, giờ Trẫm lệnh cho nàng quỳ xuống! Trung thực khai ra sáng nay đi hoang những đâu?”

Thái độ này của Đàm Văn Hạo cuối cùng đã chọc giận được Đỗ Hiểu Nguyệt, lui về phía sau hai bước, vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt lạnh lùng cao giọng chất vấn: “Này, nhà huynh làm sao vậy? Hôm nay vừa đến đã bí bí ẩn ẩn, ta lại đắc tội với huynh ở đâu à? Nếu có, mời huynh nói thẳng ra, đừng dùng cái thân phận tôn quý vô cùng của huynh để ép ta!” Cái gì gọi là đi hoang bên ngoài chứ? Đi hoang thì cũng cần thời gian và tinh lực, kể cả không tiếc thời gian và tinh lực, trong Hoàng cung này có chỗ nào để đi hoang à? Lại còn ra lệnh cho mình quỳ xuống, hắn thật đúng là cho mình là Hoàng Đế đây mà!

“À! Thân phận! Có ngày nào nàng để Hoàng Đế Trẫm vào mắt ư?” Đàm Văn Hạo bước lên hai bước, gần như ngang với Đỗ Hiểu Nguyệt, cúi thấp đầu, trừng mắt nhìn nàng. “Chuyện nàng cam đoan với Trẫm, có làm được không hả? Làm Hoàng Hậu của Trẫm, làm vợ của Trẫm, hành vi của nàng có kiểm điểm hay không?”

“Đàm Văn Hạo, nếu hôm nay huynh muốn tới tìm ta cãi cọ, thì ta nói cho huynh biết, ta không có tâm tình nào cãi với huynh hết!”

Hiểu Nguyệt không lẩn tránh ánh mắt Văn Hạo. “Về phần hành vi của ta có cần kiểm điểm hay không, không cần huynh đánh giá. Ta có làm được

https://thuviensach.vn

chuyện mình đã bảo đảm hay không, chính huynh có thể tự chạm vào lương tâm mà tự hỏi, ngôi vị Hoàng Hậu này ta làm đã tẫn chức bao nhiêu!”

Vì hắn, mình vứt bỏ thời gian ngủ nghê, chạy đến Tàng thư các hăng hái chiến đấu với đám sách vở ấy mấy hồi, cố nhớ lại đến muốn nổ đầu ra một chút kiến thức có liên quan được học năm đó, kết quả thì sao, một danh tiếng tốt cũng đổi không được ư?

“Đúng, là rất tận tụy!” Đàm Văn Hạo cười lạnh. “Tận tụy tới mức đổi Vương miện của Trẫm thành màu xanh luôn!”

Nếu như là lúc bình thường, Đỗ Hiểu Nguyệt khẳng định sẽ quăng cho một câu ‘mũ huynh sớm đã thành màu xanh rồi’ cộng thêm mấy câu trêu chọc không nóng không lạnh, nhưng hôm nay Hiểu Nguyệt chỉ muốn nói rõ mọi chuyện với hắn! “Đừng ngậm máu phun người! Mũ của huynh màu xanh là do ai, trong lòng huynh rõ nhất! “ Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh mặt phản kích, không để ý bộ quần áo trên người đã ướt đẫm từ trên xuống dưới, ngồi thẳng lên ghế, tư thế chỉnh trang xong, định tiến hành đối chiến với Đàm Văn Hạo một lúc lâu. “Có điều, nếu huynh đã nói đến phần đó, ta cũng muốn nghe một chút, lời này của huynh có luận cứ từ đâu?” Tục ngữ nói không có lửa làm sao có khói, chẳng lẽ trong Hậu cung lại có bát quái mới nhất mà mình không biết?

Thái độ mạn bất kinh tâm của Hiểu Nguyệt làm Đàm Văn Hạo cảm thấy dường như mình là người vô cớ làm loạn. Nhưng những gì vừa mới chứng kiến vẫn rõ mồn một trong mắt: một nam một nữ trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thậm chí còn không kiêng kị gì hết mà ôm ấp thân mật – chuyện đó coi là gì đây?! Hít sâu một hơi, kiềm chế lửa giận lại bùng lên, bực bội ngồi sát bên Hiểu Nguyệt, lạnh giọng: “Nàng và Văn Bác có phải rất quen thuộc nhau hay không?”

Đỗ Hiểu Nguyệt vô thức ngẩn người ra, không biết nên trả lời thế nào mới phải, hơi do dự, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Không quen

https://thuviensach.vn

lắm, từng gặp qua mấy lần – huynh cũng nên biết mà! Còn nữa, huynh hỏi cái này làm gì?" Nói tới đây, Hiểu Nguyệt không khỏi nhíu mày, hắn không dưng đến hỏi chuyện này với chuyện hôm nay vô duyên vô cớ nổi giận có liên quan gì không nhỉ?

"Đúng rồi, đâu có quen lắm! " Đàm Văn Hạo cười lạnh. "Cải trang thành cung nữ, chạy đến Hội Lan các, đơn độc gặp hắn, nói nói cười cười, ôm ôm ấp ấp… Với người không quen lắm đã có thể thế rồi, vậy với người rất quen thuộc thì nàng làm sao?"

Đỗ Hiểu Nguyệt trong lòng vang một tiếng "lộp cộp", nhất thời mặt sụ xuống, không lạnh không nhạt hỏi: "Huynh phái người giám sát ta!" Đợt trước hắn có để tai mắt ở Chiêu Dương cung giám sát mình, mình không trách hắn – con tin bị giám sát là đúng; nhưng bây giờ, Chiêu Dương cung đã không còn nhân vật nguy hiểm nào tồn tại, hắn lại có thể vẫn sắp đặt tai mắt ở đây – hắn rõ ràng là hạn chế đời sống tự do của người bên mình!

"Thế thì sao?" Văn Hạo không biểu hiện gì, phản ứng như vậy của Hiểu Nguyệt càng làm cho Văn Hạo tức thêm.

"Đàm Văn Hạo, đừng quá đáng, ta chỉ là đối tượng hợp tác của huynh thôi, huynh không cần phải mỗi giờ mỗi khắc dán mắt vào nhất cử nhất động của ta!" Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng. "Hơn nữa, cứ cho là ta với Văn Bác có gì đó, cũng không liên quan đến huynh – đừng quên khế ước giữa chúng ta!"

"Đỗ Hiểu Nguyệt, Trẫm đã quá dung túng nàng rồi!" Đàm Văn Hạo mặt mày tái mét, đưa mặt lại gần Hiểu Nguyệt, dùng sức tóm chặt lấy tay nàng, hung hăng nói, "Xem ra, Trẫm nên làm chút việc gì đó để cảnh tỉnh nàng, nàng là Hoàng Hậu của Trẫm, là vợ của Trẫm. Bất kể có cái khế ước chết tiệt đó hay không, nàng cũng cần nhớ thật kỹ cho Trẫm: bất luận thân thể hay trái tim nàng đều là của Trẫm hết, Trẫm không cho phép nàng làm

https://thuviensach.vn

chuyện bất minh với người đàn ông khác, kể cả Hoàng đệ của Trẫm cũng không được!”

“Huynh…” Đỗ Hiểu Nguyệt chán nản, tay bị nắm chặt không động đậy được, nhưng vẫn trợn mắt lên đọ xem ai lợi hại! “Ta nói huynh biết, ta và Văn Bác chỉ là bạn bè đơn thuần, huynh đừng nghĩ ngợi nhỏ nhen như thế! Còn nữa, thân thể và trái tim ta là của chính ta, không phải của bất kỳ ai hết. Cứ cho là Hoàng Hậu của huynh thì thế nào? Cứ cho là vợ của huynh thì thế nào? Huynh không chấp hành đúng khế ước thì sao? Cùng lắm thì ta với huynh ly hôn, không đúng, là ta hưu huynh!” Dù sao đây cũng là một khế ước hôn nhân vô vị, ly hôn cũng không có tổn thất gì!

Một tiếng “Văn Bác” khiến Đàm Văn Hạo mất đi lý trí – mỗi lần nàng gọi mình, hoặc là một câu Hoàng Thượng nghe vô cùng mỉa mai, hoặc là hô to gọi nhỏ, nào từng nghe nàng gọi một tiếng lịch sự, dịu dàng như vậy?! “Hưu Trẫm?!” Đàm Văn Hạo bước thêm một bước áp sát Đỗ Hiểu Nguyệt, đến khi hai người mắt đối mắt, mũi đối mũi, cách nhau chỉ một nắm tay, giọng nói chẳng lấy làm ấm áp gì hét lên ầm ĩ, “Đỗ Hiểu Nguyệt, hình như nàng hiểu nhầm là nàng đang đứng trên địa bàn của ai rồi thì phải, những lời ấy vĩnh viễn không tới phiên nàng nói!”

Nhìn ánh mắt không hề buồn bực mà lại sắc bén của Đàm Văn Hạo, Đỗ Hiểu Nguyệt bất giác rụt tay lại phía sau, nhưng lại dẫn đến bị lôi kéo mạnh hơn, cảm giác đau đớn trên tay cùng hơi thở gần gũi làm cho Hiểu Nguyệt vừa tức giận vừa mất tự nhiên, khoảng cách gần gũi giữa hai người trong mắt người ngoài nhìn vào, có lẽ khá mờ ám, nhưng Hiểu Nguyệt biết rất rõ, Đàm Văn Hạo lúc này tựa như muốn nuốt chửng mình vào người – nuốt cả da lẫn xương luôn! Đột nhiên, Hiểu Nguyệt hiểu được bản thân hiện giờ đang lâm vào thế yếu, đây là thời đại Hoàng quyền, nơi này là Hoàng cung, mình có điều kiện gì để đàm phán cùng đương kim Hoàng Đế chứ? Càng chẳng có năng lực gì tự cho mình là đối tác? Thân phận của mình ở đây chẳng qua là một Hoàng Hậu, một Hoàng Hậu gì cũng không phải![2] “À!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng, ngài nói không sai, lời của ngài tất cả đều là chân lý!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhạt, ánh mắt đã bình tĩnh trở lại. "Nếu như Hoàng Thượng cho rằng thần thiếp dâm loạn Hậu cung, vậy xin Hoàng Thượng trị tội, biếm vào lãnh cung hoặc đuổi vào thiên lao, thần thiếp cam nguyện lĩnh chỉ."

"Đáng ghét!" Đàm Văn Hạo nghiến răng nói, ghét thái độ lạnh lùng như thế của Hiểu Nguyệt, cũng ghét bản thân cớ sao luôn vì nàng mà dễ nổi giận!

"Đỗ Hiểu Nguyệt, Trẫm nói nàng biết, tính toán của nàng sẽ mãi mãi không thực hiện được đâu! Được, không phải nàng muốn vào lãnh cung sao? Trẫm lại càng muốn sủng nàng đấy!" Cúi đầu thật mạnh, nuốt lấy đôi môi hồng luôn nói những lời chọc giận người ta.

Nụ hôn bất thình lình xảy đến làm Đỗ Hiểu Nguyệt không cam chịu, liều mạng chống cực trong ngực Đàm Văn Hạo, lại rước lấy sự xâm phạm càng mãnh liệt hơn, bỗng cảm thấy rất đau, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, môi răng chạm vào nhau không chỉ là nỗi đau về thể xác, mà còn là nỗi đau về tâm hồn!

"Huynh…" Trong lúc hít vào, tranh thủ khoảnh khắc lấy hơi mà trợn mắt lên cực kỳ tức tối, căm ghét thốt ra một tiếng rồi lại bị phong bế. Mà đôi tay đầy dục vọng chạy khắp thân thể kia càng khiến Hiểu Nguyệt cảm thấy bị lăng nhục, giọt nước nơi khóe mắt thuận đà chảy xuống.

"Nguyệt nhi…" Đầu lưỡi cảm nhận được vị mằn mặn của nước mắt, liền buông đôi môi ấy ra, dịu dàng hôn lên hai ngấn nước mắt trên mặt, hô hấp có chút dồn dập. "Nàng lúc nào cũng có bản lãnh bức ta phát điên! Trao thân cho ta nàng khó chịu vậy sao?"

"Ồ! Ngài là Hoàng Thượng, đối tượng hoan ái mà tất cả đàn bà con gái trong thiên hạ mơ tưởng mong ước, phải biết là đạt được sự sủng hạnh của

https://thuviensach.vn

ngài có biết bao vinh hạnh và phúc khí!" Đỗ Hiểu Nguyệt muốn cử động tay đẩy cái đầu đang gặm cổ mình ra xa, đáng tiếc đến một ngón tay cũng không nhúc nhích được, không cần nghĩ nhiều cũng biết Đàm Văn Hạo đã điểm huyệt mình, chỉ có thể lạnh lùng châm biếm.

"Nhưng nàng lại biến Trẫm thành ôn dịch!" Tiếng rì rầm khàn đục, động tác không hề ngừng lại, vẫn tiếp tục lưu lại trên cần cổ như bạch ngọc của nàng những dấu vết xanh xanh tím tím, vạch cổ áo nàng ra, đưa bàn tay đi vào thăm dò.

"Đàm Văn Hạo, huynh biết lý niệm[3] giữa ta và huynh bất đồng, cần gì bức ta vậy chứ?" Đỗ Hiểu Nguyệt thử giảng đạo lý với người đàn ông đã bị dục lợi làm cho lý trí mờ mịt. "Những thứ ta muốn, huynh không cho được, hà tất khiến ta chìm sâu vào đó? Lẽ nào huynh muốn nhìn ta thống khổ cả đời?" Tiếc rằng động tác của người đang quấn quít lấy mình càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng nhục dục, tim Hiểu Nguyệt hoảng loạn, hoảng đến mức tuyệt vọng, nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, "Đàm Văn Hạo, đừng khiến ta hận huynh cả đời!"

"So với bị nàng đối đãi bằng thái độ mơ hồ lúc xa lúc gần như thế, ta tình nguyện bị nàng hận cả đời!" Đồng thời đặt Đỗ Hiểu Nguyệt lên giường, nói thầm một tiếng, phủ người lên, lấy tay chống đỡ, dục hỏa ngập mắt, khí tức dục vọng phả thẳng lên mặt Hiểu Nguyệt, thanh âm đứt đoạn, "Nguyệt nhi, nàng vĩnh viễn là vợ của ta!"

…

Cơn mưa mùa hè tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, mây tan mưa tạnh, ánh mặt trời buổi chiều còn sót lại một lần nữa chiếu rọi rất nhiều ngóc ngách trong Hoàng cung, nhưng lại bỏ quên một nơi.

"Tiểu thư?" Hồng Trù vẻ mặt lo lắng nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt quần áo xộc xệch ánh mắt đờ đẫn ôm chăn nghiêng người tựa vào thành giường, mà

https://thuviensach.vn

quần áo không che hết cổ, mấy dấu xanh xanh tím tím trước ngực làm cho Hồng Trù giật mình, không khỏi than thầm: “Tàn nhẫn quá…”

“Hắn đi từ bao giờ?” Một hồi lâu sau, Đỗ Hiểu Nguyệt hỏi mờ mịt, hai con ngươi không hề chuyển động, vẫn nhìn sàn nhà chằm chằm như muốn nhìn thủng luôn.

“Khi mưa vừa tạnh ạ! Lúc Hoàng Thượng đi, cố ý phân phó bọn nô tỳ không được quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.” Hồng Trù trả lời nhỏ nhẹ, sợ sệt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, không đoán được nàng đang nghĩ gì, chính vì thái độ suy xét không chắc chắn này của nàng khiến người trong Chiêu Dương cung không dám thở mạnh. “Tiểu thư có muốn tắm rửa không?” Sớm đã chuẩn bị tốt nước tắm theo lời sai bảo của Hoàng Thượng, chỉ đợi Đỗ Hiểu Nguyệt tỉnh lại.

“Được!” Đỗ Hiểu Nguyệt bình thản trả lời, đồng thời ngồi ra cạnh giường, xỏ chân vào tú hài (giày thêu), cắn răng chấp nhận thân thể hiện không được dễ chịu, chầm chậm đứng dậy, từ từ chuyển vào sau bình phong, cởi quần áo, bước vào thùng tắm, “Hồng Trù, Tú nhi, các cô lui xuống hết đi!”

Mùi thơm của cánh hoa hồng giúp Đỗ Hiểu Nguyệt định thần, nhè nhẹ trầm đầu xuống nước, để tiếng nước chảy ù ù bên tai, cố gắng nín thở, để tất cả những hình ảnh dâm mị trong đầu được tẩy rửa sạch sẽ – dù trái tim không cam lòng tình nguyện, nhưng thủ đoạn tán tỉnh cao siêu của hắn đã làm cho thân thể của mình phản ứng lại không khống chế được, thậm chí còn chủ động nghênh hợp!

Hồng Trù và Tú nhi cũng không lui xuống, chỉ lẳng lặng đứng hầu ngoài bình phong, phản ứng hiện tại của Đỗ Hiểu Nguyệt quá bình thản, quá tỉnh táo, tỉnh táo đến mức dường như giây tiếp theo nàng có thể biến mất ngay được. Hồng Trù hơi lo lắng, lo Hiểu Nguyệt nghĩ không thông, sợ nàng sẽ… “Tiểu thư! Tiểu thư!” Đằng sau bình phong không có chút động tĩnh

https://thuviensach.vn

nào, làm Hồng Trù hoảng hốt, vội vã bước vào, thấy làn tóc dập dềnh vòng quanh trên mặt nước thùng tắm, giật nảy mình, lập tức thò tay vào kéo đầu Hiểu Nguyệt lên, thấy hai mắt nàng nhắm chặt, mặt mũi tái mét, không khỏi cuống quít khóc òa lên. “Tiểu thư, thế nào đi nữa người cũng không thể như vậy! Người và Hoàng Thượng vốn là vợ chồng, thế nên… Dù trong lòng tiểu thư đã có người khác, cũng không thể coi nhẹ mạng sống như này. Không phải người từng khuyên giải Thanh Trúc là chết tốt không bằng sống nát[4] hay sao? Thế người hiện giờ đang làm gì vậy?”

“Hồng Trù!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng mở mắt, nhìn Hồng Trù khóc như hoa lê trong mưa thì mỉm cười, “Hồng Trù, cô nghĩ nhiều rồi! Ta không sao, chỉ là muốn thanh tỉnh thôi, yên tâm đi, ta là một người tham luyến mạng sống, sẽ không vì này chuyện nhỏ này mà nghĩ không thông đâu.”

“Thế thì tiểu thư cũng không được chúi đầu xuống nước chứ!” Hồng Trù nghẹn ngào,

“Ừ.” Hiểu Nguyệt không giải thích gì nhiều, chỉ hỏi nhẹ nhàng, “Hoàng Thượng đi đâu rồi?”

Hồng Trù hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn trả lời nhỏ nhẹ: “Vốn Hoàng Thượng còn đang nghỉ ngơi, sau đó người bên Tiêu Âm các tới mời Hoàng Thượng đi.”

“Ừm.” Hiểu Nguyệt không phản ứng nhiều, chỉ khẽ nhếch môi, nở một nụ cười căn bản không phải cười, khẽ than thở: Đỗ Hiểu Nguyệt ơi, mày đang kỳ vọng gì chứ?! Mày thật lòng cho rằng mình có bao nhiêu sức quyến rũ có thể độc chiếm cả Hậu cung?

Hồng Trù nhìn Hiểu Nguyệt như vậy trong lòng cũng thấy thương xót, hơi mím môi: “Tiểu thư, kỳ thật tôi nghe được người khác nói, cha mẹ Lý Quý phi hôm nay vào cung thăm người thân. Lúc Hoàng Thượng hạ triều rồi đến Tiêu Âm các, đám người Lý thượng thư đã đi rồi, Hoàng Thượng

https://thuviensach.vn

ngồi ở Tiêu Âm các được một lát, liền mặt mày bí xị đi ra, rồi đi thẳng đến Hội Lan các… Chính là cung điện cấm địa đã bỏ hoang rất lâu rồi ấy, đến Hội Lan các đó một lúc, liền tới ngay Chiêu Dương cung, mà còn giận dữ ra mặt, thế nên, tiểu thư, Hoàng Thượng hôm nay như vậy… Có phải vì người làm cho Hoàng Thượng giận không?"

"Không biết!" Đỗ Hiểu Nguyệt trả lời rất nhanh, bởi nàng nghe được từ câu chuyện của Hồng Trù một tin tức khác càng khiến nàng chú ý hơn. "Cô nói là Hoàng Thượng từ Tiêu Âm các đi ra rồi đến thẳng Hội Lan các, đến Hội Lan các một lát liền đến thẳng Chiêu Dương cung?"

"Đúng đó ạ!" Hồng Trù gật đầu, "Mọi người đều đoán không biết có phải Hoàng Thượng đã nhìn thấy gì đó ở Hội Lan các, mới có thể đột nhiên giận dữ như thế, vừa đến Chiêu Dương cung đã nổi trận lôi đình với cung nhân Chiêu Dương cung! Đúng rồi, tiểu thư, người… có phải người cũng ở Hội Lan các không?"

Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới những lời Đàm Văn Hạo nói, đoán ra hắn vừa khéo nhìn thấy mình với Đàm Văn Bác ôm nhẹ một chút, trong lòng chợt sáng rõ, hôm nay hắn phản ứng mạnh như vậy, có tính là ăn giấm không nhỉ? Nhưng tại sao hắn lại có thể từ Tiêu Âm các đi thẳng đến Hội Lan các? Chẳng lẽ là Lý Thiên Nhu đã nói gì? Văn Hạo làm thế nào biết mình đang ở Hội Lan các? "Sức khỏe Lý Quý phi hôm nay thế nào? Tâm trạng thế nào? Nàng dựa vào cớ gì để gọi Hoàng Thượng đi?"

Hồng Trù nhìn vẻ mặt Hiểu Nguyệt chợt quang chợt (âm) u, cuối cùng lại hỏi một câu chẳng tương quan với chuyện vừa mới nói. Ngẩn ra chốc lát rồi mới chậm rãi trả lời: "Hồng Trù cũng không rõ nữa ạ, chỉ biết là cung nhân Tiêu Âm các đến nói Lý Quý phi đột nhiên ngất xỉu, cầu Hoàng Thượng qua đó thăm."

"À! Ngất xỉu ? Ta thấy là vui vẻ bất tỉnh thì có!" Đỗ Hiểu Nguyệt lạnh lùng nói. "Hồng Trù, giúp ta chuẩn bị quần áo, ta muốn đến Tiêu Âm các

https://thuviensach.vn

một chuyến.” Nếu như chuyện hôm nay thật sự có liên quan đến nàng, vậy thì… Ha! Nàng chết chắc rồi!

[1] Y trù: tủ quần áo.

[2] Nguyên văn: 一个什么也不是皇后！ - mình để sát nghĩa, nói thực là không hiểu lắm :”>

[3] Lý lẽ, quan niệm

[4] Câu này có ý nghĩa là tiếp tục cuộc sống là trách nhiệm của bản thân, cần vì người khác mà sống.

https://thuviensach.vn

Chương 73

"Nương nương, quả như người sở liệu, Hoàng Thượng nổi giận đùng đùng đi vào trong điện Chiêu Dương!"

Tiểu Mai vội vã cuống quít chạy về Tiêu Âm các, vui mừng báo cáo với Lý Thiên Nhu đang nhàn rỗi đánh đàn, "Nô tỳ còn nghe nói, Hoàng Thượng vốn muốn triệu Hoàng Hậu đến điện Thái Hòa, nhưng Hoàng Hậu lại lấy một câu đang nghỉ ngơi mà từ chối. Hoàng Thượng đối với việc này không những không giận, mà còn cố ý lệnh cho Mao đại nhân đến trưa mới gặp nàng, để nàng nghỉ ngơi! A! Có điều, vẫn là nước cờ của nương nương cao hơn một bậc, khi Hoàng Thượng hạ triều liền tìm Hoàng Thượng qua đây, lại còn để Hoàng Thượng đi thẳng tới Hội Lan các tìm hai kẻ gian…"

"Được rồi, tiểu Mai, đạt được mục đích là tốt rồi. Điều bây giờ bản cung muốn xem chính là thành quả, không phải mấy lời nhảm nhí!" Lý Thiên Nhu ngừng đàn, khoan thai đứng dậy, cười lạnh, "Ngươi nói Hoàng Thượng đang tới Chiêu Dương cung?"

"Đúng ạ!"

"Còn cô ta? Vẫn ở Hội Lan các hay bị Hoàng Thượng dẫn về theo?"

"Vẫn ở Hội Lan các ạ, tiếp tục tình chàng ý thiếp với Vương gia!" Tiểu Mai rót thêm chén nước cho Lý Thiên Nhu.

"Ồ?" Lý Thiên Nhu hơi ngây người, rồi mỉm cười ngay, mắt híp nhẹ, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Tiểu Mai, ra ngoài xem xem có phải trời có sấm sét, sắp mưa rồi không?" Trời cũng trở mặt rồi, liệu có phải đổ thêm dầu vào lửa không?

https://thuviensach.vn

“Trời mưa?” Tiểu Mai bước tới trước cửa sổ, trời đã mưa lất phất, hạt mưa to như hạt đậu, gió cũng rất lớn, mây đen bay rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, sấm giật chớp lòe, mưa nặng nề đổ xuống. “Nương nương, người thật lợi hại, làm sao người lại biết trời sắp mưa? Ban nãy khi nô tỳ quay về mặt trời vẫn đang treo cao lắm?” Tiểu Mai kinh ngạc đóng cửa sổ lại, rồi về đứng hầu hạ cạnh Lý Thiên Nhu.

“Long nhan sắp nổi giận, ngươi nói trời có biến đổi không nào?” Lý Thiên Nhu cười lạnh, nhìn ra ngoài cửa mưa đã đọng thành vũng nước, nghiến răng hạ giọng, “Đỗ Hiểu Nguyệt, bản cung thật muốn xem xem lần này là ai thua trong tay ai! Đứa bé vì ngươi mà mất, bản cung sẽ lôi ngươi xuống địa ngục với con ta!” Trừng mắt nhìn bọt nước bắn lên, con ngươi lạnh lẽo, tới khi tầm mắt đã mơ hồ, Lý Thiên Nhu mới hồi thần, khóe miệng khẽ nhếch. “Tiểu Mai, lát nữa đợi mưa tạnh thì đến Chiêu Dương cung mời Hoàng Thượng lại đây, cứ nói bản cung đột nhiên nôn ra máu, bất tỉnh ngã xuống.”

…

“Tiểu thư, cứ xông vào như vậy có được không?” Hồng Trù nhìn cửa lớn Tiêu Âm các, hơi kéo ống tay áo Đỗ Hiểu Nguyệt, rất không an tâm hỏi. “Hai người chúng ta không thông báo mà xông vào, nói gì đi nữa cũng rất mất thân phận với uy nghi của Hoàng Hậu đó.”

“Cái gì gọi là xông vào? Cái này gọi là quang minh chính đại tiến vào!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhếch mắt liếc nhìn Hồng Trù rồi quay đầu lại, nhìn cửa lớn Tiêu Âm các, khẽ than, “Hồng Trù, thực sự hiện giờ tôi không muốn vào chút nào, hắn ở trong đó, ta mà hùng hùng hổ hổ đi vào, thấy giống y như đi tróc gian ấy! Tiếc là người ta là cô vợ bé danh chính ngôn thuận, tôi làm như vậy thì ra gì nữa?”

“Hức…” Hồng Trù gắng sức nháy mắt, đoán ý trong lời nói của Đỗ Hiểu Nguyệt, miệng mấp máy, ngón tay cũng nhè nhẹ giơ lên, nghiêng ngả

https://thuviensach.vn

chỉ chỉ, cong cong mấy bận mới bỏ xuống, “Tiểu thư, người… ý của người là… Người Thừa Ânhận Hoàng Thượng là… Không phải, tiểu thư… người đang ghen đấy ư?”

“Ớ… Khụ!” Đỗ Hiểu Nguyệt bị câu cuối của Hồng Trù làm cho sặc, vỗ ngực ho nhẹ, ho tới độ mặt mũi ửng hồng, sụ mặt kêu tu tu, “Hồng Trù, cô chẳng biết gì cả, nói loạn gì vậy! Tôi nói cô biết, tôi không có hứng thú với đàn ông đã có vợ, đối với loại đàn ông có nhiều vợ lại càng không có hứng thú! Hiểu chưa nào! Nói cách khác, đương kim Hoàng Đế vĩnh viễn sẽ không phải nhân tuyển lý tưởng cho vị trí phu quân tương lai của tôi!” Có điều, đây chỉ có thể là lý tưởng.

“Tiểu thư… Hồng Trù không thể không nhắc nhở người… Người hiện giờ đã không tuyển được nữa rồi!” Hồng Trù không nể mặt vạch rõ hiện thực tàn khốc nhất.

“Haiz, Hồng Trù, cô cố tình làm khó tôi phải không? Tôi nói tuyển được là tuyển được!” Đỗ Hiểu Nguyệt trừng mắt giận, “Thôi, bây giờ cả người tôi đều không thoải mái, về Chiêu Dương cung ngủ thôi!” Đàm Văn Hạo đáng chết, không biết là lần đầu tiên của người ta sao, chẳng thương hương tiếc ngọc tẹo nào!

“Ồ!” Hồng Trù không dám nói thêm câu nào, đi sau Đỗ Hiểu Nguyệt, theo nàng đi con đường nhỏ là đường tắt về Chiêu Dương cung.

Trời quang mây tạnh, trên lá cây còn đọng lại giọt nước mưa óng ánh, lấp lánh ánh tịch dương, bảy màu sặc sỡ. Bước chầm chậm dưới bóng cây, trong lúc lơ đãng, một giọt nước từ lá cây trượt xuống, rơi vào cổ, man mát.

“Hoàng Thượng, ngài nhìn hoa mẫu đơn này xem, trải qua mưa gió dập vùi vẫn nở bừng kiều diễm như vậy, thật đẹp!”

Một giọng nói nhỏ vang tới làm Đỗ Hiểu Nguyệt ngừng bước, tìm nơi vọng ra tiếng nói, nhìn xuyên qua lá cây, chỉ thấy hoa mẫu đơn bên kia nở

https://thuviensach.vn

rực rỡ, nào hồng, nào vàng, nào trắng, đẹp mà không chói mắt, thứ chói mắt nhất chính là một đôi đang dựa dẫm lẫn nhau, nam thanh nữ tú, vô cùng hài hòa.

"Nhu phi, giờ đã dễ chịu chút nào chưa?" Trong giọng nói thanh nhã không hẳn có phần tình tứ, nhưng đủ để làm rung động trái tim người phụ nữ.

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm!" Lý Thiên Nhu hơi cúi người, giọng nũng nịu ngọt ngào như chim vàng anh cất tiếng hót. "Hoàng Thượng đi dạo với Nhu nhi một hồi như vậy, Nhu nhi rất vui, đầu cũng không nhức nữa."

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi!" Hồng Trù mắt thấy Đỗ Hiểu Nguyệt vặn vẹo chiếc khăn tay dùng để lau giọt nước ban nãy – tuy ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh, nhưng Hồng Trù biết nàng đã giận rồi. Mà tình thế hiện nay, không cần nói cũng biết, Hoàng Thượng vừa ôm ấp tiểu thư xong xoay người một cái đã ở bên người phụ nữ khác, tình huống này có người phụ nữ nào có thể đối mặt một cách tỉnh táo? Hừm, vẫn nên tìm cách đưa tiểu thư ra khỏi vườn hoa này mới được, nếu không tiểu thư sẽ bị lửa giận thiêu cháy mất! "Sắp đến giờ cơm chiều rồi, hôm nay Hoàng Thượng cố ý…"

"Hồng Trù, sau này trước mặt tôi không được phép nhắc tới hai chữ đó nữa!" Đỗ Hiểu Nguyệt xoay người lại, nói gằn từng chữ với Hồng Trù, đôi mắt mở to bừng bừng tức tối.

"Tiểu thư…" Khí tức lạnh lẽo tản ra khắp người Hiểu Nguyệt khiến Hồng Trù khiếp sợ, thậm chí vô thức rùng mình một cái.

Sự sợ hãi của Hồng Trù đã giúp Hiểu Nguyệt tỉnh táo lại nhiều, hít nhẹ một hơi, cười nhàn nhạt: "Được rồi, vừa nãy là tôi trêu cô ấy mà! Hồng Trù về sau muốn nhắc thế nào thì cứ nhắc như vậy thôi. Về cung đi, ta mệt rồi!" Phải, đã sớm biết như thế, cớ gì còn đơn phương chui đầu vào rọ? Giờ thì hay rồi, tim mất, người cũng mất, còn gì có thể giữ lại nữa? "Đỗ Hiểu

https://thuviensach.vn

Nguyệt, từ khi nào mày đã đánh mất trái tim mình vậy? Là từ khi hắn chăm sóc mày ân cần một cách vô thức hay từ những buổi sớm mai tỉnh dậy, thấy bên cạnh có một bờ vai ấm áp để dựa vào? Hay từ sự dung túng thường xuyên của hắn với mình?" Hơi ngẩng đầu lên nhìn ánh tịch dương, trong lòng thầm hỏi những hiềm nghi của mình, chỉ là, tịch dương vô ngôn.

"Ai da!" Không cẩn thận vấp vào đá, đầu ngón chân hơi đau, bất giác túm lấy tay Hồng Trù mới đứng vững được, tránh một lần tiếp xúc thân mật với mặt đất.

"Tiểu thư à, lúc đi đường thì cần nhìn mặt đất, không phải ngước lên trời đâu!" Hồng Trù không nhịn được muốn oán trách sự sơ ý của Đỗ Hiểu Nguyệt, lần trước cũng bởi lúc đi đường làm chân bị trẹo, bị Hoàng Thượng đưa về tận Chiêu Dương cung, cứ tưởng đi một ngày đàng học một sàng khôn, chẳng ngờ nàng suýt nữa lại ngã.

"À! Hồng Trù giáo huấn rất đúng! Làm người, vẫn nên nghiêm túc và thực tế mới tốt, không nên tự đắc, không thể cầu vọng quá xa xỉ cũng như cưỡng cầu, đi đường của chính mình, tìm sự tiêu dao của chính mình, cần gì vì một người không cùng cam nguyện mà giẫm lên con đường vừa xa xôi vừa không thực nơi chân mây?" Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ lầm bầm, hình như đang tự nói cho mình nghe, cũng như đang hạ quyết tâm gì đó.

"Tiểu thư càng nói càng sâu xa, câu cuối cùng Hồng Trù nghe không hiểu." Hồng Trù dìu Hiểu Nguyệt, nhẹ nhàng giúp nàng phủi bụi đất trên quần áo.

"Cô không hiểu ư?" Đỗ Hiểu Nguyệt cười cười, nghiêng đầu, nụ cười như có như không nơi khóe miệng vẫn chưa bỏ xuống, "Kỳ thật chính tôi cũng không hiểu nữa! Vấn đề này phức tạp quá, tôi ngại nghĩ lắm. Một ngày nào đó có cơ hội, tự nhiên sẽ hiểu được, hết thảy mọi điều cứ tùy duyên thôi, điều cô cần phải hiểu thì có trốn cũng không có tác dụng gì, điều cô không cần hiểu thì cô có gấp cũng không được." Những lời này

https://thuviensach.vn

không chỉ nói cho bản thân và Hồng Trù nghe, mà còn nói cho người ở tàng cây bên kia nghe thấy.

“Tiểu thư càng nói càng huyền hoặc.” Hồng Trù đỡ tay Hiểu Nguyệt, cười ha ha. “Tiểu thư, người đọc được mấy thứ ấy ở đâu vậy? Hôm nào dạy Hồng Trù được không?”

“Ha ha, không được đâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhấc gót đi về phía khác, trước sau không hề liếc nhìn về phía sau, “Dạy đồ đệ xong sư phụ chết đói, thứ lý luận vô lại này của tôi cô không nên học thì hơn, tôi sợ làm hư trẻ con mất!”

“Sao lại như thế được? Hồng Trù nghe thấy rất hay! Hồng Trù thường nghĩ, nếu một ngày nào đó Hồng Trù cũng có được trí tuệ của tiểu thư thì tốt quá, ăn xong lại ngủ cả ngày, mà vẫn có thể hiểu biết nhiều như vậy… Ôi, tiểu thư, người đừng đè Hồng Trù mà, Hồng Trù sắp không đi nổi nữa rồi… “

Nhìn bóng hình dần đi xa hơn ấy, Đàm Văn Hạo mới bước ra từ lùm cây, hai bàn tay nắm chặt, thiếu chút nữa là mình không khống chế được bản thân mà lao ra trước mặt nàng, lay tỉnh nàng, chất vấn nàng vì sao nhìn thấy mình ở bên người phụ nữ khác, mà nàng vẫn có bộ dạng không sao cả đó, còn nói cái gì mà cưỡng cầu không được. Nàng từng cưỡng cầu mình sao? Từ trước tới nay đều là mình cưỡng cầu nàng, còn nàng thì sao, chưa đặt mình vào lòng bao giờ. Cứ cho là hôm nay đã miễn cưỡng đoạt được thân thể nàng, thì sao chứ? Quan trọng nhất vẫn là trái tim nàng!

Dù muốn đi chất vấn nàng như vậy, nhưng lại sợ thấy nàng. Lúc người bên Tiêu Âm các đến tìm, mình đã lập tức rời đi chính bởi không dám đối mặt nàng. Cưỡng bức nàng là vì quá giận, ngọn lửa đố kỵ thiêu cháy tâm can, lại bị nàng chọc giận nên mới có thể… Nhưng bây giờ mặt không đối mặt thì sao chứ, nàng luôn có thái độ không sao hết đó, thậm chí còn có thể an tĩnh, bình thản tản bộ trong khu vườn nhỏ này, có thể thấy được, nàng

https://thuviensach.vn

đến cuối cùng cũng không để mình trong lòng, dù mình làm chuyện quá đáng với nàng, nàng vẫn như thể đến ghét bỏ cũng không thèm làm!

"Hoàng Thượng!" Lý Thiên Nhu thấy Đàm Văn Hạo nắng mưa thất thường, hơi sợ, hắn hình như rất giận, buồn bực khó chịu, khí thế lạnh lùng kèm sự uy nghiêm của Đế Vương khiến người ta rất sợ hãi, chỉ có thể gọi rất khẽ như thế, "Hoàng Thượng, thần thiếp muốn quay về Tiêu Âm các."

"Nàng tự về đi!" Đàm Văn Hạo mặt tỉnh bơ, cũng không nhìn thẳng mặt ả, "Trẫm còn quốc sự cần xử lý!" Nói xong phất tay áo bỏ đi.

"Hoàng…" Lý Thiên Nhu gấp gáp gọi lớn, nhưng thế nào cũng không ngăn nổi hình bóng người vội vã rời đi đó, chỉ có thể nuốt vào miệng chữ cuối, "Hoàng Thượng, vì sao ngài chưa từng để mắt nhìn thiếp một lần? Dù thiếp từng động tay động chân chuyện mang thai, nhưng cũng là bởi… là bởi…" Bởi vì sao? Lý Thiên Nhu cũng không nói ra được, đúng là rất thích Hoàng Thượng, nhưng có phải chỉ vì thích hay không? A, vấn đề này thật khó trả lời.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hắn không tới, cường hành mình xong, không tới Chiêu Dương cung, mà lại đi Tiêu Âm các! A! Việc này thật chế nhạo biết bao! Đỗ Hiểu Nguyệt hất mạnh hết chỗ sách vở trên bàn xuống đất, mấy quyển mở rải rác, một chồng giấy dày rơi ra, trên đó viết dày đặc những đạo làm vua, kiến nghị trị quốc…

"Đàm Văn Hạo, cớ gì huynh phải tới nhiễu loạn ta?" Đỗ Hiểu Nguyệt mệt mỏi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt mấy tờ giấy chi chít chữ ấy, thấp giọng lầm bầm, "Nếu đã không thể cho ta thứ ta muốn, cớ gì đến quấy rầy ta? A! Hoàng cung vĩnh viễn không phải nơi ta trú chân, mấy thứ này, xem như là phí tá túc gửi lại cho huynh!"

Chỉnh sửa lại chỗ giấy cho ngay ngắn, xếp thành chồng lên bàn, lấy nghiên mực đè lên, lại nghe thấy từ bên cửa sổ một tiếng "Ai da", liền sau đó là tiếng loảng xoảng, hình như là tiếng làm vỡ bồn hoa. Kế tiếp, một giọng nam thô lớn vang lên trong phòng: "Đứa nào thất đức để xương rồng trên cửa sổ thế này?"

Đỗ Hiểu Nguyệt thấy vui, từ khi phòng này lần lượt có hai hắc y nhân bất ngờ nhảy vào thăm, Hiểu Nguyệt cho rằng trên cửa sổ của mình vô cùng cần thiết đặt chút đồ gì đó, để đám người không thích vào từ cửa chính nếm chút đau khổ! Không ngờ, bồn xương rồng mình đặt trên cửa sổ cuối cùng hôm nay đã có tác dụng!

"Thế là ai thất đức nửa đêm nửa hôm không ngủ lại chạy đến phòng của con gái nhà người ta?" Hiểu Nguyệt thắp thêm một cây nến khác, trong phòng có hai cây nến cùng chiếu sáng. Nàng liền nhìn rõ người vừa đến –

https://thuviensach.vn

người mặc đồ đen, đeo khăn che hơn nửa mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, nhưng Hiểu Nguyệt nhận ra cặp mắt đó – trong phóng đãng có chút gian trá lại có cả sự thiếu nhẫn nại – khiến nàng đã gặp thì không quên được – chính là người liên lạc với Thanh Trúc mỗi lần xuất cung đưa tin. “Là ngươi!”

“Ngươi biết ta?” Người nọ kinh ngạc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, sau khi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng một phen, cười ha ha ba tiếng, “Ừm, quả nhiên là một người con gái đặc biệt, gặp tình huống này mà vẫn có thể trấn định bản thân! Nếu như ngươi đã biết ta, việc này cũng dễ làm hơn.”

“Chuyện gì? Ngươi muốn làm gì?” Đỗ Hiểu Nguyệt có dự cảm không tốt. Hắc y nhân này nhìn thế nào cũng là phường lai giả bất thiện[1], lẳng lặng di chuyển tới bàn sách, tìm thứ gì có thể phòng thân, tiếc là đồ vật trên bàn sách đều đã bị mình làm đổ xuống đất hết. “Hoàng cung canh phòng cẩn mật như vậy, ngươi vào bằng cách nào? Ta nói cho ngươi biết, ngươi không được làm bậy, nếu không ta kêu to một tiếng, đám cung nhân sẽ đến cứu ta ngay!”

“Nếu ngươi đã biết ta, thì hẳn cũng biết là ta coi như đi lại tự do trong cung rồi!” Hắc y nhân hơi gật đầu, “Có điều, ngươi thật ra vừa nhắc nhở ta không thể để cho ngươi nói nữa.” Chân khẽ di chuyển, trong nháy mắt đã đứng ngay cạnh Đỗ Hiểu Nguyệt, ngón tay điểm nhẹ, Hiểu Nguyệt liền mềm oặt người ngã xuống, lập tức hôn mê.

…

“Này, tỉnh lại đi, đừng có giả chết!”

Cảm thấy chân mình bị người ta hung hăng đạp vào, Đỗ Hiểu Nguyệt bất giác mở to mắt. Tất cả cảnh vật trước mắt đều mông mông lung lung. Lắc lắc đầu, rồi lại trợn mắt, đập vào tầm mắt ;à một đôi chân, ngước mắt lên, hóa ra là Đinh Anh Uy mặc bộ đồ đen!

https://thuviensach.vn

Thử cử động tay chân, không bị trói, Hiểu Nguyệt đứng vụt dậy, đối mặt với Đinh Anh Uy và quan sát, đồng thời đánh giá hoàn cảnh nơi này. Đáng tiếc, căn phòng tối mịt này hình như không có cái gì, đúng một chiếc ghế đẩu và một cái bàn. “Bà cho người bắt tôi đến đây để làm gì?” Cố gắng kiềm chế sự hốt hoảng trong lòng, mặt mũi tỉnh bơ chất vấn.

“A! Quả nhiên lá gan không nhỏ!” Đinh Anh Uy cười lạnh, từ từ ngồi xuống chiếc ghế kia, giơ cao hai chân, hơi ngoe nguẩy mũi chân. “Mày không phải rất thông minh à? Thử đoán xem, hôm nay tao đưa mày tới đây làm gì nào?”

“Từ trước tới giờ tôi chưa từng nói mình thông minh. Chỉ có điều, so với ai kia tự cho là mình hay thì tôi hiểu rõ bản thân hơn một chút mà thôi.” Đỗ Hiểu Nguyệt đứng dựa vào tường, trả lời thờ ơ.

“Nha đầu chết tiệt! Chết đến nơi rồi còn già mồm!” Đinh Anh Uy hạ chân xuống, phẫn nộ trợn mắt, nhưng thoáng chốc lại nhếch miệng cười lạnh, “Mày cho rằng hôm nay đã tới đây mà vẫn còn mạng chạy ra sao?”

“A! Tôi đoán bà đã lên kế hoạch này từ rất lâu rồi phải không?” Hiểu Nguyệt suy xét đúng sai, cười lạnh. “Có điều, tôi không hiểu tại sao bà nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết – tôi gây cản trở gì đến bà hay sao?”

“Có hay không mày tự biết!” Đinh Anh Uy đột ngột đứng dậy, nặng nề bước tới trước mặt Hiểu Nguyệt, trừng mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hiểu Nguyệt, “Cho mày tiến cung, cho mày sống yên lành cuộc sống Hoàng Hậu của mày, hết lần này tới lần khác mày cứ nhiều chuyện, giúp người ngoài đối đối phó cha mày – Đỗ gia sao lại có đứa con gái như vậy!”

“Có sao? Các người có coi Đỗ Hiểu Nguyệt là con gái nhà họ Đỗ các người sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nghếch mắt hỏi ngược lại. “Những ngày Đỗ Hiểu Nguyệt trải qua ở Đỗ gia là cuộc sống thế nào? Những ngày Tưởng Lương đệ trải qua là cuộc sống thế nào? Cái chết của Tưởng Lương

https://thuviensach.vn

đệ nên giải thích ra sao? Đưa Đỗ Hiểu Nguyệt vào cung là an tâm là tấm lòng gì chứ? Tôi làm như vậy có gì không đúng? Trung quân ái quốc, trừ khử gian thần, nói không chừng một ngày nào đó công tích của ta sẽ được ghi nhớ vào sử sách, đó là danh thùy thanh sử[2], quang tông diệu tổ!”

“Nha đầu thối đáng chết!” Đinh Anh Uy giận dữ ngút trời, tay định tát Hiểu Nguyệt một cái, tiếc là Đỗ Hiểu Nguyệt tinh mắt nhanh tay tóm được.

“Đinh Anh Uy, tôi không phải Tưởng Lương đệ, cũng không phải Đỗ Hiểu Nguyệt nhu nhược trước kia!” Hung hăng quăng cái tay kia xuống, trong mắt Hiểu Nguyệt đã bừng bừng lửa giận, “Kỳ thật tôi vẫn chưa muốn làm chuyện gì quá phận, chỉ cầu được sống yên ổn – dù sao các người cũng không nhất định là đối thủ của bọn họ, đáng tiếc các người đã hại chết Tưởng Lương đệ! Các người bất nhân, ta cần gì phải giữ nghĩa? Mọi người chơi đùa vui vẻ, thống khoái tính toán cho rõ ràng ân ân oán oán lẫn nhau!”

“Mày là đứa bất hiếu!” Đinh Anh Uy giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt hung ác nhìn Hiểu Nguyệt chằm chằm. “Miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, Tưởng Lương đệ ngã bệnh mà chết, liên quan gì người khác?”

“Thế à?” Đỗ Hiểu Nguyệt nhướn mày, đổi sang một thế đứng dựa càng thoải mái hơn, “Đinh Anh Uy, dì Đinh, bà Đỗ, ngài đây đánh giá trí thông minh của người khác hơi thấp đó nha, mà lại tự đánh giá cao năng lực bản thân. Nói cách khác, chính là trong mắt bà không có ai, chẳng lẽ không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân[3]! Đúng, mẹ tôi đúng là nhát gan sợ chuyện, cũng đúng là không dám lớn tiếng nói chuyện với bà. Nhưng đầu óc bà ấy rất giỏi – bà không dự liệu được bà ấy gửi thư lại cho tôi phải không. Sau khi mẹ xử lý thư một cách đặc biệt, viết hết những âm mưu bí mật của các người lên giấy rồi giao cho ta. Thật không may, tôi vừa giao lại cho Hoàng Thượng rồi, và bổ sung thêm chút đề nghị của tôi!”

“Thảo nào… thảo nào hết thảy mọi chuyện đều bại lộ chỉ trong một đêm. Cũng khó trách hành động của bọn chúng lại có thể nhanh chóng như

https://thuviensach.vn

thế, còn cố ý chặt đứt mọi đường lui!" Đinh Anh Uy ngộ[4] ra rất nhiều, nhưng ánh mắt ác hận không thể thay đổi, giọng nói cũng cao vút đến tám âm phù (nốt), "Hóa ra hết thảy đều là mày đứng đó giở trò ngầm chết tiệt!"

"Thế thì sao nào?" Đỗ Hiểu Nguyệt biết lúc này không nên kích thích Đinh Anh Uy nữa, nhưng nàng không nhìn nổi bà ta, từ đầu đến chân đều không chịu đựng nổi, không nhịn được muốn khơi gợi lửa giận của bà ta. Tốt nhất là có thể chứng kiến toàn thân bà ấy lông lá dựng hết lên! Một tay vuốt ngực, một tay nâng mặ, cười tà mị, nói một cách ung dung khoan thai, "Nếu bà không cướp người, có lẽ ngày mai tôi mới có thể nghĩ ra một biện pháp hay ho giải quyết tận gốc gửi cho Hoàng Thượng! Mà còn là chiêu vạn kiếp bất phục! Ừm… không xong rồi, hôm nay bà kích thích tôi, bây giờ tôi đã nghĩ ra rồi, làm sao bây giờ?"

"Mày… Hừ! Cứ cho là mày có biện pháp tốt thì sao chứ? Mày có thể sống sót mà thoát khỏi cánh cửa này trước đi đã!" Đinh Anh Uy giận quá mất khôn đáp trả.

"Thế nào? Đại nương muốn đích thân ra tay giết tôi à?" Đỗ Hiểu Nguyệt chẳng hề sợ hãi hỏi lại, "Chẳng lẽ đại nương không sợ đến ngày nào đó quỷ hồn của mẹ con tôi liên hợp tới đòi mạng bà?"

"Động thủ giết mày làm gì cho bẩn tay tao!" Đinh Anh Uy giận dữ xoay người, đi tới cửa, lớn tiếng hô vọng ra phía ngoài, "Nhị Hắc vào đây, đem con nhỏ này vào khu rừng phía sau cho ta, muốn đâm muốn chém tùy ngươi!"

"Vâng, thưa Phu nhân!" Một người lên tiếng bước vào, dù che mặt nhưng Hiểu Nguyệt vẫn nghe ra được người gọi là Nhị Hắc này chính là người đã bắt mình tới đây.

"A!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh, "Giết tôi xong thì sao? Các người cho rằng mình có thể an toàn chạy thoát? Từ xưa, trò tranh đoạt quyền tước thủ

https://thuviensach.vn

đoạn giữa Đế-Tướng chưa từng chấm dứt. Thắng làm vua, thua làm giặc. Các người tưởng Hoàng Đế vẫn có thể để các người an nhiên tự tại trên cõi đời này ư? Tôi thấy, không lâu nữa đâu, các người cũng sẽ xuống đó cùng mẹ con tôi thôi! Đúng rồi, Đinh Anh Uy, nói thêm cho bà biết một bí mật nhá, bảo đảm kinh thiên địa, khấp quỷ thần[5], một bí mật lớn mà bà nghe xong thì ăn không ngon ngủ không yên đứng ngồi không ổn!" Hiểu Nguyệt dừng lại một chút, rất hài lòng nhìn Đinh Anh Uy nổi giận phừng phừng lại vì bị quyến rũ, sinh lòng hiếu kỳ mà không thể không kiềm chế vẻ mặt dữ tợn, "Kỳ thật người phản bội Đỗ gia không chỉ có mình tôi, hừm, thôi đi, tôi không tính là người họ Đỗ. Nói cách khác, trong Đỗ gia có một gián điệp chân chính… Con trai thứ ba của bà, Đỗ Chính Hiên! Về phần nguyên nhân phản bội, có thể ngài người làm mẹ này có thể hiểu rõ. Đúng không?!"

"Chính Hiên?!" Đinh Anh Uy vô thức lặp lại, trên mặt đầy vẻ không tin nổi. Người run lên mấy cái xong mới đứng yên được, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt chằm chằm, oán ghét chỉ vào mũi nàng, "Con nha đầu chết tiệt, trước khi chết còn muốn chia rẽ quan hệ mẹ con bọn tao!"

"Ha ha. Có đúng hay không, người làm mẹ như bà cũng không biết, chứng tỏ người mẹ như bà làm quá thất bại rồi – đến con trai ruột đang nghĩ gì, đang làm gì cũng không biết!"

"Mày… Nhị Hắc! Lôi con nha đầu quỷ quái này ra ngoài!" Đinh Anh Uy giận đến mặt trắng bệch, ngón tay cũng không ngừng run rẩy, trượt ngã mấy lần cuối cùng mới ngồi được lên chiếc ghế đẩu.

"Không cần kéo, tự ta đi được!" Nhìn bàn tay Nhị Hắc lại thò về phía mình, Đỗ Hiểu Nguyệt nghiêng người né tránh, lạnh giọng khẽ quát, "Đại nương, tôi tin chúng ta sẽ mau chóng đoàn tụ một chỗ, rất nhanh rất nhanh thôi, nguy rồi, hình như vừa nãy mẹ báo mộng cho tôi, nói chờ đại nương cùng xuống đó ăn bữa cơm đoàn viên với bà đấy!" Nói xong câu này, Hiểu Nguyệt lại bị Nhị Hắc dùng sức đẩy ra cửa.

https://thuviensach.vn

Đêm nay không có trăng, chỉ có sao đầy trời, xung quanh căn nhà tựa như thực sự hoang phế. Tuy trời tối om không nhìn thấy gì, nhưng tiếng ếch ộp tiếng sâu bọ kêu ong ong đầy tai, còn có gió đêm lành lạnh, tiếng lá cây đung đưa đều nói cho Đỗ Hiểu Nguyệt biết nơi này là một nơi trước "tiền bất trước thôn, hậu bất trước điếm"[6].

Đi chừng nửa khắc[7], Hiểu Nguyệt rốt cục không nhịn được muốn hỏi Nhị Hắc đang xách đèn lồng đi trước mở đường: "Này, gọi ngươi là Nhị Hắc đúng không? Họ Đinh đó không phải bảo ngươi đưa ta đi giải quyết à? Sao đến giờ ngươi vẫn chưa ra tay? Lại còn muốn đi đâu nữa?"

"Tứ tiểu thư chớ hỏi nhiều nữa, cứ đi theo Nhị Hắc là được!" Nhị Hắc không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Không hỏi thì không hỏi! Hiểu Nguyệt tiện tay hái một chiếc lá cầm nghịch, đi sát theo sau Nhị Hắc, cứ đi mãi vào sâu trong rừng mới dừng lại.

"Lão gia, Tứ tiểu thư đã đến!" Nhị Hắc hướng về phía rừng cây tối mù mù cúi người nói.

Lão gia?! Đỗ Hiểu Nguyệt túm chặt chiếc lá trong tay, hóa ra không giết mình là muốn mang mình tới gặp boss lớn nhất đây mà!

Đột nhiên, một chiếc đèn lồng màu vàng cam thắp sáng mảnh rừng, hình bóng Đỗ Khang Vĩnh cũng hiện ra trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt. "Nhị Hắc, ngươi cứ đứng sang một bên canh chừng trước." Đỗ Khang Vĩnh vẫn nhìn thẳng vào mắt Hiểu Nguyệt không chớp mắt, lại không lạnh không nhạt phân phó Nhị Hắc.

"Ông tìm tôi làm gì? Có phải cũng muốn tới thu hậu toán trướng[8] hay không?" Đỗ Hiểu Nguyệt không hề sợ sệt, đến cả lúc mới đầu nghe Đinh Anh Uy nói muốn giết mình cũng không có loại ý nghĩ sợ hãi này, cười lạnh, tựa vào thân cây gần mình nhất, vừa lấy tay đập muỗi trong rừng, vừa

https://thuviensach.vn

thờ ơ hỏi, “Dù sao tôi cũng đã chuẩn bị xong hết để hôm nay đi gặp mẹ, ông muốn giết muốn chém cũng không sao!”

“Hiểu Nguyệt, sở dĩ con làm vậy có phải bởi hận cha không?” Đến nửa ngày sau, Đỗ Khang Vĩnh mới dịu dàng hỏi. “Trước bởi con không muốn vào cung, cha lại cứ kiên quyết bắt con vào làm Hoàng Hậu, sau thì vì mẹ con?”

“Phải thì sao, mà không phải thì sao? Nói chung thế cục bây giờ đã thành sự thật, các người thất bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!” Lão hồ ly, biết rồi còn hỏi? Nhưng, từ lúc nào bọn họ biết mình có tư tưởng khác nhỉ? Ấy… Không đúng. Là bọn họ tìm Thanh Trúc làm tai mắt trước, rồi sau mình mới ‘hợp tác’ với Đàm Văn Hạo!

“Con…” Đỗ Khang Vĩnh thở hắt một hơi, không di chuyển, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đương ơ hờ, uể oải không thèm che giấu, lão thật sự rất khó tưởng tượng nàng có thể là người đã tiết lộ âm mưu khiến thuộc hạ của mình thiệt hại hơn nửa!

“Tôi… Tôi làm sao? Dù gì bọn tôi cũng chưa bàn bạc, mà tôi còn rơi lại vào tay ông, ông muốn làm gì thì làm!” Hiểu Nguyệt ra vẻ hào phóng nói. Kỳ thật trong lòng Hiểu Nguyệt có cảm giác, Đỗ Khang Vĩnh dù có thế nào đi nữa, lão hẳn sẽ không ăn thịt con mình! Nhưng việc này cũng khá khó nói, hừm, phải gia tăng lợi thế. “Nói chung mẹ tôi đã chết oan trong tay các người, thêm người nữa có ngại gì đâu – ngay cả một người phụ nữ sống với ông mấy chục năm ông cũng có thể bức chết bà không chớp mắt, huống hồ một đứa con gái vốn chẳng thân thiết?”

“Mẹ con mất chỉ là chuyện ngoài ý muốn!” Nhắc đến Tưởng Lương đệ, Đỗ Khang Vĩnh bỗng mềm giọng hẳn, rầu rĩ thốt ra một câu, “Ta cũng không muốn đẩy bà ấy vào chỗ chết…”

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc là bà ấy chết rồi! Bà ấy chết rồi, ông mới nói những lời này thì còn ý nghĩa gì?” Đỗ Hiểu Nguyệt ngắt lời Đỗ Khang Vĩnh, lạnh nhạt hỏi ngược lại, “Nói thật trong lá thư mẹ gửi lại cho tôi có một câu, bảo tôi đừng oán ông, đừng hận người nào, thậm chí còn mong tôi đừng đối nghịch với ông! Kỳ thật ngày đó trên đường quay về Đỗ phủ, tôi đã từng nghĩ, nếu ông có thể nhìn thẳng vào nguyên nhân cái chết của mẹ, tôi có thể sẽ bỏ qua không tính toán chuyện trước kia, đáp ứng tâm nguyện cuối cùng của mẹ! Đáng tiếc, ông khiến tôi quá thất vọng, không chỉ tùy ý tìm một cái cớ cho xong chuyện, quá đáng hơn chính là lại có thể không để mẹ được nhập tổ phần Đỗ gia! Ông nói đi, nếu là ông, nhìn thấy mẹ ruột của mình phải chịu đãi ngộ bất công như thế, ông sẽ nghĩ thế nào? Ông sẽ làm thế nào? Nói lời thật lòng, tôi chỉ cảm thấy vô cùng không đáng cho mẹ, bà chết thật không đáng, phần tình cảm cuối cùng cầu xin cho ông càng không đáng!”

“Mẹ con…” Đỗ Khang Vĩnh chỉ nói hai chữ rồi trầm mặc, Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không nói thêm gì, chỉ nhàm chán đập con muỗi đến hút máu mình. Một con, hai con, ba con… Mãi đến khi đập chết con muỗi thứ hai mươi, Đỗ Khang Vĩnh mới lại nói. “Kỳ thật… Lúc đầu đưa con vào cung, ta đã chuẩn bị sau khi việc của ta thành công rồi sẽ nghênh đón con xuất cung, cũng phong con làm công chúa.”

“Cảm ơn! Cái mạng tôi chỉ là hạng cây cỏ, nhận không nổi!” Đỗ Hiểu Nguyệt bác lại, nếu đã đưa cờ vào tay kẻ địch, há có đạo lý nhận lại, dù muốn lấy lại, kẻ địch đã sớm giết quách quân cờ ấy rồi! “Tôi chỉ muốn biết, ông đối với mẹ có phần thật lòng nào hay không? Lại có thể để mẹ một mực khăng khăng bên ông, trải qua những ngày tháng cúi đầu nhìn sắc mặt người khác nhiều năm như vậy!”

“Là ta nợ mẹ con!” Đỗ Khang Vĩnh đột nhiên kêu cục cục, khe khẽ thở dài, “Con đi đi, đừng để ta gặp lại, xem như ta vẫn còn tình cảm với mẹ con! Nhị Hắc, đưa Tứ tiểu thư ra khỏi kinh thành!”

https://thuviensach.vn

A! Đúng là không nhìn ta nổi nữa, được lắm! Ta là một người con gái yếu đuối, cứ như thế bị các người tống khỏi kinh thành, muốn ta dựa vào cái gì để sống hở? Rõ ràng để ta tự sinh tự diệt! Đỗ Hiểu Nguyệt cười lạnh một tiếng, không nói ra những điều đang nghĩ, bởi lúc này không phải thời cơ tốt để nói những lời này. Đỗ Khang Vĩnh có thể tha cho cái mạng nhỏ này là vì phần tình cảm của Tưởng Lương đệ, "Đa tạ! Thấy ông vẫn niệm tình mẹ ta, ta sẽ dâng tặng miễn phí cho cha[9] một câu: Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ! Hắn đã không nể mặt các người rồi, ông mà thật có thể rút lui hết trước khi bị họ khó dễ, thì còn có thể có 'mỹ danh' phù chủ khuông thế[10]! Nhị Hắc tiên sinh, đi thôi!" Đỗ Hiểu Nguyệt tỉnh bơ nhả ra một câu như vậy rồi rời đi theo rồi Nhị Hắc.

Nghĩ trăm ngàn vạn phương pháp bỏ đi khỏi Hoàng cung, cũng không nghĩ tới, hôm nay bỏ đi như thế này! Thế sự khó liệu, chắc chính là ý này! Mới đầu tràn trề lòng tin lên kế hoạch, muốn ra đi một cách nhẹ như lông hồng, không mang theo cái gì. Nhưng lại quên không tự bảo mình đừng để lại gì! Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ than thở, nhìn sao Bắc Đẩu nơi chân trời, hào quang như ngọc ấm ấy vẫn chói mắt như vậy, nhưng bản thân lại đã bớt đi lòng thưởng thức nó!

[1] Nhấn mạnh việc người tới không có ý tốt, cần đề phòng. Xuất phát từ quyển "Thành ngữ – Cai dư tùng khảo" của Triệu Dực: "Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai." Và câu "Thiện giả bất biện, biện giả bất thiện." của Lão Tử. (Baidu)

[2] Được vinh danh trong lịch sử.

[3] Giống câu "Núi cao còn có núi cao hơn".

[4] "Ngộ" trong "Ngộ đạo", nghĩa rộng hơn từ "nhận ra" hay "hiểu ra".

[5] Kinh động đất trời, dọa khóc quỷ thần.

[6] Chỉ nơi hoang vu, xa khu dân cư.

https://thuviensach.vn

[7] Một khắc = 15’

[8] Thu hậu toán trướng – 秋后算账: Đợi đến khi mọi chuyện phát triển tới giai đoạn cuối cùng mới phán xét ai đúng ai sai, hoặc sau khi sự việc xảy ra thì chờ đợi thời cơ để báo thù. (Baidu)

[9] Chữ “cha” này gốc là chữ “quân” trong “quân vương”. Theo mình hiểu thì HN muốn “gọi đểu” ĐKV nên mình để thành “cha”. (Nếu hiểu sai thì sorry vậy T_T)

[10] Phù = giúp; khuông = cái khung; ý cả cụm là “Giúp vua an ổn đất nước”.

https://thuviensach.vn

Chương 75

“Cầu xin các người, cho nô tỳ gặp Hoàng Thượng đi! Tiểu thư mất tích rồi! Cầu xin các người mà, hai vị đại ca, làm ơn rủ lòng thương xót, cho nô tỳ gặp Hoàng Thượng được không?” Bên ngoài tẩm cung của Hoàng Đế ở Càn Thanh cung, Hồng Trù khóc lóc nỉ non cầu xin hai hoạn quan canh cửa.

“Hoàng Thượng đi nghỉ rồi. Có việc gì để sáng mai nói.” Tên hoạn quan không tin lời Hồng Trù nói. Trời đã khuya lắm rồi, một người lớn đang sống sờ sờ làm sao có thể mất tích được?

“Ùm!” Hồng Trù quỳ xuống, kéo góc áo tên hoạn quan, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhòe nhoẹt nước mắt ngẩng lên, hét thật to: “Việc này không chờ được, tiểu thư có thể bị trộm bắt cóc mất rồi. Các người để nô tỳ vào gặp Hoàng Thượng đi – nếu để lỡ thời gian đi cứu tiểu thư, tiểu thư nhỡ ra gặp chuyện không may, các người cũng không sống được nữa đâu!”

“Chuyện này…” Hai tên hoạn quan nhìn nhau, sự sủng ái mà Hoàng Thượng dành cho Hoàng Hậu ai ai cũng mắt thấy tai nghe. Nếu như Hoàng Hậu thật sự xảy ra chuyện gì thì cái mạng nhỏ này thực không giữ nổi nữa.

“Nháo nhác cái gì đấy?” Cánh cửa mở ra két một tiếng. Đàm Văn Hạo mặc đồ ngủ tơ tằm màu vàng sáng bước ra, hung hăng trợn mắt nhìn hai hoạn quan canh cửa, rồi lại nhìn Hồng Trù mặt mày đang hốt hoảng lo lắng.

“Hoàng Thượng!” Hồng Trù vừa thấy Đàm Văn Hạo liền cuống quít dập đầu, vừa vội vàng vừa khóc nấc. “Hoàng Thượng mau mau đi cứu tiểu thư… Không thấy tiểu thư đâu nữa…”

https://thuviensach.vn

“Không thấy?” Ầm một tiếng, đầu óc Đàm Văn Hạo nhất thời trống rỗng, không để ý nắm chặt lấy vai Hồng Trù, lắc lắc thật mạnh, “Sao lại không thấy đâu? Trời tối đen như thế này rồi, làm sao lại không thấy đâu? Đã tới Phi Nguyệt các tìm chưa?” Đã có kinh nghiệm từ lần trước trốn ra ngoài với Liễu Mộng Nam rồi, chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

“Nô tỳ tới đó tìm rồi, Chiêu Dương cung không có, Phi Nguyệt các cũng không có người!” Hồng Trù không chịu được lực tay của Đàm Văn Hạo, đau đến mặt trắng bệch cả ra, “Lúc sập tối nô tỳ theo lệ thường đến xem tiểu thư đã tắt nến chưa, kết quả là phát hiện ra tiểu thư mất tích, trong phòng thì hỗn loạn, bồn hoa trên cửa sổ cũng bị vỡ nát dưới đất, còn có hoa cài trên đầu tiểu thư cũng rải rác trên mặt đất……”

“Người đâu!” Không tài nào nghe tiếp được nữa, Đàm Văn Hạo thoắt cái liền buông tay, bước ra ngoài cửa, gấp gáp ra đại mệnh lệnh với đám thị vệ vừa chạy tới. “Đi lục soát hết mọi ngóc ngách trong cung, tìm Hoàng Hậu cho Trẫm! Lưu công công, di giá Chiêu Dương cung!” Tại sao lại như vậy? Đám thị vệ cài trong Chiêu Dương cung chết hết rồi à? Một người không biết chút xíu võ công cơ bản nào chuồn ra khỏi Chiêu Dương cung cũng không bị ai phát giác?

“Hoàng Thượng!” Liễu Mộng Nam bước như bay vội vã đi tới, đứng chắn trước mặt Đàm Văn Hạo, thở hổn hển, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ nói chuyện của nàng, “Thần thiếp đã đến nhìn qua Chiêu Dương cung rồi, thị vệ Chiêu Dương cung bị người ta đánh thuốc mê, cả đám ngủ say như chết; trong phòng Hiểu Nguyệt không có dấu vết đánh nhau rõ ràng, bồn xương rồng ấy giống như bị ai đó nhảy vào qua cửa sổ nên bị đổ vỡ; sách vở trên đất chắc là bị ai hất từ trên bàn xuống, nhưng trên bàn sách lại có một xếp giấy rất ngay ngắn. Thần thiếp xem qua nội dung, chắc là Hiểu Nguyệt viết cho Hoàng Thượng ngài đấy.” Vừa nói, Liễu Mộng Nam vừa giao xếp giấy ra, rồi nói tiếp, “Chiếc thoa ngọc trên đất đã vỡ thành hai đoạn, rất giống bị rơi vỡ…”

https://thuviensach.vn

Nhận lấy món đồ Liễu Mộng Nam đưa, Đàm Văn Hạo nóng lòng mở ra, đồng thời trong lòng lại có cảm giác xấu, phỏng đoán nội dung trong này có thể nào là lời tuyệt biệt hay không… Nhưng khi đọc được nội dung bên trong, Đàm Văn Hạo chợt phá lên cười, cười đến nỗi nước mắt chảy cả ra, lớn giọng than thở, “Thì ra là thế, Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng thật nhẫn tâm. Đã mưu tính từ trước chuyện phải rời khỏi Hoàng cung đúng không? Cứ cho là đêm nay không bị người ta tóm đi, nàng cũng đã lên kế hoạch làm sao thoát khỏi đây an toàn rồi mà! Tiếc là nàng đã tính sai rồi, Đỗ Hiểu Nguyệt, bất luận nàng đi tới đâu, Trẫm cũng sẽ tìm được nàng!”

Nhẹ nhàng cất tờ giấy vào tay áo, bình tĩnh nhìn Lưu công công và thống lĩnh Ngự lâm quân đứng bên cạnh: “Tiếu thống lĩnh nghe lệnh, lập tức truyền lệnh xuống, đóng hết tất cả các đường ra khỏi kinh, tìm kiếm trong kinh thành. Tìm từng nhà từng hộ một, dù có phải lật ba tấc đất lên cũng phải tìm ra Hoàng Hậu cho Trẫm! Lưu công công, chuẩn bị ngựa, Trẫm muốn xuất cung!” Nói xong liền phất tay áo bỏ đi, nội thị các vội vàng theo sát, vào mặc quần áo cho chủ tử.

Liễu Mộng Nam không nói gì, chỉ dịu dàng nhìn Hồng Trù đang khóc vì lo lắng, vỗ vỗ vai nàng, sai người dìu nàng, từ từ đi về Phi Nguyệt các. Nhưng trong đầu lại nghĩ tới những gì Hiểu Nguyệt viết trên tờ đầu tiên trong xấp giấy:

“Hoàng Thượng! Mà thôi, gọi huynh là Đàm Văn Hạo đi! Mặc kệ huynh nói ta không để Hoàng Đế nhà huynh vào mắt cũng được, không phân tôn ti cũng được, có lẽ đây là lần cuối gọi huynh như thế rồi.

Khi huynh nhìn thấy phong thư này, ta nghĩ ta đã khoái hoạt tiêu dao chạy trên con đường thênh thang tự do của ta rồi!

Đừng hỏi tại sao ta muốn rời cung. Cả ta và huynh đều biết rõ nguyên nhân mà. Ta không hợp với cuộc sống trong cung, mặc dù ngày nào cũng được ăn được ngủ, trong đời này những thứ ta theo đuổi cũng chẳng cao xa

https://thuviensach.vn

gì, với lý tưởng của ta, Hoàng cung quả thật cực kỳ phù hợp yêu cầu. Đáng tiếc cái gì trong Hoàng cung này cũng tốt, chỉ thiếu mỗi tự do. Ta quen tùy tiện rồi, không chịu nổi những gò bó hạn chế nơi đây, càng không chịu được đám vợ bé của huynh, có chuyện hay không cũng suốt ngày chạy đến Chiêu Dương cung tìm ta uống trà, khoe khoang với nhau các nàng được sủng như thế nào – thật không biết bọn họ đầu heo óc lợn kiểu gì nữa, sao lại có hứng thú với thiên hạ đệ nhất phiêu khách nhà huynh vậy chứ?

Khụ, ta không cố ý nói những lời này đâu, nhưng ta vẫn muốn nói, mong huynh đừng nổi giận nhá! Giận nhiều không tốt cho sức khỏe, lúc nào cũng nên cười nhiều chút. Mặc dù dễ tạo nếp nhăn ở khóe mắt, tổn hại đến hình tượng tuấn mỹ của ngài, nhưng các cụ thường nói: cười một cái, trẻ mười tuổi! Thấy huynh tận tâm trị quốc như vậy, vì bách tính trong thiên hạ, hãy sống lâu thêm mười năm nữa nhé!

Còn ta ấy à, ta sẽ vô cùng vui sướng du ngoạn khắp nơi, về vấn đề lộ phí và các khoản khác, ta đã chuẩn bị xong rồi – không đói chết là được! Lúc đi chơi tiện thể phát triển mùa xuân thứ hai của mình, tìm một người đàn ông ta yêu, y cũng yêu ta, và y có khả năng chỉ yêu mình ta, lấy mình ta thôi, rồi gả cho y. Rồi sau đó lại tham ăn lười biếng sống hết cuộc đời này.

Hừm, những ngày tháng lưu lại trong Hoàng cung cũng xem là tốt đẹp. Thi thoảng đấu trí với người khác cũng giúp thân thể được khỏe mạnh, tiện thể hóng hớt mấy chuyện bát quái với bí mật trong cung cũng rất thú vị. Ta tính sẵn rồi, xuất cung xong sẽ bắt tay vào viết một quyển Hoàng cung bí tịch[1], truyền ra dân gian chút chuyện dã sử, để dân chúng sau khi an ổn ăn cơm no bụng rồi thì có mấy chuyện mà buôn bán.

Ừm, hình như nói nhảm hơi nhiều rồi nhỉ. Vậy thôi ta không viết thêm nữa, dù sao một chốc một lát lúc này ta cũng chưa đi, để hôm nào nghĩ ra cái gì nữa thì bổ sung sau nhé! Kết hợp những điều tâm đắc ta học được trong hơn mười năm cùng với tình trạng cụ thể của Phỉ Á, dùng những lý luận tiên tiến người ta tổng kết lại qua mấy ngàn năm, ta đã chỉnh sửa thành

https://thuviensach.vn

một phương pháp trị quốc trị dân cho huynh, không hy vọng huynh sẽ trở thành một siêu Thái tông hay Đế Vương như Khang Hi, nhưng ít nhất là sánh được với thế hệ vua Nghêu vua Thuấn!

Minh hữu[2] Đỗ Hiểu Nguyệt kính dâng."

"Cô nương, nào, uống miếng canh nóng đi!" Bà Cố mặt mũi ôn hòa đưa chiếc bát màu vàng đất ra trước mặt Đỗ Hiểu Nguyệt, có thứ gì đó như lá cây nổi trên mặt bát canh. Điều đó làm cho Đỗ Hiểu Nguyệt hơi sửng sốt.

"Hic… Cám ơn đại nương." Đỗ Hiểu Nguyệt cười lịch sự, dù không biết lá này là gì nhưng từ chối thì không tốt, liền đón lấy bát canh nóng, nhấm nháp nhỏ nhẹ, không đắng cũng không mặn, có mùi thơm nhàn nhạt.

Nhị Hắc không đưa Đỗ Hiểu Nguyệt ra khỏi khu rừng, chỉ nói đi hướng nào thì ra được. Khi trời vừa hửng sáng, Hiểu Nguyệt rốt cục cũng thoát khỏi cánh rừng, gõ cửa ngôi nhà đầu tiên cạnh rừng, chỉ có một đôi vợ chồng già.

"Sao cô nương lại một thân một mình đi từ trong rừng ra? Nhìn cách ăn mặc và trang điểm của cô nương không giống với con gái nhà nghèo!" Ông Cố miệng ngậm tẩu thuốc, sau khi cẩn thận đánh giá Đỗ Hiểu Nguyệt một lượt, nhả khói thuốc rồi nghiêm túc hỏi.

Đỗ Hiểu Nguyệt hiện giờ mặc một chiếc áo bích hà la màu vàng nhạt thêu hoa bách hợp, dưới mặc quần lụa mỏng màu hồng khói. Bộ đồ này trông rất bình thường khi ở trong Hoàng cung, nhưng y phục bình thường trong cung mang ra ngoài dân gian thì con gái nhà nghèo cũng không có khả năng mặc. Hiểu Nguyệt liếc mắt tự đánh giá mình một chút, tầm mắt di chuyển, vẻ ưu thương nhợt nhạt đọng trên mi mắt, đặt chiếc bát xuống, nhìn ông Cố: "Bác Cố à, nói thật tôi là người ở kinh thành. Vì gia phụ đắc tội với người có quyền có thế trong triều đình, bị tống vào ngục. Tôi cố hết sức chạy trốn đi tìm người cậu ở nơi xa nhờ cứu giúp, vì sợ bị chặn đường cướp

https://thuviensach.vn

bóc nên không dám đi đường lớn, chỉ có thể chạy đường nhỏ mà thôi.” Không biết trả lời kiểu này có thể làm hài lòng ông Cố sáng suốt này hay không.

“Còn mẹ cô đâu? Sao chỉ có mình cô trốn ra?” Bà Cố hỏi tới. “Những người khác trong nhà cô thì sao?”

“Mẹ tôi mất sớm.” Đỗ Hiểu Nguyệt dịu dàng trả lời, “Tôi không còn người nhà nào khác.”

Ông Cố và bà Cố nhìn nhau rồi hỏi tiếp: “Cô nương có thể cho lão biết cô nương họ gì không?”

Hiểu Nguyệt cất ngay vẻ ưu thương trên mặt, chuyển thành vẻ mặt phòng bị nhìn đôi vợ chồng già: “Tôi không biết.”

“Ha ha, cô nương không cần nhìn vợ chồng nhà lão như thế đâu.” Ông Cố cười cười, buông tẩu thuốc xuống, “Vợ chồng lão già này mấy năm nay thường nghe nói trong triều đình hay có quan viên bị hạ ngục, trong đó có rất nhiều vị quan tốt được ca tụng vì dân, cho nên vợ chồng lão mới muốn biết phụ thân cô nương có phải cũng…”

“Tôi không biết, gia phụ chưa bao giờ tiết lộ chuyện chốn quan trường với tôi.” Hiểu Nguyệt cúi mắt, trong lòng thầm than đôi vợ chồng già này còn có thể lưu tâm loại chuyện này, xem ra không thể coi thường hai người này! Trông đôi vợ chồng này tuy ăn mặc như người, nhưng cử chỉ nhìn thế nào cũng không giống như người nông thôn đơn thuần.

“Lão già, ông nhìn xem cách ăn mặc của vị cô nương này chính là cô gái nơi khuê phòng, nàng ta làm sao biết được mấy chuyện này?” Bà Cố vừa nói thay Hiểu Nguyệt, vừa tự tiếu phi tiếu nhìn ông Cố, “Cha đứa nhỏ à, ông nên vào thành bán củi rồi đấy.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, đúng rồi, được vào thành rồi, nếu không chỗ củi này sẽ không bán được.” Ông Cố đứng dậy, vội vã chạy ra phía ngoài, vác một bó củi nơi góc tường trong mảnh vườn rồi bước ra khỏi cửa.

“Ừm, đại nương, cho tôi mượn một bộ quần áo được không?” Cuối cùng Đỗ Hiểu Nguyệt cũng nói ra mục đích khi gõ cửa ngôi nhà này. Bây giờ mặc bộ quần áo này mà đi đường lớn thì hơi chói mắt, sẽ gây chú ý, rất có khả năng mang đến phiền toái. “Góc váy bộ này bị ướt, mặc rất khó chịu.”

“Được chứ, nhưng quần áo của lão cô nương không mặc được đâu, để tôi đưa cô đồ của con dâu tôi nhé!” Bà Cố cười ha ha gật đầu.

“Hóa ra đại nương còn có con trai, thế sao họ không sống cùng đại nương vậy?” Hiểu Nguyệt thấy khó hiểu, người ở đây có khái niệm rất mạnh mẽ về gia đình, nhưng người nhà họ Cố này lại không như thế, không sống cùng con trai và con dâu.

“Vợ chồng chúng nó buôn bán ở kinh thành, mỗi tháng về một lần.” Bà Cố đưa Hiểu Nguyệt vào phòng, tìm thấy một bộ quần áo vải gai màu vàng cát, hơi ngại ngùng nhìn Hiểu Nguyệt. “Nông dân chúng tôi chẳng có quần áo đẹp, cô nương chịu khó nhé!”

“Không có gì, tôi thấy rất tốt!” Hiểu Nguyệt không quá coi trọng mấy việc này, lại nói, một người đơn độc ở bên ngoài, còn ăn mặc chói lóa quá mới thực sự không an toàn ấy chứ! “Cám ơn đại nương! Mới sáng tinh mơ đã tới quấy rầy, tôi cũng chẳng có gì để đưa hai bác, cái này, coi như là tiền mua bộ quần áo này nhé!” Hiểu Nguyệt vừa nói vừa tháo đôi khuyên tai xuống, đôi khuyên này mặc dù rất đơn giản, nhưng mặt đá lục bảo đính trên đó có giá không rẻ.

“Cái này…” Bà Cố hơi do dự, xoa xoa mu bàn tay, có chút ngượng nghịu nhìn Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

“Đại nương, bác cứ cầm lấy đi!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười ha ha kéo tay bà Cố, đặt đôi khuyên vào tay bà, “Nói thực, tôi còn muốn xin bác cho mượn cái ô nữa cơ!” Đã gần tháng sáu, mặt trời rất độc, không có ô phòng tia tử ngoại, cũng không có thiết bị đủ điều kiện tránh nắng, mang theo chiếc ô này so với không có gì chung quy vẫn tốt hơn!

Bà Cố cũng hiểu chuyện có vay có trả mà Hiểu Nguyệt nói, tức thì cầm lấy đôi hoa tai, ra ngoài lấy ô cho Hiểu Nguyệt.

Sau khi từ biệt bà Cố, Hiểu Nguyệt cứ đi vô định trên con đường nhỏ ở thôn nọ, đầu óc trống rỗng, không biết bước tiếp theo mình nên đi đâu. Đến gần trưa, nàng rốt cục cũng thấy một quán trà nhỏ trên đường cái.

Bước vào quán trà, gọi mấy chiếc bánh bao với một ly trà, Hiểu Nguyệt ngồi xuống chậm rãi ăn uống, đồng thời cũng tính toán tiếp theo nên đi về đâu – hôm qua thức trắng cả đêm, mà hôm nay thì đi bộ từ sáng đến trưa, vừa mệt vừa buồn ngủ, rất muốn nghỉ ngơi.

“Đã nghe nói chưa” Người khách Giáp nhỏ giọng thì thầm với người khách Ất ngồi cùng bàn nhưng những khách khác lại có thể nghe rõ, “Tối qua Hoàng cung bị trộm đi một bảo bối hết sức quan trọng, hiện giờ Hoàng Thượng đã phong tỏa kinh thành, chỉ cho vào mà không cho ra, lục soát từng nhà một.”

“Bảo bối gì cơ?” Người khách Ất tò mò hỏi, các khách khác cũng dỏng tai lên nghe.

“Không biết!” Người khách Giáp lắc đầu, nói với vẻ mặt bát quái, “Cậu nghĩ xem, thứ bảo bối có thể làm cho Hoàng Thượng để ý đến thế thì nhất định rất trân quý, chắc chắn giá không rẻ đâu!”

Hoàng cung bị mất đồ? Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ nhíu mày, e là y đã phát hiện ra chuyện mình bị bắt cóc rồi! Hừm, xem ra cần mau chóng rời khỏi khu ngoại thành, nếu không y tìm trong thành không thấy, rất có khả năng

https://thuviensach.vn

sẽ tiếp tục tìm bên ngoài. Nhưng mình phải đi đâu mới được? Giờ không có tiền trên người, chỉ có mấy thứ nữ trang, tiêu xài hết rồi thì ăn gì, dùng gì?

Đương lúc Hiểu Nguyệt sắp bước đến đường cùng, một giọng nói như ngọc vang lên: “Xin hỏi vị cô nương này, tại hạ muốn ghép bàn với cô nương, cô nương có để ý tại hạ ngồi xuống không?”

Nghe tiếng, Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn người mới đến, là một thư sinh nhã nhặn trẻ tuổi đang chắp tay lại, vô cùng nho nhã, sau lưng còn có hai thư đồng, “Được, cứ ngồi thoải mái.” Hiểu Nguyệt cười nhạt, mắt đảo một vòng quanh quán trà nhỏ – ra là khách đã ngồi đầy quán, bàn mình có chỗ trống duy nhất.

“Cảm ơn cô nương!” Người thư sinh mặt hơi ửng hồng. Nam nữ vốn nên ngồi cách xa nhau, tiếc là ở đây không còn chỗ nào khác, không thể không ngồi cùng bàn với cô nương duy nhất trong quán trà này.

“Đừng khách sáo!” Đỗ Hiểu Nguyệt lịch sự cười đáp, thầm đoán thư sinh này chắc bởi ngồi cùng bàn với con gái nên đỏ mặt! Ôi, một thư sinh hiền lành! Một chút cũng không như ai đó, ngày nào cũng động tay động chân… Hic, sao lại nghĩ xa xôi rồi? Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu là nghĩ ra chỗ để đi chứ!

“Công tử, sao phải lên đường cấp bách như vậy? Ngài trông xem, hôm nay nóng thế, đến ngựa cũng chẳng muốn chạy!” Thư đồng mặc y phục màu xanh oán trách người thư sinh.

“Tứ Ất, công tử phụng mệnh về quê, thân mang Hoàng lệnh[3] sao chậm trễ được?” Một thư đồng khác mặc y phục màu xám trợn mắt trắng dã nhìn thư đồng Tứ Ất, rõ ràng cảm thấy vấn đề Tứ Ất nói rất xuẩn ngốc.

“Kể cả Hoàng lệnh cũng nghĩ đến mạng người chứ!” Tứ Ất không phục, ưỡn ngực thể hiện mình có đúng không sợ gì hết, liếc lại nói, “Cậu xem đi,

https://thuviensach.vn

hôm nay trời nóng nực, mặt mũi công tử bị phơi nắng đã chảy mồ hôi ròng ròng rồi kìa."

Ha, thời tiết hôm nay dù không phơi nắng cũng đổ mồ hôi! Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ nhếch môi, khẽ cười rồi tiếp tục vùi đầu ăn bánh bao, uống nước trà của mình. "Tứ Ất, Lục Bính, mau mau ăn gì đi, ăn xong còn phải vội đi nữa! Nếu trước khi mặt trời lặn mà không tìm được nhà trọ, thì đêm nay phải ngủ trên đường cái đấy." Công tử nhã nhặn mở miệng nói, chặn lại cuộc tranh chấp của hai thư đồng nọ.

Nhà trọ? Trông họ có vẻ quen thuộc nơi này, có lẽ bàn với họ một chút có thể quyết định tiếp theo nên đi thế nào! "Vị công tử này, tôi họ Tô, tên Tiểu Tiểu." Hiểu Nguyệt khoan thai nói, còn chưa kịp nói hết câu đã bị Tứ Ất ngắt lời.

"Này, cô nương, ai hỏi tên họ nhà cô đâu, gọi công tử nhà ta làm gì?" Tứ Ất trợn mắt nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt. Hừ, công tử nhà mình ngoài hình đẹp mắt liền có không ít cô gái chẳng buồn ngượng nghịu đến bắt chuyện.

"Tứ Ất!" Nho nhã công tử trừng mắt nhìn Tứ Ất xong mới quay sang cười nói với Hiểu Nguyệt, "Tô cô nương, Tứ Ất trước giờ thẳng thắn bộc trực, tuyệt đối không có ý mạo phạm Tô cô nương."

"Ha ha, không sao! Tứ Ất công tử ngay thẳng nói thật, Tiểu Tiểu rất thích!" Đỗ Hiểu Nguyệt cười nhẹ, cũng sảng khoái tiếp lời giải vây, không để ý đến Tứ Ất đang chẳng vui vẻ gì, "Tiểu Tiểu giới thiệu bản thân với công tử, chủ yếu là muốn hỏi thăm công tử một việc." Nhanh chóng nói ra mục đích, tránh lại bị người ta hiểu lầm.

"Mời cô nương nói." Công tử nho nhã cười khẽ, mở quạt phẩy nhẹ.

Cơn gió nhỏ này cũng giúp Hiểu Nguyệt được thoải mái không ít, bộ quần áo nàng mặc làm bằng vải gai không thoáng khí chút nào. "Xin hỏi công tử họ gì?" Đỗ Hiểu chắp tay bình thản hỏi. Vừa nãy nghe hai thư đồng

https://thuviensach.vn

nói y phụng mệnh về quê, mà mấy hôm nay đâu có nghe Đàm Văn Hạo nhắc tới chuyện muốn đuổi vị quan nào về quê.

"Tại hạ họ Mao," Mao Thu Thánh đáp lại hơi do dự. Nói chuyện với vị cô nương Tô Tiểu Tiểu này bỗng thấy bị áp lực, tuy giọng nàng nói khá thản nhiên nhưng có loại khí thế khiến người khác không thể cự tuyệt. Đặc biệt là cả người nàng từ trên xuống tỏa ra một luồng khí rất an ổn. Không một chút e dè ra vẻ – một cô nương nói chuyện với một người đàn ông xa lạ lại có thể thản nhiên như vậy, quả thật hiếm thấy.

Họ Mao? Đỗ Hiểu Nguyệt hơi cúi mắt, trong lòng lại trù tính người họ Mao này là nhân vật nào. Bỗng nhớ ra tối qua Hồng Trù có nhắc đến chuyện Đàm Văn Hạo ra lệnh cho một vị Trạng nguyên tên Mao Thu Thánh về Thương Dao trị hạn, còn giao biện pháp mình viết ra cho y, thậm chí còn chuẩn bị cho y và mình gặp mặt, cẩn thận giảng giải những điều y không hiểu. Nếu vị Mao công tử này chính là người tên Mao Thu Thánh kia thì việc này có khi dễ làm hơn nhiều, "Mao công tử!" Hiểu Nguyệt ngước mắt lên, vẻ bình tĩnh đầy trong mắt, dùng cách trò chuyện thường ngày nhỏ giọng nói, "Tiểu Tiểu nghe khẩu âm của Mao công tử như là người Thương Dao vậy!"

"Ấy? Tô cô nương thật lợi hại, đến cái đó cũng nghe ra." Lục Bính tiếp lời, kinh ngạc, "Nhưng khẩu âm Tô cô nương không phải của Thương Dao, làm thế nào nghe ra vậy?"

"Thật không dám giấu, người cậu của Tiểu Tiểu chính là người Thương Dao." Tô Tiểu Tiểu mặt không đỏ, hơi không gấp nói, "Tiểu Tiểu từng sống ở Thương Dao một thời gian ngắn, mặc dù không học được khẩu âm Thương Dao nhưng Tiểu Tiểu vẫn có thể nghe ra." A, đã biết huynh là người Thương Dao, sợ gì không hòa nhập được với huynh?

"Tô cô nương từng sống tại Thương Dao ư?" Tứ Ất cười ha ha tiếp lời, sau khi nghe Đỗ Hiểu Nguyệt nói một chốc, Tứ Ất liền có cảm giác tốt đẹp

https://thuviensach.vn

với vị Tô cô nương tuy ăn mặc bình thường nhưng khí độ nói năng bất phàm này.

“Đúng vậy!” Hiểu Nguyệt cười nhẹ trả lời, “Tiểu Tiểu từng ở Thương Dao hai năm. Bây giờ lại muốn về Thương Dao đây!”

“Cô nương lên đường một mình à?” Có thể là tha hương gặp cố nhân, Mao Thu Thánh cũng có cảm giác thân thiết với Hiểu Nguyệt.

“Cha mẹ Tiểu Tiểu đã qua đời, bất đắc dĩ chỉ có thể đến Thương Dao tìm người thân nhờ cậy.” Đỗ Hiểu Nguyệt vẻ mặt nghiêm trọng, giọng cũng nhỏ dần, “Tiểu Tiểu không có người thân nào khác, không thể làm gì khác hơn là lên đường một mình.”

“Vậy chắc cô nương cũng biết, bây giờ Thương Dao không phải thái bình cho lắm?” Mao Thu Thánh rất tin tưởng lời của Tô Tiểu Tiểu, không hề ngờ vực, nàng mặc áo gai đơn giản, cũng không giống cô gái nhà có tiền, hơn nữa trên người nàng không có món trang sức đáng giá nào, có thể thấy quả nhiên nàng sắp sống không nổi nữa mới phải đi tìm người thân để nương tựa. Chỉ có điều nàng một thân một mình đi như thế rất thiếu an toàn!

“Biết, tôi có nghe nói.” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu, khẽ thở dài. “Nghe nói Thương Dao hạn hán, đã có rất nhiều người dân không còn gì để ăn, người chết người chạy, vô cùng thảm thương.”

“Thế sao cô còn muốn đi Thương Dao?” Mao Thu Thánh không hiểu, “Cô không sợ không tìm được người thân à?”

“Ừm, cái này gọi là chưa tới Hoàng Hà chưa bỏ ý định[4]!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhún vai. “Nếu tôi bỏ cuộc, không tới Thương Dao tìm thử, nhất định tôi sẽ hối hận muốn chết; nhưng nếu tôi thử đi tìm, dù không tìm được cũng coi như xứng đáng với lời dặn dò của cha mẹ. Còn công tử thì sao,

https://thuviensach.vn

mới rồi nghe công tử và thư đồng nói chuyện với nhau, công tử hẳn là quan gia, mà còn chắc là đến đó nhận chức.”

Mao Thu Thánh nên đáp lại thế nào cho phải, vị cô nương này hình như không có lòng đề phòng người khác, mới nói mấy câu đã gần như kể hết chuyện nhà mình ra; nhưng nàng hình như lại rất có lòng, hỏi ngược lại mình, còn thể hiện rõ ban nãy nàng cố tình nghe cuộc nói chuyện giữa Tứ Ất và Lục Bính, còn phân tích một chút nữa. Thậm chí nàng có cái nhìn rất quái lạ với việc tìm người thân, như thể nàng chẳng hề để ý chuyện có tìm được người thân hay không, giống như đang hoàn thành nhiệm vụ nào đó, bất kể thành quả kiên trì tới cùng.

“Thật hay, công tử cũng muốn về Thương Dao!” Tứ Ất thay Mao Thu Thánh trả lời. “Là tuân lệnh Hoàng Thượng làm quan đấy!”

“Tứ Ất!” Lục Bính không hài lòng, cái đồ mồm rộng này, người ta mới ba câu đã moi được lời cậu rồi.

Đỗ Hiểu Nguyệt mặc kệ sự phòng bị của Lục Bính với mình, nghe lời Tứ Ất nói, tỏ ra kinh ngạc: “Tứ Ất công tử nói thật không? Hóa ra Mao công tử thật sự là quan gia!”

Mao Thu Thánh cười nhẹ, vẻ mặt này của Tô Tiểu Tiểu làm tất cả sự thản nhiên trên người nàng biến mất hết, trong đôi mắt thuần lương đầy vẻ mừng rỡ, “Ừ.”

“Vậy Tiểu Tiểu có thể đưa ra một đề nghị hơi quá tự tin không?” Đỗ Hiểu Nguyệt níu tay áo Mao Thu Thánh, vẻ mặt khẩn cầu, “Liệu Tiểu Tiểu có thể đi cùng công tử không? Tiểu Tiểu một thân nữ nhi đi lại trên đường, nói gì thì nói vẫn không thể yên tâm – mặc dù ngoại hình Tiểu Tiểu không phải khuynh quốc khuynh thành gì, nhưng ít nhất cũng là một tiểu gia bích ngọc[5]. Nếu gặp phải người xấu thì thật bi thảm. Tiểu Tiểu thấy công tử rất chính trực, tử tế. Đi theo công tử cũng giúp Tiểu Tiểu được an lòng. Công

https://thuviensach.vn

tử có thể đáp ứng Tiểu Tiểu không? Giúp Tiểu Tiểu được không? Tiểu Tiểu cam đoan sẽ không tiêu tiền của công tử. Ăn mặc ở trên đường Tiểu Tiểu sẽ tự chi, chỉ muốn đi nhờ xe ngựa của công tử mà thôi. Kỳ thật tôi nghĩ công tử nhất định sẽ không cự tuyệt Tiểu Tiểu. Công tử sắp làm quan phụ mẫu của Thương Dao, mà Tiểu Tiểu sắp cư ngụ tại Thương Dao. Thế nên công tử chính là quan phụ mẫu của Tiểu Tiểu. Công tử sẽ không bỏ rơi con dân của mình, phải không?"

Đỗ Hiểu Nguyệt còn chưa nói xong, đầu tiên là bị cả hai thư đồng khinh thường, đợi nói xong rồi mới phát hiện Mao Thu Thánh đã hóa đá, một lúc lâu sau mới nén được đỏ mặt, dịu dàng đẩy tay Hiểu Nguyệt ra, ngẩn ngơ đáp một câu: "Được rồi!"

[1] Bí tịch: sách hiếm

[2] Minh hữu: bạn đồng minh, bạn cùng thuyền

[3] Mệnh lệnh của Hoàng Thượng.

[4] "Bất đáo Hoàng Hà tâm bất tử" vốn là "Bất đáo Ô Giang tâm bất tử". Ô Giang là nơi Hạng Vũ tự vẫn, Ô Giang sau đổi thành Hoàng Hà. Ý câu này là chưa đến đường cùng thì vẫn còn hy vọng. Xem thêm ở đây

[5] Cô con gái xinh xắn ở tầng lớp dưới.

https://thuviensach.vn

Chương 76

Sau buổi trưa mùa hạ, Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, chim chóc hoa lá đều nghỉ ngơi để trốn ánh nắng gay gắt. Thế nhưng trên một con đường nhỏ, một chiếc xe ngựa đang chạy bon bon rất nhanh, không hề có dấu hiệu giảm tốc vì trời nắng nóng.

“Công tử, Tô cô nương lại có thể dựa vào xe mà ngủ kìa!” Tứ Ất vừa đánh xe vừa nhìn Tô Tiểu Tiểu đang ngửa cổ ngủ say sưa bên cạnh một cách kinh dị, quay vào trong xe báo với Mao Thu Thánh.

“Tìm chỗ nào mát mẻ rồi dừng xe vậy.” Mao Thu Thánh vén rèm cửa xe, nhìn Tô Tiểu Tiểu thăm dò rồi hơi nhíu mày. Vị Tô cô nương này thật là không câu nệ tiểu tiết, trước mặt ba đại nam nhân thế này mà dám ngủ không phòng bị gì.

“Công tử muốn làm gì ạ?” Lục Bính thấy khó hiểu liền hỏi. Vị Tô cô nương này cứ bám riết đòi ngồi xe ngựa với công tử cùng đến Thương Dao làm Lục Bính tưởng nàng đeo bám công tử nhà mình, ai ngờ đến lúc ngồi lên xe, Tô cô nương thẳng thắn bày tỏ rằng muốn ngồi ngoài xe hóng gió, chẳng thèm để ý đến công tử. Nhưng Lục Bính luôn có cảm giác vị Tô cô nương này không đơn giản như biểu hiện bên ngoài của nàng – một cô gái lại có thể đi nhờ xe một người đàn ông, nghĩ đã thấy không thể là một cô gái tử tế – một cô gái tử tế sẽ không chủ động bắt chuyện với người đàn ông xa lạ, chứ đừng nói là cầm tay kéo áo!

“Lục Bính, chúng ta ra ngoài xe ngồi đi, để Tô cô nương nghỉ ngơi phía trong.” Mao Thu Thánh nhìn hai con mắt Tô Tiểu Tiểu sưng húp, đoán Tô

https://thuviensach.vn

Tiểu Tiểu chắc đã lâu không được ngủ – đường gập ghềnh thế này mà vẫn ngủ ngon lành!

"Nhưng, công tử…" Lục Bính còn định nói gì nữa thì bị Mao Thu Thánh lườm, chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh, nuốt hết lời trong miệng xuống bụng.

Xe vừa dừng, Mao Thu Thánh liền khe khẽ gọi Đỗ Hiểu Nguyệt: "Tô cô nương, Tô cô nương, tỉnh dậy đi!"

"Hồng Trù bảo bối, đừng làm ồn nào, để ta ngủ một lúc nữa, ngủ thêm một xíu xíu nữa thôi!" Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn nhắm chặt hai mắt chu miệng kêu, đồng thời quay đầu sang phía khác, người cũng ngả ra ngoài xe.

"Hồng Trù bảo bối là ai?" Tứ Ất nhìn Mao Thu Thánh hỏi.

"Đồ ngốc! Hồng Trù bảo bối đương nhiên là một ai đó rồi!" Lục Bính xem thường.

"Nhảm nhí! Không phải người chẳng lẽ là vải bố à!" Tứ Ất lườm.

Mao Thu Thánh hơi cau mày, cái tên Hồng Trù này nghe rất quen, như đã nghe ở đâu rồi. Nhưng bây giờ không nhiều chuyện thế được, trước tiên phải cứu Tô Tiểu Tiểu đã – nàng ta sắp sửa nhoài hẳn người ra ngoài xe rồi, "Lục Bính, vén rèm lên." Mao Thu Thánh sai bảo Lục Bính xong thì chắp tay làm lễ với Tô Tiểu Tiểu đang nhắm chặt hai mắt, "Tô cô nương, đắc tội." rồi dịu dàng dìu Tô Tiểu Tiểu vào trong xe ngựa, buông rèm xuống, cùng ngồi ngoài xe với Tứ Ất và Lục Bính.

Vó ngựa vang lộc cộc, bánh xe kêu cót két, chiếc xe ngựa chạy như bay không vì ai đó đang ngủ say mà ngừng tiến về phía trước. Khi Mặt trời xuống núi, cuối cùng xe ngựa đã tới đích đến ngày hôm nay – khách điếm Hỉ Lai Phượng.

https://thuviensach.vn

“Tô cô nương tỉnh chưa vậy?” Sau khi xuống xe, Mao Thu Thánh đứng một bên cao giọng hét to, thấy không ai đáp lại đành hét thêm một lần.

Sau khi tỉnh lại thấy mình đang ngủ trong một thùng xe gỗ tối màu, Đỗ Hiểu Nguyệt nghĩ mãi mới nhớ ra mình đã nhất quyết trèo lên xe ngựa của Mao Thu Thánh. “Ừm, tỉnh rồi!” Mới hơn nửa năm không nghe ai gọi mình là Tô gì đó đã thấy có chút không quen với họ thật của mình! Sờ từ trên xuống dưới tìm bọc trang sức cất trong người, vẫn còn! Vỗ vỗ đầu, tự trách mình quá bất cẩn, lại dám ngồi thế mà ngủ thiếp đi, bị người ta đưa vào trong xe ngựa cũng không hay! Nhưng thư sinh họ Mao này có vẻ là một quân tử, tự giác ngồi ra phía ngoài xe không nói, lại còn không giật tiền cũng không cướp sắc. Nếu đổi là người khác, có thể làm gì cũng không biết được! Tiểu Tiểu rất cảm động, vén góc rèm lên, cười ngượng nghịu: “Thật vô ý, tôi ngủ quên mất! Cám ơn Mao công tử đã cho tôi đi nhờ xe!”

“Việc nhỏ, việc nhỏ, không đáng nhắc tới!” Mao Thu Thánh phẩy tay, cười đáp: “Đã đến khách điếm rồi, mời Tô cô nương xuống xe!”

“Được!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhảy từ xe ngựa xuống, tiếp đất vững vàng, theo chân Mao Thu Thánh vào trong khách điếm, vừa đi vừa nói, “Mao công tử, ngài không cần khách sáo với tôi quá, ngài có thể thẳng gọi thẳng nhũ danh của tôi – gọi Hiểu Nguyệt là được rồi. Ngài cứ gọi Tô cô nương này Tô cô nương kia, có khi tôi phản ứng không kịp ấy!”

“Thanh phong Hiểu Nguyệt Linh tê thạch[1].” Mao Thu Thánh cúi mắt suy tư, rồi nở nụ cười với Hiểu Nguyệt, “Nhũ danh nghe rất hay! Nhưng sao không gọi cô là Tiểu Tiểu?”

“Ha!” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng mỉm cười. “Mao công tử thật có tài, có thể lấy nhũ danh của Tiểu Tiểu để làm thơ. Có điều Hiểu Nguyệt chỉ là một kẻ tầm thường, nghe không hiểu công tử vừa đọc gì. Ừm, Tiểu Tiểu là tên cha tôi chọn cho, rất ít người gọi; còn Hiểu Nguyệt là tên mẹ tôi đặt, ai cũng nói là nghe hay hơn Tiểu Tiểu! Tôi cũng thích nghe người khác gọi tôi là Hiểu

https://thuviensach.vn

Nguyệt!” Dùng cái tên Tô Tiểu Tiểu này thế nào cũng ngắc ngứ, bất tiện, thôi thì cứ lấy tên thật ra cho dễ!

“Một cái tên thôi mà cũng phân tích nhiều thế!” Lục Bính làu bàu. “Lúc thì Tiểu Tiểu lúc khác lại Hiểu Nguyệt, chẳng biết trong số đó có cái nào là tên thật của cô không nữa!”

“Lục Bính!” Mao Thu Thánh khẽ quát.

“Ý? Lục Bính, sao huynh lại biết?” Tô Hiểu Nguyệt tâm huyết dâng trào, hơi nhích lại gần phía y, nửa cười nửa không nói, “Nói thật nhé, tôi còn một nhũ danh khác là Thất Đồng! Có cảm thấy cái tên này quen thuộc chút nào không? Lục Bính, Thất Đồng, lại thêm một Bát Vạn, có thể xáo bài rồi![2]” Từ quảng cáo hóa ra có thể dùng như thế! Nói xong thì cười tủm tỉm bỏ đi, để Lục Bính ở lại không hiểu gì hết đứng đến phát ngốc.

“Lục Bính, Thất Đồng, Bát Vạn, xáo bài? Công tử, tôi nghe không hiểu gì hết?” Không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Mao Thu Thánh thông minh nhất ở đây.

“Cái này…” Mao Thu Thánh cũng không hiểu Đỗ Hiểu Nguyệt đang nói gì, chỉ có thể đánh lừa Lục Bính và Tứ Ất, “Dù sao nhìn nàng đã thấy không phải lời hay ho gì rồi! Thôi, đi đi, vào khách điếm mau, sáng sớm mai còn phải lên đường! Còn nữa, Lục Bính, Tứ Ất, ta cảm thấy Tô cô nương này cũng không phải đang trêu đùa thôi đâu… Thánh nhân có câu: Chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi[3]! Giống như bây giờ vậy, người ta mắng ngươi, ngươi vẫn không biết là ý gì!”

“Công tử giáo huấn rất phải ạ!” Lục Bính và Tứ Ất nghe theo mệnh lệnh, lại cảm thấy không cam lòng, đứa con gái họ Tô ấy dựa vào cái gì mà mắng người!

…

https://thuviensach.vn

“Bẩm Hoàng Thượng, vi thần đã sai người lục soát khắp trong ngoài kinh thành, vẫn không thấy dấu vết của Hoàng Hậu nương nương!” Mặt trời còn chưa xuống núi, Tiếu thống lĩnh đã quỳ trong Noãn Tâm các, oang oang báo cáo với Đàm Văn Hạo những tin tức mới có được.

“Không có người?” Đàm Văn Hạo đột ngột đứng hẳn dậy, đôi mắt tức giận: “Sao lại không có người? Các ngươi tìm người kiểu gì đấy hả? Đến một người phụ nữ cũng không tìm nổi! Chẳng lẽ nàng ta còn biết xuyên tường mọc cánh bay khỏi Hoàng thành hay sao?” Đã một ngày rồi, nàng mất tích tròn một ngày rồi, cũng không biết được nàng có gặp nguy hiểm không.

“Hoàng Thượng!” Đàm Văn Bác lên tiếng đúng lúc ngăn Đàm Văn Hạo lại, tránh y tiếp tục nổi giận với Tiếu thống lĩnh, “Có lẽ Hoàng Hậu nương nương thật sự không ở trong Hoàng thành.”

“Nói vậy là thế nào?” Đàm Văn Hạo vừa nghe Đàm Văn Bác nhắc đến hai chữ Hoàng Hậu, lý trí liền khôi phục hai phần, nghếch mắt nhìn: “Sao ngươi biết nàng đã ra khỏi Kinh thành? Lẽ nào nàng từng bảo gì với ngươi sao? Hay là nàng đã hẹn ngươi, sau khi ra khỏi Hoàng thành sẽ đợi ngươi ở đâu đó?”

Nếu không phải chính tai nghe thấy những lời này, Đàm Văn Bác rất khó tưởng tượng từng chữ từng từ chanh chua này thật sự do Đàm Văn Hạo nói ra. “Hoàng Thượng đang hoài nghi thần cướp Hoàng Hậu nương nương đi đấy à?” Đàm Văn Bác không hề bực bội, nói lời chất vấn, “Hoàng Thượng không tin thần? Nếu là thần đưa Hoàng Hậu đi thì thần còn đứng đây lo lắng hay sao?”

“Chuyện này không liên quan với việc có tin ngươi hay không!” Đàm Văn Hạo hơi lẩn tránh, “Trong chuyện của người khác, Trẫm rất tin Hoàng đệ, nhưng trong chuyện của Hiểu Nguyệt, Trẫm rất khó để tin đệ, bởi lúc đầu đệ từng nói đợi đến khi hết thảy mọi chuyện hoàn thành đệ muốn đưa

https://thuviensach.vn

nàng đi; giờ đúng thời điểm này rồi – hôm nay lên triều Đỗ Khang Vĩnh đã chủ động đề cập đến việc cáo lão hồi hương, tự nguyện rút lui. Vậy việc này coi như sắp tiến hành xong, với tính tình ngươi, không đến hai hay ba ngày nữa, ngươi sẽ rời kinh thành, hử!"

"Thế thì làm sao? Chính huynh không phải cũng đã đồng ý với nàng đến ngày này sẽ thả nàng ra ư?" Đàm Văn Bác hỏi ngược, vừa cố ý vừa vô tình liếc nhìn Tiếu thống lĩnh, còn may hắn rất biết giả chết, nếu không để người ngoài biết Hoàng Thượng và Thân vương vì một người phụ nữ mà chia rẽ nội bộ, chỉ e sẽ dẫn đến xàm ngôn vô hạn! "Hoàng huynh, thần không muốn lại tranh cãi với ngài về phương diện này. Hiểu Nguyệt có ý nghĩ riêng của chính nàng, dù không có chuyện ngoài ý muốn hôm nay nàng cũng sẽ bỏ đi! Huống hồ…" Đàm Văn Bác khe khẽ thở dài, bộc lộ sự thương cảm, "Nàng sẽ không dừng chân bên đệ, trong đáy lòng nàng, nàng chỉ coi đệ là bạn bè thôi! Vì thế, Hoàng huynh chớ đoán thần đệ cũng…"

"Hoàng Thượng đoán đi đoán lại, cớ gì không đoán là người đó đã bắt cóc Hoàng Hậu?" Lộng Điệp đạp cửa bước vào, vừa đi vừa hỏi, mặc dù che mặt nhưng sự lo lắng trong lời nói hay ánh mắt đều không che giấu. Sau khi vào trong, y vội vã quỳ xuống, không đợi Đàm Văn Hạo cho phép mà báo cáo luôn, "Lộng Điệp vừa mới xác nhận được, tối qua chính là người của hắn đột nhập Hoàng cung cướp Hoàng Hậu đi."

"Cái gì?!" Đàm Văn Hạo và Đàm Văn Bác đồng thanh hét lên một cách kinh ngạc. Hai người liếc nhìn nhau rồi Đàm Văn Hạo hỏi tiếp, "Thế bây giờ Hoàng Hậu thế nào? Bọn họ có làm khó nàng không?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Lộng Điệp chưa có tin tức xác thực, chỉ nghe nói Đỗ phủ có một gia đinh sau khi uống say đã nói Đinh Anh Uy muốn giết Hoàng Hậu." Lộng Điệp trầm giọng nói, "Nhưng lại nghe nói Đỗ Khang Vĩnh vì chuyện này đã cãi nhau với Đinh Anh Uy, cũng cảnh cáo Đinh Anh Uy không được giết Hoàng Hậu."

https://thuviensach.vn

“Nói cách khác, bây giờ Hiểu Nguyệt không bị nguy hiểm đến tính mạng?” Đàm Văn Bác không nhịn được tiếp lời.

“Vâng!”

“Thế Nguyệt nhi thì sao? Nàng bây giờ ở đâu? Trong Đỗ phủ cũng không tìm thấy bóng nàng.”

“Tiểu muội đã được người ta đưa ra khỏi kinh thành… Đỗ Khang Vĩnh mặc dù không muốn giết nhưng có nói không muốn gặp lại nó.”

“Không muốn gặp liền đưa nàng rời xa kinh thành? Đây là đạo lý ở đâu chứ?” Đàm Văn Hạo đấm thật mạnh lên Ngự án (bàn của Vua), vừa hét vừa đứng dậy, đi từng bước nặng nề, lão hồ ly này, lúc sắp đi còn muốn chơi Trẫm một bài, hắn rõ ràng biết ý định của Nguyệt nhi nên mới có thể đưa nàng ra kinh thành! Đỗ Hiểu Nguyệt đáng ghét, chẳng lẽ nàng không biết mình phát hiện nàng mất tích sẽ rất lo lắng hay sao? Tại sao có thể im hơi lặng tiếng bỏ đi như thế? Xuất cung rồi nàng biết sống thế nào? “Hắc Điệp! Lập tức đưa các Phi Nga đi tìm tung tích Hoàng Hậu! Nhớ kỹ, bất kỳ người con gái đi một mình hoặc người thanh niên nho nhã tuấn tú nào đều là đối tượng tìm kiếm!”

“Hắc Điệp lĩnh mệnh!” Tiếu thống lĩnh “sống” lại, quỳ một gối nhận lệnh.

Bất kể thế nào, Đỗ Hiểu Nguyệt, Trẫm nhất định sẽ tìm được nàng! Đàm Văn Hạo nắm chặt bàn tay, kiên định nhìn chăm chăm vào ngọn nến bập bùng.

…

“Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên!” Ăn cơm tối xong, Đỗ Hiểu Nguyệt vội chạy về phòng, đóng kín cửa rồi giở bao vải trong tay ra, vừa ngồi trước bàn tỉ mẩn đếm số trân châu gỡ từ cây thoa cài đầu, vừa cẩn thận

https://thuviensach.vn

tính toán những trang sức khác. Chỉ có một chiếc vòng tay vàng, một chiếc khuyên tai lục bảo thạch, một chiếc nhẫn ngọc thạch, hai cây trâm vàng và bốn viên trân châu nhỏ. Nhìn toàn bộ số tài sản trên người, Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ thở dài: “Haiz! Có mỗi mấy thứ này, chỉ sợ chưa đến Thương Dao mình đã tiêu hết rồi! Sớm biết sẽ xuất cung như vậy mình đã giắt sẵn vàng ngọc lên người, bây giờ cũng không nghèo thế này! Trời ơi, những ngày này sẽ sống kiểu gì?” Nhoài người ra bàn, Hiểu Nguyệt mở to mắt nhìn về vô định, đầu óc trống rỗng.

“Tô cô nương đã ngủ chưa?” Tiếng đập cửa nhẹ nhàng kèm theo lời hỏi han lịch sự vang lên, giọng Mao Thu Thánh truyền vào tai Đỗ Hiểu Nguyệt sắp ngủ say.

“Ồ… Chưa đâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt bị tiếng đập cửa làm tỉnh ra nhiều, vội đứng dậy, thu dọn bao vải, tùy tiện nhét vào trong chăn, rồi từ từ bước ra mở cửa, cười tủm tỉm nhìn Mao Thu Thánh: “Mao công tử, mời vào!”

“Ồ… Không cần đâu.” Mao Thu Thánh hơi mất tự nhiên, chẳng lẽ Tô Hiểu Nguyệt này không biết cô nam quả nữ ở chung một phòng là không hợp lễ à? Sao nàng ta có thể mời một người đàn ông vào phòng thoải mái như vậy?

“Ồ…” Đỗ Hiểu Nguyệt thấy mặt Mao Thu Thánh ửng hồng, liền đoán y đang kiêng kỵ gì đó, cũng hơi xấu hổ cười cười, “Tôi… Từ nhỏ tôi đã theo cha ra ngoài nên cũng không để ý lắm mấy thứ phồn văn Nho tiết[4] ấy, mong Mao công tử không để tâm. Vậy đứng ngoài cửa nói đi ha, Mao công tử tìm Hiểu Nguyệt có chuyện gì?”

Mao Thu Thánh nghe Tô Hiểu Nguyệt nói vậy, trong lòng càng thầm tấm tức không yên. Tô Hiểu Nguyệt này dám leo lên xe ngựa của mình, còn chủ động bắt chuyện với mình, hẳn nên đoán nàng là kiểu phụ nữ không câu nệ tiểu tiết. Nhưng nàng lại rất mẫn cảm, nhất định là nàng đã nhận thấy mình không được tự nhiên mới giải thích một lượt như thế! Nhưng nghe

https://thuviensach.vn

nàng nói thế, dường như mình thật sự đã trở thành loại người ngu ngốc, đến một người con gái cũng không bì được! “Tại hạ muốn nhắc nhở cô nương, sáng sớm mai tại hạ sẽ lên đường vào giờ Mão, mong cô nương không ra muộn.” Mao Thu Thánh khác hẳn vẻ lúng túng khi nãy, vô cùng nhã nhặn bình tĩnh nói.

“Được! Cám ơn Mao công tử!” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi ngạc nhiên khi thấy tâm trạng Mao Thu Thánh chuyển biến nhanh như vậy, mới vài giây ngắn ngủi đã có thể bình tĩnh nói chuyện với mình! “Mao công tử, nói thật là Hiểu Nguyệt còn có một việc muốn nhờ Mao công tử hỗ trợ. Thế nên mới mời Mao công tử vào phòng Hiểu Nguyệt nói chuyện tử tế.” Vừa nhìn Mao Thu Thánh, Hiểu Nguyệt vừa lên kế hoạch lần nữa cho cuộc sống của mình.

“Chuyện này… Thôi được!” Đại cô nương người ta còn thoải mái như vậy, một trang nam tử như mình lại e dè không rõ ràng, quá mất phong cách đàn ông! Bước nhẹ chân, theo Đỗ Hiểu Nguyệt vào phòng, chú ý thấy cửa phòng Hiểu Nguyệt không đóng mới yên tâm, ngồi vào chỗ của mình hỏi, “Tô cô nương có chuyện gì muốn tại hạ giúp?”

“Kỳ thật việc này…” Đỗ Hiểu Nguyệt ngập ngừng, nhìn Mao Thu Thánh tuy cố gắng bình tĩnh nhưng vành tai đỏ bừng của y đã tiết lộ tâm trạng khẩn trương trong lòng thì mỉm cười, tính toán nói năng gọn ghẽ: “Chuyện là thế này, Hiểu Nguyệt rời đi tương đối vội vàng, không kịp đổi gia tài cha mẹ lưu lại thành ngân lượng, mà dọc đường gần như không có tiệm cầm đồ nào, Hiểu Nguyệt không thể đổi số gia sản đó thành tiền mặt. Cho nên Hiểu Nguyệt muốn nhờ công tử giúp đỡ một chút, cho Hiểu Nguyệt mượn một ít ngân lượng, đợi khi nào đến Thương Dao tìm được tiệm cầm đồ, Hiểu Nguyệt sẽ lập tức trả bạc lại cho Mao công tử. Mao công tử, ngài có đồng ý không?”

Bởi không có bạc chỉ có thể lấy trân châu làm tiền cơm, tiền phòng. Hôm nay đã dùng mất hai viên rồi! Nhưng giá trị của trân châu cao hơn số

https://thuviensach.vn

tiền cần tiêu, nên rất bất lợi! Huống hồ cứ tiêu như thế thì e là chưa tới Thương Dao đã chẳng còn gì nữa!

Mao Thu Thánh ngẩn người, Tô Hiểu Nguyệt này thật đúng là không hề phòng người, lại có thể kể chuyện này với mình! Thế nhưng, điều này cũng nói lên được nàng rất tín nhiệm mình. Có điều, vì sao nàng lại tin mình như thế? Nên biết rằng suýt chút nữa mình đã phản bội Hoàng Thượng, suýt chút nữa đã trở thành kẻ khi quân phạm thượng, cũng suýt chút nữa đã bôi nhọ những lời giáo huấn ân cần của các bậc thánh nhân.

"Mao công tử không tin lời Hiểu Nguyệt nói à?" Đỗ Hiểu Nguyệt thấy Mao Thu Thánh không nói gì, đoán lẽ nào y lo ngại gì mình, đúng là mình với y không quen biết cho lắm, vay tiền y thế có lẽ có hơi đường đột. Nhưng mình không tìm y giúp thì còn biết tìm ai? Cho nên chỉ có thể nghĩ cách loại bỏ sự cảnh giác của y với mình.

"Mao công tử có còn nhớ lúc trả tiền cơm trưa và cơm tối hôm nay không, Hiểu Nguyệt đã dùng trân châu để trả – bữa cơm Hiểu Nguyệt ăn quá quý giá! Huống chi Hiểu Nguyệt không phải con gái nhà giàu có, nếu cứ tiêu như thế, chỉ sợ Hiểu Nguyệt chưa tìm được thân thích đã chết đói trên đường mất rồi."

Mao Thu Thánh nghe những lời từ đáy lòng của Hiểu Nguyệt liền cười thầm trong lòng: Tô Hiểu Nguyệt này quả thật tâm tư tinh tế, nhưng lại không đoán đúng suy nghĩ hiện giờ của mình! Tuy nhiên, nàng nói cũng không sai, mượn tiền một người xa lạ đương nhiên phải có lý do đầy đủ mới có thể khiến người ta đáp ứng, "Được thôi! Tô cô nương đừng khách sáo như vậy. Một cô nương xa nhà vốn không hề dễ dàng, Tô cô nương đã đồng hành với tại hạ, vậy trong khoảng thời gian đến Thương Dao những khoản ăn ở của Tô cô nương hãy để tại hạ phụ trách!" Mao Thu Thánh cười đáp, vẻ mặt chân thành.

https://thuviensach.vn

“Há…” Đỗ Hiểu Nguyệt hoàn toàn không ngờ Mao Thu Thánh sẽ khẳng khái như thế, có chút thụ sủng nhược kinh – với cương vị một người xa lạ, y có thể giúp mình như vậy, thật là hào hiệp! “Từ sau Hiểu Nguyệt sẽ làm phiền công tử vậy! Có điều, Hiểu Nguyệt không phải người hám lợi, ngày khác Hiểu Nguyệt chắc chắn sẽ báo đáp ân tình này của Mao công tử!” Vô công bất thụ lộc, thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí chính là tín điều của Hiểu Nguyệt; mà theo Mao Thu Thánh đến Thương Dao cũng bởi tình trạng hạn hán ở đó, thế nên tất nhiên phải nâng tầm quan hệ với Mao Thu Thánh.

“Ha ha, cô nương quá khách sáo rồi.” Mao Thu Thánh vẫn chưa để lời Đỗ Hiểu Nguyệt nói vào lòng, huống hồ y cũng không thiếu chút tiền ấy, song từ ngữ Hiểu Nguyệt nói ra quả thật khiến y cao hứng, bất giác tán thưởng nàng.

“Hừm, không phải đã nói nên gọi tôi là Hiểu Nguyệt ư? Sao câu nào cũng cô nương thế? Nghe chẳng quen gì cả!” Đỗ Hiểu Nguyệt nháy mắt.

“Hiểu Nguyệt?!” Mao Thu Thánh khe khẽ ngân nga, cũng cười cười, “Thế Hiểu Nguyệt cô nương cũng gọi tại hạ là… Thừa Ân đi!”

[1] Thanh phong = Gió mát; Hiểu Nguyệt = Trăng sáng; Linh tê thạch = tên một loại đá quý, mình search thì thấy nhắc đến trong game và truyện khá nhiều.

[2] Lục Bính, Thất Đồng, Bát Vạn: đều là tên các con bài trong trò Mạt Chược (Mahjong).

[3] Câu trong sách Luận Ngữ – Khổng Tử.

[4] Phồn văn Nho tiết: những lễ nghi và tiết chế theo Nho giáo.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 77

“Tô cô nương, ở bên này, phiền cô nhanh lên một chút được không? Công tử đã đợi cô nửa canh giờ rồi!” Lục Bính ngồi trước bàn ăn hơi oán giận nhìn chằm chằm vào Đỗ Hiểu Nguyệt đang thở hộc hồng chạy xuống, “Đã nói là giờ Mão xuất phát, giờ thì hay rồi, giờ Mão ba khắc cũng không đi kịp nữa!”

“Xin lỗi!” Hiểu Nguyệt vừa lấy tay gãi gãi mép trán, vừa cuống quít chạy tới ngồi vào bàn ăn, cười cười, “Thật vô ý quá, không cẩn thận một xíu đã ngủ quên mất! Thừa Ân, huynh đừng trách tôi nhé!”

“Cô còn không biết xấu hổ nói ra nữa!” Tứ Ất dài mặt. Ngày hôm qua còn tưởng Tô Hiểu Nguyệt này cũng coi như là một người tốt, không ngờ nàng ta lại là đồ hết ăn lại uống! “Cô phải biết là thời gian của công tử nhà ta quý giá biết bao, trên người công tử còn có Thánh lệnh nữa!”

Có Thánh lệnh thì sao chứ? Giỏi giang tuyệt vời lắm sao! Hiểu Nguyệt trợn mắt nhìn Tứ Ất rồi lại nhìn Lục Bính, không nghĩ ra được vì sao hai thư đồng này lúc nào cũng có ý đối địch với mình. Mình đã làm gì có lỗi với bọn họ à?

“Tứ Ất!” Mao Thu Thánh trừng mắt với Tứ Ất trước rồi quay sang Hiểu Nguyệt, lắc đầu, “Không đâu! Giờ Mão xuất phát cũng hơi sớm quá, nhưng giờ trời khá nóng rồi, hơn nữa ta cũng có việc gấp. Cho nên không thể không…”

“Tôi hiểu mà! Hôm nay là lỗi của tôi, tôi không đúng hẹn làm hại mọi người không thể lên đường đúng giờ!” Thấy thái độ của Mao Thu Thánh khá ôn hòa, Hiểu Nguyệt cũng cười nhạt chặn họng y. “Tôi cam đoan ngày

https://thuviensach.vn

mai sẽ không đến muộn nữa!” Giao hẹn một câu giống như hồi đó đi học buổi sáng mỗi lần đến muộn lại hứa với thầy giáo.

“Hừ! Ai mà tin cô được!” Không phải Lục Bính không muốn tin Đỗ Hiểu Nguyệt, mà là trước giờ chưa hề tin tưởng. Hôm qua trên xe ngựa xóc như thế nàng ta còn ngủ được, huống chi nằm trên giường buổi sớm – sáng sớm mà được ngủ là thích thú nhất, đặc biệt trong thời tiết nóng nực của mùa hè này.

“Nếu không thì thế này nhé, từ nay về sau, các huynh ai dậy sớm hơn thì tới gõ cửa phòng tôi, nếu tôi không đáp lại thì các huynh cứ gõ tiếp!” Đỗ Hiểu Nguyệt lập lời thề. Ôi, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu[1], bản thân bây giờ đã lưu lạc còn bị hai thư đồng khi dễ!

“Được rồi, việc này về sau hãy nói!” Mao Thu Thánh lên tiếng chặn lại cuộc cãi cọ vô nghĩa, “Ăn điểm tâm trước đi!”

Đỗ Hiểu Nguyệt không ý kiến gì, cầm đôi đũa lên liền động thủ, cũng không chú ý đến cái gì mà khí chất thục nữ. Bây giờ chỉ nhớ đến cái bụng đói là lão đại thôi! Mao Thu Thánh chỉ cười dịu dàng, cũng cúi đầu ăn sáng. Tô Hiểu Nguyệt này không giống với những người con gái khác, tính cách thẳng thắn không giả tạo, ở cùng chỗ với nàng rất hòa hợp và tự nhiên.

“Chủ quán, cho hỏi thăm một người!” Hai người đàn ông ăn vận bình dân đứng trước quầy to tiếng gọi chủ quán đang gảy bàn tính.

“Khách quan muốn hỏi ai?” Tiếng gảy bàn tính tanh tách dừng lại, tiếng cười ha ha bắt chuyện vang lên, “Khách quan có muốn ăn chút gì, nghỉ chân một lát không? Mới sáng sớm thế này, trông hai vị phong trần mệt mỏi, chắc đã vất vả cả đêm trên đường!”

“Ừm, nghỉ một lát vậy!” Một người lên tiếng, “Chủ quán, ông thật biết nhìn người! Tìm ông hỏi thăm người là không sai rồi!”

https://thuviensach.vn

“Không phải thổi phồng đâu nhưng trí nhớ của Vương lão bát ta chính là nhất đẳng, là tốt nhất đấy, chỉ cần từng ở khách điếm của ta và cậu mô tả bộ được dạng người đó, ta chắc chắn nói được người đó đã ở đây hôm nào!” Ông chủ dẫn hai người nọ tới bàn bên cạnh bàn Hiểu Nguyệt đang ngồi, “Mời khách quan! Muốn ăn uống gì đây ạ?”

“Thế hôm qua có thấy một cô gái trẻ đi một mình hay một chàng trai trẻ vẻ ngoài như hoa, lời ăn tiếng nói nhã nhặn trí thức hay không?” Sau khi ăn một chút, một người khác liền đặt câu hỏi.

“Hôm qua à… Hôm qua không có ai đi một mình đến đây thuê phòng!” Chủ quán nghĩ nghĩ, “Chỉ có bọn họ mới đến trọ hôm qua, nhưng nhìn thế nào cũng giống người một nhà!”

“Người một nhà?” Hai người đều hướng tầm mắt nhìn về phía bàn bên cạnh có ba nam một nữ.

Cảm thấy ánh mắt khác thường, Đỗ Hiểu Nguyệt giả vờ không để ý, tiếp tục ăn đồ của mình; Mao Thu Thánh đầu tiên là quay đầu nhìn nàng rồi sau đó nhìn sang hai người nọ, cũng ăn uống rất bình tĩnh.

“Chủ quán, đi lấy chút đồ đưa lên đây nào!” Chỉ chốc lát sau, ánh mắt khác thường biến mất, Hiểu Nguyệt mới có thể thở phào nhẹ nhõm một cách mù mờ – ánh mắt ấy, Hiểu Nguyệt luôn cảm thấy hai người đó hình như phục trang không hợp lý và chỉ là người dân bình thường, húp một miếng cháo rồi lặng lẽ nghe ngóng họ nói chuyện với nhau:

“Này, cậu nói xem, chúng ta tìm thế này có thể tìm được người sao? Một bức tranh cũng không có, đi tìm chỉ với hai câu nói khác gì mò kim đáy bể!”

“Nếu như cậu muốn nhìn tranh vẽ người đó, chỉ e là cậu muốn đi gặp tổ tiên!”

https://thuviensach.vn

“Nghiêm trọng thế cơ à?”

“Đương nhiên, tôi nghe nói người chúng ta đi tìm lần này kỳ thật chính là…” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, dù Hiểu Nguyệt đã dựng đứng lỗ tai cũng không nghe thấy mấy chữ về sau.

“Thật à! Nhưng, nhất quốc chi…” Đột nhiên mấy lời này bị chặn lại.

Mà nghe đến đó xong, Hiểu Nguyệt cũng không còn tâm tình nghe lén tiếp, buông bát xuống, ngây ngốc nhìn Mao Thu Thánh ưu nhã húp cháo, trong đầu lại nghĩ tới những lúc trước kia ăn sáng cùng Đàm Văn Hạo:

“Này, Đàm Văn Hạo, về sau hàng sáng huynh đều đến Chiêu Dương cung ăn điểm tâm nhé!” Lòng đầy thỏa mãn nhanh tay đặt bát xuống bàn, tủm tỉm cười nhìn động tác ưu nhã của Đế Vương, đồng thời than thầm, Đế Vương đúng là Đế Vương, ngay cả húp cháo cũng có khí chất như vậy!

“Thế nào, muốn Trẫm bồi nàng ư?” Đàm Văn Hạo buông bát, nháy mắt hỏi.

“Thèm vào! Nhớ huynh á? Là ta nhìn vào chỗ cháo này thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt trề môi, “Chẳng lẽ huynh không biết là mỗi lần huynh ở đây, cháo mà Ngự thiện phòng đưa tới sẽ ngon hơn sao!” Thân phận khác biệt, đãi ngộ bất đồng, những điều này thể hiện trong Hoàng cung rất rõ ràng.

“Ôi, chẳng lẽ so với Trẫm món cháo đấy còn hấp dẫn Hoàng Hậu hơn ư?” Văn Hạo khẽ than, thể hiện chút không cam lòng.

“Há há! Đương nhiên không phải! Hoàng Thượng tài năng nổi bật, tướng mạo ngời ngời, đi đến đâu là tỏa sáng đến đấy.” Hiểu Nguyệt cười nịnh, “Có điều thần thiếp cảm thấy chỉ nhìn một người tỏa sáng thì không no bụng được, vì vậy, thần thiếp vẫn thấy sức quyến rũ của món cháo ấy có thể so sánh với Hoàng Thượng ngài!”

https://thuviensach.vn

“Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng chán sống rồi à? Dám đem vua của một nước đặt ngang hàng với món cháo!” Giả vờ nổi giận, hung hăng nói nói, nhưng trong đáy mắt tràn ngập ý cười.

“Ha ha đặt Hoàng Thượng ngang hàng với cháo cũng có thể nói là Hoàng Thượng với cháo giống nhau, đều không thể thiếu được!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười ha ha đứng dậy, đi vào phòng ngủ, “Hoàng Thượng nên vào triều sớm một chút, thần thiếp sẽ không cũng tiễn Hoàng Thượng đâu! Ta buồn ngủ chết đi được, về phòng ngủ một giấc trước đã.”

…

“Hiểu Nguyệt, cô ăn no rồi à?” Mao Thu Thánh thấy Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn mình không chớp mắt, thấy ăn hơi mất ngon, đành đặt bát xuống, khẽ hỏi, “Nhớ ăn nhiều một chút, lát nữa lên đường rồi chắc chắn không có chỗ nào ăn uống đâu.”

“Ừ, được rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt lúc này mới giật mình, cúi mắt nhìn, nhẹ nhàng che giấu sự đau lòng trong mắt, thầm hận bản thân vô dụng, đầu óc lại nghĩ tới y! “Nếu đã cần lên đường thì mang thêm chút lương khô và nước uống, như thế thì dù không tìm được khách điếm cũng không lo đói bụng.”

“Cách hay!” Mao Thu Thánh gật đầu. “Vẫn là Hiểu Nguyệt nghĩ chu đáo!”

Đỗ Hiểu Nguyệt không đáp, chỉ mỉm cười gật đầu, lại thầm than Mao Thu Thánh này đúng là loại người ít chịu khổ, không rời cửa mấy lần, chỉ cần thường xuyên hành tẩu bên ngoài đều biết đến biện pháp này!

“Có gì đâu, tôi cũng vừa nghĩ ra! Chỉ là chưa kịp nói thôi!” Lục Bính quay sang. “Thế nhưng trông Tô cô nương không giống người từng bước chân ra cửa, sao lại biết điều đó?” Nếu là người từng xa nhà, dù bận bịu thế nào cũng sẽ mang theo tiền lên đường! Mà nhìn mặt nàng ta non nớt thế,

https://thuviensach.vn

nhìn kiểu gì cũng không giống người từng trải qua mưa nắng, cũng không biết công tử nghĩ thế nào nữa, cứ thế tin nàng ta!

“Từ nhỏ tôi đã theo cha rời nhà, khắp đại giang Nam Bắc xem như đã từng đi qua. Nếu như không có chút thường thức cơ bản này có lẽ đã chết đói từ lâu!” Đỗ Hiểu Nguyệt hoạt bát nói, “Lục Bính, cớ gì huynh lúc nào cũng chống đối tôi? Tôi đã đắc tội gì với huynh phải không? Không có đâu nha, tôi rất tin tưởng hôm qua là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau!”

“Hừ, loại phụ nữ mới gặp lần đầu đã chạy theo một đám đàn ông có phải người tốt không?” Lục Bính phản kích.

Đỗ Hiểu Nguyệt, hít thở thật sâu nào, hiện giờ đang ăn nhờ người ta, không thể quá kiêu ngạo! Nhưng mà thực sự nhịn không nổi nữa, tên Lục Bính này nói chuyện thật quá đáng! “À ừ!” Đỗ Hiểu Nguyệt híp mắt, một nụ cười cao thâm khó dò hiện ra nơi khóe miệng. “Thế tôi đây muốn hỏi Lục Bính tiên sinh, phụ nữ nào thì được coi là tốt, phụ nữ như thế nào bị coi là xấu? Lục Bính tiên sinh đề phòng tôi như vậy, lẽ nào là sợ tôi? Sợ tôi ăn huynh, hay sợ tôi ăn công tử nhà huynh? Hử?” Chữ cuối cùng nói hơi cao giọng, có chút mờ ám.

“Khụ…” Ba tiếng khụ vang lên, còn có tiếng bát rơi.

Lục Bính giơ tay chỉ vào Đỗ Hiểu Nguyệt còn chưa nói được chữ nào đã bị Mao Thu Thánh vỗ vào tay bỏ xuống, nhìn Hiểu Nguyệt áy náy, cười ngượng ngập: “Hiểu Nguyệt không cần để ý đến Lục Bính vô lý, chỉ tại tại hạ trên đường vào kinh từng gặp một người con gái, nàng cũng mượn cớ lên xe, sau đó lại cố ý đi theo tại hạ… đeo bám tại hạ một hồi xong tại hạ mới triệt tiêu được ý nghĩ không tốt của nàng ta…” Nói tới đây, mặt Mao Thu Thánh ửng đỏ, giọng cũng nhỏ lại nhiều.

Oa! Hóa ra y còn có cuộc diễm ngộ bậc này! Có điều Mao Thu Thánh này thẹn thùng nho nhã như vậy, không biết rốt cuộc y đã xử lý đoạn tình

https://thuviensach.vn

đẹp đẽ của liệt nữ đeo đám kia thế nào! Cũng không biết bọn họ có công lũy[2] hay không… Đỗ Hiểu Nguyệt cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn cười ha ha của mình, cắt đứt dòng suy nghĩ bát nháo trong đầu rồi cười ha ha vỗ vai Mao Thu Thánh: “Huynh đệ, huynh đừng lo lắng về tôi, tôi đã kết… Tôi đã có người trong lòng rồi.” Nhắc tới chuyện này, trái tim chợt thấy xót xa. Cứ cho là mình có lòng với y thì sao? Cứ cho là y luôn miệng nói mình là vợ của y thì sao? Nhưng từ đầu chí cuối y không hề hứa hẹn điều gì. Có lẽ y chỉ nhất thời hứng thú, cho rằng thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất. Đến khi đạt được rồi, có lẽ ngay giây tiếp theo y sẽ dịu dàng với một người phụ nữ khác! Huống hồ những lời hứa hẹn đều không đáng tin. Năm đó Hán Vũ đế hứa với Trần A Kiều kim ốc tàng chi, kết cục thì sao? Hậu cung giai lệ ba nghìn. Từ xưa đến nay Hoàng Đế đều tham sắc đẹp, có mới nới cũ là chuyện thường, có người phụ nữ nào có thể chân chính độc sủng Hậu cung đến già? So với suy tính được mất, một đời ai oán, chẳng bằng tiếu ngạo thiên hạ tự do tự tại!

Liếc mắt nhìn bàn tay Hiểu Nguyệt đặt trên vai mình, mảnh mai trắng nõn, lại nhìn sang đôi má lúm đồng tiền ấy, con mắt linh hoạt lóe lên chút ai oán, mày nhíu lại đôi phần ưu sầu, tựa như có gì đó kết dính chặt chẽ vướng trong tâm trí không tháo gỡ được; nhưng vẻ bình tĩnh và cởi mở trong đôi mắt nàng thật tự tại, dường như trên đời này không còn gì có thể trói buộc nàng nữa! “Ừm…” Mao Thu Thánh nói nhỏ. “Nếu Hiểu Nguyệt đã có người trong lòng, vậy vì sao không tìm y nương tựa?” Không biết làm sao, lúc Mao Thu Thánh nhắc tới hai chữ nương tựa, trong tim toát lên một sự buồn thương và tiếc nuối nhàn nhạt.

Khó lắm mới thoát khỏi đấy, cớ gì còn quay lại? Chẳng lẽ từ ấy về sau mỗi ngày đều mở to mắt nhìn đám phụ nữ kia ghen tức ngấm ngầm với nhau mà vẫn phải tươi cười đối diện? “Y không phải nơi tôi quay về, y chỉ là một phong cảnh trong cuộc sống của tôi thôi!” Nếu không có cách tương thủ, thì thôi tương vong đi![3] Thở dài nhè nhẹ, miệng lại hơi cười, cẩn thận

https://thuviensach.vn

nói: “Không nhắc đến chuyện này nữa! Tôi ra ngoài hóng gió, các huynh ăn xong thì ra tìm tôi!”

Mao Thu Thánh nhìn Tô Hiểu Nguyệt thoáng chốc đã lạnh nhạt, bỗng cảm thấy đây mới chính là bản tính của nàng, lạnh nhạt hữu lễ, có vài phần hơi hơi xa cách. Thậm chí lời nàng nói cũng như thật như giả, rất khó nắm bắt. Cho dù nàng chủ động bắt chuyện, dù nàng có đổi cách nịnh nọt mình, nhưng đối với mình mà nói, nàng vẫn rất bí ẩn, khó mà tiếp cận.

“Công tử! Lúc nào tôi cũng cảm thấy người phụ nữ họ Tô này nhìn không hề đơn giản!” Lục Bính lên tiếng.

“Đúng! Tứ Ất cũng cho là vậy!” Tứ Ất gật đầu phụ họa, “Tính tình nàng ta tựa như chẳng tốt đẹp gì, lúc lạnh lúc nóng, còn có lúc nãy nói chuyện có chút giống yêu tinh khiến lông lá trên người tôi dựng đứng hết cả!”

Mao Thu Thánh hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Hiểu Nguyệt đang đứng lẳng lặng ngoài cửa, tuy mặc quần áo vải thường, mái tóc dài cũng búi đơn giản, không đeo trang sức, nhưng nàng cả người trên dưới đều toát ra vẻ đạm nhã, khiến nàng có vẻ cao quý lạ thường, chỉ là trong sự cao quý lại có mấy phần lười nhác.

Mao Thu Thánh chợt cảm thấy Tô Hiểu Nguyệt này nhìn thế nào cũng không giống con gái nhà nông, khí độ của nàng đến cả những khuê tú nhà người cũng khó lòng so sánh! “Tranh thủ trời còn sớm vẫn mát mẻ mau chóng lên đường mới phải!” Mao Thu Thánh không bình luận gì với hai thư đồng, đứng hẳn dậy nói, “Tứ Ất đi tính tiền đi!”

“Này, Thập Tứ Nga, cậu có cảm thấy người phụ nữ đứng ở ngoài cửa vừa mới rồi có thể nào chính là người chúng ta muốn tìm không?” Thập Tam Nga huých huých khủy tay người đang mải mê ăn uống bên cạnh.

“Tôi làm sao mà biết được!” Thập Tứ Nga nhét bánh bao vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Hơn nữa, không thấy cô gái đó đi cùng với ba người đàn

https://thuviensach.vn

ông nữa à? Cậu phải nhớ chúng ta đi tìm nam hoặc nữ độc thân!”

“Ăn! Cậu chỉ biết ăn thôi!” Thập Tam Nga hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn Thập Tứ Nga, “Lúc nãy cậu không nghe bọn họ nói chuyện à?”

“Bọn họ nói gì?”

“Tôi chẳng thèm nói với cậu! Tóm lại, tôi cảm thấy người phụ nữ đó rất có khả năng chính là người chúng ta muốn tìm!” Thập Tam Nga chẳng còn lòng dạ nào trừng mắt nhìn Thập Tứ Nga nữa, quay đầu nhìn chiếc xe ngựa của bốn người nọ biến mất. “Chúng ta nên nhanh chóng quay về báo cáo Hắc Điệp đại nhân!”

“Chỉ cần cậu cảm thấy đúng liền đi báo cáo, Hắc Điệp đại nhân không biết nhận được bao nhiêu tin tức kiểu này!” Thập Tứ Nga bất mãn, “Hơn nữa, cậu nhìn xem người phụ nữ đó nghèo khổ rách rưới, tuy so với đám con gái nhà nghèo có dễ nhìn hơn một chút, nhưng lúc nãy nàng nói ra miệng cả những lời thô tục, còn kề vai bá cổ một người đàn ông, làm sao có thể là nhất quốc chi mẫu được?”

“Cũng đúng nhỉ!” Thập Tam Nga nhớ lại tình cảnh vừa rồi, cho rằng Thập Tứ Nga nói cũng có lý. “Vậy chúng ta lại đi tìm thôi!”

[1] Ý nói Hiểu Nguyệt đang cậy nhờ người, không thể không nể mặt hay làm theo ý của người ta.

[2] Công = tấn công; lũy = hàng rào; Ý nói hai người đưa đẩy, người tấn công người phòng thủ, đại loại thế :”>

[3] Tương thủ = sống cùng; tương vong = chết cùng =.=

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Thương Dao nằm ở phía Đông Nam Phỉ Á quốc, gần với Ly quốc hay có thể nói là chỉ cách Ly quốc đúng một con sông Thương Hà. Xưa nay nơi đây là vùng đất có sản vật phong phú, cảnh sắc sông hồ đẹp đẽ, có thể dùng mấy chữ chung linh dục tú, địa linh nhân kiệt[1] để miêu tả, thu hút rất nhiều văn nhân mặc khách đến du lịch, viết từ phú (một thể loại văn học cổ).

Đó chỉ là những gì Đỗ Hiểu Nguyệt đã đọc được trong sách. Khi vào nội thành Thương Dao, những cảnh tượng Hiểu Nguyệt chứng kiến lại khác hẳn: ruộng đồng khô cạn, mặt đất nứt nẻ bụi bặm, ngay đến cỏ dại cũng vàng úa héo tàn; những người đi lại trên đường ai nấy đều đói tới mức mặt mũi vàng vọt, người gầy rộc, môi nứt toạc, ánh mắt đờ đẫn như đống tro tàn.

“Thừa Ân, chẳng lẽ thực sự không tìm được một nguồn nước nào ở Thương Dao à?” Sau khi vào Thương Dao, Hiểu Nguyệt vốn ngồi trên xe ngựa bị bí bách đến phát điên liền đề nghị xuống đi bộ, cứ tưởng Mao Thu Thánh sẽ không đồng ý, ai ngờ y đồng ý ngay lập tức.

“Ta cũng không rõ lắm! Tháng trước ta nhận được thư nhà, tình trạng gia phụ mô tả vẫn chưa nghiêm trọng như bây giờ, ông có nói trong thành vẫn còn nguồn nước.” Mao Thu Thánh khẽ thở dài, bước những bước nặng nề lên vùng đất đã sinh thành và nuôi dưỡng y, cúi đầu lẩm bẩm, “Mới hai năm không về nào ngờ quê hương mình đã trở nên như vậy! May thay mình đã về, nếu không…”

https://thuviensach.vn

“Trong thành còn nước ư?” Hiểu Nguyệt nhíu mày. “Không phải nói ngoại thành không có nước à? Tứ Ất có thể làm ơn giúp tôi đi hỏi thăm mấy người qua đường xem vấn đề nước uống của họ thế nào được không?”

“Được!” Vào tới Thương Dao rồi nhìn thấy dáng vẻ nơi đây như thế, Tứ Ất chẳng còn tâm trạng đi bắt lỗi Tô Hiểu Nguyệt nữa.

“Hiểu Nguyệt quan tâm đến tình trạng hạn hán ở đây nhỉ?” Mao Thu Thánh bất ngờ nói, trong ánh mắt bình tĩnh lại không hề có sự nghi ngờ.

“Nhìn thấy tình cảnh thế này kể cả hòn đá cũng động lòng trắc ẩn thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt tránh nặng tìm nhẹ trả lời, ngẩng đầu lấy khăn lau mồ hôi, mắt thấy cách khoảng mười bước ở đằng trước có một mái đình. “Thừa Ân, đằng kia có đình kìa, tới đó ngồi nghỉ đi!” Đi đường hơn nửa ngày, đôi chân vừa mỏi vừa đau đến mức phồng rộp lên rồi!

“Ta e rằng không được!” Thấy Hiểu Nguyệt bị phơi nắng mặt đỏ bừng bừng, Mao Thu Thánh rất muốn đồng ý nhưng lại nghĩ tới người nhà đang đợi mình ở cổng thành đành trở mặt tàn nhẫn nói, “Hôm nay trước khi thành đóng cửa nhất định phải vào thành, nếu không sẽ phải đứng ngoài.”

“Thế à!” Hiểu Nguyệt nghĩ ngợi, thấy Mặt trời sắp lặn đằng Tây liền đáp, “Thôi vào thành vậy! Tôi còn đi tìm khách điếm nữa!”

Mao Thu Thánh sững sờ, nhớ là nàng có nói khi nào đến Thương Dao sẽ tự đi tìm người thân, nhưng bây giờ mình lại không mong muốn nàng rời đi sớm vậy! “Hiểu Nguyệt, hay là như này, giờ nàng vẫn chưa đi tìm thân thích thì có thể tới nhà ta ở tạm – nàng không quen với cuộc sống ở Thương Dao, huống hồ giờ này các quán trọ cũng đóng cửa hết rồi, nàng lại không có tiền thì đi thuê phòng thế nào? Chẳng lẽ lại thuê phòng giá cao?” Mao Thu Thánh cố gắng nghĩ từ để nói.

Đúng rồi! Sao mình không nghĩ tới vấn đề này? Đỗ Hiểu Nguyệt vỗ nhẹ lên trán: “Chỉ là ở nhà huynh liệu có phiền đến người nhà huynh không?

https://thuviensach.vn

Còn nữa, người nhà huynh liệu có phân biệt đối xử với tôi không?" Việc một người con gái xa lạ đến ở nhà một người đàn ông xa lạ trong thời đại phong kiến e sẽ khiến người ta nhìn vào với ánh mắt khác lạ!

Mao Thu Thánh ngẩn người, đúng là mình chưa hề nghĩ tới điểm này, nếu mình đưa nàng về chỉ sợ sẽ gây rắc rối!

"Ha ha, vậy nên tốt nhất là tôi đi tìm khách điếm thôi! Ừm, như vậy đi, đợi tìm được khách điếm tôi sẽ báo với huynh một tiếng để huynh có thể tìm được nhé!" Không thể cắt đứt liên lạc với Mao Thu Thánh, nếu không việc mình đến Thương Dao sẽ trở nên vô nghĩa.

"Thừa Ân à! Thừa Ân, cuối cùng con đã về rồi!" Một giọng nữ phấn khích liến thoắng vang lên, chỉ một giây sau chủ nhân của giọng nói đã nhào tới trên người Mao Thu Thánh. "Ôi… mẹ nhớ con muốn chết!"

"Ấy… mẹ!" Mao Thu Thánh hơi lúng túng đẩy mẫu thân đại nhân đang đung đưa trên người mình, "Sao mẹ đã tới đây rồi? Không phải nói đợi con ở cửa thành sao?"

"Tiểu tử thối, mẹ đợi con từ giờ Ngọ đến giờ Thân, đợi không nổi nữa nên chạy đi tìm, kết quả là con nói nói cười cười với một cô nương ở đây…" Bà Mao vỗ vai Mao Thu Thánh, tỏ vẻ trách cứ.

"Ớ…" Đỗ Hiểu Nguyệt đã bị đại hội nhận thân ào đến đột ngột dọa phát khiếp, lại thêm vị phu nhân xinh đẹp này nữa, nếu bà ấy không tự nói mình là mẹ của Mao Thu Thánh, chắc chắn Hiểu Nguyệt sẽ nghĩ bà chỉ là đại tỷ của y. Theo sau bà còn có một đám người Mao phu nhân mà dẫn đầu là người đàn ông gần năm mươi tuổi, bộ quần áo sang trọng giúp Hiểu Nguyệt đoán ra ông chính là Mao lão gia, những người còn lại ăn mặc đơn giản chắc là gia bộc.

"Phu nhân, Thừa Ân đã về rồi, bà đừng chỉ nói chuyện với nó thôi như thế." Mao lão gia bước lên khuyên giải rồi xoay người nhìn Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

“Vị cô nương này là…”

“À, thưa cha, vị này là Tô Hiểu Nguyệt Tô cô nương từ kinh thành đến Thương Dao tìm người nhà.” Mao Thu Thánh đi tới bên cạnh Mao lão gia giới thiệu.

“Nô gia[2] Tô Hiểu Nguyệt bái kiến Mao lão gia.” Đỗ Hiểu Nguyệt cúi người chào.

“Tìm người thân?” Mao lão gia lặp lại. “Thế sao Tô cô nương lại cùng đi với khuyển tử?”

“Là thế này ạ.” Đỗ Hiểu Nguyệt nói trước khi Mao Thu Thánh đang định mở lời, giọng điệu nghiêm túc. “Hiểu Nguyệt tình cờ gặp được Mao công tử lại vừa hay cùng đường. Mao công tử thương cho Hiểu Nguyệt một thân một mình nên mời Hiểu Nguyệt lên xe đi cùng. Mấy ngày qua nhờ Mao công tử chiếu cố, nếu không Hiểu Nguyệt thật vẫn chưa biết làm sao đến được Thương Dao!”

Hiểu Nguyệt vừa nói xong, hai tiếng “hừ” lạnh lùng liền vang lên sau lưng, không cần nói cũng biết là Tứ Ất và Lục Bính; còn Mao Thu Thánh vẫn ngẩn ngơ nhìn nàng, hiển nhiên là không ngờ Hiểu Nguyệt thuận miệng nói lại lưu loát trôi chảy như vậy! Đỗ Hiểu Nguyệt đoán Mao Thu Thánh đang kinh ngạc cái gì liền nháy mắt, mỉm cười với y, ý bảo y nói tiếp.

“Vâng! Chính là như thế thưa cha!” Mao Thu Thánh vừa tiếp lời vừa sợ người cha tư tưởng bảo thủ của mình hỏi đến chuyện khác nên đành lôi kéo mẹ mình. “Mẹ à, Thừa Ân đi đường cả ngày trời mệt lắm rồi, chi bằng về nhà trước đi.”

“Ừ!” Mao phu nhân phấn khởi nắm tay Mao Thu Thánh. “Lão gia, chúng ta về thôi, ở nhà đã bày phong tửu đợi tối nay tẩy trần cho Thừa Ân!”

Mao lão gia không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

“À… mẹ ơi, Tô cô nương mới đến Thương Dao, vẫn chưa tìm được người thân, mà Thương Dao giờ khá hỗn loạn, hay là để Tô cô nương đến phủ nhà mình ở nhé?” Mao Thu Thánh thăm dò.

“Được chứ được chứ!” Mao phu nhân nhìn sang Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng cũng không tránh né. Nhìn nhau một hồi lâu, Mao phu nhân mới cười tủm tỉm đáp, buông tay Mao Thu Thánh ra và chuyển sang dắt tay Hiểu Nguyệt, vừa bước về phía xe ngựa đang đỗ vừa hỏi, “Tô cô nương là người vùng nào nhỉ?”

“Thưa phu nhân, phu nhân gọi cháu Hiểu Nguyệt là được rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt đáp nhỏ nhẹ, “Hiểu Nguyệt vốn là người kinh thành, bởi gia cảnh suy khốn, cha mẹ đều mất, Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ mới đến Thương Dao tìm người thân nương tựa.”

“Hiểu Nguyệt?! Tên rất hay!” Mao phu nhân rất có cảm tình với cô gái tên Tô Hiểu Nguyệt tự nhiên phóng khoáng lại lịch sự nhã nhặn này – có mấy người con gái có thể tiếp cận làm thân với thằng mọt sách nhà mình chứ, mà con trai mình hình như cũng đang nói tốt cho Tô Hiểu Nguyệt này, xem ra cô bé trong mắt nó rất khác biệt. “Thân thích của cháu là ai? Nói cho bá mẫu biết, vá mẫu có thể phái người đi tìm giúp!”

“Sao Hiểu Nguyệt có thể làm phiền bá mẫu được ạ?!” Hiểu Nguyệt từ chối. “Hiểu Nguyệt tự đi tìm được rồi.” Ôi, mình lấy đâu ra người thân ở thành Thương Dao đây!

“Không phiền đâu mà!”

Suốt dọc đường, Mao phu nhân liên tục hỏi Đỗ Hiểu Nguyệt một loạt vấn đề và Hiểu Nguyệt rất kiên nhẫn trả lời. Tiếc là trong số đó có mấy câu là nói dối! Ngay cả những việc xảy ra trên đường nàng cũng thay đổi khiến Mao Thu Thánh ngồi nghe mà giật mình. Vì vậy Mao Thu Thánh suy nghĩ cả tối rồi quyết định hỏi Hiểu Nguyệt cho rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Tô cô nương!” Lần này Mao Thu Thánh không cự tuyệt lời mời vào phòng nói chuyện từ Đỗ Hiểu Nguyệt, cũng thẳng thắn nói rõ ý đồ, “Vì sao Tô cô nương không nói thật những gì đã xảy ra trên đường đi với mẹ ta? Tại hạ cảm thấy hình như Tô cô nương có rất nhiều chuyện đang dối gạt tại hạ.”

“Chuyện trong chuyện vốn là thật thật giả giả, Mao công tử cần gì phải để ý?” Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười đáp, giọng điệu xa cách thể hiện mình không muốn giải thích, “Hơn nữa Hiểu Nguyệt cũng không hoàn toàn nói láo. Có một số việc Hiểu Nguyệt thật sự không thể nói… Nếu trước mặt tất cả mọi người Hiểu Nguyệt nói mình đeo bám công tử, bắt ép công tử đưa Hiểu Nguyệt theo, công tử đã từng nghĩ người khác sẽ nhìn tôi với ánh mắt gì không?”

Mao Thu Thánh hơi mím môi, nàng nói không sai, giả như lúc ấy nói thế thật, chỉ e sắc mặt cha sẽ càng khó nhìn… Trong mắt cha, không gì quan trọng hơn lễ nghi!

Thấy Mao Thu Thánh không nói gì, Đỗ Hiểu Nguyệt thôi cười mà bình thản nói: “Thực ra tôi cũng không ngại nói rằng mình cố ý tiếp cận công tử.” Liếc thấy Mao Thu Thánh tỏ vẻ nghiêm nghị, thậm chí còn hơi không hài lòng, vừa kinh ngạc lại không dám tin, Hiểu Nguyệt lại cười, “Công tử lo gì chứ, tôi tiếp cận công tử chỉ là phụng mệnh làm việc thôi.”

“Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai? Làm gì?”

“Huynh nói thử xem có thể phụng mệnh ai nữa?” Hiểu Nguyệt hỏi ngược, không cho một đáp án cụ thể, “Về phần công việc, đương nhiên là giúp công tử hoàn thành Hoàng lệnh.”

“Ý nàng là…”

“Mao công tử là người thông minh hẳn có thể đoán ra.” Hiểu Nguyệt vội nói. “Chuyện Thương Dao phải giải quyết thật nhanh, tôi không còn nhiều

https://thuviensach.vn

thời gian nữa.” Mấy ngày nay, Hiểu Nguyệt luôn cảm thấy có con mắt âm thầm quan sát mình từ trong bóng tối, trong lòng thấy bất an, dường như sẽ xảy chuyện gì đó.

Mao Thu Thánh mặc dù nghe không ra những ý tứ ẩn sau lời nói của Hiểu Nguyệt nhưng cũng xác định rằng lai lịch của Tô Hiểu Nguyệt này chắc chắn không đơn giản! “Nàng muốn giúp ta thế nào?” Nếu nàng ta đã nói rõ như vậy thì mình làm người trong sạch không nói lời mập mờ.

“Việc này… Hiện tôi thấy chỉ bàn trên giấy xa rời thực tế không thể giải quyết vấn đề thực tiễn, tôi cần đi xem tình trạng cụ thể ở đây!” Đỗ Hiểu Nguyệt bước nhẹ tới bên cửa sổ, mắt lại nhìn sắc trời bên ngoài, hoặc là nhìn xem đêm nay liệu vẫn có một đôi mắt bí ẩn trong bóng tôi hay không, “Hơn nữa tôi ở Mao phủ cũng không phải cách… Ngày mai tôi vẫn nên rời phủ với lý do đi tìm người thân, còn một điểm nữa là mong Mao công tử không nói với bất kỳ ai chuyện có một cô nương tên Tô Hiểu Nguyệt đã tới Thương Dao.”

“Tô cô nương…”

“Vẫn gọi là Hiểu Nguyệt!” Đỗ Hiểu Nguyệt sửa.

“Tại hạ chỉ muốn biết rốt cuộc Hiểu Nguyệt cô nương có thân phận gì, nghe cô nương nói vậy phải chăng thân phận của cô nương rất bí mật?”

“Tôi không có thân phận gì hết! Chỉ là một người rảnh rỗi thôi.” Đỗ Hiểu Nguyệt cười vô hại, “Hiểu Nguyệt chỉ là nhàn rỗi quá mà không đành lòng nhìn dân chúng Thương Dao chịu khổ, muốn dùng học vấn cả đời này làm chút việc cho người Thương Dao, xem như tự tích phúc cho bản thân!”

Mao Thu Thánh ngạc nhiên, nàng nói nghe dễ dàng như đang nói hôm nay nhất định phải ăn điểm tâm vậy, hay như thế cục Thương Dao đều nằm trong lòng bàn tay nàng! Nhưng vẻ bình thản từ trên xuống dưới người nàng khiến Mao Thu Thánh không khỏi hoài nghi… “Cô nương là vị ẩn sĩ

https://thuviensach.vn

nào? Không biết sư phụ cô nương xuất môn từ đâu?" Một người con gái có thể ăn to nói lớn như thế, không thể không đặt nghi vấn nàng đã được cao nhân nào chỉ điểm.

"Sư phụ xuất môn từ đâu không quan trọng, quan trọng là có thể đem những gì đã học được tạo phúc cho nơi nơi! Mao công tử có nghĩ Hiểu Nguyệt nói đúng không?" Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn thẳng y hỏi ngược, mắt hạnh chớp chớp thật thoải mái thư nhàn.

"Chỉ là làm thế nào để tại hạ tin tưởng cô nương đây?" Lần đầu tiên nhiệt tâm giúp đỡ một cô gái như vậy, thậm chí không hề phòng bị nàng, không ngờ cuối cùng bị nàng gạt! Mao Thu Thánh không thể diễn tả cảm giác lúc này, chỉ biết rằng con tim thấy lạnh lẽo như bị quăng ra ngoài trời giá rét vào đêm đông tháng Chạp!

"Huynh tin cũng được mà không tin cũng được, tóm lại là đợi tới mùa mưa tôi sẽ rời đi ngay." Đỗ Hiểu Nguyệt nói chậm rãi đồng thời nhìn ra bầu trời. Đêm nay trăng sáng sao thưa, gió đêm thổi mạnh, xem ra mai sẽ là một ngày nắng đẹp! "Mặc dù Mao công tử vừa mới hồi phủ nhưng Hiểu Nguyệt vẫn hy vọng Mao công tử nắm bắt thời gian bắt đầu làm việc! Trong thời gian này Hiểu Nguyệt sẽ dốc toàn lực trợ giúp Mao công tử."

Mao Thu Thánh trầm ngâm, trong mắt y, Tô Hiểu Nguyệt này còn khó hiểu hơn, khó đọc được tâm tư hơn so với Đỗ Khang Vĩnh. Hiểu lòng người con gái như mò kim đáy biển!

…

"Liễu phi nương nương, Tuyết phi nương nương, mời quay về! Hoàng Thượng nói người không gặp bất kỳ ai!" Lưu công công đứng chặn ngoài cửa tẩm cung, cung kính nói với hai vị Quý phi nương nương.

"Lưu công công, phiền ông thông báo một lần nữa được không?" Lý Thiên Nhu nhỏ nhẹ cầu xin, "Đã hơn hai mươi ngày bọn ta không gặp

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng rồi!”

Đúng vậy, đã hơn hai mươi ngày Hoàng Thượng không truyền triệu phi tử thị tẩm, trừ thi thoảng đi đi lại lại bên ngoài Chiêu Dương cung, còn thì không hề đặt chân đến tẩm cung các phi tần khác. Thật ra đôi khi Hoàng Thượng bận bịu không thường xuyên đến tẩm cung phi tần cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng lắm, vấn đề quan trọng nhất chính là Hoàng Thượng muốn đi Chiêu Dương cung! Mà quan trọng hơn nữa là chủ nhân Chiêu Dương cung không ở trong đó! Nàng ta đã mất tích hơn hai mươi ngày rồi! Dù Hoàng Thượng không tuyên bố việc Hoàng Hậu mất tích ra ngoài hay các đại thần trong triều không biết chuyện nhưng ai nấy trong cung đều đã biết! Nghĩ đến đó, Lý Thiên Nhu oán hận không bình tĩnh được, thật không biết Đỗ Hiểu Nguyệt ấy đã mê hoặc thế nào mà Hoàng Thượng tận mắt thấy nàng dây dưa không rõ với Vương gia đương triều xong cũng không đuổi thẳng vào lãnh cung, ngược lại sau khi nàng mất tích còn tâm tâm niệm niệm mãi không quên, thậm chí còn vì nàng ta mà đã hơn hai mươi ngày rồi không sủng hạnh bất cứ phi tần nào!

“Lý phi nương nương, người cũng biết tính Hoàng Thượng rồi mà, chỉ sợ lão nô nhiều lời sẽ càng phản tác dụng!” Lưu công công tận tụy khuyên giải. “Hai vị nương nương thôi cứ về trước đi, đợi lão nô thấy thời cơ chín muồi sẽ nhắc chuyện hai vị nương nương muốn gặp Hoàng Thượng với người được không?”

Lý Thiên Nhu cũng biết Hoàng Đế luôn nói một là một hai là hai, cứ đeo bám thế này tiếp e rằng sẽ khiến y nổi giận thật sự. “Tuyết muội muội, chúng ta cứ về đi!” Lý Thiên Nhu xoay người cười khổ nhìn Trương Tuyết Mạn đang dẩu môi bên cạnh, “Tuyết muội muội đừng ủ rũ nữa, ngày mai nói không chừng có thể gặp Hoàng Thượng đấy.”

“Ừm.” Trương Tuyết Mạn gật đầu, thong thả đi theo Lý Thiên Nhu. Dù sao lần này đến cũng là ý của Lý Thiên Nhu, nàng ta đã nói có thể dừng tại đây thì Trương Tuyết Mạn cũng không có ý kiến gì nhiều. “Nhu tỷ tỷ, ngày

https://thuviensach.vn

mai còn phải tới không? Ngày mai ta không muốn đến nữa, nếu Hoàng Thượng muốn gặp chúng ta thì tự nhiên y sẽ tới gặp thôi!”

Y sẽ đến ư? Lý Thiên Nhu không lên tiếng, chỉ thầm hỏi ngược trong lòng. Hơn hai mươi ngày này Hoàng Thượng không thấy không hỏi đến mình, kể từ khi mình tiến cung nào từng có chuyện hơn hai mươi ngày chưa gặp Hoàng Thượng đâu chứ?!

[1] “Chung linh dục tú”: Nơi mà những khí chất tốt nhất tụ hợp, có môi trường phù hợp để nuôi dưỡng tài năng; “Địa linh nhân kiệt”: “Địa linh” là đất thiêng, có thể hiểu là nơi kết tinh sự linh thiêng của sông núi, “Nhân kiệt” là người tài, có thể hiểu là nơi hội tụ tinh hoa kiệt xuất của con người.

[2] Nô gia là cách tự xưng khiêm tốn của phụ nữ ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Chương 79

“Hiểu Nguyệt à, sao cháu lại muốn dọn ra ngoài? Hôm qua cháu còn đồng ý sẽ ở lại phủ thêm mấy ngày nữa cơ mà! Hơn nữa cháu vẫn chưa tìm được cậu, một cô nương thuê phòng ở khách điếm không an toàn đâu!” Từ sáng sớm, Đỗ Hiểu Nguyệt đã đến từ biệt Mao phu nhân, bà liền kéo Hiểu Nguyệt lại nói, “Hiểu Nguyệt, có phải cảm thấy ở trong phủ không thoải mái không?”

“Phu nhân, người nghĩ nhiều rồi!” Hiểu Nguyệt cười nói, “Hiểu Nguyệt sống ở đây được phu nhân đối xử rất tốt, người còn mua quần áo mới cho cháu, thực lòng Hiểu Nguyệt không biết nên báo đáp phu nhân thế nào. Chỉ là Hiểu Nguyệt thấy mình quấy quả phu nhân nhiều quá – lúc đi đường Hiểu Nguyệt đã làm phiền Mao công tử, giờ lại tới quấy rầy phu nhân, trong lòng Hiểu Nguyệt thấy rất áy náy!”

Tối hôm qua mình đã ngả bài với Mao Thu Thánh rằng nguyên nhân chủ yếu nhất chính là vị Mao phu nhân này quá nhiệt tình với mình! Sự nhiệt tình của bà không giống đang đãi khách, con mắt bà nhìn mình rất nồng cháy như thể đang đánh giá một món hàng nào đó cần phải cất giấu mãi mãi! Tuy Hiểu Nguyệt chưa đoán ra ý đồ của vị Mao phu nhân này nhưng với trực giác của phụ nữ nàng biết bà đang có “ý đồ xấu”.

“Cái đó thì có gì mà áy náy?” Mao phu nhân không thỏa mãn hỏi tới. “Kỳ thực việc cháu có thể thuyết phục Thừa Ân nhà ta đồng ý đưa cháu tới Thương Dao chứng tỏ cháu rất lợi hại. Khuyết điểm lớn nhất của Thừa Ân là không khéo giao tiếp với nữ giới. Trước kia giục nó thành thân nhưng nó nói chưa có công danh không lập gia đình; đến khi có công danh rồi nó lại nói không muốn lấy một người con gái nó không thích. Hồi ấy ta quá sốt

https://thuviensach.vn

ruột, còn Thừa Ân từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của cha nó nên luôn ghi nhớ rằng nam nữ thụ thụ bất thân, nói chuyện với con gái luôn đứng cách xa năm bước…”

“Ấy… phu nhân!” Đỗ Hiểu Nguyệt không thể không ngắt lời Mao phu nhân. Đột nhiên bà nhắc đến chuyện này của Mao Thu Thánh với mình như muốn ám chỉ điều gì làm Hiểu Nguyệt thấy cần “phòng cháy hơn chữa cháy”: “Thật ra Hiểu Nguyệt đã đính ước từ nhỏ, lần này tới Thương Dao chính là để thành hôn ạ!” Những lời dối trá này cứ từng lời từng lời nối tiếp, đến cuối cùng chính Đỗ Hiểu Nguyệt cũng không biết mình đã nói dối những gì trước đó nữa!

“Đính ước? Thành hôn?!” Mao phu nhân ngạc nhiên, nhưng chớp mắt đã khôi phục vẻ tươi cười, “Không sao không sao, chỉ cần chưa kết hôn thì vẫn có thể thối hôn! Hiểu Nguyệt nghe bá mẫu nói này, Thừa Ân nhà ta nó…”

“Khụ! Phu nhân!” Haiz, biết ngay Mao phu nhân sẽ dùng đến chiêu này mà. Xem ra lão nhân gia người đã thèm muốn con dâu đến phát điên lên được rồi, tới mức nỡ bán đứng con trai ruột một cách nhiệt tình cho một người không rõ thân phận lai lịch!

“Thật lòng mà nói thì Mao công tử là một người rất tốt: Tri thư đạt lý, nho nhã dịu dàng, lịch sự tốt bụng, luôn lo nghĩ cho dân chúng khắp thiên hạ, điều kiện gia đình ưu việt, v.v.. Nhưng những ưu điểm ấy của Mao công tử không liên quan tới cháu. Hiểu Nguyệt thật sự đã ước hẹn với người khác mà chúng cháu rất chung tình với nhau, sớm đã lập lời thề: Sơn vô lăng, Thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt![1] Mặc dù y hiện giờ chỉ có hai bàn tay trắng nhưng lời thề của cháu sẽ mãi không thay đổi!”

Trong hơn hai mươi ngày này, Đỗ Hiểu Nguyệt ngày ngày đối diện với Mao Thu Thánh. Nhưng Hiểu Nguyệt không thấy y hấp dẫn hay có một chút cảm giác nào, thậm chí khi đang nhìn y lại nhớ đến một người khác!

https://thuviensach.vn

“Thật là một cô gái tốt! Rất trọng tình nghĩa!” Mao phu nhân xem xét thành ý trong mắt Hiểu Nguyệt, nhìn thấy ánh mắt kiên định ấy thì không khỏi bật ra một câu trong đầu rồi thuận miệng thốt ra. Nhưng vẫn thật đáng tiếc, một cô gái tốt như thế lại không có duyên với nhà mình! “Cháu đã quyết ý rời đi thì thôi, ta cũng không giữ cháu nữa. Nhưng Hiểu Nguyệt à, nếu cháu không tìm được người cậu ở Thương Dao thì có thể tùy ý tới Mao phủ chơi nhé!”

“Vâng ạ!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười yếu ớt, “Hiểu Nguyệt cám ơn ý tốt của phu nhân!”

Trong những ngày tiếp theo, với sự tài trợ của Mao Thu Thánh, Hiểu Nguyệt đã dựng được một căn nhà nhỏ ở mười dặm ngoài thành để sống tạm. Ban ngày cùng Mao Thu Thánh chạy Đông dò Tây khắp Thương Dao; Buổi tối về nhà thì nhớ lại và ghi chép những sự việc cụ thể đã bắt gặp trong ngày. Những ngày ấy lúc nào họ cũng mải mê nghĩ biện pháp dẫn nước từ Thương Hà vào trong thành, thoáng chốc đã nửa tháng trôi qua.

“Hiểu Nguyệt, nàng xem, con kênh này sắp thông được rồi. Có thật là có thể dẫn nước từ Thương Hà vào thành không?” Mao Thu Thánh vẫn còn chút hoài nghi, Thương Hà ở chỗ thấp trong khi Thương Dao ở nơi cao, làm thế nào để nước có thể đổi dòng?

“Thu Thánh, huynh không tin ta hả!” Đỗ Hiểu Nguyệt vừa chống chiếc ô tre đi trên bờ đê vừa ra sức phe phẩy cái quạt lá cọ, liếc mắt nhìn Mao Thu Thánh đứng bên cạnh, “Haiz, nguyên lý dẫn nước ta đã nói rất rõ ràng rồi, huynh cũng đã thử sao vẫn chưa tin?”

“Không phải không tin nhưng vẫn lo lắm!” Mao Thu Thánh tiếp lời, chỉ vào những người dân đang bận rộn đào kênh: “Hôm nay nóng nực thế này mà mọi người cũng không nghỉ ngơi, có thể thấy mọi người kỳ vọng vào chỗ nước này bao nhiêu, ta chỉ sợ đến lúc đó…”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt nghe một cách thờ ơ, nghếch mắt nhìn một người trông giông giống Đỗ Dạ Hàn đang đi từ đằng kia tới, tim đập rất chậm, mắt mở to nhìn chằm chằm vào người đó. Quả nhiên đúng là Đỗ Dạ Hàn! Nghe nói Đỗ Dạ Hàn xin Hoàng lệnh tới đây phát lương cứu dân và y cũng rất để ý chuyện đào con kênh này, hầu như ngày nào cũng chạy tới đây xem. Hiểu Nguyệt sợ y phát hiện ra mình đành cố hết sức tránh né y. “À, Thu Thánh kia! Ta bỗng thấy muốn vệ sinh, huynh trông coi chỗ này nhé, ta đi một lúc rồi về!” Nói xong, Hiểu Nguyệt cuống cuồng quay người chạy, ô vác lên vai vội vã bỏ đi.

Nhìn dáng vẻ vội vàng rời đi của Tô Hiểu Nguyệt, Mao Thu Thánh cứ cảm thấy nàng không giống đi vệ sinh mà giống chạy nạn hơn!

“Mao đại nhân, ngài đang nhìn gì mà lại bối rối như thế?” Đỗ Dạ Hàn cũng ngẩng đầu nhìn bóng người đang cuống quit bỏ đi ấy, bỗng trong lòng có cảm giác quen thuộc lạ, “Vị đó là…”

“Nàng chính là vị cao sĩ nọ!” Mao Thu Thánh cười cười. “Lần nào Đỗ đại nhân đến cũng thật không đúng lúc, nàng vừa đi thì huynh lại tới! Nếu không ta còn muốn giới thiệu huynh với Tô cô nương nữa!”

“Thế à! Ta cũng muốn gặp nàng. Biện pháp nàng ta nghĩ ra tốt như vậy, có thể giải quyết vấn đề nước dùng cho người trong thành. Không thể không công nhận công lao của nàng ta trong việc lần này!” Đỗ Dạ Hàn cũng hơi thất vọng rồi bỗng nghĩ, “Nếu không thì hay là huynh cho ta biết Tô cô nương hiện sống ở đâu, tự ta đến thăm nom cũng được!”

“Nàng nói không muốn gặp người lạ!” Mao Thu Thánh do dự rồi thấy hơi xao động. Tô Hiểu Nguyệt hình như rất sợ gặp Đỗ Dạ Hàn, hầu như lần nào bọn họ cũng luân phiên nhau xuất hiện. Nếu chỉ một hai lần thì xem như trùng hợp, nhưng đến ba bốn lần thì sao? Chẳng lẽ là điều tất nhiên?

https://thuviensach.vn

“Vậy à!” Đỗ Dạ Hàn cũng không miễn cưỡng, dù sao nàng là một người con gái, mình mà đi thăm thật chỉ e không hợp lễ phép!

Đỗ Hiểu Nguyệt chạy điên cuồng về căn nhà tranh, vừa mở cổng vừa vỗ ngực định thần, trên đường thi thoảng lại ngoái về phía sau như sợ có người nào đó không mời mà đến theo dõi. Trong khoảng thời gian này, mặc dù không cảm thấy có ánh mắt dán vào mình từ vị trí bí mật nữa nhưng chính vì những ngày gần đây quá yên ổn, quá tĩnh lặng khiến Hiểu Nguyệt thấy sợ!

Hoàng Hậu Phỉ Á quốc mất tích nhưng cả nước trên dưới lại không có một động tĩnh hay tin tức gì! Thật sự không biết là Đàm Văn Hạo tha thiết mong mình bỏ đi hay là y vốn chưa hề để tâm đến mình nên vẫn luôn không nghe không hỏi?!

Nghĩ tới đây, Hiểu Nguyệt không khỏi thầm mắng bản thân. Khi còn ở trong cung thì rõ ràng là suốt ngày bấm đốt tay ngóng chờ ngày xuất cung; bây giờ xuất cung rồi thì lại nghĩ sao chưa có ai tới tìm mình! “Này! Đỗ Hiểu Nguyệt, mày chơi xong rồi mà sao vẫn còn có lúc nghĩ tới cái lồng giam hoa lệ kia!” Tay Hiểu Nguyệt che trước trán nhìn những đám mây trắng là đà trên bầu trời trong vắt, nhưng nhìn một lúc đám mây ấy tự nhiên lại biến hóa, rồi khuôn mặt của Đàm Văn Hạo liền xuất hiện trên đó! “Ôi… Mình nghĩ nhất định là mình bị chập mạch rồi!” Nàng lắc đầu vỗ trán rồi từ từ thu ô, đẩy cửa sân đi vào.

“Á! Tam ca!” Đỗ Hiểu Nguyệt vừa đóng cổng xoay người lại liền thấy ngay Đỗ Chính Hiên mặc cả cây màu xanh lam đang đứng trong sân cười tủm tỉm. Ánh nắng chiếu lên nụ cười của y thật xán lạn! Nhất thời Hiểu Nguyệt không phản ứng kịp, chỉ có thể nhìn y đăm đăm và vô thức hỏi, “Sao Tam ca lại ở đây?”

“Tiểu muội!” Đỗ Chính Hiên cứ vậy đứng nhìn Hiểu Nguyệt, con bé phơi nắng bị đen đi không ít nhưng trông lại càng có sức sống hơn! “Thế

https://thuviensach.vn

sao Tam ca lại không thể ở đây? Chẳng lẽ Tam ca đến thăm tiểu muội của mình còn phải thông báo trước một tiếng sao?"

"Không phải!" Hiểu Nguyệt lập tức bác bỏ rồi bước từng bước tới trước mặt Đỗ Chính Hiên, định hỏi mấy câu nhưng lau chỗ mồ hôi tuôn như mưa trên má xong thì nói, "Hừm, vào nhà rồi nói nhé, hôm nay nóng quá!"

Hiểu Nguyệt vào nhà rồi không nói thêm câu nào, chỉ uống một cốc nước lạnh thật to cho đã khát rồi mới thở ra: "Tam ca có muốn uống chút nước không?"

"Muội… giờ muội uống loại nước này?" Đỗ Chính Hiên không tin nổi, vừa rồi Hiểu Nguyệt đã uống nước múc trực tiếp từ chum, không đun sôi chứ đừng nói là pha trà! Một thiên kim tiểu thư mỏng manh dù từ nhỏ không được thương yêu nhưng cũng chưa từng uống loại nước ấy!

"À… Không sạch lắm nhưng uống vào không bị bệnh đâu!" Có đánh chết Hiểu Nguyệt cũng không nói là bởi mình vốn không biết cách thổi lửa, lại ngại ngày nào cũng làm phiền hàng xóm nên hàng ngày phải uống nước lã. "Đúng rồi, sao Tam ca xuất hiện ở đây? Lại còn biết muội sống ở đâu nữa?" Đỗ Hiểu Nguyệt không quên vẻ mặt thản nhiên vừa nãy của y, dường như y đã sớm biết mình ở đây vậy!

"Tiểu muội, quãng thời gian xuất cung này sống có vui không?" Đỗ Chính Hiên không trả lời vấn đề Hiểu Nguyệt hỏi mà còn quẳng lại cho nàng một vấn đề khác.

"Rất tốt! Muội được ăn được uống được ngủ, không bị bất kỳ ai quản thúc cũng không cần nhìn sắc mặt ai, càng không cần ngày ngày cười giả lả cho người ta nhìn. Vô cùng tự tại!" Hiểu Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Đỗ Chính Hiên, thuận tay múc cho y một cốc nước lã, "Này, Tam ca đừng chuyển đề tài thế, trả lời mấy câu muội hỏi đi đã. Từ bao giờ huynh phát hiện hành tung của muội?"

https://thuviensach.vn

“Ngày thứ tư sau khi muội xuất cung.” Đỗ Chính Hiên trả lời đơn giản. “Lúc thuộc hạ của ta tìm được hành tung của muội, ta bảo họ đừng làm phiền để muội chơi mấy ngày đã.”

Haiz… Xem ra cuộc chạy trốn của mình thật là thất bại! Hóa ra ngày thứ tư đã bị người ta phát hiện rồi! “Thế sao bây giờ huynh mới tới tìm muội? Hơn nữa, huynh phải biết là muội không đùa đâu!”

“Hoàng Thượng giao việc cho ta đi xử lý, hoàn thành nhiệm vụ ta liền tới đây.” Đỗ Chính Hiên cười sung sướng nhìn Hiểu Nguyệt dẩu môi, “Tam ca biết tiểu muội không ham chơi mà đang vì dân làm việc!”

Nhắc tới Hoàng Thượng khiến Hiểu Nguyệt xúc động: “Tam ca, huynh không nói hành tung của muội với người khác đúng không?”

Đỗ Chính Hiên chăm chú nhìn nàng, như cười như không hỏi: “Tiểu muội mong Tam ca tiết lộ hành tung cho ai thế?”

Y hỏi thế liệu có thể cho rằng trước mắt y chưa báo hành tung của mình cho bất kỳ ai không? “Ha ha, tốt nhất là không nói cho ai hết!” Đỗ Hiểu Nguyệt cười ha ha. “Tam ca đã tới đây rồi, chi bằng ở lại thêm mấy ngày với tiểu muội nhé!” Số bạc trên người đã tiêu hết sạch từ lâu, tự dưng xuất hiện một cục vàng có thể mượn ít bạc cũng được đó!

“Tiếp theo tiểu muội định đi đâu nữa?” Đỗ Chính Hiên không trả lời mà chỉ hỏi chuyện y quan tâm hơn, “Chuẩn bị ở lại đây lâu dài hay… chạy một vòng rồi về cung?”

Về cung?! Hiểu Nguyệt mím môi, từ này khiến đầu óc nàng trống rỗng. Từ khi xuất cung mình chưa từng nghĩ đến chuyện quay về. Thế nhưng, tuy xuất cung đã gần hai tháng, sống cũng tử tế và đầy đủ nhưng mỗi tối rảnh rỗi đôi khi lại nghĩ lúc này y đang ở tẩm cung nào, nằm cạnh người phụ nữ nào! Nhưng hết thảy chỉ là suy nghĩ vậy thôi chứ chưa từng có ý tưởng trở

https://thuviensach.vn

lại Hoàng cung lần nữa. Nay Đỗ Chính Hiên bất ngờ nhắc tới, Hiểu Nguyệt thực không biết nên đáp thế nào cho phải!

“Không!” Trầm ngâm một lúc rồi Hiểu Nguyệt bình tĩnh cất tiếng nói, “Cuộc sống trong Hoàng cung cũng tốt nhưng không thể cho muội thứ muội muốn! Về chuyện tiếp theo đi đâu thì muội cũng chưa nghĩ, nhưng Tam ca này, muội thực lòng muốn lang thang khắp thiên hạ đến chân trời góc bể tiếc là không có tiền và cũng không ai tài trợ – có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước cũng khó đi!”

Nghe Hiểu Nguyệt nói vậy, Đỗ Chính Hiên thở phào tự thấy mình may mắn bởi hôm đó còn chưa kịp báo hành tung của nàng với Hoàng Thượng. Nếu không chỉ e nàng bị đưa về cung xong sẽ lại lên kế hoạch bỏ trốn! “Nếu tiểu muội nguyện ý thì có thể đi cùng Tam ca.” Đưa nàng theo chung quy vẫn hơn nay đây mai đó, ăn uống thất thường.

“Ơ… Tam ca phải đi ư? Còn Mộng Nam thì sao? Còn có huynh… thân phận của huynh rốt cuộc là gì?” Hiểu Nguyệt vẫn còn rất mù mờ với tất cả vai trò và thân phận của Chính Hiên.

“Muội có biết Phi Điệp các không?” Đỗ Chính Hiên không định giấu diếm Hiểu Nguyệt cái gì, chỉ cần nàng hỏi y sẽ trả lời. “Ta là mật thám trong Phi Điệp các, biệt hiệu Lộng Điệp. Mộng Nam đương nhiên sẽ đi cùng ta.”

“Ồ… Nếu đã là mật thám thì làm sao nói đi là đi được?” Mặc dù Hiểu Nguyệt chưa hiểu Phi Điệp các này là tổ thức thế nào nhưng nhìn vào những hành vi hay công việc y làm cho Hoàng Đế cũng thấy được Phi Điệp các này quá bán là tổ chức giám thị do Hoàng Đế lãnh đạo, có thể nói không kém Đông Xưởng triều Minh bao nhiêu.

“Phi Điệp các sau một vài năm sẽ có một lượng thành viên mới gia nhập bổ sung, nhóm tài lực già như ta sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi rồi

https://thuviensach.vn

mới về huấn luyện thành viên mới.”

Xem ra Phi Điệp các đúng là một tổ chức bí mật! “Tam ca làm thế nào gia nhập Phi Điệp các vậy? Sao người nhà họ Đỗ không biết chuyện đó? Đặc biệt là mẹ huynh… Muội từng đề cập chuyện huynh về phe Hoàng Thượng với bà ấy mà bà ấy hình như không tiếp nhận thực tế này chút nào. Còn nữa, vì sao Tam ca phải đối chọi rạch ròi với cha mẹ ruột chứ?”

“Tiểu muội đúng là nhiều chuyện quá đấy! Sao có thể nói với bà ấy chuyện này?” Tuy Chính Hiên nói thế nhưng không có ý trách cứ gì, năm đó đã quyết định thì đương nhiên giờ đây sẽ không hối hận, hơn nữa kết quả như vậy đã sớm đoán ra! “Bọn họ không phải cha mẹ ruột của ta! Chính xác là cha mẹ ta đã bị bọn họ hại chết, vì áy náy nên mới đưa ta về nuôi dưỡng.”

Ồ… Mối quan hệ này có vẻ khá phức tạp! Nhưng Hiểu Nguyệt vẫn muốn hỏi tới cùng: “Tam ca, cha mẹ huynh liên quan gì với bọn chúng?” Với tính Đinh Anh Uy thì hẳn chẳng mấy khi bà ta áy náy.

“Mẹ ta chính là em gái ruột của Đinh Anh Uy! Hồi ta mới năm tuổi, vì bất mãn với việc Đỗ Khang Vĩnh ngấm ngầm bày trò, cha mẹ vốn định bẩm cáo tiên Hoàng, nào ngờ Đỗ Khang Vĩnh cắn ngược khiến họ bị tiên Hoàng đày đến Thanh Châu. Trên đường gặp bọn người xấu giết hại cha mẹ, may mà Nhị nương tình cờ gặp và cứu ta đưa về Đỗ gia, Đinh Anh Uy trong lòng thấy tội lỗi đã thu nhận ta. Vì không muốn mẹ muội đi nên đã cầu xin bà tạm thời ở lại Đỗ phủ với ta một thời gian. Ta cũng đâu muốn hại cả đời mẹ muội nhưng có một hôm Đỗ Khang Vĩnh uống rượu say cưỡng bức mẹ muội nên mới có muội.” Đỗ Chính Hiên đáp lại ngắn gọn, giọng điệu bình thản như đang bàn luận về một chuyện xưa cũ.

“Nhưng theo muội được biết thì Đinh Anh Uy là độc nữ mà, chưa từng nghe nói bà ta còn một người em gái ruột!”

https://thuviensach.vn

“Mẹ ta bẩm sinh yếu ớt, ông ngoại vì muốn bảo toàn mạng sống cho người nên không tuyên bố với bên ngoài là còn một người con gái khác.” Đỗ Chính Hiên vừa nói vừa uống một ngụm nước lã rồi trầm ngâm không lên tiếng nữa.

Lúc này, Hiểu Nguyệt cũng không biết nên nói gì cho phải, câu chuyện của họ quá phức tạp, những ân ân oán oán trong đó nàng cũng ngại tìm hiểu giải thích.

“Bây giờ những người còn lại trong Đỗ phủ thế nào rồi? Nhị ca có bị tước binh quyền không? Đỗ Khang Vĩnh… lão ta có từ quan về quê không?” Đỗ Hiểu Nguyệt muốn biết Đỗ Khang Vĩnh có thật sự nghe lời mình giữ lại cái mạng già hay không.

“Có phải muội nói gì với lão ta không? Ngày thứ hai muội bị đưa đi lão liền dâng thư từ quan, giờ đã về quê rồi.” Thấy Hiểu Nguyệt hỏi chuyện Đỗ Khang Vĩnh, Chính Hiên thấy rất lạ lùng, sao bỗng nhiên con bé lại quan tâm đến lão ta?

“Chỉ là lúc sắp đi muội nói ra một đề nghị xuất phát từ lương tâm mà thôi.” Đỗ Khang Vĩnh là một người thông minh, thế trận đã vỡ, lão hẳn sẽ chọn đường sống, “Nói gì thì nói, lão đã cho muội thân thể này!”

Đỗ Chính Hiên cười khẽ, tiểu muội đúng là tiểu muội, con bé vẫn luôn không bỏ được tình thân.

“Hiểu Nguyệt, ta đưa cơm đến cho nàng này!” Giọng Mao Thu Thánh từ ngoài sân truyền vào, Đỗ Chính Hiên ngẩn ra rồi nhìn Hiểu Nguyệt: “Tiểu muội, y thường đến chỗ muội lắm à?”

“À… Thu Thánh cũng được xem là bạn của muội, những ngày muội ở đây y rất chiếu cố muội.” Đỗ Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm đáp rồi đứng dậy đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

[1] Câu này xuất phát từ một bài dân ca Trung Quốc, đại ý là “Đến khi núi mòn, đến khi trời đất gặp nhau, em mới rời xa chàng.”

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 80

“Thu Thánh, lại phiền huynh rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn Mao Thu Thánh và Lục Bính mồ hôi đầy đầu liền đón họ vào nhà.

“Ta cũng là tình cờ gặp tiểu nhị đưa cơm cho nàng trên đường, tiện đường mang đến cho nàng thôi.” Mao Thu Thánh vừa quệt mồ hôi vừa cười với Hiểu Nguyệt, không để ý trong nhà còn có một người khác.

“Tô cô nương, hôm nay công tử nhà ta cố ý chọn món vịt thơm tê mũi mà cô thích ăn nhất đấy, mau tranh thủ nếm thử lúc còn nóng.” Lục Bính đặt thẳng giỏ thức ăn lên bàn, đến lúc này mới chú ý thấy một người đàn ông đang ngồi bên bàn, liền nghiêm giọng chất vấn, “Ngươi là ai? Sao lại ở trong nhà Tô cô nương?” Cũng tới bấy giờ Mao Thu Thánh mới ý thức được sự tồn tại của một người đàn ông khác trong nhà.

“Ồ, Thu Thánh, Lục Bính, y là anh trai tôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười giới thiệu đồng thời nháy mắt với Đỗ Chính Hiên, ý bảo y đừng xụ mặt ra nữa, “Các huynh gọi y… Hiên ca là được rồi!”

Lục Bính lại bắt đầu hoài nghi lời Hiểu Nguyệt nói, chẳng có cách nào cả, từ khi mới gặp nàng ta đã không nói được mấy câu thật rồi! Gần đây thấy nàng tận tâm giúp đỡ người dân Thương Dao mới có được chút cảm tình, nhưng giờ phút này lại tòi ra một người đàn ông bảo là anh trai, với tiền án của nàng thì bảo mình tin lời nàng thế nào?

Mao Thu Thánh vẫn bình tĩnh nhìn ông anh trên trời rơi xuống này, còn chưa kịp nói câu nào Đỗ Chính Hiên đã đứng lên trước vừa cười vừa chắp tay chào hỏi: “Mao đại nhân, nghe tiếng đã lâu! Mao đại nhân cứ gọi tại hạ Tô Chính Hiên là được!”

https://thuviensach.vn

“Tô huynh!” Mao Thu Thánh cũng chắp tay đáp lễ, “Ngưỡng mộ huynh từ lâu rồi!”

Hai kẻ lãng nhách này! Đỗ Chính Hiên nói ngưỡng mộ Mao Thu Thánh nghe còn chấp nhận được, nhưng cha Mao Thu Thánh này chưa từng gặp Đỗ Chính Hiên lần nào mà cũng ngưỡng mộ với hân hạnh cái nỗi gì! “Cả nhà ngồi xuống ăn cơm đi đã, đừng đứng mãi thế, tôi đói sắp ngất ra rồi đây này!” Hiểu Nguyệt mở nắp lồng cơm ra nhìn một cái, đồ ăn bữa nay quả nhiên rất thịnh soạn, “Ha! Thu Thánh, cám ơn huynh! Nhưng ăn ngần này thứ thì tôi phá sản mất thôi!”

“Tiểu muội à, muội tính toán chi li quá đấy! Hay thôi để đêm nay anh trai mời muội đến quán rượu trong thành uống nhá?” Đỗ Chính Hiên cười ha hả vỗ vai Hiểu Nguyệt nói, “Sao trước kia không biết muội có tài quản lý tiền nong nhỉ?”

“Hừ! Đợi khi nào ăn bữa sáng phải lo bữa chiều huynh sẽ biết tác dụng của việc tính toán chi li!” Hiểu Nguyệt cũng mỉm cười vỗ lại vai Đỗ Chính Hiên. “Tam ca nói hôm nay muốn mời rượu cơ đấy! Thế thì muội đây sẽ không khách khí nữa! Đêm nay chúng ta sẽ đi Túy Hoa lâu trước uống rượu sau xem múa hát, ngắm nghía các Hoa nương, nghe thử loại âm nhạc ủy mị mà Tuần phủ và Thái Úy – những người có địa vị cao nhất Thương Dao này yêu thích nhất …”

“Khụ… Tiểu muội, muội không sốt đấy chứ!”

“Hiểu Nguyệt… Túy Hoa lâu không phải nơi nàng có thể đi.” Mặc dù Mao Thu Thánh đã sống cùng Hiểu Nguyệt gần hai tháng nhưng vẫn chưa quen với việc nàng thình lình thốt ra những lời làm người ta kinh ngạc.

Lục Bính không lên tiếng mà giả vờ như không nghe không thấy.

“Không thể đi? Người ta mở cửa kinh doanh chính là để đón khách, sao lại không thể đi?” Hiểu Nguyệt lườm, nàng không vừa mắt Thái úy Thương

https://thuviensach.vn

Dao đã lâu, rất muốn mượn cơ hội chỉnh hắn một trận. Tiếc là vào phủ Thái úy còn khó hơn vào Hoàng cung nữa! Còn may hắn rất thích đi Hoa lâu, nhưng vào Hoa lâu cần rất nhiều bạc mà Hiểu Nguyệt lại không có tiền!

"Đó là Hoa lâu, đương nhiên con gái không thể đi rồi!" Lục Bính tiếp lời, nói rất tự tin.

"À ờ… Tiểu muội này, có phải muội bị cái gì kích thích không?" Đỗ Chính Hiên tin rằng Hiểu Nguyệt không phải loại người vô lý hồ đồ, đột nhiên con bé nghĩ đến Túy Hoa lâu thì nhất định có mục đích gì đó!

Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười, mấy phần tà mị, vài phần kiều diễm: "Đúng, là muội bị kích thích! Tên Thái úy đó muội không vừa mắt lâu rồi, chi bằng đêm nay đi chơi đùa với hắn một phen? Cũng không biết Đại… Khâm sai làm ăn thế nào, con sâu ấy có ô dù ở đâu mà vẫn không trị tội hắn!"

"Haiz, tiểu muội, việc nhỏ này muội giao cho ta là được rồi, tự mình đi làm gì, lỡ muội xảy ra chuyện thì ta còn chưa kịp làm gì đã có người chém đầu ta mất rồi!" Đỗ Chính Hiên cuối cùng cũng hiểu Hiểu Nguyệt đang tính toán ý đồ gì. Tuy tên Thái úy đó quả thật không phải thứ tốt đẹp gì nhưng Hiểu Nguyệt cũng không thể đi tới mấy nơi như thế được!

"Đúng vậy, Đỗ Khâm sai Đỗ đại nhân đã bắt đầu điều tra hắn rồi, nàng đừng lo nữa!" Mao Thu Thánh cười nhẹ nhõm, tâm thái ghét ác như thù của Hiểu Nguyệt tuy rất tốt nhưng hơi lỗ mãng.

"Nàng muốn đi thì cứ để nàng đi! Chính Hiên, chẳng lẽ ngươi không bảo vệ được nàng sao?" Một giọng đàn ông khác vang lên khiến tất cả mọi người đều giật mình.

"Sao thế, mới hai tháng không gặp đã quên ta rồi sao, Đỗ Hiểu Nguyệt!" Đàm Văn Bác cười nhẹ tựa lên cửa chính, nhìn đăm đăm vào vẻ mặt hóa đá của Hiểu Nguyệt.

https://thuviensach.vn

“Ớ… Tam ca!” Phản ứng đầu tiên của Hiểu Nguyệt không phải chào hỏi Đàm Văn Bác mà là làm mặt lạnh uy hiếp Đỗ Chính Hiên. “Không phải huynh đã nói là không tiết lộ hành tung của muội với bất kỳ ai sao! Chuyện này là thế nào?”

“Ấy… Tiểu muội nghe Tam ca nói đã. Người này… y tới được đây là chuyện ngoài ý muốn… Ta không nói với bất kỳ ai là muội ở Thương Dao mà! Thật đó, ta thề!” Đỗ Chính Hiên rốt cục đã cảm thấy được sự oai nghiêm bẩm sinh của Hiểu Nguyệt hiện nay. “Này, huynh nói gì đi chứ, ta không muốn để tiểu muội hiểu lầm ta gì cả!” Ánh mắt giận dữ nhìn đăm đăm vào vị khách bất ngờ nhưng y vẫn bày ra vẻ mặt thản nhiên!

“Hiểu Nguyệt, anh trai nàng chưa nói gì đâu, là ta nhớ nàng từng nói muốn đến Thương Dao đến xem Thương Hà.” Đàm Văn Bác tuy oán trách Đỗ Chính Hiên giấu diếm hành tung Hiểu Nguyệt nhưng vẫn thấy may là giấu, chứ không thì làm sao mình có thể tìm được nàng trước người đó?

Lời Đàm Văn Bác nói làm Hiểu Nguyệt đang hơi kích động cũng bình ổn trở lại, trong lòng bỗng thấy ấm áp, quay sang nhìn Đàm Văn Bác, miệng nhoẻn cười: “Huynh vẫn nhớ ư?” Vốn chỉ là lời nói trong lúc vui đùa nào ngờ y tưởng thật! Nếu không gặp Mao Thu Thánh thì có tới Thương Dao hay không mình cũng chưa tính đến!

“Đương nhiên rồi, những lời nàng nói ta đã từng quên bao giờ?” Đàm Văn Bác cũng cười dịu dàn, đi hẳn vào nhà đứng trước mặt Hiểu Nguyệt.

Lòng chợt thấy xúc động, bất giác liếc nhìn chỗ khác hòng thoát khỏi tình cảnh mập mờ mơ hồ bất ngờ này, đành cười khan với Đỗ Chính Hiên: “Tam ca, dù gì bây giờ cũng chẳng còn gì phải giấu nữa, huynh tìm Đại ca tới đây rồi mấy người chúng ta cùng đi luôn!” Rồi lại nhìn Mao Thu Thánh hiện đã đờ đẫn ngẩn ngơ, chỉ biết cười hối lỗi, “Thu Thánh, huynh vẫn ổn chứ!”

https://thuviensach.vn

“À… Hạ quan Mao Thu Thánh bái kiến Tuyên Vũ Vương!” Sắc mặt Mao Thu Thánh rất mất tự nhiên, hoặc có thể nói là sắc mặt y đã gần như trắng bệch, nhấn mạnh từng chữ cúi chào Đàm Văn Bác, vừa nãy nghe không sai, Tuyên Vũ Vương có nói ra một cái tên người —— Đỗ Hiểu Nguyệt! Nếu Mao Thu Thánh nhớ không lầm thì Đương kim Hoàng Hậu tên gọi Đỗ Hiểu Nguyệt, là con gái của sư phụ, cũng chính là người dâng biểu gián lên Hoàng Thượng ngày hôm ấy trên điện Thái Hòa, Hoàng Hậu Đỗ Hiểu Nguyệt! Nhưng người hiện giờ được xưng là Đỗ Hiểu Nguyệt này chính là Nhất Quốc chi Mẫu Đỗ Hiểu Nguyệt ư? Mao Thu Thánh không dám nghĩ nhiều, cũng sợ biết đáp án rồi thì bản thân sẽ chỉ đau lòng mà thôi.

“Miễn lễ!” Đàm Văn Bác không thay đổi tâm tình gì mấy, chỉ thản nhiên nói, “Mao đại nhân đã vất vả với chuyện Thương Dao.”

“Đây là chuyện hạ quan phải làm.” Mao Thu Thánh tiếp tục hành lễ, không khúm núm cũng chẳng kiêu căng.

“Được rồi, được rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt chặn đứng kiểu ăn nói quan cách của hai người, “Các người làm ơn từ nay về sau đừng nói mấy chuyện công việc trước mặt tôi được không? Việc cần làm bây giờ chính là ăn cơm, ăn cơm thôi!”

Đỗ Chính Hiên rất thích vẻ hoạt bát của Hiểu Nguyệt này, đáng yêu hơn tiểu muội nhu nhược hồi trước nhiều! Con bé đôi khi ăn nói hơi to gan, không còn quá rụt rè nữa! “Này, tiểu muội của ta thanh lịch một chút được không? Thế nào đi nữa thì muội cũng từng là Nhất Quốc… ui da!”

“Tam ca, huynh nói nhiều quá đấy!” Đỗ Hiểu Nguyệt dùng cổ tay đập mạnh vào người Đỗ Chính Hiên rồi mỉm cười nhìn Mao Thu Thánh. “Thu Thánh ơi, huynh đừng nghe Tam ca nhà tôi nói lung tung nhé!”

https://thuviensach.vn

Mặc dù Đỗ Chính Hiên chưa nói xong nhưng Mao Thu Thánh cũng đã hiểu rõ thân phận thật sự của nàng. Y thầm cười khổ trong lòng, chẳng trách lúc nào nàng cũng né tránh vấn đề thân phận của mình, hóa ra nàng chính là vị Hoàng Hậu bị người ta bắt ra khỏi cung! "Không đâu ạ, tại hạ hiểu." Nếu nàng không Thừa Ânhận và muốn giấu diếm thì cứ thuận nước đẩy thuyền thôi! Chỉ có điều, mùi vị đắng cay nhàn nhạt ấy đã bò từ tim lên miệng, đắng đến nỗi không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Không cần nhiều lời Hiểu Nguyệt cũng biết nguyên do Mao Thu Thánh bỗng khách khí hẳn lên nhất định là đã đoán ra thân phận của mình. "Tam ca, huynh đi tìm Đại ca nhé, muội với Văn Bác và Thu Thánh lát nữa sẽ vào thành!" Lúc này chỉ có thể làm vậy, dù sao cũng ngả bài hết thảy rồi, cứ vui vẻ mà đối diện thôi.

Sau khi anh trai em gái đoàn tụ, Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn chưa trở lại căn nhà tranh mà vào khách điếm ở với Đỗ Chính Hiên.

"Tiểu muội, có thật là muội định cứ đi như vậy không?" Đỗ Chính Hiên gõ cửa phòng Hiểu Nguyệt rồi nói thẳng vào chủ đề. "Muội phải biết rằng Hoàng Thượng đang bí mật tìm muội, y dường như muốn tìm muội về cung lần nữa đến nỗi tim cũng hóa thép luôn rồi."

"Y vẫn chưa phế muội á?" Đỗ Hiểu Nguyệt cười một cách thoải mái, "Dù gì thì muội cũng chẳng còn hứng thú với Hậu vị ấy nữa, sao còn không phế muội đi?"

Có đánh chết Đỗ Chính Hiên cũng không tin Hiểu Nguyệt với Hoàng Thượng sớm chiều bên nhau lâu vậy rồi mà còn không có gì – nghe cung nhân Chiêu Dương cung nói, Hoàng Thượng đích thực đã sủng hạnh tiểu muội mà! Có điều hiện giờ trông tiểu muội rất lạnh nhạt, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ con bé thật sự không chút lưu luyến Hoàng Thượng sao? "Tiểu muội, muội chán ghét Hoàng Thượng lắm à? Nếu nói

https://thuviensach.vn

muội ghét y thật thì muội đến Thương Dao làm gì? Mệt nhọc bận rộn vì gì? Đừng nói với Tam ca là muội vì dân chúng Thương Dao!”

“Đúng đấy, chính là vì dân chúng Thương Dao đấy! Muội tâm hoài thiên hạ không được à?” Hiểu Nguyệt liếc xéo, cười nhạt, “Việc muội đến Thương Dao chỉ là sự trùng hợp, hôm đấy tình cờ gặp được Mao Thu Thánh lại nhớ ra Hồng Trù từng nói về thân phận của y nên đã nghĩ cách mặt dày bám đuôi y tới Thương Dao. Trong những ngày sống ở Thương Dao y chăm sóc cho muội rất tử tế, thế nên muội vô tình đã nợ y một món nợ nhân tình.”

“Muội chỉ cảm thấy nợ người ta món nợ nhân tình thôi ư?” Đỗ Chính Hiên hỏi khẽ khàng, có lẽ Hiểu Nguyệt không phát hiện ra ánh mắt Mao Thu Thánh nhìn nó luôn có thêm chút gì đó, mà sau khi biết rõ thân phận của nó thì trong mắt vẳn thêm tia đau xót.

“A!” Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn chưa trả lời, bản thân cũng không phải một người đầu gỗ, có một số việc tuy chưa nói ra nhưng vẫn tự biết rõ.

“Hôm nay muội có ngó qua công trường rồi, con kênh sẽ được thông trước trưa mai, có thể dẫn nước vào trong thành; mà hôm nay chưa tới giờ Dậu trời đã tối sầm, ánh sáng đằng chân trời rất bất thường, muội đoán khoảng giờ Hợi chắc chắn sẽ đổ trận mưa to đầu tiên ở Thương Dao trong năm nay! Kỳ thật bất kể có trận mưa này hay không thì cũng coi như muội đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể rời khỏi Thương Dao rồi. Về chuyện nhân tình… thì tính thế này cũng được, Mao đại nhân chiếu cố muội còn muội giúp y hoàn thành Hoàng lệnh, ai cũng có được thứ mình cần, cũng khá là công bằng.”

Tiếng nói vừa dứt thì từ góc bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng động nhẹ, Hiểu Nguyệt và Chính Hiên vội vã chạy ra cửa xem xét nhưng chỉ thấy một góc áo màu xanh nhạt lướt qua chỗ góc cửa, hai người nhìn nhau rồi Chính Hiên thở dài: “Chắc là y đã nghe thấy.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt cúi mắt, cũng khe khẽ buông tiếng thở dài: “Hận bất tương phùng vị giá thời[1]! Y có thể tìm được một người tốt hơn.” Nếu Hiểu Nguyệt chưa từng vào cung, nếu gặp y sớm hơn, có lẽ một người đàn ông rụt rè mà có mùi sách vở như y sẽ khiến nàng động lòng.

“Còn Văn Bác thì sao?” Đỗ Chính Hiên liếc nhìn Hiểu Nguyệt, không ngờ con bé có thể thốt ra một tiếng như vậy, đồng thời càng muốn biết về người đàn ông khác vì nó mà đến đây trong lòng nó có địa vị thế nào.

“Văn Bác?” Đỗ Hiểu Nguyệt ngẩn người, trong nháy mắt liền biết rõ ý tứ y và cười. “Y với muội là bạn thân của nhau! Tam ca không biết đâu, từ hồi còn ở trong cung bọn muội đã kết nghĩa kim lan rồi!” Xem ra, y rất có khiếu làm bà tám!

Nghe câu trả lời như vậy, Đỗ Chính Hiên chỉ cười khẽ lắc đầu. Tiểu muội nhà mình vừa là một cao thủ giả ngây giả ngô vừa là một nhẫn thủ (người tàn nhẫn) chặt đứt tơ tình! Mà có chặt cũng khiến người ta không hận nổi! “Tiểu muội!” Đỗ Chính Hiên xoa đầu Hiểu Nguyệt, lắc đầu cười nhẹ, “Thật sự không biết cuối cùng người thế nào mới có thể thu phục cô nương không biết thương hoa tiếc ngọc như muội!”

“Muội chưa hề ngắt hoa đâu nhá! Muội nào phải sắc nữ, nào phải chưa từng thấy đàn ông, sao có thể thấy một soái ca liền chảy nước dãi thèm muốn nuốt người ta vào bụng?!” Hiểu Nguyệt nghiên đầu tránh, “Giống huynh đó, để mặc Mộng Nam trong Hoàng cung! Haiz, bao giờ huynh mới đưa chị dâu ra cung thế? Thành thật mà nói muội rất nhớ cô ấy, không biết cô ấy ở trong cung có bị đám phụ nữ kia gây khó dễ không!”

“Đám phụ nữ ấy bây giờ đang bận tranh sủng của Hoàng Thượng, làm gì có tâm tình để ý tới nàng! Nói không chừng mấy ngày nữa nàng lại bệnh nặng mấy tháng rồi chạy khỏi Hoàng cung tìm muội đó!” Đỗ Chính Hiên hơi cau mày, “Về chuyện xuất cung chắc phải chờ một thời gian nữa, Thái

https://thuviensach.vn

Hậu chưa hồi cung, muội lại không có trong Hậu cung, Hoàng Thượng bận rộn triều chính …

“Cũng đúng!” Đỗ Hiểu Nguyệt cuống quít ngắt lời Đỗ Chính Hiên, không muốn nghe y nhắc tới chuyện trong cung, càng không muốn biết giờ đây người đó đang bận những gì, “Thế này đi, đợi khi nào muội tìm được điểm dừng chân kế tiếp thì nhờ huynh báo cho Mộng Nam một tiếng, giúp cô ấy âm thầm xuất cung tới gặp muội.”

“Hai người các muội đúng là đã coi Hoàng cung là cái chợ mất rồi, muốn ra thì ra à!” Dùng chính cách nàng giễu cợt người khác để trêu lại nàng.

“Nếu đúng là chợ thì tốt biết bao!” Hiểu Nguyệt dựa góc cửa, vừa ngáp vừa nheo mắt nhìn Đỗ Chính Hiên. “Muội buồn ngủ rồi, chắc tại mấy hôm nay bận bịu quá nên mệt, thèm ngủ hơn trước. Sáng mai đừng tới tìm muội trước giờ Thìn (7-9am) nhé!”

Đích thật là có thể ngủ một chút, nên biết là bây giờ mới giờ Tuất (7-9pm) thôi! Đỗ Chính Hiên hết sức bất đắc dĩ mà lắc đầu đạp cửa, chầm chậm bước đi.

…

Buổi tối, giờ Hợi, trong Noãn Tâm các.

“Bẩm Hoàng Thượng, Hắc Điệp thu được thông tin là con kênh người dân Thương Dao xây dựng đã sắp hoàn thành, chỉ còn vài ngày nữa thôi. Chỉ huy chủ yếu của công trình này tuy là Mao Thu Thánh nhưng bên cạnh y có một người con gái luôn theo sát, hơn thế nữa, sách lược ấy chính là do người đó đề ra.”

Đàm Văn Hạo vừa nghe liền giật mình, chậm rãi hỏi: “Có biết người con gái đó tên họ là gì, người ở đâu không?” Sớm đã nghe nói rằng Mao Thu

https://thuviensach.vn

Thánh xử lý vấn nạn hạn hán theo kế sách của Nguyệt nhi. Nhưng hôm đó y cũng nói là trong những gì Nguyệt nhi viết ra có rất nhiều chỗ y không hiểu, rồi sau đó Nguyệt nhi bị bắt cóc nên y cũng không làm rõ được những điểm nghi hoặc; nhưng bây giờ y lại có thể chấp hành một cách hoàn mỹ, quan trọng nhất chính là bên cạnh y có một người con gái. Lẽ nào những cách cô gái đó nghĩ ra giống suy nghĩ của Nguyệt nhi như đúc? Liệu có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đến thế không?

"Chỉ biết cô gái đó họ Tô, người kinh thành, mà còn đi theo Mao Thu Thánh từ ngoại thành đến Thương Dao." Hắc Điệp kể tường tận tình hình vừa nghe được, "Có điều, Hoàng Thượng, theo thám tử của thuộc hạ báo lại thì họ từng gặp thuộc hạ của Lộng Điệp tại Thương Dao mà họ lại đang âm thầm bảo vệ vị Tô cô nương này."

Đàm Văn Hạo nghe đến đó liền đứng bật dậy, vỗ mạnh hai tay xuống Ngự án, đôi mắt tối đen lại, rất lâu sau mới từ từ nói: "Hắc Điệp lui ra đi!"

Y thong thả bước tới bên cửa sổ, mắt nhìn về phía chân trời đen thăm thẳm, trong đầu chỉ có một giọng nói: Nguyệt nhi, Tô cô nương kia có phải nàng không?"

[1] Tiếc nuối đã chẳng gặp trước khi lấy vợ/chồng.

https://thuviensach.vn

Chương 81

Mưa to ba ngày liên tiếp. Trận mưa xuân tới muộn này đã làm cả thành Thương Dao bừng dậy sức sống. Đi trên khắp những con đường ở Thương Dao, nhìn vẻ mặt thỏa mãn vui sướng của người dân nơi đây, giẫm lên những vũng nước đang tích nước, Đỗ Hiểu Nguyệt hưng phấn nhìn người dân Thương Dao vội vã họp chợ, giản dị mà náo nhiệt.

“Này, mọi người nhìn xem, nước lấp lánh trong con kênh xuyên qua tường thành kìa!” Đỗ Hiểu Nguyệt hài lòng mà chỉ vào con kênh trước mắt, “Có điều chính vì kênh này đào xuyên tường nên làm rối bố cục nội thành Thương Dao, còn cả chỗ đất cát đào lên chất đống khắp nơi nữa, rất cần tẩy rửa sạch sẽ.”

“Tiểu muội có đề nghị gì?” Đỗ Chính Hiên hỏi phụ họa. “Nếu sửa sang lại bố cục thành Thương Dao thì rất phiền phức.”

“Đúng, nếu trùng tu toàn bộ thành thì chỉ e vẫn là dân chúng phải chịu cực khổ.” Nhìn khắp thành đều là những đống đất bẩn thỉu cùng những con đường sầm uất, Đàm Văn Bác gật đầu đồng ý, “Người dân Thương Dao vừa mới gặp đại nạn, nếu lại tiêu hao sức người sức của thì e là dân chúng sẽ oán than!”

“Trong mấy ngày mưa này, hạ quan cũng đã nghĩ về biện pháp trùng tu Thương Dao, nhưng hạ quan cũng cho rằng hiện nay không phải thời cơ tốt để tu sửa.” Mao Thu Thánh nhíu mày.

“Các huynh nói đều không sai!” Hiểu Nguyệt một tay khoanh trước ngực một tay vuốt cằm, nghếch mắt lên liền thấy Đỗ Dạ Hàn không biết đang đánh giá cái gì, bất chợt mắt sáng lên. “Tôi không có ý kiến gì tốt cả

https://thuviensach.vn

mà cũng không am hiểu chuyện này, song ở đây có một cao thủ đấy!" Hiểu Nguyệt vừa nói vừa cầm tay Đỗ Dạ Hàn, cười tủm tỉm gọi, "Đại ca, có phải huynh đã có cao kiến gì không?"

"Việc này…" Đỗ Dạ Hàn nhìn vẻ mặt chờ mong của Hiểu Nguyệt thì hơi do dự, "Ta cũng chưa nghĩ ra đề nghị gì."

"Ồ?" Đỗ Hiểu Nguyệt không tin chút nào. "Đại ca, huynh đừng chần chừ nữa, đừng tưởng tôi không biết những bố trí mới trong Kinh thành đều là kế hoạch của huynh! Lúc ấy tôi nhìn thấy còn tưởng huynh và tôi giống nhau, cùng đến từ một…" Đỗ Hiểu Nguyệt tự thấy mình nói quá nhanh liền vội vàng phanh lại, dùng lời khác lấp liếm, "Đại ca, hay là thế này, dù gì trong chốc lát huynh cũng không nghĩ ra chủ ý tốt gì, chi bằng huynh viết hẳn ra giấy những suy nghĩ của mình hoặc vẽ thành tranh rồi giao cho Mao đại nhân hoặc Thái úy mới nhâm chức trong triều đi làm."

"Vâng!" Đỗ Dạ Hàn chắp tay hành lễ với Hiểu Nguyệt.

"Trực tiếp giao cho Mao đại nhân đi, ta đã gửi thư về Kinh đề nghị Hoàng huynh phân công Mao đại nhân làm tân Thái úy Thương Dao." Đàm Văn Bác cười nhìn Mao Thu Thánh. "Mao đại nhân lần này vì dân chúng Thương Dao đã làm được một chuyện tốt, rất đáng được tưởng thưởng."

Mao Thu Thánh vẫn bình tĩnh, khom người thi lễ, miệng cung kính nói: "Tạ ơn nâng đỡ của Vương gia, nhưng hết thảy những gì hạ quan làm đều là theo chỉ đạo của Hoàng Hậu nương nương …"

"Được rồi! Không cần nói nữa!" Hiểu Nguyệt ngắt lời Mao Thu Thánh nói. Ba hôm trước Mao Thu Thánh đi khỏi, ba hôm sau gặp lại y đã có bộ dạng như vậy rồi: nói chuyện cứng nhắc, quan cách vô cùng, cả con người đã thay da đổi thịt. Nếu không phải đã sống cùng nhau gần hai tháng trời thì Hiểu Nguyệt rất khó tin nổi Mao Thu Thánh mình đang thấy bây giờ chính là người mình vốn quen biết! Nhưng nói đi nói lại thì những oán trách qua

https://thuviensach.vn

lại này thôi đổ hết lên mình cho xong, lộ ra thân phận quá đột ngột và bất ngờ khiến y nhất thời không chấp nhận cũng như đã kéo giãn khoảng cách giữa hai người, “Tôi hiện giờ đã không còn là Hoàng Hậu rồi, biết không? Các người làm ơn đừng đối xử với tôi như Hoàng Hậu nữa được không?”

“Khó lắm tiểu muội ơi, kể cả giờ muội không mang Phượng ấn theo người nhưng Hoàng Thượng còn chưa hạ chiếu thư chính thức phế muội thì muội vẫn là Hoàng Hậu!” Đỗ Chính Hiên nhắc nhở Hiểu Nguyệt tiếp nhận thực tế.

“Đấy là chuyện của y!” Hiểu Nguyệt thấy rất phiền lòng liền phất tay. “Tôi đã làm Hoàng Hậu trên danh nghĩa hơn nửa năm rồi, mấy ngày này có kém gì! Dù sao bây giờ tôi cũng không ở trong cung và cũng không ý định quay về. Hoàng Hậu tôi đây bị phế vốn là chuyện sớm muộn thôi. Các huynh cũng biết trữ quân kế tiếp của Phỉ Á đều từ chính cung mà ra, những người tình nguyện làm Hoàng Hậu trong Hậu cung nhiều lắm, tôi sẽ không đi góp phần náo nhiệt đâu!”

“Thế xuất cung rồi nàng có dự tính gì không? Hiện nay Đỗ gia đã không giữ nàng nữa, một người con gái như nàng có thể đi đâu?” Đàm Văn Bác cau mày hỏi. Những lời này nên hỏi từ lâu, tiếc rằng trong ba ngày mưa nàng không hề bước ra khỏi cửa phòng, lại còn treo thẻ “miễn làm phiền” lên cửa phòng nữa chứ.

Đi đâu ư? Hiểu Nguyệt cười nhẹ, thản nhiên đáp: “Đi đâu cũng vậy thôi, chỉ cần cách xa Hoàng cung là được!” Rồi lại nhướn mày, nói nhanh hơn, chạy về phía trước hai bước, “Nhưng trước khi tôi đi nhất định sẽ mượn các huynh chút bạc đấy! Ha ha, đi thôi, nắng chiếu da đầu rát quá!”

“Hay là như này, vừa hay trong triều đã không còn chuyện của ta nữa, nàng có hứng thú theo ta cùng đi du ngoạn không?” Đàm Văn Bác khẽ lay bờ vai ngọc cốt mềm mại, bước đến bên cạnh Hiểu Nguyệt, dịu dàng đề

https://thuviensach.vn

nghị. “Đi cùng ta thì nàn khỏi lo chuyện ăn ở, mà ta còn có thể làm ngươi dẫn đường cho nàng!”

“Văn Bác!” Đỗ Hiểu Nguyệt dừng bước xoay người, lẳng lặng nhìn vị vương tử dưới ánh nắng mặt trời: chói quá mắt, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều hình ảnh, những giọng nói khác cũng dần mơ hồ, nhạt nhòa, “Muội… sao huynh có tận ba cái đầu…” Chưa nói xong thì ba cái đầu ấy đã phai mờ hết, cả thế giới ngập tràn bóng tối.

“Hiểu Nguyệt!” Đàm Văn Bác mặt tái nhợt cuống quít đỡ lấy Hiểu Nguyệt đang ngã thẳng xuống đất và vỗ nhẹ lên mặt nàng gọi, “Hiểu Nguyệt, tỉnh lại đi!”

“Tiểu muội làm sao vậy?” Đỗ Chính Hiên và Đỗ Dạ Hàn vây quanh Hiểu Nguyệt thấy sắc mặt nàng tím ngắt, hai mắt nhắm nghiền. “Vừa nãy còn khỏe mạnh lắm mà, sao lại ngất đi thế này?”

“Mặc kệ sao lại ngất, cứ đưa nàng đến y quán đi đã!” Đàm Văn Bác ôm Hiểu Nguyệt quay lại nhìn Mao Thu Thánh. “Mao đại nhân, mời dẫn đường!”

“Ồ! Được! Mời Vương gia theo hạ quan qua bên này.” Mao Thu Thánh đi trước dẫn đường, bước chân vẫn vững vàng không loạn mà người chỉ kinh hoảng một chút thôi.

“Đại phu, tiểu muội bị bệnh gì vậy?” Đỗ Chính Hiên hỏi đại phu còn đang bắt mạch cho Hiểu Nguyệt, “Đang yên đang lành sao lại đột ngột ngất xỉu?” Mặc dù hiện giờ trông sắc mặt Hiểu Nguyệt đã đỡ lên nhiều nhưng con bé vẫn chưa tỉnh lại, quả thực khiến người ta lo lắng!

“Ừm!” Đại phu nhắm hai mắt và gật đầu, sau một hồi đảo mắt mới cười lớn nhìn bốn người còn lại, “Mấy vị gia, vị phu nhân này có hỉ rồi, đã gần hai tháng. Bởi mấy hôm nay phu nhân không nghỉ ngơi đầy đủ khiến cơ thể

https://thuviensach.vn

nhất thời chịu không nổi nên mới ngất xỉu. Sau này nhớ chú ý nghỉ ngơi tử tế là được, không có gì đáng ngại lắm!”

“Hả?!” Bốn đại nam nhân cùng hét lên kinh ngạc nhìn Hiểu Nguyệt vẫn nằm im thin thít rồi quay sang nhìn vị đại phu đã gần năm mươi tuổi.

“Mấy vị nhìn tôi với ánh mắt gì đấy hả? Chẳng lẽ còn chưa tin y thuật của lão phu?” Vị đại phu rất bất mãn, mấy người trẻ tuổi này có ánh mắt thật sự rất coi thường người khác!

“Không phải đâu! Chỉ là… Đại phu, ngài xem lại một lần đi!” Đàm Văn Bác vẫn không tin, tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến y không thể chấp nhận ngay lập tức.

“Xem cái gì mà xem? Đến một hỉ mạch mà cũng không chẩn được thì lão phu còn xem bệnh cho người khác thế nào?” Đại phu thu dọn hết dụng cụ chuẩn bị bỏ đi.

“Văn Bác, tin rằng lời đại phu nói không sai đâu. Chuyện tiểu muội mang thai cũng không phải không có khả năng, dù gì con bé cũng đã sớm chiều ở chung cùng Hoàng Thượng mấy tháng rồi mà!” Bây giờ có đánh chết Đỗ Chính Hiên cũng không tin Hiểu Nguyệt chẳng có tình cảm đặc biệt gì với Hoàng Thượng – đến bụng cũng lớn rồi đấy!

“Ai mang thai rồi cơ?” Đỗ Hiểu Nguyệt nghe được vài chữ trong lúc mơ mơ màng màng, cơn buồn ngủ dữ dội cũng bị đánh bay, lồm cồm bò dậy ngơ ngơ ngác ngác nhìn chằm chằm mấy người đàn ông đứng bên giường, “Nếu tôi nghe không nhầm thì các người đang nói về tôi phải không?”

“Tiểu muội tỉnh rồi à? Không sao chứ?” Đỗ Dạ Hàn cười vui vẻ nhìn nàng, thấy khí sắc nàng tốt như vậy mới thật sự yên lòng.

“Tiểu muội, đừng quá kích động! Tâm trạng thay đổi quá nhanh không tốt với thai nhi đâu!” Đỗ Chính Hiên vội dìu Hiểu Nguyệt, chỉ sợ không cẩn

https://thuviensach.vn

thận lại ngất tiếp.

“Mang thai?! Không thể nào đâu!” Trái tim Hiểu Nguyệt bắt đầu trùng xuống, nhìn Đàm Văn Bác trầm mặc gật đầu nó liền rơi thẳng xuống đáy vực. Mình vốn nên sớm đoán ra mới phải, xuất cung đã gần hai tháng mà chưa thấy kinh nguyệt, cứ tưởng là vì sống vất vả quá cộng tuổi còn nhỏ nên chậm một hai tháng, nào ngờ là tình huống khác!

“Tôi… Tôi mới mười bảy tuổi thôi! Không, kể cả tuổi tâm lý lớn hơn tuổi cơ thể, nhưng… Nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ người ta mà! Trời ơi, vận khí gì đây? Cơ hội trúng thưởng còn cao hơn người ta mua xổ số nữa! Đúng là bị nguyền rủa rồi, năm nay thật xui xẻo, đủ thứ suy kém đổ lên người, ngay cả uống nước cũng dính răng!” Hai tay ôm mặt thật chặt rồi cào tóc rối bù đến mức tóc tai vòng vèo loạn hết cả.

Đỗ Chính Hiên chờ mấy người đang nhìn nhau, không biết nên đối diện thế nào với tâm trạng thất thường bất chợt của Hiểu Nguyệt, cũng không biết nên dùng lời nào để an ủi tâm trạng đang vô cùng kích động của nàng. “Này… Tiểu muội…” Mặc dù không biết nên nói thế nào nhưng vẫn nên nói gì chứ, mấy người đàn ông đâu thể cứ đứng đần ra thế này! Tiếc là lời còn chưa nói ra miệng đã bị một câu của Hiểu Nguyệt dọa chạy mất:

“Đàm Văn Hạo, huynh là đồ khốn nạn! Cường bạo thiếu nữ vị thành niên! Cả đời bà đây đã bị hủy trên tay huynh rồi! Bà nó, tốt nhất đừng để tôi gặp lại huynh nếu không tôi sẽ làm cho huynh đến cả chữ “chết” cũng không biết viết luôn!”

Hiểu Nguyệt nói xong khiến tất cả mọi người kinh hãi ngây cả người, đến cả vị đại phu già đã đi tới cửa cũng phải dừng chân, đôi chân rung rung một lát rồi mới run rẩy nói: “Lão phu không nghe thấy gì hết! Không nghe thấy gì hết!” Nói xong liền chạy đi nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

“Ơ, Đại ca, ông già đó chạy cái gì mà chạy đấy? Vẫn muốn hỏi ông ấy mấy điều phụ nữ mang thai nên chú ý mà, sao lại bỏ chạy rồi?” Hiểu Nguyệt lý trí xoay người lại rồi nghi hoặc chỉ vào bóng người vừa biến mất mà hỏi Đỗ Dạ Hàn.

“Khụ!” Mao Thu Thánh đầu tiên là ho một tiếng rồi tỏ vẻ bình tĩnh tiến lên phía trước và cúi người hành lễ: “Hạ quan vẫn còn chút công sự phải về xử lý. Hạ quan xin cáo từ!”

Nhìn Mao Thu Thánh bỏ đi đầu không thèm ngoảnh lại, vẻ mặt Hiểu Nguyệt càng thêm mù mờ: “Muội lại vừa nói gì khiến tên mọt sách đó sợ chạy mất à?”

“Không có gì, chỉ là mắng mỏ người có địa vị tôn quý nhất trong thiên hạ mà thôi!” Đàm Văn Bác ngồi lên một cái ghế rồi thờ ơ nói. “Nhục mạ Hoàng Thượng chính là tội chết!”

“Cắt! Nếu như vì chuyện này mà định tội chết thì tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!” Đỗ Hiểu Nguyệt tỏ vẻ không thèm để ý. Lúc cãi cọ với Đàm Văn Hạo thường tâm trạng rất kích động, lời nào cũng phun ra được! “Hồi trước lúc tôi cãi nhau với y…” Mới nói được một nửa Hiểu Nguyệt đã cảm thấy không cần nói ra mấy chuyện này, dù gì cũng đã là chuyện quá khứ, vô duyên vô cớ nhắc tới làm gì?

“Tiểu muội cãi nhau với Hoàng Thượng?” Đỗ Chính Hiên kinh ngạc, mặc dù biết cô em gái này rất dũng cảm nhưng vẫn không ngờ lá gan con bé lớn đến mức không để Hoàng Thượng vào mắt! Thế nhưng điều kỳ lạ chính là Hoàng Thượng lại có thể dễ dàng tha thứ cho việc tiểu muội hô to gọi nhỏ với y! Chỉ bằng điều này thôi đã thấy được tiểu muội rất đặc biệt với Hoàng Thượng! Càng không nói ngầm đồng ý cho con bé vung tay múa chân chuyện triều chính!

https://thuviensach.vn

“À… Ha ha… Cãi cọ có thể gắn kết cảm tình mà… Ha ha… Đều là người hợp tác mà, kiểu gì chả có lúc bất đồng ý kiến, dùng phương pháp tranh cãi để giải quyết rất hữu hiệu… rất hữu hiệu!” Đỗ Hiểu Nguyệt ha ha hi hi thốt ra mấy lời nói dối, đúng là có cãi cọ với Đàm Văn Hạo nhưng cũng chẳng mấy khi, chủ yếu là lười không muốn cãi với y, mà một khi đã cãi đến cùng thì mình luôn là người thiệt. Lần thiệt thòi nhất chính là cãi đến mức để y ăn mình luôn!

Đàm Văn Bác không nói gì mà chỉ cười nhẹ kiểu tự giễu, từ mấy câu nói của Đỗ Hiểu Nguyệt đã nghe ra từng gợi ý trong đó về cách ứng xử của nàng với mình, nàng chưa bao giờ vì bất đồng ý kiến mà nổi giận, hoặc có thể nói là nàng chẳng buồn tranh luận. Thế nhưng trước mặt một người khác nếu không đồng ý thì nàng liền cãi bằng được, làm ầm ĩ lên, ít nhất không phải vẻ mặt an nhiên như không có gì!

…

Trong Thái Tuyên cung.

Thái Hậu, Hoàng Đế và một đám phi tử đang ngồi nói chuyện. Đám cung nhân đang bận rộn sắp xếp những thứ Thái Hậu mang về.

“Hắt xì, hắt xì, hắt xì!” Liên tiếp ba tiếng làm cho tất cả những người ở đây ngừng hết mọi hoạt động, kinh ngạc quay sang nhìn người phát ra tiếng: Đàm Văn Hạo.

“Sức khỏe Hoàng nhi không ổn à?” Thái Hậu hỏi đầu tiên, mặt mày lo lắng nhìn Đàm Văn Hạo đang gầy dần đi, “Hoàng nhi bận bịu chuyện triều chính thì càng nên tự chăm sóc mình cho tốt chứ!”

“Tạ ơn Mẫu hậu quan tâm!” Đàm Văn Hạo không cầm lấy chiếc khăn tay Lý Thiên Nhu ngồi bên cạnh đưa sang mà lấy từ người ra một chiếc khăn khác lau mặt, “Hoàng nhi vẫn khỏe, ngược lại chính Mẫu hậu người vừa hồi cung thì nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.”

https://thuviensach.vn

Lý Thiên Nhu ngượng ngùng thu khăn tay lại, Hoàng Thượng không nhận khăn khiến nàng ta thấy rất xấu hổ, nhìn sang đám phi tử xung quanh đều đang có ánh mắt rất đặc sắc, Lý Thiên Nhu cảm thấy bây giờ mình cần phải nói gì đó để vãn hồi mặt mũi, còn chưa kịp mở miệng thì Thái Hậu lại lên tiếng: "Hoàng Hậu đâu, hôm nay sao không thấy Hoàng Hậu? Không phải lại phạm cung quy gì bị cấm túc chứ!"

Đàm Văn Hạo trầm mặc không nói, Lý Thiên Nhu lập tức tiếp lời: "Hồi bẩm Mẫu hậu, Hoàng Hậu tỷ tỷ đã rời cung hai tháng rồi."

"Rời cung? Chuyện này là thế nào?" Thái Hậu trầm mặt, định chuẩn bị hai tháng nữa mới hồi cung, sau khi nghe nói thế cục trong triều cũng như trong cung đột ngột biến động liền gấp gáp quay về, nào ngờ lại nghe được một tin kinh thiên động địa như thế, "Đang tốt đẹp sao Hoàng Hậu lại có thể rời cung?"

"Nàng bị người ta bắt cóc ra khỏi Hoàng cung rồi sau thì không biết tung tích." Đàm Văn Hạo bình thản nói, "Nhưng Trẫm đã tìm được nơi nàng đang ở, mấy ngày nữa sẽ đi đón nàng về cung, xin Mẫu hậu yên tâm."

"Làm thế nào mà lại xảy ra chuyện này?" Thái Hậu thở dốc tay bám chặt vào thành ghế, "Lại có người to gan lớn mật dám bắt cóc Hoàng Hậu! Thủ vệ trong cung làm gì vậy hả? Đường đường là Hậu cung há để đám trộm ấy nói đến là đến, nói dẫn người đi là dẫn người đi sao? Đã bắt được kẻ bắt cóc chưa?"

"Thần thiếp lại cảm thấy Hoàng Hậu tỷ tỷ cố ý bỏ đi, nếu không cớ gì Hoàng Thượng tiêu tốn hết tâm tư tìm người mà vẫn không có tin tức?" Lý Thiên Nhu nhân cơ hội nói ra ý nghĩ của mình với Thái Hậu.

"Là Hoàng nhi sơ sẩy nên mới để Hoàng Hậu bị người ta bắt đi! Mẫu hậu đừng tức giận, nên làm thế nào Hoàng nhi tự có chừng mực." Giọng nói của Đàm Văn Hạo đột nhiên trở nên lạnh lùng, thản nhiên quét mắt nhìn Lý

https://thuviensach.vn

Thiên Nhu một cái. “Về phần nàng có cố ý rời cung hay cung thì cũng không thay đổi sự thật nàng là Hoàng Hậu Phỉ Á Hoàng triều. Mẫu hậu mới hồi cung chắc đã mệt rồi. Chúng phi tử thôi về tẩm cung hết đi!”

Lý Thiên Nhu rùng mình, trong đầu lướt qua một ý niệm: Hoàng Thượng nổi giận rồi! Nhưng ý hận trong lòng Lý Thiên Nhu càng mạnh hơn sự sợ hãi – dựa vào cái gì mà người sớm đã không còn ở trong cung vẫn có thể có được sự bảo vệ của Hoàng Thượng như thế?! Huống chi nàng ta còn làm chuyện không ra gì sau lưng Hoàng Thượng mà người vẫn bảo vệ nàng ta! Đáng hận nhất chính là mình chẳng có cách nào tóm nàng ta trong tay! Phụ thân từng nói Đỗ Hiểu Nguyệt là người mình không thể gây sự được, mình cũng đã nhận ra là không thể gây chuyện với nàng ta. Nàng ta cũng nắm được nhược điểm của mình, thêm vào đó là Phượng ấn vẫn trong tay nàng ta, nếu nàng ta muốn tố cáo mình thì rất dễ dàng!

“Vâng! Hoàng Thượng, Mẫu hậu, thần thiếp cáo lui!” Hơi cúi người thi lễ rồi cùng các phi tử khác rời đi.

“Hoàng nhi, có phải Hiểu Nguyệt không muốn hồi cung nữa không?” Đợi đến khi các phi tử rời đi hết Thái Hậu mới lên tiếng.

Đàm Văn Hạo thở dài: “Vâng, người nọ đưa nàng ra khỏi Kinh thành xong thì nàng liền tự đi tiếp, có điều hiện giờ nàng đang ở Thương Dao, có Chính Hiên chăm sóc bên cạnh.” Nhắc đến chuyện này Đàm Văn Hạo liền bực bội, tên Đỗ Chính Hiên đó rõ ràng đã sớm tìm được hành tung của nàng mà hết lần này tới lần khác che giấu không báo! Hừ, đợi hắn về kinh ta sẽ giữ Liễu Mộng Nam lại trong Hoàng cung thêm một khoảng thời gian, xem hắn còn giấu giếm không báo nữa không!

“Hoàng nhi, nghe nói con đã rất lâu không lâm hạnh phi tử, lẽ nào con thật sự muốn Hoàng gia tuyệt hậu sao?” Thái Hậu cuối cùng cũng hỏi được chuyện như cái gai đâm trong lòng, hồi mới đầu y lấy cớ cục diện triều đình chưa yên nên cự tuyệt việc sinh con nối dõi cho Hoàng gia, giờ đây triều

https://thuviensach.vn

cục trên cơ bản xem như đã ổn định thế nhưng y lại vẫn không lâm hạnh phi tử!

"Mẫu hậu, việc này người đừng hỏi đến, Hoàng nhi tự có định đoạt." Kể cả bà là Mẫu hậu thì Đàm Văn Hạo cũng không muốn nhắc đến chuyện này với bà, y đứng dậy thi lễ, "Mẫu hậu vừa hồi cung thì nghỉ ngơi sớm một chút đi! Hoàng nhi xin cáo lui trước."

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Một đêm không trăng nổi gió đúng là thời cơ tốt để chạy trốn! Đỗ Hiểu Nguyệt tay trái nhấc váy tay phải cầm một túi vải lớn nhón từng ngón chân lẳng lặng chuồn ra từ cửa sau khách điếm. Trên con đường tối đen như mực chẳng có một bóng ma nào, âm thanh của không khí lưu chuyển vang lên trong yên lặng. Đỗ Hiểu Nguyệt thở phào một hơi: "Rốt cục đã ra rồi! Không may là chưa ra khỏi cửa thành được, hừm, một lát nữa là gà gáy rồi, mình cần nắm chắc thời gian mở cửa thành để vọt ra ngay tại thời khắc đầu tiên!"

Hiểu Nguyệt thong thả bước đi trên con đường trống trải, một chút sợ hãi khiến mồ hôi lạnh tuôn ra trong lòng bàn tay, nhưng dù sợ thế nào đi nữa nàng vẫn mạo hiểm đi về phía cửa thành bởi nếu không đi tiếp thì có lẽ sẽ không đi được nữa! "Đại ca, Tam ca, các huynh cũng không thể trách muội không nói tình nghĩa huynh muội, vất vả mãi mới xuất cung được, sao có thể để các huynh cứ thế lôi về chứ?!" Đỗ Hiểu Nguyệt thầm nhủ, đầu đang nghĩ tới cuộc nói chuyện với họ trong ngày hôm đó:

"Tiểu muội, ta và Đại ca đã thương lượng rồi, muội đã mang huyết mạch Hoàng gia đương nhiên không thể thất lạc trong dân gian. Bất kể thế nào muội cũng phải về cung." Đỗ Chính Hiên nghiêm túc nói với Hiểu Nguyệt đang ăn đặc biệt nhiều.

"Tiểu muội, bọn ta bàn xong rồi, sáng sớm mai sẽ xuất phát đưa muội về Kinh." Đỗ Dạ Hàn cũng tỏ vẻ nghiêm túc nói với giọng điệu anh cả trong nhà.

https://thuviensach.vn

“Không được!” Đỗ Hiểu Nguyệt vứt miếng sườn gà đang cầm xuống bàn, tiện tay dùng chiếc khăn đặt bên cạnh lau sạch dầu mỡ trên tay rồi nghiêm trang nhìn hai vị huynh trưởng với đôi mắt long lanh ngấn lệ, “Đại ca, Tam ca, các huynh cũng biết muội đâu muốn ở lại Hoàng cung, muội vất vả lắm đến giờ mới ra khỏi đó được, các huynh nỡ lòng nào đưa muội quay lại chứ?”

“Tiểu muội à, giờ không phải lúc bướng bỉnh đâu!” Đỗ Chính Hiên thấy thật đau đầu, sớm biết Hiểu Nguyệt phản đối chuyện về cung rồi nên cũng không định để con bé về, nhưng tình huống bây giờ đã khác, dù thế nào cũng không thể để huyết mạch Hoàng gia thất lạc đến dân gian! “Chuyện về cung đã được quyết định bất kể muội đồng ý hay không!”

“Không được! Muội nói không về là không về!” Đỗ Hiểu Nguyệt kiên trì từ chối, “Còn nữa, muội không bướng! Muội là một người đã trưởng thành, có tư tưởng và quan niệm riêng, muội biết mình đang làm gì và muội cũng sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của mình!”

“Chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm thế nào? Không lẽ một mình muội có thể nuôi đứa trẻ ư?” Đỗ Dạ Hàn khuyên giải nhưng giọng điệu lại lạnh như băng, rét như gai đâm. “Trong một tháng xuất cung nếu không phải có Mao đại nhân chiếu cố chỉ e muội đã sớm chết đói rồi!”

“Đại ca, muội Thừa Ânhận hơn một tháng nay đã nhận ân huệ của người ta, nhưng cũng không có nghĩa là muội sẽ nhận ân huệ của người khác cả đời!” Đỗ Hiểu Nguyệt vẫn bình tĩnh không lạnh không nhạt nhìn Đỗ Dạ Hàn, “Chuyện đứa bé các huynh không cần quan tâm, nếu muội đã không đành lòng vứt bỏ sinh mạng này và quyết định giữ nó lại thì đương nhiên sẽ không để nó chịu khổ trên đời này! Còn nên nuôi nấng thế nào thì muội tự có cách!”

“Tiểu muội, muội đừng ương nữa được không hả?” Đỗ Chính Hiên nổi giận cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

“Một người con gái yếu đuối như muội thì có cách gì nuôi con chứ? Muội có thể làm quan kinh thương ư? Làm quan là chuyện của đàn ông, dù muội có tài trị thế cũng không được trọng dụng trong chốn quan trường; còn kinh thương, mặc dù ở Phỉ Á cũng có phụ nữ làm kinh doanh nhưng điều kiện tiên quyết là muội phải vốn đầu tư! Điều quan trọng nhất là Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không dung tha cho huyết mạch Hoàng gia thất lạc nơi dân gian! Sớm muộn y cũng sẽ đưa được muội về, dù muội không về y cũng sẽ mang đứa con về, chẳng lẽ muội thật sự muốn có ngày mẹ con chia lìa hay sao?”

“Chuyện này… chỉ cần các người không nói thì có ai biết đến sự tồn tại của đứa trẻ trên đời này? Y đương nhiên cũng sẽ không đến cướp đi!” Hiểu Nguyệt thấy hơi do dự nhưng trong lòng lại đang tính toán xác suất hai vị huynh trưởng giúp mình giữ bí mật là bao nhiêu.

“Mặc kệ thế nào Đại ca cũng không cho phép muội làm càn!” Đỗ Dạ Hàn cũng kiên trì.

Nói cách khác là y sẽ không giữ bí mật giúp mình! Đỗ Hiểu Nguyệt ngước đầu lên nghếch mắt nhìn sự kiên định của Đỗ Dạ Hàn liền hơi cau mày, trong lòng nảy ra một kế liền chuyển sang vẻ cười nhạt: “Tam ca nói không sai, nếu tự mình vất vả khổ sở nuôi lớn đứa trẻ thì thà đưa người ta còn hơn, thế nên muội quyết định sẽ về cung, như thế chẳng cần lo ăn, chẳng cần lo ngủ, hình như đúng là quyết định tốt nhất!”

“Tiểu muội?! Muội nghĩ thông suốt rồi ư?!” Đỗ Chính Hiên thấy hơi khó tin chuyện Hiểu Nguyệt sẽ vì mấy câu mình nói mà thay đổi ý nghĩ. Nhưng con bé nói cũng đúng, dường như con bé không có yêu cầu cao gì với bất kỳ chuyện gì, chỉ cần được ăn được uống được ngủ là tốt rồi, thế nên cũng không phải không có khả năng nó thay đổi suy nghĩ!

“Ôi, Tam ca, muội nghĩ thông rồi không tốt à? Không phải huynh rất hy vọng muội quay về hay sao?” Hiểu Nguyệt ra vẻ vô tội, “Haiz, xem ra đúng

https://thuviensach.vn

là câu nói cũ kia đã ứng rồi, lòng dạ đàn ông như kim đáy biển, mỗi phút lại đổi một kiểu làm muội phỏng đoán cũng muốn choáng váng! Nếu Tam ca không mong muội về cung thì muội sẽ không về nữa!”

“Tiểu muội, muội chắc chắn là sẽ về cung hả?” Đỗ Dạ Hàn xác nhận lần nữa, với phong cách hành sự của Hiểu Nguyệt thì con bé đã nói là làm, chỉ cần nó đồng ý là có thể yên tâm.

“Đương nhiên!” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu liều mạng, “Các huynh không tin thì thôi, muội sẽ lấy nhân cách của cha đứa nhỏ trong bụng muội ra thề muội nhất định sẽ ngoan ngoãn theo các huynh về cung!” Hừ, nói thế rồi đố còn ai dám hoài nghi nữa đấy? Chẳng lẽ bọn họ dám nghi ngờ vấn đề nhân cách của Hoàng Đế sao? Mà kể cả có nghi đi nữa cũng đố dám nói ra!

“Được rồi, Tam ca tin muội!” Đỗ Chính Hiên cười lắc đầu, lời thề kiểu này chắc chỉ có Hiểu Nguyệt mới nghĩ ra được thôi! “Thế hôm nay muội nghỉ ngơi cho tốt nhé, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường luôn!”

“Ừm, được!” Đỗ Hiểu Nguyệt gật đầu rồi quay lại tiếp tục hăng hái chiến đấu với con gà trên bàn, tiện thể ra lệnh, “Tam ca, muội muốn ăn bánh quế hoa, bánh đậu xanh, dưa hấu, bánh đa. Đúng rồi, quan trọng nhất là phải có một bát miến chua nóng[1], ấy mới là nhân gian cực phẩm!”

“Hự… Được được!” Đỗ Chính Hiên đến sợ cái dạ dày của Hiểu Nguyệt, len lén kéo Đỗ Dạ Hàn sang một bên. “Đại ca, năm đó lúc Đại tẩu mang thai hình như là ăn gì cũng nôn ra sạch, tại sao khẩu vị của tiểu muội càng ngày càng tốt vậy!”

“Khụ… Có khi là ngoài ý muốn!” Đỗ Dạ Hàn cũng không hiểu gì chuyện này, chỉ biết húng hắng như vậy. “Đi mua cho nó đi, nhìn nó ăn gần hết đĩa thịt gà rồi kia kìa!”

Nhìn hai vị huynh trưởng rời đi, Hiểu Nguyệt mới bỏ miếng sườn gà đã ăn phát ngán xuống, tùy tiện lau miệng uống nước rồi chạy vèo sang phòng

https://thuviensach.vn

Đàm Văn Bác, nhưng trong đó trống trơn chẳng có gì, liếc thấy trên bàn có phong thư viết bảy chữ thật to “Ta đi rồi, các người bảo trọng!”.

“Làm gì mà như máy bay vậy, nói đi là đi luôn thế, mình đang định đi cùng một đoạn!” Hiểu Nguyệt đứng bên Thương Hà vừa thầm trách trong lòng vừa đợi thuyền qua sông, tay cầm hòn đá đá ném xuống lòng sông làm bọt nước bắn lên dần nhiều hơn, đồng thời miệng cũng không rảnh rỗi, “Thôi bỏ đi, y đi đường Dương Quan của y, mình qua cầu Nại Hà của mình! [2] Hừ hừ, xem Đỗ Hiểu Nguyệt này du lịch thế giới một mình thế nào nhé!”

“Này, cô nương, cô có lên thuyền không hả?” Lão chủ thuyền đứng ở đầu thuyền gọi với lên, nhìn thấy cô nương mặc bộ đồ đơn giản ngồi trên bến tàu từ nãy, nhưng thuyền tới rồi mà cô nàng vẫn chưa lên!

Hiểu Nguyệt nghe tiếng liền quay đầu lại mới biết thuyền đã tới bến từ khi nào không biết, “À! Có, có lên thuyền chứ. Lão bá chờ chút nhé!” Nàng vội vàng đứng dậy, không kịp phủi bụi trên quần áo mà gấp gáp nhảy lên thuyền, thở phì phò cười lớn hỏi, “Lão bá, thuyền này đi đâu vậy?”

“Phía bên kia sông chính là Ly quốc, thuyền này đương nhiên đi đến Ly quốc!” Chủ thuyền đáp với vẻ kinh ngạc hết sức, “Cô nương, ngay cả việc thuyền này đi về đâu cô cũng không biết thì hay là cô xuống thuyền nghĩ cho kĩ hẵng lên nhé?”

“Không… Không cần. Vừa hay tôi muốn đi Ly quốc thăm người thân!” Hiểu Nguyệt cười cười, bước vào khoang thuyền chỉ thấy chất đầy những thứ hàng hóa đủ loại, “Này, lão bá, thuyền của ngài không có lấy một người khách mà toàn là hàng hóa thế!”

“À, có một người khách lớn yêu cầu tôi vào thành Thương Dao từ rất sớm để mua mấy thứ này mang về.” Chủ thuyền vừa chèo vừa cười đáp, “Cô nương là người ở đâu vậy? Còn có người thân ở Ly quốc à?” Tuy Ly

https://thuviensach.vn

quốc và Phỉ Á quốc cũng thường qua lại với nhau nhưng rất hiếm những cuộc thông hôn.

“Tôi sống bên kia núi, mẹ tôi nói cha tôi là người Ly quốc, trước khi chết bà dặn tôi tới Ly quốc tìm cha.” Hiểu Nguyệt tiện mồm nói mà mặt không đỏ chút nào, nhưng vẫn cẩn thận đếm chỗ hàng hóa trong kho thuyền: lương thực, vải vóc, đồ sắt và binh khí.

“Cô nương ngồi cho vững nhé, thuyền sắp đến giữa sông rồi!” Ông chủ thuyền tốt bụng nhắc nhở.

“Ồ, vâng!” Hiểu Nguyệt chiếm một vị trí gần đầu thuyền ngồi xuống, ngước đầu lên đón gió sông đang thổi và thưởng thức cảnh đẹp trên sông rồi bất chợt nghe thấy một loạt những tiếng hô hoán, nàng liền quay đầu lại thì thấy Đỗ Chính Hiên và Đỗ Dạ Hàn đang đứng trên bờ sông vẫy tay hét ầm ĩ cái gì đó. Hiểu Nguyệt mỉm cười vẫy tay chào hai người trên bờ rồi ngắm cảnh tiếp, hoàn toàn không quan tâm xem họ đang nói tiếp điều gì.

“Cô nương, cô quen biết hai người đó sao?”

“Không quen, chắc là nhận lầm người nên tôi mới khoát tay với họ ấy mà!” Hiểu Nguyệt tìm một lời giải thích hoàn mỹ cho hành vi của mình.

“Cô nương thật tốt bụng!” Chủ thuyền cười rồi hát một bài sơn ca.

Hiểu Nguyệt cũng chỉ cười cười, nếu để hai người họ nghe thấy có người nói mình tốt bụng thì e họ sẽ nhảy dựng lên rồi đạp bay người nọ đến tận chân trời luôn! Phải biết rằng tối qua mình đã tranh thủ lúc bọn họ không chú ý mà hạ thuốc mê rồi lấy hết tất cả số bạc trên người họ đem đi!

“Xướng ca mạc xướng tát hoang ca

Hòa thượng biện tử bàng địa tha

https://thuviensach.vn

Lý ngư sinh đản cao thụ thượng

Thâm thủy đàm trung điểu tố oa

Phương trượng minh thiên thảo lão bà

Xướng ca mạc xướng tát hoang ca

Cáp mô my mao bỉ phát đa

Kê đản cốt đầu giảo bất động

Áp tử cao phi thắng thiên nga

Văn tử cáp khiếm xuy hưởng la”

(Từ “Mạc xướng tát hoang ca”)

“Lão bá, bài hát này thật thú vị!” Nghe hết một khúc, Hiểu Nguyệt mở to mắt cười nhìn chủ thuyền. “Là dân ca Ly quốc phỏng!”

“A! Cô nương nói đúng rồi!” Chủ thuyền cười tủm tỉm nói. “Ly quốc chúng tôi là có nhiều dân ca nhất. Cô nương tới Ly quốc rồi thì hãy thưởng thức nhé! Ôi chao, thuyền sắp cập bến rồi, cô nương chú ý nhé! Đi nào ~”

Thuyền đã vào bờ, sau khi trả bạc cho chủ thuyền, lúc xuống thuyền lại đụng phải chủ nhân số hàng đến lấy hàng. Nhưng Hiểu Nguyệt cũng chẳng để ý đến sự cố nho nhỏ bất ngờ ấy mà vẫn rất hăng hái và hưng phấn thưởng thức phong tình dân gian nơi biên quan dị quốc.

Ly quốc hiện đang có nội loạn nhưng chuyện người ta không ngờ được chính là cuộc nội chiến này tựa như vẫn không hề lan đến thị trấn nhỏ nơi biên quan này. Mọi người vẫn rất bình tĩnh và hoạt động chợ búa náo nhiệt, ai cũng làm việc người ấy, ai cũng có chức trách riêng.

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt không hiểu lắm, thị trấn nhỏ ở biên giới này vì sao có thể tách biệt khỏi những thành thị khác ở Ly quốc, chẳng lẽ thị trấn biên giới này là chốn thế ngoại đào nguyên của Ly quốc? Hiểu Nguyệt mang theo nghi vấn bước vào trung tâm tập kết bát quái thời cổ đại – Quán trà! Gọi một bình trà, hai bánh bao chay, Hiểu Nguyệt ngồi ở một góc nhỏ kín đáo bên cửa sổ, cẩn thận nghe ngóng lời nói của những người ngồi uống trà xung quanh.

“Đã nghe nói gì chưa? Phản quân đã tấn công vào Hoàng cung và cho Hoàng Thượng một đao ngủm củ tỏi rồi!” Quả nhiên là vậy, vừa mới ngồi chưa được hai phút đã nghe thấy một đại thúc tán dóc với người bạn ở bàn gần đó, có điều chuyện Hoàng Đế Ly quốc đã chết hay chưa cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Hiểu Nguyệt nên nàng vẫn rất thỏa mãn gặm chiếc bánh bao trong tay.

“Thật à? Thế Tam Hoàng tử đã quay về Kinh thành chưa? Liệu Tam hoàng tử có xuất binh đi bao vây tiêu diệt phản quân không nhỉ?” Người ngồi cùng bàn vội vã tiếp lời với vẻ lo lắng quan tâm.

“Tam Hoàng tử đã bị Hoàng Thượng biếm ra khỏi Kinh thành cả đời này không được quay về rồi mà, huống chi bên người Tam hoàng tử còn có người do Hoàng Thượng phái đến giám sát, sao nói về là về được?”

“Nói cách khác, Hoàng Thượng bị giết, giang sơn đổi chủ, Tam hoàng tử này cũng không làm được gì!” Thở dài một hơi thật sâu rồi nói tiếp, “Thành viên Hoàng thất người thì bị giết người thì bị lưu vong, khó trách không giữ được giang sơn, gia bất hòa, quốc có thể nào hưng? Gia hòa vạn sự hưng mà! Haiz, tình hình Ly quốc bây giờ thực khiến người ta lo lắng một cách nghiêm túc! Mặc dù nhân dân nơi biên quan này vẫn được an cư lạc nghiệp. Nhưng… Ôi!”

Có lý, có lý lắm, nói rất hay! Không ngờ ở thị trấn biên giới nhỏ này vẫn có người ưu quốc ưu dân như vậy! Hiểu Nguyệt vừa gật đầu vừa rót thêm ly

https://thuviensach.vn

trà cho mình.

“Đúng vậy, cũng không biết đám phản quân ấy lấy đâu ra nhiều lương thảo binh khí như vậy, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã phát triển lớn mạnh, đánh bại cả quân đội Hoàng gia!”

“Chuyện đó… ôi tôi nghe nói là…” Giọng nói càng ngày càng nhỏ khiến Hiểu Nguyệt phải vểnh hết tai lên mới nghe được lời thì thầm của họ. “Nghe nói trong Ly quốc có một nhóm gian thương chuyên làm cho đất nước gặp khó khăn về tài chính, bọn họ đảo hai mặt, vừa bán đao kiếm cho phản quân vừa bán cho quân đội Hoàng gia mà còn nâng giá cao!”

“Đã đi điều tra bối cảnh đám người đấy chưa? Lại dám trắng trợn làm ra mấy chuyện thối tha ấy, lại không rõ có phải người Ly quốc không nữa!”

“Đầu năm nay lúc cả nước đang rối loạn, bọn họ thấy tiền thì kiếm, hơi đâu để ý chuyện lương tâm?”

Gian thương?! Đột nhiên nhớ tới hồi mới đầu khi đưa ra đề nghị với Đàm Văn Hạo hình như có nhắc tới chuyện đưa người Phỉ Á đến Ly quốc kinh thương để thăm dò, vậy gian thương mà bọn họ vừa nói có lẽ chính là những người đó rồi! “Khụ!” Hiểu Nguyệt bị chính những ý nghĩ của mình dọa làm cho nước sặc vào khí quản, ho hắng kịch liệt, nghẹn đỏ cả mặt.

Tiếng ho gấp đã thu hút ánh mắt của những người ngồi trong quán trà, Hiểu Nguyệt liền tùy tiện cười với mọi người rồi thanh toán tiền trà, vội vàng rời đi, tìm một khách điếm nhỏ ngoài thành ở lại.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Thời tiết tối mùa hè thường làm người ta bị khó ngủ, nhưng đêm ấy Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy mình ngủ rất ngon, cả đêm không mộng mị! Mắt vẫn nhắm tịt, nàng ngồi dậy vặn lưng duỗi người rồi thò chân xuống giường, quờ quạng một lúc vẫn không tìm thấy giày. “Giày đâu rồi nhỉ?” Sờ mãi không thấy đâu xong Hiểu Nguyệt mới mở to hai mắt đi tìm giày thật kỹ nhưng trên mặt đất trống trơn chỉ trải một tấm thảm màu đỏ thêu hoa, ngoài ra không còn gì khác.

“Ủa… Khách điếm này trải thảm từ bao giờ ấy nhỉ? Mình nhớ rõ là tối qua không có mà!” Hiểu Nguyệt đứng chân trần trên đất rồi mới ý thức được chuyện không chỉ dưới đất xuất hiện thêm tấm thảm bí ẩn mà quan trọng nhất là bài trí trong phòng cũng đã hoàn toàn thay đổi! Những thứ nội thất phú quý xa hoa này không phải của căn phòng loại trung bình nàng thuê, trong phòng ngập tràn một mùi thơm thoang thoảng nhàn nhạt, Hiểu Nguyệt vừa ngửi đã biết đây là hương liệu cao cấp loại chỉ có Hoàng thất hay những nhà giàu có mới có tiền để dùng.

Đây là đâu? Sao mình vừa tỉnh dậy đã thấy đổi phòng rồi? Hiểu Nguyệt cũng không nghĩ mình có khả năng mộng du mà còn mộng du tới căn phòng cực kỳ sang trọng này nữa! Vậy chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bị bắt cóc? Nhưng nếu bị bắt cóc mà có thể nhận được đãi ngộ cao cấp thế này thì bị bắt hàng đêm cũng được, đương nhiên tốt nhất là ban ngày lúc tỉnh lại thì bị trói!

Hiểu Nguyệt mở cửa “cạch” một tiếng, quả đúng như đã đoán trước là nàng bị người ta bắt cóc: bên ngoài có hai Đại hán đeo đao canh gác. Trong tích tắc nàng mở cửa họ lập tức chặn lại: “Cô nương, nếu ngài tỉnh rồi thì có

https://thuviensach.vn

muốn ăn sáng không? Tiểu nhân lập tức sai người đi chuẩn bị cho cô nương!”

“Được!” Đỗ Hiểu Nguyệt vốn là một người rất thức thời, người ta đã “mời” mình tới đây một cách thần không biết quỷ không hay, đương nhiên người đó sẽ không dễ dàng để mình bỏ đi như thế. “Nhân tiện mời chủ tử nhà ngươi qua đây luôn, bản cô nương thấy giờ có rất nhiều chuyện cần nói với chủ tử các ngươi.” Nói xong liền đóng cửa đánh “cạch”.

Chuyện này là thế nào? Sao mình vừa đến Ly quốc đã bị bắt cóc rồi? Lần này đến lượt ai bắt cóc mình đây? Là người Ly quốc hay người Phỉ Á quốc? Nếu là người Phỉ Á thì nghe còn hợp lý chứ nếu là người Ly thì… hình như mình đâu có đắc tội với ai bên này!

“Chẹp, xem ra chọn đến Ly quốc hoàn toàn là một sai lầm! Biết thế thì đã chẳng nghĩ tới cái gì mà hồ Vọng Nguyệt, một cái hồ bị hỏng thì có gì hay mà xem chứ, Tây Hồ nhà mình đẹp hơn nhiều!”

Hiểu Nguyệt dựa vào cửa vò tóc mới nhớ ra mình chưa rửa mặt, thậm chí áo ngoài cũng chưa kịp mặc! Nàng liếc mắt khắp phòng dò xét liền thấy chiếc túi vải bố đựng hành lý của mình trên bàn, còn có cả áo khoác ngoài của mình nữa! Hiểu Nguyệt mắt chữ O mồm chữ A nhìn chằm chằm vào đồ đạc của mình, ngàn vạn nghi vấn đảo qua đầu, đây là bắt cóc kiểu gì thế? Bọn bắt cóc này còn tóm luôn cả hành lý của mình đem về nữa chứ! Mà thôi đi, bất kể đầu óc bọn chúng có bệnh hay không thì mình cứ phải mặc đồ vào đã!

Vừa mặc quần áo vào xong thì có người đẩy cửa phòng, “Cô nương, chủ tử sai bọn nô tỳ đến hầu cô nương rửa mặt sửa soạn.” Ba nha đầu bưng chậu nước sạch đến cúi chào Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Để đó là được rồi, tôi tự làm.” Hiểu Nguyệt rất không thích được cả đám người không rõ lai lịch “chăm sóc”, đặc biệt khi chưa biết bọn họ là

https://thuviensach.vn

địch hay là bạn!

“Nhưng… chủ tử lệnh cho bọn nô tỳ đến hầu hạ cô nương, bọn nô tỳ không dám không chu đáo với cô nương!” Ba nha đầu còn chưa đặt đồ trong tay xuống đã vội vàng quỳ mọp, “Chủ tử nói từ nay về sau cô nương sẽ do bọn nô tỳ hầu hạ ạ. Nếu cô nương không hài lòng chỗ nào thì bọn nô tỳ sẽ phải chờ chịu phạt.”

Dùng chiêu trò kêu ca à? Mấy nha đầu này không thân không thích với mình, chủ tử của họ sao có thể đoán trước được rằng mình sẽ không đành lòng nhìn các nàng bị phạt? Hiểu Nguyệt hơi nhướn mày: “Nếu những ngày sau đều là các cô hầu hạ tôi thì từ bây giờ tôi chính là chủ tử của các cô, các cô phải nghe lời tôi!”

“Vâng!” Ba nha đầu ngẩng đầu lên mặt đầy hy vọng nhìn vị “khách” trông có vẻ dễ tính.

“Được rồi, giờ thì các cô hãy làm theo lời tôi nói đi: đặt cái chậu trong tay xuống rồi đi lấy đồ ăn sáng cho tôi và mời chủ tử thực sự của các cô tới đây!” Hiểu Nguyệt sai bảo đơn giản rõ ràng, “Còn nữa, đừng nhiều lời trước mặt tôi, tính tình bản cô nương không phải tốt lắm đâu, không có tâm trạng ở đây nghe các ngươi nói nhảm!” Không hiểu kiểu gì tự dưng bị mời đến một nơi không biết là nơi nào “làm khách”, dù đãi ngộ có tốt cũng vẫn làm người ta tức giận!

Hiểu Nguyệt làm mặt lạnh khiến ba nha đầu có cảm giác lạnh lẽo kỳ lạ, không nói thêm lời nào liền đặt hết đồ xuống theo lời nàng dặn rồi lui ra ngoài. Lúc họ mang bữa sáng vào Hiểu Nguyệt đã rửa mặt cả buổi nhưng mày chưa kẻ, phấn chưa bôi, tóc thì chỉ được vấn nhẹ đơn giản bằng chiếc khăn tay trắng tinh phối với bộ quần áo thuần một màu trắng nàng đang mặc cũng tạo ra một phong vị khác biệt. Nàng im lặng ngồi ngay ngắn bên bàn, tay nghịch chiếc chén trên bàn một cách thờ ơ như thể chỉ một giây sau sẽ vứt nó xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Cô nương, bữa sáng của ngài đã tới!” Mấy nha đầu khẽ khàng đặt đũa, món khai vị và món ngọt lên bàn rồi lui xuống đứng canh một bên và thầm đánh giá vị khách kỳ quái này: nàng hình như là bị chủ tử đột ngột “mời” về; thế mà khi tỉnh lại nàng vẫn rất bình tĩnh, không hề kinh hoảng luống cuống, thậm chí còn dùng giọng điệu rất mạnh mẽ yêu cầu chủ tử đến! Nhưng hiện giờ chủ tử đang bận, chỉ e trong chốc lát chưa tới được! “Cô nương, chủ tử mời cô nương ở đây chờ một lát, nếu muốn ăn gì cô nương cứ nói bọn nô tỳ sẽ đi chuẩn bị.”

“Ừ!” Hiểu Nguyệt thả ly trà trong tay xuống, bắt đầu dùng bữa một cách chậm rãi mà nhã nhặn. “Đây là nơi nào, sơn trang nào ở Ly quốc? Chủ tử nhà các ngươi là vị nào?” Vô duyên vô cớ bị người ta bắt trói, mình cần phải hỏi thăm thật rõ ràng tình hình hiện tại, nhỡ gặp nguy hiểm đến cái mạng nhỏ thì còn có cách thoát thân!

“Thưa cô nương, đây Phụng Nguyệt sơn trang ở trấn Thương Lãng nhỏ bé của Ly quốc. Nhưng chuyện của chủ tử phận làm nô tỳ không thể bình luận xằng bậy được ạ.” Nha đầu Giáp cúi mày đáp.

Xem ra giữ bí mật rất chặt chẽ! Chủ tử đó bận nỗi gì chứ! Nhưng Phụng Nguyệt sơn trang là ở đâu? Có điều vẫn còn ở Ly quốc, còn ở thị trấn nhỏ nơi biên quan ấy là tốt rồi! Hiểu Nguyệt cười lạnh, chẳng có gì to tát cả, đợi thì đợi! Dù gì mình chẳng có gì hết, thứ có nhiều nhất chính là thời gian! “Các ngươi lui xuống đi!” Sáu con mắt dán vào nhìn mình ăn uống thì ăn còn ra vị gì!

“Nô tỳ phải luôn trông coi cô nương!” Một nha đầu khác nói.

“Trông coi tôi làm cái gì? Hai Đại hán cao to vạm vỡ canh giữ trước cửa còn sợ tôi chạy không nổi sao?” Hiểu Nguyệt thả mạnh chiếc thìa vào bát lạnh lùng chất vấn, “Cứ cho là muốn chạy đi, chỉ sợ chưa chạy ra khỏi đây đã bị tóm về rồi! Các cô yên tâm, mấy chuyện vất vả mà chẳng được gì này tôi mới là không thèm làm!” Những người này đã dễ dàng “mời” mình đến

https://thuviensach.vn

đây thì Hiểu Nguyệt sẽ không cho là mình cũng dễ dàng chạy thoát, đặc biệt trong tình huống ở một sơn trang không chút quen thuộc thế này!

“Nửa năm không gặp nàng vẫn cởi mở như vậy nhỉ!” Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên làm Hiểu Nguyệt bất giác quay đầu lại kinh ngạc nhìn người vừa tới, ngược lại với vẻ ngơ ngẩn của Hiểu Nguyệt, ba nha đầu vội vã quỳ xuống đất: “Nô tỳ bái kiến Tam hoàng tử.”

“Được rồi, các ngươi đi xuống đi!” Tam hoàng tử phất tay cho ba nha đầu đi.

Tới lúc đó Hiểu Nguyệt mới phản ứng được trở lại, nàng đột ngột đứng dậy, giơ tay chỉ thẳng mặt Tam hoàng tử: “Ly Lạc! Hóa ra huynh chính là Tam hoàng tử trong truyền thuyết! Có phải huynh bắt cóc ta tới đây không?”

“Sao lại coi là bắt có được? Ta rất có lòng tốt bụng mời nàng đến Phụng Nguyệt sơn trang làm khách mà!” Ly Lạc lắc nhẹ cánh tay áo rồi thong thả tới gần Đỗ Hiểu Nguyệt, đứng cách nàng ba bước cười nhạt, “Nàng đã thấy ai bị bắt cóc mà có thể được đối xử tử tế thế này chưa?”

Làm khách? Có kiểu mời như này à? Nửa đêm nửa hôm bắt người ta đi rồi giam lỏng trong một căn phòng, nếu cái người bị giam lỏng ấy cho rằng mình đang làm khách thì chắc chắn đầu y bị úng nước rồi! “Mời tôi tới đây chỉ e không đơn thuần là muốn làm khách thôi nhỉ!”

Hiểu Nguyệt cũng không muốn nói nhảm với y mà đi thẳng vào đề. “Lạc hoàng tử lao tâm khổ tứ như vậy có phải muốn thương lượng với tôi chuyện gì không?” Tuy dùng từ thương lượng nhưng sợ rằng đến lúc đó chỉ có thể tuyệt đối phục tùng nếu mình còn muốn giữ lại… hai mạng nhỏ này!

“Hoàng Hậu nương nương vẫn dí dỏm thật đấy!” Ly Lạc thu quạt cười rạng rỡ, rất có cảm giác xa quê hương gặp bạn cũ, “Nghe nói Hoàng Hậu nương nương lúc ở Thương Dao đã làm không ít chuyện tốt vì dân chúng,

https://thuviensach.vn

tuy người dân Thương Dao không biết nàng là Hoàng Hậu nhưng họ vẫn rất kính nể Tô cô nương!”

Ồ! Xem ra đã chuẩn bị rất đầy đủ! “Tam hoàng tử muốn biểu đạt điều gì thì cứ việc nói thẳng ra chứ vòng đi vòng lại thế không thấy chóng mặt à?” Hiểu Nguyệt từ từ ngồi xuống, một tay chống lên bàn một tay khoanh trước ngực, nửa cười nửa không nhìn y, “Mà nói thật là Tam hoàng tử có thể trực tiếp gọi tôi là Đỗ Hiểu Nguyệt, tôi bây giờ không còn là Hoàng Hậu nữa.”

“Hoàng Hậu nương nương đúng là một người nói lợi ích thực tế!” Ly Lạc không mời mà tự ngồi đối mặt với Hiểu Nguyệt, “Bản vương cũng vừa mới biết chuyện Đỗ cô nương đã rời cung và tới Ly quốc nên mới mời Đỗ cô nương đến phủ bản Vương làm khách, nói gì đi nữa thì chúng ta cũng coi như là chỗ quen biết cũ, tụ tập với nhau cũng nên mà!”

Người quen cũ? Quen huynh đến thế cơ à? Nén nỗi xúc động đến nỗi mắt trợn ngược, Hiểu Nguyệt ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Được rồi, đã làm khách rồi thì Tam hoàng tử có cần thiết xếp đặt hai người đứng canh gác trước cửa phòng tôi không?”

“Hiện nay Ly quốc có nội loạn, chắc Đỗ cô nương cũng đã nghe nói rồi, bản Vương chỉ đang bảo vệ cho sự an toàn của Đỗ cô nương thôi.” Ly Lạc đáp không nhanh không chậm.

Hừ, người này thực… thực sự không nhìn ra nổi! Lúc mới gặp mình còn cảm thấy y rạng ngời như những học sinh trung học, nhưng hôm nay lại thấy y hoàn toàn là một người đầy âm mưu! “Nhưng ngài bảo hộ như vậy thì tôi còn đi du ngoạn thế nào được nữa? Thế nên ý tốt của ngài dân nữ sẽ ghi nhớ trong lòng! Lại nói có rất nhiều người dân Ly quốc mong ngóng Tam hoàng tử tới bảo vệ họ, tôi là người ngoại quốc, không cần bảo vệ đâu!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha, chính vì Đỗ cô nương là người nước ngoài nên càng cần bảo vệ, nếu Đỗ cô nương xảy ra chuyện gì đó ở Ly quốc thì có thể sẽ ảnh hưởng tới bang giao hai bên Ly quốc và Phỉ Á quốc!”

“Đất nước tiêu vong, thiên hạ đổi chủ, bang giao còn gì đáng nói?” Hiểu Nguyệt không nhịn được mỉa mai vị Tam hoàng tử này một chút. Mặc dù không biết trong lòng y đang tính toán chủ ý gì nhưng nghe vẻ dân chúng ký thác rất nhiều hy vọng ở vị Tam hoàng tử này – tiêu diệt phản quân, đoạt lại Hoàng quyền! Nhưng y lại như người không có việc gì để làm, có thời gian ở đây lãng phí với mình, nói có nói không, còn muốn hạn chế sự tự do trong cuộc sống của mình! “Tam hoàng tử ngài không thể nào không một chút quan tâm tới an nguy của Hoàng Đế Ly quốc và an nguy của cả Ly quốc chứ!”

“Đỗ cô nương hình như rất quan tâm tới chính trị Ly quốc nhỉ!” Ly Lạc gật đầu nhẹ, hơi nhướng mày, có vẻ rất hài lòng với những lời Hiểu Nguyệt vừa nói, “Đỗ cô nương mới đến Ly quốc hơn nửa ngày đã lo lắng cho con dân Ly quốc như vậy đúng là phúc của người dân Ly quốc!”

Khụ! Toàn lời giả dối! “Tôi chỉ quan tâm mình ở Ly quốc có khả năng nào gặp phải chiến loạn hay không thôi!” Hiểu Nguyệt đang cố hết sức tránh nhìn vào Ly Lạc vì sợ nhỡ không khống chế được bản thân lại há mồm nói vớ vẩn một trận.

“Nhưng bây giờ xem ra chiến loạn thì không gặp mà lại bị người ta giam lỏng một cách khó hiểu! Kỳ thực, Lạc hoàng tử cũng không phải người không nói đạo lý, sẽ không vô duyên vô cớ giam lỏng ai đó; còn tôi thì chưa hề đắc tội Lạc hoàng tử lần nào. Vậy xin Lạc hoàng tử giơ cao đánh khẽ để tôi rời khỏi đây đi!” Nàng nhìn Ly Lạc một cách chân thành, “Nếu Lạc hoàng tử không hoan nghênh người ngoài đến Ly quốc thì tôi có thể lập tức rời đi, cam đoan không mang theo bất kỳ một đám mây nào!”

https://thuviensach.vn

“Đỗ cô nương vừa tới Ly quốc còn chưa du ngoạn sao có thể đi được?” Ly Lạc tiếp tục cười tủm tỉm nhìn Hiểu Nguyệt.

Đáng ghét! Lời hay lời dở đều đã nói mà y vẫn còn chơi Thái Cực[1], ăn nói chiếu lệ! “Lạc hoàng tử, rốt cục ngài muốn thế nào thì cứ nói thẳng ra, tôi không có tâm trạng chơi Thái Cực với ngài!” Giọng nói của Hiểu Nguyệt trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt lạnh nhạt ẩn giấu sự giận dữ.

“Ta muốn mời Đỗ cô nương làm Vương phi của Ly Lạc!” Ý cười trên mặt Ly Lạc biến mất, thay vào là vẻ nghiêm túc, lạnh lùng. “Cứ cho là Đỗ cô nương hiện vẫn là Hoàng Hậu Phỉ Á nhưng nàng đang ở trên lãnh thổ Ly quốc, bản Vương quyết định lấy nàng làm Vương phi!”

Làm Vương phi?! Hiểu Nguyệt bị lời nói của Ly Lạc dọa phát sợ, vẻ bình tĩnh trên mặt cũng tan biến: “Ly Lạc, có phải huynh bị sốt đến mức cháy đầu luôn rồi không? Trò đùa này không thể nói bừa được đâu!”

Ly Lạc khóe khẽ nhếch miệng rồi nói một cách nghiêm túc: “Bản vương giống đang nói đùa sao? Loại chuyện này có thể lấy ra nói đùa sao?”

Hự… làm như chỉ có mình huynh biết vậy! Đỗ Hiểu Nguyệt mím môi nghĩ rồi từ tốn nói ra nghi vấn trong lòng mình: “Cho tôi ba lý do vì sao đột nhiên muốn tôi làm Vương phi? Đừng nói với tôi là ngay từ lúc dự Quốc yến ở Phỉ Á huynh đã nhất kiến chung tình với tôi rồi sau đó vừa gặp lại đã ngưỡng mộ, rồi ra quyết tâm không làm vua không cưới vợ, mấy trò này diễn với ai khác còn có khả năng chứ với tôi thì xác suất thành công chắc chắn bằng không.”

Đánh chết Hiểu Nguyệt cũng không tin mình có thứ sức quyến rũ đặc biệt có thể khiến người ta nhất kiến chung tình ấy, hơn nữa chính bản thân nàng cũng không tin vào cái gọi là nhất kiến chung tình!

https://thuviensach.vn

“Nàng không tin vào ngoại hình xinh đẹp của nàng ư? Hay không tin sức quyến rũ của mình?” Ly Lạc khó hiểu, “Nhất định phải có ba lý do sao?”

“Đương nhiên! Huynh cho tôi ba lý do xem có thể thuyết phục tôi không.” Tìm được nhân bệnh xong, Hiểu Nguyệt cũng ngại phản kích mà định tốc chiến tốc thắng.

“Thứ nhất, vẻ ngoài của nàng khá xinh đẹp, tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng coi như là một mỹ nhân, yêu thích mỹ nhân sở thích của đàn ông mà; thứ hai, nàng là một người rất thích hợp làm Vương phi, ta rất thích thái độ vừa không tranh không kháng lại vừa không kiêu không nịnh của nàng.” Nói tới đây Ly Lạc dừng lại một chút. “Thứ ba, nàng rất thông minh, vừa có thể tề gia lại có thể giúp ta giữ yên thiên hạ.”

Mặc dù có ba lý do nhưng Hiểu Nguyệt vẫn nghe được trọng điểm. “Lạc hoàng tử, tôi đoán cái thứ ba mới là nguyên nhân huynh khăng khăng giữ tôi lại!”

Nàng cười lạnh, “Thật không may, Lạc hoàng tử tính sai mất rồi, tôi không biết chút gì về tề gia, cũng không biết giữ yên thiên hạ thế nào! Ăn uống vui chơi là châm ngôn sống của tôi, ngày nào cũng được thực hiện giấc mộng ấy chính là điều tôi theo đuổi suốt cuộc đời này, càng huống chi người xưa có nói: một phụ nữ không theo hai chồng. Lạc hoàng tử là người nho nhã chắc hẳn sẽ không làm chuyện trái với lời dạy của người xưa nhỉ! Hơn nữa dù tôi đã ra khỏi Hoàng cung và tới Ly quốc nhưng tôi vẫn được coi là Hoàng Hậu Phỉ Á, trước khi bị Hoàng Thượng triệu cáo thiên hạ phế bỏ thì tôi vẫn là Hoàng Hậu! Huống chi với tính cách Hoàng Thượng Phỉ Á quốc, nhất định y sẽ không dung tha việc Hoàng Hậu của y quang minh chính đại đội mũ xanh cho y như vậy! Nếu Lạc hoàng tử muốn gây chiến tranh giữa Ly quốc và Phỉ Á làm gia tăng sự nguy hiểm cho sự sinh tồn của Hoàng thất Ly quốc thì ngài có thể dùng thủ đoạn cưỡng chế để đạt mục đích!”

https://thuviensach.vn

Ô la la, lần đầu tiên nhận ra loại cổ huấn này có thể dùng trong trường hợp bị bức hôn như vậy!

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, biết người phụ nữ họ Đỗ này không dễ giải quyết nhưng thực không ngờ nàng ta lại nhắc đến vấn đề này. Lúc đầu thật sự là nhận được tin nàng ta bất hòa với Đàm Văn Hạo, bị phế là chuyện sớm muộn, cho nên khi lên kế hoạch lần này đã quên mất mức độ nhẫn nại khoan dung của một Đế Vương, quên luôn cả việc Đế Vương ấy trước giờ luôn nhòm ngó Ly quốc, nếu thực sự cưới Đỗ Hiểu Nguyệt về chỉ e sẽ rước lấy thêm nhiều tai họa hơn! Ly Lạc hơi trầm mặc rồi trưng ra nụ cười nhạt dù mắt không có ý cười: “Đỗ cô nương nói đùa rồi, bản Vương chỉ nói chơi chút mà thôi, kỳ thật bản Vương chỉ muốn mời Đỗ cô nương làm người phụ tá cho ta để Đỗ cô nương được phô bày hết tài năng!”

“Ha ha, Vương gia cũng thật là thích nói chơi!” Hiểu Nguyệt cũng cười nhạt trở lại, “Với thực lực của Vương gia thì thuộc hạ phò tá nhiều vô kể, Hiểu Nguyệt chỉ là một người phụ nữ vừa vô dụng vừa yếu đuối, thế nên sẽ không đến phiên Hiểu Nguyệt đi tham gia náo nhiệt đâu!” Hiểu Nguyệt không biết thực lực vị Tam hoàng tử này mạnh đến mức nào, nhưng nhìn cách người dân Thương Lãng ôm hy vọng với y thì thấy được nhất định y là phe có thực lực! Nhưng nếu y thực sự mạnh thì sao phải mời mình làm người phò tá?

“Bọn họ có tốt đến đâu cũng không hiểu cách trị nạn lũ lụt. Bản Vương chỉ muốn Đỗ cô nương giống như khi ở Thương Dao, cũng vì người dân Thương Lãng làm chút chuyện tương tự phòng khi đến năm nào đó Thương Lãng cũng xảy ra tình huống giống Thương Dao. Đỗ cô nương cứ nghĩ thật kỹ, đợi khi nghĩ rành mạch rồi bản Vương sẽ lại tới tìm nàng!”

Chỉ vậy thôi sao? Hiểu Nguyệt không nói ra nghi vấn, nhìn Ly Lạc trước khi rời bước còn dặn dò vào tai hai vị Đại hán phải giám sát chặt chẽ người trong nhà, nàng cũng biết mình đã thật sự bị y giam lỏng trong căn phòng này!

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Sống những ngày bị giam lỏng, Đỗ Hiểu Nguyệt cuối cùng đã cảm nhận được cái gì gọi là một ngày dài như một năm! Trước kia bị phạt cấm túc ít nhất còn có hai mỹ nhân và một chồng tiểu thuyết gió trăng sống qua ngày với mình; giờ thì sao, không có gì hết, ba nha đầu hình như bị cấm, hỏi gì đáp nấy mà còn dùng kiểu nói như có như không. Khi không hỏi đến thì họ liền biến thành mấy cái bóng không phát ra tiếng động. Hiểu Nguyệt đi một bước thì họ theo một bước. Sau mười lăm ngày bị nhốt, Hiểu Nguyệt không thể không thỏa hiệp, đồng ý với yêu cầu cuối cùng của Ly Lạc. Chỉ là ——

"Tại sao vẫn không cho tôi ra ngoài?" Hiểu Nguyệt trợn mắt nhìn hai Đại hán canh gác ở cửa phòng.

"Đỗ cô nương, chủ tử lệnh cho tại hạ bảo vệ Đỗ cô nương." Hai Đại hán trả lời thận trọng.

"Mấy người…" Khóe mắt Hiểu Nguyệt giật giật, nàng vỗ nhẹ lên trán rồi liếc nhìn ba cái bóng sau lưng một cách mệt mỏi, đôi mắt nhắm hờ rồi khi mở ra đã có vẻ bình tĩnh hơn hẳn, "Chủ tử nhà các người đã ra lệnh cho các người bảo vệ tôi thì đương nhiên là tôi đi đến đâu các người sẽ theo đến đấy, mà y cũng có nói cần giữ tôi ở nguyên trong căn phòng này đâu! Hơn nữa chủ tử các người giao việc cho tôi đi làm, ngồi trong phòng chẳng giải quyết được gì. Thế nên tôi đặc biệt cho phép các người đi theo, như vậy các người vừa không vi phạm mệnh lệnh của chủ tử vừa không tính là thất trách." Chỉ cần ra khỏi sơn trang này mình nhất định sẽ tìm cơ hội bỏ trốn!

"Việc này…" Hai Đại hán không biết nên trả lời Hiểu Nguyệt như thế nào. Chủ tử nói cần trông coi nàng nhưng lại không quy định là nhất định

https://thuviensach.vn

phải giữ nàng ở trong phòng suốt, đi theo nàng cũng là một cách trông coi nhỉ!

"Cứ làm theo lời Đỗ cô nương!" Giọng Ly Lạc truyền từ xa tới gần, cuối cùng đứng yên ở ngoài cửa với vẻ ngoài vẫn sáng như ánh nắng, chỉ có điều là ánh nắng sau giờ Ngọ tháng Sáu, "Đỗ cô nương mới đến Ly quốc chắc không quen thuộc tình hình Thương Lãng, mấy người các ngươi nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt cho bản Vương, đừng để Đỗ cô nương không cẩn thận chạy mất!"

"Cám ơn sự chiếu cố nhiệt tình của Vương gia!" Hiểu Nguyệt gần như cắn răng nói. "Nhưng Vương gia ngài có điều người phối hợp với tôi đến không? Như thế càng có thêm người bảo vệ tôi!"

"Đỗ cô nương nói rất có lý, bản Vương sẽ suy nghĩ cẩn thận!" Ly Lạc thờ ơ xoay người, nhấc chân thong thả bước về phía tiểu viện. "Nếu cần thiết thì bản Vương thấy để đích thân bản Vương bảo vệ Đỗ cô nương càng tốt hơn!"

"Ly Lạc, huynh đứng lại cho tôi!" Hiểu Nguyệt nói lạnh lùng, trong đôi mắt bình tĩnh ánh lên tia lửa giận, chạy vọt đến trước mặt Ly Lạc, nhếch mày nhìn y, "Kể cả tôi đã đồng ý điều kiện của huynh nhưng trong đó không quy định huynh có thể hạn chế quyền tự do cá nhân của tôi! Nếu huynh không đuổi hết đám tai mắt này đi thì tôi thà ngày ngày ngủ như chết ở đây, làm một thượng khách thuần túy còn hơn. Dù sao tôi cũng chẳng có yêu cầu cao xa gì với cuộc sống, được ăn được uống được ngủ là tốt rồi!"

"Được lắm! Đó cũng là một chuyện tốt, còn giảm bớt rất nhiều phiền phức giúp bản Vương!" Ly Lạc không bị lay động, thay vào đó là đứng đợi một bên nói với ngữ điệu ì èo, thầm than thở Hiểu Nguyệt thật to gan, dám gọi thẳng tên tục của Tam hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt chầm chậm áp sát Ly Lạc và dừng ở chỗ cách y một bước chân, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng không chớp: “Rốt cuộc là huynh định làm gì?” Nàng cảm thấy hình như ngay từ giây phút đầu tiên bước vào Ly quốc đã rơi vào một âm mưu xoay vòng. “Làm thế nào huynh biết tôi sẽ xuất hiện ở Ly quốc? Người của huynh sao có thể dễ dàng tìm thấy tôi? Huynh mời tôi đến đây tóm lại là có ý gì!”

“Đỗ cô nương, nàng đột nhiên nhắc tới nhiều vấn đề như vậy bản Vương thực sự không biết trả lời từ đâu!” Ly Lạc cười nhạt, cũng không tránh ánh mắt của Hiểu Nguyệt mà còn tỏ vẻ rất thú vị, “Bản Vương còn tưởng rằng Đỗ cô nương thật sự trấn tĩnh, không hỏi gì về chuyện làm sao một cô nương như nàng lại được mời về đây cơ!”

“Ha ha, nếu không hỏi cho rõ thì chỉ sợ bị người ta bán đi còn phải giúp huynh đếm tiền nữa!” Hiểu Nguyệt cười lạnh, “Thôi vậy cứ trả lời từ vấn đề đầu tiên đi!”

“Đỗ cô nương thật đúng là thích nói đùa.” Ly Lạc tách ra, đi về phía có bóng râm, “Nói thật là chúng tôi không ngờ sẽ phát hiện chuyện Đỗ cô nương tới Ly quốc, Đỗ cô nương có còn nhớ lúc xuống thuyền nàng có đụng vào một người không?”

Có à? Hình như lúc xuống thuyền có đụng vào một đại thúc trung niên thì phải, nhưng Hiểu Nguyệt không nhớ rõ diện mạo đại thúc đó lắm. “Thế thì sao? Chẳng lẽ đó là người của huynh? Thế thì số hàng trong thuyền cũng là của huynh à? Còn nữa, người đó làm thế nào nhận ra tôi?”

“Hắn từng theo ta đến Phỉ Á một lần. Hôm bày Quốc yến hắn cũng tham dự nhưng lúc ấy Đỗ cô nương rất thờ ơ, không quan tâm gì hết, e là không thấy rõ hắn đâu.” Ly Lạc tháo gỡ nghi hoặc.

Từng đến Phỉ Á tham dự Quốc yến? Hiểu Nguyệt cố gắng hình dung lại tình cảnh hôm ấy, hình như đại thúc Ly quốc ấy chính là vị sứ giả dự Quốc

https://thuviensach.vn

yến! Nếu đúng thật là hắn thì có thể nói vị sứ giả đó đã sớm là thuộc hạ của Ly Lạc! “Sau đó thì sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt muốn nghe Ly Lạc nói tiếp.

“Nàng nói xem? Hoàng Hậu Phỉ Á đột nhiên xuất hiện ở Ly quốc, ấy chính là một chuyện động trời!” Khóe môi Ly Lạc nhếch lên như cười như không, tuy nói lời chế nhạo nhưng Hiểu Nguyệt lại không nghe ra chút ý tứ trêu chọc nào mà ngược lại đầy ý giễu cợt.

Hóa ra là vì chuyện thân phận! “Động trời chỗ nào?”

Hiểu Nguyệt cũng nửa cười nửa không, “Nếu đầu óc Lạc hoàng tử còn bình thường thì cũng không bị bệnh si ngốc của người già chứ. Lạc hoàng tử chắc hẳn vẫn nhớ rằng tôi từng nói nếu có cơ hội tôi sẽ đến Ly quốc thăm thú hồ Vọng Nguyệt trong lời đồn. Thế nên tôi chỉ đơn giản là đến Ly quốc ngắm cảnh, tuyệt đối không thể là nhân vật nằm vùng gì đó. Hơn nữa tôi chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, một mình đến Ly quốc mà còn để Lạc hoàng tử mời tới đây một cách dễ dàng như vậy, Lạc hoàng tử còn nghĩ tôi có năng lực làm mật thám à? Vậy nên rất mong Lạc hoàng tử đại lượng rộng lòng.”

“Nghe rất hợp lý nhỉ!” Ly Lạc cười khẽ, “Song Đỗ cô nương thực cho rằng bản Vương mời nàng đến đây chỉ đơn giản là bởi nghi ngờ nàng có khả năng là gian tế thôi ư? Xem ra Đỗ cô nương vẫn không hoàn toàn hiểu hết giá trị bản thân rồi!”

“Có ý gì?” Hiểu Nguyệt nhíu mày, tim đập thình thịch, dường như đã xảy ra chuyện tồi tệ nào đấy.

“Rất cảm ơn mó quà Đỗ cô nương ban tặng, bản Vương cuối cùng đã tìm ra gian tế của Phỉ Á tại Thương Lãng!” Ly Lạc định giơ tay vuốt tóc Hiểu Nguyệt nhưng bị nàng nghiêng người tránh né, Ly Lạc cũng không xấu hổ mà rút tay lại như không có việc gì. “Nói chung giá trị của Đỗ cô nương rất lớn đấy nhé!”

https://thuviensach.vn

Gian tế ở Thương Lãng? Tìm ra được nhờ mình ư? Chẳng lẽ Tam ca đã phát hiện chuyện mình tới Ly quốc bị mất tích nên ra lệnh cho thuộc hạ ra ngoài tìm rồi bị Ly Lạc phát hiện? Nếu đúng vậy thì chuyện này sẽ ầm ĩ lắm đây, những gian tế bị địch quốc bắt được liệu còn toàn mạng không? Hiểu Nguyệt mím chặt môi, nhíu mày ngày càng sâu rồi cuối cùng vắt thành một chữ "xuyên": "Huynh đã làm gì họ rồi?"

"Đáng bị xử lý thế nào thì xử lý thế ấy, có can đảm tới Ly quốc của ta làm loạn, bản Vương há có thể dung thứ cho bọn họ làm càn như vậy!" Ly Lạc lạnh giọng, "Xem ra nàng vẫn rất lo cho họ nhỉ!"

"Bọn họ làm loạn lúc nào chứ? Chẳng qua là từ Phỉ Á đến Ly quốc tìm tôi, có gì mà loạn?" Hiểu Nguyệt hỏi ngược, "Huống chi Ly quốc nội loạn là chuyện riêng của các người, liên quan gì tới người Phỉ Á quốc? Các người có thể coi chúng tôi như người qua đường Giáp Ất Bính Đinh."

"Nếu bọn họ chỉ đơn thuần là từ Phỉ Á tới tìm người thì bản Vương không phải loại người không nói lý lẽ! Thế nhưng thân phận của bọn họ có khi là thương nhân Giáp giàu có một phương, có khi là hoa nương (~gái lầu xanh) trong hoa lâu ở Thương Lãng. Đỗ cô nương, bản Vương thật không hiểu nổi, người vừa mới từ Phỉ Á qua làm thế nào mà nhanh chóng có được nhiều thân phận thế?"

Ly Lạc hỏi dồn khiến Hiểu Nguyệt ý thức được việc hơn nửa tháng nay ngoài kia đã xảy ra rất nhiều chuyện, càng không ngờ được bởi mình đã tiếp xúc với nhiều tai mắt như vậy, không lẽ Tam ca không sợ sẽ bị lão Đại biết rồi trách mắng? "Cho nên, cho nên bây giờ huynh muốn đưa tôi đi rêu rao một lượt để tóm luôn một mẻ cá lớn?" Hiểu Nguyệt đã đoán ra dụng ý của y khi đột ngột đồng ý cho mình ra ngoài.

"Đỗ cô nương quả nhiên thông minh hơn người!" Ly Lạc rất tán thưởng sự thức thời của Hiểu Nguyệt, "Phỉ Á quốc cử ra một số lượng người lớn như thế để đi tìm nàng, có thể thấy được tầm quan trọng của nàng đối với

https://thuviensach.vn

Phỉ Á hoặc là đối với Hoàng Đế. Nếu tóm được nàng trong tay thì Hoàng Đế Phỉ Á liệu có khả năng nghe theo sắp xếp của bản Vương không nhỉ?"

A! Nghĩ thôi đã thấy thật hoàn mỹ! Hiểu Nguyệt cong môi cười lạnh: "Tam hoàng tử đã đề cao tôi quá rồi! Nhưng Tam hoàng tử này, ngài không thấy rằng mình làm như vậy rất ngu xuẩn sao?"

Nàng cũng không biết suy cho cùng tình hình bên ngoài là như thế nào, chỉ có thể phỏng đoán mục đích Ly Lạc làm vậy, "Với hiện trạng bây giờ của Ly quốc, mục đích Tam hoàng tử làm vậy chỉ có một lý do để giải thích… đó là Tam hoàng tử muốn mượn binh Phỉ Á để bình loạn, nhưng lại lo mượn binh xong Phỉ Á không rút quân khỏi Ly quốc mà sẽ thừa dịp Ly quốc chiến loạn không kịp thở một chiêu đánh chiếm Ly quốc. Cho nên ngài muốn tìm một con tin có trọng lượng, ngài thấy tôi nói có đúng không, Tam hoàng tử?"

Ly Lạc đầu tiên là ngẩn ra rồi sau đó khẽ cười: "Đỗ cô nương đã hiểu rõ rồi thì Đỗ cô nương cứ yên tâm ngồi đây làm con tin nhé!"

"Thật không may… Tam hoàng tử, ngài bắt nhầm con tin rồi!" Hiểu Nguyệt nhẹ dời gót sen, nụ cười vẫn đọng trên môi nhưng không bằng nụ cười nơi đáy mắt, "Chẳng lẽ ngài không biết tôi là con gái ruột của Tể tướng tiền nhiệm Phỉ Á triều Đỗ Khang Vĩnh sao? Gia phụ và Đế Vương bất hòa, suýt nữa còn mưu đoạt Đế vị. Về sau không biết vì sao mà gia phụ từ quan. Nhưng mối bất hòa ấy đã gây ra sự bất mãn của Hoàng Thượng với Hoàng Hậu tôi đây. Tôi vừa tiến cung chưa được một tháng đã bị cấm túc ba tháng, sau đó còn bị đày vào nhà giam ngồi rồi lại xuất cung lưu vong – ngài cho rằng Đế Vương sẽ để ý đến một người như tôi à?"

"Đỗ cô nương, có nói dối cũng phải nhìn đối tượng là ai chứ, nàng đừng nghĩ ta là đồ ngốc chuyện gì cũng không biết!" Ly Lạc phản kích chỉ dựa vào trực giác. Đỗ Hiểu Nguyệt nói ra ba sự kiện, nhưng Ly Lạc chỉ hỏi thăm được hai chuyện, về chuyện nàng xuất cung như thế nào vẫn là một bí

https://thuviensach.vn

mật. Nhưng từ việc trước đó nàng nửa thật nửa giả có thể thấy độ đáng tin cậy trong lời nói của nàng rất đáng xem xét. Tuy nhiên vẫn không đoán ra nàng ta xuất cung thế nào, nói chung việc Hoàng Hậu xuất cung chính là một sự kiện rất trọng đại! Vì thế có thể giải thích việc Phỉ Á đi tìm Hoàng Hậu, còn tầm quan trọng của nàng có đáng để dùng làm con tin hay không thì vẫn chưa nói chắc chắn được. Liệu Hoàng Đế Phỉ Á có vì một người phụ nữ không quan trọng lắm mà từ bỏ những triển khai sắp đặt của y không?

Đỗ Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Ly Lạc thấy y hơi cau mày, nàng không biết y có tin lời mình không mà trong lời khẳng định của y tựa như y hiểu rất rõ hiện trạng thực tế của nàng. Nhưng nàng thầm nghĩ Ly Lạc nhất định không biết chuyện mình xuất cung như thế nào, chắc chắn Đàm Văn Hạo sẽ không chỉ không công bố ra ngoài việc Hoàng Hậu bị bắt cóc mà còn bảo mật thật cẩn thận bởi đây có thể trở thành một lời "gièm pha" đặc biệt lớn trong Hoàng gia. Nói ra việc Hoàng Hậu của một nước bị cướp mất thật quá mất mặt Hoàng gia!

"Tôi ăn ngay nói thật, lừa huynh làm gì chứ!" Hiểu Nguyệt một mặt tỏ vẻ "huynh không tin thì thôi"

"Nếu không tin huynh có thể sai thuộc hạ đến kinh thành Phỉ Á hỏi thăm mà xem, nghe thử phường trà đầu đường người ta nói chuyện đương kim Hoàng Hậu bị thất sủng cỡ nào! Nếu huynh ngại đi kinh thành xa xôi thì cứ tới ngay phường trà ở Thương Dao mà hỏi, cũng vậy cả thôi, đương kim Hoàng Hậu Phỉ Á vô năng bất tài cỡ nào ai ai cũng biết! Huynh thử nghĩ đi, Đế Vương Phỉ Á sẽ chịu sự uy hiếp bởi một người phụ nữ vừa vô dụng vừa không được sủng ái sao? Huynh cũng có thể hỏi sao những người đó lại tới tìm tôi, tôi đoán chắc là Tam ca của tôi đi tìm tôi chung quanh, Tam ca bình thường thích du ngoạn khắp nơi nên quen biết một vài nhà giàu có hay mấy cô gái đẹp ở chốn thanh lâu cũng không phải không có khả năng!"

https://thuviensach.vn

“Nói vậy là do bản Vương nghĩ nhiều à?” Ly Lạc chợt cười lạnh, mới đang nghi ngờ mức độ thật giả trong lời nói của nàng, nhưng vừa nhắc tới gian tế nàng đã giúp họ giải vây một cách rõ rệt, có phải là càng nói càng lộ không?

“Nghĩ nhiều không thì tôi cũng không biết!” Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thấy giọng nói của y chợt lạnh lùng hẳn, rõ ràng y không hài lòng với những lời này của mình, “Huynh là Tam hoàng tử thì huynh tự có mức độ nghĩ ngợi, những gì tôi nói chẳng qua chỉ căn cứ vào kinh nghiệm thực tiễn mà suy đoán, Tam hoàng tử có thể lấy đó để tham khảo.”

Nghe những lời thật thật giả giả của Hiểu Nguyệt, Ly Lạc lại im lặng một hồi lâu rồi mới nói: “Đỗ cô nương nói thế chỉ là muốn rời khỏi nơi này thôi đúng không?”

Hiểu Nguyệt không nói gì, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn Ly Lạc thêm một lần, đã nói toạc ra rồi còn gì, tầng ý tứ khác của y chính là mình vốn không có cách nào thoát ra được đâu! Nhưng nàng vẫn muốn tranh thủ chút quyền lợi khác cho mình: “Tam hoàng tử này, theo tôi được biết thì hiện giờ phản quân đã tấn công Hoàng cung, Hoàng huynh của ngài đã bị phản quân hại, lẽ nào Tam hoàng tử ngài không muốn báo thù cho Hoàng huynh sao?”

“Không phải nàng đã đoán được nguyên nhân ta giữ nàng lại ở đây rồi ư?” Ly Lạc cũng ngại phải nhiều lời.

Quả nhiên y muốn mượn binh tiêu diệt phản quân! “Kỳ thật Lạc hoàng tử vẫn còn một biện pháp khác có thể sử dụng, không cần đi nước cờ mượn binh này.” Hiểu Nguyệt nói một cách tràn đầy lòng tin, mặc dù không nắm rõ tình hình cụ thể của Ly quốc nhưng với tâm lý người dân Thương Lãng thì vẫn nên xem xét người của Hoàng gia hơn.

https://thuviensach.vn

“Ồ? Đỗ cô nương có đề nghị gì?” Ly Lạc không tin Hiểu Nguyệt có thể nghĩ ra mưu kế nào hay để tìm cách đoạt quyền, kể cả nàng rất thông minh đi nữa nhưng suy cho cùng nàng vẫn chỉ là một người phụ nữ, sao có thể có sách lược tốt được?

“Biện pháp là người nghĩ ra, cũng là dựa theo tình huống mà thiết lập!” Hiểu Nguyệt khẽ nheo mắt, “Nếu Lạc hoàng tử không hạn chế tự do của tôi, để tôi thoải mái du ngoại tại Ly quốc cộng thêm bồi thường tổn thất tinh thần nhất định cho tôi, tôi thực sự có thể làm một phò tá miễn phí cho Lạc hoàng tử trong mười ngày tới! Việc lần này tôi sẽ tìm mọi cách giúp huynh giải quyết!”

“Bản Vương dựa vào đâu để tin những lời phiến diện này của nàng?” Ly Lạc hừ một tiếng lạnh lùng, Đỗ Hiểu Nguyệt này còn không biết trời cao đất rộng ư, nàng tưởng nàng là ai chứ? Dám to mồm mạnh miệng như thế. Phải biết là cả đám quân sư phò tá hợp nhau lại mà vẫn đau đầu nhức óc với chuyện phản quân lần này!

“Nếu tôi nói với huynh… chuyện tất cả những gian tế ẩn náu trong Ly quốc các người đều là theo ý kiến của tôi thì sao? Không thể không nói là họ cũng rất lợi hại, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã khiến cho Hoàng thất Ly quốc không thể không cầu nước khác đến giúp bình định nội loạn!” Hiểu Nguyệt cười một cách nịnh nọt. “Nói thật là cũng chẳng sợ huynh biết đâu, tôi chỉ muốn cho huynh thấy một điều, cả một Hoàng cung mà cũng không thể vây khốn tôi thì một sơn trang có xá gì! Lạc hoàng tử, giao dịch giữa chúng ta như thế nào đây? Có hứng thú đồng ý không?”

https://thuviensach.vn

Chương 85

Khúc Lương đang nghiên cứu bản đồ Ly quốc trong một căn thư phòng ở Tiêu Nguyệt sơn trang thì tiếng mở cửa "kẽo kẹt" vang lên, y ngước mắt nhìn thì thấy Tam hoàng tử đi vào. "Vương, hôm nay nói chuyện với Đỗ cô nương có thu hoạch được gì không?" Khúc Lương đặt chiếc bút đỏ trong tay xuống đón chờ Ly Lạc. "Nàng ta không quan tâm hay bằng lòng làm việc cho Thương Lãng?"

"Nàng ta chủ động nhắc đến chuyện làm phò tá cho bản Vương." Ly Lạc từ từ tới ngồi xuống chiếc ghế bên bàn sách, thoáng nhìn thấy mấy điểm và dấu khoanh tròn mà Khúc Lương vẽ, "Nhưng phải có điều kiện, đây là lần đầu tiên bản Vương nghe thấy có người phụ nữ đặt điều kiện với mình!"

"Vương, nếu nàng ta có thể giúp chúng ta làm xong chuyện thì chuyện điều kiện cũng có thể…" Khúc Lương nói chậm rãi đồng thời âm thầm quan sát những biến đổi cảm xúc trên mặt Ly Lạc, thấy Ly Lạc vẫn duy trì vẻ bình tĩnh mới nói tiếp, "Điều kiện có thể bàn bạc lại rồi quyết định, mà lại nói, một người phụ nữ của gia đình như nàng có thể đưa ra điều kiện như thế nào?"

"Nếu chỉ là một người phụ nữ tầm thường thì nàng ta có khả năng giúp chúng ta làm việc không?" Ly Lạc hỏi lại, tay nắm chặt chiếc bút đỏ trên bàn, đuôi mày nhếch ngược. "Ngươi có biết nàng ta nói gì không? Nàng ta nói đã dự kiến được tình trạng của Ly quốc chúng ta bây giờ từ lâu! Nói cách khác, nàng ta cũng là một chủ mưu trong việc Phỉ Á nhúng chân vào cuộc nội loạn ở Ly quốc!"

https://thuviensach.vn

“Vậy làm thế nào? Giờ đây nàng ta không phải đã rơi vào tay chúng ta rồi ư?” Khúc Lương hơi híp mắt, những lời Đỗ Khang Vĩnh viết trong lá thư gửi cho mình đang nảy ra trong đầu: trong cả cuộc đời này, người mà ta đánh giá sai lầm duy nhất chính là đứa con gái ruột của ta – Đỗ Hiểu Nguyệt! Nó là một đối thủ rất mạnh, khi ngủ chỉ là con mèo nhỏ, còn khi tỉnh dậy lại là một con sư tử! Thế nhưng hiện giờ cứ cho là nàng ta đã tỉnh dậy, cứ cho là nàng ta là sư tử thì cũng bị vây nhốt trong lồng rồi, còn có khả năng làm được gì?

“Hoàng cung Phỉ Á còn không thể vây nhốt nàng ta thì cái sơn trang của chúng ta có là gì?” Ly Lạc nhắc lại những lời Đỗ Hiểu Nguyệt đã nói, muốn nghe thử Khúc Lương có cao kiến gì không. “Có điều nàng ta nói mình không có hứng thú với quyền thế, huống chi một người phụ nữ như vậy nếu ở trong Hoàng cung sẽ là một mối nguy lớn – nhỡ ngày nào đó nàng ta muốn tham chính thì rất có khả năng sẽ điều khiển được thiên hạ!”

“Thế cho nên Vương muốn đáp ứng điều kiện của nàng rồi sau đó đuổi nàng đi?” Khúc Lương hỏi.

“Ừm.”

“Thuộc hạ có một thỉnh cầu – nếu Vương thật sự muốn đuổi nàng ta đi thì suốt đời nàng cũng không được ra khỏi Ly quốc!” Người như thế đã không thể trọng dụng thì chỉ có thể trông chừng!

“Điều đó đương nhiên rồi! Bản Vương đương nhiên biết nàng ta có thể bình loạn cũng có thể làm loạn!” Chỉ bằng mấy lời nàng ta nói hôm nay đã làm chấn động lòng người… Nàng ta chỉ cần một chút tin tức đã có thể suy ra nhiều tin khác như vậy, thậm chí còn đoán được tâm tư người khác!

“Tiếp theo Vương định sắp xếp thế nào?”

“Tạm thời cho nàng ta thoải mái đi lại trong viện và có thể ra ngoài bất kỳ lúc nào nhưng phải ngồi kiệu có buông rèm, hiện nay trong phạm vi

https://thuviensach.vn

Thương Lãng đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lạ, bản Vương không biết đâu là thương nhân bình thường, đâu là người do Phỉ Á phái tới.” Thương Lãng cũng giống Thương Dao, đều là thị trấn nhỏ ở biên giới, dân chúng hai nước qua lại thường xuyên khiến viện quản lý càng thêm khó khăn.

“Có cần ra lệnh giới nghiêm không? Tạm thời đình chỉ các thương nhân Phỉ Á đến Thương Lãng?”

“Giờ chưa phải lúc, hơn nữa làm vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính Thương Lãng và Thương Dao, quan trọng nhất là dễ đánh rắn động cỏ.”

Sau nửa tháng bị giam lỏng, Hiểu Nguyệt rốt cục đã được “tự do” tạm thời: đầu đội đấu lạp[1], đeo mạng che mặt và có hai nha đầu đi theo. Có hai tên “bảo tiêu” xuất hiện trong quán trà nổi tiếng nhất Thương Lãng, Hiểu Nguyệt rất yên tâm uống trà, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng:

“Đã nghe nói gì chưa? Ngày mai Tam hoàng tử sẽ khởi binh thảo phạt phản quân, các người nhìn xem, hôm nay trong thành Thương Lãng đã giới nghiêm toàn bộ rồi đấy.”

“Nghe rồi!” Giọng nói có vẻ rất hưng phấn, “Đáng lẽ Tam hoàng tử phải xuất binh từ lâu rồi ấy, dung túng cho bọn phản quân đốt nhà giết người cướp bóc hơn nửa tháng nay đã là tội lớn rồi.”

Hiểu Nguyệt gật đầu, hai người này nói đều không sai, Ly Lạc sắp chuẩn bị xuất binh mà còn có cả mình cùng theo y Nam chinh. Cho nên hôm nay y mới đặc biệt cho phép mình đi ra ngoài dạo một vòng để bù đắp cho sự tiếc nuối không được đi thưởng thức du ngoạn Thương Lãng. Nhưng Hiểu Nguyệt nghĩ y có thể tốt bụng như thế hẳn là vì những người Phỉ Á ở Thương Lãng đều đã rút hết hoặc đã không còn động tĩnh gì hoặc giờ y đã tin rằng mình sẽ không thể bỏ trốn nữa. Nhưng chẳng qua là y đang ôm ấp

https://thuviensach.vn

tâm tư gì đó, hôm nay cuối cùng mình đã được ra ngoài, những gì mình cần làm bây giờ chính là nắm bắt cơ hội xem có thể bỏ đi hay không!

“Cô nương, người có muốn ăn uống chút gì không ạ?” Tiểu nhị nhiệt tình đề nghị với Hiểu Nguyệt, “Tuy chúng tôi ở đây là quán trà nhưng chỉ cần khách quan muốn ăn gì chúng tôi đều có thể đưa lên.”

“Tiểu nhị, không thấy cô nương nhà tôi đang phẩm trà à?” A Liên không đợi Hiểu Nguyệt mở miệng đã lên tiếng trách mắng răn dạy tiểu nhị. “Ngươi cứ đi xuống trước đi, khi nào cô nương muốn ăn thì tự nhiên sẽ gọi ngươi lại!”

“Tôi có nói là mình đang phẩm trà à? Tôi chỉ đang nhìn trà thôi!” Hiểu Nguyệt lạnh lùng thốt ra một câu. Nàng rất bất mãn với hai nha đầu Ly Lạc sắp xếp bên mình, mặc dù với họ mà nói mình là khách, nhưng bọn họ lại thường không để vị khách này vào mắt! “Tôi còn không biết từ lúc nào cô đã trở thành người phát ngôn của tôi nữa cơ!”

“Cô nương đừng giận, nô tỳ chỉ cho rằng cô nương đã ngồi ngẩn ở nơi rồng cá hỗn tạp này rất lâu rồi, giờ nên về đi thôi.” A Liên tự tin đáp, tuy dùng lời thỉnh cầu nhưng thực tế là yêu cầu và ra lệnh.

“Nếu A Liên cô nương thấy quán trà này không hay thì có thể đi trước, không ai cản đâu!” Hiểu Nguyệt đột ngột đứng dậy dựa vào cửa sổ, kéo đấu lạp và mạng che mặt xuống, động tác quá nhanh khiến hai gã “bảo tiêu” và hai nha đầu không cách nào ngăn kịp. “Mấy thứ đồ chơi hỏng này các người giữ lại đi – nếu còn có ai ép tôi thì tôi sẽ nhảy thẳng từ ô cửa này xuống dưới!” Lúc vào quán trà Hiểu Nguyệt đã cố ý chọn vị trí cạnh cửa sổ.

“Cô nương cứ thoải mái nhảy xuống chơi, thuộc hạ sẽ cứu cô nương lên.” “Bảo tiêu” nói một cách rất đúng phận sự, không hề có vẻ hoảng loạn.

A! Nhảy cửa sổ? Hiểu Nguyệt cũng chưa nghĩ đến việc đó mà chẳng qua chỉ muốn mượn cớ để nổi giận thôi, tiện thể bỏ mấy thứ vướng víu ấy đi,

https://thuviensach.vn

mà mục đích cuối cùng của việc ấy – Hiểu Nguyệt hài lòng quét mắt nhìn quán trà một lượt, hình như ánh mắt của tất cả những người ngồi trên tầng hai quán trà này đều đã bị tiếng gào của mình thu hút! “Ha ha, đùa một chút thôi, tính mạng rất đáng quý, huống hồ tôi là vị khách danh dự, nhân vật tôn quý nhất ở Thương Lãng, dù sao đi nữa cũng phải hưởng thụ cái vinh hoa chẳng “dễ” gì mà có được này, chết đi không phải tiếc lắm ư?” Hiểu Nguyệt tươi cười như rất vui vẻ, “Huống hồ A Liên cô nương nói rất đúng, thôi cứ theo ý A Liên cô nương về Phụng Nguyệt sơn trang đi!”

“Mời cô nương đeo mạng che mặt lên.” A Liên cầm chiếc mạng che mặt bị Hiểu Nguyệt vứt trên bàn tới, mặt mày nghiêm túc không để Hiểu Nguyệt cự tuyệt.

Ồ! Diện mạo của mình đúng là được coi là nghiêng nước nghiêng thành sao! Nàng ung dung nhận lấy chiếc mạng che mặt, cúi mắt khẽ cười: “Chẳng lẽ tôi đã trở nên cứ thấy ánh sáng là chết, yếu ớt mỏng manh mất rồi?” Hiểu Nguyệt tay hơi giương cao, chiếc mạng kia theo gió thổi bay ra ngoài cửa sổ rồi nàng cười nhạt hỏi, “Giờ đi được chưa?”

“Cô!” A Liên trợn mắt nhìn, ngọn lửa giận không tên trong lòng càng dâng cao hơn đặc biệt khi thấy nụ cười thờ ơ của Đỗ Hiểu Nguyệt. A Liên dám khẳng định rằng Đỗ Hiểu Nguyệt cố ý gây sự ở quán trà này, nhưng mục đích của nàng ta là gì nhỉ? Lúc đòi chết lúc đòi sống, thoắt cái lại thành một người thờ ơ không màng chuyện gì, không thể đoán nổi nàng ta đang nghĩ gì nữa! Cũng khó trách chủ tử lại cảnh cáo mình đừng nói nhiều với nàng ta nếu không bị nàng ta làm cho rối bù lên cũng không biết; cũng không được để nàng ta ở bên ngoài quá lâu bởi không thể đề phòng được nàng ta sẽ lén chuồn đi bất kỳ giây phút nào. “Cô nương, mời!” Nói ba chữ mà nhấn mạnh từng chữ như rít từ kẽ răng!

Hiểu Nguyệt vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, bước đi thong thả với khí chất nhã nhặn, đồng thời rất thỏa mãn khi nghe được câu chuyện bát quái mới ra lò trong quán trà:

https://thuviensach.vn

“Cô nàng đó là ai vậy? Trông bề ngoài chắc là con nhà giàu!”

“Khẩu âm nghe không giống người Thương Lãng, cũng chẳng giống địa phương nào ở Ly quốc cả, giống người Phỉ Á quốc hơn!”

“Nàng ta nói mình hiện giờ là vị khách tôn quý nhất Thương Lãng, người tôn quý nhất ở Thương Lãng là vị nào nhỉ?”

“Đồ ngốc, người tôn quý nhất Thương Lãng ư? Đương nhiên là Tam hoàng tử rồi! Y rất có khả năng sẽ trở thành vị vua tiếp theo của Ly quốc đấy! Nhưng Tam hoàng tử sống tại Tiêu Nguyệt sơn trang cơ mà nhỉ, Phụng Nguyệt sơn trang đó ở đâu?”

“Quan tâm nó ở đâu làm gì, dù sao thì nói cách khác nàng ta chính là thượng khách của Tam hoàng tử phải không nhỉ? Sao Tam hoàng tử lại có thể mời một cô gái làm thượng khách được cơ chứ! Liệu trong đó có nguyên nhân nào mà không thể để người ta biết được không? Nếu chỉ là một thượng khách đơn thuần thì lúc nãy nàng ta sao lại có ý muốn chết…”

Đỗ Hiểu Nguyệt bước xuống dưới tầng, thanh âm trên tầng càng lúc càng nhỏ, về sau với thính lực bình thường của nàng gần như không nghe rõ được nữa, có điều chỉ cần nghe được như thế nàng đã rất hài lòng với ảnh hưởng từ mấy câu nói của mình. Có lẽ không còn lâu nữa câu chuyện bát quái này sẽ được truyền bá khắp các ngõ ngách Thương Lãng. Nếu Tam ca vẫn còn thuộc hạ ở đây thì mình sẽ được cứu thôi; mà kể cả bây giờ không có người Phỉ Á nào ở Thương Lãng thì chỉ cần công cụ truyền bá ở thời đại lạc hậu này tức sức mạnh đồn đãi của quần chúng phát huy tác dụng nhanh chóng của nó, với vị trí địa lý rất đẹp ở biên giới của Thương Lãng thì có lẽ không tới nửa năm lời đồn sẽ có thể truyền tới Phỉ Á thậm chí cả Hồng Lang.

Lúc này A Liên đã có thể chắc chắn Đỗ Hiểu Nguyệt cố ý tạo thị phi. Nghe những người đó đoán tới đoán lui loạn xì ngầu, thật muốn một

https://thuviensach.vn

chưởng đánh chết Đỗ Hiểu Nguyệt này luôn. Lúc nào không chọn lại nhất quyết chọn lúc này để gây rắc rối bất lợi cho hình tượng chủ tử trong lòng dân chúng. Có phải nàng ta cố tình làm cho chủ tử rối loạn quân tâm không? "Đỗ cô nương, mời lên xe ngựa!"

"Ha ha, được!" Hiểu Nguyệt tỏ vẻ thản nhiên như không. "Nhưng tôi đang muốn ăn hạt dẻ rang bán đằng kia, A Liên cô nương, cô có thể mua giúp tôi một ít không? Không cần nhiều quá, tôi ăn cho đỡ thèm là được rồi!"

A Liên cảm thấy ngứa ngáy da đầu: "Cô nương, trên xe của ngài đã có rất nhiều thức ăn rồi!" Từ lúc đến chợ tới giờ, Hiểu Nguyệt không hề dừng lại ăn chút gì, là điển hình của người giữ những thứ trong bát, nhìn những thứ trong mâm, lại muốn những thứ trong nồi!

"Ngày mai phải xuất phát theo đại quân rồi. Trên đường hành quân nếu không mang nhiều đồ ăn vặt đi thì lúc nhàm chán tôi biết làm gì hả!" Hiểu Nguyệt mắt trợn ngược, nghĩ tới chuyện sáng sớm ngày mai đã phải xuất phát theo đội quân thì lại đầy một bụng lửa giận, cũng hối hận bản thân đi đâu chẳng đi lại tới Ly quốc nơi binh hoang ngựa loạn thế này – nhưng lúc đó ở Thương Dao chỉ có Ly quốc là gần nhất thôi, cũng dễ và tiện trốn khỏi Tam ca cũng như phạm vi thế lực của người nào đó nhất! Ai mà biết được vừa thoát khỏi một cái hố lửa lại nhảy vào một cái hố lửa khác! "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, bảo cô đi mua thì cứ đi đi, đừng quên là bây giờ tôi là vị khách quý thượng đẳng của chủ tử nhà cô đấy!" Chỉ là vị khách quý này thật bất lực.

A Liên nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt mãi đến khi nàng buông rèm rồi mới nhìn ba người còn lại nói, "Các người trông coi xe ngựa này cho tử tế, ta đi một lát sẽ về."

Hiểu Nguyệt ngồi bên trong vừa nghiêng người dựa vào thành xe vừa tính toán, nếu giờ nhảy từ cửa sau xe ngựa ra ngoài thì xác suất đào tẩu

https://thuviensach.vn

thành công là bao nhiêu: đây là khu trung tâm, người xe đi lại phức tạp, đông đúc, nếu xuống xe thành công thì chắc mình sẽ có thể nhanh chóng đi lẫn vào đám người đó, nhưng điều kiện tiên quyết là ba người canh giữ bên xe ngựa đó không phát hiện ra!

Khẽ khàng vén rèm cửa lên quan sát tình hình bên ngoài, đúng là có rất nhiều người, nhưng không may là hầu như chẳng có người đi đường nào mặc đồ màu trắng, trái lại mình mặc cả bộ trắng thế này thì cứ cho là chạy được vào đám đông thì cũng rất nổi bật! Hiểu Nguyệt lấy hạt hướng dương trong xe ngựa ra, hung hăng cắn hai hạt một lúc: A Liên đáng chết, sáng sớm nay lúc ra khỏi cửa đã ép mình mặc cả bộ màu trắng! Lẽ nào cô ta luôn biết mình có ý định bỏ đi? Hoặc nói là Ly Lạc luôn đề phòng mình? Nếu là do Ly Lạc dặn dò thì giờ đây có thể thấy rằng Ly Lạc vẫn không tín nhiệm mình, tên Ly Lạc này đúng là không mua chuộc được, thiệt cho mình đã nói với hắn nhiều đề nghị kinh điển như thế.

“Cô nương đang làm gì vậy?” A Liên một tay vén rèm một tay cầm hạt dẻ rang, nhìn thẳng vào Đỗ Hiểu Nguyệt, cực kỳ cảnh giác và phòng bị.

A! Thái độ phòng bị đấy là sao chứ? Nếu mình chạy được thì đã chạy từ lâu rồi! “Ngắm trai đẹp với gái đẹp không được à!”

Hiểu Nguyệt quay đầu lại thuận miệng đáp, “Đưa hạt dẻ đây, tôi muốn ăn luôn!” Nha đầu, tội gì không ăn chứ, dù sao cũng không phải tiêu tiền của mình!

A Liên cũng tin lời Hiểu Nguyệt nói bởi khi vén rèm lên thấy nàng ta đang ăn hạt hướng dương, vẻ mặt bình thường nhìn ra ngoài cửa như không hề có ý định bỏ đi – ba người kia đều đứng ở trước xe ngựa, nếu nàng ta bỏ trốn thì đánh chết họ cũng chắc chắn không phát hiện! Có điều việc này cũng cảnh tỉnh A Liên lần sau khi trông giữ xe ngựa cần có người canh đủ trước sau trái phải!

https://thuviensach.vn

“Của cô nương đây!” A Liên cầm thứ trong tay giao cho Hiểu Nguyệt rồi cũng ngồi một bên và gọi người ở ngoài, “Về Phụng Nguyệt sơn trang!”

Bánh xe bắt đầu chuyển động hòa vào tiếng ồn ào ầm ỹ. Hiểu Nguyệt nhắm mắt trầm ngâm, vẻ mặt an nhiên, nhưng trong lòng đang thầm cầu khẩn, cầu cho tất cả những gì mình làm hôm nay sẽ không lãng phí!

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Đêm nay hơi lạnh.

Sau khi đuổi được A Liên đi một cách khó khăn, Đỗ Hiểu Nguyệt mặc nguyên quần áo nằm thẳng ra giường. Từ khi bị mời tới Phụng Nguyệt sơn trang này nàng đã dần có thói quen đi ngủ mặc nguyên quần áo chỉ để phòng ngừa một sáng nào đó khi mình mở mắt ra lại có thể không biết đã bị ai bắt đi đâu, nhắm chặt mắt nhưng tiếc là không tài nào ngủ được.

Chiều nay, Ly Lạc mời mình qua nói đông nói tây một hồi rồi hỏi mấy vấn đề vớ vẩn, mặc dù y không nói gì rõ ràng còn Khúc Lương chỉ đứng canh bên cạnh một cách lặng lẽ nhưng Hiểu Nguyệt vẫn hiểu đám người giám sát nàng kia chắc chắn đã báo cáo hết những hành vi mình làm trên đường, có thể là nói y nguyên, cũng có thể là nêm mắm dặm muối. Những lời y nói cũng chẳng rõ lắm, hỏi thăm một cách khách sáo rằng hôm nay ra phố đã ăn gì, chơi gì, nhưng thực tế là đang thị uy hoặc thăm dò xem mình có giải thích trung thực hay không! Đáng ghét hơn là sau khi về tới thấy tăng thêm mười thủ vệ trong tiểu viện mình ở! Rõ ràng y cố tình khiến Hiểu Nguyệt có chắp thêm cánh cũng không bay được nữa là nàng không có cánh!

Một tiếng “kẽo kẹt” như ai đẩy cửa khẽ vang lên.

Hiểu Nguyệt theo bản năng rụt người lại nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh hô hấp bình ổn như đang ngủ, tuy nhiên đôi tay dưới chăn đang nắm chặt lấy nhau. Nghe tiếng bước chân khẽ khàng càng ngày càng tới gần bên giường, nhịp tim nàng cũng bất giác đập nhanh hơn! Là ai đây, người đó nửa đêm đến phòng mình làm cái gì? Là người trong (sơn) trang hay trộm

https://thuviensach.vn

cắp bên ngoài vào? Muốn trộm tiền hay cướp sắc? Nếu là người trong trang… mình từng đắc tội với ai trong sơn trang này không nhỉ? Hình như là không. Tuy có một số người không ưa mình lắm nhưng chắc vẫn chưa tới mức thù oán muốn giết người, huống hồ mình vẫn được xem như thượng khác của chủ tử bọn chúng! Vậy là người ngoài vào ư? Nếu là người bên ngoài mà có thể tới phòng mình thầm lặng không một tiếng động thì nhất định là một cao thủ võ công, phải thế thì y mới có khả năng tránh được tầng tầng hộ vệ để tiến vào mà không có tiếng ẩu đả nào!

“Bịch, bịch, bịch!” Dù người đó bước rất nhẹ nhàng nhưng vào tai Hiểu Nguyệt còn vang hơn cả tiếng chiêng trống! Tiếng bước chân ngày càng gần hơn rồi cuối cùng dừng lại ở đầu giường, sau đó không có động tĩnh gì tiếp.

Hiểu Nguyệt thấy hơi khó duy trì, tiếng nói ngăn trong cổ sắp bắn ra ngoài rồi! Nhưng lại sợ mình hét lên xong thì hai cái mạng nhỏ của mình và đứa nhỏ trong bụng sẽ lập tức tiêu đời. Bàn tay nàng nắm chặt lấy chăn, thậm chí sắp vắt được ra nước, khổ sở trấn áp bản thân đợi hành động tiếp theo của người nọ.

“A! Lần này cuối cùng đã có chút tính cảnh giác rồi, không còn ngủ say như đầu lợn chết nữa!” Một tay nhè nhẹ nâng đầu Hiểu Nguyệt lên lau giúp nàng mồ hôi trên mặt, động tác dịu dàng mà nhẹ nhàng, sau đó từ từ cúi xuống bên tai nàng thì thầm: “Nguyệt nhi, là ta, nàng đừng sợ, ta đến đưa nàng đi.”

Nghe được giọng nói dịu dàng ấy, trái tim Hiểu Nguyệt bất ngờ rơi lại xuống bụng, cũng không biết làm sao mà nước mắt cứ thế chảy ra từ khóe mắt. Nàng cảm thấy ngón tay y vuốt qua má, tiếng thì thầm ấm áp như dòng điện lan tỏa khắp tứ chi thân thể, rồi nàng chợt nhớ ra đây là Phụng Nguyệt sơn trang ở Thương Lãng, Ly quốc, y làm thế nào đến được? Chẳng lẽ y không biết rằng mình làm vậy rất nguy hiểm?

https://thuviensach.vn

Nàng mở trừng mắt, chuyển người ngồi xuống cuối giường, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo nhìn y: “Huynh tới làm gì? Vào từ chỗ nào thì biến đi chỗ ấy cho khuất mắt tôi!” Nói vậy nhưng nước mắt rơi như sắp chết tới nơi, như vòi nước bị vỡ, chảy lã chã không ngừng,

“Nguyệt nhi…” Nhìn Hiểu Nguyệt khóc như hoa lê trong mưa nhưng lại nói lời lạnh nhạt, Đàm Văn Hạo cảm thấy cực kỳ bất lực, gọi nàng một tiếng thật khẽ rồi dang tay ôm nàng vào lòng, tiếc là nàng lại trốn tránh.

“Đừng nói nhảm nữa, huynh làm thế nào tới được đây thì cứ thế mà đi đi, đừng ở đây than thở xiêu vẹo nữa.” Hiểu Nguyệt gạt nước mắt trên mặt thật mạnh, hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh trở lại.

“Được! Thế thì đợi chúng ta rời khỏi đây xong sẽ nói những cái khác!” Đàm Văn Hạo thấy khó hiểu, mình tận tâm tận lực mới tìm ra được nơi nàng ở, cớ sao nàng lại lạnh nhạt với mình như thế? Còn may mà những giọt nước nơi khóe mắt nàng đã nói lên lòng nàng chẳng phải sắt đá, nếu không làm sao trái tim nóng rực cũng bị nàng đông lạnh.

Cái gì?! Y nói “Chúng ta cùng ra ngoài”? Y muốn đưa mình cùng đi sao? Nhưng nơi đây phòng bị nghiêm ngặt như thế, y một mình bình yên tiến vào được không có nghĩa là có thể đưa một người nữa không biết võ công bình yên ra ngoài! “Haiz, tôi nói này, có phải huynh hiểu nhầm ý tôi rồi không? Tôi từng nói muốn đi cùng huynh sao?” Hiểu Nguyệt trừng mắt, “Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi cái lồng hoa lệ ấy, có được tự do mình muốn, trừ phi đầu tôi úng nước tôi mới về!”

“Nếu tự do mà nàng nói là bị người ta giam lỏng thì ta cũng có thể cho nàng!”

“Tôi không bị ai giam lỏng hết, bọn họ chỉ đang bảo vệ tôi mà thôi.” Hiểu Nguyệt vô cùng tự tin. “Hơn nữa tình trạng này sẽ không duy trì mãi,

https://thuviensach.vn

đợi khi Ly Lạc bình định Ly quốc xong tôi sẽ có được tự do một cách chính thức."

"Có phải nàng lại dùng cách ấy không, đặt ra hiệp nghị với Ly Lạc, nàng giúp hắn phục quốc, hắn trả lại nàng sự tự do?" Giọng Đàm Văn Hạo hơi cao lên, vừa nghĩ tới chuyện người con gái này dám dùng cùng một thái độ để đối đãi với người đàn ông khác lòng y đã thấy khó chịu, lửa giận ở đâu đang thiêu đốt, thậm chí còn liên tưởng đến cảnh bọn họ trò chuyện thân mật với nhau!

"Ừm, cũng gần như là thế, y còn cho tôi một khoản bồi thường tinh thần nhất định nữa, nếu không một mình tôi ở bên ngoài không có tiền thì sống thế nào được?" Hiểu Nguyệt thuận miệng đáp nhưng nói xong mới ý thức được bây giờ không phải lúc thảo luận vấn đề này, "Mà đúng không thì liên quan gì tới huynh! Dù sao bây giờ thừa dịp đám thủ vệ chưa phát hiện ra huynh hãy mau chóng rời Phụng Nguyệt sơn trang đi, về Phỉ Á làm Hoàng Đế của huynh cho tử tế; còn tôi ở lại đây tiếp tục sống những ngày tiêu diêu tự tại!"

Lời Hiểu Nguyệt nói đã nhắc cho Đàm Văn Hạo rằng nơi này không thể ở lâu. Tiêu Nguyệt sơn trang và Phụng Nguyệt sơn trang mặc dù không cùng một khu nhưng lại tương thông, Tiêu Nguyệt ở phía trước, Phụng Nguyệt ở phía sau, nói một cách chặt chẽ thì Phụng Nguyệt chỉ có thể coi như là hậu viện của Tiêu Nguyệt sơn trang. Nhưng muốn vào hậu viện này thì nhất định phải đi qua Tiêu Nguyệt nên thám tử phái tới lúc trước vì không biết tình hình thực tế này mới bị bọn chúng phát giác! Còn đêm nay là dùng kế giương đông kích tây mới xâm nhập được vào hậu viện này, Tiêu Nguyệt được canh gác nghiêm ngặt, thậm chí còn hơn cả Hoàng cung. Vì lẽ đó mà Đỗ Chính Hiên mới nói mình chỉ có một thời gian nén hương, trong thời gian này phải tìm được Đỗ Hiểu Nguyệt và đưa nàng ra.

"Nguyệt nhi, đêm nay nàng phải đi theo ta!" Đàm Văn Hạo nhanh nhẹn dùng tay vỗ một cái lên lưng Hiểu Nguyệt khiến nàng bất động cũng như

https://thuviensach.vn

không thể nói năng gì nữa, chỉ có thể hung hăng trợn mắt nhìn y và mặc cho y bế mình lên vai ra khỏi cửa phòng.

"Mau lên mau lên! Mau bắt thích khách! Ở bên kia!" Những tiếng hô hoán ầm ĩ vang lên khắp nơi rồi tụ lại một chỗ, càng lúc càng tiến gần tới chỗ Đàm Văn Hạo.

"Ưm…" Hiểu Nguyệt rất muốn nói chuyện nhưng vì bị Đàm Văn Hạo điểm huyệt nên đành kìm lại hết lời muốn nói vào trong miệng.

"Nguyệt nhi, đừng lo!" Cảm nhận được nỗi bất an của Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo nhỏ nhẹ trấn an nàng, "Một lát thôi là chúng ta ra rồi."

Tuy nói vậy nhưng trong lòng không khỏi dâng lên nỗi lo mơ hồ, vừa nãy rõ ràng đã đánh thuốc mê đám thị vệ nên mới đặc biệt thuận lợi đi vào, không ngờ bị phát hiện nhanh như vậy, lẽ nào phía Đỗ Chính Hiên xảy ra vấn đề gì?

"Ưm…" Hiểu Nguyệt giãy dụa, vận dụng toàn bộ sức lực trong người tụ lại nơi cổ họng hòng phá tan sức mạnh đang ngăn cản mình nói ra tiếng, "Ưm… huynh bị đần à, dù có muốn xông vào sơn trang này cũng phải nhìn cho rõ bản đồ sơn trang chứ! Giờ thì vui rồi, càng đi càng gần vách núi, tôi xem huynh làm thế nào thoát ra!" Mắng liền một hơi xong, Hiểu Nguyệt mới giật mình khi thấy mình lại nói được!

Bị Hiểu Nguyệt mắng một trận, Đàm Văn Hạo mới phát giác đường mình đang đi không giống con đường lúc vào, vừa thầm than trong lòng "Thôi xong rồi" vừa tự cười thầm mình quá bối rối, lại có thể đi nhầm đường! "Đừng lo, giờ đổi lại là được." Kể cả đi nhầm đường vẫn phải giữ ổn định, luôn luôn duy trì sự trấn tĩnh của Đế Vương.

"Đổi cái đầu huynh ấy!" Nếu tay Hiểu Nguyệt cử động được thì đã gõ lên đầu Đàm Văn Hạo từ lâu rồi, còn hiện giờ thì chỉ biết nhìn cái gáy của y, "Huynh coi tôi như bị mù hay bị điếc hả? Không thấy chúng ta đã bị vây

https://thuviensach.vn

ở giữa rồi à? Thả tôi xuống rồi giải huyệt cho tôi mau, huynh không thể hạn chế quyền tự do hành động của tôi!”

“Bất kể ngươi là ai cũng xin thả khách quý của bản Vương xuống nếu không đừng trách bản Vương không khách khí.” Giọng nói cực kỳ lạnh lùng của Ly Lạc cất lên.

Ngọn đuốc đột ngột thắp sáng màn đêm khiến Hiểu Nguyệt đã quen với bóng tối không mở được mắt, nàng nhắm hờ mắt lại, bên tai truyền tới tiếng đuốc cháy lạch tạch như muốn thiêu đốt cả cái sân này! “Hừ” Đầu óc đang rối bời nên khi chân bất chợt chạm đất lại thấy sợ hãi, “Huynh…” Nói được một chữ xong Hiểu Nguyệt liền nuốt hết những lời định nói xuống, xem xét lại tình hình bấy giờ:

Vẻ mặt Ly Lạc cao thâm khó lường, nửa cười nửa không nhìn mình và Đàm Văn Hạo; Cung thủ xung quanh đã giương sẵn tên, chỉ đợi chủ tử ra lệnh; bên cạnh Ly Lạc thiếu đi người mưu sĩ vạn năng của y, không biết có phải bị chuyện gì giữ chân không; còn Đàm Văn Hạo thì dù đang bị bao vây nhưng khí thế nhà Đế Vương vẫn vững vàng không giảm nửa phân, ưỡn ngực cao ngạo, cười đối mặt với Ly Lạc.

“Tam hoàng tử, có chuyện chắc ngươi không làm rõ rồi, tuy nàng là khách của ngươi nhưng nàng lại càng là vợ của ta, ta đến đón vợ của mình có gì không thể?” Đàm Văn Hạo nhướn mắt lên như khiêu khích, cho dù y chưa tự xưng là “Trẫm” nhưng giọng điệu lơ đễnh mà tự tin của y rất dễ khiến người ta muốn đập y dẹp lép.

“Nhưng những gì bản Vương thấy lại là thực tế Đỗ cô nương bị người ta bắt đi! Đỗ cô nương, nàng nói xem có phải không?” Ly Lạc đá sang cho Hiểu Nguyệt.

Đối với vấn đề bất ngờ này, Hiểu Nguyệt chỉ cười nhẹ rất thong dong: “Phải thì sao? Không phải thì sao? Đó là chuyện riêng của tôi. Tam hoàng

https://thuviensach.vn

tử, ngài không cảm thấy mình lắm chuyện quá à? Huống gì Tam hoàng tử cũng Thừa Ânhận rằng tôi là khách của ngài, vậy khách đi hay ở cũng đều do ý của khách, kể cả bị ai bắt đi cũng là chuyện của khách, chẳng liên quan gì đến ý của Tam hoàng tử chủ nhân, ngài nói xem có đúng không?" Muốn chơi đá bóng à, vậy cả nhà cùng chơi cho vui.

Ly Lạc hoàn toàn không ngờ được Hiểu Nguyệt sẽ đẩy lại vấn đề mình vừa đẩy đi, bị nàng ta nói cho một trận đã trở nên á khẩu không nói được gì, ngẩn ngơ sững sờ; còn Hiểu Nguyệt thì tranh thủ khoảnh khắc ấy để hạ giọng thầm thì vào tai Đàm Văn Hạo: "Ly Lạc cũng không dám thực sự đối đầu với huynh vậy đâu, mau nhân cơ hội này đưa tôi bay qua nóc nhà."

Đàm Văn Hạo dù không biết Hiểu Nguyệt đang tính toán điều gì nhưng vẫn làm theo lời nàng, tay phải ôm nhẹ thắt lưng nàng, dồn khí xuống đan điền rồi bay vút lên nóc nhà trốn mất.

Ly Lạc phát hiện Đỗ Hiểu Nguyệt và Đàm Văn Hạo lại dám mượn cơ hội này để nhảy lên nóc nhà, liền hét lên: "Người đâu, đuổi theo! Nhớ phải bắt sống!" Hạ lệnh xong Ly Lạc cũng bay vèo lên nóc nhà rồi nhảy xuống theo Đàm Văn Hạo. Khi còn chưa chạm đất đã nói với hai người đứng bên vách núi. "Đỗ Hiểu Nguyệt, chắc nàng cũng biết chỗ các người đang đứng là trên đỉnh vách! Bây giờ các người mới là thực sự không còn đường để đi nữa! Nếu các người đồng ý bàn điều kiện thì bản Vương tuyệt đối sẽ không lấy mạng các người."

Hiểu Nguyệt chỉ cười nhẹ, mày liễu hơi xếch, quay sang nhìn Đàm Văn Hạo, như cười như không nói: "Haiz, tuy đã mấy tháng không gặp nhau nhưng thấy huynh đêm nay xông vào Phụng Nguyệt đưa tôi đi, tôi sẽ giữ lại cho huynh một mạng! Nhưng điều kiện đầu tiên là huynh có thể giao tính mạng của mình cho tôi không?"

Đàm Văn Hạo cẩn thận nhìn vào mắt Hiểu Nguyệt, dù miệng nàng đang cười nhưng trong mắt nàng là sự nghiêm túc và tự tin tỏa rạng trong đêm

https://thuviensach.vn

đen. “Được!” Y mỉm cười rồi vuốt ve má Hiểu Nguyệt, “Ta tin tưởng nàng! Nguyệt nhi!”

Không có sự trốn tránh, chỉ nở nụ cười nhạt, nàng bình tĩnh đối diện Ly Lạc: “Tam hoàng tử, vấn đề nội bộ của quốc gia ngài hình thành không phải một sớm một chiều. Nếu ngài muốn giải quyết triệt để thì phải tự tìm ra căn nguyên của vấn đề, bằng không dù ngài có xuất binh dẹp được phản quân thì rồi sao chứ? Dựng giang sơn dễ giữ giang sơn khó, mỗi sự thay thế triều đại đều có tính ngẫu nhiên và tính tất nhiên của nó!

Nói thật là nếu ngài muốn đánh bại phản quân, tôi thấy hiện giờ ngài hoàn toàn chắc chắn rồi, không thể không nói rằng anh trai ngài đã sắp xếp cho ngài một vị quân sư rất giỏi – Khúc Lương. Y từ một đại thần nhất phẩm bị biếm làm một quan trường sử thất phẩm, từ kinh thành bị biếm thẳng đến Thương Lãng tới bên cạnh ngài, có thể thấy anh trai ngài thật sáng suốt nhìn xa trông rộng.

Về chuyện bảo vệ Ly quốc, đó là chuyện của vị vua trong tương lai là ngài; mà tôi thật sự chỉ là một nhân vật không đáng kể, Tam hoàng tử không cần để ý tới. Hơn nữa Phỉ Á quốc tạm thời sẽ không động đến Ly quốc. Nhưng nếu đời sống của nhân dân Ly quốc cứ tiếp tục như vậy khiến ngay cả một nhân vật bé nhỏ như tôi đây cũng không nhìn nổi nữa thì Tam hoàng tử quả thật không có năng lực trấn giữ một vùng, vậy tôi cảm thấy dung hợp các dân tộc cũng là một lựa chọn không tồi!”

Chuyện tan hợp trong thiên hạ vốn là chuyện bình thường, huống hồ ở đại lục này các nước lân cận so được với Phỉ Á cũng chỉ có Hồng Lang và Ly quốc. Mà hai quốc gia này trong lịch sử cũng có lúc bị Trung nguyên thống nhất.

“Nguyệt nhi à, nàng có biết mình đang quyết định quốc gia đại sự hay không hả, đã can chính nghiêm trọng rồi đấy.” Đàm Văn Hạo cười tủm tỉm nhắc nhở Hiểu Nguyệt. Vào lúc này mà nàng còn có tâm trạng đàm luận

https://thuviensach.vn

chuyện đó, không biết nên nói là nàng bình tĩnh chững chạc hay nói thần kinh nàng quá tốt, nhưng trong thời điểm này nàng có thể tuôn một tràng như thế cùng với kiến giải độc đáo lại càng khiến người ta khó hiểu hơn.

"Mạng của huynh đã là của tôi rồi, nói mấy câu chuyện nước nhà thì sao hả?" Hiểu Nguyệt liếc Đàm Văn Hạo rồi nhìn sang Ly Lạc, "Tôi không quan tâm Tam hoàng tử thấy lời tôi nói là đúng hay sai, dù gì từ nay về sau tôi với ngài sẽ vĩnh viễn không gặp lại, đêm nay nhân tiện bơi trong hồ Vọng Nguyệt một lần, tôi cũng có thể rời Ly quốc luôn!"

Ly Lạc bị Hiểu Nguyệt làm cho vừa sợ vừa rung động, những việc ấy rõ ràng chưa từng nói với nàng ta mà nàng ta lại biết! Hình như cái gì nàng ta cũng biết. Ai nấy cũng bị nàng ta nhìn thấu. Nàng ta có trí tuệ không giống với những người con gái khác, thế nên mới muốn giữ nàng lại, tiếc rằng… "Nàng chắc chắn đêm nay có thể đi được ư?" Ly Lạc không tin Hiểu Nguyệt có thể quen thuộc địa hình nơi đây khi gần như ở nguyên trong nhà, biết được còn một con đường đào thoát khác trong sơn trang này.

"Nếu là ngày hôm qua thì tôi có thể không biết; nhưng hôm nay tôi có thể nói cho huynh biết tôi vốn cũng định giờ Tý đêm nay sẽ bỏ đi…" Hiểu Nguyệt cười khẽ rồi kéo tay Đàm Văn Hạo, từ từ lùi về phía sau, khi lùi tới sát vách núi, đầu tiên nành nhìn Ly Lạc và đám thị vệ đang cầm đuốc với giương tên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra rồi thầm thì nhỏ nhẹ với Đàm Văn Hạo bên cạnh: "Huynh có biết bơi không? Nếu không thì phải nhớ trước khi xuống nước cần hít sâu một hơi, khi ở trong nước thì từ từ thở ra. Nhớ kỹ, cần nhanh chóng trồi lên khỏi mặt nước!"

Mới đầu Đàm Văn Hạo không hiểu nàng đang định làm gì nhưng sau khi nghe xong liền vui thầm trong lòng, hóa ra nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tự cứu mình, thậm chí cả tuyến đường chạy trốn cũng vạch rõ rồi! Chỉ có điều sao nàng biết bơi nhỉ? "Vậy chúng ta đi thôi! Đừng để Tam ca nàng chờ sốt ruột!" Vô tình nhìn thấy Khúc Lương chạy tới y đã biết Đỗ Chính Hiên đã

https://thuviensach.vn

ra khỏi Tiêu Nguyệt sơn trang, không kịp nghĩ gì khác, Khúc Lương tới thì càng khó thoát thân hơn.

"Ừm." Hiểu Nguyệt gật đầu, trong tích tắc trước khi xoay người về phía sau nàng bị Đàm Văn Hạo ôm vào lòng nhảy lên không trung rồi tiếp đó rơi thẳng xuống dưới, cùng với tiếng kinh hô còn không quên biếu tặng Ly Lạc một câu trước lúc chia tay, "Lạc hoàng tử, hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại!"

Khi Khúc Lương chạy tới chỉ thấy một bóng đen và một bóng trắng nhảy xuống từ vách núi, thầm than không hay rồi lo lắng hỏi: "Vương, đã xảy ra chuyện gì? Ai đã tới Phụng Nguyệt?"

"Hoàng Đế Phỉ Á. Hắn đưa Đỗ Hiểu Nguyệt đi rồi." Ly Lạc thản nhiên nói. "Có bắt được người trong tiền viện không?"

"Không, bọn chúng chuồn đi hết." Khúc Lương đáp xong liền nói một chặp, "Người ở tiền viện nhất định là tùy thân của Hoàng Đế Phỉ Á, chắc chắn là bọn chúng che giấu y vào trong trang!"

"Ừ."

"Làm thế nào mà bọn chúng biết được con đường thoát ra ngoài này?" Khúc Lương nhìn xuống vực như nghĩ tới cái gì. Dưới vực này chính là hồ Vọng Nguyệt, hồ Vọng Nguyệt không chỉ là một cái hồ bình thường mà chính là đường sống của Tiêu Nguyệt sơn trang khi gặp nạn; mà điểm này người ngoài không ai biết. Họ chỉ biết hồ Vọng Nguyệt có truyền thuyết đẹp đẽ chứ không biết rằng truyền thuyết ấy kỳ thật là để che đậy những lời mập mờ của người đời; tác dụng thực sự của cái hồ này là để bảo vệ người Hoàng thất trong hành cung Tiêu Nguyệt.

"Là chúng ta đã đánh giá thấp Đỗ Hiểu Nguyệt!" Ly Lạc khẽ than rồi mỉm cười, "Hắn là hôm nay lúc nàng ta ra ngoài đã để ý đến vị trí của Phụng Nguyệt sơn trang, hơn nữa nàng từng nghiên cứu hồ Vọng Nguyệt,

https://thuviensach.vn

thế nên nàng ta sẽ lập tức đoán ra dụng ý thực sự của hồ này. Có thể nói Đỗ Hiểu Nguyệt là người con gái kỳ lạ hiếm thấy trên đời, những kiến giải của nàng ta Khúc đại nhân cũng không chắc có thể nhìn thấu. Có thể giữ lại nàng là tốt nhất…"

"Vương biết rõ không thể giữ nàng ta lại thì sao không giết luôn? Chẳng lẽ Vương không sợ một ngày nào đó nàng ta sẽ trở thành tai họa gây hại cho Ly quốc?"

"Nàng? Bản Vương lại nghĩ ngược lại, với tính cách lười hoạt động của mình thì khả năng nàng ta sẽ làm những chuyện đó không cao, nàng ta là loại người có tài kinh bang tế thế nhưng lại không có chí lớn." Ly Lạc tiến hai bước đứng trên bờ vực nhìn xuống phía dưới, một màn đen kịt, đến cả tiếng ùm khi họ rơi vào nước cũng không nghe được. "Nếu chúng ta càng bắt ép nàng ta càng có khả năng làm ra những chuyện không tưởng, có lẽ sẽ hủy diệt Ly quốc, cũng có khả năng sẽ giúp Ly quốc cường thịnh, cũng có khi sẽ sống một cuộc sống vô vị buồn tẻ, điều quan trọng nhất là ta không muốn ép nàng!"

"Vì sao?" Khúc Lương không giải thích được, người lúc đầu nói muốn đưa nàng ta tới là Vương, người nói nàng ta hữu dụng với Ly quốc cũng là Vương, mà đến cuối cùng y lại buông tay không để nàng ta làm gì!

Vì sao ư? Ly Lạc nhớ tới một ngày nọ ở Ngự hoa viên trong Hoàng cung Phỉ Á, đó là một ngày xuân ấm áp hoa nở rực rỡ, một ngày đẹp đẽ không gì sánh bằng.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Vầng trăng khuyết cong cong đang nằm mơ màng ngủ trên mặt hồ êm ả, làn gió đêm khẽ lay chiếc giường mềm mại ấy, mọi thứ đều có vẻ yên bình. Bỗng nhiên, sự yên bình cũng như chiếc giường ấm áp bị hai tiếng "Ùm" phá vỡ, màn đêm tĩnh mịch không còn nữa.

"Rào" – một đầu người nhô lên từ mặt hồ, Đỗ Hiểu Nguyệt lúc lắc đầu, cả chân và tay cùng khoát nước, ngoảnh đầu khắp nơi nhìn ngó rồi hắng giọng nói, "Này, Đàm Văn Hạo, huynh chết chưa hả? Chưa thì kêu một tiếng xem nào!"

Nhưng mặt hồ vẫn phẳng lặng khiến Hiểu Nguyệt rất lo, vừa nãy nhảy xuống vực xong Đàm Văn Hạo mới thẽ thọt nói "Ta không biết bơi nhưng có thể nín thở một khắc (15') dưới nước". Nghe vậy nàng thấy yên tâm hẳn, vốn định nói gì đó nhưng lao xuống nhanh quá nên không nói ra lời được, thậm chí khi xuống tới nơi nàng và Đàm Văn Hạo còn một trước một sau lao xuống mặt hồ.

Vầng trăng trong trẻo tỏa ánh sáng bàng bạc làm cho mặt hồ càng thêm kỳ lạ, khác thường, Hiểu Nguyệt bơi đứng trong nước để không bị chìm, lòng nóng như có lửa đốt, quên mất chuyện ở dưới nước thì không nghe thấy tiếng gọi từ trên mặt nước: "Đàm Văn Hạo, huynh đâu rồi? Mau nổi lên ngay! Bây giờ không phải lúc để đùa đâu!" Mặc dù đang là tháng sáu nhưng đây là nơi núi sâu, nước hồ rất lạnh.

Gọi mấy tiếng liền vẫn không thấy bóng dáng ai, nước hồ lạnh lẽo như đâm thẳng vào xương cốt lẫn trái tim Hiểu Nguyệt, cả người bắt đầu run

https://thuviensach.vn

rẩy, chân bắt đầu bị chuột rút, nàng nhìn mặt hồ theo bản năng, hy vọng sẽ có một tiếng nói khác vọng lại, có điều mặt hồ vẫn tĩnh lặng như thế.

“Không thể! Y không thể ngốc đến nỗi mặt nước ở đâu cũng không biết!” Hiểu Nguyệt khi ấy đã tê liệt hết lục thần[1], đầu lắc một cách vô thức, hít một hơi thật sâu rồi cúi xuống nước tìm kiếm, tiếc rằng dưới nước không nhìn thấy gì, lại thêm cái hồ rất sâu, sâu tới mức không đo nổi! Nàng lại nhô lên rồi nhìn quanh mặt hồ, vẫn không thấy bóng ai, “Không thể… Không…” Mấy chữ cuối cùng gần như nói không thành tiếng, đầu óc như trống rỗng, trong đó đầy tiếng ong ong, nàng đã quên mình đang ở dưới nước, tay chân chỉ cử động theo bản năng còn cả người thì chìm thẳng xuống hồ.

“Nguyệt nhi! Nguyệt nhi!” Đàm Văn Hạo ôm lấy cơ thể đã lạnh như băng của Hiểu Nguyệt, nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt trống rỗng của nàng mà tim lo thắt lại, cũng bực bản thân đã lặn ở dưới hồ quá lâu, đáng lẽ phải lên sớm hơn chứ không phải cố ý kiểm tra xem nàng có quan tâm mình hay không! Y vừa lôi nàng bơi vào bờ vừa sốt ruột nói:

“Nguyệt nhi, nàng phải kiên trì, sắp vào đến bờ rồi.” Bây giờ thì xong rồi, biết mình đã phạm sai lầm, nếu lên chậm một bước thì chỉ e nàng… Đàm Văn Hạo không dám nghĩ tiếp, chỉ biết hiện giờ cần nhanh chóng bơi vào bờ, đốt lửa để sưởi ấm cho nàng.

Trong lúc mơ màng Hiểu Nguyệt nghe thấy một tiếng nói như ánh sáng le lói trong đêm đen, làm cho bộ não vốn đã mờ mịt và đình chỉ hoạt động lại có động lực mới. “Huynh… huynh không sao chứ?” Hiểu Nguyệt thử động đậy ngón tay đã cứng đờ, chậm rãi xoa lên lồng ngực kia, cảm thấy được nhịp tim mạnh mẽ, chắc chắn y vẫn còn sống, nàng mới thở phào rồi nhoẻn miệng cười, thân thể căng cứng cũng mềm oặt ra.

Có Hiểu Nguyệt kề sát bên làm Đàm Văn Hạo nóng bừng cả người, y rất muốn ôm nàng chặt hơn vào lòng, chỉ tiếc là bây giờ không phải lúc, đành

https://thuviensach.vn

khẽ thở dài. “Nguyệt nhi, chúng ta sắp vào bờ rồi, không có chuyện gì nữa đâu!”

Lên bờ? Hiểu Nguyệt giật mình, giờ mới phát hiện bản thân đang được y ôm bằng một tay bơi trong nước, trong đầu ồ lên một tiếng, nụ cười trên miệng liền biến mất, thay vào là ánh mắt hung hăng nhìn y.

“Huynh gạt tôi! Không phải là nói không biết bơi à? Sao bây giờ đã thành cao thủ bơi lội rồi thế?”

“Ta… Nguyệt nhi, nghe ta giải thích…”

“Giải thích chỉ là ngụy biện thôi!” Hiểu Nguyệt ra sức đẩy Đàm Văn Hạo ra, lui người lại phía sau cách xa y rồi giận dữ nhìn y chằm chằm. “Gạt người ta vui lắm phỏng? Thấy tôi sốt ruột vui lắm phỏng? Nếu thích chơi thì huynh đi mà chơi một mình, bà đây không tiếp!” Nói xong nàng lặn xuống rồi bơi vào bờ.

“Nguyệt nhi…” Thấy Hiểu Nguyệt biến mất khỏi mặt nước, Đàm Văn Hạo cũng không dám đứng lại mà cũng vội bơi về phía bờ, hy vọng đuổi kịp nàng.

“Hừ!” Hiểu Nguyệt nhô đầu lên, đứng ở chỗ nước cạn lau mặt một cách hậm hực rồi đập mạnh vào mặt nước, nghe tiếng khoát nước phía sau ngày một gần hơn liền chạy vội lên bờ.

“Nguyệt nhi, đợi ta với!” Đàm Văn Hạo vẫn đang dưới nước nhìn thấy nàng càng chạy càng nhanh thì cảm thấy Hiểu Nguyệt chắc chắn là muốn mượn bóng tối để trốn nên gấp gáp hô hoán, không may là không những không làm nàng chạy chậm lại mà còn khiến nàng chạy nhanh hơn nữa. Lòng lo quýnh lên liền vận khí vào tay khoát nước, mượn luồng lực ấy đẩy toàn thân lên khỏi mặt nước chân chạm nước bay thẳng lên bờ.

https://thuviensach.vn

“Huynh tránh ra! Bây giờ tôi không muốn thấy huynh!” Hiểu Nguyệt tức tối nhìn người từ trên trời rơi xuống đứng chắn trước mặt mình, y lừa mình mà không thèm xin lỗi một câu, đã thế còn mặt mày giận dữ đứng trước mặt mình, điều đó khiến Hiểu Nguyệt càng thêm giận hơn, giận đến mức muốn tát y một cái bay đến chân trời luôn.

Nhìn Hiểu Nguyệt mặt trắng bệch, thi thoảng còn lạnh run Văn Hạo rất đau lòng. Y tiến lên một bước nhưng nàng lại lùi một bước, cứ giằng co như vậy mấy phút rồi Đàm Văn Hạo cũng bỏ cuộc, đứng nhìn vào mắt nàng nói một cách trầm lắng và chậm chạp: “Nguyệt nhi, giờ không phải lúc bướng bỉnh đâu, đêm đã rất khuya rồi, nàng chạy loạn như thế rất nguy hiểm đấy biết không? Cả người nàng ướt đẫm, nếu bị ốm thì làm thế nào? Còn nữa, anh trai nàng vẫn chưa biết tình hình phía chúng ta, nàng không sợ y lo lắng sao?”

“Ai thèm bướng bỉnh với huynh chứ? Hiểu Nguyệt phủ định, đồng thời nhìn ra chỗ khác, nuốt nước bọt nhìn lên mặt trăng treo cao trên trời, thầm trách vầng trăng ấy quá mông lung mờ nhạt khiến ý thức của mình cũng mông lung theo, lại có thể bị đôi mắt lấp lánh ánh trăng của y thu hút, tthậm chí chìm sâu vào trong đó! “Phía Chính Hiên tôi tự xử lý được, không cần huynh làm gà mẹ. Còn nữa, tôi không quen huynh, có bị ốm hay không, có nguy hiểm hay không cũng không liên quan đến huynh! Quan trọng hơn chính là nếu đêm nay huynh không thò chân vào sơn trang thì tôi cũng không phải tay trắng nhảy xuống đây!” Nghĩ đến lại thấy bực, túi đồ của mình vẫn để trong phòng, những đồ đạc khác thì thôi bỏ đi nhưng chủ yếu là trong đó có bạc! Nếu không có bạc thì đi lang thang tiếp thế nào được chứ?

“Ý của nàng là đêm nay hết thảy những gì ta làm đều là tự mình đa tình phải không?” Đàm Văn Hạo híp mắt, khí lạnh kết tủa quanh người y, dường như cả bầu không khí cũng vì sự giận dữ của y mà ngưng tụ lại.

https://thuviensach.vn

Đàm Văn Hạo từ từ bước lại gần Hiểu Nguyệt, lần này nàng không lùi về sau nữa mà ngược lại đứng rất bình tĩnh, thản nhiên, đáp một cách điềm đạm (gốc:vân đạm phong thanh): “Tự huynh tới đây chứ tôi không ép huynh, mời huynh hay cầu xin huynh tới! Huynh hoàn toàn có thể sống yên ổn với vị trí Đế Vương trong Hoàng cung nhuyễn ngọc ôn hương nhà huynh!”

Dù rất vui khi gặp được y, rất cảm động với những gì y làm hôm nay, ban nãy bị y trêu mình cũng không bực lắm, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới việc trong Hậu cung của y còn một đám phụ nữ thì bất kể không nỡ đến đâu cũng đành lãng quên con người ấy hoặc chỉ để y sống trong ký ức thôi! Vậy nên mình không thể đi theo y được, cũng không thể tới gần y hơn nữa, nếu không rất có khả năng trong một tích tắc mình sẽ đánh mất bản thân, có lẽ còn cân nhắc về đứa bé mà quay về chốn Hậu cung ấy, làm một trong những người phụ nữ của y!

Thái độ ơ hờ của Hiểu Nguyệt đã chọc giận Đàm Văn Hạo triệt để, y không hiểu nổi tại sao tất cả những gì mình làm hiện giờ vào mắt nàng lại biến thành tự mình đa tình làm điều thừa thãi? Cớ gì hết lần này đến lần khác nàng chà đạp lên tâm ý của mình? Liệu nàng có biết mình đã sốt ruột, lo sợ biết bao khi nhận được tin nàng mất tích tại Ly quốc? Liệu nàng có biết vì nàng mất tích mà toàn bộ người của Phi Điệp các đều phải phân tán vào Ly quốc thăm dò tin tức của nàng khắp nơi? Nàng có biết để có thể tìm ra chút manh mối đã có bao nhiêu mật thám ở Ly quốc bị lộ thân phận, người chết người bị thương không? Nàng có biết khi có tin nàng có khả năng vẫn đang ở Thương Lãng mình đã vứt hết mọi thứ, giao việc triều chính lại cho Mẫu hậu vốn không được khỏe rồi ra roi thúc ngựa như bay đến đây chỉ để tự tay cứu nàng? Vậy mà giờ đây nàng lại nỡ giơ chân giẫm đạp và giày xéo lên nỗi khổ tâm của mình! Thử hỏi trên thế gian này có người phụ nữ nào dám đối xử với mình như thế? Có người phụ nữ nào không trả mọi giá để đến gần bên mình? Mà nàng thì sao, bất kể mình nỗ

https://thuviensach.vn

lực và quan tâm nàng ra sao, nàng vẫn lạnh như băng, những lời nói ra miệng luôn khiến người khác tổn thương!

“Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng thật sự không phân tốt xấu!” Đàm Văn Hạo nói lạnh lùng, cố nén cảm giác xúc động đến mức muốn tát cho nàng một cái, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên y muốn đánh một người phụ nữ như vậy, mà còn là người y để ý đến nhất!

“Nhất định là Trẫm điên rồi nên mới chạy từ Phỉ Á đến Thương Lãng để nhận được sự xúc phạm từ nàng! Có người phụ nữ nào trong Hậu cung giống như nàng không? Không phân tốt xấu, càn rỡ ngang ngược, kiêu căng thô bạo, không chút nữ tính, không có giáo dục, không có tôn ti lễ giáo!”

“Phải rồi! Đúng thế đấy! Huynh nói chẳng sai chút nào hết!” Hiểu Nguyệt cố nén những giọt nước mắt chực trào khỏi mí mắt, bàn tay nắm chặt lấy bộ quần áo đã ướt sũng, từng cơn gió đêm thổi qua xuyên thấu quần áo chạm đến da thịt cũng không lạnh bằng mấy câu nói của y, Tuy nhiên, đây chẳng phải chính là điều mình mong đợi sao? Làm cho y cắt đứt hết những suy nghĩ về mình, cũng để bản thân xóa mọi ý nghĩ về y, để cả hai chặt đứt hết thảy với cuộc tranh cãi ngu ngốc này!

“Thật ra tôi không chỉ không phân tốt xấu, càn rỡ ngang ngược, kiêu căng thô bạo, không chút nữ tính, không có giáo dục, không có tôn ti lễ giáo, tôi còn không có phẩm vị, không có khí chất, không tim không phổi, lả lơi ong bướm, bức hại cha ruột, cổ động chiến tranh, hại nước hại dân! Nói chung, đúng là huynh bị điên rồi đấy nên mới chạy đến Thương Lãng để tìm một người phụ nữ không biết trời cao đất rộng như thế! Thế nên giờ huynh về được rồi đấy, ở đó có mỹ nhân đang đợi huynh, có quốc sắc thiên hương đang ngóng huynh đấy!” Nói tới cuối cùng, Hiểu Nguyệt rất muốn cười khổ, nói đến cùng vẫn là mình đang ghen! Tại sao mình lại không thể khống chế tình cảm của bản thân như thế? “Tôi nói xong rồi, tôi đi đây! Hẹn gặp lại, à không, là đời này kiếp này sẽ không bao giờ gặp lại!”

https://thuviensach.vn

Nàng xoay người thong thả bước về phía bờ hồ, thấy không ai đuổi theo phía sau nàng bật cười tự giễu: Đỗ Hiểu Nguyệt, mày còn mong đợi gì nữa? Nàng cứ bước đi trong vô thức về phía trước, đã nói rõ hết cả rồi, bản thân không hề có tham vọng rằng y sẽ vì mình mà phế bỏ cả Hậu cung. Hơn nữa mình cũng có sự kiêu ngạo và kiên trì của mình, vậy nên hai người đã được sắp đặt là vô duyên với nhau, nếu đã vô duyên thì cần chi phải bắt đầu? Cần chi phải gặp lại? Chẳng lẽ thật sự muốn tự đẩy mình chìm sâu vào đó không thể giải thoát? Nhưng mà mình giờ đây đã chìm vào rồi ư? Đã giải thoát rồi ư? Hiểu Nguyệt chỉ có thể mỉm cười với những câu tự hỏi ấy, cười tới độ nước mắt lã chã, "Đỗ Hiểu Nguyệt, mày lý trí quá, cớ sao không thể say sưa một lần?" Nàng ngửa cổ lên trời cười giòn mà nước mắt mặn đắng nơi khóe môi, nhưng nàng không hối hận về lựa chọn cuối cùng của ngày hôm nay.

"Tiểu muội, muội định đi đâu vậy?" Đỗ Chính Hiên thấy Đỗ Hiểu Nguyệt ánh mắt vô hồn, bước đi vô thức khiến suýt ngã dập mặt mà vô cùng đau lòng, chỉ có thể lao ra chắn đỡ trước mặt nàng.

"Tam ca?!" Trong mắt Hiểu Nguyệt không có chút thần sắc nào, nàng nhìn Tam ca đột nhiên xuất hiện một cách bình thản, trong thoáng chốc nước mắt lại lã chã rơi rồi nàng nhào vào lòng y gào khóc thê thảm.

"Tiểu muội… Tiểu muội, ngoan nào, đừng khóc nữa." Đỗ Chính Hiên bị Hiểu Nguyệt dọa mãi mới phản ứng lại được, y vỗ nhẹ lên lưng nàng rồi nhỏ giọng trấn an, "Tiểu muội, xảy ra chuyện gì nói cho Tam ca nghe nào, có phải họ Đàm kia lại bắt nạt muội không?" Tuy đã tận mắt chứng kiến tất cả nhưng y vẫn không biết chính xác nguyên nhân họ cãi nhau, Hiểu Nguyệt từng nói rằng con bé rất hay cãi cọ với Đàm Văn Hạo, đó là một cách để giải quyết vấn đề, nhưng nếu như ngày nào họ cũng cãi như thế thì tình cảm có tốt đến mấy cũng mất hết, huống chi nghe có vẻ như hai người họ đang thăm dò tình cảm của đối phương. Nếu quả thực là vậy thì cũng thật là đau đầu!

https://thuviensach.vn

“Ca… Muội rất tham lam đúng không? Muội không chấp nhận được chuyện chung chồng với người phụ nữ khác nên muội đã cự tuyệt chàng thật nhẫn tâm!”

“Ca, thật sự muội rất vui khi thấy chàng tới cứu; lúc muội tưởng vì không biết bơi mà chàng có thể chết đuối dưới hồ Vọng Nguyệt, trái tim muội như cũng chết theo chàng rồi!”

“Ca, muội và chàng không đến từ một thế giới, suy nghĩ của bọn muội khác nhau quá xa, những gì muội yêu cầu chàng vĩnh viễn không hiểu nổi, vĩnh viễn không hiểu!”

“Ca, thật ra muội không tham gì đâu, chẳng qua muội chỉ muốn chồng muội chỉ có một người phụ nữ là muội thôi, vậy là sai ư? Bàn chải đánh răng và đàn ông – hai thứ này muội tuyệt đối không chia sẻ với ai khác, dù trái tim này có đau đớn như muốn vỡ ra muội cũng không thay đổi điều đó!”

“Ca, đêm nay muội lại cãi nhau với chàng, đây là lần cuối cùng rồi, sẽ không có lần nào nữa, từ nay về sau cả đời muội sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa… huống hồ muội cũng đã sẵn sàng cho một ngày mình đột ngột mất tích”

Đỗ Chính Hiên nghe Hiểu Nguyệt vừa khóc vừa nói thì xem như đã hiểu, vừa nãy trong cuộc đối thoại với Hoàng Thượng có hai lần nó nhắc tới đám phụ nữ trong Hậu cung, nói chung là nó đang nhắc nhở Hoàng Đế rằng họ tranh chấp cái gì, nhưng nó nói quá mơ hồ khó mà hiểu nổi, “Tiểu muội, muội thế này chẳng phải rất đau đớn sao?” Đỗ Chính Hiên thở than, gặp nhau đau khổ, không gặp khổ đau, vậy làm thế nào cho phải đây? “Tiểu muội, muội hãy quên y đi, phải nhớ rằng trong lịch sử Phỉ Á chưa từng có vị Đế Vương nào độc sủng một người cho đến cuối đời, càng không nói chỉ có đúng một người phụ nữ.” Tin rằng thời gian có thể hóa giải mọi thứ, hơn

https://thuviensach.vn

nữa họ chỉ sống chung chưa tới nửa năm, chắc tình cảm vẫn chưa sâu đậm, muốn quên cũng dễ thôi!

"Ca… Muội lạnh quá… Thật sự rất lạnh!" Hiểu Nguyệt khóc nức nở đến khi không khóc nổi nữa, vốn không phải thân thể này thấy lạnh mà là trái tim sắp đóng băng; tình yêu đã sâu đậm rồi thì không phải thời gian, không phải lịch sử, mà là vĩnh hằng, "Ca, nếu muội chết thì nhất định phải đầu thai kiếp khác, muội không muốn lại sống cả đời với những hồi ức này!"

Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ, cơ thể cũng càng lúc càng lạnh hơn. Bấy giờ Đỗ Chính Hiên mới ý thức được rằng nàng vừa từ dưới hồ lên, quần áo thì ướt sũng, lại nhận thêm một đợt kích thích, chỉ sợ là đã ốm mất rồi. Y sờ thử trán nàng, quả nhiên đã sốt rất cao! "Tiểu muội, không được nói chuyện chết chóc, Tam ca đưa muội đi tìm đại phu!" Ngón tay y run rẩy cởi áo khoác lên người nàng rồi ôm lấy nàng vận khí phi người đi.

Nhìn Hiểu Nguyệt bỏ đi, Đàm Văn Hạo chỉ trầm mặc không nói, y rất muốn bộc phát, rất muốn đánh nhau với ai đó một trận để giải tỏa hết những lửa giận, oán hận và hối hận trong lòng. Đàm Văn Hạo đã kịp nhìn thấy vẻ đau đớn lướt qua trên mặt Hiểu Nguyệt, là những lời sau cùng mình nói đã tổn thương nàng nên nàng mới không kiêng nể gì khi tổn hại mình, thậm chí càng nói càng hỏng, tuyệt quyết đến mức nói luôn lời vĩnh biệt! Nhưng mình nói thế chẳng lẽ không phải vì bị nàng chọc giận ư? Nàng không nghĩ đến mình chút nào, không thể cảm nhận được chút tình cảm nào của mình cả! Đàm Văn Hạo giật mạnh một cành liễu ven hồ rồi múa võ ngược chiều gió hòng đẩy tất cả những bất mãn trong lòng vào các chiêu thức, y đang quất một cách hung hăng thì nghe tiếng một tiếng "chít" liền ngừng mọi động tác, lạnh lùng hỏi: "Ai đấy? Ra đây!"

"Hoàng Thượng xin bớt giận. Là thần Mao Thu Thánh đây ạ." Mao Thu Thánh vừa nói vừa đi ra từ một bụi rậm bên cạnh, sau đó quỳ xuống hành lễ, "Thần Mao Thu Thánh…"

https://thuviensach.vn

“Được rồi! Đứng lên đi!” Đàm Văn Hạo sốt ruột nói luôn, than thầm trong bụng khi nãy nói chuyện với Hiểu Nguyệt quá say sưa nên không chú ý được có người đang nấp ở đây!

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Mao Thu Thánh từ tốn đứng dậy nhưng vẫn khom người chắp tay. “Trời đã khuya lắm rồi, quần áo Hoàng Thượng cũng ẩm ướt hết, hay Hoàng Thượng mau về thuyền đi ạ!”

Đàm Văn Hạo nghiêm nghị đánh giá kẻ đồng lõa từng vô tình giúp Đỗ Hiểu Nguyệt “đào tẩu”, rất bực bội chuyện y từng sớm chiều ở chung với nàng hơn hai tháng, nhưng biết giận thế nào đây? Trước kia y không hề biết thân phận của nàng, sau khi biết rồi thì họ liền không qua lại nữa. “Lúc nãy ngươi có nghe hay nhìn thấy gì không?” Đàm Văn Hạo lạnh lùng hỏi, tay vẫn cầm cành liễu, chắp tay sau lưng đi đến trước mặt Mao Thu Thánh.

Mao Thu Thánh hơi ngẩn ra rồi nhanh chóng đáp: “Hoàng Hậu nương nương từng nhắc tới hồ Vọng Nguyệt, nàng còn hy vọng sẽ được tới đó tham quan một lần, thế nên thần đã đi tìm mấy bộ sách địa lý về hồ Vọng Nguyệt cho Hoàng Hậu nương nương; Tối nay thần được biết Hoàng Thượng và Hoàng Hậu bị người ta vây đến bờ vực, thần đoán được đại khái ý tứ của Hoàng Hậu nương nương nên vội vã đến hồ Vọng Nguyệt cùng Đỗ Tam công tử để đợi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu; ngay lúc này Đỗ Tam công tử đã đi nghênh đón Hoàng Hậu nương nương rồi ạ.”

Trả lời một vấn đề thôi mà loanh quanh một vòng lớn vẫn chưa nhắc đến y đã nghe thấy gì hay nhìn thấy gì, có điều y đáp rất chân thật! Đàm Văn Hạo rất hài lòng với sự nhạy bén của y: “Đi thôi!”

“Hoàng Thượng, thần còn một chuyện muốn bẩm tấu.” Mao Thu Thánh không đi theo mệnh lệnh của Đàm Văn Hạo mà bước nhanh hai bước đứng chắn phía trước Đàm Văn Hạo. “Việc này rất cấp bách, xin Hoàng Thượng nghe thần nói xong đã ạ.”

https://thuviensach.vn

Đàm Văn Hạo hơi bực, chuyện xảy ra đêm nay không phải điều lòng mình mong muốn. Bây giờ đến cả thần tử của mình cũng muốn chống đối sao? Kể cả có chuyện đi nữa thì đợi về thuyền rồi nói cũng được cơ mà! "Nói!"

"Ban nãy Hoàng Thượng không nên tức giận Hoàng Hậu nương nương bởi người đang có thai ba tháng, tính tình phụ nữ mang thai đều khá khó chịu và vô lý, thế nên người chồng cần thuận theo vợ, ngộ nhỡ động thai khí thì không hay chút nào." Rốt cuộc Mao Thu Thánh đã nói ra điều nghẹn trong lòng nãy giờ, tuy là chỉ trích thẳng mặt Hoàng Thượng, đang vuốt râu hổ nhưng không muốn Đế Hậu hai người họ cứ thế dằn dỗi nhau cả đời – người trong cuộc thì mê muội, người ngoại cuộc thì tỉnh táo, cảnh xảy ra trong hồ vừa nãy rõ ràng là chàng có tình, nàng có ý. Nhưng vừa lên đến bờ lại xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất nhường ấy, thậm chí hai người nấp nghe một bên cũng không nghe ra tóm lại là vì chuyện gì mà họ cãi nhau, đầu tiên là một người cố hết sức tiếp cận đối phương còn người kia thì cực lực đẩy ra, sau đó hai người bắt đầu tổn thương lẫn nhau, càng nói càng đau.

"Ngươi nói gì?" Đàm Văn Hạo cảm thấy như bị người ta đập lia lịa vào đầu, mấy câu Mao Thu Thánh vừa nói đã khiến đầu óc y trống rỗng, nhưng nét mặt mừng rỡ không kiềm chế được đã hiển lộ ra ngoài, y ôm lấy vai Mao Thu Thánh hỏi, "Nguyệt nhi mang thai rồi? Sao Trẫm không biết gì hết? Vì sao các ngươi không ai nói cho Trẫm biết hả?"

"Là Đỗ Tam công tử nhiều lần dặn dò thần không được nói với Hoàng Thượng." Lúc này Mao Thu Thánh rất không tốt khi khai hết mưu kế, chỉ là y không muốn Đế Hậu bởi vậy mà xa nhau thực sự.

"Đúng rồi, ngươi vẫn chưa thành thân sao lại biết phụ nữ khi mang thai thường có tâm trạng không tốt?" Đàm Văn Hạo e dè đưa ra một vấn đề.

https://thuviensach.vn

“Năm đó mẹ thần khi mang thai em gái ngày nào cũng gây sự với cha vì những việc cỏn con.” Mao Thu Thánh cúi mày mỉm cười. “Nhưng cha thần trước sau không hề bận tâm, sau một thời gian ngắn mẹ cũng không còn hứng thú gây với cha nữa.” Nói cách khác, nàng làm loạn là việc của nàng, người đừng để ý, mặc nàng đấy thì bản thân nàng sẽ cảm thấy cứ làm loạn cũng không có ý nghĩa gì.

Hóa ra là như vậy Thảo nào rõ ràng một giây trước nàng còn vui vẻ, một giây sau liền trở mặt như không quen biết! Nhưng nàng có cần phải làm loạn đến vậy không, nhất định khiến mình giận chết đi được nàng mới cam tâm sao? “Mao ái khanh, tin này rất hay, hôm khác Trẫm sẽ ban thưởng.” Đàm Văn Hạo nhanh chóng không còn khó chịu nữa mà vừa cười tủm tỉm vừa nói, đồng thời thầm nhắc trong lòng một câu khác: Đỗ Chính Hiên, ngươi chờ bị phạt đi!

[1] Xưa thường nói mỗi bộ phận: tim, phổi, gan, thận, lá lách và túi mật đều có một vị thần quản lý, được gọi chung là “Lục thần”. Ngày nay nói đến Lục thần là chỉ 6 bộ phận này.

https://thuviensach.vn

Chương 88

“Đại phu, tình trạng phu nhân nhà ta thế nào rồi? Có trở ngại gì lớn không?” Đàm Văn Hạo cầm chặt tay ông thầy thuốc, nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt mặt mũi tái nhợt mắt nhắm hờ, đôi môi khô khốc trắng bợt mà vô cùng đau lòng, thở hổn hển hỏi. “Nàng sốt rất cao, ông mau nghĩ cách làm nàng hạ sốt đi!”

“Vị đại gia này, lão phu đã viết đơn thuốc hạ sốt rồi, lát nữa đi lấy sắc cho phu nhân uống là được – chuyện phu nhân bị sốt chỉ là thứ yếu, bệnh nặng hơn cả là…” Lão đại phu xoắn xoắn bộ râu chữ bát, “Có lẽ là vì phu nhân ưu tư vất vả quá độ nên bị suy nhược cơ thể, dẫn tới hao tổn rất lớn về tinh khí khiến quỳ thủy (kinh nguyệt) rối loạn, xuất hiện hiện tượng đình chỉ. Bệnh này cần từ từ điều dưỡng, sau này nhớ chú ý nghỉ ngơi thật nhiều, không được âu sầu lo lắng, cần ăn uống ngon lành và ngủ nghê nhiều một chút, lão phu sẽ kê ít thuốc bổ khí để điều trị. Tĩnh dưỡng một hai tháng sẽ có chuyển biến tốt đẹp.”

“Cái gì?” Lão nói mấy câu thôi đã đủ khiến ba đại nam tử trong phòng trợn mắt há mồm, họ nhìn nhau xong cuối cùng là Đàm Văn Hạo lên tiếng hỏi: “Nhưng lần trước có một vị đại phu đến chẩn đoán nói là nàng đang mang thai cơ mà?”

“Đúng đó, ta còn nhớ mà, hình như là mời chính ông đấy!” Đỗ Chính Hiên gật đầu phối hợp, “Hơn hai mươi ngày trước tại Thương Dao!”

“Lão phu tuy tuổi đã cao nhưng trí nhớ vẫn còn rất tốt! Hơn hai mươi ngày trước lão phu không ở Thương Dao mà đi kinh thành theo lời nhờ cậy của người bạn, vậy nên lão phu chưa hề chẩn mạch cho phu nhân.” Lão đại

https://thuviensach.vn

phu nghi hoặc hỏi. “Mấy vị gia[1], các người có nhớ nhầm không?” Chuyện này có liên quan đến bảng hiệu trăm năm, đâu thể nào bị đập tan như thế.

“Không sai! Chính là ông!” Mao Thu Thánh cũng đứng ra khẳng định, “Chúng tôi lúc ấy còn hỏi ông là liệu có chẩn đoán nhầm không, kết quả là ông tỏ vẻ bị xúc phạm rồi đáp ‘không nhầm’ một cách rất tự tin!”

Lão đại phu nghe xong thì nhíu mày rồi vỗ tay: “A! Nhất định là thế này! Mấy vị gia, lão phu xin nhận lỗi với các ngài, thật sự xin lỗi! Nếu là hơn hai mươi ngày trước thì người đó chắc chắn là con gái lão giả dạng lão đến xem bệnh rồi! Tiểu nữ học y từ nhỏ nhưng chỉ học nửa vời nên tại hạ trước giờ không cho nó đi xem bệnh, nào ngờ nó lại dám giả mạo tại hạ!”

“Việc này… Ông…. Thôi bỏ đi! Ông đi lấy thuốc trước đi” Tâm trạng của Đàm Văn Hạo có thể nói là thay đổi như thời tiết, vừa nãy còn chưa kịp vui mừng thì thoắt cái đã thấy Đỗ Hiểu Nguyệt sốt cao không giảm, phải gấp gáp quay lại Thương Dao tìm đại phu, vừa thở phào nhẹ nhõm khi nghe nói nàng không có gì trở ngại thì lại biết chuyện con không còn, à không, phải nói là chưa từng có con! Bây giờ tốt rồi, không biết nên nói về tâm trạng phức tạp hiện nay như thế nào: Đỗ Hiểu Nguyệt không sao là chuyện tốt; vậy về đứa bé thì chuyện tốt hay xấu đây?

“Chờ chút!” Hiểu Nguyệt nằm trên giường vặn vẹo muốn ngồi dậy, thật đáng tiếc là cả người bải hoải không chút sức lực như bị người ta rút đi hết rồi. Đàm Văn Hạo thấy thế liền vội đi tới đỡ nàng. Nàng không từ chối sự giúp đỡ mà còn dựa lên người y, hít một hơi thật sâu rồi mới bình tĩnh hỏi. “Đại phu, có phải ông nói là tôi vốn không hề mang thai mà là bị tiểu nữ nhà ông chẩn sai không?”

“Vâng!” Lão đại phu liếc nhìn phu quân nàng xong rồi vẫn quyết định nói thật… Lúc nãy nói rõ hết thảy ngay tại đây bởi tưởng vị phu nhân này còn đang ngủ say, không ngờ là nàng đã tỉnh lại… Nhưng việc này vốn không gạt được ai, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết nên lão nói một cách

https://thuviensach.vn

đơn giản, “Phu nhân không cần lo lắng, nếu sau này phu nhân chú ý nghỉ ngơi cộng thêm điều dưỡng theo cách của lão phu thì lão phu cam đoan không lâu nữa phu nhân sẽ được bế con ngay.”

“Nếu uống mấy thang thuốc là có thể sinh con thì ông đã thành thần y rồi!” Hiểu Nguyệt trêu, “Có điều tôi thực lòng cảm ơn ông, đại phu, nếu không có lẽ tôi còn bị hiểu nhầm một thời gian dài nữa, nói không chừng còn nhầm cả đời ấy chứ!”

“Phu nhân chê cười rồi.” Lão đại phu hơi xấu hổ, con gái nhà mình gây ra một vụ đại náo như thế, đúng là mất hết thể diện! “Lão phu đi bốc thuốc trước.” Nói xong liền đi ra ngoài, cả căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, tuy Hiểu Nguyệt vẫn dựa lên người Đàm Văn Hạo nhưng có vẻ như nàng đang mải suy tư gì đó, còn Đàm Văn Hạo cũng nhìn nàng với ánh mắt đầy trìu mến, hoàn toàn bỏ qua chuyện bên cạnh còn hai người không biết làm gì!

“À… Ta đi lấy thuốc!” Đỗ Chính Hiên lấy cớ rời đi.

“Thần đi xem y lấy thuốc!” Mao Thu Thánh cũng tùy tiện tìm một cái cớ để cùng ra ngoài.

Hiểu Nguyệt đang nhập tâm suy nghĩ đương nhiên không nghe thấy ai khác nói gì, chỉ nghĩ tới những chuyện từ khi được xác nhận là đang “mang thai”, trong lòng không hẳn vui mà cũng không hẳn rầu, lên xuống bất chợt. Một sinh mạng cứ tưởng có tồn tại trên đời thì hóa ra chưa từng tồn tại, cứ ngỡ bản thân không hề cô đơn hóa ra bấy lâu vẫn luôn cô đơn; nhưng như thế lại có thể chặt đứt mối liên hệ cuối cùng với y, không có mắt xích này thì đã có thể chính thức kết thúc với y rồi!

“Ha! Quả nhiên trong năm trăm vạn người không phải ai cũng trúng! Vận khí của mình sao có thể tốt đến thế, chỉ một lần đã trúng giải nhất chứ?” Bỗng Hiểu Nguyệt vỗ nhẹ lên trán lầm bầm một mình, quên mất còn

https://thuviensach.vn

có một người nữa trong phòng, nói xong còn hít sâu thở mạnh như muốn thả lỏng hết mọi tâm tư.

“Không sao đâu! Nguyệt nhi, đừng đau lòng nhé, chúng ta có thể cố gắng rồi sẽ có con thôi.” Đàm Văn Hạo ôm Hiểu Nguyệt vào lòng thật chặt, cằm tựa lên đỉnh đầu nàng, dịu dàng vỗ về, dù sao mình còn chưa kịp vui mừng, ít nhất không cảm thấy mất mát như nàng, trong nhận thức chắc chắn nàng đã cho rằng có một đứa bé tồn tại.

“Ừm… Hửm?” Hiểu Nguyệt vốn đáp lại theo bản năng nhưng thoắt một cái đầu óc đã phản ứng lại được, sao y lại ở đây? Hình như y còn đang ôm mình nữa! “Buông tôi ra, bây giờ tôi và huynh không còn quan hệ gì nữa hết, chúng ta có thể chính thức nói lời tạm biệt rồi đấy!” Giãy dụa không nổi nàng đành dùng lời nói để chống đỡ.

“Đừng động đậy, cho ta ôm nàng một lúc thôi, chỉ ôm một lúc thôi là được rồi.” Đàm Văn Hạo cúi đầu dịu dàng hôn lên tóc nàng, tóc nàng vẫn còn ẩm, có mùi nước hồ hơi khó ngửi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm giác thoải mái trong lòng y khi đó, lúc vô tình phát hiện Đỗ Chính Hiên đang định bế nàng đi tìm đại phu, nhìn nàng lặng yên đôi mắt khẽ nhắm và khuôn mặt trắng bệch của nàng lòng y đau nhói, thậm chí còn thấy sợ hãi. Hình như nàng có thể rời xa bất kỳ lúc nào! Giờ đây đã thật sự được ôm nàng trong vòng tay rồi, cơ thể ấm áp, miệng mồm leo lẻo, chứng tỏ sức sống của nàng rất mãnh liệt!

Nụ hôn dịu dàng và hơi thở ấm áp đã lay động trái tim Hiểu Nguyệt, nàng lặng lẽ nằm đó đợi y ôm mình, nhưng cảm giác nhớp nháp khắp người rất khó chịu, đặc biệt là thấy khát nước nên nàng đành phá vỡ không khí yên tĩnh ấy: “Thôi được rồi, một lúc rồi đấy, tôi muốn xuống giường uống nước và cả tắm rửa nữa, phiền huynh tránh ra một chút được không?” Có điều quần áo trên người rất sạch sẽ, xem ra hắn đã có người thay giúp mình, nhưng là ai thay mới được?

https://thuviensach.vn

“Nàng muốn uống nước à? Nàng dựa vào giường một lát nhé, ta đi rót chén nước cho nàng.” Đàm Văn Hạo lót chiếc gối vào sau lưng Hiểu Nguyệt rồi đứng dậy đi ra bàn, một tay cầm ấm một tay cầm chén, “Chốc nữa bọn họ sẽ mang thùng tắm vào, ngâm mình rất có lợi cho bệnh của nàng.”

“Ai đã thay quần áo cho tôi?” Lúc chưa mở mắt ra chỉ nghe thấy tiếng họ nói chuyện, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Đỗ Chính Hiên đã đưa mình về trại của họ. Lại nhớ tới không lâu trước đó mình mới nói cả đời sẽ không gặp lại y, thế lúc này tính thế nào đây? “Đây là đâu? Thương Dao à? Là Tam ca đưa tôi đến à?”

Đàm Văn Hạo không muốn trả lời vấn đề nàng hỏi, không muốn để nàng biết mình gặp họ ở ven hồ Vọng Nguyệt rồi cưỡng chế đưa nàng về đây; cũng không muốn để nàng biết mình đã tự tay thay quần áo cho nàng, “Uống nước trước đi cho thông họng, giọng nàng khàn hết cả rồi.” Y ngồi xuống kéo vai Hiểu Nguyệt lại rồi nhẹ nhàng đưa chén lên miệng nàng.

Hiểu Nguyệt không nhận lấy chén nước cũng không nhờ tay y cầm để uống, chỉ khẽ quay đầu nhìn khuôn mặt hơi tiều tụy của y, rất lâu sau mới hỏi yếu ớt: “Tại sao phải đối xử với tôi như thế? Huynh không giận ư? Không chê tôi không biết tôn trọng nhất quốc chi quân huynh sao?”

Y là một vị vua cao ngạo, vì lẽ đó mà lúc mình xoay người bỏ đi y đã không đuổi theo; bởi sự cao ngạo ấy mà mình có thể dễ dàng chọc giận y; càng vì sự cao ngạo ấy mà nàng biết hai người không thể có ngày mai! Nhưng lúc này đây y đang làm gì vậy? Pha trà rót nước, dụ dỗ liên tục, còn dùng ánh mắt dịu dàng chết người ấy nhìn mình nữa chứ, nếu ý chí của mình không đủ kiên định thì chỉ e đã chết chìm trong đó mất rồi.

“Nguyệt nhi, chúng mình đừng cãi nhau nữa được không? Lúc nãy đều do tức giận nên ta mới nói thế, nàng đừng để trong lòng nhé?” Đàm Văn Hạo một tay cầm chén một tay ôm chặt đầu vai nàng, cả người hơi run rẩy,

https://thuviensach.vn

y thở dài rồi nhìn nàng đắm đuối, “Uống nước đi đã, rồi nghỉ thêm một lát, ngày mai chúng mình nói chuyện sau được không?”

Cãi nhau? Hiểu Nguyệt cúi mắt, yên lặng dựa vào tay y uống từng ngụm nước, có điều trong đầu đang rất hỗn loạn: từ lúc nhìn thấy y đêm nay mình đã cãi cọ với y rồi, chưa nói được mấy câu tử tế với nhau, hơn nữa lần nào cũng đều là mình gây sự, hình như mình rất vô lý làm loạn nên y mới nói mình ngang ngược bướng bỉnh, kiêu ngạo thô lỗ, nhưng y nào biết tâm sự của mình? Một bọc tâm sự không cách nào nói ra, chỉ đành dùng phương pháp này để giải quyết! “Chuyện hôm nay, hôm nay quyết, không cần chờ đến ngày mai.” Nghiêng tay đẩy chiếc chén bên miệng ra rồi khẽ quay lại, “Tôi cũng chẳng muốn cãi cọ làm gì, đó không phải phong cách của tôi. Giờ tôi đã nói rõ ràng hết rồi, mà tôi chỉ nói một lần thôi.” Sau này cũng ngại nói thêm, nói một lần đau một lần, cớ gì phải tự làm khổ mình?

Đàm Văn Hạo đặt chén lên bàn rồi lại ngồi xuống nhìn nàng: “Nàng muốn nói gì?” Nàng không phải loại người gây sự vô lý, càng không phải loại người rảnh rỗi thì thích làm loạn, vì vậy nàng ầm ỹ với mình nhất định có nguyên nhân.

Hiểu Nguyệt thở nhẹ, thầm tự cổ vũ mình vì những lời sẽ nói ra sau đây là những lời cả đời nàng chưa từng nói bao giờ: “Tôi Thừa Ânhận mình rất có cảm tình với chàng, hoặc có thể nói là tôi rất thích chàng.” Nàng cố gắng giữ cho trái tim không đập như đánh trống, giả vờ lạnh nhạt, giọng điệu thản nhiên.

Nghe xong Đàm Văn Hạo vui mừng khôn xiết, trong đầu vang vang một câu nói: nàng quả nhiên có tình cảm với mình, bởi vậy mà khi ở trong hồ nàng đã rất đau lòng và hoảng hốt vì không tìm thấy mình. Y nắm lấy bàn tay nàng một cách dịu dàng mà thật chặt, vừa chạm vào lòng bàn tay đang định nói thì bị nàng chặn đứng một cách tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

“Đừng có phá, nghe tôi nói hết đã.” Hiểu Nguyệt không từ chối cái nắm tay của y nhưng lại bắt y nuốt lời vào bụng khi chưa kịp nói gì, “Có trời mới biết tôi đã nảy sinh tình cảm với chàng như thế nào. Có lẽ là tôi đã tự âm thầm nhắc nhở bản thân rằng chàng không phải tình nhân lý tưởng cũng như người chồng lý tưởng của tôi thế nhưng tôi lại cứ có cảm giác với chàng! Những tháng không ở Hoàng cung tôi thường tự hỏi mình xem trọng chàng ở điểm nào. Nói tướng mạo thì vẻ ngoài của chàng quả thực khiến tôi nhìn một lần đã có thể ghi nhớ, nhưng cùng một kiểu như thế còn có Văn Bác, Tam ca, Ly Lạc, thậm chí Thu Thánh! Tính ra còn nhiều người nữa cơ, mà với ai tôi cũng nhớ rất rõ ràng; nếu nói về nhân phẩm thì chàng hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của tôi: quá nhiều vợ, lợi dụng gia thế của đám vợ lớn nhỏ một cách vô tâm vô phế, lãnh khốc vô tình, nhìn có vẻ như ân sủng họ vô hạn nhưng thực chất không cho họ thứ gì, đến tấm lòng cũng không trao cho họ, kể cả khi con chàng mất đi cũng không thấy chàng tỏ ra đau lòng, huống hồ một người có thể cưỡng bạo người khác thì nói nhân phẩm tốt gì chứ? Chỉ có một điểm tương đối được đó là rất hiếu kính với vị Mẫu hậu trong truyền thuyết của chàng; còn nếu nói đến học lực thì chàng không thi Trạng Nguyên, thân phận Hoàng Đế là được truyền lại, hắn là thứ chẳng qua thi cử gì!

Tóm lại sau khi liệt kê hết những ưu điểm của chàng xong tôi thực sự không thấy được chàng có bao nhiêu ưu điểm trong khi khuyết điểm thì một đống: bá đạo, cường thế, máu lạnh, xấu bụng, vô lại…

Nhưng cớ gì mà tôi lại cứ nhìn trúng một người đầy khuyết điểm như chàng chứ? Tính kỹ ra thì chúng ta là cùng một hạng người, đây mới là nguyên nhân tôi thấy chàng hấp dẫn, tuy tôi không ngang ngược bằng chàng nhưng chỉ là tôi không thể hiện ra ngoài thôi; Tôi không hiếp đáp ai bởi tôi không muốn tranh giành; Tôi máu lạnh khi chấn chỉnh không nể nang cả người cha ruột – Đỗ Khang Vĩnh; Tôi xấu bụng vì tôi đã từng muốn lợi dụng Đàm Văn Bác một cách hèn hạ để xuất cung, sau lại lợi dụng cả Mao Thu Thánh. Có điều vẫn còn một điểm tôi không giống chàng:

https://thuviensach.vn

Tôi không phải một kẻ vô lại, tôi có nguyên tắc của mình và sẽ không dễ dàng từ bỏ, thế nên sự ương ngạnh của tôi đã làm chúng ta thường cãi cọ, khiến tôi mất hết hy vọng ở chàng bởi tôi sẽ không chịu ấm ức mà làm một trong ba nghìn người phụ nữ nơi Hậu cung, tôi không muốn trở nên giống như họ, ngày nào cũng mong đợi đến lúc Hoàng Thượng tới sủng hạnh mình, và tôi càng không hy vọng sẽ phải chia sẻ chồng mình với ai khác! Chồng tôi phải bảo đảm sự trung thành của chàng với tôi, hôn nhân là đến từ hai phía và rất bình đẳng không ai hơn ai, nếu y không thể tôn trọng tôi, không thể chỉ có một mình tôi thì tôi thà buông tay, tình nguyện từ bỏ, dù có tiếc nuối thế nào đi nữa tôi cũng sẽ nén hết nỗi đau để cắt đứt mọi tơ tình!”

Nói tới đây Hiểu Nguyệt nhìn thẳng vào mặt Đàm Văn Hạo, quan sát mọi biểu cảm của y. Vẻ mặt y vẫn bình tĩnh, chỉ có đôi mày nhíu chặt và thầm thở dài trong lòng, tất cả giúp giọng điệu của nàng càng thêm bình thản:

“Nói chung chàng vĩnh viễn không có khả năng đạt yêu cầu của tôi và tôi cũng không kỳ vọng gì ở chàng. Trước đây quả thực tôi tưởng rằng có một đứa bé trong bụng mình, nó có thể trở thành sự ràng buộc duy nhất giữa chúng ta; bây giờ sự thật đã được làm rõ, hóa ra chỉ là hiểu lầm. Ấy cứ coi như là ý Trời đi vậy, ông Trời đã để tôi quên chàng thì tôi sẽ làm theo. Vì lẽ đó tôi xin chàng thả tôi ra, để tôi đi và đừng tìm tôi nữa, cho dù một ngày nào đó tôi lại mất tích thì chàng cũng đừng xuất cung đi tìm, cho tôi được sống tự do vài năm nốt những ngày còn lại trên thế gian này là được.”

Nói hết lời xong Đỗ Hiểu Nguyệt bất giác quay mặt đi nhìn cây nến đang cháy lách tách cùng ngọn lửa đang nhảy nhót, trái tim chợt cũng chập chờn theo. “Nếu ta cam đoan từ rày về sau ta chỉ sủng một mình nàng, những người con gái khác trong Hậu cung chỉ để bày đó thôi thì nàng có bằng lòng theo ta về không?” Rất lâu sau Đàm Văn Hạo dùng tay nhẹ nhàng quay mặt Hiểu Nguyệt lại đối diện mình rồi hỏi một cách kiên định.

https://thuviensach.vn

“Không!” Hiểu Nguyệt khép hờ đôi mắt hòng ngăn cách ý niệm suýt chút nữa bị dao động. “Vẫn tồn tại những mối đe dọa tiềm năng, tôi vẫn sẽ ăn ngủ không yên.”

Đàm Văn Hạo từ từ buông cằm nàng ra nói một cách bất lực: “Chẳng lẽ chỉ có phế bỏ cả Hậu cung mới khiến nàng bằng lòng ư?”

Hiểu Nguyệt mím môi, ý nghĩ ấy chỉ là tư tâm của nàng bởi nàng biết rất rõ y sẽ không làm như vậy, thử hỏi trên thế gian này có Đế Vương nào vì một người phụ nữ mà bỏ qua ngàn vạn giai lệ chốn Hậu cung? “Nếu thật lòng yêu một người thì nên làm cho người đó được vui vẻ chứ không phải khiến người đó suốt ngày đau khổ buồn bã, sống trong bất an; cũng có thể vì người đó mà làm bất cứ việc gì.” Nàng không biết vì sao mình còn nói ra những lời này, có lẽ là cho cả hai một cơ hội nữa, một cơ hội tìm kiếm điểm cân bằng giữa hai người.

“Nếu nàng thực lòng yêu ta thì vì cớ gì không thể chấp nhận sự tồn tại của người phụ nữ khác?” Đàm Văn Hạo hỏi như thể đó là lẽ đương nhiên, vị Đế Vương vị cũng chỉ biết người khác phải nhân nhượng mình.

“Tôi chỉ thích chàng chứ vẫn chưa tới mức đời này không có chàng thì không sống nổi hay không có chàng thì phải tới bước chết đi sống lại! Tại sao tôi phải làm khó mình bằng cách đi tranh giành ghen tuông với người khác?” Hiểu Nguyệt nói một cách quyết liệt, chớp mắt rồi chuyển sang vẻ lạnh lùng, “Nói theo cách của chàng, nếu chàng yêu tôi đến mức không có tôi không được thì chàng sẽ có thể phế trừ Hậu cung! Nhưng chàng không làm được, nói cách khác là tình cảm giữa chúng ta chưa đủ sâu đậm, không nhất thiết phải có nhau trong đời, chàng còn có thể tìm được một người khác tốt hơn tôi còn tôi cũng có thể chính thức đi tìm mùa xuân thứ hai của mình! Tam ca nói rất đúng… Ưm…”

Những lời chưa kịp nói đã bị nụ hôn bất ngờ của Đàm Văn Hạo nuốt hết. Y cũng không vội vã xâm nhập để thưởng thức mà chỉ hôn nhẹ liên tiếp

https://thuviensach.vn

lên môi nàng. Dòng điện do ma sát tạo nên thật ngứa ngáy. Y nghe thấy nàng thở dài yếu ớt mới dịu dàng khám phá phía bên trong bờ môi ấy, trao đổi từng chút một hương vị của nhau. Nếu như y vẫn như ngày trước hôn một cách ngang ngược thì nàng sẽ phản kháng, nhưng nay y lại hôn êm dịu như thế, tinh tế như thế, giống như muốn làm tan chảy hết mọi lạnh lùng rồi cất giữ như một báu vật khiến nàng không thể không mềm lòng, gạt đi hết các lớp ngụy trang trong tim, không thể không đáp lại, tạm thời lún sâu vào đó không thể thoát khỏi.

Mai tới khi cả hai không thở nổi y mới ngừng hôn và ôm nàng thật chặt, khẽ nói: “Không được nói rời đi, những ngày không có nàng thực sự rất chán chường. Mặc kệ tính tình của chúng ta giống nhau cũng được, khác nhau cũng được, ta chỉ biết nàng là độc nhất vô nhị trên đời này.”

Trong mắt nàng mình không chỉ là một vị Đế Vương mà còn là một con người! Một con người có máu có thịt không khác gì một người bình thường! “Hãy cho ta thời gian để tìm được điểm cân bằng cho sự khác biệt giữa chúng ta, bởi ta không thể sống thiếu nàng.” Một trái tim cao ngạo cũng cần có người đến an ủi, đứng ở nơi cao lâu ngày cũng hy vọng có người có thể sánh vai.

Hiểu Nguyệt dựa vào ngực y nghe tiếng tim đập, cảm nhận sự thật lòng trong lời nói của y, dần bị mê hoặc trong tiếng tim đập “thình thịch” ấy, có lẽ có thể thử một lần, để hai người tìm ra điểm quân bình giữa những khác biệt; một người có tim không phổi mình đây đợi hơn hai mươi năm mới đợi được duyên phận chiếu cố một lần, nếu thật sự buông tay thì liệu có phải đợi hơn hai mươi năm nữa mới có lần thứ hai không?

“Được thôi! Nhưng tôi có một điều kiện ——”Hiểu Nguyệt lùi ra khỏi vòng tay Đàm Văn Hạo, mặt không còn đỏ như ban nãy nữa mà chỉ nở nụ cười nhạt: “Tôi có thể về kinh thành với chàng nhưng tôi muốn sống ngoài cung đợi chàng giải quyết xong hết đám phụ nữ đó. Tôi không muốn lại phải giả tạo nói cười với họ thêm lần nào nữa!”

https://thuviensach.vn

“Không được!” Đàm Văn Hạo lập tức từ chối, bản thân là vua của một nước, làm sao có thể ngày nào cũng xuất cung đi gặp nàng? “Những cái khác có thể thương lượng còn cái này thì không!” Mình đã đồng ý sẽ độc sủng nàng rồi sao nàng còn được voi đòi tiên, dám đưa ra yêu cầu như vậy?

“Nếu thế thì coi như tôi chưa nói gì hết!” Đỗ Hiểu Nguyệt cũng ngại phải tiếp tục duy trì với y, liếc thấy có hai bóng người đứng trước cửa thì nói, “Họ đưa nước lên rồi, tôi muốn tắm. Nam nữ phân biệt, mời chàng ra ngoài cho!” Nước đã được mang lên từ lúc hai người đang hôn nhau, hai bóng người kia có gọi mấy tiếng nhưng tiếc là họ “bận rộn” quá nên không để ý.

“Nguyệt nhi…..”

“Tôi không thích nói một lời hai lần. Dù gì thì việc này cũng không thương lượng được! Nếu chàng không xử lý xong đám phụ nữ đó thì tôi sẽ bỏ đi bất kỳ lúc nào.” Không vào cung thì khi muốn bỏ đi lần nữa sẽ càng thuận tiện. “Tôi đã nói hết lời rồi đấy, chàng có sự cao ngạo của chàng, tôi cũng có sự kiên trì của tôi!” Cằm nàng hơi hếch lên, vẻ mặt dứt khoát.

“Được!” Đàm Văn Hạo trầm tư một lát rồi bỗng mỉm cười đồng ý rất sảng khoái không hề dây dưa, “Nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi xử lý một việc đã.” Nói xong y liền hôn nhẹ lên trán nàng rồi đi khỏi một cách hoàn toàn hài lòng.

Đàm Văn Hạo đột ngột hào sảng như thế lại khiến Hiểu Nguyệt sinh nghi, nàng luôn cảm thấy y không phải một người dễ dàng bỏ cuộc như vậy! Nhưng lúc này nàng không có sức để suy nghĩ nhiều, vội gọi hai người nọ vào chuẩn bị tắm rửa.

https://thuviensach.vn

Chương 89

Tắm xong thấy người dễ chịu hẳn, đương thay quần áo chuẩn bị đi ngủ thì một vị khách không mời lại xông vào hại Đỗ Hiểu Nguyệt cuống cuồng mặc lại tử tế bộ quần áo đang cởi dở, giận dữ nhìn người vừa tới: "Này, kể cả chàng là Đế Vương nhưng vẫn phải tuân thủ lễ nghi cơ bản nhất chứ, chẳng lẽ không biết trước khi vào phòng người khác phải gõ cửa à?"

"Đã là vợ chồng với nhau rồi, có chỗ nào trên người nàng ta chưa thấy đâu?" Đàm Văn Hạo tủm tỉm cười đáp, trong lòng thầm nói mình về thật đúng lúc!

Xùy xùy, vợ chồng á? Cùng lắm là tình một đêm thôi! Có điều Hiểu Nguyệt cũng ngại nói tào lao với y, mắt thì díp hết cả lại rồi nhưng vẫn phải hỏi chuyện cần hỏi: "Chàng vào đây làm gì? Có việc gì mà không thể để mai nói?"

Hiểu Nguyệt nằm ngả xuống giường rồi quấn chăn kín mít cả người, tuy trời rất nóng nhưng có lẽ vì đang ốm nên nàng vẫn cảm thấy khá lạnh, mí mắt cũng nặng trĩu, "Lúc đi đừng quên đóng cửa hộ tôi nhé!" Chỉ cần nằm lên giường thì kể cả ngay bây giờ trời long đất lở nàng cũng chẳng buồn để ý nữa.

"Đây là phòng của ta, nàng bảo ta phải đi đâu?" Đàm Văn Hạo nhìn trời thấy sắp bình minh thì định vào nói với nàng một tiếng chuẩn bị lên đường về kinh. Tuy biết sức khỏe nàng chưa tốt lắm nhưng chuyện triều chính đang chờ mình về xử lý nên đành để nàng chịu uất ức, "Giờ đừng ngủ, đợi lát nữa lên xe ngựa hẵng ngủ!"

https://thuviensach.vn

Y ngồi xuống cạnh nàng, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt hốc hác của nàng, không cần nói cũng biết những ngày xuất cung nàng đã chịu bao khổ cực, nếu không đã không trở nên suy nhược đến vậy, lúc ở Thương Dao có lẽ là nàng lo chuyện hạn hán, sau đó thì chắc chắn là vì lúc nào cũng phải đề phòng Ly Lạc! Tối qua mình còn thấy nàng mặc nguyên quần áo đi ngủ và còn duy trì tính cảnh giác cao độ, đối với một người yêu ngủ như yêu bản thân thì để làm vậy cần biết bao sức mạnh về ý chí?

"Ừm, tùy chàng!" Hiểu Nguyệt thấy đầu nặng và ong ong, không nghe rõ những gì y nói. Nàng trở mình quay mặt vào trong rồi quấn chăn chặt hơn và ngủ thiếp đi.

Đàm Văn Hạo biết nhất định là nàng không nghe rõ mình nói gì, hẳn vì nàng đã quá mệt mỏi! Bàn tay y xoa nhẹ gò má Hiểu Nguyệt rồi gạt mấy sợi tóc còn hơi ẩm trên trán nàng. Y lắc đầu cười rồi đứng dậy tìm một chiếc khăn khô, rũ mái tóc dài của nàng ra một bên và lau nhẹ.

Vừa bước vào phòng Đỗ Chính Hiên liền thấy vị Đế Vương ngày thường cao cao tại thượng đang dùng khăn tay lau từng sợi tóc cho người ta với vẻ mặt dịu dàng! Nhìn người được hưởng thụ sự chăm sóc ấy đang ngủ rất ngon lành như thể rất thỏa mãn với sự ưu đãi này rồi y nói: "Hoàng Thượng, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi ạ." Mặc dù bức họa này thật ấm áp, Đỗ Chính Hiên vẫn phải phá đám, báo cáo với vị Đế Vương kia chi tiết công việc được giao, "Hoàng Thượng, lập tức lên đường phải không ạ?"

"Ừ!" Đàm Văn Hạo đáp nhẹ, tay không ngừng động tác vì sự xâm nhập của người khác, thậm chí còn không ngước mắt lên nói, "Ngươi đi xuống trước đi, Trẫm sẽ xuống sau."

Làm thân thuộc hạ thì nên làm theo tất cả những dặn dò của chủ tử, nhưng Đỗ Chính Hiên đã lần đầu tiên cãi lại mệnh lệnh của y trong duy nhất chuyện của Đỗ Hiểu Nguyệt, lần đầu tiên giấu diếm không báo, thậm

https://thuviensach.vn

chí còn định đưa Đỗ Hiểu Nguyệt đi! “Hoàng Hậu cũng muốn cùng về cung chứ? Nàng có biết không?” Y thử dò hỏi.

“Nàng đồng ý rồi.” Đàm Văn Hạo để chiếc khăn sang một bên rồi ngẩng đầu nhìn Đỗ Chính Hiên và ung dung hỏi, “Nếu tối hôm qua ta không ngẫu nhiên gặp ngươi thì có phải ngươi chuẩn bị đưa nàng đi không?”

“Vâng!” Đỗ Chính Hiên cũng không tránh né, khẳng định, “Tối qua Hoàng Hậu nói với tại hạ nàng muốn đi xa.”

Đàm Văn Hạo căng thẳng trong lòng: “Tại sao muốn giúp nàng như thế? Lẽ nào ngươi đã quên quy củ của Phi Điệp các rồi sao?” Từ lúc nàng bỏ Hoàng cung ra đi, Đỗ Chính Hiên vẫn luôn che giấu rất kỹ mọi tin tức về nàng, nếu không phải vì nàng lại mất tích ở Thương Lãng khiến y không tìm được hành tung thì chỉ e y sẽ chẳng chủ động tiết lộ tin tức về nàng đâu!

“Thuộc hạ không quên!” Đỗ Chính Hiên quỳ một gối, cúi đầu nhỏ giọng đáp. Một khi đã gia nhập Phi Điệp các thì vĩnh viễn không thể rút lui, phải thề chết trung thành với Các chủ nếu không sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc nhất! “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu là em gái thuộc hạ, là thân nhân duy nhất trên đời này thuộc hạ Thừa Ânhận. Thuộc hạ đã nói thuộc hạ sẽ không tiếc gì hết để bảo vệ nàng được trọn vẹn.”

“Ngươi nợ nàng cái gì?” Mình nhớ y từng nói y nợ nàng gì đó.

“Thuộc hạ nợ mẹ con nàng rất nhiều, nói đơn giản chính là mối nợ tình nghĩa!” Đỗ Chính Hiên đáp ngắn gọn.

“Hửm?”

Đỗ Chính Hiên thở dài, xem ra không hỏi được rõ ràng thì y sẽ không bỏ qua! “Hoàng Thượng cũng biết chuyện cha mẹ thân sinh của thuộc hạ và cũng biết chuyện thuộc hạ được kẻ thù nhận về nuôi. Nhưng người không biết rằng trong hai năm đầu sống ở Đỗ gia thuộc hạ đều được Tưởng Lương

https://thuviensach.vn

đệ chăm sóc. Không chỉ vậy, vì hay mềm lòng nên Tưởng Lương đệ không nỡ để thuộc hạ chịu khổ, bà cũng đơn độc không nơi nương tựa nên đã ở lại Đỗ phủ. Tiếp theo đó, bà bất ngờ trở thành tiểu thiếp của Đỗ Khang Vĩnh vì một lần ông ta say rượu đã… Sau lần ấy bà sinh ra Hiểu Nguyệt, con bé cũng như thuộc hạ bị đối xử bất công, có khi là bất công hơn cả thuộc hạ bởi con bé là con của tiểu thiếp, người tiểu thiếp đáng lẽ không nên xuất hiện tại Đỗ phủ! Thế nên chính là thuộc hạ đã hại cả đời Tưởng Lương đệ, dù bà thường nói mình không phải bị ép buộc mà là tự nguyện!

Còn tiểu muội, có lẽ bởi từ ngày nhỏ đã không được phụ thân thương yêu, bình thường trừ mẹ ra thì thuộc hạ là người gần gũi với con bé nhất, thế nên nó mới có thứ tình cảm sâu kín khác với thuộc hạ, mà mẹ con bé cũng không phản đối, bà cho rằng sẽ có một ngày thuộc hạ có thể đưa con bé rời xa Đỗ phủ! Thế nhưng thuộc hạ lại không có cách nào thực hiện được điều đó, thuộc hạ nhìn con bé lớn lên, cảm giác ấy như thể loạn luân vậy. Vì thế từ khi gia nhập Phi Điệp các thuộc hạ và Hiểu Nguyệt gặp lại nhau rất ít!

Sau đó nghe nói con bé không chịu tiến cung rồi sinh bệnh nặng, khi tỉnh lại thì quên hết tất cả những chuyện trước kia, tính tình cũng thay đổi nhiều như thể đã trở thành một người khác! Kỳ lạ thay, tuy Hiểu Nguyệt vẫn rất thân thiện với thuộc hạ nhưng trong mắt con bé thuộc hạ chỉ đơn giản là một vị huynh trưởng!

Trước khi chết, Tưởng Lương đệ dùng nốt hơi thở cuối cùng để cầu xin ta, bà nói tiểu muội sống trong cung không vui vẻ, nếu có một ngày tiểu muội xuất cung thì nhất định ta phải đưa con bé đi, để nó được sống như mong muốn.

Bản thân ta cũng hy vọng tiểu muội có được một cuộc sống như ý, khó khăn lắm con bé mới vứt bỏ được những sợ hãi trước đó và có chủ kiến của mình, thậm chí có dũng khí để nói cứng với người mình sợ nhất. Tuy không biết nguyên cớ gì đã khiến Hiểu Nguyệt thay đổi như thế nhưng sự thay đổi

https://thuviensach.vn

ấy rất tích cực!” Nói đến đoạn sau Đỗ Chính Hiên nhất thời đã quên mất lễ giáo mà tự xưng “ta”, “Nhưng ta không đành lòng thấy con bé đau lòng khổ sở, ngoài mặt có vẻ bất cần nhưng thực ra nó rất khốn khổ, mà căn nguyên khiến nó khốn khổ hiện giờ lại chính là Hoàng Thượng ngài…”

“Đừng nói nữa.” Đàm Văn Hạo chợt ngắt lời Đỗ Chính Hiên, bàn tay nắm chặt rồi buông ra, tỏ vẻ bình thản hỏi, “Ngươi gia nhập Phi Điệp các khi mới mười năm tuổi, nàng lúc đó chưa được mười tuổi, sao có thể đối với ngươi…”

“Đơn giản là vì con bé bám theo thuộc hạ quá chặt.” Đỗ Chính Hiên đã hiểu, e là trong những lời mình vừa nói lúc nãy câu nói đã kích động y chính là câu có tình cảm khác lạ! vậy một câu khác thường dạng tình tố đi! “Hơn nữa về tâm lý con gái thường trưởng thành sớm hơn.” Nói thế thôi là đủ, nói nhiều cũng chẳng che đậy được gì.

“Bất kể thế nào cũng đã là chuyện của quá khứ, giờ đây trong mắt Hiểu Nguyệt chỉ có ngài, Hoàng Thượng, ngài hẳn đã biết đúng không! Việc ở Thương Dao vốn không can hệ gì đến con bé, thế mà nó từ nơi xa xôi chạy đến tận Thương Dao không màng sương gió, nếu nói Hiểu Nguyệt quan tâm đến thiên hạ chi bằng nói con bé muốn phân ưu cùng ngài!” Một đứa con gái lười chảy thây, sống trong cung lâu vậy việc làm nhiều nhất chính là ngủ!

Đàm Văn Hạo khẽ thở dài rồi nắm chặt tay lại nói: “Trẫm hiểu vì sao nàng đau khổ!” Đã từng thẳng thắn nói với nhau, y cũng biết nàng cố chấp chỗ nào, có điều chuyện ấy chính là khoảng cách giữa hai người không có cách nào thu hẹp, mà nàng đã ra quyết định sẽ không chú ý đến mình nữa!

“Cho nên?” Đỗ Chính Hiên nhếch mắt hỏi lại. “Cho nên Hoàng Thượng thật sự định đưa Hiểu Nguyệt về cung thế này ư?” Nếu y thật sự buộc nàng về cung thì mình nên làm gì? Trung với lời thề của bản thân hay trung với quân vương?

https://thuviensach.vn

“Nàng chỉ đồng ý về kinh chứ không về cung.” Đàm Văn Hạo đáp buồn buồn. “Thôi, chuẩn bị xuất phát, tranh thủ về cho sớm.” Nếu thúc ngựa nhanh, trên đường nghỉ ít thì sau mười ngày sẽ về đến kinh thành. Nhưng bây giờ đưa nàng theo thế này thì chắc phải nghỉ ngơi thật nhiều bởi nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Đỗ Chính Hiên biết đó hẳn là thỏa hiệp của Hiểu Nguyệt, có điều con bé cũng để đường lui cho mình với yêu cầu về kinh nhưng không vào cung. Nhưng Hoàng Thượng có thể đồng ý ư? Lúc này Hiểu Nguyệt đang ngồi trên xe ngựa, xe không đi theo mệnh lệnh của nó mà theo vị chủ tử này. Theo ý của Hoàng Thượng thì tiếp theo chắc chắn y sẽ đưa con bé về cung! “Vâng!” Y cúi đầu trả lời, miệng cười méo xẹo, xem ra, hai người này đúng là đang kéo dài thời gian!

Giấc ngủ này thật yên ổn, lâu lắm rồi không được ngủ thoải mái như vậy! Lắc đầu sang trái, lắc đầu sang phải, Hiểu Nguyệt cử động cổ một lát rồi hít thở thật sâu. Trong không khí thoang thoảng một mùi hương tươi mát rất quen, nàng cảm giác có ánh mắt ấm áp đang nhìn mình thì thấy hơi mất tự nhiên, định nổi giận mở mắt ra tìm là kẻ nào đang vô lễ thì một giọng nói nhẹ nhàng ngân nga bên tai: “Cuối cùng nàng đã tỉnh rồi. Ta cứ tưởng nàng sẽ ngủ luôn như vậy! Hại ta lo lắng không thôi!”

Làn hơi ấm áp lọt vào tai xong biến mất, trong lúc nhất thời giống như bị cướp đi cái gì từ trên người mình, nàng lập tức mở mắt và bắt gặp một khuôn mặt đang mỉm cười nhìn mình rất dịu dàng. “Chàng…” Vừa mở miệng nàng đã cảm thấy như lâu lắm không nói chuyện, cổ họng khô như nuốt phải bụi, giọng nói cũng trở nên khác lạ.

“Ngồi dậy uống ngụm nước đã.” Đàm Văn Hạo nhẹ nhàng đỡ Hiểu Nguyệt đã ngủ đến mức xương nhũn cả ra dựa vào gối rồi đưa nàng chén nước.

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt nhận nước rồi vừa uống vừa quan sát tình hình chung quanh. Nghe thấy tiếng lọc cọc nàng mới nhận ra mình đang ngồi trên xe ngựa, một cỗ xe sang trọng mà không xa hoa. Hiểu Nguyệt hơi giật mình, nhớ rõ ràng lúc đi ngủ vẫn còn ở trong một căn phòng, còn trò chuyện với y nữa, sao vừa tỉnh lại đã đổi chỗ được nhỉ? Sao bọn họ ai cũng thích thừa lúc người ta đang ngủ thì chơi trò di chuyển người ta?

"Tôi ngủ lâu lắm rồi à?" Tiện tay đưa chén cho người bên cạnh, nàng vừa xem xét xung quanh vừa hỏi, "Đang ở đâu rồi?" Tuy đoán ra là nhất định đang đi về phía kinh thành nhưng đã đi bao lâu, tới đâu rồi thì không biết.

"Không nhiều lắm, chỉ ba ngày thôi!" Đàm Văn Hạo cười ngọt ngào, tay với sang sửa giúp nàng mấy sợi tóc rối trên đầu. "Giờ chắc đang ở huyện Mai Hồng."

Ba ngày?! Đầu óc Hiểu Nguyệt phản ứng không kịp, không thể ngờ mình lại ngủ nhiều như thế, ngủ một giấc tỉnh lại đã qua ba ngày! "Huyện Mai Hồng là ở đâu?" Nàng bất giác hỏi lại, mặc dù lần trước đến Thương Dao đã từng đi qua đây nhưng chuyện đã lâu không còn nhớ nữa. "Còn nữa, sao chàng không gọi tôi dậy? Sao tôi có thể ngủ ba ngày trong cái xe ngựa này chứ?" Nếu là thật thì sức ngủ của mình đã tăng tiến không ít, đường xóc thế này mà cũng ngủ được thế!

"Đã thử nhưng vô ích!" Đàm Văn Hạo cười khổ, người con gái này cứ gọi dậy là lại hét ầm ĩ, còn tiện tay tát cho mình một cái như đang đuổi ruồi đuổi muỗi vậy. "Huyện Mai Hồng ở gần Thương Dao thôi, còn cách kinh thành xa lắm, nếu ngủ chưa đủ thì cứ ngủ thêm mấy ngày, nhưng như thế thì thật phiền ta đó, lúc đến khách điếm phải bế lên bế xuống!"

"Chàng nghĩ tôi là lợn à!" Hiểu Nguyệt trợn mắt rồi nhìn xuống bộ quần áo đang mặc, lại được thay rồi, "Chàng có đưa nha đầu nào theo hầu không?"

https://thuviensach.vn

“Không, đi ngựa ra ngoài kinh thành, mặc thường phục sao có thể đưa nha đầu nào theo?”

“Thế quần áo của tôi…”

“Là ta thay cho nàng! Lúc đến khách điếm nàng không thể mặc đồ lót được!” Tuy đồ lót không hở hang gì nhưng y cũng không muốn để ai nhìn thấy, vậy nên lần nào bế nàng xuống xe cũng dùng một chiếc chăn bọc nàng lại.

“Xin hỏi, tôi hiện giờ đang mặc đồ lót hả?” Hiểu Nguyệt nghiến răng nghiến lợi, một tay chỉ vào bộ quần áo bằng tơ lụa màu xanh lục nhạt đang mặc, bộ ấy may kiểu ôm sát ngực loại chỉ có ở trong khuê phòng con gái Phỉ Á mới dám mặc! Mà trước khi ngủ rõ ràng mình phải mặc đồ lót rồi!

“Đó là bởi thấy nàng nóng quá nên ngủ không ngon, người đẫm mồ hôi… Trẫm tốt bụng thay quần áo cho nàng thôi. Nàng phải biết có bao nhiêu người phụ nữ khác cầu mong được như thế cũng không được đâu!” Muốn ăn đậu phụ người ta cũng phải ăn một cách quang minh chính đại.

Tức chết đi được, chẳng biết y đã chiếm được bao nhiêu tiện nghi của mình rồi. Đã thế y còn ra vẻ mình đang làm phúc nữa chứ, như thể được y thay đồ cho là vinh hạnh lắm ấy! “Thế thì chàng đi mà tìm người phụ nữ khác, tôi không có ý kiến!” Hiểu Nguyệt dằn dỗi nói xong liền quay đi, nhưng cái bụng lại bắt đầu không chịu thua kêu réo ầm ĩ!

“Ta biết nàng sẽ không nói gì mà lấy hành động trực tiếp để kháng nghị: xoay người bỏ chạy!” Đàm Văn Hạo cười rồi đưa ra một miếng điểm tâm, tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, “Ăn tạm cái này cho ấm bụng, sắp đến khách điếm tiếp theo rồi.”

“Tôi còn chưa rửa mặt.” Hiểu Nguyệt cúi đầu không nhìn đĩa bánh quế hoa hấp dẫn nọ, chính nhiệt độ bên hông mới khiến nàng cảm thấy khó chịu. “Bỏ tay chàng ra đi, trời nóng chảy mỡ, nam nữ kiêng kị, đừng có

https://thuviensach.vn

động chân động tay!” Trong xe ngựa quả thực rất nóng, dù có mở cửa sổ nhưng tấm rèm lại chắn hết gió bên ngoài, tay định vén rèm lên để lưu thông không khí một chút thì bị bàn tay to lớn phía sau ngăn lại.

“Nguyệt nhi, nàng đang ăn mặc thế này, lẽ nào nàng muốn để người đi đường thấy à?” Y trầm giọng nói, tay xoa nhè nhẹ hai bờ vai hở quá nửa, da thịt như phấn khiến người ta yêu thích không rời tay, từ đầu vai từ từ xoa xuống lưng, “Kể cả nàng muốn, ta cũng không cho! Ở đây… ở đây… ở đây nữa, đều là của ta!”

Trái tim nàng đập thình thịch theo sự di chuyển của đầu ngón tay y, thậm chí hô hấp cũng khẩn trương dồn dập hẳn! Nàng xoay người thật dứt khoát, dựa lưng vào tường xe, mặt mũi ửng hồng, cố gắng bình tĩnh lại rồi giận dữ nhìn y: “Chàng… Vô lại! Lưu manh!” Lời này vừa là mắng y, vừa là mắng bản thân. Người ta nói ăn no ấm cật, thế mà bây giờ rõ ràng mình đang đói đến mức bụng dán sát vào lưng lại có thể bị chàng dụ dỗ rồi nghĩ ngợi lung tung!

“Nguyệt nhi, đừng nhìn ta với ánh mắt ấy, ta không chịu nổi đâu!” Định nói lại thôi, sắc xuân phấn hồng, nếu là người phụ nữ bình thường thì không sao, đây lại là người mình ngày nhớ đêm mong suốt ba tháng trời, là người đã ba ngày bên nhau sớm chiều nhưng mình không thể đụng đến!

“Chàng…” Hiểu Nguyệt cảm nhận sâu sắc cái gọi là bị phong tỏa trong thời gian và không gian hạn chế, lời người xưa nói chính là lộ liễu như thế này! “Tôi chẳng thèm nói với chàng nữa!” Nàng đỏ mặt tía tai xoay người đi để kéo giãn khoảng cách, tiếc rằng chiếc xe ngựa này rộng như thế nhưng Hiểu Nguyệt không tìm nổi một kẽ hở, nhưng nàng cũng không tìm nữa, nếu đã không tìm được thì đơn giản là không tìm nữa, hai tay vòng qua vai dựa sang một bên, mặc kệ lãng tử bên cạnh.

Đàm Văn Hạo cũng tựa người nhẹ lên xe, nhắm mắt lắng nghe tiếng bánh xe lộc cộc lộc cộc đi về nơi xa, không khí rất yên tĩnh, Đỗ Hiểu

https://thuviensach.vn

Nguyệt cũng muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát nhưng đã ngủ một mạch ba ngày liền nên thấy lúc này nhắm mắt lại thật đau khổ! Tay bỏ tọt một miếng bánh quế hoa vào miệng, chẳng màng đã đánh răng rửa mặt chưa, nếu không ăn gì đó thì sợ đứa bé trong bụng sẽ… vừa nghĩ tới đây nàng liền ngẩn người, đột ngột ý thức được sinh mạng bé nhỏ mà một tháng gần đây mình luôn tưởng nó có thật kia kỳ thực chưa từng đến thế giới này. Vì tưởng có đứa bé nên rất nhiều lúc làm việc đều lo lắng cho nó, thậm chí đã lập xong kế hoạch nuôi dưỡng nó sau này!

"Ôi!" Nàng không khỏi thở dài, cảm giác đau đớn trong lòng lan tỏa sâu đậm, không buồn nuốt miếng bánh vừa cho vào mồm, đặt non nửa miếng bánh trong tay vào đĩa rồi chống cằm lẩm bẩm vô thức: "Biết bao nỗi sầu vô cớ vỡ tan theo gió bay ngàn dặm tìm giấc mộng!" Đọc xong lại không nhịn được cười khổ, có vài phần mất mát, nó chưa hề tồn tại, cũng chưa hề mơ thấy, sao tìm được đây?

"Làm sao vậy? Có tâm sự à?" Lỗ tai Đàm Văn Hạo không bỏ sót tiếng rì rầm buồn bã, ngước mắt nhìn thấy một nỗi buồn man mác đang đọng trên đầu mày nàng, sự u buồn man mác ấy chỉ lướt qua đôi mắt, tuy đẹp nhưng lại khiến người ta đau lòng.

"Không có!" Hiểu Nguyệt nhoẻn miệng cười tươi, cười xong mới nhớ ra khi nãy mình còn đang giận y, chỉ chút công phu nhỏ nhoi đã làm mình quên sạch sẽ! Thôi bỏ đi, đã quên rồi thì thôi. Kỳ kèo nhiều với loại người không có nhân phẩm như thế chẳng để làm gì, làm cũng đã làm rồi, nói đi nói lại cũng không phải việc lớn… Nhưng thế này hình như mình hơi lỗ mãng thì phải, ôi, vấn đề này khó xử lý thật đấy!

Lòng nàng rối bời nên ánh mắt hơi thay đổi khiến Đàm Văn Hạo hiểu nhầm nàng đang phải đè nén điều gì. Y khẽ tới bên ôm nàng vào lòng và vuốt má: "Có chuyện gì cũng có thể nói ra, hay là cãi cọ với ta cũng được!"

https://thuviensach.vn

Nàng được thể liền dựa hẳn vào lòng y – cái đệm thịt miễn phí, rồi chỉnh tư thế sao cho thật thoải mái và ngủ luôn trên đùi y. “Chàng cho rằng tôi ăn no rửng mỡ nên mới quay ra cãi cọ với chàng ư?” Hiểu Nguyệt không nhịn được cười.

“Chuyên gia từng nói hai vợ chồng cãi cọ ầm ĩ một chút có thể giúp bồi dưỡng tình cảm với nhau và rèn luyện tính cách, nhưng nếu ngày nào cũng vậy thì có lẽ tình cảm ấy không phải càng cãi càng sâu đậm mà càng cãi càng nhạt nhẽo, thậm chí có rất nhiều người cãi lớn đến mức ly hôn luôn! Còn tôi thì không phải loại thích kiếm chuyện vô cớ, mấy chuyện tầm phào ngại nói chết đi được! Kể cả có chuyện thì cũng phải xem đối tượng là ai mới cãi, không phải ai đó thì tôi chẳng thèm!”

“Nói cách khác, nàng cãi cọ với ta chính là vinh hạnh của ta!” Đàm Văn Hạo cười tủm tỉm ôm lấy eo nàng, tâm trạng vui tươi phấn khởi. Nàng nói vậy có ý là trong lòng nàng mình rất đặc biệt, quan trọng hơn là hình như đây là lần đầu tiên nàng Thừa Ânhận sự thật họ là hai vợ chồng một cách rất tự nhiên! “Nhưng chuyên gia là cái gì? Chuyên gia là ai?”

“Chuyên gia là người rất có uy quyền, lời người này nói ai ai cũng tán thành! Mà vị chuyên gia này ấy à, đương nhiên là tôi rồi!” Hiểu Nguyệt một tay chỉ vào mũi mình một tay đặt lên cánh tay Đàm Văn Hạo, thấy y cười ngạo nghễ thì nhếch miệng: “Chàng không tin lời tôi à? Đây là kết tinh của văn hóa mấy ngàn năm, những thứ trong đầu tôi tuyệt đối nhiều hơn so với các người!”

“Ừ, nhiều lắm, chỉ có điều chẳng được mấy thứ dễ hiểu cả!” Nhiều lúc quả thật mình rất muốn bổ đôi cái đầu của nàng ra xem xem trong đó có những ý niệm kinh dị bất thường như thế nào, cũng rất muốn biết nàng đào đâu ra những lý luận và sự sắt đá ấy. “Nói thật đi, có phải trận ốm nặng trước khi tiến cung đã kích thích nàng không? Ngay cả Tam ca của nàng cũng nói nàng đã thay đổi thành một người khác! Còn nữa, nàng học những lý luận này ở đâu?” Bàn tay y từ từ vuốt ve vùng thắt lưng nàng.

https://thuviensach.vn

“Ha ha, con người ấy mà, sau khi trải qua một việc nào đó thì sẽ lớn lên thôi!” Hiểu Nguyệt cười lớn, nói chung không thể Thừa Ânhận mình đích thực không phải Đỗ Hiểu Nguyệt trước kia! Nếu nhận thì liệu y có cho mình là yêu quái không nhỉ? “Về những cái khác có thể là do chịu kích thích quá lớn nên tâm tính biến đổi!”

Tự dưng có cảm giác tê tê buồn buồn trên ngực, Hiểu Nguyệt giật mình nhận thấy có bàn tay ai đó đang vô tư đặt trên ngực trái mình! Mặt chợt nóng bừng lên, vội vàng tóm lấy cái tay không yên phận ấy quát: “Sắc lang! Bỏ tay ra, tôi muốn đứng dậy ăn đồ!”

“Thật à?” Đàm Văn Hạo cười khẽ, nhìn nàng kiểu như có như không, tay với lên bàn lấy đĩa điểm tâm, “Ăn đi!” Tay kia vẫn giữ nguyên ở bộ phận nào đó.

“Chàng!” Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì cho phải đành ra sức ngăn bàn tay không quy củ của y, cùng lúc đó lấy khuỷu tay huých một cái thật mạnh vào phần bụng dưới ai đó và ngồi bật dậy nghiêng người dựa sang một bên cười đắc ý. “Hừ, dù tôi chưa từng học võ nhưng yếu tố bất ngờ tôi vẫn biết!”

Không thể ngờ Đỗ Hiểu Nguyệt sẽ dùng chiêu này, Đàm Văn Hạo đau điếng ôm chặt phần bụng dưới, nghiến răng: “Đỗ Hiểu Nguyệt! Nàng mưu sát đấy à!”

“Ai bảo chàng trêu tôi?”

“Nàng ăn mặc như thế làm ta bị quyến rũ mất rồi, ta chỉ làm theo ý nàng thôi mà!”

“Chàng… thôi bỏ đi. Tôi không muốn tranh luận với chàng!” Thật sự rất muốn nói nữa nhưng lại sợ đến cuối cùng mình bị tức chết. Điều y nói là sự thật, mặc một chiếc áo ngực ngồi nói chuyện lâu vậy với nhau, khi nãy mình lại sơ suất nên mới dựa vào gần y, chủ yếu là rất vô tư nằm hẳn lên

https://thuviensach.vn

người y! Một người phụ nữ ăn mặc thế này mà nằm trong lòng đàn ông rất giống một lời mời gọi! Phát điên ư, việc này hình như nói thế nào cũng là tại mình cả!

“Gia, đã tới khách điếm, mời gia xuống xe ạ!”

Hiểu Nguyệt đang tức giận thì nghe thấy tiếng gọi của người hầu từ bên ngoài, lập tức xoay người định mở cửa xe, mới bước được một bước đã bị một luồng lực rất mạnh kéo về sau, thoắt cái đã ngã vào vòng tay vừa rời khỏi chưa được một phút.

“Nguyệt nhi, nàng muốn bước ra thế này để bọn đàn ông khác nhìn sao?” Đàm Văn Hạo cắn nhẹ lên vành tai nàng, thổi hơi vào trong lỗ tai, giọng điệu nghe cực kỳ uy hiếp.

“Hừ, không phải không có áo ngoài sao?” Hiểu Nguyệt hơi run nhưng miệng vẫn nói cứng, lúc nãy mình tìm áo ngoài thì y ngồi quan sát một cách rất sung sướng!

“Ha ha! Lúc ở với ta không cần mặc mấy thứ rườm rà đó, mặc thế này mát mẻ hơn và cũng tiện nữa; nhưng khi ra ngoài nhất định phải mặc cái này vào!”

Một chiếc áo choàng màu tối xuất hiện ngay trước mắt Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng chưa kịp nói gì thì chiếc áo ấy đã mặc vào người mình, kín đáo vô cùng, ngoài mặt ra không lộ bất kỳ chỗ nào kể cả cổ!

“Đi thôi!” Đàm Văn Hạo rất hài lòng với hiệu quả này, vô cùng vui sướng mở cửa và cười nói.

Nếu không phải thấy ở ngoài thực sự có rất nhiều người và bị người ta điểm huyệt cưỡng chế đưa đi, Hiểu Nguyệt đã ném chiếc áo choàng vào mặt Đàm Văn Hạo! Bực nhất là y nói “rất tiện”, có ý gì đây? Tiện cái nỗi gì?

https://thuviensach.vn

“Không đi được à? Có phải đói lả người rồi không còn sức đi lại nữa không? Có muốn ta bế nàng vào không?”

“Ôm cái đầu chàng ấy!” Hiểu Nguyệt trừng mắt, bực bội thốt ra một câu rồi lách ra cửa nhảy xuống, vừa đi về phía khách điếm vừa mở áo để lộ chiếc cổ, buộc nơ bướm trước ngực, không hề để ý khi buộc nơ cánh tay đã bị lộ ra, kể cả cảnh sắc trước ngực cũng lấp ló ẩn hiện; nàng càng không chú ý đến đám khách khứa ăn uống trong khách điếm đang nhìn nàng với ánh mắt khác lạ còn người ở sau đã lửa giận ngút trời.

“Chủ quán, tôi muốn một phòng đơn thượng hạng, một thùng nước tắm và một bộ quần áo sạch sẽ!” Nàng đi tới quầy, không đợi tiểu nhị đến hỏi han đã dựa lên trước quầy nói rõ những yêu cầu của mình, “Còn nữa, làm món gì ngon ngon mang lên phòng cho tôi.”

“Cô nương, phòng thượng hạng có, nước tắm cũng có nhưng chỗ chúng tôi không bán quần áo.” Chủ quán nghiêm túc nhìn vị cô nương ăn mặc kỳ cục, trời rõ là nóng mà còn mặc áo choàng da, tóc tai thì để xõa, nếu không phải trên mặt còn hồng hào và ánh mắt trông khá bình thường thì ông chủ chắc chắn sẽ nghĩ mình đã gặp phải người điên.

“Không có thì ông có thể bảo nhân viên đi mua!” Hiểu Nguyệt thiếu kiên nhẫn dựa tay lên mặt quầy gỗ gõ nhẹ: “Mở cửa kinh doanh thì phải tận lực cung cấp tất cả những gì khách yêu cầu, làm cho khách hài lòng thì lần sau người ta mới tới chiếu cố thêm lần nữa! Mà khách điếm này trông lớn như vậy, sang trọng như vậy mà sao không có ngành phụ hả?”

“Ngành phụ là gì ạ? Tại hạ nghe không hiểu, xin cô nương giải thích!” Tuy cánh tay vị cô nương này rất trắng, rất đẹp, trước ngực còn có cảnh đẹp ẩn hiện, nhưng nhất định phải nhớ là phi lễ chớ nhìn. Chỉ có điều cô nương này thật kỳ lạ, không mặc áo ngoài mà dám sửa sang áo choàng, lẽ nào vị cô nương này gặp xui xẻo hay thực sự là kẻ điên khùng, mấy câu nàng ta nói chưa nghe bao giờ cả!

https://thuviensach.vn

“Ngành phụ chính là…” Hiểu Nguyệt chưa nói hết đã bị người ta xoay một trăm tám mươi độ rồi vây chặt trong tay.

“Chủ quán, mặc kệ nàng ấy, nàng ấy đang nói nhảm thôi. Lấy cho chúng tôi một phòng hảo hạng, những thứ còn lại cứ làm theo lời nàng.” Đàm Văn Hạo dặn dò chủ quán xong thì nhỏ giọng thì thầm: “Nguyệt nhi, nàng cố ý đối chọi với ta hả?” Giọng mũi hơi cao, tràn đầy uy hiếp.

“Rõ ràng là chàng không phải! Trời thì nóng nực mà bắt tôi mặc cái này, còn muốn người ta sống nữa hay không?” Hiểu Nguyệt đẩy mạnh Đàm Văn Hạo ra, thối lui hai bước, lên tiếng phản bác, đồng thời thu hút ánh mắt tò mò của những người khác trong quán nên đành che mặt lại, khiếu nại với giọng không cao không thấp: “Giấu áo ngoài của tôi thì thôi đi, lại còn giấu cả cái trâm cài đầu. Nếu không có quần áo thì tôi đi mua cũng được, nhưng chàng dám… Hừ! Tôi đây đường đường là con gái nhà lành lại bị chàng làm nhục như thế, rốt cuộc chàng muốn thế nào? Tôi đâu có đắc tội với chàng, dựa vào cái gì mà lôi người vô tội là tôi đây vào hả?”

Một lời nói làm mọi người thất kinh, bắt đầu lầm bầm không xong không được, lời bàn tán bịa đặt như tên bắn bay sang phía này; lại nhìn Đàm Văn Hạo, y vẫn cười cười nhưng trong mắt có mấy phần tà khí, chầm chậm áp sát Hiểu Nguyệt.

“Chàng… chàng đứng lại cho tôi!” Hiểu Nguyệt rất sợ, Đàm Văn Hạo thế này trông thật quỷ quyệt mà quyến rũ, hình như đang có ý đồ bất lương gì đó. Ôi nếu sớm biết đã không báo thù y nơi công cộng rồi! “Có gì thì nói tử tế, không được nhúc nhích!” Y chẳng quân tử gì cả, tốt nhất là đừng lãng phí cái gọi là quân tử đó với y!

“Phu nhân, vi phu sao nỡ động thủ với nàng?” Đàm Văn Hạo vẫn đi tiếp, chậm rãi tiến tới, dang cánh tay dài của mình ôm nàng vào lòng lần nữa, tiện thể điểm huyệt nàng không cho nàng làm bừa rồi mới cười nói với khách khứa xung quanh, “Mọi người cứ tiếp tục ăn uống đi, nương tử nhà ta

https://thuviensach.vn

đang làm nũng ấy mà! Trác Dương, ngươi đi sắp xếp những chuyện khác, bây giờ ta phải về phòng nói chuyện với chủ mẫu nhà ngươi!” Rồi y tranh thủ ôm Hiểu Nguyệt và cười nhìn ông chủ đang ngơ ngác: “Chủ quán, lấy phòng đi!”

“Ồ, vâng!” Nhìn vị gia này ăn mặc không tầm thường, phía sau có một đám hộ vệ, dù trông rất lạ mặt cũng biết bọn họ chắc chắn là người nhà giàu. Vì lẽ đó dù tình huống hiện giờ rất quái dị cũng chỉ có thể coi như bình thường. Ông ta liền rút chìa khóa đưa cho tiểu nhị dẫn họ lên gác.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 90

“Nguyệt nhi, tỉnh dậy thôi, tới nơi rồi, chúng ta phải xuống xe.” Đàm Văn Hạo cúi đầu gọi khẽ bên tai Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ừm…” Hiểu Nguyệt mắt vẫn nhắm chặt, co người nằm nghiêng, tiện thể ôm luôn lấy cánh tay nọ vào ngực rồi ngủ tiếp thật ngon lành.

“Nguyệt nhi, đừng ngủ nữa, đến Càn Thanh cung rồi, nếu nàng không sợ bị những phi tử khác trong cung dùng ánh mắt giết người với tốc độ nhanh nhất với mình thì ta sẽ bế nàng xuống xe đấy nhé!” Nếu không phải nàng năm lần bảy lượt nhắc nhở, nói là khi nào về đến cung thì phải đánh thức nàng dậy thì Đàm Văn Hạo cũng chẳng muốn phí lời với nàng ở đây làm gì mà cứ đợi nàng ngủ dậy mới nói. Phải biết là trong mười ngày nay trừ những khi ngủ nàng tương đối mất cảnh giác, còn thì chẳng bao giờ bằng lòng tới gần y hơn! Nhưng thế cũng có cái hay, ít nhất là có thể gạt nàng lúc nào cũng nhìn vào mình.

“Không cần!” Vừa nghĩ đến cả đám người hung hăng nhìn mình Hiểu Nguyệt đã gần như tỉnh ngủ hẳn, mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong lòng y mà lại không cảm thấy ngại gì. Nàng uể oải ngồi dậy, buộc lại tóc rồi mới lẩm bẩm một cách chán nản: “Sao phải vào cung nhanh thế? Ở thêm một đêm ngoài thành không được à?”

“Kể cả đêm nay ở lại ngoài thành cũng không thay đổi được sự thật rằng nàng phải theo ta về cung, đừng quên rằng đây là tự nàng thua cho ta nhé, dù bây giờ nàng muốn chối cũng vô dụng thôi!” Đàm Văn Hạo cười sung sướng nhéo mũi Hiểu Nguyệt. “Đi thôi, Mẫu Hậu đang đợi chúng ta đi thỉnh an người nữa!”

https://thuviensach.vn

“Sao mình lại xui xẻo thế này? Rõ ràng là tôi dạy chàng chơi, sao chàng lại chơi giỏi hơn cả tôi được chứ?” Hiểu Nguyệt bực bội, chán nản nhìn Đàm Văn Hạo, “Thật không thể hiểu nổi, trong đầu chàng có gì mà lại giỏi hơn tôi vậy chứ! Quán quân chơi cờ tôi đây sao lại có thể bị chàng đánh bại được!”

“Không sao, biết đâu đêm nay nàng thắng lại ta thì sao!” Đàm Văn Hạo ôm vai Hiểu Nguyệt có vẻ như an ủi nhưng ánh mắt thì rõ là đang lên kế hoạch: “Nếu không, đêm nay chúng ta chơi thêm lần nữa, nếu nàng thắng thì ngày mai lập tức được xuất cung, nếu ta lại thắng thì từ nay trở đi ta chưa cho phép thì không được lén xuất cung nữa!”

“Không!” Đỗ Hiểu Nguyệt lắc đầu cật lực, “Đầu óc tôi rất ổn, có muốn chơi cũng không tìm đến chàng nữa đâu! Mấy hôm trước là tại tôi bị hỏng não nên mới cược điều kiện với chàng kiểu đó!”

Đàm Văn Hạo mỉm cười không nói, dù sao thì bây giờ nàng đã về cung rồi, có muốn trốn đi nữa cũng rất khó! Lòng y rất vui vẻ, tính ra phải cảm ơn ván cược hôm đó:

Hôm ấy bế Hiểu Nguyệt về phòng, thấy nàng tỏ vẻ ngoan ngoãn y liền giải huyệt câm cho nàng rồi nghe nàng nói:

“Đàm Văn Hạo, ha ha. Văn Hạo… Hạo!” Nàng vừa cười vừa khóc cả ngày trời rồi mới nghe được âm cuối khá là có ý làm nũng, muốn nàng làm nũng thật khó làm sao!

“Chuyện gì vậy? Nàng có muốn giải thích gì cho chuyện vừa xảy ra dưới lầu không?”

“He he, chuyện ban nãy là tôi không đúng… bỏ đi nhé!”

Không cần nghĩ nhiều cũng biết nàng vốn khẩu thị tâm phi, cũng không vạch trần ánh mắt chột dạ bất định của nàng vì muốn xem xem tiếp theo

https://thuviensach.vn

nàng sẽ làm trò gì nữa. “Không đúng như thế nào? Nàng nói rất đúng, sự thật không kém lời nàng nói bao nhiêu đâu!” Y nửa cười nửa không hỏi ngược nàng.

“Ha ha, kém xa mà!” Trả lời vội vã càng thể hiện rõ là nàng đang tính toán gì đó trong lòng, nếu không nàng sẽ nói thẳng những ý nghĩ khác ngay, “Hạo, đừng giận nữa, giải huyệt cho tôi đi rồi tôi dạy chàng chơi trò này vui lắm, đêm dài lê thê mà tôi không thấy buồn ngủ, chàng ở bên tôi chút được không?”

“Được!” Chơi trò chơi? Nàng có thể nghĩ ra trò chơi thế nào nhỉ? Đàm Văn Hạo giải hết huyệt đạo cho nàng rồi cười tủm hỏi, “Muốn chơi gì nào? Nàng biết chơi trò gì?”

“Nói thật là tôi biết chơi nhiều trò lắm, tuy nhiên đêm nay đồ đạc trong phòng có hạn, trên bàn có bộ cờ vây kìa, chúng ta chơi cờ luôn nhé!”

“Cờ vây?!” Nàng biết ư? Hình như chưa bao giờ mình thấy nàng đọc sách liên quan đến cờ vây, mà trong cung Chiêu Dương cũng không có thứ này.

“Chơi cờ vây thì có gì vui!” Hiểu Nguyệt tỏ vẻ không quan tâm, tay thì cầm bộ cờ vây trên bàn phân chia quân trắng đen, “Chơi lâu lắc mới xong một ván, mà tôi cũng chỉ biết chút chút chứ không phải giả vờ thua chàng đâu nhé! Đã muốn chơi thì đương nhiên phải chơi cái gì mới mẻ mới kích thích chứ! Đêm nay tôi sẽ dạy chàng chơi cờ năm quân, cũng dùng quân trắng quân đen và có thể dùng luôn bàn cờ vây này, có điều cách chơi hơi khác, đây, chàng xem, chính là thế này!”

Nàng vừa nói vừa bày cờ ra bàn, “”Giống vậy đó, mỗi bên có năm quân cùng màu, chỉ cần đối thủ không chặn đứng được đường đi của chàng là chàng thắng rồi! Rất đơn giản đúng không?” Hai mắt sáng ngời, miệng cười toe hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ừ, thật đơn giản!” Nhìn qua thì thật sự đơn giản, như thể chỉ cần đi vài nước cờ là xong.

“Hay lắm, nếu chàng cũng cảm thấy đơn giản thì khi chơi chúng ta cược thêm gì đó được không, không có tính sát phạt mà là chơi không thì vô vị quá!”

Rốt cục đã nói ra trọng điểm, không thể thiếu nâng cao tinh thần mà hỏi: “Nàng muốn cược gì?”

“Hừm, đêm nay hãy cược luôn chuyện vừa rồi đi, tôi biết chàng muốn xử phạt tôi, vậy chúng ta hãy cược nếu chàng thắng thì không thể phạt tôi nữa!” Hiểu Nguyệt nói xong thì hít một hơi thật sâu, còn có mấy phần ấm ức.

“Được!” Nhìn nàng chăm chú hồi lâu rồi Đàm Văn Hạo mới đồng ý, vốn định trừng phạt cái sự khẩu xà tâm phật của nàng nhưng lúc này nàng đã chủ động cầu hòa làm cho y nguôi giận gần hết, bây giờ coi như là chơi với nàng vậy!

Nhưng điều khiến Đàm Văn Hạo thất vọng chính là trò chơi nhỏ ấy. Suốt cả một đêm y không thắng được ván nào, hơn nữa chiêu thức của nàng càng ngày càng sống động, chiêu thức, trận pháp áp dụng giống như trên chiến trường vậy.

Vì vậy, Đàm Văn Hạo rất không cam lòng và quyết định trong đêm thứ hai sẽ chuyển bại thành thắng.

“Chàng muốn thắng tôi à?” Đỗ Hiểu Nguyệt rất đắc ý, chỉ thiếu nước nói thêm câu về luyện tập mấy năm nữa đi nhé! “Nhưng tôi không thể mất trắng cả đêm hy sinh giấc ngủ vô ích được, đêm nay cược gì đây?”

“Nàng muốn cược gì nữa?”

https://thuviensach.vn

“Thế này nhé, tốc chiến tốc thắng, chơi ba ván thắng hai là thắng cả, ngầm lưu ý là áp lực khá lớn đấy, nếu thắng thì tôi sẽ ở lại khách điếm cách kinh thành ba mươi dặm!”

“Còn nếu nàng thua?” Nàng tự tin vào khả năng thắng cuộc vậy ư?

Thua? Từ này có vẻ như chưa từng xuất hiện trong lịch sử chiến đấu của mình! “Nếu thua thì tôi sẽ về cung với chàng!”

“Ừm, rất đáng cân nhắc! Điều kiện nghe thật hấp dẫn!” Đàm Văn Hạo hơi nhướng mày, gật đầu cười một cách kỳ lạ khó nói ra lời. “Được! Cứ quyết định như vậy đi, có điều lỡ nàng nuốt lời thì làm sao?” Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, vẫn nên đề phòng thì hơn!

“Dám chơi dám chịu!” Nếu không nắm chắc phần thắng thì sẽ không cá cược với người ta!

Người ta thường nói, không thể nói lời quá tuyệt đối nếu không sẽ bị cắn ngược bản thân! Ván thứ nhất thua một nước cờ; ván thứ hai thua bốn nước; trong ván thứ ba Hiểu Nguyệt mới đi bảy nước cờ đã thua thê thảm!

“Không thể thế được! Sao chàng lại có thể tiến bộ nhanh như vậy?” Đỗ Hiểu Nguyệt lắc đầu nhìn chằm chằm vào bảy quân cờ trắng của mình trên bàn cờ, không dám tin vào mắt mình nữa, cớ gì mình có thể thua nhanh đến thế! Nàng cầm quân cờ trong tay ném thẳng xuống rồi đảo lộn cả bàn cờ, hét lớn: “Ván này không tính!”

“Ha ha, có phải Nguyệt nhi đã quên mất lời nàng nói không, chơi ba ván thắng hai là thắng cả, dù không tính ván này thì ta cũng thắng rồi!” Đàm Văn Hạo cười nói ra sự thật. “Cho nên, Nguyệt nhi hãy tuân theo giao ước theo ta về cung đi thôi!”

Cái gì gọi là tự đào hố chôn mình? Đây chính là ví dụ đổ máu nhất! Hiểu Nguyệt hối hận đến mức đầu như cũng to ra, con người này đâu chỉ có

https://thuviensach.vn

thông minh! “Như vậy đi, Hạo, đêm mai tôi sẽ dạy chàng một trò chơi mới rồi chúng ta lại cược lần nữa nhé?” Nàng kéo vạt áo y, lắc trái lắc phải, cầu xin nũng nịu.

“Nguyệt nhi, nàng không thể bất công như thế được. Nàng chỉ chọn trò nàng biết để chơi với ta, sao không để ta chọn cho cả hai?” Y rất hài lòng với vẻ làm nũng như con mèo nhỏ của nàng, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh và không để bị nàng dụ dỗ nữa!

Hiểu Nguyệt bĩu môi, quét sạch da gà đang nổi rợn cả người và lớn tiếng: “Nếu không thì mỗi người chọn một trò? Đêm nay chơi trò tôi chọn,đêm mai chơi trò chàng chọn. Thế là công bằng lắm rồi đấy!” Tính đi tính lại chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến kinh thành, chỉ cần thắng y một lần là rút lui ngay!

“Đêm nào cũng chơi ư?”

“Đúng, ngày nằm ngủ tối thức chơi, có thế đi đường mới không bị buồn chán!” Thật ra còn có một mục đích nữa, Đàm Văn Hạo bắt hai người ở cùng một phòng, rõ ràng y chẳng có ý đồ tốt đẹp gì, thế thì tối đến cứ chơi cho mệt lả người xem y động não thế nào! “Lẽ nào chàng không dám tiếp nhận sự khiêu chiến của tôi?”

Đàm Văn Hạo hơi trầm tư: “Đồng ý, có điều trong lúc chơi nếu có ai không hiểu thì người kia phải kiên nhẫn giảng giải.”

“Được thôi!” Hiểu Nguyệt chấp nhận ngay lập tức, những thứ có thể chơi được ở thời cổ đại này không nhiều, những trò chơi có thể đưa vào cung đình lại càng ít, thế nên nàng rất tự tin.

Nhưng Hiểu Nguyệt không ngờ được rằng tuy quả thực ở thời này rất ít trò chơi nhưng lại rất tinh vi, chơi rất mất sức; chẳng bù cho Đàm Văn Hạo, Hiểu Nguyệt nàng thay đổi cách chơi bài thật đa dạng nhưng qua vài lần y

https://thuviensach.vn

đã ngộ ra điểm chung, sau hai đêm trình độ đã vượt xa sư phụ Đỗ Hiểu Nguyệt!

Vì vậy, thật xui xẻo là Hiểu Nguyệt nàng đã thua cược, lại còn thua một cách rất lộn xộn.

Hiểu Nguyệt hậm hực vén rèm xe lên định bước xuống rồi lại quay về sau khi nghĩ ngợi một lát, Hoàng Thượng còn chưa xuống xe, nếu có ai xuống trước người, để người ngoài thấy thì chắc chắn sẽ bị úp tội danh đại bất kính lên đầu, "Chàng ra trước dẫn đầu đi, cung nhân ngoài đó nhiều quá, chàng có thể bảo họ lui xuống trước không?"

"Sao vậy, Đỗ Hiểu Nguyệt không sợ trời không sợ đất lại đi sợ mấy cung nhân ấy ư?" Đàm Văn Hạo cười nói trêu ghẹo Hiểu Nguyệt.

"Đúng thế thì sao? Bọn họ ồn quá đi!" Đỗ Hiểu Nguyệt tìm đại một cớ và quay lại chỗ ngồi, "Giờ này khá muộn rồi, tôi ngồi xe về thẳng Chiêu Dương cung, ngày mai đến thỉnh an Thái Hậu sau." Nàng không muốn đi bộ cũng chẳng muốn đổi xe.

"Hôm nay không cần về Chiêu Dương cung, tới thẳng Càn Thanh cung đi. Từ mai trở đi nàng hãy chuyển sang Ngự Phượng các." Lần trước là chuyện ngoài ý muốn, về sau không thể xảy ra nữa, vì thế tốt nhất là để nàng ở ngay bên cạnh mới yên tâm được!

"Ngự Phượng các? Đó là đâu? Có phải lãnh cung trong truyền thuyết không?" Hiểu Nguyệt hưng phấn đứng bật dậy, mặc dù sống trong cung đã hơn nửa năm nhưng vẫn chưa nắm rõ mọi khu nhà lầu các nơi đây, cũng chưa tìm ra vị trí của lãnh cung. "Ừm, hay lắm, có giác ngộ, tôi không thích ồn ào, tống thẳng tôi vào lãnh cung sẽ giúp tôi không bị đám phụ nữ đó đến quấy phá, họ đời nào có tâm tình quấy phá một Hoàng Hậu trong lãnh cung chứ!"

https://thuviensach.vn

“Trong Hoàng cung trừ lãnh cung còn có rất nhiều nơi khác!” Đàm Văn Hạo bị Hiểu Nguyệt chọc giận, hít sâu một hơi, chỉ sợ sẽ có ngày bị nàng chọc cho tức chết mất thôi, “Ngự Phượng Các là điện bên cạnh Càn Thanh cung, làm gì có Hoàng Đế nào đặt lãnh cung ngay cạnh tẩm cung của mình?”

Hiểu Nguyệt trề môi ra, có gì mà không thể bố trí, ai biết y có sở thích đặc biệt gì không đâu? “Tại sao tôi phải ở cạnh tẩm cung của chàng? Chẳng lẽ nóc nhà Chiêu Dương cung bị lật rồi không ở được nữa à?”

“Trẫm không thèm nói nhảm với nàng nữa!” Lúc này Đàm Văn Hạo đã bị Hiểu Nguyệt chọc tức đến mức không buồn nói thêm một câu nào nữa, rõ ràng nàng rất thông minh mà sao trong vấn đề này lại ngốc nghếch như thế? “Xuống xe đi, ngoài kia không có mấy cung nhân đâu, chúng ta cải trang vi hành đương nhiên sẽ không rêu rao.”

“Ờ! Thế vẫn đi thỉnh an Mẫu hậu à? Mặc đồ đi đường đến thỉnh an hình như không tỏ lòng tôn kính người cho lắm.”

“Ngày mai đợi hạ Triều nàng sẽ cùng ta đến thỉnh an Mẫu hậu!”

“Tại sao phải đợi chàng? Trước giờ tôi đều là người đến thỉnh an sớm nhất vì không muốn ngồi tán dóc dông dài với đám phi tử của chàng. Thỉnh an xong còn có thể về đánh thêm một giấc!”

“Nếu sáng mai nàng có thể dậy sớm thì ta cũng không có ý kiến!” Y nhếch mép cười rồi mở cửa xe và giẫm lên thang bước xuống.

Dậy sớm? Đương nhiên làm được rồi, dù mình hơi ham ngủ nhưng lúc cần dậy làm việc vẫn có thể dậy được! Hiểu Nguyệt băn khoăn nhảy xuống, vừa chạm đất đã bị ai đó ôm eo, “ai đó” cúi đầu cảnh cáo: “Sau này không cho phép nàng nhảy lên nhảy xuống nữa, cứ cho là không có dáng vẻ của Hoàng Hậu cũng phải nghĩ cho đôi chân của nàng chứ.”

https://thuviensach.vn

“Biết rồi! Đừng có dựa gần vào người tôi thế, còn có cung nhân đang nhìn kia kìa!” Hiểu Nguyệt đẩy người đứng bên cạnh ra liếc thấy ba mươi cung nhân đang quỳ, lòng thầm mắng Đàm Văn Hạo nói dối, hơn ba mươi người đứng đợi bên ngoài mà còn bảo là ít ư? “Chàng không cần giữ thể diện nhưng tôi cần, ngày mai không biết trong cung lại lưu truyền chuyện bát quái gì nữa đây!” Đám người bát quái rất đáng sợ, nếu để các phi tử khác biết thì e rằng sáng mai không được yên ổn.

“Không phải nàng rất giỏi lợi dụng lời đồn đãi ư?” Đàm Văn Hạo cười khẽ. Hồi đầu khi ở Thương Lãng có thể tìm thấy nàng chỉ trong nửa ngày không phải chính vì nàng đến trà phường náo loạn một trận sao?

“Còn phải xem tình hình thế nào chứ!” Hiểu Nguyệt bước hai bước thật gọn gàng sang bên cạnh để tránh khỏi phạm vi hành động của y.

Đàm Văn Hạo mặc kệ việc nàng tạo khoảng cách, quay ra nhìn những cung nhân đang quỳ và ra lệnh một cách vừa nhẹ nhàng vừa uy nghiêm: “Lui ra hết đi!”

“Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương sai người truyền lời nói Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương hôm nay không cần đến cung Thái Tuyên nữa ạ.” Lưu công công tiến lên bẩm báo.

A! Thái Hậu thật thấu hiểu sự đau lòng của người khác!

“Ừm!”

“Nô tài đã sai người chuẩn bị nước nóng, rượu và thức ăn. Mời Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thay rửa rồi dùng bữa ạ.”

“Hôm nay tất cả các ngươi đều sẽ được thưởng!” Đàm Văn Hạo cười sung sướng gật đầu, phất tay ý bảo Lưu công công lui ra rồi giơ tay nhìn Hiểu Nguyệt, mặt cười rạng rỡ, “Hoàng Hậu, đi thôi!”

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt hơi do dự rồi mới đưa tay ra, khẽ che đi phần da thịt trắng nõn nhưng hơi thô ráp trên tay, nắm chặt lấy bàn tay kia, dường như sẽ nắm lấy cả đời này. Hai người bước chầm chậm về phía Càn Thanh cung, nàng nhìn những cảnh vật trên đường vừa quen thuộc vừa xa lạ và than thở một câu: Dạo một vòng lớn rồi vẫn quay về đây!

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 91

“Đã mấy giờ rồi?” Cảm thấy bên cạnh chợt trở nên rộng rãi hẳn, Đỗ Hiểu Nguyệt mở mắt ra nhìn Đàm Văn Hạo đang thay đồ, hỏi theo tiềm thức, “Chàng định đi đâu à?”

“Vẫn còn sớm lắm, nàng ngủ tiếp đi. Trẫm phải lên triều.” Y cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, vừa vuốt má nàng vừa nói.

Nghe y nói thế Hiểu Nguyệt mới nhận ra có thêm năm cung nữ trong phòng đang bận rộn mặc quần áo cho Đàm Văn Hạo. Nàng định ngủ thêm một lát nhưng nghếch mắt thấy một cung nữ đang lúi húi buộc đai cho Đàm Văn Hạo phía dưới người y, đầu như chôn trong ngực y thì cơn buồn ngủ lập tức biến mất. Nàng xoay người bước xuống giường rồi chạy vội đến chỗ y, giật lấy đai lưng trong tay cung nữ nói: “Để tôi!”

Động tác thô lỗ ấy làm cho Đàm Văn Hạo rất kinh ngạc: “Nguyệt nhi, nàng đang làm gì vậy?”

“Làm cái này này!” Sắc mặt Hiểu Nguyệt rất khó coi, tuy nói cung nữ thay đồ cho y là theo quy củ nhưng nàng rất không thích có người phụ nữ khác rúc vào lòng y như thế! “Hừ, cái thắt lưng đáng chết này, sao khó thắt thế hả? Có thắt hình nơ bướm được không?” Sau khi đấu tranh với chiếc dây lưng rất lâu nàng ngẩng đầu hỏi với ánh mắt mong chờ.

“Nguyệt nhi, mấy chuyện này để cung nữ làm là được rồi.” Đàm Văn Hạo cười, hàng ngày tự thay quần áo cho mình nàng đều chiến đấu với chúng cả ngày mới xong, nói gì đến việc thay quần áo hộ người khác!

https://thuviensach.vn

“Không được! Tôi không thích có người phụ nữ khác chạm vào người đàn ông của mình!” Hiểu Nguyệt rất mạnh miệng gạt phắt đi, nói xong thấy trong mắt Đàm Văn Hạo thầm nảy ý cười thì mặt liền đỏ ửng, rất có vẻ thiếu nữ thẹn thùng, “Ý tôi là vợ giúp chồng thay đồ thắt đai lưng là việc nên làm thôi!”

“Nguyệt nhi, dấm chua này nàng cũng ăn à?” Mi cong như cười, nói cũng gấp gáp hơn.

“Không có!” Đánh chết nàng cũng không nhận, nhìn kìa, mày mắt y cong lên đến trời cả rồi!

“Nguyệt nhi yên tâm, ta nhất định sẽ làm được những chuyện mình đã đồng ý với nàng! Trong mắt ta chỉ có nàng thôi, không có bọn họ đâu!” Nàng càng không vui càng chứng tỏ nàng để ý, nếu nàng vẫn như ngày trước ước ao mình đi tìm người phụ nữ khác thì mới khiến người ta lo lắng, tức giận!

Hiểu Nguyệt rầu rĩ quay ra phía sau tỏ ý gọi cung nữ đến giúp, nếu không thì y không thể lên triều được mất, rồi nàng khoanh tay ngồi một bên tiếp tục xem người ta bận rộn, còn đầu óc lại phiêu du đi nơi nào. Không biết là bao lâu mà khi rửa mặt mũi xong vẫn thấy có người ngồi nhìn ra mông lung không chớp mắt, Đàm Văn Hạo đã thử gọi hai tiếng nhưng người đó không phản ứng gì. Y đành đi tới trước mặt nàng, tay hơ hơ trước mắt định lên tiếng thì nàng đã mở miệng trước:

“Văn Hạo này, có phải tôi không có chút hấp dẫn nào không? Rất không có sức quyến rũ của phụ nữ ấy?” Giống cái đêm cãi cọ ầm ĩ ấy y đã từng nói như vậy!

Đàm Văn Hạo vô cùng sửng sốt, những lời này thốt ra từ đâu thế? Lại còn trước mặt nhiều cung nhân như vậy! “Khụ, Hoàng Hậu, chắc nàng chưa

https://thuviensach.vn

tỉnh ngủ!” Y lườm cô cung nữ đang cúi đầu nín cười, thử giúp nàng giữ lại chút thể diện.

“Không trả lời chính là đồng ý!” Hiểu Nguyệt tựa như vẫn chưa tỉnh táo lại, lặng lẽ gật đầu, bắt đầu nói lời mang tính tổng kết: “Thảo nào, suốt dọc đường trừ thi thoảng lén thơm lên má tôi ra thì không có yêu cầu tiến thêm một bước nào khác! Lúc mới đầu tôi rất đề phòng chàng, nhưng sau đó thì chàng cũng quá ư là… Ôi! Tôi nên vui hay buồn đây?” Ngày ngày cùng giường nhưng tuyệt đối là nằm đắp chăn bông nói chuyện trong sáng! Tình trạng này mặc dù rất hợp ý mình nhưng đôi khi lại khiến mình nghĩ ngợi, phải chăng mình chẳng có chút hấp dẫn nào?”

Vốn muốn cất tiếng nói gì đó nhưng đảo mắt một vòng thì thấy đám cung nhân ai nấy đều đang cúi đầu mím môi như cười như không, Đàm Văn Hạo liền phất tay áo: “Các ngươi lui xuống trước đi!”

Đợi cung nhân ra hết y mới phì cười thành tiếng, cười tới nỗi làm Hiểu Nguyệt đen xị cả mặt, nhíu mày lườm y: “Có gì vui mà cười? Cười hở mười cái răng rồi kia kìa!”

“Nguyệt nhi, có phải nàng đang mời gọi ta không…”

“Không phải!” Lời còn chưa dứt nàng đã quyết liệt chặn họng, tức tối nằm lại lên giường, kéo chăn kín đầu chán nản nói, “Chàng lên triều đi, tôi đi ngủ!” Đỗ Hiểu Nguyệt, nhất định là cái đầu mày hỏng rồi mới đi thảo luận vấn đề này một cách nghiêm túc như thế với y.

Đàm Văn Hạo thấy Hiểu Nguyệt trùm chăn kín đầu con mắt sắc bén vẫn liếc được gương mặt ửng hồng đang giấu dưới chăn, “Nguyệt nhi, đã bí còn chui vào chăn, nàng không sợ nóng à?”

“Trời còn sớm sủa, mát mẻ lắm!”

“Thẹn đấy à? Nàng vừa bàn luận trước mặt cả đám cung nữ đấy thôi!”

https://thuviensach.vn

“Kệ bọn chúng!”

“Giận rồi?”

“Tôi nhỏ nhen thế sao?”

“…”

Một hỏi một đáp cứ thế liên tục, nhưng chiếc chăn càng ngày càng che kín. Cuối cùng, Đàm Văn Hạo thật sự lo nàng sẽ làm bản thân bị bí đến ốm nên quyết định đáp lời thật lòng: “Ta hy vọng nàng cam tâm tình nguyện!”

“…” Lần này, Đỗ Hiểu Nguyệt không trả lời nữa mà vẫn giữ chặt cái chăn.

Đàm Văn Hạo cười bất đắc dĩ, khẽ than: “Ta biết, lần đó là ta ép buộc nàng khiến nàng không vui, hoặc rất giận ta; thế nên ta hy vọng về sau chuyện đó đều do cả hai tình nguyện thì hơn!” Y vẫn nhớ rõ những giọt nước nơi khóe mắt nàng trong lúc cùng cực ngày ấy, y không tài nào không chú ý đến, chúng khiến y đau lòng khôn nguôi. Y biết nàng không muốn mà vẫn cưỡng ép nàng! Vì vậy y mới bỏ đi trước khi nàng tỉnh lại.

“Hừ!” Một tiếng nói lạnh lùng vọng vào tai cho thấy chủ nhân của tiếng nói ấy đang rất giận.

Y mỉm cười khổ sở, biết mà, nàng vẫn luôn có khúc mắc trong lòng với việc này! “Nguyệt nhi, từ kinh thành ta chạy đến Thương Lãng, không tiếc thứ gì để đưa được nàng về đây, hẳn nàng phải biết ta quan tâm nàng biết bao, vậy xin nàng đừng tức giận chuyện không vui vẻ ngày rời cung ấy nữa, nhé?”

“Chàng có biết vì sao tôi giận không?” Nàng giật mạnh cái chăn ra nhướn mày hỏi, “Tôi không giận chuyện chàng cưỡng ép, đã làm Hoàng Hậu của chàng thì sớm muộn sẽ xảy ra chuyện đó! Đương nhiên hai bên

https://thuviensach.vn

cùng tình nguyện là tốt nhất,bằng không có thể coi như đang chơi trai bao cũng được! Nhưng chàng thực sự ngu ngốc hết sức, chẳng hiểu cái gì hết! Hơn thế nữa sao chàng có thể bỏ đi ngay sau khi xong chuyện? Chàng có biết lúc tỉnh dậy lòng tôi cảm thấy thế nào không? Sao chàng lại ích kỷ như vậy! Nếu chẳng có ý với chàng ta đã…"

Nói đến cuối cùng hai mắt đã nhòa lệ, "Quá đáng nhất chính là chàng lại có hứng thú đi thưởng hoa với Lý Thiên Nhu, chàng biết không, lúc ấy tôi rất muốn chạy đến tát cho chàng một cái!"

"Xin lỗi! Nguyệt nhi!" Đàm Văn Hạo dịu dàng lau đi giọt lệ đọng trên khóe mắt nàng, thấp giọng thì thầm, "Là ta không tốt, là ta để nàng chịu uất ức! Hôm đó ta cũng không biết nên đối mặt với nàng như thế nào nên mới…"

"Thôi bỏ đi, chuyện đã qua rồi, nhiều lời cũng vô dụng!" Hiểu Nguyệt ngắt lời y rồi quay đi nhìn sang hướng khác. "Chàng lên triều đi, nhỡ đến muộn sử quan sẽ ghi chép lại đấy!"

Nàng không muốn nói nữa cũng được, dù gì đó cũng không phải chuyện làm người ta vui vẻ gì cho cam. Chỉ là, có phải nàng vẫn giận mình không? "Được rồi!" Y cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng rồi mới bỏ đi.

Đàm Văn Hạo đi rồi, Hiểu Nguyệt cũng không muốn ngủ nữa, vừa ngồi dậy đã thấy Hồng Trù tiến vào phục vụ. Nàng đoán nhất định là Đàm Văn Hạo đã khâm điểm Hồng Trù đến!

"Tiểu thư đã làm cho Hồng Trù lo lắng biết bao!" Hồng Trù oán thán, "Trong khi đó tiểu thư lại du ngoạn một phen thật vui vẻ ngoài đó!"

Ôi… Nha đầu kia đã tiên phát chế nhân rồi! "Này, Hồng Trù, mới mấy tháng không gặp mà sao cô đã khác những nha đầu khác thế hả, lúc gặp lại chủ tử tiểu thư khi hẳn phải kích động đến nỗi lệ tuôn lã chã, hồ ngôn loạn

https://thuviensach.vn

ngữ mới là bình thường chứ!” Đỗ Hiểu Nguyệt chọn bộ Triều phục vì định đi hành đại lễ với Thái Hậu.

“Tiểu thư khỏe mạnh vui vẻ, đương nhiên Hồng Trù phải cười tươi nghênh đón tiểu thư nên mới không khóc lóc!” Hồng Trù nói bướng.

Lúc ngước mắt lên nàng thấy rõ mắt Hồng Trù ngân ngấn giọt nước mắt trong suốt, vừa buồn cười vừa thương xót, nàng đưa Hồng Trù một chiếc khăn lụa trắng tinh: “Tôi cũng không thích người khác vừa thấy mình đã khóc lóc ỉ ôi, dù khóc cũng phải là cười ra nước mắt, tôi đâu có thiếu tay hụt chân gì đâu, có gì mà khóc chứ? Cứ coi như tôi đi du lịch ba tháng là được!”

Tuy không hiểu “du lịch” nghĩa là gì nhưng cũng đoán được bảy tám phần, “Lần sau tiểu thư có đi du lịch thì nhớ đưa Hồng Trù theo nhé!” Hồng Trù không nhận chiếc khăn Hiểu Nguyệt đưa, bên cạnh vẫn còn cung nữ khác đang đứng hầu, nàng nói chuyện với Hiểu Nguyệt như vậy vốn đã vượt quá khuôn phép, nếu còn không phân tôn ti chủ tớ nữa thì chỉ sợ càng gây thêm nhiều lời đồn đãi trong đám cung nhân.

“Được rồi! Đợi có lần sau mới nói! Nói không chừng khi đó Hồng Trù đã xuất cung gả cho người ta rồi ấy chứ!” Đỗ Hiểu Nguyệt hành động dứt khóa: lau nước mắt giúp Hồng Trù rồi cười lớn trêu chọc, “Nói thật tôi thực sự cảm thấy sẽ có ai đó phù hợp với cô, nếu không thì để tôi làm bà mối cho nhé! Có điều mấy việc này tôi nghĩ là tự mình đi tìm hiểu vẫn hay hơn, chỉ nghe lời một phía từ bà mối đã quyết định chuyện chung thân thì hình như thiếu sót quá!”

“Nhưng tiểu thư còn chẳng qua mối mai cơ mà!” Nói dứt lời Hồng Trù đã nhận ra mình lỡ mồm liền vội vàng nói chữa, “Tiểu thư vinh hạnh được Thánh thượng triệu vào cung, đương nhiên những người khác không thể so được.”

https://thuviensach.vn

“Ớ…” Thấy Hồng Trù nói thẳng như ruột ngựa, Hiểu Nguyệt chỉ cười nhẹ thở ra, “Tôi không được chọn lựa đã bị định đoạt rồi, thế nên cô phải giúp tôi hoàn thành tâm nguyện! Nói thật nhé, tôi rất hối hận rằng trước kia sao mình chẳng yêu đương gì để đến giờ đã xong mất rồi, chưa từng yêu đương, phim cũng chưa xem, nắm tay cũng chẳng nắm, đùng cái thành vợ người ta luôn!” Thế sự khó liệu có lẽ chính là vậy!

Hồng Trù vẫn giữ im lặng, đi theo Hiểu Nguyệt hơn nửa năm thường nghe nàng nói những chuyện khó hiểu, lúc mới đầu còn hỏi xem điều đó có nghĩa là gì, về sau thì không buồn hỏi nữa, có hỏi nàng cũng không giải thích!

“Vì lẽ đó, Hồng Trù yêu quý, cô chính là niềm hy vọng của tôi! Tôi đã quyết định sẽ bồi dưỡng cô thành một tài nữ cầm kỳ thi họa rồi tổ chức một cuộc chiêu thân gì gì đó để cô chọn cho mình người chồng hoàn mỹ nhất, coi như đền bù cho sự tiếc nuối nho nhỏ trong lòng tôi!”

Hiểu Nguyệt hai mắt sáng rực nhìn Hồng Trù, với ánh mắt ấy của nàng có thể thấy ngoại hình Hồng Trù rất khá, vóc người cũng được lắm, chỉ có điều thiếu chút khí chất đại gia, ngược lại có mấy phần ngọt ngào kiểu cô gái khuê các nơi dân dã, hơn nữa nàng cũng là một người có kiến thức, một cô gái như vậy sống ở thời cổ đại này cũng là một cô nương rất tốt.

“Tiểu thư, sau này chớ gọi Hồng Trù là Hồng Trù yêu quý nữa nhé! Không hợp với thân phận của tiểu thư cũng như cung quy.” Hồng Trù bất giác phản bác, vì toàn bộ các cung nữ đang đứng hầu bên cạnh đều đang thở gấp với ánh mắt hâm mộ nhìn nàng. Hoàng Hậu không làm cao mà còn thân mật với a hoàn của mình như thế chỉ lo rằng truyền ra ngoài cửa cung sẽ thu hút rất nhiều kẻ đến vuốt mông ngựa!

“Ở đâu ra cái cung quy viết là không cho phép tôi gọi cô là bảo bối (yêu quý)?” Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm phản bác. “Cô nên cảm thấy vinh hạnh, không phải ai cũng có thể được tôi gọi là bảo bối đâu đó! Trừ cô và Thanh

https://thuviensach.vn

Trúc…” Nhắc tới Thanh Trúc làm Hiểu Nguyệt đột nhiên ngừng lời, trầm mặc rất lâu rồi mới chậm rãi hỏi, “Thanh Trúc bây giờ thế nào rồi? Vẫn bị giam à? Hay bị đày ra biên cương rồi?”

“Đã bị đày ra biên cương rồi ạ, vừa mới ba hôm trước thôi. Nhưng Hồng Trù nghe nói là đàn bà con gái mà bị đày ra đó sẽ thành quân kỹ hoặc tiện tỳ.” Hồng Trù nói một cách rầu rĩ, rồi đột nhiên nàng quỳ xuống cầm tay Hiểu Nguyệt lắc nhẹ, “Tiểu thư, người có thể cầu xin Hoàng Thượng được không, tính tình Thanh Trúc bướng bỉnh chỉ sợ không chịu nổi khổ ải ấy, không nhận nổi tội tình ấy, cũng như không chấp nhận để người ta đùa cợt, chỉ sợ rằng cô ấy sẽ chọn cách tự sát! Xin tiểu thư cầu xin Hoàng Thượng đừng để Thanh Trúc bị đưa đến nơi biên cương được không?”

Thấy Hồng Trù lo lắng và vô cùng quan tâm tới Thanh Trúc, Hiểu Nguyệt nhất thời cũng không biết nên đáp lại thế nào mới phải. Sau một hồi im ắng nàng khẽ đẩy tay Hồng Trù ra, bình thản nói: “Một người khi làm sai thì phải chịu sự trừng phạt, dù tôi cũng không muốn đối xử với Thanh Trúc như thế nhưng còn có cách nào nữa đâu? Hoàng Thượng sẽ không thay đổi chỉ ý vì mấy câu nói của tôi, Thanh Trúc đã hại chết con cháu Hoàng gia – đó là sự thật không thể chối cãi.”

“Nhưng tiểu thư, không phải người vẫn hoài nghi cái thai của Lý Quý phi không phải long chủng sao? Nếu chứng minh được điểm này thì có phải Thanh Trúc sẽ không bị trừng phạt nặng đến thế?” Hồng Trù trong lúc nhất thời cuống quít buột miệng nói.

“Đó chỉ là phỏng đoán thôi!” Hiểu Nguyệt khẽ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ. “Cái thai của Lý Thiên Nhu là long chủng!”

Thế cho nên, vụ án này chỉ đành ấn định như vậy. Hồng Trù ngã nhào xuống, vẻ mất mát bao trùm.

https://thuviensach.vn

“Tuy nhiên, chỉ cần Hoàng Thượng đại xá thiên hạ thì Thanh Trúc vẫn có khả năng được vô tội phóng thích.” Khi Hồng Trù đã gần như tuyệt vọng, Hiểu Nguyệt buông nhẹ một câu làm nàng lại dấy lên niềm hy vọng, chưa kịp quỳ thẳng người lại thì Hiểu Nguyệt nói thêm câu nữa khiến nàng lại lao xuống địa ngục, “Có điều theo tôi thấy, trong vòng khoảng nửa năm hoặc hai ba năm tới Hoàng Thượng không có ý định đại xá thiên hạ.” Một quốc gia nếu động chút là đại xá thì số phạm nhân nên bị giam giữ chắc sẽ tiêu dao ngoài pháp luật mất.

“Hồng Trù, chuyện của Thanh Trúc tự tôi có tính toán, cô đừng vì chuyện ấy mà cầu xin chạy vạy khắp nơi! Đứng dậy đi. Ta không thích ai hơi một tí đã quỳ tới quỳ lui.” Hiểu Nguyệt không đỡ Hồng Trù mà nghiêng người tựa lên sạp, quan sát những cung nữ khác một lượt xong mới thản nhiên nói. “Chuyện ngày hôm nay các cô hãy coi như không nghe thấy gì hết! Dù bản cung không dán được những cái miệng ở chỗ xa xôi nhưng dán miệng mấy người thì đơn giản.”

“Vâng, nô tỳ đã hiểu.” Các cung nữ vừa nghe vậy liền quỳ xuống ngay lập tức, có chút không quen với sự thay đổi thái độ bất ngờ của Hiểu Nguyệt, từ lâu họ đã nghe nói rằng vị Hoàng Hậu này không làm cao mà còn đối xử rất tốt với cung nhân – điểm này họ vừa được trải nghiệm; nhưng bỗng nhiên nàng trở nên thật nghiêm khắc. Có lẽ trong tất cả các phi tử Hậu cung không có ai đủ khả năng so sánh với nàng – cứ trông cách ăn nói lạnh nhạt, thái độ thờ ơ mà ẩn giấu sự uy hiếp rất lớn ấy là biết.

“Đứng dậy đi!” Đỗ Hiểu Nguyệt ngồi thẳng người, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn. “Thật ra có mấy chuyện bát quái trong Hậu cung cũng tốt, nhưng chuyện gì cũng có mức độ. Nếu giữ đúng mức độ thì ai nấy đều sẽ coi như chuyện lúc trà dư tửu hậu, cười cợt cho vui; nếu đi quá xa thì e rằng đến một ngày nào đó sẽ đi xa tới mức trở thành tai họa vẫn không biết!”

“Nương nương giáo huấn rất phải ạ!”

https://thuviensach.vn

“Ừm… được rồi!” Hiểu Nguyệt khẽ gật đầu, có vẻ rất hài lòng với sự tiếp thu của các cung nữ, sau đó tủm tỉm cười hỏi: “Gần đây trong Hậu cung có tin tức gì mới không? Các cô nói ra thử xem để tôi nghe cho đỡ chán nào!”

Đám cung nữ vừa nghe vậy thì sững cả người, nhất loạt quay ra nhìn Hồng Trù. Hồng Trù chỉ cười nhạt, trước kia thi thoảng Hiểu Nguyệt cũng yêu cầu cung nhân Chiêu Dương cung kể lể các loại tin đồn, nhưng lần nào đang nghe nàng cũng bị ngủ gật, từ đó về sau, tất cả cung nhân trong Chiêu Dương cung đều biết nàng có một thói quen kỳ lạ, cứ khoảng ba đến năm ngày lại muốn nghe người khác kể chuyện để ngủ trưa, chỉ có điều hôm nay vẫn còn rất sớm, lẽ nào nàng lại buồn ngủ rồi?

“Tiểu thư à, chuyện trong Hậu cung không phải chỉ có mấy chuyện ấy thôi sao?” Hồng Trù lên tiếng trước, đồng thời bước tới xoa bóp vai thật nhẹ nhàng cho Hiểu Nguyệt. “Người lại muốn nghe chuyện các ma ma bắt nạt tiểu cung nữ mới nhập cung à?”

“Tùy hứng các cô thôi, các cô cứ nhặt ra mấy chuyện vui vui, thú vị và kể tôi nghe là được. Từng người một nhé, tôi muốn được nghe nhiều phiên bản!” Hiểu Nguyệt ngáp nhẹ một cái, uể oải dựa người ra sau. “Tôi khép hờ mắt thôi, có gì cứ gọi!”

Hóa ra là muốn nghe kể chuyện cổ tích trước khi ngủ! Đám cung nữ cuối cùng đã hiểu được ý của Hoàng Hậu, nàng vừa nãy nói cho phép lưu truyền lời đồn đại trong cung chính bởi nàng là một người rất thích nghe lời đồn!

https://thuviensach.vn

Chương 92

“Muội đến rồi à!” Giọng nói nhàn nhạt mà hơi mông lung vang lên trên đầu Đỗ Hiểu Nguyệt. Nếu không phải biết nơi này còn có sự tồn tại của một người khác thì nàng nhất định sẽ cho rằng có vị khách nào đó từ bên ngoài tới viếng thăm.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chỗ chạc cây, quả không sai, y lại ngồi trên cành cây rồi. Lần này y không cúi đầu nhìn nàng mà nhắm mắt nghỉ ngơi. “Đợi có lâu không? Thật ngại quá, ta đến muộn rồi.” Hiểu Nguyệt cười hì hì rồi cũng trèo lên cái cây ấy, ngồi cạnh y.

Đàm Văn Bác mỉm cười nghiêng đầu ngắm nàng thật kỹ rồi thong thả nói: “Đây sẽ là lần cuối cùng.”

Hiểu Nguyệt khẽ run rồi nở nụ cười thật tự nhiên, vui vẻ đáp: “Sau này muội đợi huynh là được, bạn bè với nhau cần gì so đo quá nhiều!”

“Muội biết không, nụ cười tự nhiên của muội rất đẹp! Thậm chí đôi mắt cũng như đang cười.”

Giọng điệu cực kỳ nghiêm túc làm cho Hiểu Nguyệt sững sờ, nàng đành cười ha ha: “Cám ơn huynh đã khen, muội cũng cảm thấy vậy đó! Ha ha, tự kiêu quá đúng không! Đúng rồi, không phải huynh nói là đi tiêu dao ngoài đó sao?” Sáng nay lúc đi thỉnh an Thái Hậu đã thấy y ngồi đó, sau mới biết trong thời gian Đàm Văn Hạo rời kinh Thái Hậu đã ốm một trận, vì vậy đương nhiên phải giao cho y xử lý quốc sự.

“Đi chưa đến một ngày ta lại đổi ý.” Đàm Văn Bác cười khẽ, có chút lạnh nhạt. “Ta không muốn để huyết mạch Hoàng gia lưu lạc chốn dân gian

https://thuviensach.vn

nên quyết định quay về.”

“Vậy thì, có phải biết muội có thai rồi y mới đi tìm muội không?” Nếu như quả thật là vậy thì không thể không xem lại địa vị của mình trong lòng y.

“Ta không bảo y!” Đàm Văn Bác nói rất bình tĩnh và chậm rãi, “Trước khi ta về kinh thành y đã rời kinh rồi, hơn nữa ta đoán là khi y đến Thương Dao anh trai muội cũng không nói chuyện đó với y.” Đỗ Chính Hiên giữ em gái rất kỹ!

Sự lạnh nhạt của Đàm Văn Bác khiến Hiểu Nguyệt cảm thấy không thoải mái, và nếu hai người họ tiếp tục nói về vấn đề này thì e sẽ làm cho bầu không khí ngày càng nặng nề hơn, thế nên nàng đổi chủ đề: “Hừm, có phải mối quan hệ của huynh với Thái Hậu đã tốt lên không?” Hôm nay, tuy thái độ của y với Thái Hậu vẫn không nóng không lạnh nhưng việc y đến cung Thái Tuyên đã là một dấu hiệu tích cực.

“Người chết đã đi từ lâu, huống hồ giữa ta và Mẫu phi không có tình cảm thực tế, bà chỉ sinh ra ta chứ không nuôi dưỡng ta ngày nào, mẹ ruột không bằng mẹ nuôi, hơn nữa chất độc trên người bà ấy cũng vì hai anh em ta mới trúng phải.” Y thở dài, có vẻ như rất nhẹ nhõm, “Ta kiên trì như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy.”

“Ha! Cuối cùng huynh đã nghĩ thông suốt rồi!” Hiểu Nguyệt thở phào, cười hớn hở vỗ vai Đàm Văn Bác. “Từ nhỏ đến lớn huynh sống trong Hoàng cung, đương nhiên cũng hiểu rằng có rất nhiều chuyện không thể do mình làm chủ. Mình không động đến người ta không có nghĩa là người ta cũng không động đến mình! Cho nên, để tự bảo vệ mình ở chốn này chỉ có hai con đường: một là tự giác tiến gần đến lãnh cung một chút; hai là không cam chịu bị chèn ép, vận dụng tranh sủng đoạt thế, đến khi ngươi chết ta sống mới thôi.”

https://thuviensach.vn

“Muội thật sự hiểu rõ hết thảy mọi chuyện!” Đàm Văn Bác đẩy bàn tay nàng đặt trên vai y ra, hình như nàng chẳng có chút ý thức phân biệt nam nữ gì cả, chỉ cần vui vẻ trong phút chốc là khoác tay vỗ vai thật tự nhiên, hào phóng. “Thế bây giờ muội định đi đường nào?”

“Nếu là trước đây muội sẽ chọn con đường thứ nhất, nhưng giờ đây, sau khi xuất cung đi một vòng rồi quay về… Ôi!” Hiểu Nguyệt khẽ thở dài nhưng không hề buồn bã hay đau khổ.

“Có điều đường muội đi hiện giờ không phải cả hai con đường đó. Muội sẽ giữ thái độ quan sát, chỉ cần y không đạt được những yêu cầu của muội thì dù không tìm được cách xuất cung muội cũng thà chết trong lãnh cung chứ không để bản thân chịu nửa phần uất ức!”

“Muội bướng thật đấy!” Đàm Văn Bác cười, “Biết rõ là đường chết mà còn đâm đầu vào.” Thật sự muốn một vị vua từ bỏ tam cung lục viện khó đến thế nào chứ? Cứ cho là y đồng ý, chỉ sợ các đại thần trong triều sẽ phản đối đến cùng!

“Muội biết!”

Hiểu Nguyệt cười nhạt, nửa phần không chắc nửa phần khó xử, “Chắc huynh đang nghĩ đầu óc muội bị hỏng rồi phải không! Một ngày nào đó khi muội đã mỏi mệt, muội sẽ hầu Chu Công đánh cờ cả đời.” Chuyện sau này để sau này nói, dù đến cuối cùng đau đớn khổ sở cũng chấp nhận, cùng lắm thì từ ấy về sau sẽ ngủ thiếp đi không dậy nữa! “Nói thật đi, huynh định thế nào? Muội luôn thấy huynh không phải một vị Vương gia nhàn rỗi được ghi tên trong gia phả!”

“Lúc Hoàng huynh còn chưa kế vị, ta thật sự là một kẻ rảnh rỗi, sau đó Hoàng huynh mời ta giúp đỡ, ta cũng hiểu chỗ khó của y nên đồng ý làm một Vương gia nắm thực quyền.” Đàm Văn Bác nói vắn tắt.

https://thuviensach.vn

“Hoàng huynh và ta giống nhau, đều không thích những thị phi trong Hoàng cung, tiếc rằng Hoàng gia không có nhiều người nối dõi, đời bọn ta chỉ có hai hoàng tử còn sống.”

“Hoàng cung chính là vậy đó, có một vài người đưa cả những đứa trẻ không biết gì vào cung!” Hiểu Nguyệt hiểu ý tứ y muốn nói. “Phú quý và quyền thế rất hấp dẫn, cuộc sống trong cung thì nhàm chán, không phải ai cũng giống muội chỉ cần được ăn, được uống, được ngủ là thấy thỏa mãn rồi. Họ luôn phải tìm chút chuyện để làm mới có thể cảm nhận được ý nghĩa của việc sinh tồn trong Hoàng cung này!”

Đàm Văn Bác cười ra tiếng, đuôi mắt giương lên như cũng đang cười: “Đúng là muội, nếu để bọn họ nghe thấy cách muội đánh giá chuyện mà họ cho là vô cùng quan trọng như thế chắc họ sẽ giận đến hộc máu mất!”

“Đám phụ nữ nhàm chán ấy đâu đáng để muội bình luận!” Hiểu Nguyệt lạnh lùng nói, “Đợt vừa rồi trước khi xuất cung còn bị một người trong Hậu cung chơi một vố, muội vẫn ghi nhớ trong lòng! Muội đang xem xét có nên gây rắc rối cho cô ta không đây!”

Đàm Văn Bác không nói gì, yên lặng nhìn Hiểu Nguyệt. Tuy vẻ mặt nàng rất bình thản nhưng nói chung vẫn cảm thấy nàng đang tính toán gì đó. Càng tiếp xúc nhiều và hiểu nàng sâu sắc càng nhận thức rõ rằng nàng giống như một hồ nước sâu, ngoài mặt có vẻ thản nhiên nhưng không bao giờ đoán ra những ý định trong lòng nàng.

Đột nhiên Đàm Văn Bác giữ im lặng, Hiểu Nguyệt cũng không cảm thấy lạ kỳ, nàng ngại phải đoán xem y đang nghĩ ngợi gì, nhắm mắt tự nhìn lại bản thân và nghỉ ngơi một lát xong mới thong thả nói: “Huynh có định tiết lộ sự thật về thân thế hai người cho y biết không? Cả hai đều là đương sự, y cũng có quyền được biết chân tướng.”

https://thuviensach.vn

“Y không biết cũng tốt. Nếu biết có lẽ y lại trở nên giống ta, lâm vào một mối hận thù khó giải thích.” Đàm Văn Bác nói một cách nhàn nhạt, “Muội có thể giữ bí mật này giúp ta không? Coi như đây là một bí mật nhỏ giữa chúng ta.”

“Ha ha!” Có một người em trai như vậy xem như là phúc phận của y! “Thật ra muội đoán là huynh không muốn gặp Thái Hậu nên mới xuất kinh du ngoạn! Bây giờ nếu đã chấp nhận rồi thì chi bằng cứ ở lại. Nếu huynh thật sự muốn đi thì về sau số lần chúng ta gặp mặt sẽ rất ít, nói thật là muội rất thích người bạn như huynh, Hậu cung quá chán, thân phận lại quá cao, chẳng có mấy ai nói chuyện cũng như trèo cây cùng muội thế này.”

“Muội không nỡ để ta đi ư?”

“Hừm, nếu cả đời huynh cứ bay nhảy khắp nơi như thế thì em dâu tương lai của muội nên tính sao? Huynh sẽ đưa cả nàng đi hay để lại trong phủ, khoảng một năm rưỡi mới về nhìn nàng một cái? Kỳ thực phụ nữ rất chú trọng cảm giác có một ngôi nhà.”

“Muội thì sao? Không phải muội nói muội mong được du ngoạn khắp nơi ư? Thế muội có chú trọng điều đó không?”

“Đương nhiên! Lá rụng về cội, du ngoạn là du ngoạn, đến khi mệt mỏi thì nơi muốn đến nhất chính là nhà mình.”

Đàm Văn Bác ngửa người ra sau, dựa nhẹ lên chạc cây và nhìn về phía chân trời xa xăm, mắt ngóng những đám mây bềnh bồng và nhớ tới quãng thời gian sống bên ngoài, nỗi nhớ người thân vẫn thường quấn quít, thế nên khi Đàm Văn Hạo đề nghị về kinh giúp y ổn định triều đình mình đã đồng ý ngay tắp lự.

“Chỉ là, muội vĩnh viễn không về được nhà của mình nữa!” Hiểu Nguyệt than thở rồi cũng dựa vào cây như Đàm Văn Bác và nhìn về chân trời, “Văn

https://thuviensach.vn

Bác, đây là lần cuối cùng muội đến đây gặp huynh một mình, miệng người trong cung rất đáng sợ, muội không muốn lại chuốc lấy phiền phức.”

“Muội sợ bị người ta hiểu lầm!” Y cười nhẹ thật cởi mở.

“Phải cũng được mà không phải cũng được! Nhập gia tùy tục thôi!” Đỗ Hiểu Nguyệt cảm thán vạn phần. “Hơn nữa huynh là một người tốt, huynh có thể tìm một người phụ nữ thích hợp với mình để ổn định cuộc sống.”

“Nước sông có đến ba nghìn gáo, tiếc là ta không tìm được cái gáo của mình!”[1]

“Bánh mì sẽ có, tình yêu sẽ tới, hoặc là đi tìm, hoặc là ngồi đợi nó đến.”

“Nghe vẻ rất có triết lý?”

“Bởi muội học ngành Triết học mà!”

“Ngành Triết học là gì?”

“Là một chuyên môn, nơi các nhà đại tư tưởng tập trung nghiên cứu! Giống như vấn đề Khổng Tử hỏi Lão Tử vậy, được hoàn thành chính trong chuyên môn này.”

“Có thể tin lời muội không?”

“Ôi, kiến thức của huynh thật nông cạn! Có sử thư làm chứng! Không tin thì huynh cứ vào tàng thư các trong Hoàng cung tìm quyển “Vấn Thiên”, mở trang một trăm hai mươi lăm ra, hàng thứ ba đoạn thứ hai bên trái có ghi chép đó.” Hiểu Nguyệt trả lời rất nghiêm túc, không cho phản bác, “Có cần muội đọc nguyên cả đoạn đó ra cho huynh nghe không?”

Có quyển “Vấn Thiên” ấy sao? Đàm Văn Bác thầm hoài nghi, hình như năm đó đọc sách chưa từng thấy qua!

https://thuviensach.vn

Mặc dù thái độ y có vẻ vẫn thờ ơ nhưng Hiểu Nguyệt dám thề rằng nhất định là y đang nghĩ xem có quyển sách nào như thế ở chỗ đó không! “Ngốc thật đó, lừa huynh vui quá đi thôi!”

Nàng cười lớn, chọc vào cánh tay y nói, “Ôi, muội phát hiện ra là tuy hai người là anh em ruột thịt nhưng tính tình lại khác xa nhau. Nếu muội nói với y chuyện này thì chắc chắn đầu tiên y sẽ nói “ta tin nàng”, rồi tìm ra thứ đồ gì đó mà muội không biết để gạt muội; còn huynh thì khác, chỉ cần nói chuyện nghiêm túc với huynh thôi là huynh sẽ nghiên cứu một chập! Tiếp theo mới đưa ra kết luận!” Nàng ngồi thẳng người dậy, nhìn bóng cây dưới mắt đất và nói, “Trời không còn sớm nữa, muội về trước đây. Nếu để bị phát hiện thì có khi lại cãi nhau một trận đó.”

Nghe giọng nàng như hơi oán trách mà ý cười thì lấp lánh nơi đáy mắt, thần thái nơi đầu mày như múa lượn tươi xinh kiểu thiếu nữ, Đàm Văn Bác cười dịu dàng, khi quay đầu thấy một góc lá cây đã nhuốm màu vàng tươi thì rung động trong lòng, y ôm khẽ lấy bàn tay Hiểu Nguyệt và hỏi từ tốn: “Hiểu Nguyệt, nếu khi gặp ta muội chưa gả chồng, bảo muội chọn giữa ta và y, muội sẽ chọn ai?”

“Hả?!” Hiểu Nguyệt chết sững, lúng túng rút tay về và bất giác kéo giãn khoảng cách giữa hai người một chút dù ngoài mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh, “Vấn đề ấy muội chưa từng nghĩ đến. Muội khá tin vào duyên phận, vào đúng thời điểm gặp được đúng người, rồi chọn lựa địa điểm, thời tiết và tâm trạng tốt để gả đi!!”

“Hừm…” Vốn có những câu rất tình cảm muốn hỏi, kết quả là nàng nói vậy, sắc thái tình cảm gì cũng bay biến mất!

“Đừng nhìn muội như vậy nữa, muội sẽ tưởng mình giống một con ngốc đấy!” Nàng rất không hài lòng với việc bị Đàm Văn Bác nhìn như đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh vậy, “Từ xưa tới giờ muội không hề mơ về hình dáng của vị bạch mã hoàng tử cho riêng mình, cũng chẳng cả ngày mơ

https://thuviensach.vn

mộng về cuộc sống bong bóng màu hồng. Những người phụ nữ đó đều nói muội là một ao nước tù, cố giữ không buông hai chữ duyên phận. Kỳ thật họ đâu biết muội rất coi trọng cảm giác, nếu có cảm giác, thấy rằng người đó hợp với tính cách và khẩu vị của muội thì chắc chắn muội sẽ quyết định. Về sau ép uổng cũng được, mặt dày bám như đỉa cũng được, chỉ cần đối phương chưa kết hôn muội tuyệt đối sẽ tóm được y!"

"Hừ, đây chính là nữ giới theo đuổi nam giới mà hồi đầu muội nói ư?"

"Ừm… cách thức đó đặt trong hoàn cảnh nam giới theo đuổi nữ giới cũng rất thích hợp!" Hiểu Nguyệt ầm ừ, nghĩ nghĩ mình nói với một người đàn ông như thế có phải cởi mở quá không, "Tuy nhiên những điều ấy đã quá xa vời với muội, giờ muội coi tất cả như đã chết rồi. Bằng không hôm nào đó muội sẽ viết ra một cuốn sổ tay đóng bìa cứng những cách theo đuổi con gái cho huynh, làm theo những cách ghi trong đó đảm bảo huynh sẽ có được một cô vợ xinh đẹp!"

"Nghe có vẻ muội rất dày dặn kinh nghiệm?"

"Ồ… Là vì muội đọc nhiều tiểu thuyết gió trăng quá ấy mà. Lúc rảnh rỗi không biết làm gì muội đã tổng kết lại hết những cách tìm bạn đời trong đó, đương nhiên có rất nhiều điều tâm đắc!"

Hiểu Nguyệt nói mà không đỏ mặt hay thở gấp, dù sao từ khi đến thời không này nàng đã dần dần quen với việc khi giải thích một vài vấn đề mập mờ sẽ thuận mồm nói dối, hơn nữa càng nói càng trôi chảy. Chung quy không thể nói là trước kia mình có người mẹ rất thích xem phim thần tượng, ngày nào cũng kéo hai đứa con một trai một gái ra cùng ngồi xem, hai đứa con ấy thấy chán quá liền lôi hết những chiêu thức theo đuổi tán tỉnh trong phim ra tổng kết một lượt!

"Không tán dóc với huynh nữa, muoij phải đi rồi, ngày mai muội sẽ sai người mang những quyển sách muội đọc rất tâm đắc cho huynh. Nhớ đấy

https://thuviensach.vn

nhé, số sách ấy là hàng hiếm, không được truyền ra ngoài, đặc biệt không thể để những người hay ăn chơi trác táng đọc được, nếu không sẽ gây nguy hại đến rất nhiều thiếu nữ trong sáng và xinh đẹp, muội cũng không muốn làm yêu tinh hại người đệ nhất thiên hạ đâu… Cành này không cao lắm, nhảy xuống chắc không sao đâu nhỉ!”

“Đỗ Hiểu Nguyệt, nàng thử nhảy xuống đi, xem Trẫm xử lý nàng thế nào!” Một giọng nói cực kỳ uy hiếp vang lên khiến Hiểu Nguyệt cứng đờ cả người, đôi chân không nghe theo sự điều khiển liền trượt một cái ngã xuống.

“Hả!!!”

Cứ tưởng sẽ ngã chổng vó lên trời, cuối cùng lại được như ý nguyện mà rơi vào một vòng tay vô cùng quen thuộc, câu đầu tiên nàng nói ra sau khi mở mắt không phải là cảm thán vì thoát chết mà là vừa cười hớn hở vừa nhìn ngắm khuôn mặt bừng bừng tức giận kia, rồi như cố tình lại vô tình ngước mắt lên nhìn vị đang ngồi trên cây nọ nói: “Đây là chiêu thứ nhất: gọi là anh hùng cứu mỹ nhân!”

Vừa bị nàng dọa cho một trận hú hồn, cuống quít bay tới đỡ giai nhân, kết quả là kẻ gây chuyện lại còn ngơ ngác rồi thuyết giáo như không có chuyện gì xảy ra! “Nàng lại còn mở miệng dạy dỗ được nữa!” Đàm Văn Hạo bực dọc, trừng mắt nhìn người anh em đang cười tươi như hoa ngồi trên cây một cách lạnh lùng. “Đợi về cung sẽ tính sổ với nàng sau!”

Nàng lủi ra khỏi vòng tay y, mặc kệ vị Đế Vương một bên mà quay ra nhìn Đàm Văn Bác nói tiếp: “Chiêu thứ hai, không được dùng vũ lực với mỹ nữ!” Nhưng nói xong nàng lại cảm thấy không ổn, nhíu mày nhăn nhó, “Hay là đợi muội về chỉnh sửa cho tốt đã rồi mới đưa huynh nhé, ngày mai muội…” Mấy từ kế tiếp nàng dùng á ngữ[2] để nói, không cần nghĩ cũng biết đó là việc tốt ai đó làm ra, nàng quay đầu lại tức tối nhìn y, hung hăng

https://thuviensach.vn

giơ chân định giẫm lên chân người đó một cái, thật không may là người đó di chuyển quá nhanh làm nàng giẫm rất mạnh lên một hòn đá.

“Nguyệt nhi, sao vậy?” Đàm Văn Hạo tỏ vẻ đau lòng. “Nhìn nàng kìa, vành mắt đỏ hết cả rồi, còn cau mày nhăn mặt nữa, có phải thấy không khỏe chỗ nào không?” Y đưa tay lên xoa đầu mày nàng.

Kinh tởm, rõ là biết chuyện gì vừa xảy ra còn ở đó giả vờ làm người tốt! Hiểu Nguyệt chẳng buồn nói thêm câu gì, thật ra là muốn nói mà không nói nên lời! Nàng vẫy tay tạm biệt với Đàm Văn Bác rồi bỏ đi một mình, chỉ có điều lúc bước đi có hơi mất tự nhiên.

“Xuống đi!” Chờ Hiểu Nguyệt đi rồi Đàm Văn Hạo mới thong thả nói, rảo bước đến bên một cái cây khác hỏi, “Ngũ đệ, có phải đệ có chuyện muốn nói với Trẫm không?”

Một tiếng “bộp” vang lên trong lòng, Đàm Văn Bác khẽ lắc đầu: “Hoàng huynh nói thế có ý gì?”

“Chuyện giữa ngươi và Thái Hậu còn cần Trẫm nhắc nhở ư?” Đàm Văn Hạo hỏi một cách hờ hững, như thể đang nói ở giờ khắc ấy mặt trời đang tỏa nắng khắp không gian.

Đàm Văn Bác hơi khựng lại, ở bên vị huynh trưởng Hoàng Đế này đã lâu đương nhiên y có thể nghe ra ý tứ thực sự ẩn sâu trong giọng nói có vẻ không hề tức giận này. “Giữa thần đệ và Thái Hậu chỉ xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ, hiện giờ đã giải quyết xong hết rồi ạ.” Y thầm suy ngẫm, không biết chắc ban nãy y tới đây từ lúc nào, nghe được bao nhiêu chuyện, chỉ đành đáp một cách chung chung.

“Nếu quả thật là như vậy thì thôi bỏ đi.” Đàm Văn Hạo cũng không hỏi tiếp. Kể từ mười năm trước quan hệ giữa Ngũ đệ với Thái Hậu luôn rất căng thẳng, cũng không biết vì lý do gì. Y rất hiếm khi đi gặp Thái Hậu, sau này khi được phong Vương chuyển ra khỏi Hoàng cung y gần như không

https://thuviensach.vn

tới thỉnh an Thái Hậu bao giờ. Lễ Tết hàng năm thì không tránh khỏi, y liền ứng phó một câu cho xong một cách rất lạnh nhạt. Tuy đã từng khuyên giải y nhưng không có bất cứ tác dụng gì. Vì lẽ đó về sau này dứt khoát bỏ qua chuyện đó luôn. Không ngờ là chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mình rời kinh, quan hệ giữa y và Thái Hậu hình như đã tốt lên nhiều, ít nhất là hôm nay y đã tới Thái Tuyên cung dùng bữa, ấy chính là một kỳ tích. “Sức khỏe của Mẫu hậu mấy năm nay ngày càng yếu hơn, Ngũ đệ cũng nên cân nhắc.”

“Thần đệ hiểu rồi.” Đàm Văn Bác hơi khom người.

“Ngũ đệ rất yêu quý khu rừng hạnh này nhỉ?”

“Cũng được lắm, ngắm rừng hạnh luôn có cảm giác rất thân thiết.”

Cảm giác thân thiết? Chỉ bốn chữ ấy thôi đã gây sóng tạo gió, “Đây là nơi cấm địa, không phải Mẫu hậu đã nói không cho phép đến đây sao?”

“Cấm địa, chỉ là người có lòng tự đặt ra cho mình mà thôi! Bà ấy không thể tới không có nghĩa là ta không thể tới!” Đàm Văn Bác lạnh lùng nói một cách gấp gáp, nói xong chợt thấy Đàm Văn Hạo nhíu mày thì lập tức sửa miệng, ôm tay thi lễ:

“Thần đệ nhất thời lỡ miệng, xin Hoàng huynh không trách tội! Thần đệ còn có việc, xin cáo lui trước.”

[1] Xuất phát từ câu: “Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biều.” – Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ cần một gáo mà thôi.

[2] Á ngữ: ngôn ngữ ký hiệu

https://thuviensach.vn

Chương 93

Đỗ Hiểu Nguyệt mới bước vào cửa Ngự Phong Các đã được Hồng Trù chạy ra nghênh đón. Hồng Trù còn chưa kịp nói gì, hai bóng người đã đi ra từ sảnh chính, nàng ngước mắt lên nhìn thì thấy chính là Lý Thiên Nhu và Trương Tuyết Mạn!

“Sao Hoàng Hậu tỷ tỷ lại mặc y phục cung nữ thế này?” Vừa thấy Hiểu Nguyệt, chưa ai mở miệng nói câu nào thì Trương Tuyết Mạn đã thốt lên ngạc nhiên. Nói xong, nàng ta tự biết mình đã lỡ lời nên ngượng nghịu cúi người thỉnh an. Còn Lý Thiên Nhu hình như chẳng bất ngờ chút nào khi thấy Hiểu Nguyệt mặc bộ y phục không được mặc đó, nàng ta cúi người thỉnh an rất tự nhiên.

Hiểu Nguyệt không trách móc sự thất lễ của Trương Tuyết Mạn mà ra hiệu miễn lễ một cách thoải mái rồi bước qua họ đi vào sảnh chính. Sau khi chủ và khách ngồi vào chỗ của mình nhấp một ngụm trà, nàng mới thong thả cười nói: “Thật cảm ơn hai vị muội muội vẫn nhớ đến bản cung.”

“Dạo trước nghe nói tỷ tỷ không được khỏe, đã dọn sang Ngự Phong Các để điều dưỡng, lẽ ra chúng muội nên tới thăm tỷ tỷ sớm hơn, không may là Hoàng Thượng ra lệnh cấm nên mãi tới hôm nay mới đến được.” Lý Thiên Nhu từ từ nói, mày mắt đầy vẻ bình tĩnh. “Mong tỷ tỷ đừng trách nhé! Gần đây sức khỏe tỷ tỷ đã khá lên nhiều chưa?”

Hiểu Nguyệt đã đoán trước được những gì Lý Thiên Nhu vừa nói. Quả thật Đàm Văn Hạo đã ra lệnh cấm, đổi chuyện nàng rời cung thành sức khỏe yếu kém cần tĩnh dưỡng, cấm tất cả các cung phi và Cáo mệnh Phu nhân trong triều đến bái kiến. Mấy việc này Đàm Văn Hạo vẫn chưa nhắc

https://thuviensach.vn

đến mà là nàng nghe Hồng Trù nói. Lúc ấy Hiểu Nguyệt rất thắc mắc, làm thế nào mà Đàm Văn Hạo lại có thể chắc chắn rằng mình sẽ quay về như thế, nếu cả đời này mình cũng không về thì liệu y có đưa ra lời giải thích "Hoàng Hậu mắc bệnh không có thuốc trị, đã mất ngày này tháng này năm này" không? Nghĩ cũng phải, đường đường là một Hoàng Hậu lại bị người ta bắt cóc không rõ tung tích, nói ra thật mất mặt Hoàng gia, chi bằng cứ nói là nàng chết rồi cho xong!

Chỉ là, người ngay thẳng không nói bóng gió, rõ ràng cô ta biết chân tướng mà lại tới đây khách sáo như vậy, có phải lại đang tính toán gì không nhỉ? "Rất cảm ơn sự lo lắng của muội muội, bản cung cũng không có vấn đề nghiêm trọng gì." Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười, giọng điệu bình thản không hề có ý quan tâm, "Có điều vừa ra ngoài đi dạo một vòng, giờ thấy hơi mệt!"

"Tỷ tỷ thích mặc y phục cung nữ đi dạo à?" Sau mấy lần ngọ nguậy, miệng Trương Tuyết Mạn lại mở ra hỏi, hai mắt như thể được thấy thế giới mới, "Bộ quần áo này của tỷ tỷ nhìn giống y phục cung nữ nhưng lại không phải, rất đặc biệt!"

Lý Thiên Nhu nghe vậy thì định nói gì đó nhưng cuối cùng quyết định giữ im lặng. Hiểu Nguyệt cũng cảm thấy nói chuyện này không hay ho gì, nhưng thấy ánh mắt đầy khát vọng của Trương Tuyết Mạn thì cười dịu dàng: "Nếu Tuyết muội muội thích, chỗ tỷ tỷ còn mấy bộ, tặng muội muội hai bộ được không?"

"Được ạ…"

"Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp là một Quý phi, việc này xem như thần thiếp nhiều chuyện. Nhưng dù hôm nay có đắc tội với Hoàng Hậu, thần thiếp cũng phải nói ra." Lý Thiên Nhu nói rất nghiêm túc, "Hoàng Hậu nương nương không tuân thủ cung quy, mặc quần áo của kẻ dưới đi lại lung

https://thuviensach.vn

tung, còn ở đây vô tư tiếp đãi thần thiếp và Tuyết phi nương nương. Đây là sự khinh miệt đối với thần thiếp và Tuyết phi nương nương!”

“Quần áo của kẻ dưới?” Hiểu Nguyệt mỉm cười, ung dung đáp, “Tuyết phi nương nương cũng đã nói, bộ quần áo này của bản cung rất đặc biệt, sao lại là quần áo của kẻ dưới được? Bản cung không tuân thủ cung quy ư, bản cung không tuân thủ chỗ nào hả? Nếu như nói bản cung mặc y phục thường ngày đi lại trong Hoàng cung là phạm vào cung quy, vậy Lý Quý phi nương nương này, có phải cô nên mặc Triều phục Quý phi của cô tới thỉnh an bản cung không hả? Nếu không, ấy chính là tội đại đại bất kính!”

Lý Thiên Nhu sầm mặt còn Hiểu Nguyệt làm như không nhìn thấy và cười như gió xuân: “Bản cung Thừa Ânhận hôm nay ăn mặc như vậy tiếp đãi hai vị muội muội là bản cung không đúng, nhưng tuyệt không có ý coi khinh ai. Hai vị muội muội tới thăm bất ngờ đúng lúc bản cung không có ở đây. Chắc hai vị muội muội đợi bản cung đã lâu lắm rồi, làm sao bản cung nhẫn tâm bắt các muội ngồi chờ thêm để đi thay quần áo chứ? Bản cung làm như vậy chỉ để thể hiện sự tiếp đón nhiệt tình của mình với hai vị muội muội đây thôi!” Nhìn đi, đến cả quần áo tôi còn không thay để kịp tiếp đãi các cô, có thể thấy địa vị của các cô quan trọng đến thế nào rồi chứ hả! Nếu các cô vẫn không hiểu và biết ơn thì quá là không biết điều rồi đó!

Trương Tuyết Mạn nghe xong thì không tỏ ý gì mấy, không bù cho Lý Thiên Nhu, sắc mặt ngày càng khó coi. Họ vốn qua đây để đàn áp nhuệ khí của nàng ta, kết quả là chưa nói được hai câu đã bị nàng ta nhạo báng một trận!

“Hoàng Hậu tỷ tỷ mặc thế này đẹp lắm!” Trương Tuyết Mạn tự động tiếp lời sau khi cười ha ha xem xét Hiểu Nguyệt một lượt từ trên xuống dưới, “Quần áo của Hoàng Hậu tỷ tỷ là tỷ tự may à?”

“Không phải! Bản cung không biết nữ công, bộ này là trước đây bản cung vẽ dáng rồi đưa bọn nha đầu làm cho.” Hiểu Nguyệt cũng chẳng giấu

https://thuviensach.vn

diếm, không biết thì không biết, chẳng phải điều gì mất mặt lắm! Lại nói, cô nha đầu Hồng Trù này thật tốt, hồi trước vẽ ra vài mẫu đưa cho làm nhưng nàng không chịu, nói mặc mấy thứ này không đẹp; ai ngờ mới rời Hoàng cung mấy tháng mà nàng đã may xong hết các mẫu đó!

“Thật sao!” Hai mắt Trương Tuyết Mạn sáng rực. “Tỷ tỷ có thể giúp muội muội vẽ vài bộ được không, muội muội chưa từng thấy kiểu quần áo nào độc đáo thế này!”

Hiểu Nguyệt cười thầm, mấy bộ này có gì đặc biệt chứ, chỉ là giữ lại kết cấu cơ bản của trang phục ở đây rồi kết hợp với các tính năng của trang phục hiện đại mà thành, nói cách khác, nói theo cách hiện đại chính là bộ quần áo này có ba phần tính năng không chính thống, “Tuyết muội muội thích may quần áo à?”

“Vâng, đúng thế! Từ nhỏ ta đã thích làm mấy cái này, tiếc rằng cha mẹ không cho, bắt ta học Kinh Thi Nữ huấn học!” Trương Tuyết Mạn trong lúc nhất thời cao hứng đã quên mất mình nên xưng hô thế nào.

Hiểu Nguyệt mỉm cười và dịu dàng nói: “Nếu Tuyết muội muội thích may quần áo thì để hôm nào bản cung vẽ thêm mấy mẫu đặc biệt cho cô, có điều cô phải làm một bộ tặng bản cung đấy!”

Từ đầu tới cuối tâm tính Trương Tuyết Mạn trong mắt Hiểu Nguyệt chỉ như một đứa trẻ, khó biết mấy khi nàng ta vẫn giữ được chút đơn thuần ấy! Chỉ là hình như nàng ta không có nhiều chủ kiến, gần như Lý Thiên Nhu nói gì thì nàng làm cái đó, một cô gái như vậy sống trong Hậu cung sớm muộn sẽ trở thành quân cờ cho người khác lợi dụng!

“Cám ơn Hoàng Hậu tỷ tỷ!” Trương Tuyết Mạn đương nhiên rất vui, từ khi vào cung, mặc dù không thể thường xuyên gặp cha mẹ, nhưng cuối cùng đã có thể may quần áo theo ý mình, hơn nữa Hoàng Thượng cũng rất thích nhìn mình may quần áo! “Vậy đến bao giờ ta có thể cầm mẫu?”

https://thuviensach.vn

“Ồ… Thật ra bản cung cũng không nghiên cứu hội họa nhiều lắm, như vậy đi, để hôm nào bản cung tới tìm muội rồi cùng đến Phi Nguyệt các, Mộng Nam là một cao thủ vẽ tranh, tôi vẽ bản phác thảo, Mộng Nam tô màu chỉnh sửa rồi mới đưa cho cô để làm, được chứ?” Lợi dụng tư nguyên rộng rãi luôn là việc Hiểu Nguyệt thích làm nhất.

“Vâng!” Trương Tuyết Mạn hưng phấn ra mặt, vui tới độ không nói nổi. Bọn họ đều nói Hoàng Hậu tỷ tỷ rất khó gần, nhưng hôm nay trong mắt của Trương Tuyết Mạn, nàng tốt hơn bất kỳ ai, lại còn không tỏ vẻ ta đây là Hoàng Hậu, thật sự giống như đại tỷ tỷ vậy! Khi quay sang nhìn Lý Thiên Nhu, vẻ vui cười trên mặt Trương Tuyết Mạn nhạt mất mấy phần, chuyển thành vẻ cẩn trọng, thử hỏi, “Nhu tỷ tỷ, có muốn cùng đi không?”

Tất nhiên Hiểu Nguyệt thấy hết những biến đổi vẻ mặt rất phong phú của Trương Tuyết Mạn, nhưng nàng tỏ ra mình không biết gì, giả vờ không thấy gì hết, nhấp ngụm trà một cách rất tự nhiên. Liếc nhìn Hiểu Nguyệt xong Lý Thiên Nhu cũng tỏ vẻ thản nhiên, nhỏ nhẹ nói: “Không, thần thiếp không có hứng thú với việc này, muội muội tự đi thôi.”

Hiểu Nguyệt cười thầm, Liễu Mộng Nam với nàng ta cũng không quen nhau lắm hoặc là Liễu Mộng Nam trước nay không thèm để ý đến nàng ta. Nếu nàng ta đến Phi Nguyệt các, dù Liễu Mộng Nam không thể hiện ra mặt, chỉ e sẽ giống như khi đến Chiêu Dương cung thôi, ngồi uống trà với nhau không nói năng, bất cứ ai ngồi đó cũng sẽ cảm thấy vô nghĩa! Huống chi Lý Thiên Nhu này hẳn là rất không hài lòng với mình. Hồi trước không để ý đến mình vì khi ấy không có mối uy hiếp nào, còn giờ thì sao, chuyển từ Chiêu Dương cung tới Ngự Phượng Các, chuyện trong đó không cần nói cũng biết, có lẽ nàng ta đã coi mình là kẻ thù số một!

“Lý tỷ tỷ…”

“Thôi được rồi, đi hay không đi là sở thích của mỗi người, bản cung không thích miễn cưỡng người khác!” Trương Tuyết Mạn mới nói được vài

https://thuviensach.vn

chữ, Hiểu Nguyệt đã ngắt lời. Việc nàng ta vội vàng giải thích đã giúp Hiểu Nguyệt hiểu được Trương Tuyết Mạn này xem như đã bị Lý Thiên Nhu khống chế hai phần ba rồi.

“Bản cung mệt rồi, các muội về trước đi!” Việc của các người thì các người tự đi mà giải quyết, Hiểu Nguyệt không muốn góp gió thành bão.

Tiễn bước hai vị phi tử xong, Hiểu Nguyệt đi thẳng vào phòng trong, chưa kịp bước qua bình phong thì một câu Hoàng Thượng giá đáo đã làm nàng không thể không dừng bước. Quay ra sảnh chính đã thấy Đàm Văn Hạo mặt đen sì đi vào.

“Ai lại chọc vào chàng rồi?” Mấy thứ quỳ xuống hành lễ Hiểu Nguyệt đã tự giác miễn hết, nếu quả thực mỗi lần gặp y lại quỳ xuống thì với số lần hai hai người họ gặp nhau mỗi ngày, chỉ sợ đầu gối đã sớm không còn là của nàng nữa!

“Sau này không cho phép tới Hội Lan các một mình nữa!” Đàm Văn Hạo vừa vào tới, những cung nhân khác cũng thức thời lui hết xuống nên y rất tỏ vẻ lão Đại, nói năng không chút khách sáo, giọng điệu bực bội cho thấy y đang rất khó chịu.

“Hội Lan các trêu gì chàng à?” Hiểu Nguyệt thấy phiền lắm, hôm nay lúc đến Thái Tuyên cung đã lén chào hỏi Đàm Văn Bác, định nói rõ mọi chuyện với y, kết quả là nói rất nhiều chuyện nhưng dường như càng nói càng mù mờ.

“Ngày mai lệnh cho cung nhân chặt hết rừng hạnh ở ấy đi!” Đàm Văn Hạo tiếp tục bài phát biểu của mình, trợn mắt lên nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt, “Các người thật biết chọn địa điểm, cây hạnh đầy vườn, đừng bảo ta là nàng đã muốn hồng hạnh vượt tường từ lâu rồi đấy nhé!” Mấy tiếng cuối cùng giống như nghiến răng nói ra vậy.

https://thuviensach.vn

Muốn vượt tường thì đã vượt lâu rồi, còn đợi y bây giờ mới phát hiện ấy à? Nhưng Hiểu Nguyệt không phản bác mà lại cười tủm tỉm đi tới trước mặt y, nhìn y với vẻ khó tin, hơi nhướng mày hỏi: “Xin hỏi, Đàm Văn Hạo tiên sinh, tôi có thể cho rằng hành vi và giọng điệu này chứng tỏ ngài đang ghen không?”

“…” Sắc mặt y vẫn bình thản, không nói câu nào và ngồi xuống một bên.

“Không nói chính là Thừa Ânhận!” Hiểu Nguyệt cong mắt cười, nên biết rằng muốn làm cho con người cao quý như rồng trong biển người này ghen tuông là một việc không dễ chút nào! “Tôi và Tuyên Vũ Vương gia thật sự chỉ là bạn bè thôi!” Đã bị dạy dỗ một lần, Hiểu Nguyệt hiểu được tầm quan trọng của việc chọn lựa từ ngữ, cố ý đổi cái tên đã ra đến mồm thành Vương gia. “Tôi gặp y ở Hội Lan các rất bất ngờ, trước khi vào cung tôi vẫn chưa quen biết Vương gia mà!”

Thấy không ai trả lời, Hiểu Nguyệt đành độc thoại tiếp: “Những cây hạnh ấy trong Hội Lan các là thứ mà một vị phi tử của phụ thân chàng trước kia yêu quý nhất, hơn nữa bà ấy với… Vì vậy không thể chặt chỗ cây hạnh đó đi được, nếu không…” Nàng nuốt lại ba chữ “đại bất hiếu” xuống bụng, sửa sang một cái cớ khác, “Quan trọng nhất là tôi cũng rất thích hoa hạnh, chàng…”

“Trẫm cảm giác nàng, Thái Hậu và Ngũ đệ giấu Trẫm chuyện nào đó!” Đột nhiên Đàm Văn Hạo chuyển chủ đề, không còn mặt mũi sầm sì nhưng lại trở nên rất nghiêm túc.

Thoắt cái đã chuyển đề tài, lại còn bị y ngắt lời, vẻ mặt nghiêm túc và sự uy nghi bẩm sinh của Hoàng Đế khiến Hiểu Nguyệt hơi ngẩn ngơ, có chút thất thần. “Ha ha, chàn nghĩ nhiều rồi, sao mà có chuyện giấu chàng được chứ, chàng là vua cơ mà, chuyện trong thiên hạ ai dám giấu chàng?” Hiểu Nguyệt tỉnh lại liền vội vã cười ha ha rồi tiếp đó nói chuyện tào lao, “Tôi

https://thuviensach.vn

nghe Hồng Trù nói là Ngự Phượng Các từng được bài trí lại, trước kia tôi chưa đến đây bao giờ, không biết có dáng vẻ thế nào, tôi vào trong nhìn một cái đã nhé!" Chưa xoay người đã bị người ta nắm chặt cánh tay giữ lại.

"Nàng đang chột dạ!" Đàm Văn Hạo đưa mặt tới gần Hiểu Nguyệt, gằn từng tiếng, "Mỗi lần chột dạ, nàng đều ngó trái ngó phải, sau đó cười ha ha rồi xoay người bỏ chạy!"

Có, có thể hiện rõ thế ư? Hiểu Nguyệt không khỏi suy xét bản thân, thói quen này đến mình còn không phát hiện ra, làm thế nào mà y lại biết chứ! "Đâu chột dạ gì đâu!" Chuyện này đánh chết cũng không thể nói, không chỉ vì Đàm Văn Bác đã dặn dò mà còn vì sức khỏe Thái Hậu không tốt lắm, bà đã nuôi dưỡng cả hai người họ, cũng vì họ mà mất đi hơn nửa cái mạng, coi như đã bù đắp cho tội lỗi cả đời bà ấy rồi! "Tôi không làm chuyện xấu, chột dạ thế nào được?" Hiểu Nguyệt cũng trợn mắt nhìn lại, cánh tay cố giằng ra, "Buông tay ra, tay chàng siết chặt quá, đau lắm! Còn siết nữa sẽ phế luôn cánh tay này của tôi đấy!"

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên của Hiểu Nguyệt, Đàm Văn Hạo mới ý thức rằng tay mình dùng sức hơi quá, y thả lỏng một chút nhưng vẫn không buông tay Hiểu Nguyệt: "Tóm lại, chuyện trong Hội Lan các Trẫm sẽ tự đi điều tra rõ ràng!"

Hội Lan các là nơi cấm địa trong Hoàng cung, Thái Hậu đã ra lệnh bất luận kẻ nào cũng không được vào. Đàm Văn Hạo thì luôn bận rộn quốc sự, tất không để ý chuyện đó, chỉ cho rằng chủ nhân của Hội Lan các năm đó bất hòa với Thái Hậu nên Thái Hậu không thích nơi ấy mà thôi. Nhưng bây giờ nhìn xem, Ngũ đệ bất ngờ đến đó, mà thái độ và phản ứng của Ngũ đệ mỗi lần nhắc đến Mẫu hậu luôn khiến Đàm Văn Hạo cảm thấy tất cả dường như không hề đơn giản như thế! Thậm chí phản ứng của Đỗ Hiểu Nguyệt cũng rất kỳ lạ, như thể họ đang che giấu một số chuyện mình không biết trong lòng.

https://thuviensach.vn

“Có gì hay mà điều tra? Không phải là một cung điện bỏ đi à?” Hiểu Nguyệt ngăn cản mà không nghĩ ngợi. “Hơn nữa, Thái Hậu cũng nói đó là cấm địa, nếu thực sự chàng đi tra xét, chẳng phải là đối đầu với Thái Hậu ư? Nếu Thái Hậu biết chắc chắn sẽ tức giận đấy! Lão nhân gia bà mà tức giận thì không tốt cho sức khỏe chút nào; nếu sức khỏe không tốt thì tuổi thọ… thôi bỏ đi, nói tóm lại, nói chung là nếu chàng không thích mảnh đất Hội Lan các ấy thì sau này tôi sẽ không tới nữa!”

“Nguyệt nhi!”

“Hửm?”

“Lời lẽ của nàng hôm nay rất kỳ cục, nàng chưa bao giờ nhiều lời vì một chuyện hay một người nàng không quan tâm, nhưng hôm nay nàng lại nói rất nhiều vì một cung điện bỏ đi. Lẽ nào nàng rất để ý đến cung điện bỏ đi ấy, hay là để ý đến người nàng gặp trong đó hay là gì khác?”

Hiểu Nguyệt nghe thế thì tức đến hộc máu, y cứ phải đảo đi đảo lại vấn đề này ư? “Được rồi, giờ tôi không nói nữa, được chưa! Chàng thích làm gì thì cứ làm!” Nàng quay lưng bỏ đi, tránh việc tức quá sẽ bị nội thương!

“Giận rồi à?” Một tay y kéo nàng vào lòng, ôm nhẹ rồi lấy cằm cọ cọ lên đầu nàng.

Hiểu Nguyệt cũng thuận theo, ngả người dựa vào ngực y, khẽ thở dài: “Văn Hạo, làm người không thể quá cố chấp, nếu không rất dễ đi vào ngõ cụt! Khó lắm mới kéo đệ đệ của chàng về được, tôi không muốn chàng lại bước vào đó nữa, chàng hãy xem như chưa phát hiện điều gì, mắt nhắm mắt mở được không?”

“Trẫm không thích cảm giác bị người khác che đậy điều gì!” Y xoay mạnh người nàng lại, mặt đối mặt. “Nguyệt nhi, nhất định là nàng biết gì đó đúng không? Bí mật lớn nhất Hậu cung này ấy, nhất định nàng đã biết đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Bí mật lớn nhất Hậu cung?” Hiểu Nguyệt ngước mắt nhìn một cách nghi hoặc, “Hậu cung có bí mật lớn nhất gì cơ? Tôi chưa từng nghe nói! Chàng là Hoàng Đế mà còn không biết, tôi tiến cung chưa được một năm làm sao nắm được bí mật hàng đầu ấy? Thôi mà, Văn Hạo, đừng đùa tôi nữa! Hôm nay thực sự tôi mệt lắm, từ sáng sớm giờ bụng tôi đã thấy khó chịu rồi, giờ tôi muốn được nghỉ một lát! Tôi thấy chàng cũng rất mệt, phê công văn lâu lắm rồi, đúng không, chàng nằm ngủ với tôi một lát nhé?”

Ôi, ngày nay nói dối thật khó, muốn gạt người cao quý nhất này lại càng không dễ!

“Nàng khó chịu chỗ nào? Có muốn truyền Thái y tới xem một chút không?” Nghe nàng nói mình không thoải mái, Đàm Văn Hạo tạm thời đặt chuyện khác sang một bên, tay sờ lên trán nàng, quan sát thật tỉ mỉ sắc mặt của nàng, thấy hình như không có vấn đề nghiêm trọng gì mới yên tâm, rồi lại nhíu mày, “Nếu khó chịu sao còn chạy khắp nơi làm gì? Lại còn ngứa da trèo cả lên cây nữa, có phải nhàn rỗi quá thoải mái quá không hả?”

“Huynh đệ nhà chàng cũng trèo cây đấy thôi, sao chàng không đi mà quan tâm y?”

“Người ta có khinh công, nàng có không? Người ta đi đứng vững chãi, còn nàng thì đi đường bộ cũng ngã, so được với người ta à?”

Sao cứ lôi chuyện lần trước ra để dạy dỗ thế nhỉ? “Lần đó ngã là ngã từ trên cây xuống chứ không phải ngã khi đi trên đường!” Nàng lầm bầm cãi thầm trong miệng, nếu đi bộ mà cũng ngã thật thì quá ư là mất mặt!

“Đỗ Hiểu Nguyệt!”

“Có!” Nàng đáp lại theo phản xạ tự nhiên, chỉ thiếu điều không giơ tay ra hiệu!

https://thuviensach.vn

“Xem ra hôm nay phải giáo huấn nàng thật nghiêm chỉnh mới được!” Y nói vậy xong thì kéo người nàng lại vây giữ trong vòng tay của mình, giả vờ giơ tay lên.

“Không thể phạt tôi! Vừa nãy tôi bị người ta bắt nạt, tôi còn chưa tính sổ với chàng đấy!” Hiểu Nguyệt giãy dụa phản kháng.

Đàm Văn Hạo nhướng mày: “Nàng không bắt nạt người khác là được rồi!” Chính bởi điểm này y mới mặc kệ chuyện ban nãy mấy người họ đến đây.

“Chàng thiên vị họ!” Giơ lên ngón trỏ trợn mắt chỉ khống. “Tôi… Tôi muốn xuất cung. Tôi không thèm làm một trong n bà vợ của chàng đâu! Bọn họ đến gây thị phi với tôi trước, chẳng lẽ tôi phải để cho bọn họ bắt nạt mà không được chủ động kháng…”

Mấy từ còn lại bị người ta nuốt hết vào miệng, triền miên không dứt, mút mát tỉ mỉ dịu dàng, hai chiếc lưỡi quấn quít mạnh mẽ, hô hấp lộn xộn, hết thảy mọi thứ đều khiến cho nhiệt độ trong phòng tăng ngùn ngụt.

“Được không?” Dựa nhẹ lên trán, Đàm Văn Hạo chăm chú nhìn vào đôi môi bị hôn đến nỗi sưng đỏ, hô hấp dồn dập.

Nàng nhìn cặp mắt tràn đầy dục vọng ấy rồi nở nụ cười xinh đẹp: “Không được đâu, hôm nay nguyệt tín (kinh nguyệt) của tôi tới!” Nói xong nàng liền đẩy Đàm Văn Hạo còn đang sửng sốt ra và chạy đi.

Đáng chết, đây là cái đạo gì thế? Chẳng lẽ mình thật sự trở thành vị Hoàng Đế đầu tiên vì không được thỏa mãn dục vọng mà tức chết sao?

https://thuviensach.vn

Chương 94

"Bệnh tình" của Hoàng Hậu Phỉ Á triều đã khỏi. Ngay ngày thứ hai Đỗ Hiểu Nguyệt về cung, tin tức này đã loan truyền khắp mọi ngóc ngách triều đình, thế là đến ngày thứ ba, các Quan phụ cũng như Cáo mệnh Phu nhân lũ lượt mang hàng đống lễ vật vào cung thăm hỏi vị Hoàng Hậu này.

Bận rộn đờ đẫn cả một ngày, tới tối muộn, Hiểu Nguyệt đã mệt đến mức ngả người nằm lên tháp xong thì không buồn cựa quậy, luôn mồm than thở làm Hoàng Hậu thực sự không phải là con người!

Đàm Văn Hạo bước vào Ngự Phượng Các thì thấy Đỗ Hiểu Nguyệt như đang đấu tranh tư tưởng, mắt nhắm mắt mở nằm trên tháp. Y vuốt ve thật khẽ khuôn mặt nàng, nói một cách cực kỳ thương tiếc và đau lòng: "Nguyệt nhi, mệt rồi thì ngủ đi!" Trước kia nàng không bao giờ chịu gặp mấy người đó, hôm nay thì bận bịu cả ngày, thật làm khó nàng rồi.

"A!" Đầu tiên là Hiểu Nguyệt tóm lấy bàn tay đang sờ mó mặt mình, rồi tay kia tự vỗ nhẹ lên mặt để đầu óc tỉnh táo hơn, nhưng vẫn không làm cho giọng nói bớt ngái ngủ được, "Đợi chàng lâu lắm rồi đó, tôi nói cho chàng biết, lần sau mà lại có chuyện thế này thì đừng đến tìm tôi nữa, thật là không phải người nữa mà, cười thêm một ngày nữa chắc mặt sẽ cứng đờ ra mất."

"Nàng hãy chịu khó vì ta chút nhé!"

"Phí lời! Dù thế nào đi nữa vẫn phải để chàng được đầy đủ mặt mũi chứ!" Hiểu Nguyệt từ từ ngồi dậy rồi nghiêng người dựa lên gối đệm, không điều khiển được thần trí mà lại rơi vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, nhưng vẫn có thể biểu đạt khá rõ ràng ý tứ của mình. "Tại sao hồi trước

https://thuviensach.vn

những Cáo mệnh Phu nhân ấy đều không hề tới bái phỏng tôi, tự dưng hôm nay lại tới?"

"Ta bảo họ tới!" Đàm Văn Hạo duỗi cánh tay ra dứt khoát kéo Hiểu Nguyệt ngã thẳng vào lòng mình, "Nàng làm một Hoàng Hậu tôn quý đã lâu, ấy thế mà chưa nhận được triều bái từ các mệnh phụ, về mặt lễ phép là không chấp nhận được."

Việc này cũng để cáo thị cho người trong thiên hạ biết rằng Đỗ Hiểu Nguyệt là vị Hoàng Hậu chân chính, tất cả những lời đồn đoán đủ loại trước đây trong triều đình cũng như dân chúng không cần cải chính cũng tự biến mất. Từ khi lập quốc tới nay, Đỗ Hiểu Nguyệt là Hoàng Hậu đầu tiên của Phỉ Á chưa bái đường cử hành đại hôn với Hoàng Đế, cho nên mọi người cũng không xem trọng nàng.

Hiểu Nguyệt thuận thế dụi dụi, hít một hơi mùi hương độc đáo trên người y và cảm thấy rất an tâm, "Ừm… thật ra cũng không mệt lắm. Thi thoảng bọn họ tới một lần tôi vẫn chịu được." Giọng nói như mèo kêu càng ngày càng nhỏ. "Nếu chàng đã thông báo với thiên hạ rằng 'bệnh' của tôi khỏi rồi thì liệu có thể nhân tiện ban xá thiên hạ không, không cần phải đại xá, tránh những kẻ xấu thật sự cũng được thả ra ngoài, chủ yếu là thả cho Thanh Trúc về thôi."

"Tại sao muốn cứu Thanh Trúc, nàng không trách ả đã phản bội nàng ư?"

"Thanh Trúc không gây nhiều thiệt hại tới tôi cho lắm, tôi thực sự cảm thấy không có vấn đề gì."

"Nàng thật lòng muốn cứu ả?"

"Vâng!"

https://thuviensach.vn

“Được! Mười ngày nữa sẽ đi tế Trời trước rồi đi tế Tổ, có vậy xá thiên hạ mới được danh chính ngôn thuận nhất.”

“Tôi cũng phải đi à?”

“Đương nhiên, nàng là Hoàng Hậu, là người của Hoàng gia mà lại chưa đi bái tế tổ tiên Hoàng gia lần nào cả.”

“Hừ! Đến lúc đó hẵng nói!” Mặc dù y đồng ý có điều kiện thế nhưng vẫn coi như đã đạt được mục đích của mình, giờ không cần phải kéo dài cuộc chiến với Chu Công nữa rồi, chủ động xuất kích đi tìm lão nhân gia người thôi. (Ý là nãy giờ HN đang cố thức dù rất buồn ngủ rồi, giờ đã xong việc thì không cần nữa, cứ thế đi ngủ được rồi.)

“Chắc nàng cũng biết ý nghĩa của việc tế tổ chứ?”

“…”

Không nghe thấy tiếng trả lời mà chỉ có tiếng hít thở đều đặn, Đàm Văn Hạo biết nàng đã ngủ rồi. Y cười nhẹ, nói tiếp, “Hoàng Hậu tế tổ, cũng chính là công bố với thiên hạ rằng hoàng tử của nàng trong tương lai sẽ là Thái tử, nhưng hiện giờ nàng vẫn chưa có đứa con nào, e là trong triều đình lại được một phen náo loạn mưa gió! Vì lẽ đó, Nguyệt nhi, chúng ta phải cố gắng lên!” Nói tới đây, Đàm Văn Hạo lại thở dài nặng nề, bế nàng chầm chậm về giường, giắt chăn màn xong thì rời đi.

Đêm nay hơi lạnh. Có người ngủ rất ngon, cũng có người làm thế nào cũng không ngủ nổi. Trong Tiêu Âm các, Lý Thiên Nhu đứng sát bên cửa sổ phe phẩy chiếc quạt tròn trong tay, trong phút lơ đãng làm gãy tay quạt.

“Nương nương vẫn chưa nghỉ ạ?” Tiểu Mai tiến đến, lo lắng nhìn chủ tử của mình đầy vẻ u buồn đứng dựa cửa sổ, “Nương nương vẫn phiền lòng vì chuyện Hoàng Hậu ạ?”

https://thuviensach.vn

“Nói tới là thấy tức!” Tiểu Mai tự động tiếp lời, “Thật chẳng biết Hoàng Thượng nhìn trúng nàng ta ở điểm nào, không tri thư cũng chẳng đạt lý, lại không biết ca múa, dung mạo cũng không bằng được một nửa nương nương, cớ gì Hoàng Thượng đột nhiên sủng ái nàng ta vậy chứ!”

Lý Thiên Nhu đặt sách xuống, mím môi trợn mắt nhìn bông mẫu đơn nở rực rỡ trên phiến quạt. Tiểu Mai nói không sai, kể từ khi nàng ta “bị ốm”, Hoàng Thượng chưa bước vào Tiêu Âm các một bước, thi thoảng có tới Phi Nguyệt các, Nhã Xuân các, nhưng không ở lại qua đêm, lại không thấy người triệu phi tử nào thị tẩm. Sau một thời gian Hoàng Thượng rời cung, nàng ta “khỏi bệnh” và xuất hiện trở lại trước mặt mọi người, vẫn vẻ hờ hững ấy nhưng thêm mấy phần hung hăng, người cũng đen đi nhiều, mà Hoàng Thượng lại càng sủng ái nàng ta hơn. Không chỉ đưa nàng từ Chiêu Dương cung tới Ngự Phượng Các, mà còn ngày đêm thêm nhiều ân sủng.

Thái Hậu thì tỏ thái độ không thấy cũng không hỏi, vui vẻ phấn khởi như đã đợi từ lâu. Hôm nay các Cáo mệnh Phu nhân trong triều đều tới bái kiến nàng ta, ấy chính là tuyên cáo thân phận của nàng. Ban đầu khi lập nàng ta làm Hậu chỉ có một phong chiếu thư, đến tiệc đại hôn cũng không có, đừng nói gì tới đêm động phòng hoa chúc. Với điểm này, nàng ta chính là Hoàng Hậu gây thất vọng và bị coi rẻ nhất lịch sử Phỉ Á! Cứ tưởng rằng đợi sau khi cha nàng ta bị đánh đổ, nàng ta cũng sẽ bị phế vào lãnh cung, nào ngờ nàng ta ngày càng được sủng ái!

“Cũng không biết nàng ta rót vào tai Hoàng Thượng những lời đường mật gì mà đoạt mất cả những sủng ái Hoàng Thượng dành cho nương nương người. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày nàng ta độc sủng Hậu cung mất!” Tiểu Mai cũng không để ý xem chủ tử có nghe lời đàm luận của mình không mà cứ thao thao bất tuyệt.

“Thế nên, nương nương không thể ngồi đợi một cách bị động, phải biết rằng, lúc đầu nương nương người mới là phi tử được Hoàng Thượng yêu thích nhất trong Hậu cung, làm sao có thể để phường cường đạo nhảy ra

https://thuviensach.vn

giữa đường cướp đi thế được? Hơn nữa, người từng mang long thai cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vuốt mặt phải nể mũi, chính nàng ta đã hại chết hoàng tử…”

“Được rồi, Tiểu Mai!” Lý Thiên Nhu chợt ngắt lời Tiểu Mai, cầm lấy quyển Tân Thi trên bàn sách đưa cho Tiểu Mai, “Đưa cái này đến Càn Thanh cung, nhất thiết phải mời được Hoàng Thượng đến Tiêu Âm các, nói bản cung đợi ngài ở đây!”

“Nếu Hoàng Thượng đang ở Ngự Phượng Các thì sao ạ?”

“Cứ đi mời đi!” Lý Thiên Nhu lạnh lùng nói, đôi mắt đẹp đẽ tràn đầy sự hận thù và ghen tuông. “Nếu đêm nay ngươi không mời được Hoàng Thượng tới thì không cần về Tiêu Âm các nữa!”

…

“Tiểu thư, sao hôm nay người dậy sớm thế này?” Hồng Trù vừa chuẩn bị xong nước rửa mặt cho Hiểu Nguyệt, chưa kịp vào phòng đã thấy nàng mặc áo ngủ rộng thùng thình, tóc tai bù xù đi ra rồi ngồi ngay ngắn trên đại sảnh, điều này làm cho Hồng Trù rất bất ngờ.

“Giờ gì rồi?” Tuy đã nhìn sắc trời bên ngoài, vẫn còn mờ mịt lắm, nhưng theo thời gian hôm qua thì tầm này Đàm Văn Hạo đang chuẩn bị lên triều, nhưng hôm nay… “Thôi bỏ đi, giờ nào không quan trọng. Hoàng Thượng đâu? Người đi từ lúc nào?”

“Tối qua sau khi nương nương ngủ rồi, Hoàng Thượng có tới một lát rồi lại đi ạ.” Cung nữ bên cạnh trả lời.

Tới rồi lại đi? Hiểu Nguyệt hơi nhíu mày, chỉ là hơi chau lại một chút, thoắt cái đã bình tĩnh như không. Nàng nghiêng người tựa vào ghế, ngáp hai cái, lại thấy buồn ngủ rồi.

https://thuviensach.vn

“Là người bên Tiêu Âm các mời Hoàng Thượng đi đấy ạ.” Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Hồng Trù quyết định nói ra sự thật, vừa nói vừa nhìn từng chút biểu cảm trên mặt Hiểu Nguyệt. Hiện giờ trông nàng vẫn rất bình tĩnh, thậm chí lông mày không hề động đậy, “Người bên Tiêu Âm các mang một quyển sách qua đây, sau đó khóc lóc nói rằng Lý Quý phi vì quá nhớ nhung Hoàng Thượng nên đã ngất xỉu, mời Hoàng Thượng bất kể ra sao cũng phải qua thăm nàng ta; Hoàng Thượng nghe vậy thì mở quyển sách đó ra xem rồi nhấc chân đi ngay.”

Hồng Trù nói xong vẫn không thấy Hiểu Nguyệt phản ứng gì, vẫn bình thản như nước, nhưng trong đại sảnh lại im lặng như tờ, giống như sự yên lặng trước những cơn bão táp, khiến người ta vô cùng lo sợ.

“Sách gì? Hoàng Thượng mang theo hay để lại đây?” Một hồi lâu sau Hiểu Nguyệt mở miệng nói thật bình tĩnh, “Hoàng Thượng ở Tiêu Âm các cả tối?”

“Việc này… Hồng Trù không rõ lắm.”

“Bọn nô tỳ… cũng không biết.” Tất cả ù ù cạc cạc đáp, không ai dám nhìn Hiểu Nguyệt.

Tiếp theo đó lại một phen trầm mặc, Hồng Trù cũng như những cung nhân khác không dám thở mạnh, bởi Hiểu Nguyệt đã chau mày rồi! “Choang” một tiếng, toàn bộ khay trà, ấm trà và cốc chén trên bàn bên tay Hiểu Nguyệt đều “rơi” xuống đất vỡ tan, tiếng động vang lanh lảnh trong bầu không khí ngột ngạt ở đại sảnh.

Hồng Trù và các cung nhân giật nảy mình, tưởng Hiểu Nguyệt sẽ nổi cơn thịnh nộ nên cuống quít định quỳ xuống, nhưng chưa kịp quỳ thì Hiểu Nguyệt đã thản nhiên nói: “Dọn dẹp sạch sẽ mấy thứ này đi, mang một bộ trà cụ mới ra bày lại, nhớ phải là loại tốt nhất, đáng giá nhất! Dọn xong thì lui xuống, bản cung muốn nghỉ ngơi thêm một lúc, có chuyện gì cũng

https://thuviensach.vn

không được tới làm phiền bản cung! Đóng hết các cửa ngoài vào. Nếu các nương nương khác đến thỉnh an, trừ Liễu Quý phi ra thì không cho phi tử nào vào đây!" Nàng nói xong thì phất tay áo quay lại phòng. Khi nói, sắc mặt nàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thể chỗ cốc chén tự mọc thêm chân rồi nhảy xuống đất vậy.

"Hồng Trù tỷ tỷ, Hoàng Hậu nương nương thế này là thế nào?" Đỗ Hiểu Nguyệt vừa đi khỏi, đám cung nữ liền vây lấy Hồng Trù hỏi han. Sớm đã nghe nói tính tình Hoàng Hậu nương nương rất kỳ lạ, nhưng trước kia sống chung thấy Hoàng Hậu nương nương cũng thoải mái, mà còn không giống những phi tử khác ỷ được sủng ái hay thân phận cao quý mà lúc nào cũng trưng ra dáng vẻ kiêu ngạo, nói chuyện thì ôn hòa, hơn nữa đối xử với cung nhân rất tốt! Nhưng khi nãy, Hoàng Hậu bỗng như biến thành một người khác, tuy chỉ hơi chau màu, chỉ đánh vỡ mấy cái chén, nhưng sự lạnh lẽo toát ra từ trong ngoài người nàng đủ để khiến những người bên cạnh đông cứng mà chết!

"Nương nương giận rồi!" Hồng Trù trở về vẻ mặt tự nhiên. "Nương nương đã nói đừng đi quấy rầy người thì các cô phải nhớ cho kỹ, nhỡ may xảy ra chuyện gì Hồng Trù không dám bảo đảm với mọi người đâu."

"Hồi trước nương nương nổi tức giận cũng thế này sao?"

"Không. Nương nương càng bình tĩnh chứng tỏ người càng giận!" Hồng Trù khẽ thở dài. "Chắc là Hoàng Thượng đi Tiêu Âm các làm nương nương tức giận. Chốc nữa nếu Hoàng Thượng tới, mọi người tránh được càng xa càng tốt nhé, nếu không rất có khả năng lửa giận sẽ lan sang cả mấy người vô tội đấy." Lúc trước ở Chiêu Dương cung, chỉ cần thấy hai người bọn họ có xu hướng chuẩn bị cãi vã, tất cả mọi người đều vô cùng chủ động rời đi, thứ nhất, sợ lửa giận lan đến bản thân; thứ hai, Đế Hậu cãi nhau, ai dám đứng đấy nhìn? Trừ phi mệnh quá khổ hay sống quá lâu rồi!

https://thuviensach.vn

Đám cung nhân rất tiếp thu lời dạy bảo, gật đầu lia lịa. Nhưng thật ngạc nhiên, cả một ngày trời không hề diễn ra tiết mục mà Hồng Trù đã đề cập, bởi cả ngày lẫn đêm hôm ấy Hoàng Thượng không tới! Lại trông Hoàng Hậu, nàng rất yên tĩnh, ngủ một mạch đến trưa mới dậy, "ăn sáng" muộn xong thì Liễu Quý phi nương nương tới, hai người ở trong phòng chuyện trò tầm một khắc thì Liễu Quý phi đứng dậy rời khỏi; tiếp đó, Hoàng Hậu nương nương lại nằm ngủ, không nói năng câu nào, Hồng Trù vá các cung nhân khác thay đổi biện pháp hòng làm nàng nói một câu. Thành công thì có thành công, nhưng trước sau nàng chỉ nói hai chữ "Tùy" hoặc "Được".

Cuộc sống cứ thế trôi qua đã ba ngày, những người được phái đi mời Hoàng Thượng đều thất bại quay về. Các cung nhân đều nghĩ liệu Đỗ Hiểu Nguyệt có sắp ngủ đến chết luôn trên giường hay không, họ vô cùng khẩn trương, thời gian Hoàng Hậu nương nương ngủ mỗi ngày càng ngày càng dài hơn: ngày đầu tiên, tỉnh dậy hai lần và ăn hai bữa cơm; ngày thứ hai, chỉ tỉnh dậy một lần và ăn một bữa cơm; đến ngày thứ ba, hình như vẫn chưa tỉnh lần nào. Nàng ngủ rất yên ổn, nếu không phải nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của nàng thì cung nhân ai nấy sẽ đều cho rằng nàng đã chết rồi!

"Thái y, nương nương làm sao vậy?" Hồng Trù sợ phát khóc, vừa quệt nước mắt vừa hỏi lão Thái y.

"Nương nương không ốm đau gì, chỉ ngủ mà thôi!" Lão Thái y an ủi, lại lắc đầu, "Nương nương mạch tượng vững vàng, hô hấp đều đặn, thân thể cũng không có vấn đề gì, có thể là vì Hoàng Hậu nương nương quá mệt mỏi, chỉ đang ngủ thôi ấy mà."

"Nhưng nương nương đã ngủ như vậy ba ngày rồi đấy!" Hồng Trù bắt đầu khóc thành tiếng. "Hai hôm trước, nương nương còn nói được hai câu, còn ăn được một chút. Nhưng từ hôm qua nương nương cứ ngủ như thế, ngủ mãi tới hôm nay vẫn không tỉnh lần nào."

https://thuviensach.vn

“Cái này…” Nếu quả thật như vậy thì Hoàng Hậu nương nương này cũng giỏi ngủ quá đi! Lão Thái y không dám khinh thường, chẩn mạch cho Hoàng Hậu thêm lần nữa, vẫn giống y như vừa nãy, Hoàng Hậu quả thật đang ngủ say! “Nương nương đang ngủ thôi, hiện không có vấn đề nghiêm trọng gì, đợi người ngủ đủ rồi sẽ không sao nữa.” Sau nhiều lần chắc chắn, Thái y chuẩn bị thu dọn đồ đạc về Thái y viện.

Đúng lúc đó thì vị Hoàng Đế đã bốn ngày chưa bước vào cửa Ngự Phượng Các đi tới. Chưa vào cửa y đã cảm thấy cung nhân ở Ngự Phượng Các có điểm bất bình thường, trên mặt đầy vẻ lo lắng; Vào đến bên trong phòng thì thấy Thái y, Hồng Trù đang lau nước mắt còn Đỗ Hiểu Nguyệt thì đang nằm trên giường ngủ không nhúc nhích!

“Thần/nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!” Nghe tiếng truyền báo, tất cả mọi người trong phòng trừ Đỗ Hiểu Nguyệt đều quỳ xuống hành lễ.

“Được rồi!” Đàm Văn Hạo phẩy tay, cuống quít bước tới bên giường, nhìn Hiểu Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, nhíu mày hỏi: “Hoàng Hậu ốm à?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng!” Thái y vội khom người trả lời. “Thần đã chẩn mạch cho Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương không ốm mà chỉ đang ngủ thôi ạ.”

“Nếu chỉ là ngủ thôi thì sao còn mời Thái y làm gì?” Chỉ nói vài chữ nhưng cực kỳ lạnh lùng.

“Bẩm Hoàng Thượng, tiểu thư đã ngủ như vậy ba ngày ba đêm rồi. Hôm nay là ngày thứ tư.” Hồng Trù to gan đáp.

Cái gì?! Ngủ bốn ngày rồi! “Chuyện này là thế nào?” Tuy giọng nói nghe vẫn vững vàng nhưng trong lòng bỗng nhiên trở nên hoảng hốt, dường như có một giọng nói đang bảo y rằng nàng phải đi rồi, có thể cứ ngủ vậy

https://thuviensach.vn

rồi đi luôn! “Mới bốn ngày Trẫm không đến, Hoàng Hậu đã trở thành thế này, các ngươi chăm sóc Hoàng Hậu nương nương thế nào đấy hả?”

Đám cung nhân vừa nghe vậy thì nhất loạt quỳ xuống, đồng thanh kêu xin tha mạng. Chỉ có Hồng Trù khi quỳ xuống lại nói những lời khác: “Bẩm Hoàng Thượng, Hồng Trù biết nói lời này là tội chết, thế nhưng tiểu thư giờ đây đã thành như vậy, dù chết Hồng Trù cũng phải nói!

Tiểu thư bắt đầu ngủ vào ngày thứ hai Hoàng Thượng đi Tiêu Âm các. Hôm đó, tiểu thư vẫn trò chuyện cùng Liễu Quý phi nương nương tầm một khắc; buổi chiều người tỉnh dậy một lần. Ngày tiếp theo, người chỉ tỉnh giấc đúng một lần, húp một chút cháo rồi ngủ tiếp; ngày thứ ba, tiểu thư không tỉnh lại lần nào, bất kể nô tỳ gọi tiểu thư lớn tiếng thế nào, tiểu thư vẫn không đáp lại. Đến sáng nay, nô tỳ thật sự rất lo cho tiểu thư nên mới đi mời Thái y.

Tính kỹ ra thì nô tỳ cho rằng, tiểu thư ngủ thiếp đi thế này là vì Hoàng Thượng! Mấy hôm nay Hoàng Thượng không đến, tiểu thư cũng ngủ say sưa mấy hôm. Sáng sớm hôm Hoàng Thượng đi Tiêu Âm các, tiểu thư ngồi ở đại sảnh, hỏi sao Hoàng Thượng không có ở đây. Sau khi bọn nô tỳ báo cáo sự thật thì tiểu thư làm vỡ một bộ cốc chén một cách rất thản nhiên, rồi bắt đầu đi ngủ, lại còn dặn dò bất kỳ ai cũng không được quấy nhiễu người.”

Nghe Hồng Trù chỉ khống, sắc mặt Đàm Văn Hạo liền thay đổi, không còn thấy sự trầm ổn ban nãy nữa mà thay vào là vẻ âu lo không chút giả dối.

“Các ngươi lui ra hết đi!” Ẩn trong giọng nói nhàn nhạt ấy là sự đau khổ không nói nên lời. Y từ từ ngồi xuống bên giường nàng, dịu dàng ve vuốt khuôn mặt như đóa phù dung của nàng nhưng đầu ngón tay lại run rẩy. Trên mặt nàng hầu như không còn huyết sắc, tuy nàng ngủ rất ngon nhưng ngày càng tái nhợt.

https://thuviensach.vn

“Đợt chút! Hồng Trù đi dặn nhà bếp nấu cháo mang lên! Lưu công công truyền tất cả Ngự y trong Thái y viện đến đây, mời cả những đại phu tốt nhất trong kinh thành vào cung!” Y gấp gáp lên tiếng dặn dò.

“Vâng!” Hồng Trù và Lưu công công nhận lệnh liền đi làm, nhưng vị Thái y nọ không biết mình nên đi hay ở đành cúi người đứng hầu một bên, làm một cây cột đá, chờ các đồng liêu khác đến.

“Nguyệt nhi! Tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa! Ta biết nàng ngủ rất giỏi. Lần trước nàng cũng ngủ ba ngày liền, nhưng đến ngày thứ ba nàng đã tỉnh rồi! Hôm nay là ngày thứ tư rồi, sao nàng còn chưa tỉnh lại? Lẽ nào nàng thật sự muốn làm ta sợ mới cam tâm? Lần trước nàng ngủ ba ngày, suýt nữa ta đã đá tung y quán ở Thương Dao; lần này có phải nàng muốn làm cho Trẫm lật tung cả Thái y viện lên không?”

Y nắm nhẹ bàn tay nàng mới biết tay nàng đã trở nên lạnh lẽo, lòng càng thêm hoảng, cuống cuồng hét ầm lên, “Người đâu, lấy chăn tơ tằm ra, Hoàng Hậu rất lạnh!”

“Vâng!” Đám cung nhân vẫn chưa đi hết mà còn ở ngoài bình phong, vừa nghe Hoàng Đế gọi liền chạy vội vào. Bốn chiếc chăm tơ tằm liên tục được mang đến đắp lên người Đỗ Hiểu Nguyệt. Bấy giờ Đàm Văn Hạo mới ra lệnh cho bọn họ ngừng mang chăn lên.

Nhưng vị Thái y đứng bên cạnh lại thấy không ổn, đắp nhiều chăn tơ tằm như thế, chỉ e là bây giờ Hoàng Hậu nương nương không chỉ toàn thân lạnh giá mà cả hô hấp cũng trở nên khó khăn… Chăn nhiều quá cũng có thể đè chết người đấy! “Hoàng Thượng, nếu người Hoàng Hậu nương nương quá lạnh, đắp thêm chăn không phải cách hay, làm vậy có thể đè ngộp Hoàng Hậu nương nương khiến người không thở được.” Thái y mạo hiểm tính mạng đánh liều khuyên bảo.

https://thuviensach.vn

“Vậy làm sao mới tốt? Tay nàng bây giờ quá lạnh rồi, thậm chí còn lạnh hơn cả khi nãy!” Đàm Văn Hạo lo đỏ cả mắt, trợn trừng mắt lên, giọng điệu cũng hung hăng hẳn.

“Cái đó…” Thái y nhất thời không có cách nào, lần đầu tiên gặp phải chuyện này, dù đã khám bệnh mấy chục năm y cũng không nghĩ ra cách nào có hiệu quả! Nghĩ ngợi cẩn thận một lúc, chợt lóe lên một ý, “Hoàng Thượng không ngại để bọn nô tỳ dựa vào Hoàng Hậu nương nương giúp Hoàng Hậu nương nương giữ ấm chứ ạ, có thể sẽ có chút hiệu quả, thường ngôn nói, cơ thể con người…”

“Được rồi!” Đàm Văn Hạo lúc này mới nhớ ra mình có thể truyền chân khí vào trong cơ thể Hiểu Nguyệt để bảo vệ nàng, xem ra đúng là hôn mê cấp! “Ngươi cũng lui ra đi!”

Thái y không dám nói gì thêm, ngoan ngoãn lui ra, thậm chí khi gặp cung nữ định đưa cháo vào ở cửa còn bảo họ cứ đứng đợi bên ngoài đã, đợi được truyền hẵng vào. Từ những gì Hoàng Thượng nói với Hoàng Hậu ban nãy cùng với nét mặt yêu chiều dịu dàng người thể hiện ra, chỉ cần không phải người mù cũng thấy được Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu biết bao. Nếu nói cần dùng thân thể để giữ ấm, Hoàng Thượng nhất định sẽ không nhờ đến người khác.

https://thuviensach.vn

HOÀNG HẬU LƯỜI TÔ HIỂU NGUYỆT

Lạc Thanh
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Gần đây trong Hoàng cung đã xảy ra một đại sự gây chấn động toàn triều, lan ra khắp cả kinh thành.

Nói đến đại sự lần này thực vô cùng kỳ lạ và hiếm gặp: Hoàng Hậu Phỉ Á bỗng ngủ thiếp đi suốt bảy ngày trời vẫn chưa tỉnh lại!

Ngủ vốn là bản năng của mỗi người, nhưng đối với Hoàng Hậu Phỉ Á thì ngủ đã trở thành loại bản năng nguy hiểm tới tính mạng! Vì thế mà các phường trà trên phố bắt đầu có những cuộc đối thoại tương tự như sau:

Giáp: “Thường nói việc lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều hơn! Ai đời ngủ mãi không tỉnh như thế!”

Ất: “Chuyện đi ngủ rồi chết luôn cũng chẳng lạ gì mấy, có rất nhiều người tối hôm trước nằm ngủ, sáng sớm hôm sau đã vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa đấy thôi!”

“Đằng ấy chẳng hiểu gì cả! Chuyện ngủ mãi không tỉnh mà ta nói ấy là người ta thực sự nằm ngủ, không tắt thở, tim vẫn đập đều đặn, kỳ lạ nhất là người đó ngủ một mạch bảy ngày bảy đêm chưa dậy!”

“Còn có người như thế sao! Là vị nào đấy?”

“Ta nói cho đằng ấy, đừng nói với ai khác nhé vì đây là một bí mật to lớn kinh thiên động địa liên quan tới Hoàng gia! Là con rể của con trai dì Tám của cô Bảy của ta nghe biểu muội hắn nói lại, biểu muội của vị biểu muội ấy làm cung nữ trong Hoàng cung, mấy hôm trước có người nhà vào

https://thuviensach.vn

thăm được nàng ta thầm thì tiết lộ. Nếu nói ra ngoài thì coi chừng cái đầu đẳng ấy đấy…”

“Nói vào trọng điểm đi!” Khách uống rượu Ất trừng mắt nhìn khách uống rượu Giáp.

“Người mà từ nãy giờ ta nhắc đến chính là vị Hoàng Hậu của Phỉ Á chúng ta. Nàng ta đã ngủ bảy ngày liền chưa dậy, hàng ngày đều phải có người đút cháo cho nàng để duy trì mạng sống. Các Thái y trong Thái y viện chưa bao giờ gặp tình huống này, cũng đành bó tay chịu trói; Hoàng Thượng đã nổi cơn tam bành, hạ lệnh cho toàn bộ người trong Thái y viện đều phải ở lại Ngự Phong các. Nếu Hoàng Hậu vẫn không tỉnh dậy thì tất cả bọn họ đều sẽ bị đem đi chôn cùng! Còn nữa, Hoàng Thượng đã sốt ruột đến mức mời hết các vị danh y vào kinh chữa bệnh cho Hoàng Hậu!”

“Triệu các danh y vào kinh? Hồi trước không phải bảo là đương kim Hoàng Hậu là người bị thất sủng nhất Hậu cung sao? Mới có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà Hoàng Thượng đã quan tâm lo lắng đến Hoàng Hậu như vậy ư?”

“Tin tức của nhà ngươi thật quá lạc hậu!” Khách Giáp ném cho khách Ất một cái nhìn khinh bỉ và nói với giọng tự hào: “Từ mấy tháng trước ta đã nghe người ta nói Hoàng Hậu rất được Hoàng Thượng sủng ái rồi! Không nói chuyện xa xôi mà nói chuyện gần đây nhé. Hôm trước vừa bảo sức khỏe của Hoàng Hậu không tốt đấy thôi? Sau khi khỏe lại thì nghe người trong triều nói Hoàng Thượng chuẩn bị đưa Hoàng Hậu đi Hoàng lăng tế Tổ cùng nhưng quần thần lại phản đối vì Hoàng Hậu vẫn chưa có con. Vì chuyện này mà Hoàng Thượng và một vài vị đại thần quan trọng trong triều gần như trở nên căng thẳng với nhau, nghe nói có cả Lý thượng thư Lý đại nhân trong số đó!”

“Lý thượng thư Lý đại nhân? Thật ư? Nghe bảo con gái ông ta làm Quý phi phải không nhỉ? Còn nghe nói Lý Quý phi từng mang thai xong tại lỗi

https://thuviensach.vn

của Hoàng Hậu mà sảy thai, thế nên đương nhiên Lý đại nhân sẽ phản đối rồi, Hoàng Hậu có thể coi là kẻ thù của ông ta mà!”

“Đằng ấy hiểu là được rồi! Ôi, có điều những chuyện trong triều thế này ai mà nói rõ được! Nghe nói đợt trước Hoàng Thượng đã xử phạt một số quan viên, có kéo bè kết phái trục lợi cá nhân, có cả tham ô hối lộ. Triều đình đã cuộn lên một đợt sóng to gió lớn rồi! Chao ôi, giờ là thời buổi rối ren, lúc này Lý thượng thư lại cùng các đại thần khác đối chọi với Hoàng Thượng, sợ là mối quan hệ Quân thần này sẽ căng thẳng lắm đây…”

“Này! Nói chuyện này làm gì?” Khách Ất uống ực một ngụm rượu thật lớn, hít một hơi thật sâu rồi vừa lắc đầu vừa nói, “Chuyện triều đình cứ để bọn họ tự giải quyết, những việc đấu qua đấu lại trong triều, tranh tới tranh lui chốn Hậu cung chẳng phải lúc nào cũng có hay sao?”

“Sao ngươi còn hỏi nữa?” Khách Giáp trợn mắt nhìn khách Ất.

“Thì ta tò mò!” Khách Ất đặt ly rượu xuống và ngước mắt nhìn ra bên ngoài quán rượu. Trên đường ngoài phố mặc dù khá lạnh nhưng mấy chiếc xe ngựa đang phi nước đại ngoài đó lại làm cho bầu không khí lành lạnh này thêm phần nhộn nhịp. “Xảy ra chuyện cấp bách gì à? Ngươi nhìn xem, xe ngựa đó chạy nhanh như bay vậy!”

“Nhà ngươi nhìn không rõ à? Đó là xe nhà quan đấy, người ngồi trong đó hẳn là vị danh y được mời từ đâu đó tới!”

Hoàng cung – Ngự Phong các.

Tiếng bước chân vội vã chạy vào bên trong các vang lên, nghe có vẻ vừa sợ hãi vừa bất an vô cùng.

“Bẩm Hoàng Thượng, danh y khắp nơi đã lần lượt đến rồi ạ, mời Hoàng Thượng…” Giọng nói của Lưu công công hơi run rẩy lại có vẻ khá hưng phấn, lão cúi người liếc nhìn Hoàng Thượng đang ngồi canh bên giường

https://thuviensach.vn

Hoàng Hậu, Hoàng Thượng ngồi với Hoàng Hậu như thế đã mấy ngày rồi, trông dáng vẻ người ngày một tiều tụy thật đau lòng làm sao!

"Mau đưa bọn họ vào!" Đàm Văn Hạo bất chợt ngắt lời Lưu công công rồi đứng dậy, đôi mày đang nhíu chặt cũng giãn ra nhiều. Y lại nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt đang nằm trên giường đã ngủ bảy ngày chưa tỉnh, vẻ buồn bã và lo ngại lại ngập tràn trong mắt, "Nguyệt nhi, yên tâm đi, ta đã mời được rất nhiều danh y, nàng chắc chắn sẽ không sao đâu!"

Chẳng mấy chốc Lưu công công đã dẫn theo năm vị đại phu đi vào, sau khi từng người chẩn mạch cho Đỗ Hiểu Nguyệt, ai nấy đều đưa ra cùng một kết luận: thật sự là Hoàng Hậu đang ngủ say!

"Ngủ say? Thế vì sao lại không tỉnh giấc? Thân thể Hoàng Hậu vì sao càng ngày càng lạnh?" Đàm Văn Hạo đá đài nến cạnh giường đổ thẳng xuống đất, bừng bừng giận dữ, khiến những cung nhân cũng như các đại phu trong phòng không lạnh mà run. "Các ngươi thử làm cho Trẫm xem nào, xem có ai ngủ liền tù tì bảy ngày không ăn không uống không cử động không, ai làm được Trẫm sẽ cho hắn thăng quan tiến chức!"

Giọng điệu của y vô cùng lạnh lùng. Cả đám cung nhân và đại phu run lập cập, mồ hôi lạnh túa ra. Trong căn phòng yên lặng gần như nghe được cả tiếng hít thở chỉ có tiếng nến cháy tanh tách.

"Các ngươi lui ra hết đi!" Đàm Văn Hạo khẽ thở dài rồi phẩy tay ra hiệu cho những người khác lui xuống, lông mày vẫn nhíu chặt, y bước chầm chậm tới bên giường Hiểu Nguyệt. Y ngồi xuống một cách mệt mỏi, làn hơi nước trong suốt phủ lên đôi mắt. Đàm Văn Hạo dịu dàng cầm lấy đôi bàn tay gần như không còn hơi ấm của Hiểu Nguyệt đưa lên môi hôn nhẹ, "Nguyệt nhi à, sao nàng lại ngủ thiếp đi thế này? Vì sao ngủ một giấc mãi chưa tỉnh dậy? Nàng buồn ngủ đến vậy ư? Nằm ngủ thích thú đến vậy ư? Nàng mơ thấy gì? Có mơ thấy ta không? Nàng có biết không, thấy nàng thế này ta lo lắng khôn cùng!

https://thuviensach.vn

Có phải nàng vẫn để ý chuyện hôm đó ta đến Tiêu Âm các không? Hay nàng để ý hôm đó ta không ở bên nàng? Hay để ý chuyện mấy ngày liền ta không tới thăm nàng? Vì lẽ ấy mà nàng giận lắm, đúng không? Vì giận nên nàng mới ngủ mãi không tỉnh, đúng không? Hay là nàng cho rằng ta không thể thực hiện được điều ta đã cam kết nên nàng mới đang trốn tránh ta?"

"Nguyệt nhi, nàng cứ yên tâm, ta sẽ không nuốt lời đâu. Hôm ấy ta chỉ tới Tiêu Âm các ngồi một lát thôi. Lý Quý phi đã gầy đi nhiều, ta cảm thấy rất áy náy với nàng ta. Dù không có tình cảm gì nhưng ta đã lợi dụng nàng ta, triệu nàng ta vào cung cũng không khác hủy cả đời nàng ta là mấy. Nếu thực sự phải đuổi khỏi cung thì với thân phận hiện giờ, nàng ta nên đi về đâu mới phải? Trên con đường này, ta vẫn chưa tìm được điểm thăng bằng, ta không biết nên làm gì bây giờ nên ta mới tới Tiêu Âm các, nhưng thật sự ta chỉ đi một lát thôi!

Từ ngày lật đổ Đỗ Khang Vĩnh xong, trong triều bắt đầu có một số vị đại thần lên tiếng phản đối ngôi vị Hoàng Hậu của nàng. Thậm chí có người dâng lên cả tấu chương đòi phế Hậu! Ác nhất là có người liệt kê ra từng tác phong và hành vi của nàng từ khi tiến cung tới nay rồi lọc ra những tật xấu và khuyết điểm. Ta giận lắm, giận đám người đó lại dám cắt đặt tai mắt bên nàng, theo dõi nhất cử nhất động của nàng, cũng giận chuyện nàng lại quen biết Ngũ đệ đã lâu như thế. Nhờ vậy mà khi ta còn chưa phát hiện ra điểm tốt của nàng, y đã hiểu nàng thật sâu sắc rồi, vì thế y mới có thể nói rằng muốn đưa nàng xuất cung! Chuyện đó thôi bỏ qua không tính, quan trọng nhất là nàng lại có thể thông đồng với y che giấu bí mật lớn nhất chốn Hậu cung!

Trong Hoàng cung không có bí mật nào là tuyệt đối, dù ta không biết các người đang giấu diếm điều gì nhưng ta cũng đoán ra được một chút từ chỗ Ngũ đệ rồi! Vậy nên từ lâu lắm rồi ta đã bí mật cho người đi tìm những cung nhân hai mươi lăm năm trước từng hầu hạ trong Hội Lan các rồi sau bị đưa ra ngoài. Có điều những cung nhân được đưa ra từ Hội Lan các hai

https://thuviensach.vn

mươi lăm năm trước đã chết hết cả, tìm mấy năm trời cũng không tìm được một ai còn sống. Thật kỳ lạ phải không, hết thảy mọi thứ thuộc về Hội Lan các đều trở thành cấm kỵ, hình như đã thật sự biến thành một bí mật.

Thế nhưng, trong thiên hạ không có bức tường nào kín gió hoàn toàn (giống câu cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra), sáu hôm trước cuối cùng ta đã thu được tin tức và biết được mọi chuyện xảy ra ở Hội Lan các hai mươi lăm năm trước rồi! Hóa ra thân thế của ta… Ha ha, việc này thực buồn cười biết bao! Người trong cuộc ta đây, vua của một nước ta đây lại là người cuối cùng được biết ai mới là mẹ ruột của mình!

Trong lúc nhất thời, ta không có cách nào tiếp nhận sự thật này, vốn định tới tìm nàng rồi lại nghĩ tới nàng từng có ý nói chuyện này ra. Ta biết là nếu tới tìm nàng thật thì ta lại không biết nên nói gì nữa. Thế nên ta đã lùi bước… Trong bốn ngày ấy, ta đã suy nghĩ về rất nhiều chuyện cũng như làm được rất nhiều việc, trừ xử lý việc công ra thì ta còn thanh tẩy một số tai mắt trong Hậu cung, đàn áp một số quan viên trong triều; lấy cớ bận rộn để không đến Thái Tuyên cung, cũng không tới chỗ nàng, mà ngồi đủ bốn ngày trong Noãn Tâm các!

Nào ngờ, trong bốn ngày này nàng lại… Giờ ta hối hận lắm rồi, nếu phải chọn giữa Hậu cung và nàng, ta có thể bỏ hết Hậu cung, chỉ cầu nàng tỉnh lại mà thôi; nếu trong bốn hôm ấy ta có đến Ngự Phượng các, nàng sẽ không ngủ mãi không tỉnh thế này!

Nguyệt nhi, nàng tỉnh lại đi được không? Nàng mở to mắt ra nhìn ta được không? Nàng cứ như vậy ta đau đớn lắm, ta khổ sở lắm, ta tự trách mình rất nhiều! Văn Bác nói đúng, nàng quá bướng bỉnh, nàng sẽ không tự khiến mình uất ức, vì vậy mà nàng xuất cung là để chạy trốn! Nhưng nếu nàng đã bằng lòng theo ta về cung thì sao không tin tưởng ta? Vì sao chỉ nghe mấy câu thôi đã hành hạ ta thế này? Nàng có biết so với lúc nàng mới xuất cung, nàng ngủ thế này càng khiến ta đau lòng hơn không? Dù lúc đó không có tin tức gì của nàng nhưng ít nhất ta tin rằng nàng vẫn rất ổn, sống

https://thuviensach.vn

rất tốt! Nhưng giờ đây thì sao, nàng ở ngay bên cạnh ta mà ta cảm thấy nàng giống như một đám mây, rõ ràng rất gần mà cũng rất xa!”

Nước mắt từ từ nhỏ xuống rơi trên khóe mắt Đỗ Hiểu Nguyệt, làm ướt đôi mắt đã lâu rồi không còn sức sống.

Đàm Văn Hạo thấy nước mắt của y rơi xuống khóe mắt Hiểu Nguyệt thì dùng tay nhẹ nhàng lau thật khô rồi lại cười khổ.

“Nước mắt đàn ông không dễ dàng rơi xuống, chỉ vì chưa tới mức đau lòng mà thôi. Nếu thế, mình hiện giờ đã đau lòng tới mức ấy rồi hay sao?”

https://thuviensach.vn

Chương 96

“Thái Hậu giá đáo!” Một tiếng nói cao vút vang lên. Đàm Văn Hạo mau chóng cất đi hết những tâm tình ban nãy và tỏ vẻ bình tĩnh thường gặp, tuy nhiên nét u buồn vẫn không thể giấu đi trong đôi mắt người.

“Bái kiến Thái Hậu.” Y đứng dậy, hơi cúi người hành lễ, giọng điệu bình thản như không có chút tình cảm nào.

“Hoàng… Hoàng Thượng.” Thái Hậu hơi run rẩy, người ngập ngừng như muốn nói gì đó rồi lại thôi, trong ánh mắt có vẻ đau lòng khôn xiết, cả sự hối hận, buồn bã, cũng như sự tuyệt vọng khó nhìn thấu.

“Hoàng Hậu sao rồi? Đã tỉnh dậy chưa? Nghe nói đã mời cả đại phu từ ngoài kinh vào, họ nói sao?” Thái Hậu cố gắng giữ bình tĩnh, bước chậm tới trước mặt Đàm Văn Hạo và dừng lại một chút, nhưng trước sau y đều không nhìn bà lấy một cái, bà đành chuyển sự chú ý của mình, nhìn sang phía Đỗ Hiểu Nguyệt đã gần như chết rồi, cất tiếng nói nhẹ bẫng.

Đàm Văn Hạo hơi mím môi, trong khoảnh khắc, y thực sự muốn vứt bỏ sự kiên trì trong lòng mà gọi bà một tiếng “

Mẫu hậu” như xưa, chỉ là… “Đã phiền Thái Hậu lo lắng, Hoàng Hậu rất khỏe, chỉ ngủ say thôi, rồi nàng sẽ tỉnh dậy!” Giọng nói mơ hồ dừng ở từ cuối cùng, sự không dám chắc trong lòng cũng lan tỏa, nàng rồi sẽ tỉnh lại, phải không?!

Thái Hậu bám chặt vào cây trượng hòng giữ cho cơ thể khỏi chấn động, mỗi câu mỗi tiếng “Thái Hậu” thực sự rất khó nghe, rất giống cái gai đâm vào tim. Tình trạng này đã diễn ra bốn ngày nay, từ hôm bà đích thân tới

https://thuviensach.vn

Ngự Phượng Các thăm Đỗ Hiểu Nguyệt, y đã không gọi một tiếng "Mẫu hậu" nào rồi! Khi y dùng ánh mắt cũng như giọng điệu xa lạ ấy để gọi hai chữ "Thái Hậu", bà liền biết rằng y nhất định đã biết chuyện đó rồi. Mặc dù y chưa nói rõ hay bóc trần sự thật, dù y không tìm bà để chất vấn, bà cũng biết y sẽ không bao giờ gọi nàng là "Mẫu hậu" nữa! "Ta nghe nói Phương trượng của Cảm Hoa tự ở cách kinh thành chín mươi dặm là một vị cao tăng, có thể hóa giải rất nhiều chuyện kỳ quái. Hoàng Hậu mê man bất tỉnh như thế này chắc chắn là vì đã đụng chạm phải cái gì đó, thế nên ta đã mời Phương trượng đến… '

"Hoang đường! Nguyệt nhi chưa từng làm hại đến ai, sao có thể đụng chạm gì chứ? Kể cả có thứ gì muốn tới đây hại người thì cứ hại bất cứ người nào trong Hoàng cung chứ không nên hại Nguyệt nhi!" Đàm Văn Hạo lạnh lùng ngắt lời Thái Hậu, ánh mắt vốn u sầu đã hơi vằn tia giận dữ.

Thái Hậu hiểu Đàm Văn Hạo có ý ám chỉ, nhưng thật sự không còn lời nào để nói. Hoàng cung vốn chẳng phải nơi sạch sẽ gì cho cam. Sinh lão bệnh tử, oán giận hận hãi, âm mưu quỷ kế, câu tâm đấu trí. Thậm chí vì lợi ích cá nhân, anh em cũng có thể tương tàn! Nhưng không thể không nói rằng Đỗ Hiểu Nguyệt nàng làm người trong cung rất được, đám cung nhân đều không ngớt lời khen ngợi, nàng không gây chuyện sinh sự, không mồm mép miệng lưỡi, lại chẳng có hành vi hại đến ai. So với đám phi tử cả ngày chỉ biết nghĩ tới những cách bát nháo hòng tranh sủng thì nàng quả thực quá sạch sẽ, sạch sẽ tới mức như thể nàng chỉ là một khán giả trong Hoàng cung này mà thôi, thân trong Hậu cung mà không nhiễm một hạt bụi trần!

"Hoàng Thượng nói sai rồi!" Một giọng nói mạnh mẽ có tám phần ảo diệu, lại giống như ánh mặt trời ngày đông thẩm thấu vào tận nội tâm.

Đàm Văn Hạo ngước mắt nhìn mới phát hiện một tăng nhân đã xuất hiện trong phòng từ bao giờ, nhìn qua thì y tầm khoảng năm mươi, mặt mũi thiện lương, quần áo sạch sẽ không dính bụi, bộ Phật y trên người như tỏa ra vầng hào quang nhàn nhạt bao lấy toàn thân y.

https://thuviensach.vn

“Nhất Diệp bái kiến Hoàng Thượng.” Nhất Diệp hành Phật lễ, giọng bình bình vẫn giữ vẻ ảo diệu.

Đàm Văn Hạo không nói cũng không có hành động gì, rồi trả lại Thái Hậu một lễ, nụ cười nhạt vẫn đọng trên mặt. Nhất Diệp cũng mặc kệ ánh mắt không hoan nghênh của Hoàng Đế, tự nói tiếp: “Mấy hôm trước, lão nạp thấy sao Thái Âm mờ nhạt thiếu sáng, nhắm mắt bói toán mới biết Hoàng Hậu gặp tai kiếp. Mặc dù lão nạp đã bảo vệ linh hồn của Hoàng Hậu bằng cách tạm thời giữ nàng trong hạt ám châu, chỉ là tâm trạng của nàng không ổn định, không có cách thoát ra.”

“Ý của Phương trượng đại sư là Hiểu Nguyệt nàng đã…” Thái Hậu thấy khó hiểu.

“Hoàng Thượng, Thái Hậu chớ vội.” Nhất Diệp mỉm cười, vô cùng cao thâm.

“Số mạng Hoàng Hậu đã định là như vậy thì đương nhiên không thể rời đi, dù nàng không thuộc về nơi đây thì số phận đã định rằng nàng phải tới đây, chỉ có điều… Ha ha, hết thảy cứ coi như là cơ duyên xảo hợp đi… Nếu giờ Tý đêm nay Hoàng Hậu vẫn không tỉnh thì nàng có thể sẽ ngủ mãi như thế này.”

Mặc dù Đàm Văn Hạo không muốn nghe những lời “hồ đồ” của Nhất Diệp nhưng những lời đó lại như một sợi lông vũ chạm vào trái tim, khiến y hỏi theo tiềm thức

“Số mạng của nàng là gì? Cái gì gọi là nàng không thuộc về nơi này?”

“Phù Dung nghịch nước làm vỡ Long châu của Thất thái tử. Thất thái tử đòi Phù Dung bồi thường, Phù Dung sau khi thốt ra một câu ‘Châu thì không có nhưng người thì có một’ liền xuống phàm trần. Thất thái tử cũng đi theo nhưng lại đi nhầm đường, Phù Dung đành vượt ngàn năm tìm đến.” Nhất Diệp nói xong lại mỉm cười, hành một lễ rồi bước tới bên giường,

https://thuviensach.vn

giọng nói nghe càng thêm kỳ ảo: “Đã mắc nợ người ta tất phải hoàn trả; thứ gì nên là của ngươi, không cần cưỡng đoạt cũng sẽ thuộc về ngươi!” Nói xong ông xoay người đi khỏi, vẫn yên lặng kỳ quái như lúc ông tới.

Đàm Văn Hạo và Thái Hậu còn đang mải suy nghĩ về mấy lời mông lung của Nhất Diệp thì chợt nghe thấy một tiếng “Ôi chao”, hai trái tim cùng đập mạnh hơn và cùng nhìn về phía chủ nhân của tiếng nói ấy.

“Ôi!” Người nọ từ từ mở mắt ra, vừa lắc đầu vừa ngồi dậy, duỗi cái đốt sống cổ rồi vặn vặn, nhưng khi đầu quay về thành giường liền bắt gặp Thái Hậu và Đàm Văn Hạo không biết nên nói là đang kinh ngạc hay kinh hỉ. Sau 0,11 giây sững sờ, Đỗ Hiểu Nguyệt ngơ ngơ ngác ngác hỏi:

“Chàng… Thái… Sao Mẫu hậu và Hoàng Thượng lại ở đây thế này?”

Hỏi xong Hiểu Nguyệt mới giật mình nhớ ra mình phải lập tức xuống giường hành lễ. Nàng vừa xuống giường vừa thầm mắng Hồng Trù sao không gọi nàng dậy, hai vị lão Đại trong Hoàng cung tới mà nàng còn lăn ra ngủ! Nhưng chân chưa chạm đất đã đã bị người ta ôm xiết, chặt đến mức không thở được.

“Nguyệt nhi, thế là nàng đã tỉnh rồi!” Mấy phần thở than, vài phần kinh hỉ, lại vài hồi nghiêng ngóng, tất cả đều thu lại trong một câu nói ngắn ngủi. Thiên ngôn vạn ngữ lại không biết nên nói từ đâu.

“Tôi có chết đâu mà không tỉnh lại?” Đỗ Hiểu Nguyệt nhíu mày nhoẻn miệng, “Chàng buông tôi ra đi, tôi còn chưa thỉnh an Mẫu hậu!”

“À… Các con cứ tâm sự trước, Ai gia về cung đã.” Thái Hậu hơi mất tự nhiên, trong mắt vẫn đầy vẻ kinh hỉ nhưng sự bối rối đã dần thay thế.

“Mẫu hậu… ui da, chàng thả ta ra đã nào!”

https://thuviensach.vn

Đỗ Hiểu Nguyệt giữ yên lặng vỗ vai Đàm Văn Hạo, bóng lưng Thái Hậu xoay người bước đi trông thật thê lương. Chợt một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, cặp mẫu tử này nhất định là có vấn đề gì đó, Đàm Văn Hạo hôm nay lại không để ý đến Thái Hậu chút nào! Nhưng Đàm Văn Hạo vẫn không buông tay mà ngược lại càng ôm nàng chặt hơn, dường như muốn hòa hai người làm một, ép nàng vào xương cốt mình mới thôi, khiến Hiểu Nguyệt phải kêu lên oai oái

"Đàm Văn Hạo… Văn Hạo… Hạo… chàng làm ơn thả lỏng ra chút đã được không? Cái eo nhỏ của tôi sắp bị chàng xiết đứt rồi đấy!"

"Không được nói chết chóc gì ở đây, được không? Nàng ngủ tận bảy ngày đã khiến ta như mất mạng luôn rồi, nếu quả thực nàng…" Đàm Văn Hạo đang kích động chỉ biết ôm nàng chặt hơn, bởi ngoài làm thế ra y không biết phải làm sao mới có thể cảm nhận được sức sống ở nàng.

"Đợi đã! Chàng nói tôi đã ngủ bảy ngày á?" Đỗ Hiểu Nguyệt đẩy Đàm Văn Hạo ra thật mạnh để nàng có thể nói chuyện đối diện với y. Nàng mở to mắt, mặt đầy vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi, "Tôi… Sao tôi có thể ngủ bảy ngày liền được? Tôi nhớ rõ là mình chỉ chợp mắt có một lát thôi… Tôi còn nhớ trước khi ngủ tôi đang nghĩ…"

Nói tới đây, Hiểu Nguyệt lại trầm tư. Có mấy việc hình như không nhớ rõ lắm, thấy khá mơ hồ, hình như chuyện đang suy nghĩ trước khi ngủ đã trở nên rất xa vời. Nàng chỉ mang máng nhớ rằng trước khi ngủ mình đang giận dỗi, nếu y vẫn không tới giải thích cho rõ chuyện y tới Tiêu Âm các thì mình sẽ ngủ thật say, ngủ tới khi thiên hoang địa lão mới thôi!

"Có thật là tôi đã ngủ bảy ngày không?"

"Thật!"

Đàm Văn Hạo gật đầu, nhìn nàng cực kỳ nghiêm túc, nàng tựa như chẳng hề biết rằng mình đã ngủ lâu như thế nào, vẻ mặt trông như mới ngủ

https://thuviensach.vn

có một đêm hay tầm hai, ba canh giờ thôi vậy.

"Vừa nãy nàng nói trước lúc ngủ nàng đang nghĩ gì cơ?"

Vấn đề này có tính mấu chốt, mấy lời Nhất Diệp nói vừa nãy xem như đã cảnh tỉnh Đàm Văn Hạo. Tuy lời của Nhất Diệp nghe khá mơ hồ, làm y như lạc vào sương mù, nhưng ngẫm ra thực là có đạo lý!

Hóa ra là thật sao! Ôi, xem ra mình lại phá kỷ lục ngủ lâu rồi! Đỗ Hiểu Nguyệt khẽ than, vừa lắc đầu vừa dựa ra sau

"Tôi đang nghĩ… Tôi đang nghĩ xem có điều gì rất quan trọng với chàng? Còn chàng, chàng đang nghĩ gì? Tôi không cầu nhìn thấu tâm tư Hoàng Thượng, nhưng ít nhất tôi phải biết chồng của mình đang nghĩ gì chứ! Lại nói, tôi đã lấy một người không phải kẻ bình thường, y là người có quyền thế cũng như phú quý nhiều nhất trong thiên hạ, cũng có thể nói là nhiều phụ nữ nhất nữa. Chỉ cần vẫy tay một cái là hàng ngàn hàng vạn người con gái sẽ chen chúc nhào tới, nếu đã như vậy, bớt đi một người như tôi cũng chẳng có vấn đề gì, phải không?"

Sau bảy ngày mới tính sổ có phải muộn quá rồi không? Hiểu Nguyệt cười thầm, nhưng trong tình hình này mà vẫn tính toán… cứ cho là hiện giờ trông y rất tiều tụy, nhưng có những việc không thể dễ dàng buông tha cho y thế được, bằng không đã có một lần tất nhiên sẽ có lần thứ hai!

"Nguyệt nhi, nàng hiểu lầm ta rồi, hôm ấy chỉ là…"

"Có hiểu lầm không tôi tự biết rõ, có hợp lý không tôi cũng biết hết!"

Đỗ Hiểu Nguyệt thở dài, dựa hẳn lưng vào thành giường. Ánh mắt nàng vô cùng hờ hững

"Dù cho rồi sẽ có một ngày như vậy… thì hết thảy cứ coi như là tự tôi tìm tới! Nếu tôi đã có thể ngủ bảy ngày liên tiếp thì lần sau có lẽ tôi sẽ ngủ

https://thuviensach.vn

cả đời, hoặc ngủ lâu quá thì tôi có thể được về nhà, mẹ lại có thể kéo tôi ra xem phim thần tượng, ba tôi lại mong tôi tiếp tục học hành, em trai lại rủ tôi chơi điện tử, ai thua thì phải rửa bát và lau nhà…"

Trong kế hoạch ban đầu không có việc hồi cung, nhưng ý định ban đầu cũng là quay lại kinh thành. Về đến kinh thành rồi cũng không phải vì ôm ấp một tia may mắn, hy vọng sẽ có một ngày nàng sẽ trở thành người phụ nữ duy nhất của y! Chỉ là, chỉ là hiện thực mãi luôn tàn khốc, cho dù ngày ngày có y ở bên thì sao chứ? Chỉ một quyển thi thư của người phụ nữ khác đã có thể đưa y đi khỏi! Nếu chỉ là thi thư thì tính làm gì! Từ nhỏ tới lớn số bài thơ mình đã đọc và nhớ tuyệt đối hơn gấp mấy trăm lần bọn họ. Chỉ là, cứ theo đuổi như thế còn có ý nghĩa gì? Tiêu tốn tâm tư để lấy lòng một người, bỏ sạch lòng tự tôn cũng được, nhưng lại không chắc sẽ nhận được một chữ "tốt"!

"Nguyệt nhi, nàng đang nói lung tung gì vậy?"

Lần này Đàm Văn Hạo thật sự hoảng hốt, y không thể nghe hiểu bất cứ câu nào nàng nói, dường như tất cả những gì nàng vừa nhắc đến đều không phải chuyện có thể xảy ra trên thế giới này, thực quá đỗi xa lạ! Xa lạ đến mức y cảm thấy sự tồn tại của nàng cũng hư vô ảo diệu. Y khoác vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, thế nhưng trong mắt nàng chỉ đầy nỗi mơ màng.

"Nguyệt nhi, nàng phải tin ta! Nếu ta đã hứa với nàng thì ta nhất định sẽ làm được! Nàng cho ta thời gian được không?"

"Tôi chưa từng nói sẽ không tin chàng, chỉ là sự thật khiến tôi khó mà tin được thôi!" Đỗ Hiểu Nguyệt nói một cách bình thản, giọng điệu không còn sự tự tin ngày nào nữa mà chỉ có vẻ mơ màng nhàn nhạt.

"Tôi luôn cảm thấy mình chỉ đang mơ một giấc mơ huyền hoặc và quá xa vời, một giấc mơ không có thật. Nhân vật trong mơ chính là đám người các huynh ở đây, sau đó trong một giấc mơ trong giấc mơ ấy, tôi giống như

https://thuviensach.vn

một đứa ngốc đi yêu cầu một vị Hoàng Đế trung trinh với mình, nhưng giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ, tôi biết sẽ có một ngày tỉnh mộng, Hoàng Đế sao có thể trung trinh với chỉ một người? Có người đàn ông nào không háo sắc? Có lẽ giờ tôi còn trẻ, có chút tư sắc, chút trí óc khiến người ta chú ý đến. Nhưng đến một năm nào đó khi đã già nua tàn tạ, đầu óc hồ đồ, tôi lấy gì để cạnh tranh với những tú nữ mới vào cung? Vì lẽ đó, tôi tự đánh thức mình sớm một chút, để đến khi đó sẽ không tự làm khó mình, càng không để người khác làm khó mình. Nếu là ở quê nhà thì tôi chẳng sợ gì hết. Ở thời đại đó vợ chồng kết hôn rồi li hôn giống như lên xuống xe buýt ấy mà, người đi bộ cũng có quyền chọn lên hay không lên xe. Còn ở chốn này, tôi bị xua như xua vịt lên chuồng. Tôi luôn nỗ lực ra sức để thoát khỏi cái chuồng ấy, nào ngờ có một ngày lại nảy sinh tình cảm với nó, hết lần này tới lần khác không có cách nào thoát khỏi, chỉ đành ấm ức ở lại. Vốn muốn bay về phía chân trời khác, giờ lại không bay nữa; vốn muốn ngao du giang hồ, giờ cũng không đi nữa; có một cái thùng nước cũng đã thỏa mãn rồi, ngoan ngoãn đứng một chỗ. Chỉ tiếc là, cái chuồng ấy quá lớn, quá tốt, số vịt tự nguyện bước vào quá nhiều…”

Nàng nói đến đây thì hơi ngập ngừng. Đỗ Hiểu Nguyệt biết nói đến vậy là đã biểu thị được ý tứ rồi. Nàng không chỉ buộc y nhất định phải làm thế nào mà còn ép chính mình không được vô lo vô nghĩ thiếu quan tâm. Ngoài kia hoa nở thơm lừng, cờ lụa trong nhà cũng tung bay, trước tình hình đôi bên này, có việc thực sự có thể tin tưởng chỉ bằng một câu nói.

“Nguyệt nhi, không cần nói nữa, Trẫm hiểu rồi!”

Đàm Văn Hạo chầm chậm rút tay lại. Từ trước tới nay nàng không hề giấu diếm yêu cầu của mình, nàng từng nói nếu không thể đạt được yêu cầu của nàng thì hãy để nàng đi. Nhưng có thể để nàng bỏ đi sao? Không thể! Vì vậy mà chỉ có thể làm theo yêu cầu ấy, không còn đường xoay chuyển?!

“Nguyệt nhi, chúng ta nói chuyện này sau nhé? Nàng vừa mới ngủ bảy ngày, chắc bụng đã đói lắm rồi, nào, để cung nhân rửa mặt mũi chân tay cho

https://thuviensach.vn

nàng rồi đi ăn chút gì đã nhé!” Sự việc quá phức tạp, không thể xử lý chỉ trong ngày một ngày hai. Thế nên tốt nhất là tạm thời gác lại một bên đợi nghĩ kế sách lâu dài!

“Được thôi!” Nàng ngước mắt lên, đôi mày động đậy, vẻ buồn bã trong mắt hình như đã bớt nhiều, miệng nở nụ cười nhẹ nhõm, “Có thể vui hết mình thì cứ vui cho hết, nghĩ nhiều cũng mệt rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là ăn cơm, chàng vừa nói tôi đã thấy đói lắm rồi đây!”

Nói vậy nhưng nàng thầm cười khổ trong lòng, mỗi lần nói đến chuyện này y đều né tránh như thế, chẳng đưa ra được một câu trả lời rõ ràng. Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất vẫn còn có thể ôm chút ảo tưởng, để bản thân mê dại mấy ngày!

Đàm Văn Hạo đứng dậy gọi cung nhân tới điểm trang cho Đỗ Hiểu Nguyệt. Lúc rửa mặt y luôn ngồi bên cạnh. Hồng Trù đang vẽ mày cho nàng thì y cầm lấy chiếc bút, nhẹ nhàng đưa thêm hai đường theo nét mày sẵn có của Hiểu Nguyệt, rất vừa phải không đậm không nhạt, rất phù hợp với lối trang điểm nhạt của nàng.

Hồng Trù đứng hầu bên cạnh, mặt ửng đỏ. Sự thân ái chẳng chút nể nang ai giữa Đế Hậu hai người thật sự khiến người bên cạnh ngại ngùng, ghen tị. Có điều, hình như Đỗ Hiểu Nguyệt không có tinh thần cho lắm, tâm tư nàng có vẻ hoảng hốt.

“Hồng Trù, các cô lui xuống trước đi!” Sau một hồi lâu nhìn Đàm Văn Hạo chằm chặp, Đỗ Hiểu Nguyệt đột nhiên thốt lên một câu.

Mặc dù không hiểu nhưng lời của chủ nhân thì phải nghe theo, Hồng Trù liền dẫn những người khác ra ngoài. Trong phòng chỉ còn đúng hai người là Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. “Văn Hạo, vừa nãy… lúc tôi tỉnh lại ấy, Thái Hậu… Không, tôi cảm thấy giữa chàng và Mẫu hậu có gì kỳ lạ lắm, có phải mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì đâu. Nàng vừa tỉnh lại, nhất định là nghĩ nhiều rồi.” Đàm Văn Hạo đỡ Hiểu Nguyệt dậy, đưa nàng đi sang phòng bên cạnh. “Chắc là nàng đã đói lắm, chúng ta đi ăn nhé!”

Thật là không có ư? Đỗ Hiểu Nguyệt buồn bực nghĩ, song không muốn hỏi lại. Y đã có ý không nói thì mình đương nhiên không ép được. Nếu ép ra chuyện gì đeo thêm hậu quả thì mình có khả năng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ vì ly gián quan hệ mẹ con người ta mất!

“Hôm nay họ chuẩn bị gì thế? Tôi kể chàng nghe nhé, lúc ngủ ấy, tôi thấy đói ơi là đói, giống như đã đi cả quãng đường xa tít. Mà bốn bề lại đen thủi đen thui, chẳng có gì hết. Tôi cứ đi trong đêm tối như vậy, không biết đã đi bao lâu rồi. Chân thì mỏi, bụng thì đói, chỉ đành ngồi xổm xuống nơi tối tăm ấy. Mãi cuối cùng không biết làm thế nào mà đột nhiên tỉnh lại, hình như là thanh âm của đất trời, lại giống như tiếng đọc kinh trong chùa miếu vậy, khi đó tôi còn đang nghĩ đây nhất định là cõi mộng thôi, thì bỗng mơ đến một nơi u bế, quả thực dọa người ta sợ hết hồn!” Hiểu Nguyệt vừa đi vừa kể lại chuyện trong mộng, giọng kể nhuốm màu vui cười, nghe vẻ rất thú vị. “May mà tôi không sợ bóng tối, nếu là mấy đứa con gái nhát gan thì có lẽ đã bị dọa cho sợ vỡ mật!”

“Nàng nói nàng đi tới một nơi rất tối? Còn nghe thấy tiếng các hòa thượng tụng kinh và nói chuyện?” Những lời Hiểu Nguyệt nói vào tai Đàm Văn Hạo như đã không còn là lời đùa cợt nữa, nó như một chậu nước lạnh đổ ụp vào trái tim y. Nếu những gì nàng nói là thật, vậy phải chăng có thể tin được lời của Nhất Diệp? Hơn nữa lời cuối cùng Nhất Diệp nói là có ý gì? Lẽ nào thực là như bề ngoài những gì ông ta nói? Có thể nào giải thích câu “Không phải của ngươi thì có cưỡng đoạt cũng không được?” rằng hết thảy những lời Hiểu Nguyệt vừa kể chính là “bài kinh” mà trong vô thức nàng đã nghe được không? Nàng sẽ bỏ cuộc, nàng sẽ rời đi lần nữa ư?

“Không phải tôi đi tới mà là nằm mơ, mơ thấy một nơi!” Đỗ Hiểu Nguyệt cao giọng rồi lại thì thầm tiếp, “Nói đến lại thấy rầu, từ khi tới đây

https://thuviensach.vn

tôi dường như chưa từng mơ thấy người nhà của mình. Từ trước tới giờ đều ngủ ngon lành không mơ mộng gì đến sáng, có lúc tôi tự hỏi thời đại nơi tôi từng sống ấy lẽ nào chỉ là một giấc mộng cảnh?"

Đàm Văn Hạo rất thính tai, y cũng không quên thói quen thi thoảng lại thích ngồi lẩm bẩm một mình mình nghe của Hiểu Nguyệt. Đặc biệt hôm nay từ lúc tỉnh lại tới giờ, đôi khi lời nàng nói có nhiều câu y nghe không hiểu nổi, nghe qua như là một chuỗi những lời nói nhảm, nhưng lại có thể lờ mờ phân biệt được mấy chỗ không hợp lý trong đó. "Nguyệt nhi, người nhà nàng nói là chỉ ai? Còn cả em trai, trò chơi điện tử, phim thần tượng, mẹ, ba, nàng muốn nói đến gì vậy?"

"Ối… Hả!" Trước tiên Hiểu Nguyệt vô cùng kinh hãi, không ngờ rằng y lại để ý đến từng lời từng chữ nàng nói như thế, "Nói chơi thôi, chẳng có ý gì đâu!" Có thể nói ra hay sao? Nếu nói ra, e là y sẽ coi nàng là một con yêu quái mất! Nàng khẽ lay cánh tay y, thử dùng giọng nũng nịu, "Đi nhanh một chút được không, không biết người ta đã bảy ngày không ăn gì rồi à? Tôi muốn ăn cơm, ăn cơm!"

Hiếm có một lần làm nũng, lại làm để tự cứu lấy mình! Có điều, cái giọng nhõng nhẽo này chính nàng nghe còn thấy buồn nôn chứ đừng nói người khác!

Vẻ nũng nịu như mèo con của Đỗ Hiểu Nguyệt làm cho Đàm Văn Hạo rất vui vẻ. Dù biết rằng nàng cố ý làm nũng, thói hư vinh của đàn ông trong y vẫn được thỏa mãn. Ba phần tâm thái của thiếu nữ, bảy phần quyến rũ, cộng thêm giọng điệu làm nũng vừa là âm mũi vừa êm ái, đủ để làm tan chảy cả sắt thép. "Nguyệt nhi này, ăn cơm trưa xong ta có một chuyện rất quan trọng cần nói với nàng." Đàm Văn Hạo nói với vẻ thần bí, quả nhiên đã gợi lên hứng thú của nàng.

"Chuyện gì thế? Bây giờ không nói được à?"

https://thuviensach.vn

Nhìn cặp mắt long lanh nước như cún con của nàng, thật khó mà tin là mới nửa canh giờ trước thôi nó vẫn nhắm chặt và không chút sức sống, “Đương nhiên không được! Đi ăn cơm trước đi, nhất định phải ăn nhiều vào, đã bảy ngày nay nàng không ăn chút gì rồi. Trông xem, nàng gầy đi cả một vòng lớn rồi này!” Y rất hài lòng với câu hỏi của nàng, cười ha hả rồi ôm lấy eo nàng đi về phía phòng bên.

Một canh giờ sau, Đỗ Hiểu Nguyệt không tin nổi mình lại quay về nằm trên chiếc giường mà nàng đã ngủ bảy ngày liền trên đó. Song lần này lại là bị người ta lôi đi vận động!

Sau một hồi tình cảm mãnh liệt, những tiếng thở dốc đều đã dừng, Hiểu Nguyệt khẽ ngả vào vòng tay Văn Hạo, tay vẽ từng vòng từng vòng tròn lên ngực người nào đó rồi lại bị ai đó bắt được, hỏi một cách mập mờ: “Hóa ra dạ dày của Nguyệt nhi lớn vậy ư? Có phải muốn nữa không?”

Hiểu Nguyệt vừa nghe thì vội rụt tay lại, nhớ tới chuyện ban nãy làm mặt mũi ửng đỏ, lúng túng mất tự nhiên, hơi ngẩn ra một lúc rồi hỏi nhỏ: “Thật ra có một chuyện thiếp vẫn luôn muốn hỏi chàng, hồi chàng đến Thương Lãng tìm thiếp, có phải vì nghe nói thiếp đã mang thai nên mới tới không?”

Trước nay vẫn không dám hỏi vì sợ câu trả lời của y sẽ làm nàng thất vọng, nhưng trong lòng luôn kêu gào phải hỏi cho ra lẽ. “Không được nói vòng vo, phải trả lời thẳng thắn!” Lúc này đầu óc hình như không được minh mẫn lắm, không có tâm tư chơi trò đoán tới đoán lui với y.

Đàm Văn Hạo đặt một nụ hôn lên bờ môi đỏ mọng rồi nhìn nàng đắm đuối, tình cảm sâu sắc hiện lên qua ánh mắt: “Không phải, mãi tới khi tìm đến nàng rồi ta mới được biết chuyện ấy! Ta tới tìm nàng không phải vì điều gì khác mà chỉ vì nàng thôi, Đỗ Hiểu Nguyệt!”

Chỉ vì nàng thôi – Đỗ Hiểu Nguyệt!

https://thuviensach.vn

Hiểu Nguyệt lặp đi lặp lại thật khẽ, nụ cười nơi khóe môi nhẹ nhàng dương lên, chỉ trong nháy mắt lỗ hổng trong trái tim đã được lấp đầy. Nàng ngẩng đầu lên, hôn khẽ lên môi Đàm Văn Hạo, cũng trong khoảnh khắc ấy, đáy mắt tràn đầy hơi sương, đầy đến mức sắp sửa trào cả ra ngoài.

Một nụ hôn không có tính dục lại vô cùng thật lòng cũng khiến y thỏa mãn. “Nguyệt nhi!”

Gọi nàng dịu dàng một tiếng, thâm tình tràn đầy.

Hiểu Nguyệt vẫn chưa đáp lại, chỉ tiếp tục cười ngốc, cười một cách thỏa mãn. Trong một khắc ấy, nàng đã quyết định, bất kể những ngày về sau ngắn ngủi ra sao, hãy cứ để nó được bùng nổ tại giây phút này!

Đêm xuân không ngớt tiếng cười trong chăn ấm, hết thảy chẳng thể tả bằng lời.

Ba ngày sau, theo kế hoạch đã định, Đế Hậu Phỉ Á trước đi tế Trời, sau đến Hoàng lăng tế Tổ, đại xá thiên hạ. Quần thần theo sau thi nhau chúc mừng; triều đình và dân gian đều hân hoan.

Nửa năm sau, một hôm Hoàng Hậu đột nhiên ngất xỉu, Hoàng Thượng triệu Thái y vào gấp. Nghe Thái y chẩn đoán Hoàng Hậu đã có thai hơn hai tháng, Hoàng Thượng liền ngất xỉu, ngã thẳng xuống đất.

Mười tháng sau, Hoàng Hậu sinh ra một bé trai, Hoàng Thượng mừng rỡ khôn cùng, lập tức lập đứa bé làm Đại thái tử, ban tên Tĩnh Mộ, đại xá thiên hạ.

Ngày Thái tử đầy tháng, Nhất Diệp đại sư đích thân mang tặng khóa Kim mạng, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều vui sướng vô cùng.

Năm ngày sau, Hoàng Thượng hạ chỉ cho phép tất cả những cung nữ không có việc làm cũng như những phi tử chưa được sủng hạnh trong Hậu

https://thuviensach.vn

cung về nhà; còn những phi tử đã được sủng hạnh thì không phân phẩm cấp cao thấp đều được quyền lựa chọn xuất cung rồi cải giá, hoặc có thể ở lại trong cung, nhưng nếu ở lại thì sẽ phải rời khỏi nơi ở hiện nay.

Người đương thời nghe ý chỉ xong ai nấy đều rất kinh ngạc; trong ngoài triều thì như dẫm phải mìn. Tuy Hoàng Thượng không nói thẳng ra là đang phế trừ Hậu cung, nhưng quyết định như vậy so với phế trừ Hậu cung thì có khác gì đâu? Loại trừ hết các phi tử trong Hậu cung thì chỉ còn độc Hoàng Hậu thôi! Các đại thần lần lượt dâng thư đề nghị mong Hoàng Thượng thu hồi Thánh ý, nói rằng trong lịch sử chưa từng có chuyện như thế này, không thể để chuyện đó trở thành tiền lệ được. Mặc dù trong ngoài triều hay có lời đồn Hoàng Hậu chuyên sủng Hậu cung, nhưng chỉ là nghe đồn thôi chứ chưa có ai biết được đâu là thật, đâu là giả trong lời đồn đó.

Sau khi nhận được tấu thư của quần thần, Hoàng Thượng chỉ bình thản tặng cho một câu "Chuyện nhà của Trẫm có liên quan gì đến (các) khanh?" rồi không để ý tới nữa.

Những phi tử trong Hậu cung nghe được tin này thì người mừng người lo. Có người bằng lòng về quê đoàn tụ với cha mẹ; cũng có người muốn ở lại trong cung, tình nguyện sống đến già ở đây; thậm chí có người xin được cắt tóc đi tu. Trong số ấy có cả Lý Thiên Nhu.

Khi sắp đi, Lý Thiên Nhu xin được gặp Hoàng Thượng và Hoàng Hậu một lần nữa, ngoài ra còn xin gặp riêng Hoàng Hậu một lát. Đỗ Hiểu Nguyệt cũng vui vẻ đồng ý.

Các cung nhân đều được cho lui xuống, chỉ còn Đỗ Hiểu Nguyệt và Lý Thiên Nhu người đứng người ngồi trong điện.

Lý Thiên Nhu nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt. Nàng vẫn giống y như một năm trước, bất kể lúc nào gặp cũng thấy nàng có vẻ thờ ơ, hờ hững, bình thản

https://thuviensach.vn

thưởng trà, dường như trong mắt nàng mọi thứ trên đời này đều như ly trà ấy, cứ nhàn nhạt như thế.

"Cô muốn nói gì với tôi?" Lần này là Hiểu Nguyệt mở lời trước. "Cứ ngồi xuống nói chuyện, đứng lâu sẽ mỏi chân đấy."

Lý Thiên Nhu cũng ngồi xuống, đồng thời nói lời đầu tiên: "Ngươi nên tự xưng bản cung mới phải."

"Không quen. Từ xưa tới giờ lần nào nói hai chữ ấy cũng thấy chối lắm."

"Thật ra nên chúc mừng ngươi có thể độc sủng Hậu cung."

"Cảm ơn!" Đỗ Hiểu Nguyệt mỉm cười rồi im lặng.

Lý Thiên Nhu đã nhìn quen nụ cười mỉm mang vẻ xa cách ấy của Đỗ Hiểu Nguyệt. Mỗi lần cười như vậy đều cho thấy rằng nàng ta hiện chẳng để ý chút nào đến lời mọi người nói, hoặc là xưa nay nàng ta vốn không hề để tâm đến lời người khác; rồi sau đó sẽ chỉ đáp đại một câu. Lý Thiên Nhu cũng không biết nên nói gì tiếp, hình như mọi lời đều trở nên dư thừa.

Thấy Lý Thiên Nhu không nói gì nữa, Hiểu Nguyệt lại cười nhẹ: "Đáng ra cô không nên chỉ chúc mừng tôi một tiếng thế thôi chứ! Tôi đoán là cô hẳn rất hận tôi."

"Không, ta không hận ngươi. Chỉ trách năng lực của mình không đủ, không tranh được với ngươi." Lý Thiên Nhu khẽ cười, trông rất chua xót, "Ta không hiểu nổi, rõ ràng là ta được sủng trước, vì sao người cuối cùng ở lại lại là ngươi? Rõ ràng gia đình ngươi…"

"Chuyện đó không liên quan gì đến gia đình tôi!" Hiểu Nguyệt cười nhạt.

https://thuviensach.vn

“Nếu so về năng lực thì tôi mới là không có năng lực gì: cầm kỳ thư họa thơ từ ca múa đều không thể đấu lại cô; nếu nói tranh giành thì bấy lâu nay tôi chưa bao giờ chủ động làm gì, nếu tôi bằng lòng tranh giành, giống như các cô cả ngày ngồi nghĩ cách tranh sủng thì e là các cô không phải đối thủ của tôi đâu. Chuyện của Đồng Như Sương chỉ là một tai nạn; chuyện đứa bé con cô cũng vậy thôi. Mọi hành vi động tác nhỏ các cô làm ra tôi đều biết hết. Ban đầu các cô không ai để ý đến tôi mà chỉ lo đấu đá lẫn nhau. Trương Tuyết Mạn lại như một đứa trẻ bị các cô kéo tới kéo lui. Nàng ta không có chủ kiến, coi như đã bị các cô khống chế. Chỉ có tôi và Liễu Mộng Nam là không bị các người lôi kéo, thành ra lại bị các người bài xích; quãng thời gian ấy tôi sống rất yên ổn, các cô cũng xem như ổn định. Chỉ là không ngờ được sau một hồi phong ba chuyện mang thai đã làm rối loạn hết kế hoạch của các người cũng như khiến tôi dính dáng vào trong đó… Thôi thì cứ coi như là ý Trời vậy, người vô tâm bỗng chốc trở thành người có tâm địa nhất. Những chuyện tiếp theo các người không tài nào nắm trong tay được nữa, bởi tôi không thích bị người ta điều khiển, trừ phi tôi đồng ý! Thế cho nên, tôi chỉ biết nói lời xin lỗi, người không vì mình, trời tru đất diệt! Tôi không phải Phật, tôi chỉ là một người phàm cũng có lòng tham như ai khác.”

“Nhưng nhìn bề ngoài lại thấy ngươi lúc nào cũng không tranh giành với người cơ mà!” Đây cũng chính là điểm Lý Thiên Nhu hận nhất, ả rõ ràng chẳng làm gì mà vẫn nhận được những lời khen ngợi hay ho nhất. Nhân duyên của nàng ta cũng là tốt nhất trong số những người ở trong cung, được cả Thái Hậu lẫn Vương gia yêu quý, đến Hoàng Thượng cũng yêu thích nàng ta. Những gì tốt đẹp trong Hoàng cung đều rơi vào tay nàng ta hết rồi còn gì!

“Ha ha, nói theo cách của người xưa[1] thì chính là: có tức là không; không tức là có! Có hay không cũng chỉ là tương đối!” Đỗ Hiểu Nguyệt hơi nhướn mày, nụ cười trên môi cũng trở nên cao thâm khó lường.

https://thuviensach.vn

“Thật ra nói những điều này chẳng có ích gì, nếu không là của tôi thì dù tôi có tranh cướp chàng cũng không thuộc về tôi được; tôi không phải một người cố chấp, tôi có thể tranh thì cũng có thể buông. Tôi chỉ coi trọng một câu: chỉ cần mình từng được vui vẻ là được rồi! Tôi sẽ không để mình quá chìm đắm vào một dòng sông không thấy lối thoát bởi tôi là một con người chứ không phải vật sở hữu của ai, kể cả về mặt tình cảm tôi cũng phải giữ lấy sự tự tôn của mình! Có lẽ cô không hiểu được những gì tôi nói, tôi chỉ nói tùy tiện chút thôi.”

Lý Thiên Nhu khẽ mím môi, không nói gì, rèm mi cụp xuống rồi lại ngước lên nhìn Đỗ Hiểu Nguyệt. Trông nàng ta thật dửng dưng, đôi mắt vẫn trong trẻo như thế mà không hề có vẻ kiêu căng, nhưng sức lôi cuốn toát ra từ người nàng đủ để thuyết phục bất kỳ ai. Dù mình có giận dữ cũng khó mà bộc phát ra được. Thậm chí còn cảm thấy không những ngồi đây một mình trò chuyện với nàng ta thật là vô nghĩa, mà còn có cảm giác tự rước lấy nhục! Nghĩ tới đây, Lý Thiên Nhu nhẹ nhàng đứng dậy, thong thả hành lễ rồi bỏ đi, dù có thất bại cũng phải bại một cách lịch sự!

“Cô còn rất trẻ, sao lại chọn làm bạn với ngọn thanh đăng[2]?” Hiểu Nguyệt gọi với theo, “Thanh đăng cũng tốt, nhưng hồng nhan rồi sẽ tàn. Uổng phí tài hoa của cô thế này thật đáng tiếc, huống hồ cô làm thế này để làm gì chứ? Chàng không yêu cô thì cô càng phải thêm tự yêu mình, tự lãng phí bản thân như vậy chứng tỏ trong lòng cô từ trước đến nay không hề có khái niệm ‘tự ngã’ (bản thân). Một người không biết yêu bản thân thì làm sao có được tình yêu của người khác?”

Lý Thiên Nhu chỉ ngừng bước mà vẫn không nói gì. Đỗ Hiểu Nguyệt tới gần nói tiếp: “Có thời gian thì đi ra ngoài kia nhiều hơn đi, thưởng ngoạn sông núi, mở rộng tầm mắt, cảm nhận vẻ đẹp tự nhiên của đất trời, cảm nhận cả cuộc sống giản dị của dân chúng nữa, nếm đủ chua ngọt trên đời này rồi có lẽ cô sẽ thay đổi cách nhìn của mình.”

https://thuviensach.vn

Lý Thiên Nhu vẫn giữ im lặng và không do dự bước đi thẳng. Hiểu Nguyệt thấy nàng như vậy thì khẽ thở dài. Có những việc cần tự mình chiêm nghiệm.

“Nguyệt nhi, nghe nàng nói giống như nàng đã đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều cảnh sắc trên thế gian này rồi ấy!” Đàm Văn Hạo bước ra từ phía trong bình phong, vừa cười vừa đi tới trước mặt Hiểu Nguyệt.

“Chàng nghe lén!” Hiểu Nguyệt không đáp mà trừng mắt nhìn kẻ đáng ra không nên xuất hiện ở đây.

“Không phải nghe lén, ta nghe rất quang minh chính đại!”

“Đồ lẻo mép!” Nàng uể oải lườm y, “Cứ cho là chàng không nghe thấy gì, thiếp cũng đâu kể chuyện xấu của chàng, sợ gì chàng nghe được chứ?”

“Nguyệt nhi, hôm nay ta mới phát hiện nàng hoàn toàn là một người đầy bụng mưu toan!” Y nâng cằm nàng, nói ra vẻ hiểu biết, ý vị thâm trường. “Khó trách ta lại thua trong tay nàng.”

“Giờ mới biết à!” Hiểu Nguyệt nhướn mày cười tủm tỉm, “Chàng phải cảm thấy vinh hạnh mới phải, nếu là người khác thì dù y có tự nguyện thua thiếp cũng không thèm!”

“Vậy có phải Trẫm nên cảm ơn Hoàng Hậu nương nương đã chấm trúng mình không?”

“Thần thiếp sao dám? Được Hoàng Thượng sủng ái đã là phúc phận tu mấy kiếp của thần thiếp rồi!” Nàng hơi cúi người đáp lễ một cách chung chung. Định nói thêm gì đó nhưng lại thấy dạ dày nhột nhạt khó chịu, không nhịn được phải quay đầu đi nôn khan.

“Nguyệt nhi sao đấy? Thấy không khỏe chỗ nào? Có cần gọi Thái y không?”

https://thuviensach.vn

“Không cần!” Hiểu Nguyệt hơi chau mày, lườm y một cách bất mãn, “Chúc mừng chàng, mong ước ba năm ôm hai đứa của chàng đã thành hiện thực rồi đấy!”

“Hả?!” Trước tiên y rất sửng sốt, sau đó bật cười sung sướng ôm nàng vào lòng, hào hứng hỏi, “Thật sao?”

“Không chỉ chưng đâu, mà còn nấu nữa cơ![3]” Hiểu Nguyệt vẫn nhíu mày, giọng nói có vẻ hờn dỗi, “Thiếp còn đang định xuất cung du ngoạn mấy tháng, giờ thì thôi rồi, chẳng đi được đâu nữa cả! Nghĩ đến lại phát rầu, khó lắm mới làm cho Mộ nhi thôi không bám thiếp mà chuyển sang bám bà nội, giờ thì… Ôi!”

“Nguyệt nhi à, đừng hờn nữa, sang năm hai chúng ta cùng xuất cung nhé, vi phục đi chơi nửa tháng nhé?” Đàm Văn Hạo cười khẽ, “Tiện thể do thám quan lại địa phương luôn. Không phải nàng rất thích chơi trò mèo vờn chuột với đám quan lại địa phương ấy sao?”

“Thích thì sao chứ? Vẫn phải chờ tới sang năm!” Hiểu Nguyệt than vãn, càng cau mày chặt hơn, “Lần trước mang thai Mộ nhi, thiếp thích nhất là ngủ, không hề nôn mửa; lần này lại quá thảm, ngày nào cũng nôn khiến thiếp ngủ không ngon giấc.”

“Thật ư?” Đàm Văn Hạo nhíu mày. Đêm nào cũng nằm cạnh nàng, sao mình không biết gì nhỉ? “Bắt đầu từ bao giờ thế?”

“Từ một tháng trước! Thiếp có mang được bốn tháng rồi!” Hiểu Nguyệt nói cười ha hả, đồng thời lén lùi ra sau hai bước, “Đáng lẽ định chờ bụng to hẳn ra rồi mới bảo với chàng. Mẫu hậu nói khi giật mình kinh ngạc là khi chàng đáng yêu nhất, nghe vậy thiếp cũng muốn nhìn thử xem sao.”

Chỉ có đúng lần mình tỉnh lại sau khi ngủ bảy ngày liền thì được thấy bộ dạng mắt chữ O mồm chữ A của chàng, còn thì ngày nào cũng như ngày nào, trông chàng cao ngạo không chịu được. Mình chưa bao giờ thấy chàng

https://thuviensach.vn

bối rối vì chuyện gì, Thái Hậu nói kể cả lúc sinh Mộ nhi chàng vẫn rất bình tĩnh, không đi mạnh, không lo lắng đến mức vỗ tay mà kê ghế ngồi ngay ngắn ngoài cửa phòng phê tấu chương! Lúc nghe được chuyện này Hiểu Nguyệt tức hộc máu. Mình đang đau đến chết đi sống lại còn chàng lại ngồi đó bình tĩnh thế cơ mà! Vì vậy, để bù đắp mình nhất định phải "trả thù" một vụ nho nhỏ!

Hiểu Nguyệt không liệu được rằng vừa nghe nàng đã mang thai bốn tháng, Đàm Văn Hạo đang hưng phấn bỗng như quả bóng bị xì hơi, mày càng nhíu chặt hơn nữa, lên giọng trách cứ nàng thật nghiêm chỉnh: "Sao lại không nói sớm? Tối qua bọn mình còn XXOO kịch liệt như thế, nếu làm động thai thì làm thế nào? Quan trọng nhất là đêm nay không thể kịch liệt thế nữa rồi!"

"Hả…" Hiểu Nguyệt sững sờ mất ba giây rồi mặt đỏ bừng, mắt hạnh lúng liếng lại càng thêm vẻ phong tình. "Đầu óc chàng có thể nghĩ đến mấy chuyện bình thường, lành mạnh một chút không màu mè không hả?"

"Chuyện đó sao lại bất bình thường? Sao lại không lành mạnh? Màu mè thế nào, chỗ nào?"

"Chuyện đó…" Hiểu Nguyệt định đáp lại thì đột nhiên phát hiện mình đang bị cười nhạo, lúc ấy mới biết mình đã tự chui đầu vào cái rọ Văn Hạo bày ra. Nàng lườm y tỏ ý dỗi hờn, bực bội quay đi, "Thiếp đi thăm Mộ nhi! Chàng cứ làm việc tiếp đi!"

"Đúng rồi, quên không nói với nàng việc này! Hôn ước giữa Phỉ Á và Ly quốc vẫn còn, nhẩm tính ngày tháng có lẽ họ sắp đưa một cô gái trong Hoàng gia sang để thành hôn rồi, nhưng phía chúng ta vẫn chưa tìm được người thích hợp…"

"Thế thì sao? Muốn đích thân ra trận?" Hiểu Nguyệt quay phắt lại, trừng mắt hỏi.

https://thuviensach.vn

“Nàng có đồng ý không?” Y cười hỏi lại.

“Thiếp đương nhiên…” Hiểu Nguyệt nói ba chữ xong thì thấy y lại nhìn mình với ánh mắt trêu chọc, thế là cũng tủm tìm cười đáp, “Nếu chàng bằng lòng thì thiếp cũng không có cách nào. Có điều mai thiếp sẽ đưa Mộ nhi xuất cung đi chơi cho thật vui vẻ! Đừng quên thiếp có kim bài trong tay, xuất cung chỉ là chuyện nhỏ!”

“Hừ!”

“Hừ cũng vô dụng!” Đỗ Hiểu Nguyệt hất cằm. “Nếu không tìm được ai thích hợp thì đưa Ngũ đệ nhà chàng ra đi. Mẫu hậu đã cằn nhằn về chung thân đại sự của y lâu lắm rồi, chi bằng cứ để y đi đón vị công chúa nọ đến kinh thành, biết đâu hai người họ lại nảy sinh lửa tình!”

“Làm thế nào được? Ngũ đệ không thích bị người ta sắp đặt việc này đâu!”

“Cái đó à… Trước tiên chàng đừng nói sẽ để y làm sứ giả Hòa thân mà chỉ bảo y đi đón tiếp công chúa thôi. Sau đó trên đường đi chàng hãy sắp đặt chút trắc trở, thế này…, thế này…” Nàng từ từ tiến tới thì thầm bên tai Đàm Văn Hạo.

Ở cách đó rất xa trong Thái Tuyên cung, Đàm Văn Bác đang đánh cờ cùng Thái Hậu thì hắt xì liên tục ba cái, sau lại rùng mình. Y ngẩng đầu nhìn về phía chân trời thấy mặt trời đang rạng rỡ trên cao tít thì không khỏi nghi ngờ không biết cơn lạnh người này từ đâu đến!

Ha ha, có lẽ y vẫn không biết mình đã trở thành đối tượng cho mưu kế của một người phụ nữ vô lương tâm nào đó rồi! Về phần y có rơi vào bẫy hay không, ha ha, để nói sau nhé!

[1] Nguyên văn là “Nói theo cách của Thái Cực” – Thái Cực là khái niệm triết học =.=

https://thuviensach.vn

[2] Nhắc đến “thanh đăng” – “đèn xanh” thường ám chỉ nơi cửa Phật, ở đây ý nói đi tu. Mình định đổi cho dễ hiểu nhưng vì câu sau có sự liên quan nên để nguyên.

[3] Trong tiếng Trung, từ “thật” và từ “chưng” có phát âm khá giống nhau; ở đây là Hiểu Nguyệt trêu Văn Hạo.

https://thuviensach.vn